

Giới thiệu Túng Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu

Truyện Túng Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu là một truyện mới được giới thiệu đến với bạn đọc trên trang đọc truyện online, truyện có nhiều tình huống hài hước lại thú vị, nhân vật trong truyện không lạ lẫm nhưng cũng chẳng hề nhàm chán. Một truyện ngôn tình với yếu tố truyện xuyên không kết hợp thật đặc biệt, hay và lạ khiến độc giả không thể không đắm chìm vào.

Nàng là Tướng phủ không được sủng ái Cữu tiểu thư. Thi từ ca phú, không hiểu! Thỉnh kỳ thi họa, không biết! Tỷ tỷ là Đệ nhất tài nữ, nàng cũng là đệ nhất ngu ngốc, hơn nữa yếu đuối nhất gan, nhân tần khả khí!

Bị người người khi dễ giẫm lên, cuối cùng hồn quy thiên sương, lại bỗng nhiên trợn mắt, không còn là kẻ có thể tùy thời chèn ép! Một đạo thánh chi, nàng trở thành công chúa, một quân cờ liên hôn cùng Tây Hạ. Vì quốc gia? Chê cười, nàng không vì đại như vậy. Tướng có thể biến nàng thành quân cờ? Kia cũng phải xem hần có bản lĩnh hay không! Một hồi âm mưu, một đạo tính kế, nhắc lên một đường huyết tính hòa thân!

Hần, Tây Hạ lãnh huyết thô bạo quân vương, nghe đồn hần sát huynh giết cha, thủ đoạn tàn nhẫn, thị huyết vô tình. Vậy mà lại cam nguyện vì nàng bày ra thiết huyết nhu tình! Nàng, cao ngạo, lạnh lùng, thân phận bí ẩn, chỉ vì hần lần lượt tướng hộ, mở ra nội tâm phủ đầy bụi! Bọn họ kết hợp vốn là ngoài ý muốn, nhưng khi dần dần hiểu biết đối phương, lại mới phát hiện thì ra ước muốn của chính mình đơn giản như vậy!

Truyện sẽ tiếp diễn bởi những tình huống thú vị nào đây, mời bạn đón đọc truyện và tìm câu trả lời. Bạn cũng có thể theo dõi các truyện khác cùng thể loại như: *Cổ Thi Diễm Hậu*, *Thứ Nữ Công Lược*,...

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 1: Hạ Thánh Chi

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết : Thiên Gia Cữu tiểu thư Thiên Thanh Hoàng, tính tình uyển chuyển, đơn thuần thiện lương, trầm rất thích, thu nhận làm nghĩa nữ, Phong Định Quốc công chúa, ban thưởng hoàng kim ngàn lượng, Lãng la tư lựa chắc chắn, khâm thưởng!”

Một đạo thánh chỉ được ban ra ở Vũ Kinh khiến cho mọi người bàn tán xôn xao. Thiên Gia là Đông Hán tướng phủ, người được ca ngợi thứ nhất đó là Thiên Gia ra có một người con là đệ nhất tài nữ Thiên Thanh Tuyết, không những tài năng xuất sắc, lại còn là đại mỹ nhân đứng đầu; đương nhiên có người tốt nhất tự nhiên cũng có người kém cỏi nhất, Thiên Gia tổng cộng có mấy cái thiếu gia tiểu thư, ngoài ý muốn chết non có ba người, hiện tại còn có sáu người con, tuy rằng không thể xem như người đứng đầu, nhưng người người đều là nhân trung long phượng.

Chính buồn cười, cố tình ở trong Phụng Hoàng lại xuất hiện một cái chim trĩ, chính là kém cỏi nhất Thiên Thanh Hoàng, năm nay mười năm tuổi, cầm kỳ thư họa không biết, thi từ Ca phú liên cùng không cần phải nói, nghe nói đến chính mình tên cũng không viết ra được, tuy nói nữ tử không tài đó là đức, nhưng là này cũng quá ngu ngốc đi!

Nghe nói Thiên Thanh Hoàng tính tình yếu đuối, đến cả nha hoàn đều có thể khi dễ, tướng gia ghét nhất là người như vậy, cho nên vẫn làm cho nàng ở tại nội viện, cho tới bây giờ cũng không làm cho nàng đi ra gặp người, nay lại bị Hoàng Thượng phong làm công chúa, như thế nào không cho nhân cảm thấy kỳ quái?

Tính tình yếu đuối nói thành tính uyển chuyển, không tài không đức là đơn thuần thiện lương! Quả nhiên là đen đều có thể nói thành trắng.

Chính là tin tức này còn không có truyền ra bao lâu, lại có một thánh chỉ khác tiếp theo, đem ‘Định Quốc công chủ’ đưa đến Tây Hạ đi hòa thân, này công chúa vị trí còn chưa có ảm chỗ, lập tức đã bị nhân tiễn bước, cái này tất cả mọi người đã biết vì sao chim trĩ đột nhiên gian biến thành Phụng Hoàng, nguyên lai là đi chịu chết a!

Nghe đồn Tây Hạ đế vương Hiến Viên Tuyết lãnh huyết tàn bạo, giết người không chớp mắt, mười phần là một cái bạo quân; Hiến Viên Tuyết nguyên bản là Tây Hạ tứ hoàng tử, vì ngôi vị hoàng đế không tiếc sát huynh giết cha, sống mang tiếng là một người đại tàn bạo!

Tây Hạ binh mã cường thịnh, Hiến Viên Tuyết cũng có ý có muốn xuất binh chinh phạt thiên hạ, Hán vương vì lấy lòng Hiến Viên Tuyết cho nên đưa một cái công chúa đi qua hòa thân, nhưng là biết rõ là một cái đường chết, hần làm sao bỏ được nữ nhi của mình đi chịu chết, vì thế tiểu thư ngu ngốc của Thiên Gia rốt cuộc cũng có điểm công dụng!

“Nguyên lai là như vậy a! Ta đã nói cái kia ngu ngốc tiểu thư như thế nào đột nhiên tự dưng được Hoàng Thượng yêu thích, ta nhớ rõ Hoàng Thượng tựa hồ cho tới bây giờ chưa thấy qua nàng?”

Phiên Hương lâu, Vũ Kinh đệ nhất Mỹ Thực Lâu, vài công tử quần áo đẹp để quý giá ngồi ở bên cửa sổ lầu hai, nghe dưới lầu nghị luận, đều có vẻ mặt khinh thường.

“Lúc đầu phụ hoàng là muốn cho ta đi hòa thân, nhưng mẫu hậu làm sao có thể bỏ được ta đi chịu chết, cho nên đã nghĩ tìm một người thay thế, mà Thừa tướng đại nhân tự mình đề cử nữ nhi nhà mình, đây là không còn gì có thể tốt hơn, một cái ngu ngốc mà thôi, cuối cùng cũng có một chút tác

dụng!” Nùng nịu thanh âm nhưng lại có lời nói vô cùng ác độc, ai có thể tưởng tượng đây là công chúa của một quốc gia?

“Phong cho nàng là công chúa thật đúng là có lợi cho nàng, cũng không biết đũa ngu ngốc nghe được tin tức này có thể hay không cao hứng đến chết đi, hơn nữa được gả là hoàng đế một quốc gia, cho dù không được sủng ái cũng sẽ là một phi tử, vinh quang như vậy không phải ai cũng đều có thể chiếm được, hiện tại nghĩ đến thật đúng là tiện nghi cho cái kia ngu ngốc !”

Tư Đồ Văn Nguyệt ‘Xích’ cười một tiếng, khinh thường nói, bình thường nàng cùng muội muội là Tư Đồ Văn Thiên, đều là mắt cao hơn đình đầu.

“Công chúa thỉnh không cần nói như vậy, nói như thế nào thì nàng đều là muội muội của ta!”

Ôn nhu thanh âm, như lông chim bình thường, tựa hồ thật sự bị tổn thương bởi sự bất công của chính mình muội muội, người này tự nhiên chính là Thiên Gia tài nữ Thiên Thanh Tuyết .

“Thanh Tuyết người chính là quá thiện lương , người là đệ nhất tài nữ, mà nàng cũng là đệ nhất bạch si * ngu ngốc*, cùng người sinh ở một nhà, rõ ràng chính là ở bởi đen người!”

Ôn nhuận giọng nam, vô cùng dễ nghe, nhưng lời nói bên trong lại làm cho người ta không dám khen tặng.

“Hong người không cần nói , mặc kệ muội muội kém cỏi như thế nào, nhưng tóm lại nàng là muội muội của ta, huyết mạch thân tình không thể không nhận, mẫu thân của Thanh Hoàng là vị Ca Cơ *kĩ nữ*, cho nên nàng từ nhỏ đã bị người khinh thường, nay nàng thật vất vả mới được đường đường chính chính thân phận đề gả tới nhà người tốt, chúng ta nên vì nàng cao hứng chứ không phải nói nàng không phải!” Kia thanh âm nhỏ run run, tựa như ngay sau đó sẽ khóc, làm cho người ta rất đau lòng.

“Tốt lắm ta không nói! Người khả trăm ngàn đừng khóc a!”

“Tốt lắm Thượng Quan ca ca, các người hai người không cần ở trong này buồn nôn, chạy nhanh kêu tướng gia làm chủ cho hôn sự của các người, đến lúc đó như thế nào ân ái đều được!” Tư Đồ Văn Thiên trêu ghẹo.

“Thượng Quan huynh cùng Thiên tiểu thư nhưng là một đôi mà ai cngx xem trọng, sớm hay muộn rượu mừng này là muốn uống !” Tư Đồ Lăng cùng Thiên Thanh Thần nhìn nhau cười nói.

Thượng Quan Hồng là đệ nhất mỹ nam, mà cô cô hần là đương kim hoàng hậu, thân phận tự nhiên cũng không phải bình thường, cùng Thiên Thanh Tuyết cũng là được coi là môn đăng hộ đối.

“Tiểu thư!” Cách vách nhà gian trong, có thể rõ ràng nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm, gặp những người đó chửi bới tiểu thư, Vui Mừng và Lo Lắng nhìn về phía những người bên cửa sổ .

Quần áo màu trắng, quần lụa mỏng, bên hông hai sợi dây nhỏ thả tự nhiên, trăm điệp ở làn váy tùy ý chiều vào , sợi tóc đen như thác nước bình thường tả hạ, cùng quần lụa mỏng màu trắng hình thành sự đối lập; nàng hé ra khuôn mặt cực bình thường, mặc kệ xem bao nhiêu lần mọi người đều không thể nhớ kỹ, duy nhất có thể làm cho người ta nhớ kỹ chỉ sợ là nàng kia một thân không chỗ không ở đầy hơi thờ !

Thân mình tùy ý dựa vào ở trên bàn, một tay chỉ đầu, một đôi đen lấy con người tựa hồ vĩnh viễn bịt kín mỏng manh sương mù, làm cho người ta không thể chân thiết, như một con mèo nhỏ, đây là bọn họ trong miệng nói ngu ngốc Cửu tiểu thư!

Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc là một đôi song bào thai, Hoan Lạc ở bên cạnh rót trà, lời nói ở bên ngoài nàng cũng nghe thấy được, nhưng là lại nói không ra lời, bởi vì nàng biết tiểu thư sẽ không để ý , nhưng Hoan Hỷ lại không giống thế, hai mắt phun ra lửa, thở phì phì đem khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành bánh bao!

“Tiểu thư! Những người này khinh người quá đáng , tứ tiểu thư thoát nhìn là vì tiểu thư nói chuyện, kỳ thật là khiến cho người ta càng thêm chán ghét tiểu thư, ngược lại càng thích nàng!”

Thiên Thanh Hoàng thân thủ xoa bóp khuôn mặt bánh bao của Hoan Hỷ, ngô, xúc cảm vẫn là tốt như vậy!

“Tiểu thư! Người như thế nào còn có tâm tình khi dễ ta a!” Hoan Hỷ ôm khuôn mặt hồng hồng vừa bị liêt, bắt mắt trừng mắt với tiểu thư nhà mình.

Thiên Thanh Hoàng nhưng cười không nói. Ngay cả đơn thuần như Hoan Hỷ đều biết đến bọn họ là chửi bới Thiên Thanh Tuyết, nàng làm sao có thể không nhìn ra đâu? Nếu như nàng hiện tại lao ra cùng bọn họ cãi lại, khẳng định lại làm cho bọn họ càng thêm khinh bỉ chính mình, mà đối Thiên Thanh Tuyết càng thêm yêu thích, nàng cũng sẽ không vì nhất thời sinh khí mà khiến cho người khác được lợi.

“Tốt lắm Hoan Hỷ, người đừng làm âm ỉ với tiểu thư !” Hoan Lạc đối với muội muội rất là bất đắc dĩ, rõ ràng là cùng một nương sinh , bộ dạng nhất sò giống nhau, vì sao tính tình hai người liền kém xa như vậy đâu?

“Hừ! Người còn nói người là tỷ tỷ của ta, người chỉ biết giúp tiểu thư khi dễ ta!” Hoan Hỷ cố lấy bánh bao mặt, ra vẻ tức giận quay đầu đi chỗ khác không xem hai người, rõ ràng động tác trẻ con khiến cho người ta không khỏi mỉm cười.

Thiên Thanh Hoàng cười gọi lên một chút trò đùa dai, nhìn về phía Hoan Hỷ mà nói: “Ta hôm kia xem Lý thẩm bán đậu hũ ở Tây phố có người con có bộ dạng cũng không tệ lắm, hay chúng ta đem Hoan Hỷ gả cho người bán đậu hũ được không?”

“Không cần!” Hoan Lạc chưa kịp đáp lời, Hoan Hỷ đã muốn khăn trương nhào vào trong lòng Thiên Thanh Hoàng, một bộ dáng tương giận lại không dám giận : “Tiểu thư, người không thể nhẫn tâm như vậy!”

“Ha ha a...” Chi biết cô gái nhỏ này hay hiểu động, đến việc nói giận hay nói thật đều không phân rõ.

“Ha! Tiểu thư, các người gạt ta!” bất tri bất giác rốt cục biết chính mình bị lừa dối, nhưng đến khi nhìn hai người sùng ái ý cười, tức giận đều biến mất, lập tức cùng Hoan Lạc nháo làm một đoàn.

Thiên Thanh Hoàng nhìn ngoài cửa sổ, con mắt mông lung giờ phút này bình thản như nước, một tia sát ý chợt hiện lên trong đôi mắt : muốn cho ta làm quân cờ, cũng phải nhìn các người có hay không nắm được ván cờ trong tay !

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Uy Hiếp

Hôm sau, Thiên Thanh Hoàng nằm ở trên nhuyễn tháp đa thú, ánh nắng chiếu ở người nàng in lên bóng dáng, Hoan Hỷ một bên pha trà, một bên nhẹ nhàng vì nàng quạt, tuy rằng tháng năm thời tiết không thực nóng, nhưng là có chút gió vẫn là thực thoải mái.

Rất xa thấy một đám người đi tới, Hoan Lạc dừng lại lắc lư cây quạt: “Tiểu thư! Các nàng đến đây!”

Phía sau nội viện nhân vừa chạy tới, ngoài Thiên Thanh Tuyết cùng Thiên Thanh Liên hai tỷ muội thì còn có ai?

“Tiểu muội sớm như vậy liền đọc sách a?” Thiên Thanh Tuyết ôn nhu thanh âm vừa mới vang lên, khác một thanh âm ‘Xích’ một tiếng cười nói: “Người có nhìn hay không biết cuốn sách kia viết cái gì? Liền chính mình tên cũng không biết viết người tự nhiên học người ta đọc sách? Cũng không sợ người ta chê cười!”

“Liên nhi người không cần như vậy nói!” Thiên Thanh Tuyết trừng mắt nhìn Thiên Thanh Liên liếc mắt một cái, bắt quả trong ánh mắt nhưng không có chút trách cứ ý, quay đầu nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, ôn nhu nói: “Tiểu muội nhìn cái gì thư? Nếu không cấp tỷ tỷ nhìn xem? Không hiểu tỷ tỷ có thể chỉ người!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng rút cuộc lấy ra cuốn sách che khuất mặt mình, về mặt ‘Đơn thuần’ nhìn chính mình trên danh nghĩa tỷ tỷ, tuyết sắc dung nhan, thoát tục khí chất, hơn nữa thanh âm ôn nhu, nghe nói trừ bỏ đệ nhất tài nữ ở ngoài, nàng còn là tài tử Ngọc nữ được phần đông người Vũ Kinh ngưỡng mộ đâu ! “Người xác định muốn xem?”

“Tiểu muội nhưng là không tin tỷ tỷ ta?” Thiên Thanh Tuyết về mặt thành khẩn.

Thiên Thanh Hoàng không hiểu cười, lập tức đem quyển sách trên tay đưa ra ngoài!

Thiên Thanh Tuyết tiếp nhận sách vở, vừa mới vừa mở ra, nguyên bản khuôn mặt trắng nõn nhất thời phiếm hồng lần lượt thay đổi, mà Thiên Thanh Liên tò mò nhìn qua, lập tức kêu lên: “A!”

Thiên Thanh Tuyết quyển sách trên tay tựa như bị quăng ra, đột nhiên bị Thiên Thanh Hoàng ở bên ngoài tiếp được, trong quyển sách ghi vài cái chữ đó vô cùng bắt mắt ‘Ngọc nữ tâm kinh’ ! Mở ra một tờ, một nam một nữ lấy một loại kỳ quái tư thế giao triền, vừa thấy chỉ biết đây là quyển ‘Đồng cung đồ’ ; này khuê nữ tiểu thư như thế nào chịu tiếp được!

“Tiểu muội... Người... Người như thế nào đi nhìn loại hạ lưu thư này?” Thiên Thanh Tuyết nửa ngày mới phục hồi tinh thần, nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng với ánh mắt không hề là dối trá hiền lành, mà là không chút nào che giấu chán ghét.

Thấy rõ nàng trong mắt cảm xúc, Thiên Thanh Hoàng cười: “Tứ tiểu thư biểu tình như vậy mới chân thật, bình thường bộ dáng quả nhiên là làm cho người ta nhìn thấy dối trá tương muốn phun!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Tuyết lập tức phản ứng lại đây, về mặt không biết nên dùng cái gì biểu tình, nàng như thế nào cảm thấy muội muội này tựa hồ không giống như là nghe đồn cái người yếu đuối?

“Thiên Thanh Hoàng, người cư nhiên dám xem hạ lưu thư, thật sự là tiện nhân!” Thiên Thanh Liên trên mặt đỏ mặt chưa lui, xấu hổ và giận dữ chửi ầm lên.

“Nam nhân cùng nữ nhân trong lúc đó chuyện tình thực bình thường a! Người sau này gả cho nam nhân chẳng lẽ chỉ ôm nhau mà gì cũng không làm?” Thiên Thanh Hoàng nói, trên mặt không có một tia tiết độ ý, tựa hồ muốn nói chuyện tình bình thường hàng ngày.

“Người... Người này tiện nhân ! người với cái kia mẫu thân giống nhau hạ lưu!” Thiên Thanh Liên giờ phút này bị Thiên Thanh Hoàng tức giận đến nói không suy nghĩ.

“Tiện nhân sao?” Thiên Thanh Hoàng cũng không có bởi vì này câu mà tức giận , ngược lại gọi lên một chút cười yếu ớt, chính là làm nổi bật nàng con mắt lạnh như băng, có vẻ phá lệ quý dị.

“Buổi chiều trong cung se phái mẹ dạy lễ nghi lại đây giáo người lễ nghi, người hảo hảo học, đừng đánh mất phụ thân mặt!” Thiên Thanh Tuyết thực hiện nhiên so với Thiên Thanh Liên lý trí, kêu nha hoàn đem Thiên Thanh Liên lôi đi, rốt cục đem sân khỏi phục yên tĩnh!

“Tiểu thư, muốn giết nàng sao?” Hoan Lạc vừa mới vẫn lẳng lặng đứng ở bên cạnh, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không tồn tại, vừa mới Thiên Thanh Liên mở miệng mắng tiện nhân thời điểm, Thiên Thanh Hoàng trên người hiện lên sát ý nàng cũng không có xem nhẹ.

“Sẽ giết nhưng bây giờ chưa đến thời điểm, trước nhớ kỹ là tốt rồi!”

, “Là!” Hoan Lạc nhìn Thiên Thanh Hoàng đang nhắm mắt, trong mắt hiện lên một tia đau lòng, cũng rất mau bị nàng che giấu, Thiên Thanh Hoàng không cần người khác đồng tình, nàng cần phải làm là chiếu cố tốt với tiểu thư.

Buổi chiều, thật sự có mẹ dạy lễ nghi lại đây, một lão mục tử hơn năm mươi tuổi, nghe nói là tối nghiêm khắc mẹ ở trong cung, rất nhiều cung nữ đều sợ nàng!

Lắc lắc thất lưng đi từng bước, ngẩng cao cằm, tựa hồ như nàng mới là chủ tử bình thường, ghét bỏ nhìn nhìn trước mắt sân, quát: “Ai là Thiên Thanh Hoàng, đi ra cho ta!”

Hét lớn một tiếng, đem Hoan Hỷ đang ngủ trưa làm tỉnh lại, tỉnh tỉnh mê mê đi ra, trên mặt tất cả đều là kết quả bị quấy rầy mộng đẹp khó chịu: “Ai a? Tìm tiểu thư nhà ta làm sao?”

Mẹ nhìn trước mắt này nha đầu một điểm quy củ đều không có, lửa giận lập tức tăng vọt đi lên: “Chính giữa trưa cư nhiên còn tại ngủ trưa, quần áo không chỉnh tề, người cũng không tinh thần, nhìn thấy ta cư nhiên không được lễ, quả thực một điểm quy củ đều không có!”

Hoan Hỷ bị một tiếng quát khiến cho thoáng có điểm thanh tỉnh, nhưng nàng nhưng là cái người không sợ trời không sợ đất, lập tức rống lên trở về: “Ta mới mặc kệ nó quy củ hạnh kiểm xấu, tiểu thư nhà ta cũng không mắng ta, người có cái gì tư cách nói ta? Lão Yêu bà!”

“Người... Người...” Này mẹ luôn luôn tại trong cung đi ngang, cung nữ thấy nàng cũng phải cung kính, hiện tại cư nhiên xuất hiện một cái người không nghe lời, tức giận đến nàng lập tức nói không ra lời!

“Người cái tiện nha đầu, cư nhiên dám tranh luận, xem ta không tốt hảo giáo huấn người, đến đây! Cho ta và miệng!” Dứt lời, phía sau nàng xuất hiện hai đại cung nữ bước đi lên, một trái một phải rất bình tĩnh, không khó nhìn ra hai người này thường xuyên làm sự việc này.

Giơ lên tay vừa mới muốn đánh tới, ai ngờ Hoan Hỷ thân mình giống cá chạch, nhảy mắt theo hai người ở giữa chui qua, bay nhanh xoay người, phi thân đá ra hai chân, hai cung nữ lập tức đi lên phía trước đánh tới, hoàn toàn tạo hình chính là ngã gục.

“Người cư nhiên dám đánh người của ta?” Mẹ nguyên bản đắc ý biểu tình nháy mắt biến thành trời u ám, trong mắt âm ngoan hiện lên, thân thủ liền hướng Hoan Hỷ trên người chộp tới.

Hoan Hỷ vui cười vẻ mặt trong nháy mắt ngưng trụ, lập tức xoay người cầm mẹ thủ, một cái xinh đẹp quăng ngã, đem nàng hùng vĩ thân hình lập tức văng ra thật xa!

“Ôi! Ta thất lưng a!” Mẹ ngã ở bùn đất ngẩng đầu, vừa vặn thấy trước mắt vật áo màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Uy Hiếp Hạ

“Ôi! Thất lưng của ta a!” Mẹ đang ngã ở trong bùn đất ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy vật áo màu trắng xuất hiện ở trước mắt.

“Nghe nói lão mẹ ở trong cung là người rất nghiêm khắc, được hoàng hậu nương nương rất yêu thích, những cung nữ thái giám ở bên người đều là được mẹ dạy dỗ, ngay cả các tú nữ tiến cung cũng được mẹ dạy dỗ trở lên để bảo!” thanh âm lạnh lùng của Thiên Thanh Hoàng vang lên, làm cho mẹ nhìn không được ngẩng đầu lên tưởng muốn nhìn xem đây là cái dạng người như thế nào.

“Người chính là Thiên Thanh Hoàng?” Lập tức hiểu được thân phận của người ở trước mắt, mẹ lập tức không hề nể mặt nhìn đến, chặt vật theo trên đất ngồi dậy, rốt cục thấy rõ được bộ dáng của Thiên Thanh Hoàng, đến khi nhìn đến khuôn mặt bình thường không một chút nổi bật của nàng, biểu tình trên mặt nháy mắt biến thành khinh thường.

“Người nếu biết ta là người như thế nào, vậy hiện tại ta nghĩ muốn xử trí tỷ nữ của người chắc là người sẽ không ngăn trở đi!” Thói quen mở miệng uy

hiếp người, phải biết rằng thân phận của nàng đến cả tứ phi cũng phải sợ nàng mất phần, quán tính kiêu ngạo, tự nhiên liền dưỡng ra tập tính không coi ai ra gì, đáng tiếc hiện tại nàng gặp là Thiên Thanh Hoàng!

“Rất nhiều người đều nói Cửu tiểu thư của Thiên Gia là người nhất gan yếu đuối thường xuyên bị người khi dễ, nhưng là mẹ à, người có biết những người khi dễ này đi nơi nào không?” Thiên Thanh Hoàng như trước ngữ khí thản nhiên, nhưng đột nhiên khiến lưng của mẹ có cảm giác lạnh cả người.

“Tại đây mặt sau rừng trúc của Thúy Trúc có một cái giếng cạn, tất cả bọn họ đều ở bên trong đó, mẹ có nghĩ là đi vào?” Nói xong, Thiên Thanh Hoàng còn đối nàng nhẹ nhàng cười, nhưng nụ cười này lại giống như Tu La ở trong địa ngục, sợ tới mức thiếu chút nữa khiến mẹ hôn mê.

“Cửu tiểu thư... Ta... Ta nhưng là người của hoàng hậu nương nương!” Nàng rốt cuộc biết người trước mắt một chút cũng không giống như bên ngoài đồn đãi, nghe ngữ khí của nàng chỉ sợ mạng người chết trong tay nàng cũng không ít, hiện tại chỉ hi vọng thân phận hoàng hậu nương nương có thể khiến cho nàng kiêng kị.

“Ta đương nhiên biết ngươi là người của hoàng hậu nương nương!” Thiên Thanh Hoàng mỉm cười, nói: “Hoan Lạc, thay mẹ chuẩn bị phòng ở tốt nhất, trước khi ta xuất giá, mẹ tạm thời ở nơi này, hảo hảo dạy ta lễ nghi!”

“Cửu tiểu thư người...” Mẹ nhất thời hiểu được đây là Thiên Thanh Hoàng muốn giam lỏng mình, nhưng lại cho thấy nàng không sợ hoàng hậu, nhất thời mẹ trở lên hoảng hốt, muốn cầu xin tha thứ, lại phát hiện Thiên Thanh Hoàng đã muốn đi xa!

“Mẹ thỉnh đi!” Hoan Lạc cười yếu ớt thân thủ đi lên đỡ mẹ, tay kia thì cầm một khối Thạch Từ (tảng đá), ở trước mặt nhẹ nhàng nắm chặt, Thạch Từ nháy mắt dập nát, bột phấn theo khe hở giữa các ngón tay chảy ra, nháy mắt chặt đứt sở hữu niệm tưởng của mẹ!

Ngày thứ hai, tại thời điểm Thiên Thanh Tuyết cùng Thiên Thanh Liên mang theo một nhóm người đến xem kịch vui, khi nhìn thấy mẹ tất cung tất kính chỉ giáo Thiên Thanh Hoàng lễ nghi, so với thời điểm đối mặt hoàng hậu còn muốn cung kính hơn; làm cho những người biết nàng nhất thời về mặt trở lên mờ mịt: “Đây là mẹ, người của mẫu hậu ta sao? chính là mẹ ư? Không lầm đi?”

Tư Đồ Văn Nguyệt cùng Tư Đồ Văn Thiên không thể tin nhìn lão mẹ thật cẩn thận giúp đỡ Thiên Thanh Hoàng đi cầu thăng bằng, đối với người vô cùng thần khí lão mẹ thường xuyên đi theo mẫu hậu của mình, tính tình của mẹ không ai hiểu rõ hơn các nàng, người mà luôn có bộ dáng mất cao hơn đỉnh đầu, cho dù nhìn thấy các nàng cũng không nhìn thấy cung kính nhiều lắm, giờ phút này các nàng nhìn thấy gì? Chẳng lẽ là không tỉnh ngủ?

“Hoàng hậu nương nương không phải nói phải tới lão mẹ rất nghiêm khắc sao?” Thiên Thanh Liên không hiểu hai người công chúa vì sao khuôn mặt biểu tình như đang gặp quỷ!

“Đây tất nhiên là lão mẹ luôn ở bên người mẫu hậu ta, cung nữ thái giám đều sợ nàng, ngay cả phi tử nhìn thấy mẹ cũng muốn sợ hãi ba phần, nhưng là...” Mặt sau Tư Đồ Văn Nguyệt cũng không nói thêm được câu gì, nhưng mọi người đều hiểu những gì mà nàng đang định nói.

“đến xem sẽ biết!” Thiên Thanh Tuyết liếc mắt một cái khiến mọi người bưng tỉnh mộng, Tư Đồ Văn Thiên lập tức vỗ tay: “Đúng! Chúng ta hiện tại đi qua đi!”

Các nàng chỉ biết là mẹ thay đổi tính tình, lại không biết lão mẹ giờ phút này đang chua xót trong lòng biết bao nhiêu, nàng dạy dỗ cung nữ, tú nữ nhiều như vậy, bình thường đều là nàng nói người khác làm, mà giờ phút này chẳng những muốn đích thân ra trận, Thiên Thanh Hoàng còn đem một nửa sức nặng thân mình đặt ở trên người nàng, khiến hiện tại nàng khổ không nói nổi.

“Công chúa giá lâm!” Thái giám gọi một tiếng, tiếp theo mấy người đi đến!

“Lớn mặt! Nhìn thấy công chúa còn không được lễ?” thái giám đối với Thiên Thanh Hoàng quát lên.

“Hành lễ?” Thiên Thanh Hoàng nghi hoặc, ở từ điển của nàng không có hai chữ này.

“Hai vị công chúa bót giặt, muối muối của ta từ nhỏ không có tập quá lễ nghi, có chỗ bất kính thỉnh xin công chúa thứ lỗi!” Thiên Thanh Tuyết hơi hơi hạ thấp người, thanh âm ôn nhu làm cho người ta không đành lòng trách cứ!

“Thanh Tuyết người không phải giúp cái kia ngu ngốc nói chuyện, nàng không đáng!” Tư Đồ Văn Thiên kéo tay Thiên Thanh Tuyết, về mặt tức giận bất bình!

“Mẹ không phải đang dạy Cửu tiểu thư lễ nghi sao? Chẳng lẽ hiện tại Cửu tiểu thư còn không có học được?” Tư Đồ Văn Nguyệt nói, ánh mắt dừng khuôn mặt thường thường không chút nổi bật của Thiên Thanh Hoàng, ý tứ rõ ràng khinh thường.

Thiên Thanh Hoàng nhìn mấy người đang tìm cớ gây sự, nháy mắt cảm thấy buồn cười, thật sự cảm thấy nàng dễ khi dễ sao? Thần sắc vừa chuyển, từ trên cầu thăng bằng cao thấp đi xuống, tiến đến một bên ghế trên dầy ngồi xuống: “Mẹ là người hiểu lễ nghi nhất ở trong cung, vậy hiện tại xin mời mẹ nói cho mọi người, cái gì kêu lễ nghi, cái gì kêu tôn ti thân phận!”

“Ách!” Mẹ mặt lộ vẻ xấu hổ, nhưng nàng cũng biết giờ phút này nên đứng ở bên nào, thỉnh khụ một tiếng nói: “Thiên tiểu thư đã được Hoàng Thượng phong làm Định Quốc công chúa, tự nhiên bây giờ không cần hướng hai vị công chúa hành lễ, sắc phong của Định Quốc công chúa gần với thái tử điện hạ, cho nên theo lý hai vị công chúa còn phải hướng công chúa hành lễ!”

“Cái gì? Muốn chúng ta hành lễ với cái người ngu ngốc?” Mẹ vừa dứt lời liền khiến mọi người kinh ngạc, nhưng Tư Đồ Văn Thiên lập tức mặc kệ, nàng cho tới bây giờ sẽ không đem những gì thánh chỉ nói thành điều quan trọng, hiện tại tự nhiên có người nói cho nàng biết địa vị của cái người ngu ngốc kia

lại cao hơn chính mình, nàng làm sao có thể chấp nhận được?

“Mẹ đang nói sự thật sao?” sắc mặt của Thiên Thanh Tuyết có chút cứng ngắc, đến nụ cười đều trở nên mất tự nhiên !

“Chẳng lẽ ta còn có thể lừa Thiên tiểu thư?” Mẹ là lão nhân trong cung, kỹ xảo này của Thiên Thanh Tuyết chẳng lẽ nàng còn không nhìn thấy, vừa vặn giờ phút này nàng tâm tình đang không tốt, nhìn thấy ai đều cảm thấy không vừa mắt!

“Thanh Tuyết người không cần để ý, chim trĩ chính là chim trĩ, cho dù đưa cho nàng nhất kiện áo khoác Phụng Hoàng nàng cũng sẽ không trở thành Phụng Hoàng được đâu, chúng ta đi!” Tư Đồ Văn Thiên oán hận lôi kéo Thiên Thanh Tuyết rời đi, những người khác cũng đi theo, được một lúc nơi này lại khôi phục về yên tĩnh.

“Xem ra lão mẹ quả nhiên là người dạy lễ nghi tốt nhất tốt!” Thiên Thanh Hoàng bỏ lại một câu khiến lão mẹ phải suy nghĩ, mang theo Hoan Lạc và Hoan Hỷ ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Mị Âm Uyển

Mị âm uyển là Tiêu Kim quật lớn nhất ở Vũ Kinh, tuy rằng nó chỗ hẻo lánh, nhưng lại không ảnh hưởng đến sự phát triển của nó, ngược lại bởi vì địa phương ở chỗ bí ẩn mà khiến khách nhân rất yêu thích!

Chỗ này hoàn toàn là một cái địa phương đốt tiền, phí vào cửa đều là một trăm lượng bạc, người bình thường không thể nào vào được! Cho dù đi vào, một đêm phòng chừng có thể tiêu sạch của hân tất cả gia sản.

Nơi này cái không thể thiếu nhất chính là mỹ nhân và rượu ngon, chỉ cần người có tiền, bất luận nam nữ đều được đối xử bình đẳng, chỉ cần người có tiền, người thích cái gì sẽ có cái đó!

Mị âm uyển lớn ước chừng nửa cái hoàng cung, nơi này có mỹ nhân đẹp nhất, rượu ngon quý nhất, còn có sông bạc để tiêu khiển cùng đốt tiền, đồng dạng nơi này cũng là nơi tập trung nhiều tin tức lớn nhất, người cũng có thể mua tin tức mà người muốn từ nơi, nhưng cái giá phải trả kia người bình thường khó có thể trả được

!Mị âm uyển được chia làm bốn khu, khu thứ nhất là bình thường, chỉ cần người thanh toán một trăm lượng bạc là có thể đi vào; khu thứ hai là khu khách quý, cần thân phận nhất định mới có thể tiến vào; khu thứ ba là khu đặc biệt, nhân tài quan trọng có thể vào được nơi này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, khu cuối cùng là khu cấm địa, trừ bỏ vài người đặc biệt, cho dù hoàng đế cũng không thể vào được!

Mà giờ phút này Thiên Thanh Hoàng đang mang theo Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc đi vào khu cấm địa; nếu như vô tình đi vào khu này sẽ phát hiện ra nơi này so với hậu viện của các khu khác cũng không có gì hơn, nhưng khác biệt ở chỗ sẽ có trăm ánh mắt ở nhưng nơi kín đáo nhìn người chăm chăm, nếu người đi vào thì trong nháy mắt họ sẽ lấy mạng của người, cuối cùng đến cả thi thể cũng sẽ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

“Tiểu thư! Chúng đang muốn đi tìm cái người Hoa Hồ Điệp sao?” Dù là ngữ khí hay sắc mặt đều có thể thấy được Hoan Hỷ rất không muốn nhìn thấy người mà nàng nói “ Hoa Hồ Điệp” !

“Hắn lại như thế nào trên chộc người ?” “Hoa Hồ Điệp” ? xưng hô này thật ra rất phù hợp với hắn!

“Hắn vốn chính là con bướm, hơn nữa lại là một con bướm rất tự kiêu tự đại!” Hoan Hỷ tức giận nói.

“Nếu như Hoa công tử nghe được sẽ không dễ chịu đâu !” Hoan Lạc cười nói, nhưng đối với lời nói của Hoan Hỷ cũng không phủ nhận.

“Hừ! Hắn dám đem ta làm thế nào? Hắn dám khi dễ ta ta liền nói cho tiểu thư!” Hoan Hỷ đem khí chất của tiểu hài tử phát huy hoàn toàn.

“Hoan Hỷ ngoan ngoãn đang nói bậy gì về bản công tử sao ? Một thanh âm ngả ngôn cũng không kém phần khơi gợi vang, Khí điểm của Hoan Hỷ nhất thời bị tụt xuống, thân thủ bắt được góc áo của Thiên Thanh Hoàng: “Tiểu thư cứu ta!”

“Bản công tử đáng sợ như vậy?” Một đạo hồng ảnh hiện lên, thân hình thon dài nhất thời xuất hiện ở trước mắt ba người, hé ra một khuôn mặt yêu mị cùng với một đầu tóc đen, bộ quần áo đỏ thắm đang được mặc trên thân hình có chút gầy yếu, lộ ra toàn bộ xương quai xanh, thân mình như không có xương tựa vào trên cây, đây đúng là một yêu nghiệt!

Hẹp dài đôi mắt Phụng hé mở, trên môi hàm chứa một chút cười xấu xa: “Hoan Hỷ ngoan ngoãn đã lâu không thấy, có hay không tưởng nhớ tới bản công tử? Ở nơi này của bản công tử còn thiếu một nha đầu ám giương, hay bây giờ bản công tử kêu tiểu thư nhà người mang người tặng cho ta thì tốt rồi?”

“Không cần!” Hoan Hỷ nắm lấy quần áo của Thiên Thanh Hoàng một cách gắt, sợ Thiên Thanh Hoàng thật sự đem nàng tặng người !

“Tốt lắm! Đừng đùa nàng, nàng mà khóc thì người chịu trách!” Thiên Thanh Hoàng mở miệng giải cứu Hoan Hỷ.

“Ha ha! Người rút cuộc không muốn đến nơi này của ta ở sao!” Hoa Úc ai oán khầu khí, tựa như một nàng dâu bình thường bị người ta vứt bỏ.

Thiên Thanh Hoàng thân thủ xoa xoa cánh tay đang nổi đầy da, đây là nguyên nhân vì sao nàng không muốn đến nơi này!

“Chúng ta đi vào trong phòng nói đi!” Hoa Úc đột nhiên ôm lấy cổ của Thiên Thanh Hoàng, hồng y chợt lóe, hai người nháy mắt biến mất ở tại chỗ!

Đối với chuyên tình có điểm kinh ngạc này, Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc tỏ vẻ cực kì bình tĩnh, mỗi lần đến đều là như thế này, tuy rằng phương thức bất đồng, nhưng kết cục đại khái đều giống nhau, hai tỷ muội nhìn nhau cười, sau đó đi tìm nơi bí mật gần Âm Vệ môn để chơi.

Toàn bộ căn phòng to đều được bao phủ hoàn toàn bằng màu đỏ tươi, mỗi lần nhìn đến phòng này Thiên Thanh Hoàng đều nhịn không được trừu mắt, màu đỏ cửa phòng, màu đỏ cái bàn, màu đỏ ghế dựa, màu đỏ thảm còn có màu đỏ giường cùng chăn, trừ bỏ hán, tất cả cái khác đều là màu đỏ, thật không biết người này rút cuộc có bao nhiêu yêu thích màu đỏ.

Hoa Úc ôm Thiên Thanh Hoàng đi đến cái giường lớn màu đỏ, vừa muốn đặt nàng xuống thì Thiên Thanh Hoàng trong nháy mắt trốn thoát, chờ thời điểm hán ngừng đầu lên thì Thiên Thanh Hoàng đã ngồi xuống cạnh một bên bàn và uống trà!

“Hoàng Nhi người luôn trốn cái gì a!” Hoa Úc ôm một cái gối màu đỏ, mị sắc trong đôi Phượng dâng lên, mặc cho ai nhìn đều rất đau lòng, chính là nếu như người có thể nhìn sâu vào đôi mắt sẽ thấy một tia treu tức cùng với khóe môi nhếch lên nụ cười gian tà!

“Tốt lắm! Trước tiên nói lần này tìm ta đến có chuyện gì đi!” Biết yêu nghiệt đáng chết này thích trang, Thiên Thanh Hoàng cũng không bị bộ dạng của hán lừa.

Nói chính sự, Hoa Úc thần sắc hơi chút thu liễm, nhưng vẫn như trước ngả ngớn: “Ngũ Tử bảo ta nói cho người biết là không cần gả cho người ở phía Tây, mạng người tính ra có kiếp nạn lớn ở phương Tây, sẽ nguy hiểm đến sinh mệnh!”

“Người chừng nào thì tin tưởng cái lời nói của thối đạo sĩ?”

Thần tính Ngũ Tử được người giang hồ ca tụng ở trong miệng Thiên Thanh Hoàng lại là một cái thối đạo sĩ, tuy rằng nàng càng thích gọi hán là miệng quạ đen! Bởi vì hán nói cái gì liền đúng cái đấy, mỗi lần cùng Thiên Thanh Hoàng nói đều không có chuyện tốt, cho nên nàng thực chán ghét hán.

“Nhưng hán nói đều là sự thật không phải sao?” Hoa Úc từ trên giường đứng lên, lấy ngón tay sửa sang lại ống tay áo, lập tức ngồi vào bên cạnh của Thiên Thanh Hoàng, ngả ngớn nâng lên cằm của Thiên Thanh Hoàng: “Tuy rằng Hoàng Nhi không tính tuyệt sắc, nhưng ta còn có thể chấp nhận, hay Hoàng Nhi gả cho ta đi?”

“Người xác định?” Nàng thật ra dám gả, nhưng không biết hán có dám lấy nàng hay không?

“Hừ! Vật nhỏ vô lương tâm!” Chỉ biết mình không có biện pháp lấy, hán tuy rằng đối Thiên Thanh Hoàng rất coi trọng, cũng từng có ý nghĩ muốn kết hôn lấy nàng làm vợ, đáng tiếc trước kia đem nữ tử trước mắt làm muội muội, lấy nàng? Trong lòng hán đúng là không thể không kêu khổ! Hán sùng nàng ái nàng, nhưng vĩnh viễn những điều ấy đều chính là ca ca!

“Tốt lắm ta đi về trước, chuyên tình xuất giá người không cần lo lắng, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, ta chưa bao giờ tin nhưng lời kia của Ngũ Tử, mạng của ta sẽ do chính tay ta nắm, ai cũng đều không động vào được!” Đây mới chân chính là Thiên Thanh Hoàng, kiêu ngạo, tự đại nhưng là lại không mù quáng.

“Ta biết!” Hoàng Nhi của hán vĩnh viễn đều tự tin như vậy, như vậy cường đại, như vậy làm cho người ta đau lòng!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Khiêu Khích Sao?

Thiên Thanh Hoàng đứng ở một đầu của hành lang, nhìn mấy người bên kia đang chậm rãi mà đến nhịn không được khẽ nhíu mày, tuy rằng họ đang mặc nam trang, nhưng không phải Tư Đồ Văn Nguyệt cùng Tư Đồ Văn Thiên thì còn là ai? Có các nàng ở địa phương này thì tự nhiên cũng không thể thiếu hai tỷ muội Thiên Thanh Tuyết cùng Thiên Thanh Liên, mặt sau còn theo một đồng người thái tử Tư Đồ Lăng, công tử của Thừa tướng – Thượng Quan Hồng, Thượng Quan Úc, còn có tam thiếu gia của Thiên Gia – Thiên Thanh Thần, một đám người chậm rãi tiêu sái đi đến.

Tránh đi? đây không phải là tính cách của nàng, nhưng không thể nghi ngờ là cùng các nàng gặp mặt sẽ rước lấy một đồng phiền toái!

“Thanh Tuyết, người bên kia không phải cái người ngu ngốc kia sao?” Tư Đồ Văn Thiên thanh âm làm cho Thiên Thanh Hoàng thân mình dừng lại một chút, tiếp theo lại bị một thanh âm ở phía sau giữ chặt.

“Cái gì? Cái người tiện nhân kia cũng ở trong này?” Đây là thanh âm của Thiên Thanh Liên, mà bởi vì những lời này của nàng, nguyên bản Thiên Thanh Hoàng đang chuẩn bị thoát li tránh né phải dừng lại cước bộ, ở địa phương mà bọn họ không nhìn thấy trên môi nàng gọi lên một chút tà tiểu *nụ cười tà ác*: đây là các người trêu chọc ta !

“Quả nhiên! Cái kia không phải là nàng sao?” Tư Đồ Văn Nguyệt nhắc tay chỉ về phía trước, thân mình của Thiên Thanh Hoàng liền bại lộ rõ ràng ở trước mặt mọi người!

Tư Đồ Văn Thiên ‘Xích’ cười một tiếng, trào phúng nói: “Khu thứ ba này là khu mà những người quan trọng mới có thể đến, nàng làm sao có thể xuất hiện ở khu thứ ba ? Chẳng lẽ khu thứ ba này đã thay đổi, người nào cũng có thể vào được ư ?

“Công chúa đã quên người ta hiện tại đang là công chúa của Định Quốc, thân phận so với ngài còn tôn quý hơn a!” Thiên Thanh Liên cha thanh cha khí ở một bên châm ngòi thổi gió, hận không thể cùng Tư Đồ Văn Thiên đi lên đem Thiên Thanh Hoàng đập nát, chuyện lần trước hại nàng xấu mặt đến bây giờ này vẫn còn nhớ kỹ đây!

Tư Đồ Văn Thiên xoay người kéo Tư Đồ Lăng đang đứng cách nàng không xa, nũng nịu yếu ớt nói: “Thái tử ca ca, có người nói công chúa Định Quốc thân phận so với ta cao quý hơn, người nói đó là thật sao?”

Tư Đồ Lăng nhìn nhìn Thiên Thanh Hoàng đang cách đó không xa, những lời mà bọn họ vừa nói hần tất nhiên cũng đều nghe thấy, ánh mắt vừa nhú nói: “Người là công chúa có huyết thống thuần khiết, làm sao có thể so sánh sự tôn quý của Phụng Hoàng công chúa với chim trĩ được, đây không phải vũ nhục thân phận của người sao?”

Đường đường là thái tử của một quốc gia lại nói ra những lời như vậy! Thiên Thanh Hoàng yên lặng lắc đầu!

“Thiên Thanh Hoàng người như thế nào lại ở chỗ này? Còn không mau đi về nhà cho ta, đừng đi ra ngoài làm mất mặt xấu hổ!” Thiên Thanh Hoàng đi từ phía sau đến, nhìn Thiên Thanh Hoàng trong ánh mắt tất cả đều là lạnh lùng, đây không phải là ánh mắt của một ca ca nên có.

“Ca ca! Thanh Hoàng khả là muội muội của chúng ta, người làm sao có thể nói như vậy?” Thiên Thanh Tuyết ôn nhu ngắt đầu, nước mắt ở hốc mắt trung đảo quanh.

Thượng Quan Úc đẩy Thượng Quan Hồng một chút, lập đem hần đẩy về bên người Thiên Thanh Tuyết, về mặt đau lòng nhìn Thiên Thanh Tuyết: “Thanh Tuyết người chính là quá thiện lương, không cần luôn vì người khác suy nghĩ, đối với người đang tưởng được biến thành Phụng Hoàng liền xem thường người khác thì người cần gì vì nàng nói?”

Nói xong, quay đầu oán hận trừng mắt Thiên Thanh Hoàng: “Thiên tiểu thư! Ta mời người nhớ kỹ thân phận của chính mình, người bất quá là một con chim sẽ được Hoàng Thượng cân nhắc, đừng tưởng rằng chính người sẽ thật sự biến thành Phụng Hoàng, đừng quá đem chính mình làm người quan trọng !

“Hừ!” Thiên Thanh Liên hừ lạnh một tiếng, hèn mọn nhìn Thiên Thanh Hoàng.

“Thật không?” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nâng mắt, một đôi con ngươi xám đen giờ phút này lớn kinh người, thực hiển nhiên là nàng tức giận , rất ít có người có thể làm cho nàng tức giận; nhưng rất nhanh, con ngươi của nàng lại lâm vào bên trong sương mù, người quen thuộc nhìn vào mắt nàng giờ phút này đều biết rằng sẽ có người sẽ gặp chuyện không hay ho !

“Từ đầu tới cuối ta đứng ở chỗ này một câu cũng chưa nói, vài vị cũng đã đem ta trở thành người không đáng một đồng, ở trong mắt thái tử, muội muội của người chính là Phụng Hoàng cao quý, mà ta đơn giản xứng đáng bị phụ hoàng của người kéo làm người chết thay, nhưng ta vì chiếm một cái tên công chúa mà bị chán ghét!”

“Ở chư vị trong mắt chỉ sợ đều là như thế này, ta Thiên Thanh Hoàng chính là một người chán ghét xứng đáng bị người khác phỉ nhổ, phải không?”

“Vị trí công chúa là ta cầu mới có được sao? Ta vì sao lại trở thành công chúa chỉ sợ vài vị so với ta đều rõ hơn cả đi? Ta chưa từng bước quá hậu viện của Thiên Gia, chưa từng tham gia qua yến hội của nhà ai, giờ phút này các vị đều là lần đầu tiên gặp ta, các người liền bởi vì vài câu đồn đãi của người khác liền cho là ta ác độc nên xứng, ta ngu muội không biết này giờ đều là các người nói ?”

“Công chúa? Một cái xưng hô cỡ nào cao quý, nhưng ta nói cho các người biết ta – Thiên Thanh Hoàng khinh thường!” Chưa từng có ngôn ngữ kích thích, ngữ khí của nàng từ đầu đến cuối đều rất bình thản , nhưng mỗi chữ trong lời nói đều đánh vào đáy lòng của mỗi người, làm cho người ta khiếp sợ: đây là cái tiểu thư ngu ngốc được nghe đồn sao ?

“Đù! Thiên Thanh Hoàng người đừng tưởng rằng người có bao nhiêu thanh cao, người chính là ý vào đội ngũ đón dâu của Tây Hạ hiện tại đã sắp đến đây, thân phận của người rốt cuộc thay đổi không được, cho nên người còn có chỗ dựa dẫm , ta nói cho người, chỉ cần phụ thân tấu thỉnh Hoàng Thượng, tùy thời đều có thể thay đổi thân phận của người, người vẫn là tiểu thư ngu ngốc cái gì đều không có quyền!” Thiên Thanh Hoàng về mặt phần nộ cùng hận ý, tựa hồ người trước mắt không phải là muội muội mà là cái người tội ác tày trời.

“Thật không? Như vậy chúng ta đến đánh cuộc như thế nào?” Thiên Thanh Hoàng gọi lên một chút tà tiểu.

“Đánh cuộc gì?” Tư Đồ Văn Nguyệt hơi chút lý trí hỏi.

“Mị Âm uyển có chuyên môn đồ phường*sòng bạc*, không bằng chúng ta đánh lớn một chút, nếu như ta thua ta sẽ mặc các người xử trí, không một câu

oán hận, nhưng là nếu như các người thua, vậy nhóm người các người liền tấu thỉnh Hoàng Thượng trực xuất phong hào công chúa của ta, một lần nữa tuyển người đi hòa thân!”

“Hào! Bất quá người xác định?” Tư Đồ Lăng thường xuyên tới nơi này, mà địa phương thích nhất chính là đồ phùng*song bạc*, tâm ý của đồ phùng này rất khác biệt, hơn nữa so với bên ngoài thì đồ phùng ở nơi này cao quý không biết bao nhiêu lần, sở hữu bài bên trong hẳn đều đã chơi, khi đề xuất hẳn đồng ý không một chút suy nghĩ.

“Đương nhiên!” Nàng hội cho các người thua đến khóc.

“Nếu không thì ta thêm điều kiện đi? Người mà thua thì sẽ phải viết ở trên mặt bốn chữ ‘Ta là tiện nhân’ đi từ nơi này đến nhà như thế nào?” Thượng Quan Ước đề nghị nói, Thượng Quan Hồng nghe vậy nhủ nhủ vậy, nhưng cũng không nói gì thêm.

“Không cần! Như vậy thanh danh của muội muội ta sẽ bị phá hủy, nàng như thế nào có thể lập gia đình a!” Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt lo lắng.

Thượng Quan Hồng đau lòng nắm tay nàng nói: “Chỉ cần nàng không đáp ứng đánh không phải là sẽ không có việc gì sao?”

“Muội muội! Người không cần đánh, nhận sai với thái tử rồi về nhà đi thôi!” Thiên Thanh Tuyết ở trong lòng Thượng Quan Hồng ngẩng đầu, bộ dáng yếu ớt như chợt khóc khiến người ta đau lòng.

“Người còn không mau nhận sai? Người muốn cho tỷ tỷ người lại phải lo lắng cho người sao?” Gặp người mà mình âu yếm thương tâm như thế, Thượng Quan Hồng lập tức quát.

“Thiên Thanh Tuyết! Ta cảnh cáo người duy lần duy nhất và cũng là lần cuối cùng, thu hồi ngay sắc mặt giả tạo, bằng không ta sẽ làm cho người biết hai chữ ‘Tiện nhân’ viết như thế nào!” Âm thanh lạnh lùng của Thiên Thanh Hoàng truyền đến, Thiên Thanh Tuyết thân hình chấn động, trong mắt hiện lên ngoan độc, nhưng không có người nhìn thấy.

Nếu như Thiên Thanh Tuyết là giống Thiên Thanh Liên như vậy nàng còn không rảnh đi chán ghét nàng nhưng cố tình nàng lại là loại nữ nhân tâm cơ thâm trầm, dùng ca ngòi để khiến người khác chửi bới nàng, nàng ghét nhất là bị người khác lợi dụng!

“Người...” Thượng Quan Hồng còn muốn mắng cái gì, lại bị Thiên Thanh Hoàng đánh gãy: “Có cái gì cần nói thì đợi đến khi ván đấu chấm dứt thì nói sau!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 6

Nguồn bị lỗi. Mời các bạn đọc chương tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 7: Âm Mưu

Hoàng tử và công chúa của vương thất Hán triều có hơn mười vị, nhưng người có thể hoàn chỉnh sống sót, hơn nữa người lại có tư cách tranh ngôi vị hoàng đế cũng không nhiều, ngũ hoàng tử Tư Đồ Dực chính là trong đó một cái!

Chính là hắn không có mẫu thân lợi hại như hoàng hậu, cũng không có Thừa tướng ở phía sau hậu thuẫn, cho nên tuy rằng danh tiếng của hắn vô cùng tốt, nhưng không cách nào cùng thái tử chống lại!

“Người là loại người nào?” Nguyên bản Tư Đồ Dực đang ngồi ở trong điện của chính mình trầm tư đột nhiên phát hiện ở trên đầu tường xuất hiện một thân ảnh màu trắng, cả kinh lập tức đứng lên, há mồm sẽ kêu cứu.

“Người nếu như muốn chết liền ra tiếng!” Lạnh lùng thanh âm có chút ngông cuồng, bởi vì mặt nạ che nên hắn không nhìn thấy rõ khuôn mặt của người tới, nhưng có thể khẳng định là nàng không phải đến ám sát.

“Người muốn làm gì?” Tinh táo lại hắn ngược lại không sợ hãi, nàng có thể tự nhiên chạy ở trong hoàng cung thì rõ ràng không phải là người bình thường, hơn nữa võ công của nàng cao cường như vậy, muốn giết hắn khẳng định sẽ không dễ dàng khiến cho hắn phát hiện như vậy.

“Chúng ta đến làm một hồi giao dịch như thế nào?” Người đứng trên đầu tường quay người lại, đưa lưng về phía ánh trăng thoát nhìn như một mảng mờ hồ.

“Cái gì giao dịch?”

“Người có nghĩ là muốn ngôi vị hoàng đế?” Những lời nàng đang nói như một búa tạ gõ ở ngực của Tư Đồ Dực, làm cho hắn rầu rĩ, càng rầu rĩ!

“Muốn! Nhưng điều đó không có khả năng, thế lực của thái tử rất hùng hậu, hai nhà Thượng Quan với Thiên Gia cùng Thừa tướng đều đứng ở phe của thái tử, ta còn có tư cách gì cùng hắn tranh giành?” Đây là sự thật, ai kêu hắn không có một mẫu hậu quyền thế, một hậu phương vững chắc đâu?

“Hừ! Ta vốn tưởng rằng ngươi còn có chút đầu óc, nguyên lai ngươi ngốc như vậy!” âm thanh lạnh lùng khinh thường nói.

“Có ý tứ gì?” Tư Đồ Dực có điểm tức giận.

“Hoàng hậu thế nào, Thượng Quan gia thì thế nào? Ngươi chớ quên, cầm quyền của quốc gia này là họ Tư Đồ, từ xưa ngươi thấy người có bên ngoại hậu thuận hùng hậu sẽ có kết cục tốt sao? Thái tử tuy rằng mệnh định sẽ là thái tử, nhưng nếu như thái tử cấu kết với ngoại thần cướp ngôi soái vị thì kết cục sẽ là tử tội; chẳng lẽ ngươi cho rằng Hoàng Thượng sẽ làm cho thế lực của thái tử cường đại để đến uy hiếp chính mình sao?”

“Này...” Buổi nói chuyện giống như đang đến hồi cao trào, nguyên bản chuyện tình mà hắn rối rắm đã được giải đáp, đúng vậy! Thế lực của hoàng hậu cường thịnh trở lại, không phải còn có hoàng hậu sao?

“Ta nên làm như thế nào mới có thể được phụ hoàng duy trì?” Giờ phút này hắn khiêm tốn thỉnh giáo, trực giác cho rằng người trước mắt có thể đến giúp hắn!

“Cái này là giao dịch của chúng ta! Kỳ thật đối với ngươi có lợi mà vô hại; ngươi có biết Thiên Thanh Tuyết của Thiên Gia không?”

“Là người được xưng là đệ nhất tài nữ, nũng nịu, mỗi ngày đi theo thái tử sao? Bất quá nàng không phải là được cấp gả cho Thượng Quan Hồng sao? Hoàng hậu có đến chỗ Hoàng Thượng cầu vài lần!” Hắn không rõ người này vì sao nhắc tới Thiên Thanh Tuyết.

“Thượng Quan gia đã muốn đủ cường hãn, Hoàng Thượng làm sao có thể khiến cho Thiên Gia về phe thế lực của hoàng hậu được, mặc kệ hoàng hậu có cầu Hoàng Thượng bao nhiêu lần đi nữa, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ đều không đáp ứng, hắn sẽ không tự tay đem thế lực của người khác lớn mạnh đến đe dọa mình; mà điều hiện tại ngươi cần phải làm là đi cầu Hoàng thượng thú Thiên Thanh Tuyết, thời điểm tất yếu để củng cố quan hệ bên ngoại trở lên hùng hậu, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ đáp ứng!”

Nói xong người nọ nhìn Tư Đồ Dực, nếu như nàng nói như vậy mà hắn còn không rõ, hắn sẽ không là người mà nàng muốn tìm!

Nhưng cũng may là người này cũng không ngu dốt như vậy, Tư Đồ Dực kinh hi ngẩng đầu: “Ta đã hiểu! Ngươi là muốn ta thông qua phụ hoàng để được Thiên Gia duy trì, hơn nữa cũng có thể có tác dụng kiềm chế thái tử, như vậy phụ hoàng cho dù không vui về ta, nhưng cũng sẽ không gạt bỏ ta, mà ta cũng sẽ có không gian để phát triển, dần dần khiến cánh chim của mình đầy đặn!”

Người nọ trều trều khoe môi: “Còn không tính bôn*ngu ngốc*!”

“Ngươi vì sao phải giúp ta?” Sau kinh hi chính là nghi hoặc, nàng không có khả năng vô duyên vô cớ giúp hắn đi?

“Bởi vì có nhân đắc tội ta, không hơn!” Nói xong cũng không quản hắn, vận khinh công bay đi.

Đợi cho người nọ đi xa, Tư Đồ Dực sắc mặt trầm xuống: “Người tới! Thay quần áo!”

Đợi sau khi Tư Đồ Dực rời tẩm cung hướng đến ngự thư phòng, một đạo thân ảnh màu trắng từ chỗ tối đi ra, khí chất lạnh lùng, khuôn mặt bình thường vô kỳ, không phải Thiên Thanh Hoàng thì còn là ai!

Mỗi người cũng không thể chỉ xem mặt ngoài, người có thể ở thâm cung trung sống sót làm sao có thể là hạng người lương thiện, hiển nhiên Tư Đồ Dực không có làm cho nàng thất vọng!

Thiên Thanh Tuyết không phải muốn gả cho Thượng Quan Hồng sao? Có lẽ nói đúng hơn là nàng muốn gả cấp thái tử! Người như Thiên Thanh Tuyết làm sao có thể hội an ổn làm một cái phu nhân của thị tộc; một khi đã như vậy nàng sẽ thành toàn nàng ta...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Âm Mưu (Hạ)

Ngày thứ hai, thánh chỉ không ngoài ý muốn đã ban xuống dưới, tứ hôn ngũ hoàng tử Tư Đồ Dực cùng Thiên Thanh Tuyết!

Thời điểm Thiên Thanh Tuyết tiếp chỉ, cả người bùng tỉnh như sấm đánh, tựa hồ không thể tưởng được phát sinh lỗi ở nơi nào, vì sao đột nhiên xuất hiện thêm một cái ngũ hoàng tử!

Thiên Dịch Ngôn cơ hồ là đi luôn vào hoàng cung, mà Thượng Quan Hồng bên kia cũng tìm phụ thân tiến cung, thái tử cùng hoàng hậu cũng đến đây, chỉ tiếc Hoàng Thượng thái độ kiên quyết, thánh chỉ đã ban xuống, tuyệt không sửa đổi!

So sánh với những người khác mất mát, người duy nhất vui vẻ tự nhiên chính là Thiên Thanh Liên, trước kia nàng đi theo bên người Thiên Thanh Tuyết vĩnh viễn đều chỉ có thể làm nền, nếu như Thiên Thanh Tuyết xuất giá, thì đây chính là thiên hạ của nàng; tuy rằng mọi người đều nghĩ rằng Thiên Thanh Tuyết sẽ gả cho Thượng Quan Hồng, nhưng chỉ có nàng biết kỳ thật Thiên Thanh Tuyết muốn hấp dẫn thái tử để trở thành thái tử phi, mà nay Thiên Thanh Tuyết lại gả cho ngũ hoàng tử, vậy có phải hay không chính mình có thể trở thành thái tử phi?

Tựa hồ đã muốn mơ thấy chính mình ngồi trên vị trí thái tử phi, đến việc đi đường đều trở nên nhẹ nhàng bay bổng !

“Còn! Tất cả đều rút ra ngoài cho ta!” trong Tuyết Uyển Lý truyền ra tiếng Thiên Thanh Tuyết rống giận, thực hiển nhiên nàng đang cực kì tức giận, bằng không làm sao đến cả hình tượng tính tình ôn hòa mà chính mình vất vả duy trì cũng không cần!

Nghe thanh âm bên trong, Thiên Thanh Liên càng cảm thấy vui vẻ, hừ tiểu khúc*ngâm nga một khúc nhạc vui*, bước chân mềm mại nhẹ nhàng rời đi!

“Tiểu thư! Ngươi tha cho nô tỳ đi!” Trong phòng của Thiên Thanh Tuyết, tỳ nữ bên người của nàng đang quỳ trên mặt đất lạnh run, một cánh tay trong bóng giờ phút này đang máu tươi chảy đầm đìa, trong tay Thiên Thanh Tuyết nắm một cây trâm nhiễm đầy huyết, một chút một chút đâm ở trên cánh tay của Như nhi, lấy việc này để làm cho hả giận.

Đau nhức vô cùng, lại không thể ngắt xi, sống không bằng chết, đây là cảm giác duy nhất của Như nhi vào giờ phút này; người khác đều nghĩ rằng tiểu thư nhà mình ôn nhu khiêm tốn, ôn nhu bộ dáng khiến không biết bao nhiêu người tranh thủ đồng tình, nhưng chỉ có nàng biết, tiểu thư của chính mình hoàn toàn là một ác ma! Mỗi lần không vui, mỗi lần bị khí* tức giận* hay dùng cây trâm đâm nàng cho đến khi hết giận, trên thân thể của nàng nơi nơi đều là thương, cũ chưa khỏi là xuất hiện vết thương mới, ngày ngày như địa ngục không bằng làm cho nàng chết đi thì tốt hơn!

“Hỗn đản!” Thiên Thanh Tuyết sắc mặt dữ tợn, thời điểm nàng nghe được thánh chỉ thì chính nàng đã biết rằng cơ hội của nàng hầu như đã hết, nhưng nàng vẫn ôm một tia hi vọng, làm cho phụ thân đi cầu thái tử, để hần thình hoàng hậu ra mặt đi cầu Hoàng Thượng tứ hôn, nhưng không nghĩ tới thái độ của Hoàng Thượng cư nhiên như vậy cường ngạnh, nói cách khác thì nàng sẽ phải gả cho cái người không quyền không thế – ngũ hoàng tử, nàng làm sao có thể không tức giận!

“Tiểu thư...” Một cái nha hoàn đi vào, cúi đầu thật thấp, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Như nhi đang quỳ trên mặt đất.

“Chuyện gì?” Nàng biết nha đầu này đang sợ chính mình, không phải việc đặc biệt sẽ không tiến vào!

“Thượng Quan thiếu gia lại đây tìm ngài!”

“Thượng Quan Hồng?” Thiên Thanh Tuyết sắc mặt ngẩn ra, lập tức thu liễm vẻ tàn nhẫn, khôi phục bộ dáng ôn nhu, cũng không để ý Như nhi, đối với nha hoàn kia nói: “Lại đây trang điểm cho ta!”

“Tuyết Nhi, chúng ta cùng nhau rời đi được không? Ta không thể nhìn người gả cho người khác, chúng ta tìm một địa phương không có người nào có thể tìm được để sống, không bao giờ quay lại đây nữa, được không?”

“Ai!” Thiên Thanh Hoàng bắt đầu dĩ thời dài, nàng nguyên bản chính là muốn ngồi ở mặt sau của cái cây để nghỉ ngơi, vì sao tự nhiên biến thành nghe nén đầu? Đi sao? Trò hay như vậy bỏ qua! Không đi? Nghe kịch tình cầu huyết rất muốn học máu! Rối rắm...

“Thượng Quan công tử thỉnh tự trọng, Thanh Tuyết hiện tại là người đã có hôn ước, đừng khiến cho người khác thấy !” Âm thanh ôn nhu mang theo khóc nức nở, như có vô hạn ủy khuất.

“Tuyết Nhi! Ta sẽ không để người gả cho Tư Đồ Dực, tuyệt đối sẽ không! Ta mang người rời đi được không?” Thượng Quan Hồng đau lòng nói.

“Thiên hạ to lớn này đều là Vương thổ*đất của vua*, chúng ta có năng lực trốn đi nơi nào a?” Thanh âm nức nở.

“Không có việc gì! Nhất định sẽ có biện pháp, ta đi tìm thái tử, lại cầu Hoàng Thượng một lần! Tuyết Nhi chờ ta!” Nói xong quay ra hướng phía ngoài chạy đi.

“Ngô...” Đợi cho thân ảnh của Thượng Quan Hồng đi xa, Thiên Thanh Tuyết lập tức lau khô nước mắt trên mặt, biểu tình ôn nhu biến mất, chỉ còn vẻ mặt tàn nhẫn. “Vị trí thái tử phi là của ta!”

“Ai! Thượng Quan Hồng thật sự là đáng thương a!” Thiên Thanh Hoàng thở dài, nhưng trong giọng nói không có bao nhiêu thành phần đồng tình; cho tới bây giờ những người đắc tội nàng đều không có kết cục tốt!

Mẫu phi của ngũ hoàng tử là nhi nữ của tướng quân, tính tình nóng bỏng, không thích nhất chính là nữ nhân nũng nịu, mà ngũ hoàng tử cũng kế thừa một nửa tính cách của mẫu phi, đối cái loại nữ nhân gió thổi qua bước đi* bước đi yếu điệu nhẹ nhàng như gió thổi* cũng không hảo cảm, cho nên những ngày về sau của Thiên Thanh Tuyết cũng không khó tưởng tượng!

Q.1 - Chương 9: Âm Sát

Đại bộ phận mọi người đang phiền não vì chuyện Thiên Thanh Tuyết gả cho Tư Đồ Dục, nhưng mà Tư Đồ Lăng lại càng phiền não hơn, trước mắt thấy sứ giả Tây Hạ gần hai tháng nữa sẽ đến được Vũ Kinh, rất khó khiến hoàng đế thay đổi chủ ý để cho người khác thay thế xuất giá, hơn nữa hiện tại thêm chuyện của Thiên Thanh Tuyết, chỉ sợ dù hắn có đi nói chẳng nữa thì chuyện cũng không có khả năng thay đổi!

Chẳng lẽ hắn thật sự cứ như vậy nhận mệnh sao? Lệnh truy sát của Mị âm uyển như một đao treo ở trên đầu hắn, ở bất kì thời điểm nào đều có thể lấy mạng hắn!

“Không được! Ta không thể ngồi chờ chết!” Tư Đồ Lăng ở trong phòng bất an đi qua đi lại, vừa vận thị thiếp của hắn bưng canh lại đây bị thị vệ chặn ngoài cửa, bình thường Tư Đồ Lăng cũng coi như sủng vị thị thiếp này, cho nên khí điểm của nàng tự nhiên kiêu ngạo một chút, hai mắt trừng trừng, chỉ vào cái mũi của thị vệ mắng to: “Có biết ta là ai không? Người cư nhiên dám ngăn đón đường đi của ta, muốn chết có phải hay không?”

“Phu nhân, thái tử phân phó không muốn làm cho bất luận kẻ nào đi vào quấy rầy!”

“Bản phu nhân làm sao có thể so sánh cùng với những người khác? Cần thận ta gọi thái tử kêu người giết người!”

Tiếng khắc khải ở ngoài cửa truyền đến Tư Đồ Lăng đã không còn có thể nghe thấy, suy nghĩ duy nhất đang dừng lại tại câu nói “Kêu người giết người”, vẻ mặt vốn lo lắng trở lên rộng mở trong sáng!

“Chỉ cần Thiên Thanh Hoàng đã chết, kế ước kia cũng sẽ không tồn tại, không cần sợ lệnh truy sát, cũng không cần đi cầu phụ hoàng, nhất cử lưỡng tiện(1)!” Hạ quyết tâm, hắn vung tay lên với người đang đứng ở trong bóng đêm, đó là Ảnh vệ mà hoàng hậu huấn luyện vì hắn, bình thường chính là bảo hộ an toàn của hắn, hiện tại rốt cục có chuyện làm.

Ngay tại thời điểm Tư Đồ Lăng đắc chí vì quyết định của chính mình, lại không biết rằng hắn đang đem chính mình hướng về phía tử vong!

Thiên Gia hậu viện

Thiên Thanh Hoàng nằm dưới tàng cây đọc sách, hai tỷ muội Hoan Hỷ Hoan Lạc mỗi người ngồi một bên, một người quạt, một người bóc nho.

Sắc mặt nguyên bản đang vui cười của hai người đột nhiên rùng mình, thân mình nhanh chóng đứng lên, một trái một phải đem Thiên Thanh Hoàng bảo hộ ở bên trong, trên mặt của oa nhi đã không còn chút biểu tình nào, hai đôi mắt nhìn bốn phía đề phòng.

Vài đạo bóng dáng vô thanh vô tức bay ra từ một bên cây cối đem ba người vây quanh, tổng cộng có bảy người, toàn thân đều mặc hắc y* quần áo màu đen*, chỉ lộ một đôi mắt ra bên ngoài.

“Sát!” Hắc y thấp giọng nói một câu, mọi người nháy mắt động, bảy người võ công không kém, thân ảnh mơ hồ, chiêu thức rõ ràng lưu loát, tất cả đều là sát chiêu, Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc võ công cũng không kém, một chọi một có lẽ có thể thắng, nhưng bây giờ lại phải đối mặt với nhiều người võ công cao như vậy hiển nhiên lực bất tòng tâm.

Ngay tại thời điểm kiếm của một hắc y nhân sắp sửa chém tới cánh tay của Hoan Lạc, nguyên bản Thiên Thanh Hoàng đang nằm ở dưới tàng cây nháy mắt biến mất, rồi lại xuất hiện ở trước người Hoan Lạc, hai ngón tay kẹp lấy kiếm của hắc y nhân, dùng sức gấp lại, khiến cho bảo kiếm thượng phẩm lập tức biến thành sắt vụn!

“Các ngươi lui ra ngoài!” Dứt lời, Thiên Thanh Hoàng không hề nhìn xem hai người, mũi chân điểm, nhảy qua bức tường và bay đi!

Mục đích của hắc y nhân là ám sát Thiên Thanh Hoàng, hiện tại thấy nàng chạy, tự nhiên mặc kệ hai người bọn họ, lập tức đuổi theo.

Sau hậu viện của Thiên Gia là một mảnh rừng trúc, một hàng trúc dày xen kẽ che lại toàn bộ hậu viện, không ai để ý, thoạt nhìn thực hoang phế; lúc trước Thiên Thanh Hoàng nói đến hậu viện này cũng không phải hoàn toàn là lừa cái mẹ, giờ phút này nàng đang đứng ở trên mặt của cái giếng, nhưng bên trong không có thi thể người như nàng đã nói, chỉ là một cái giếng bình thường hoang phế mà thôi, bất quá qua đêm nay nó sẽ không còn được như thế nữa rồi!

Bảy bóng dáng bay tới, lần này không còn khách khí cùng nàng nữa, trực tiếp công kích, Thiên Thanh Hoàng nghiêng về phía sau, tránh thoát nhất chiêu, thân ảnh cũng đồng thời biến mất không thấy.

Vài hắc y nhân trong nháy mắt kinh ngạc, một người sống như thế tự nhiên hư không biến mất, làm sao mà bọn họ không sợ hãi được!

Mấy người đề phòng nhìn chăm chăm bốn phía, nhưng một tiếng gió đều không có, đột nhiên có người nhận ra một tia gió nhẹ, chờ hắn phản ứng được

thời điểm, lưỡi dao mỏng manh ở trong bóng đêm hiện lên một tia ánh sáng, bay nhanh xẹt qua cổ của hắn, khiến cho máu tươi chảy ra như chút!

Một cái, hai cái, ba cái, bảy cái! Cùng với Thiên Thanh Hoàng ra tay bảy người toàn bộ ngã xuống, kỳ thật chuyện tình cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi!

Một cước một đem bọn họ đá xuống giếng cạn, về phần vết máu, sáng mai sẽ biến mất không thấy.

Đột nhiên ‘Suru suru’ hai tiếng xé gió rất nhỏ truyền đến, Thanh Hoàng bay nhanh xoay người, hóa ra tiếng gió nghe được đó là tiếng của hai mũi tên, đợi đến lúc nàng phát hiện lại xuất hiện thêm bốn mũi tên nữa, thân mình linh hoạt trốn tránh, trong lòng cũng tràn đầy kinh hãi, thiếu chút nữa liền gặp hạn!

Thân ảnh biến mất, thời điểm lại xuất hiện cũng là ở địa phương vừa mới bắn ra mũi tên, nhưng chỉ còn một khối thi thể của hắc y nhân, thi thể này vẫn còn có độ ẩm, thực hiện nhiên là sau khi hắn ở bắn ra tên mới bị giết chết.

Giết người diệt khẩu? Hắn là không phải! Như vậy là ai giết người này? Đột nhiên ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng dừng ở phía dưới cổ của hắn, nơi đó có một đoạn trúc nhuộm huyết trắng tấp cắm xuống đất, thực hiện nhiên đây là hung khí! Rốt cuộc là ai?

Người nọ không có lưu lại dấu vết gì rõ ràng, Thiên Thanh Hoàng cũng không muốn nghĩ việc rối rắm, xoay người đem cổ thi thể này đá tiếp xuống giếng cạn, nhìn ánh trăng đêm nay không quá sáng, nở một chút nụ cười nguy hiểm “Thái tử sao?”

(1) Làm một việc mà được hai cái lợi

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Tầng Bí Mật

Trong trang viên lý yên tĩnh, hai bóng đen một trước một sau đang đứng ở bên trong, người đứng mặt sau đối với người nọ phía trước cung kính quỳ xuống: “Chủ thượng!”

Người nọ chỉ chừa một cái bóng dáng, áo choàng Lur Kim màu đen bao vây lấy thân hình ngang tàng của hắn, nhưng dù có nhìn thấy một cái bóng dáng cũng làm cho người ta cảm thấy tôn quý bất phàm, tràn ngập khí phách. Phía sau một đầu tóc đen như thác nước chảy xuống, như tơ lụa bình thường tốt nhất, ánh trăng chiếu ở phía trên đỉnh đầu của hắn, khiến cả người của hắn như bao quanh một tầng vàng sáng, hoa lệ vô cùng.

Hắn khoanh tay mà đứng, một thân hơi thở lãnh liệt* lạnh như băng* làm cho không khí đều giảm xuống mấy độ, mà người quỳ phía sau trên trán đã xuất hiện mồ hôi lạnh liên tục!

Hồi lâu người nọ rốt cục mở miệng, thanh âm rét lạnh như băng nhưng lại độc đáo trầm thấp gọi cảm thuộc loại nam nhân: “Nói!” Một chữ khí phách, tràn ngập thượng vị giả uy nghiêm.

“Thuộc hạ tra ra Thiên Thanh Hoàng tựa hồ là người của mị âm uyển, hai cái nha đầu bên người nàng sử dụng võ công cùng với sát thủ của mị âm uyển giống nhau, về phần quan hệ của nàng cùng Hoa Úc thuộc hạ còn không có thể xác định, thỉnh chủ thượng trách phạt!”

Người trên được xưng là chủ hơi hơi trầm ngâm, tùy ý vung tay lên, người nọ như trút được gánh nặng, bay nhanh biến mất ở tại đêm tối bên trong!

“Người rốt cuộc là ai?” Thanh âm như đàn violon bàn trầm thấp, thiếu một tia lãnh liệt, hơn một chút hương vị mị hoặc. Hắn hơi hơi nghiêng đầu, lộ ra khuôn mặt thâm thúy, khí phách, nhất là đôi mắt âm u, sâu thẳm như hố sâu, trong bóng đêm lóe chói mắt sáng bóng.

Mặc kệ Thiên Thanh Hoàng dù rất không muốn, nhưng là vẫn không tránh khỏi một ngày như thế này, bất quá so với ngày hôm trước không tình nguyện, hiện tại nàng nhưng thật ra tưởng mong đi nhanh một chút, xem Tư Đồ Lăng nhìn đến thời điểm chính mình hảo hảo còn sống nên là cái dạng biểu tình gì!

Cảnh giới cao nhất khi đối phó địch nhân không phải là làm cho hắn chết, mà là làm cho hắn sống không bằng chết, giống người luôn luôn cao ngạo như Tư Đồ Lăng, tối có thể đã kích hắn chính là đem hắn theo cái vị trí Cao Cao kia thượng đạp xuống dưới, nhốt đánh vào bụi bặm.

“Muội muội!” thanh âm ôn nhu Thiên Thanh Tuyết kéo trở về suy nghĩ của Thiên Thanh Hoàng, đôi mày đẹp nhìn không được nhẹ nhàng nhăn lại; hôm nay xuất môn liền thấy nàng chờ ở cửa, nói là hoàng hậu triệu kiến, nhưng rõ ràng có nhiều xe ngựa như vậy nàng ta lại muốn cùng với nàng tọa một chiếc, cũng may một đường đi này nàng yên yên lặng lặng không nói cái gì, tự động đem nàng kia xem nhẹ, nhưng nay nghe nàng ta ra tiếng nàng mới nhớ tới bên trong xe còn có một người như vậy! (@@ toàn nàng với nàng, ta chóng mặt quá T.T)

“Có việc?” Nàng kỳ thật thực không nghĩ nói nói cùng nữ nhân này, điển hình rắn rết mỹ nhân, giả dối mạng, nhìn nàng đã nghĩ nôn.

“Muội muội sẽ gả cho Tây Hạ hoàng đế, muội muội chẳng lẽ không khổ sở sao?”

“Nếu ta khổ sở có phải hay không người sẽ thay ta xuất giá?” Thiên Thanh Hoàng tức giận nói.

“Hoàng Thượng đã muốn hạ chi, này đã muốn không thể sửa đổi, Tây Hạ Hoàng kia tuy rằng không phải người hữu tình, nhưng cũng có thể bảo đảm muội muội cả đời phú quý, muội muội có gì cần phải cùng tỷ tỷ bực bội, khó xử thái tử điện hạ đâu? Không bằng liền xem ở tình nghĩa tỷ muội của chúng ta, thỉnh muội muội giờ cao đánh khẽ làm cho người của mị âm uyển thả quá thái tử đi!” Thiên Thanh Tuyết ôn nhu khuyên nhủ, tựa hồ thật sự vì Thiên Thanh Hoàng suy nghĩ.

Thiên Thanh Hoàng tự nhiên biết mục đích của nàng, nàng muốn gả cho thái tử, tự nhiên có lý do làm cho thái tử phải thú nàng, nếu như nàng có tài cán vì thái tử miễn đi nhất nan, thái tử cảm kích nàng, lại cùng với thân phận của nàng, vị trí thái tử phi này tất nhiên sẽ thuộc về nàng.

Quả nhiên là tính kế rất tốt, thực sự tưởng rằng Thiên Thanh Hoàng là người mà nàng tùy ý có thể sai sử sao?

“Người có biết vì sao ta xếp thứ chín, mà Thiên Gia lại chỉ có sáu người con sao?” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên nói một câu không dính dáng gì tới vấn đề đang nói, Thiên Thanh Tuyết lập tức không phản ứng kịp lại đây.

“Muội muội người nói cái gì?”

“Thiên Gia có năm vị thiếu gia, bốn vị tiểu thư, đại thiếu gia mười tám tuổi năm đó theo con đường thương nhân chết trong tay sơn tặc, nhị thiếu gia đi theo đường võ học, lại ấu đã cùng người cuối cùng bị công tử của Vân đại tướng quân ấu đã chỉ tử, Lục tiểu thư đi thanh lâu bị nhân cường gian chỉ tử, tuy rằng chân tướng cuối cùng có nhân che giấu, nhưng là ta tin tưởng người hẳn là biết đến!” Thiên Thanh Hoàng gọi lên một chút tà cười nói.

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Giờ khắc này Thiên Thanh Tuyết có chút hoảng hốt, đột nhiên phát hiện người trước mắt nàng rất xa lạ, có lẽ có thể nói cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng hiểu biết vị muội muội yếu đuối này.

“Năm ấy Thái Phó của Thái Học viện đồng thời khảo hạch chúng ta, các người cảm được đến đều là đề thi, mà trong tay ta lại là một bài kiểm tra hắt mặt* bị vấy mực lên*, Thái Phó nhìn tường ta hắt, nhất thời giận dữ, cho nên đem ta loại ra, lần đó các người đều được phân, người là đệ nhất danh, mà ta cũng là cuối cùng một danh, vì thế nên người trở thành đệ nhất tài nữ, mà ta lại bị người người nể ngó mỗi ngày, đến cuối cùng mọi người đều biết!”

“Người còn nhớ rõ lần đó ta đi theo đại ca người ra ngoài dạo phố hẳn đem ta đánh mất, ngày thứ ba ta máu tươi đầy người trở về sao? Đó là hẳn với nhị ca của người cùng nhau đem ta quăng vào thâm sơn* rừng sâu*, ta thiếu chút nữa bị sói ăn, vì mạng sống ta liều mạng chạy, cuối cùng ngã xuống sườn núi mới tránh thoát một kiếp!”

“Bởi vì cái người gọi là phụ thân ở trong phòng mẫu thân của ta ngủ một đêm, di Ba nương ghen tị, cho nên giết giết nữ nhi Thiên Thanh Uyển của nàng đem ta mang đi ra ngoài sau đó gọi người mang ta buộc đến thanh lâu tiếp khách, ta thừa lúc tú bà không chú ý đánh nát cái chén cất dây thừng trốn trở về!”

“Ta nói nhiều như vậy! Người đã hiểu sao?” Trong thanh âm lạnh lùng không mang theo chút cảm tình, coi như nàng nói không phải chính nàng bình thường.

“Người...” Thiên Thanh Tuyết chấn kinh rồi, nàng không ngu ngốc, liên hệ lời nói trước sau của Thiên Thanh Hoàng, nhất thời cả kinh mở to hai mắt nhìn: “Bọn họ đều là người giết?”

“Không phải! Là « Ngoài ý muốn »!” Thiên Thanh Hoàng cố ý nhấn mạnh ba chữ « ngoài ý muốn », thật là ngoài ý muốn, bọn họ tử vong địa phương đều cùng với nàng không có vấn đề gì, ai đều không có biện pháp đem bọn họ tử cùng nàng liên hệ với nhau được!

“Người...” Thiên Thanh Tuyết sắc mặt phỉe thanh, đôi môi trắng bệch không ngừng run lên, một câu đầy đủ đã nói không nên lời, đáng sợ, nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới người trước mắt tự nhiên là một cái ma quỷ, đột nhiên nhớ tới vài cái phụ nhân ly kỳ tử vong, còn có nha hoàn bà tử ở hậu viện thường xuyên mất tích, càng nghĩ càng là kinh hãi!

Thiên Thanh Hoàng tựa hồ không phát hiện sự hoảng sợ trong mắt nàng, dày cười nói: “Hoàng cung đến!”

Thiên Thanh Hoàng dứt lời, xe ngựa liền vững vàng dừng lại, tiếp theo truyền đến thái giám thanh âm: “Hoàng hậu nương nương tuyên Định Quốc công chúa cùng Thiên tiểu thư tiến cung!”

Thiên Thanh Hoàng đứng dậy, vui vẻ tự mình xuống xe, Thiên Thanh Tuyết ở phía sau rốt cục hoàn hồn, đi ra cửa xe nhìn gặp Thiên Thanh Hoàng nhảy mất tự đứng e ngại lui về phía sau từng bước, sắc mặt hoảng sợ trắng bạch như giấy, hai tay gắt gao nắm chặt khăn tay, khiến cho bộ dáng nhu nhược cũng vô pháp duy trì!

Thiên Thanh Hoàng tâm tình hoàn hảo đi theo thái giám, trong lòng lại cười lạnh: Thiên Thanh Tuyết, người điểm nhỏ ấy liên chịu không nổi sao?

Bởi vì cái nữ nhân yếu đuối kia nàng bị không ít khổ, đối với cái người gọi là mẫu thân, Thiên Thanh Hoàng cảm tình duy nhất có thể có chính là hận! Nàng thiếu chút nữa bị vài cái người gọi là ca ca tỷ tỷ tra tấn chết, nhưng cái người mẫu thân đó như trước khuyên nàng không cần so đo, thậm chí còn lấy mạng uy hiếp nàng, mẫu thân như vậy không cần cũng thể.

Đã từng một thời nàng không có đủ thực lực cho nên nàng cũng không có ra tay, nhưng là hiện tại đã không còn giống như thế nữa, Thiên Gia từng cấp nàng huyết nhục, nàng sẽ từng chút từng chút một lấy trở về!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Hoàng Hậu

“Năm bước lâu một, mười bước nhất các. Hành lang thất lung man hồi, diêm nha Cao trác. Các ôm địa thế, hực hặc với nhau. Bàn bản yên, buồng ong Thủy xoáy, súc không biết hồ mấy ngàn vạn Lạc. Trường kiều năm ba, chưa Vân Hà Long? Phục đạo hạnh không, không tể Hà hồng? Cao tháp Minh mê, không biết tây đông. Ca đài âm vang, cảnh xuân hoà thuận vui vẻ. Vũ điện Lân tay áo, gió thảm mưa sầu. Trong vòng một ngày, nhất Cung trong lúc đó, mà khí hậu không đồng đều.”(T.T đây là miêu tả cung A Phòng, tòa cung điện huyền thoại của Trung Quốc nhưng ta đọc không hiểu, có nàng nào edit được đoạn này dùm ta không T.T)

Đây là hình dung về A Phòng Cung(1) , giờ phút này được dùng tại trong cái hoàng cung này mặc dù có chút khoa trương, nhưng bất kể một thứ gì trong cái hoàng cung này cũng là xa hoa vô cùng.

Bất quá đối với địa phương xa hoa này Thiên Thanh Hoàng đến một điểm đều không có cảm giác, nhìn không chớp mắt đi theo thái giám phía trước, bộ dáng trấn định làm sao có thể giống như là người lần đầu tiên tiến cung!

Thiên Thanh Tuyết cũng là lần đầu tiên tiến cung, nhưng là vì vừa mới bị những lời nói kia của Thiên Thanh Hoàng làm cho nàng đến nay vẫn còn kinh hãi, thế nào còn có tâm tình đi sợ hãi than về phong cảnh của hoàng cung, giờ phút này nàng trầm nghĩ nhanh nhanh rồi đi nơi này.

“Công chúa và Thiên tiểu thư chờ một chút, nô tài đi trước về phía hoàng hậu nương nương thông báo một tiếng!” Thái giám ngừng cước bộ của hai người, lập tức xoay người đi đến một cái cung điện ở phía trước.

Thiên Thanh Hoàng ngừng đầu, ‘Khánh Cảnh Cung’ ba cái chữ to ánh vào mi mắt, đây là chỗ ở của lịch đại hoàng hậu, mà cách vách của Khánh Cảnh Cung đó là tẩm cung Hoàng Thượng, chỉ cách nhau một bức tường; lại nói tiếp nữ nhân hoàng cung mới là tối bi ai, rõ ràng cùng nam nhân của chính mình chỉ có cách một bức tường, nhưng là lại chỉ có thể tro mắt nhìn hân đem nữ nhân khác từng bước từng bước tiếp cận hoàng cung; mà các nữ nhân này mặc kệ là vì quyền hay vẫn là vì dục, đều cam tâm tình nguyện tiêu sái tiền tài “nhà giam” này, dữ dội bi ai; đáng tiếc những người này vĩnh viễn bị tham vọng làm mờ mắt, rốt cuộc nhìn không thấy tâm của chính mình.

Nếu như nàng gả cho cái gì Tây Hạ Vương, có phải hay không nàng cũng sẽ trở thành nữ nhân trong hoàng cung Tây Hạ mỗi ngày chờ Hoàng Thượng lại đây sủng hạnh? Hoặc là cũng học những nữ nhân này mỗi ngày đi tranh thủ tình cảm?

Ngắm lại tình cảnh như vậy Thiên Thanh Hoàng nhất thời một trận ác hàn, nàng cho tới bây giờ cũng không phải là người cam nguyện bị nhân trời buộc, muốn nàng đi lấy lòng một người nam nhân, còn không bằng làm cho nàng đi tìm chết đi! Về phần địa phương hoàng cung như này, như thế nào trời buộc được nàng? Nếu thật sự không tốt ngoạn vũ vũ mộng chạy lấy người là được!

“Tuyên Định Quốc công chúa Thiên Thanh Hoàng, Thiên Gia tiểu thư Thiên Thanh Tuyết yết kiến!”

Tiếng hô của thái giám theo cửa đại điện truyền đến, hai người cùng nhau cất bước đi đến, nếu là trước kia Thiên Thanh Tuyết khẳng định sẽ muốn đi ở phía trước, lấy ra sự hào phóng khéo của mình để được hoàng hậu thưởng thức, chính là hiện tại nàng nào dám làm cho Thiên Thanh Hoàng đi ở đằng sau.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương!” Hai người cùng nhau cúi người.

“Đứng lên đi!” Một giọng nữ mang theo một tia lãnh ý truyền đến, Thiên Thanh Hoàng ngừng đầu nhìn về hướng chủ vị, hoàng hậu năm nay hẳn là hơn bốn mươi tuổi, nhưng thoát nhìn cũng bất quá hai mươi bảy hai mươi tám tuổi bộ dáng, trên mặt tuyệt mỹ mang theo nữ nhân thành thục đặc biệt ý nhị, một thân cung trang thêu Phượng Hoàng làm cho nàng thoát nhìn nhiều hơn chút uy nghiêm, đáng vẻ ngàn vạn, ung dung cao quý.

Một đôi con ngươi có chút âm lãnh đảo qua hai người, đến khi nhìn đến khuôn mặt bình thường vô kỳ của Thiên Thanh Hoàng, trong mắt hiện lên sự ghét bỏ cùng khinh thường, nhưng rất nhanh bị nàng che giấu đi, lập tức đem ánh mắt dừng ở trên người của Thiên Thanh Tuyết, con ngươi nhưng thật ra sáng lạng: “Nguyệt Nhi mỗi ngày ở bên người của bản Cung bên nói Thiên tiểu thư hào phóng khéo, bác học mới rất nhiều, nay vừa thấy, nhưng thật ra là người khó có thể tìm trong thiên hạ!”

Nghe được hoàng hậu ca ngợi Thiên Thanh Tuyết có chút thụ sủng nhược kinh, nháy mắt đem sự sợ hãi mà Thiên Thanh Hoàng gây cho nàng đều quẳng đến sau đầu, nhã nhặn hành lễ: “Tạ nương nương khích lệ, nhưng lời này đều là công chúa trêu ghẹo Thanh Tuyết, nương nương khả trăm ngàn lần đừng tưởng thật!”

“Ha ha! Nguyên bản bản cung cũng nghĩ như vậy, nhưng hiện tại xem ra, Nguyệt Nhi nhưng thật ra miêu tả đúng như trong lời nói!” Nhìn ra được hoàng hậu đối Thiên Thanh Tuyết rất có hảo cảm, dù sao nàng vốn một lòng muốn chất tức này, tuy rằng hiện tại Hoàng Thượng hạ thánh chỉ, nhưng hết thấy đều còn có chuyện xấu không phải sao? Thiên Gia thế lực lớn như vậy, hoàng hậu lại làm sao có thể buông tha.

“Thanh Tuyết hôm nay nhìn thấy nương nương, nương nương đáng vẻ ngàn vạn, trí tuệ rộng rãi, làm cho Thanh Tuyết tự biết xấu hổ, không dám ở trước mặt nương nương vọng ngôn!”

“Tuyệt Nhi cùng Nguyệt Nhi Thiên Nhi cùng tuổi, có thể sánh bằng hai cái nha đầu kia lúc còn nhỏ hơn!” Một cái xưng hô thay đổi, đủ để thuyết minh tâm tình của hoàng hậu giờ phút này không sai!

Thiên Thanh Tuyết cùng hoàng hậu trò chuyện không coi ai ra gì, Thiên Thanh Hoàng cảm thấy chính mình tựa hồ bị bỏ qua như người trong suốt, trong lòng không khỏi bắt đầu bội phục Thiên Thanh Tuyết, nữ nhân như Thiên Thanh Tuyết quả thực chính là vì hoàng cung hậu viện mà sinh ra, nếu như nàng không tiến hậu cung, đây mới là tồn thất của hậu cung.

“Không biết nương nương hôm nay truyền Triệu Thanh Tuyết cùng muội muội tiến đến hay không có chuyện quan trọng?” Thiên Thanh Tuyết xảo diệu hỏi một câu, thuận tiện đem Thiên Thanh Hoàng bị quên đi đã lâu nói đi ra.

“Cửu tiêu thư hiện tại thân phận là Định Quốc công chúa, ngày mai Tây Hạ sứ giả sẽ đến, đêm nay người liền ở trong cung trụ(ngủ) một đêm đi!” Hoàng hậu thực tùy ý mở miệng, thật là một điểm cũng chưa đem Thiên Thanh Hoàng đề vào mắt, ở trong mắt nàng liền cùng nhóm người Tư Đồ Văn Thiên xem Thiên Thanh Hoàng giống nhau, thuộc loại vứt bỏ vụn đi rồi.

Những người này tự nhận là chính mình tôn quý vô cùng, rõ ràng là bọn hắn sợ Hiến Viên Tuyết mới muốn làm cho Thiên Thanh Hoàng đại gãi, nhưng lại cho rằng tất cả những việc làm này là bọn hắn ban ân, nhìn đến bộ dáng bình thường của Thiên Thanh Hoàng, lại cảm thấy tâm lý bất bình, vì thế tất nhiên là muốn thể hiện bộ dáng cao ngạo, chứng minh rằng chính mình so với Thiên Thanh Hoàng cao quý hơn.

“Đa tạ ý tốt của nương nương, nhưng là từ nhỏ Thanh Hoàng liền quen giường, hoàng cung giường tuy rằng đẹp để quý giá mềm yếu nhưng Thanh hoàng lại ngủ không được thói quen, thỉnh nương nương thứ lỗi!” Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu không kiên nhẫn không siêng nịnh nói.

Có lẽ là không nghĩ tới Thiên Thanh Hoàng hội cự tuyệt, hoàng hậu hơi hơi có chút kinh ngạc, phải biết rằng đối với quan gia tiểu thư mà nói, ai đều giấc mộng có thể ở lại địa phương hoa lệ như hoàng cung, đối với lời mời của hoàng hậu, tất nhiên là sẽ không có người hội cự tuyệt, vậy nên bây giờ nàng còn thật sự đánh giá một chút Thiên Thanh Hoàng, phát hiện trên người nàng có loại cảm giác mông lung, nhưng là nhìn đến khuôn mặt như trước rất bình thường, sở hữu tâm tình đều tiêu tán, tùy ý vậy vậy tay: “Người đã kiên trì bản Cung cũng sẽ không miễn cưỡng người, nhưng là đêm mai sứ giả vào cung người phải cùng Tuyết Nhi cùng nhau đến!”

“Thanh hoàng biết!”

Tựa hồ nghe đến thanh âm khách khí mặt của thái tử, Thiên Thanh Hoàng cùng hoàng hậu nói một tiếng thân thể không khoẻ tưởng phải rời khỏi; hoàng hậu vốn là không muốn gặp Thiên Thanh Hoàng, tự nhiên vung tay lên bảo người cho nàng rời đi, nhưng lại đem Thiên Thanh Tuyết giữ lại.

Thiên Thanh Hoàng vừa mới đi ra liền cùng Tư Đồ Lăng ngay mặt chống lại, nàng khước môi nhất câu, lại làm cho Tư Đồ Lăng sững sờ ở tại chỗ, nhưng tuyệt đối không phải bị mê đảo.

“Người...” Tư Đồ Lăng trong lòng cả kinh, đêm qua hắn phái đi ám Vệ đến nay không có trở về, hắn cũng phái người đi tương phủ điều tra quá, nhưng cái gì cũng chưa tra được; nay thấy Thiên Thanh Hoàng hảo hảo, mà thủ hạ của chính mình lại không biết tung tích, hắn như thế nào có thể không kinh ngạc.

Theo lý thuyết thủ hạ ám Vệ không có khả năng sẽ không nghe mệnh lệnh của hắn, hơn nữa Thiên phủ đêm qua yên yên lặng lặng, tựa hồ sự tình gì đều không có phát sinh, hắn suy nghĩ cả một buổi sáng, rốt cục quyết định lại đây hỏi hoàng hậu một chút, dù sao trừ bỏ hắn ở ngoài còn có hoàng hậu có thể điều động bọn họ!

“Thái tử sớm a!” Thiên Thanh Hoàng gật gật đầu, lập tức ở lúc Tư Đồ Lăng đang kinh ngạc liền đi ra đại môn!

Đến thời điểm Tư Đồ Lăng hoàn hồn, Thiên Thanh Hoàng đã muốn đi xa !

---

(1) Công trình cung A Phòng vô cùng quy mô, khi Tần Thủy Hoàng còn sống chỉ xây xong một tòa tiền điện (phần cung điện phía trước). Sách “Sử ký” phần “Tần Thủy Hoàng bản kỷ” có chép, chỉ riêng phần tiền điện này của cung A Phòng đã có diện tích vô cùng lớn: “Chiều từ đông sang tây của phần điện phía trước cung A Phòng dài 500 bộ (hơn 800 mét), chiều nam bắc dài 50 trượng (hơn 150 mét), phía trên có thể ngồi được hàng chục ngàn người, phía dưới có thể dựng được cột cờ 5 trượng”

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: Cha Và Con Gái Chỉ Tình

Thiên Thanh Hoàng vừa mới xuống xe ngựa, ngẩng đầu nháy mắt thấy một người ngoài ý muốn, Thiên Gia gia chủ, cũng chính là cái người nàng gọi là phụ thân Thiên Dịch Ngôn!

Năm mươi tuổi không tính lớn nên hắn thoát nhìn thân thể cường tráng vô cùng, một thân quan bào bao vây lấy thân hình có chút gầy của hắn, gầy yếu hai

má, ngũ quan đoan chính, khóe miệng có hai phiết râu cá trê, đôi hữu thần* mắt* sáng ngời, vừa thấy đã biết đây chính là một cái quan tốt thanh liêm!

Quả thật! Hẳn một lòng trung thành vì triều đình, công chúa người ta nói một câu không nghĩ gả, hẳn lập tức nhìn trông mong muốn đem nữ nhi của chính mình đưa lên, cũng không quản sống hay chết, quả thật đủ trung tâm.

Từ khi thánh chỉ hạ đến bây giờ Thiên Dịch Ngôn đều không có thấy quá Thiên Thanh Hoàng, có lẽ là hắn cố ý không nghĩ thấy, giờ phút này đột nhiên trông thấy quả thật làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền trấn định xuống dưới, trên mặt bày ra nghiêm túc bộ dáng, hỏi: “Nghe nói hoàng hậu nương nương truyền người tiến cung, hoàng hậu nương nương có nói người cái gì?”

“Không có!”

Trả lời không mặn không nhạt làm cho Thiên dịch Ngôn nhú mảy, trong mắt hiện ra không hồn giận: “Người đây là đang cùng phụ thân nói chuyện sao?”

“Người muốn ta nói cái gì?” Phụ thân? Hiện tại hắn mới nhớ tới mình là một cái phụ thân sao?

“Thiên Thanh Hoàng! Người đây là cái gì thái độ?”

“Thái độ?” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, trong mắt tất cả đều là châm chọc: “Người nói ta nên dùng cái gì thái độ để thể hiện với người? Phụ — thân — đại — nhân của ta?”

“Người...” Thiên dịch Ngôn bị ánh mắt châm chọc kia của Thiên Thanh Hoàng đâm đến, tức giận đến nói không ra lời.

“Ba!” Một cái bàn tay đánh vào mặt Thiên Thanh Hoàng, làm cho Hoan Lạc đang đứng một bên nhảy mất thay đổi sắc mặt: “Tiểu thư!”

Khuôn mặt trắng nõn nhảy mất sưng đỏ, một tia vết máu theo khóe môi của Thiên Thanh Hoàng chảy xuống dưới, nàng rõ ràng có thể né tránh, nhưng là nàng lại sinh sôi muốn bị đánh một cái tát này, coi như là sự phân biệt cuối cùng, từ nay về sau nam nhân này cùng nàng không còn quan hệ.

“Lão gia! Người như thế nào đánh tiểu thư a! Tiểu thư cho dù có như thế nào không đúng, nàng cũng đều là thân sinh nữ nhi của ngài a!” Hoan Lạc đau lòng nhìn mặt của Thiên Thanh Hoàng, trong mắt nước mắt đều bắt đầu đảo quanh.

“Cút ngay! Bọn tướng không có nữ nhi như vậy!” Thiên Dịch Ngôn lửa giận tận trời, cho tới bây giờ không nghĩ tới nữ nhi không có tiếng tăm này cư nhiên dám chống đối hắn: “Người đừng tưởng rằng người được Hoàng Thượng phong tước là Phong công chúa ta sẽ không dám đánh người, cho dù người thành Phụng Hoàng bay lên trời ta cũng sẽ đem người đánh xuống dưới; người xem người làm sao có bộ dáng tiểu thư khuê các? Hiện tại cút trở về cho ta hảo hảo tính lại!”

Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu nhìn thẳng Thiên Dịch Ngôn, đôi mắt giờ phút này u ám như hàn băng, hơi thở quanh thân làm cho không khí đều giảm xuống mấy độ: “Quả thật! Danh hiệu công chúa này của ta vẫn là do người ban tặng đâu! Nếu không phải người tự mình hướng đến Hoàng thượng tiến cử, chỉ sợ ta sự thật đúng là không dám đương nổi công chúa đâu! Dùng chính mình nữ nhi thay thế công chúa gả cho quân vương tàn bạo thị huyết như vậy, tướng gia thật đúng là trung quân ái quốc, quả nhiên là thần tử tốt của Hoàng Thượng!”

Châm chọc trong lời nói làm cho Thiên Dịch Ngôn nhất thời nói không nên lời, nhưng cũng không có cảm thấy việc làm của chính mình có chỗ nào không đúng, ánh mắt dừng ở trên mặt thường thường vô kị của Thiên Thanh Hoàng, càng xem càng hận, hắn như thế nào sinh ra một cái nữ nhi như vậy!

“Nghịch chương!” Nghe xuất một câu như vậy, Thiên Dịch Ngôn phần nộ phát tay áo mà đi.

“Tiểu thư!” Tuy rằng biết chính mình tiểu thư rất hận cái gọi là gia*nhà* này, nhưng là đối phụ thân này nàng vẫn còn tia lưu luyến, thái độ trước mặt của Thiên Dịch Ngôn, sinh sôi đem cuối cùng một tia huyết mạch của cha và con gái đều đánh tan, nàng biết tiểu thư tuy rằng thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng vẫn thực bận tâm đến thân tình, bằng không lấy thái độ của người trong Thiên Gia đối tiểu thư, bọn họ cũng không biết đã chết bao nhiêu lần!

Nếu như trong mắt của Thiên Dịch Ngôn giờ phút này có một tia áy náy, có lẽ về sau kết cục của hắn sẽ tốt hơn một chút, đáng tiếc hắn không có!

“Không có việc gì!” Thiên Thanh Hoàng nâng tay, con người lại khôi phục bộ dáng bình thường vô ba, tựa hồ sự lãnh liệt kia của nàng chính là người khác nhìn nhầm: “Chúng ta vào đi thôi!”

Thiên Thanh Hoàng bước đi về phía trước, so với sự tùy ý của trước kia, giờ phút này bộ pháp của nàng càng thêm kiên định!

Thiên Dịch Ngôn! Đây là người bức ta!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Lửa Giận

Editor: Javiko

“Tiện nhân! Nói, tiểu thư ngu ngốc nhà ngươi đâu?”

“Hừ”

“Tiểu tiện nhân nhà ngươi cư nhiên dám trừng bản phu nhân, muốn chết à

“Ba!” “Đừng tưởng rằng tiểu thư nhà ngươi hiện tại làm công chúa gì đó mà bản phu nhân sợ nàng , còn không mau đi tìm nàng trở về gặp bản phu nhân!” Thiên Thanh Hoàng vừa mới đi đến cửa đã nghe tiếng một nữ nhân đang quát tháo, trong nháy mắt lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

“Muội muội bớt giận đi, đừng làm tổn hại đến thân mình!” Một thanh âm ôn nhu giả ý an ủi.

“Đừng a! Ngươi nhưng là muội muội Lý Thượng thư đại nhân, như thế nào có thể cùng tiểu nha đầu này nói nhiều, tức giận vì nó cũng không đáng!” Hiện nhiên không thiếu người đến đây.

“Hừ! Tiện nhân nhà ngươi, nói mau Thiên Thanh Hoàng đi nơi nào?” Nghe xong lời khen tặng của hai người, ngữ khí của người nọ rõ ràng càng đắc ý.

“Phi! Chỉ bằng ngươi cũng có tư cách kêu tên tiểu thư nhà ta?” Hoan Nhạc oán hận nói.

“Tiện nhân! Ngươi cư nhiên dám vô lễ với bản phu nhân?” Người nọ giờ tay lên định đánh tiếp, lại ở trong nháy mắt hạ xuống bị người khác nắm, không đợi nàng xem rõ là ai, lực đạo trên tay đột nhiên lớn hơn, phất chốc đem nàng đẩy ngã.

“Ai nha!” Thân mình đã ngã vào bên trong bùn đất.

“Ô ô! Tiểu thư!” Nhìn thấy cứu tinh của mình đã đến, Hoan Hi lập tức giãy khỏi bà tử đang giữ chặt nàng, ôm thắt lưng Thiên Thanh Hoàng, ủy khuất khóc, mặc kệ như thế nào nàng vẫn là một đứa nhỏ.

Thiên Thanh Hoàng nhìn hai má sưng lên của nàng, tuy rằng Hoan Hi thường xuyên nháo nàng, nhưng là nàng lại rất thích nha đầu kia, hiện tại thấy nàng bị thương, nhất thời đau lòng vô cùng; thân thủ xoa xoa đầu babbs bao của nàng: “Đừng khóc , nhanh chút đi bôi thuốc đi, bằng không sẽ không đẹp đâu !”

“Nga!” Vừa nghe nói không đẹp , lực chú ý của Hoan Hi lập tức bị dời đi, xoay người liền lôi kéo Hoan Nhạc muốn nàng bôi thuốc cho.

“Tiểu thư!” Hoan Nhạc lo lắng nhìn Thiên Thanh Hoàng, trên mặt tiểu thư giờ phút này cũng sưng, cũng cần bôi thuốc a!

Thiên Thanh Hoàng tự nhiên biết ý tứ của nàng, không thêm để ý vẫy vẫy tay: “Không có việc gì, ngươi đi đi!”

“Muội muội, ngươi không sao chứ!” Lục y nữ tử quay người đỡ Lý Kỳ dậy.

“Không có việc gì? Làm sao có thể không có việc gì, đau quá a!” Lý Kỳ đứng lên, nhìn Thiên Thanh Hoàng đứng cách đó không xa, hai mắt nhất thời phun hỏa.

“Ngươi chính là Thiên Thanh Hoàng? Ngươi cư nhiên dám đánh bản phu nhân? Ngươi có biết bản phu nhân là ai sao? Còn không quỳ xuống hành lễ?” Liên tiếp quát hỏi, vẻ mặt tức giận, vừa thấy chỉ biết là một nữ nhân ngu ngốc ngực lớn não nhỏ.

Thiên Thanh Hoàng nhìn qua ba người, một hồng y nữ nhân đứng ở một bên, vẻ mặt ôn nhu, nhưng ánh mắt lại lộ ra khôn khéo tính kế, vừa thấy chỉ biết không phải người tốt; mà người vừa đỡ Lý Kỳ cũng là mỹ nhân khó có được, giờ phút này vẻ mặt lo lắng nhìn Lý Kỳ, chính là biểu tình vui sướng khi người gặp họa trong mắt đã bán đứng nàng.

Nghe xung hô giữa các nàng không khó đoán ra các nàng là nữ nhân người khác đưa đến cho Thiên Dịch Ngôn, mà thân phận của Lý Kỳ tựa hồ là cao nhất trong bọn họ , cũng là ngu ngốc nhất nên bị người ta lợi dụng .

“Ngươi dùng tay nào đánh?” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nhìn Lý Kỳ, lửa giận trong mắt cho thấy tâm tình của nàng, Thiên Thanh Hoàng rất ít tức giận, mà khi đã tức giận thì ai cũng không thể gánh nổi hậu quả. Nhất tưởng đến dấu tay trên khuôn mặt đáng yêu của Hoan Hi, Thiên Thanh Hoàng liền cảm thấy đau lòng, nàng vẫn đem Hoan Hi cùng Hoan Nhạc làm muội muội của chính mình, cho dù hai nha đầu kia phạm sai lầm nàng đều luyện tức trừng phạt, trước mắt cư nhiên có người tát các nàng, nàng như thế nào có thể không tức giận.

Lý Kỳ nâng ngón tay chỉ vào Thiên Thanh Hoàng: “Thái độ của ngươi là gì? Ta nhưng là muội muội Lý Thượng thư, nữ nhân của cha ngươi, ngươi dám bất kính đối với ta?”

“Thanh hoàng! Ngươi hướng Lý di nương xin lỗi đi! Muội muội rộng lượng, nhất định sẽ không so đo !” Lục y nữ tử giúp đỡ Lý Kỳ khuyên nhủ, không khó nghe ra tia xem diễn trong giọng nói.

“Hừ!” Lý Kỳ đắc ý ngẩng đầu, một bộ chờ Thiên Thanh Hoàng xin lỗi.

Thiên Thanh Hoàng không nói gì, chậm rãi hướng hai người đi tới, thân thủ...

“Răng rắc! Răng rắc...” Cùng với thanh âm khớp xương bị bẻ gãy, tiếng rống kinh thiên vang vọng toàn bộ hậu viện Thiên Gia: “A...”

“Ngươi...” Hai người khác cũng không nghĩ tới Thiên Thanh Hoàng sẽ trực tiếp phé hai tay Lý Kỳ, nhất thời ngốc lảng tại chỗ!

“Ba ba!” Hai cái cái tát vang dội hạ xuống trên mặt Lý Kỳ, khuôn mặt nguyên bản tinh xảo nháy mắt sưng vù.

“A...” Thiên Thanh Hoàng buông tay, Lý Kỳ nhất thời đau đến lăn lộn trên mặt đất, bộ dáng chật vật không chịu nổi đối lập mãnh liệt với khuôn mặt đắc ý hời hợt.

Đánh xong người, ánh mắt lạnh lùng của Thiên Thanh Hoàng đảo qua hai người: “Hai vị còn muốn ở lại chỗ này sao?”

“Không... Không...” Chê cười, ngốc tử cũng nhìn ra được Cửu tiểu thư này không phải dễ chọc, các nàng còn không muốn ở tại chỗ này bị đánh đau.

“Thuận tiện mang người này đi đi!” Thiên Thanh Hoàng cũng không thèm nhìn tới hai người, trực tiếp vào phòng.

Thanh âm sỏi tru dần dần đi xa, cho đến biến mất không thấy!

Mama luôn đứng bên quan sát nhất thời đánh hai cái rùng mình, vẻ mặt sợ hãi về phòng, cũng biết được Thiên Thanh Hoàng quả thật không phải nàng có thể trêu chọc, hiện tại nàng chỉ hi vọng chính mình hoàn thành nhiệm vụ này sớm một chút, sau đó liền có thể trở lại hoàng cung!

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Quyết Liệt

“Tiểu thư! Ô ô... Thực xin lỗi! Ô ô...” Hoan Hỷ nhìn vết sưng đỏ trên mặt Thiên Thanh Hoàng thì liền tự trách không thôi, đều do nàng chỉ vì muốn tiểu thư giúp nàng trút giận mà không phát hiện tiểu thư cũng bị thương.

“Được rồi! Không có việc gì, bôi thuốc xong rất nhanh sẽ không đáng ngại.” Thiên Thanh Hoàng không thèm để ý, chút vết thương này đối nàng mà nói không tính là cái gì.

“Nhưng là...” Hoan Hỷ còn muốn nói tiếp, lại bị Thiên Thanh Hoàng đánh gãy: “Nếu ngươi thật sự đau lòng cho ta thì lần sau đừng để kẻ khác khi dễ, ai dám đánh ngươi ngươi liền đánh lại cho ta. Nhớ kỹ ngươi là người của ta, trừ bỏ ta ra ai cũng không có tư cách động vào ngươi, có biết không?”

“Ta đã biết!” Hoan Hỷ tuy méo mồm nhưng trong lòng thật ra rất ấm áp, tiểu thư nàng chính là người tốt như vậy.

“Tiểu thư! Ngươi cũng không nên quá sùng nàng, nếu không không biết ngày sau nha đầu này sẽ gây ra cái họa gì!” Làm tỷ tỷ, Hoan Lạc không chút do dự lên án muội muội nhà mình.

Nghe vậy, Hoan Hỷ nháy mắt tặc mao: “Hoan Lạc! Ngươi đừng ở trước mặt tiểu thư nói xấu ta!”

“Ta ăn ngay nói thật!”

“Tiểu thư! Hoan Lạc khi dễ ta!” Không chiếm được tiện nghi, Hoan Hỷ trong nháy mắt yếu thế, bỏ nhào vào lòng Thiên Thanh Hoàng làm nũng, nàng biết tiểu thư nhà mình sùng nàng nhất, mà cái chiêu nũng nịu này đối tiểu thư cũng chính là hữu dụng nhất.

Quả nhiên, Thiên Thanh Hoàng xoa xoa cái đầu bánh bao của Hoan Hỷ cười nói: “Ta không sùng các ngươi thì còn sùng ai? Người của ta không thể bị người khác khi dễ, có biết không?”

“Tiểu thư đối chúng ta thật tốt!” Đây là Hoan Lạc thật lòng nói ra, đương nhiên lời này không chỉ là của các nàng mà còn là của một số huynh đệ tỷ muội đang ở gần đây hậu thuẫn. Đi theo Thiên Thanh Hoàng, là may mắn nhất trong cuộc đời các nàng.

Nàng cùng Hoan Hỷ là một đôi song thai, cùng rất nhiều đứa nhỏ không có cha mẹ khác được Vương bà bà què chân thu dưỡng. Vương bà bà không có tiền, cũng làm không được công, phải dựa vào sự hảo tâm của láng giềng mà gian nan nuôi sống bọn họ.

Nàng vĩnh viễn nhớ rõ ngày đầu tiên khi gặp tiểu thư, ngày đó là vào dịp hội đèn lồng của Vũ Kinh, nàng cùng muội muội hai người đứng gần cầu nhìn những công tử tiểu thư lui đi lui lại, nhìn bọn họ cầm hoa đăng xinh đẹp trong tay mà trong mắt tất cả đều chất chứa hâm mộ, nhưng các nàng cũng chỉ có thể nhìn.

Hoan Hỷ từ nhỏ đã hiếu động, vì đuổi theo một vị tiểu thư xinh đẹp cầm hoa đăng mà không cẩn thận đụng phải một người, người nọ là một kẻ ăn chơi trác táng, vừa thấy Hoan Hỷ một thân bản thủ thì vẻ mặt liền hiện lên ghét bỏ, dương tay kêu gia đình bên cạnh tiến lên đánh nàng. Làm tỷ tỷ, bản năng chính là bảo vệ muội muội, nhưng thân thể nàng nhỏ bé lại yếu đuối, căn bản không phải đối thủ của tên gia đình. Vậy cho nên rất nhanh đã bị đánh cho thương tích đầy người.

Sau đó tiểu thư ở phía sau đột nhiên xuất hiện, nàng cũng một thân chật vật, rách nát quần áo không thể che kín thân thể nàng, hắc bùn lấm lem làm nàng nhìn không rõ bộ dáng, nhưng đôi mắt to sáng lại bức người, nàng một tay dơ lên, kéo các nàng hướng vào trong ngõ nhỏ chạy đi, nhưng là các nàng ba người đều là đứa nhỏ, chân gãy chân đứt trốn không nổi.

Tiểu thư đem các nàng giấu trong một góc, còn chính mình thì chạy ra đem những người đó dẫn dắt rời đi. Các nàng hai tỷ muội liền cứ như vậy lẳng lặng cùng đợi, một lúc lâu sau mới thấy nàng trở về, các nàng liền đem tiểu thư tới chỗ Vương bà bà. Sau khi tiểu thư thấy mọi người đều là đứa nhỏ không có nhà để về, liền nói một câu mà kể từ đó đã thay đổi số phận của bọn họ: “Ta tuy hiện tại không có tiền, nhưng ta cam đoan về sau sẽ trở thành kẻ vững chân đứng trên thiên hạ, cho các người ngày ngày sống trong an lành, các người nguyện ý đi theo ta không?”

“Nguyện ý!” Hoan Lạc cùng Hoan Hỷ hai tỷ muội là người đầu tiên nói ra hai chữ này, bởi vì Thiên Thanh Hoàng đế chết cứu các nàng, cho nên các nàng trả lời không chút do dự.

Mà Thiên Thanh Hoàng đế cũng đã thực hiện lời của nàng, hiện tại huynh đệ tỷ muội bọn họ ai ai cũng đều cuộc sống rất khá, vô số đứa nhỏ không nhà cũng thành đồng bạn của các nàng. Khắp thiên hạ người người chỉ biết Thiên hạ đệ nhất Thanh Hoàng sơn trang là phú khả địch quốc, mà không biết nó tồn tại chỉ vì lời hứa của Thiên Thanh Hoàng đế với các nàng.

Sau đó các nàng mới biết được nàng là Thiên Gia ngu ngốc tiểu thư trong lời đồn đại, biết được ngày đó nàng bị ca ca quăng vào thâm sơn, thiếu chút nữa bị sói ăn, vì ngã vào vách núi mới có thể sống sót, cho nên ngày đó mới chật vật như vậy!

Thiên Thanh Hoàng đế xoa cái đầu bánh bao của Hoan Hỷ, mỗi lần nhìn đến nàng, Thiên Thanh Hoàng đế đều muốn đem nàng xoa xoa đến mỗi tay mới thấy thoải mái. Cái này cũng được cho là một loại thú vui ác độc đi!

“Tiểu thư! Có người đến!” Hoan Lạc sắc mặt trầm xuống nói.

“Ta biết!” Hoan Lạc đã có thể nghe được bên ngoài có người đến, nàng làm sao lại không biết. Hơn nữa không cần đoán cũng biết hẳn là đám nữ nhân kia đi cáo trạng.

“Là xú nữ nhân đó?” Hoan Hỷ oa nhi cũng xụ mặt, trong mắt xẹt qua hận ý.

“Ta sẽ để cho người có thể hảo hảo báo thù, cùng lắm thì cuối cùng chúng ta cùng nhau rời đi!” Dù sao nàng sớm muộn cũng phải rời khỏi.

“Tiểu thư!” Hoan Hỷ cảm động vô cùng, phải biết rằng đây chính là nhà tiểu thư a, vì nàng, tiểu thư ngay cả nhà cũng đều không cần, nàng như thế nào có thể không cảm động?

“Được rồi! Tiểu nha đầu!” Rất nhanh tiếng bước chân dồn dập truyền đến, trong đó còn kèm theo tiếng nữ nhân khóc lóc kêu khổ. Thanh âm mềm mại ra về, vừa nghe đã biết là cái Lý Kỳ kia!

“Lão gia! Ô ô ô... Người phải giúp ta a! Ta đã là nữ nhân của ngài, nghĩ đến Cửu tiểu thư là người ít tuổi nhất trong đám huynh đệ tỷ muội, hơn nữa từ rất nhỏ đã không có nương, cho nên lòng ta thương cảm, muốn coi nàng như con mình mà yêu thương... Nhưng ai biết rằng nàng lại nói ta không xứng làm nương nàng, còn ra tay chặt đứt tay ta, đánh ta thêm hai cái bạt tai a!”

“Lão gia a... Mệnh của ta sao lại khổ như vậy a!” Lý Kỳ vừa nói vừa kêu đến bi thương, khóc đến mức ruột gan đứt khúc, ai nghe xong cũng nhịn không được một phen đồng tình.

“Hừ!” Thiên Dịch Ngôn hừ lạnh một tiếng, nhìn sân hết lớn: “Thiên Thanh Hoàng đế, người đi ra đây cho ta!”

Thiên Thanh Hoàng đế mang theo Hoan Lạc và Hoan Hỷ đi ra, thỉnh thoảng thấy trên sân viện của chính mình đứng rất nhiều người, ngoại trừ Lý Kỳ còn hai cái phu nhân ban này, phía sau còn một đôi nha hoàn, và vài kẻ khác, chắc hẳn khoảng mười người đi.

“Có việc?” Thiên Thanh Hoàng đế nhìn Thiên Dịch Ngôn, từ sau buổi sáng hẳn đánh nàng một bạt tai, thì nàng liền đối phụ thân này không còn nửa tia cảm tình!

“Người có thái độ kia là sao? Đánh di nương như vậy là hợp tình?” Thái độ buổi sáng của Thiên Thanh Hoàng đế đã khiến hắn tức giận không nhẹ, hiện tại lại còn như thế này, làm cục hỏa Thiên Dịch Ngôn thật vất vả nuốt xuống lại tăng lên gấp bội.

“Đánh lại thì sao?” Thiên Thanh Hoàng đế nàng chính là thấy hợp tình đó!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15

“Người... Người đồ nghiệp chướng, ta sao lại sinh ra nghiệt súc như vậy?”

Thiên Dịch Ngôn lửa giận tận trời, vung tay lên: “Người tới! Mang gia pháp!”

Nghe vậy, ba nữ nhân kia trong mắt đồng thời hiện lên ý cười thâm hiểm, nhất là Lý Kỳ, ánh mắt như trước sung đỏ, nhưng khi nhìn Thiên Thanh Hoàng lại vô cùng oán độc, tựa hồ hận không thể giết chết nàng.

Rất nhanh có người cầm một cây gậy to thô chạy lại. Vật như vậy đánh ở trên người thì không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng sẽ bao nhiêu đau đớn.

Thiên Dịch Ngôn lấy qua, đối Thiên Thanh Hoàng tròn mắt quát: “Quý xuống!”

Thiên Thanh Hoàng bình tĩnh đứng tại chỗ, lãnh ý tụ tập trên người.

Thiên Dịch Ngôn thấy nàng không quỳ, nét mặt già nua tức giận đến bùng đỏ, giơ lên cây roi đằng điều, hung hăng hạ xuống: “Ba!”

Đằng điều dừng trên thân thể phát ra thanh âm vang dội, chỉ tiếc là người bị đánh không phải Thiên Thanh Hoàng, mà chính là lục y phu nhân nguyên bản vẫn đứng một bên xem kịch vui không biết khi nào đã bị Thiên Thanh Hoàng kéo lại chắn trước mặt. Thiên Dịch Ngôn vung gậy dừng trên người nàng ta, lưu lại một vết vết máu!

“A! Lão gia! Đau quá a! Người như thế nào đánh ta a!” Lục y phu nhân đau đến thét chói tai, che miệng vết thương muốn tránh ra, nhưng là thân mình đã bị Thiên Thanh Hoàng túm chặt không thể nhúc nhích.

“Súc sinh! Còn không mau buông di nương người ra?” Thiên Dịch Ngôn nhìn lục y phu nhân đột nhiên xuất hiện trước lúc đằng điều hạ xuống cũng có chút kinh ngạc, hẳn thực sự không thấy rõ động tác của Thiên Thanh Hoàng, không rõ Bạch Minh Minh đứng ở phía sau hẳn như thế nào đột nhiên chạy lên phía trước!

“Thiên tướng gia đánh rất vui đi?” Thiên Thanh Hoàng một phen khấp trụ cổ lục y phu nhân, thanh âm lãnh tựa hàn băng: “Thiên tướng gia nếu không muốn thị thiếp của mình hương tiêu ngọc vãn, thì ta khuyên người tốt nhất buông ‘Gia pháp’ trong tay ra!”

“Thiên Thanh Hoàng! Người cư nhiên dám...” Thiên Dịch Ngôn sùng sốt, trước mắt này là nữ nhi của hắn hay sao? Kia lãnh liệt hơi thờ, khí thế nhìn chúng sinh, lạnh lùng ngừ khí, điều này sao có thể là nữ nhi của hắn!

“A...” Thiên Thanh Hoàng tăng thêm lực đạo trên tay, rất nhanh sắc mặt người nọ đã xám như tro, chỉ cần nàng thoáng dùng sức, nàng ta sẽ lập tức chết.

Giờ phút này Thiên Thanh Hoàng phá lệ làm cho người khác sợ hãi, nàng cứ như vậy liền tùy ý nắm bắt một sinh mệnh, ánh mắt không chuyển, tựa hồ nàng chính là chúa tể tử thần, sinh tử không đáng một cái chớp mắt.

“Ca...” Thanh thúy thanh âm vang vọng bên tai mọi người, cơ hồ là theo bản năng mà nhìn về phía tay Thiên Thanh Hoàng, quả nhiên đầu nữ nhân kia đã lệch về một bên, hai mắt trừng trừng, chết không nhắm mắt!

“Thiên Thanh Hoàng người cư nhiên dám hạ thủ!”

Dù đã gặp qua sóng to gió lớn, nhưng giờ phút này khi Thiên Dịch Ngôn nhìn Thiên Thanh Hoàng như vậy tùy ý giết người, cũng không khỏi kinh hoàng sợ hãi.

“Người sợ?” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, buông thi thể trên tay, đối Lý phu nhân khoát tay, người nọ lập tức rời khỏi vị trí ban đầu, nháy mắt cổ cũng bị nàng nắm chặt trong tay, Lý Kỳ giờ phút này hoảng sợ vạn phần, nàng như thế nào cũng không nghĩ được kết cục sẽ như vậy: “Không nên... Ta là Thượng Thư đại nhân muội muội...”

“Ta không quản người là muội muội của ai, động vào ta chỉ có một kết cục!” Thiên Thanh Hoàng khéo môi gọi lên một chút thị huyết tiểu ý, sau đó trên tay dần dần dùng sức, thanh âm ‘răng rắc, răng rắc’ thanh thúy vô cùng, xương cổ Lý phu nhân lập tức bị Thiên Thanh Hoàng bóp nát!

“...” Giờ khắc này trong viện không ai nói ra lời, chỉ có khôn cùng sợ hãi, hồng y nữ nhân kinh hoàng quỳ trên đất, sợ hãi người kế tiếp sẽ chính là mình!

“Thiên Thanh Hoàng! Người có biết giết người là phạm pháp?” Thiên Dịch Ngôn vẻ mặt hoảng sợ.

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Ta đương nhiên biết giết người là phạm pháp. Nhưng là Đông Hán pháp luật quản không nổi ta!”

“Ai! Bản công tử nguyên bản muốn ra ngoài đi dạo, vậy mà không nghĩ tới liền thấy Hoàng Nhi ở đây giết người. Lại nói tiếp, bộ dáng Hoàng Nhi giết người thật sự mê người nha!” Một thanh âm dày đặc đánh vỡ nhất viện tĩnh lặng, trên đầu tường, một hồng y xinh đẹp nam tử bán ý dựa vào, yêu đã khuôn mặt lộ vẻ tà tử tiểu ý, rất mê người!

“Hoa Hồ Điệp như thế nào đến đây?” Hoan Hỷ nhìn người trên đầu tường, bất mãn nhíu mày.

Mà Thiên Thanh Hoàng nhìn đến người nọ cũng là giật giật khóe miệng, trên đời này có ai nửa đêm canh ba chỉ mặc nhất kiện y sam chạy đi chơi sao?

Trước ngực lộ ra một khoảng lớn tuyết trắng da thịt, áo choàng dưới thân đại khái khoác vào, hai bắp đùi cường kiện xinh đẹp không chút che giấu bại lộ trong không khí, rất xứng với khuôn mặt hồng đào của hắn, quả thực chính là dụ người phạm tội, không sợ chạm chán cùng hái hoa tặc.

Trong nháy mắt, hồng ảnh hiện lên, người trên đầu tường đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thiên Thanh Hoàng, không biết từ nơi nào lấy ra một khăn lụa màu đỏ, nắm lấy tay Thiên Thanh Hoàng, mạnh mẽ chà sát: “Hoàng Nhi như thế nào có thể để những kẻ đó làm ô uế tay ngươi, lần sau muốn giết người thì cứ trực tiếp nói cho Úc ca một tiếng. Ta sẽ không để Hoàng Nhi tự mình động thủ.”

Ngữ khí lạnh đậm, tựa hồ giết người chẳng qua giống như bóp chết một con kiến, bạc lạnh làm người khác kinh hãi!

“Ngươi là ai?” Thiên Dịch Ngôn nhìn yêu nghiệt nam tử đột nhiên xuất hiện, nhìn hắn tựa hồ cùng Thiên Thanh Hoàng vô cùng thân thiết. Nhưng chính là Vũ Kinh từ khi nào xuất hiện một nam tử xuất sắc như vậy? Vì sao hắn không biết?

Hoa Úc quay đầu, lãnh đạm liếc mắt: “Thiên tướng gia hảo! Ách! Đã quên tự giới thiệu, tại hạ là Mị Âm uyển Hoa Úc, nói vậy tướng gia hẳn sẽ không xa lạ đi!”

Đầu chi là không xa lạ, quả thực chính là như sấm đánh bên tai, nghe đồn hắn là Mị Âm uyển đệ nhất hoa khôi, Mị Âm uyển chủ nhân khu thứ tư. Tuy rằng nam tử kia yêu mị thực cốt, nhưng làm cho người người nhớ kỹ lại chính là thủ đoạn của hắn, quả thực có thể dùng từ cực kỳ tàn ác để hình dung, người đắc tội với hắn chắc chắn sẽ không có kết cục tốt. Mị Âm uyển lệnh truy sát, không chết không ngừng!

Hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới chính mình lại tận mắt gặp phải thị huyết ma đầu trong truyền thuyết kia, lại càng không nghĩ tới cư nhiên như vậy yêu mị, tựa một đóa hoa thuốc phiện màu đen, kịch độc yêu diễm. Nhưng là Thiên Thanh Hoàng làm sao có thể quên hắn?

“Hoàng Nhi ngươi cùng Hoa công tử như thế nào quen biết?” Phải biết rằng tuy mỗi ma đầu đều kính nhi viễn chi, nhưng có thể kết giao cũng tuyệt đối không phải người bình thường, tâm tư vừa chuyên, cư nhiên xưng hô cũng thay đổi.

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng cười: “Thiên tướng gia không cần quản ta như thế nào quen người khác, ngươi chỉ cần biết nếu ngươi dám đem chuyện tối nay nói ra ngoài, thì ngươi cứ chờ Mị Âm uyển ra lệnh truy sát đi!”

Dứt lời, cũng không nhìn mấy người bọn họ nữa, lạnh lùng xoay người: “Trừ Thiên Dịch Ngôn, những người khác đều giết!”

“Cái gì?” “Không được!” Những người đó vừa mới nhìn Hoa Úc kinh diễm hoàn hồn liền ngay lập tức nghe được tin như thế, nhất thời sợ tới mức hoa dung thất sắc.

“Hừ!” Hoan Hỷ khinh thường hừ một tiếng, trên mặt tiêu oa nhi tất cả đều là lạnh lùng, hai tỷ muội đồng thời ra tay, trong nháy mắt máu tươi đỏ sẫm, ngoại trừ Thiên Dịch Ngôn ngây ngốc sững sờ, tất cả đều đã nằm trong vùng máu.

Thiên Dịch Ngôn không biết chính mình ngày đó như thế nào đi khỏi cái sân kia, chỉ là chờ khi hắn tỉnh táo lại thì đã là buổi sáng ngày hôm sau. Trong đầu duy nhất chỉ có một ý niệm, đó chính là: Đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Tể Bái Bị Bắt. Kiểm Lệnh

Đoạn nhai ngoại Vũ kinh mười dặm, Thiên Thanh Hoàng lặng lẽ đứng dưới gốc cây tùng, ở cách đó không xa có một gò đất, vừa nhìn đã biết là một phần mộ, tại nơi rừng núi lạnh lẽo này có vẻ thêm phần cô độc.

Thiên Thanh Hoàng nhìn ngọn núi xanh tươi đối diện, cả người đều bị bao phủ bởi một hơi thở thê lương.

Ngươi vì hắn khuyên tấn cả đời, cuối cùng lại chỉ có thể an táng tại nơi hoang vu dã ngoại này, đáng sao? Nàng rất muốn hỏi nữ nhân kia, đáng tiếc là bà đã không thể nghe được. Từ khi bà tiếp nhận chén trà độc từ tay Nhị phu nhân, bà liền nghe không được.

Thiên Thanh Hoàng rất hận cái gọi là mẫu thân, hận đến nỗi muốn tự tay giết bà! Bà không quyền không thế, nàng không trách, bà không được sùng ái, nàng không trách, bà không thể cho nàng một cuộc sống tốt đẹp, nàng cũng không oán. Nhưng nàng hận, hận chính là nữ nhân kia không muốn tranh đoạt, vì tên nam nhân đó mà đánh mất tự trọng!

Bị đại phòng khi dễ, bà chịu, bị tiểu thiếp phu nhân vũ nhục, bà cũng không hề hé răng, ngay cả khi bị nha hoàn nhục nhã, bà cái gì cũng không nói, vĩnh viễn yếu đuối lại hèn mọn mà sống! Bởi vì Thiên Dịch Ngôn một ánh mắt một câu nói, bà liền có thể thỏa mãn một mình ngồi trong viện tử, chưa bao giờ từng nói qua một câu, sống hèn mọn, yếu cũng hèn mọn!

“Hôm nay là ngày giỗ của ngươi, nhưng hắn có nhớ? Hôm nay sứ thần Tây Hạ vào kinh, hắn thân là Thừa tướng quyền cao chức trọng, hẳn là đi kính rượu đi. Mà ngươi, cũng chỉ mãi là một cô hồn vùng hoang vu dã ngoại này! Không biết ngươi có thể cảm thấy một tia băng giá trong trái tim?”

“Có lẽ người sẽ vẫn như trước mà cười nhẹ, dùng sự vô tư để bao dung đi...”

Thiên Thanh Hoàng đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, nhất thể, giáo dục nàng nhận được đều là một chồng một vợ, cho nên nàng không thể tiếp thu được chuyện nữ nhân kia cứ như vậy vô tư đến mù quáng vì tình yêu, nữ nhân không có nam nhân chẳng lẽ sống không nổi?

Lần đầu tiên thấy nữ nhân kia vì Thiên Dịch Ngôn mà nén giận, bộ dáng yếu đuối hèn mọn, thì Thiên Thanh Hoàng đã liên hận bà, nàng thực sự không muốn đến chỗ này, nếu như có thể, nàng tình nguyện vĩnh viễn đều không đến. Nhưng là mỗi khi đến ngày này, nàng vẫn không tự chủ mà tiêu sái đi tới, không quỳ không bái, cứ như vậy đứng một hồi, mỗi lần đến tâm tình đều trở nên rất tệ, nhưng là nàng vẫn sẽ đến, chẳng sợ chính là đi ngang qua.

Thu thập lại cảm xúc, Thiên Thanh Hoàng nâng bước rời khỏi, lại đột nhiên thấy điều gì đó, để phòng nhìn về phía bụi cỏ xa xa: “Ài?”

Trả lời nàng chỉ là tiếng gió thổi qua những bụi cỏ khô, phát ra âm thanh sần sật, ngay tại lúc Thiên Thanh Hoàng chuẩn bị đi qua xem xét, nàng đột nhiên cảm giác được một cỗ cường đại lực đạo từ phía sau đánh úp, nhanh chóng điểm trụ huyết đạo của nàng, sau đó ôm nàng nhảy hướng vách núi.

Thiên Thanh Hoàng toàn thân lạnh băng, trong lòng dâng lên lửa giận, nàng cư nhiên lại bị người ta đánh lên! Nhưng chính là không biết rốt cuộc là ai muốn tập kích nàng?

Sau lưng là một lồng ngực kiên cố, làm Thiên Thanh Hoàng không khỏi cảm thấy an tâm, nhất thời nghĩ rằng người này sẽ không thương tổn đến mình. Chóp mũi quanh quẩn hương vị Long Tiên Hương cùng huyết tinh, rất rõ ràng người này đang bị thương, nghe hô hấp hẳn có áp lực, hẳn là thương thế không nhỏ!

Mũi chân người nọ đáp xuống vách núi mượn lực, ôm Thiên Thanh Hoàng vững vàng dừng trên một mỏm đá, vron chân lần tới trước một cửa động.

Thiên Thanh Hoàng hơi nhíu mày: Vì sao nàng không biết nơi này còn có địa phương như vậy?

Sau khi đi vào thạch động, Thiên Thanh Hoàng lập tức bị người nọ ném lên giường đá duy nhất bên trong, dưới thân là da thú mềm mại. Rồi rất nhanh, người nọ chầm đèn, mờ nhạt sáng sáng chiếu lên thạch động, chỉ tiếc là Thiên Thanh Hoàng giờ phút này bị điểm huyết đạo, trừ bỏ đỉnh thạch động ra thì những cái khác đều nhìn không thấy.

Bên người truyền đến thanh âm sột soạt, hơn nữa còn mùi máu tươi hòa vị thuốc, hẳn là người nọ đang bôi thuốc... Thiên Thanh Hoàng nhắm mắt vận công muốn phá huyết, nhưng vừa mới vận khí, ngực lại một trận đau nhức, một ngụm máu tươi dọc theo khóe môi tràn ra!

Người nọ tựa hồ phát hiện, nói: “Người không cần uống phí khí lực, đây là độc nhất vô nhị huyết pháp, nếu như không muốn tàn phế thì tốt nhất ngoan ngoãn nằm im!”

Thanh âm này thật là dễ nghe! Đây là ý thức đầu tiên của Thiên Thanh Hoàng, thanh âm của hắn như tiếng đàn violon trầm thấp, khả năng bởi vì bị thương mà hơn một tia khăn khăn, nhưng lại càng thêm mê người gọi cảm, không khỏi làm người ta tò mò xem người có thanh âm như vậy rốt cuộc trông thế nào.

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng không dám nhúc nhích, tuy rằng không biết lời hắn nói có bao nhiêu phần có thể tin, nhưng là vẫn nên đề phòng.

Rất nhanh người nọ đã bôi thuốc xong, đầu tiên là thân thủ dứt cho nàng một viên dược cỏi bỏ huyết đạo, Thiên Thanh Hoàng lập tức quay đầu, tưởng là sẽ nhìn được dung nhan người kia, nhưng khi nhìn đến mặt nạ quỷ dữ tợn thì nhin không được có chút thất vọng.

Ánh mắt lập tức dừng trên người hắn, trước ngực dừng vài trắng bao lấy, nhưng đại bộ phận lộ ra vẫn có thể nhìn thấy vàng nhạt lồng ngực to lớn hữu lực, khoan kiên thất lưng, phần bụng không một chút dư thừa, sáu khối cơ bụng vân da rõ ràng, tản ra ánh sáng mê người. Thân mình thon dài, đáng người to lớn, cho dù không biết hắn lớn lên trông thế nào, nhưng chỉ bằng thân thể hiện tại này đã đủ để mê đảo nhiều người.

Bất tri bất giác, ánh mắt Thiên Thanh Hoàng nhiễm lên một tia nóng rực. Nàng cam đoan mình không phải sắc nữ, nhưng là sao giờ phút này lại có cảm giác kỳ quái, miệng khô lưỡi đắng? Có chút gian nan đem ánh mắt rời khỏi thân thể kia, nàng gắng đầu chống lại một đôi con ngươi thâm thúy sâu như hồ nước, tựa như muốn đem tất cả cuốn vào!

“Các hạ bắt ta tới làm gì?” Thiên Thanh Hoàng có thể xác định chính mình không biết người trước mắt này, hơn nữa thân phận hắn chỉ sợ không giống nàng. Chỉ bằng quanh thân có hơi thở tôn quý đã biết không phải người bình thường. Trong mắt hắn không có sát khí, tự nhiên không phải vì giết nàng, chẳng lẽ còn mục đích khác?

“Dùng người trao đổi!” Hắn rất rộng rãi thừa nhận.

“Thiên Gia có cái gì đáng giá? Bất quá muốn đổi cũng không nên là ta a. Người hẳn nên đi bắt Thiên Thanh Tuyết mới phải?”

Người nọ lạnh lùng liếc Thiên Thanh Hoàng một cái, phun ra hai chữ: “Hoa Úc!”

Ách! Thiên Thanh Hoàng hơi sững sốt, lập tức nở nụ cười: “Người muốn đổi gì?” Nàng thật rất muốn biết chính mình có giá trị bằng cái gì.

Người nọ trầm mặc, ngay tại lúc Thiên Thanh Hoàng nghĩ hắn sẽ không nói, thì thanh âm hắn lại vang lên: “Kiểm lệnh!”

“Kiểm lệnh?” Vì sao có cảm giác hơi quen tai? Tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào đó.

“Thất tuyệt Kiểm trùng Kiểm lệnh!” Tựa hồ nhìn ra Thiên Thanh Hoàng nghi hoặc, người nọ nói tiếp.

“Kiểm trùng?” Thiên Thanh Hoàng nhắm mắt trầm tư một lát, sau đó trong giây lát mở to hai mắt: “Người nói là khối bài tử đen tuyền?”

“Người biết?” Hắn tựa hồ có điểm kinh ngạc, tính cách Hoa Úc cổ quái, không nghĩ tới vật như vậy hắn cũng dám cho nàng xem. Bất quá nếu hắn biết khối lệnh bài người người trong thiên hạ tha thiết ước mơ kia bị người nào đó làm cái gì đó, thì tâm tình hắn sẽ không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung!

“Đương nhiên biết, bởi vì cái kia ở trong tay ta, người tìm Hoa Úc cũng vô dụng. Nếu người muốn thì ta cho người, dù sao ta cũng không cần!” Kiểm trùng là nơi ở của Thiên hạ đệ nhất chú kiểm gia tộc, muốn đi vào trong đó phải có lệnh thông hành.

Kiểm lệnh là duy nhất thông hành lệnh nơi đó, nhưng là Kiểm lệnh khắp thiên hạ chỉ có năm khối, trong đó hai khối rất sớm đã biến mất không để lại dấu vết, nói cách khác thì hiện tại chỉ còn ba khối, một khối ở chỗ Thiên Thanh Hoàng, một khối ở chỗ Thiên hạ đệ nhất tông sư Cổ Thập, còn một khối ở trong tay Tử Hà thành thành chủ.

Thiên Thanh Hoàng không rõ tại sao người này lại đem chủ ý thực hiện trên người mình, chẳng lẽ nàng thoát nhìn so với hai người kia dễ khi dễ hơn sao?

“Thật sự?” Tựa hồ cảm thấy quá dễ dàng, người nọ có điểm không tin!

“Ta lừa người làm gì, nhưng người phải đưa ta trở về, bằng không ở trong này ta cũng không cho người được!” Nghĩ đến cái lão nhân bị nàng nháo loạn rồi hung hăng đánh cướp lung tung kia, phỏng chừng đời này hắn cũng không muốn nhìn thấy nàng lại tiến vào đại môn Kiểm trùng đi! Ha ha... Nghĩ đến lão nhân đáng yêu ấy, nguyên bản tâm tình buồn bực đã bị vút lên chín tầng mây.

“...” Người nọ trầm mặc.

Thiên Thanh Hoàng muốn đứng lên, nhưng khí lực tay chân tựa như bị rút hết, có chút phẫn nộ nhìn người nọ, chết tiệt, nhuyễn kinh tán!

Rốt cục ngay tại lúc Thiên Thanh Hoàng sắp dùng hết kiên nhẫn, người nọ đã mặc y bào, xoay người tự nhiên đem Thiên Thanh Hoàng ôm lên, hướng một phương hướng khác đi đến. Hiển nhiên nơi này xuất nhập không chỉ một cái!

“Người có thể cho ta giải được thì tốt hơn!” Thiên Thanh Hoàng đưa ra một đề nghị hợp lý.

“...” Người nọ không nói, cước bộ không tạm dừng một chút, hiển nhiên là không muốn thương lượng.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Phượng Huyết

“Có thể nói cho ta biết tên của người không?” Nếu phản kháng không được, Thiên Thanh Hoàng cũng không miễn cưỡng, có một vị nam tử như vậy ôm thì hắn cũng là chuyện thực hạnh phúc đi!

“Phượng Huyết!” Lạnh lùng thanh âm không mang theo một tia cảm tình.

“Phượng Huyết?” Thiên Thanh Hoàng sững sốt, kinh ngạc nói: “Cái người trong lời đồn là tướng mạo xấu xí, từ lúc sinh ra đã uống máu người mà sống, thù lĩnh huyết vực?”

Thiên Thanh Hoàng cảm giác thân mình Phượng Huyết cứng đờ, lập tức thanh âm lại lạnh vài phần: “Đúng!”

“Người để ý cái nhìn của người khác?” Giang hồ đồn đại thù lĩnh huyết vực là yêu quái chuyển thế, hắn xấu xí như quỷ, tính cách thô bạo thị huyết, mỗi ngày đều lấy người làm thực, huyết làm rượu; thù hạ cùng huyết vực giáo chúng cũng là kẻ tàn nhẫn vô đạo, trong chốn giang hồ hoàn toàn xứng đáng với danh tiếng Ma Giáo, cũng là đám người mà toàn bộ đại lục tránh không kịp! Không nghĩ tới hắn cư nhiên là người này, Thiên Thanh Hoàng trên dưới quan sát, trừ bỏ không biết bộ dạng bên ngoài của hắn thì nhất điểm cũng chưa nhìn ra hắn cùng lời đồn đại giống nhau?!

“Người không sợ?” Cảm nhận được người trong lòng đang đánh giá chính mình, không có kinh sợ, không có hoảng loạn, cũng không có chán ghét, chính là thực bình thường nhìn hắn. Phượng Huyết hơi có chút kinh ngạc.

“Vì sao phải sợ?” Thiên Thanh Hoàng cười nhạo: “Bởi vì lời đồn?”

Phượng Huyết hừ nhẹ!

“Người sống trên đời chính là vì mình mà sống, làm gì cần để ý ánh mắt người khác? Ta chính là ta, tiên cũng tốt, ma cũng tốt, chỉ cần có thể thấy rõ nội tâm chính mình, thì thành tiên hay thành ma quan trọng sao?!” Thanh âm Thiên Thanh Hoàng thản nhiên, nhưng lại lộ ra lãnh huyết cùng ngạo khí, không bi thương, cô tuyệt cuồng vọng; tựa như chính nàng là ma đầu bị vút bỏ, chúng sinh miệt thị.

Phượng Huyết trong lòng khẽ run, nếu như nghe người khác nói vậy hẳn có lẽ sẽ cười nhạt, hoặc là cười lạnh kẻ đó quả thực mạnh mẽ, nhưng là không biết tại sao khi nghe người trước mắt nói như vậy, hẳn lại có cảm giác rung động. Vì sao người này lại làm hắn có cảm giác tim đập nhanh, bị thương cùng cô tuyệt?! Cái loại cảm giác này thật sâu làm đau đớn tâm trí hắn.

“Ta chính là ta, tiên cũng tốt, ma cũng tốt, chỉ cần có thể thấy rõ nội tâm chính mình, thì thành tiên hay thành ma quan trọng sao?!” Nàng là người đầu tiên có khẩu khí cuồng vọng như vậy nói chuyện với hắn. Trước đây kẻ khác đứng trước mặt hắn chỉ có sợ hãi cùng tôn kính, từng lời nói ra đều thập phần cân trọng. Chỉ có nàng là người duy nhất sau khi biết thân phận hắn mà vẫn có thể nói ra như vậy!

Nàng tuy bộ dáng bình thường, nhưng hơi thở lại khiến người khác không thể bỏ qua; một người cô độc đã lâu gặp được một người đồng dạng cao ngạo cô tuyệt, sẽ luôn sinh ra một loại cảm giác đặc biệt.

“Tốt lắm! Ngươi buông ta đi!” Rất nhanh đã đến Thiên gia hậu viện, Phượng Huyết cũng không sợ Thiên Thanh Hoàng chạy khỏi, tựa hồ trong tiềm thức cho rằng Thiên Thanh Hoàng sẽ không phải là người không giữ chữ tín.

Nuốt vào giải dược của Phượng Huyết, sau khi nàng thích ứng, mũi chân liền nhất điểm, dẫn đầu hướng vào trong viện.

“Tiểu thư! Ngươi đã về rồi!” Hoan Hỷ mắt thấy thấy Thiên Thanh Hoàng, lập tức mở ra song cửa, gắt gao ôm thắt lưng nàng: “Tiểu thư! Hoan Hỷ rất nhớ ngươi!”

Thiên Thanh Hoàng bất đắc dĩ, thân thủ xoa xoa khuôn mặt bánh bao: “Ta không phải mới đi ra ngoài một chút sao? Có cái gì mà nhớ?”

Hoan Lạc cảm sách từ trong thư phòng đi ra, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Nàng muốn tiểu thư trở về để không phải luyện chữ!”

Hoan Hỷ nghe vậy lập tức phản bác: “Nào có? Mà thật ra cũng đâu cần phải luyện chữ a, viết được tên của mình không phải đã tốt rồi sao? Ta đâu muốn làm tài nữ, luyện nhiều như vậy làm gì?”

“Ngươi...” Hoan Lạc tức giận đến cắn răng!

“Lêu lêu lêu...” Hoan Hỷ ở trong lòng Thiên Thanh Hoàng đối Hoan Lạc nhăn mặt.

“Được rồi!” Hai tiểu quý này thật là, Thiên Thanh Hoàng sắc mặt bất đắc dĩ, nhưng trong lòng vẫn rất vui mừng, nếu như không có hai tỷ muội này, nàng cũng không biết chính mình sẽ như thế nào qua ngày.

“Tiểu thư! Hắn là ai vậy?” Hoan Lạc nhìn Phượng Huyết phía sau Thiên Thanh Hoàng, cũng không có thái độ đề phòng, bởi trong ý thức của nàng, Thiên Thanh Hoàng làm gì cũng đều có đạo lý của nàng, cho nên đối với những người nàng mang về đều tự nhiên không có bất kỳ nghi ngờ.

Được Hoan Lạc nhắc nhở, Thiên Thanh Hoàng mới nhớ tới hắn, vội rút ra chủy thủy giấu bên hông Hoan Hỷ, hướng một cây thụ lớn bên cạnh đi đến.

“Tiểu thư muốn làm gì?” Hoan Hỷ khó hiểu nhìn Thiên Thanh Hoàng, hai mắt trừng lớn, bên trong tất cả đều là khó hiểu.

Thiên Thanh Hoàng không nói, chủy thủ trong tay ‘xoạt xoạt’ hạ xuống hai cái, rất nhanh cây thụ liền bị chặn ngang, một khối gỗ lập tức rơi lên bàn tay Thiên Thanh Hoàng.

“Đi vào phòng!” Thiên Thanh Hoàng nói xong liền hướng trong phòng đi đến, ba người cũng theo vào.

Thiên Thanh Hoàng đi đến chỗ bàn vuông trước mặt, nhìn động tác nàng xoay người, Phượng Huyết mí mắt hung hăng nhảy một chút: Sẽ không phải...

Ngay sau đó, Thiên Thanh Hoàng cầm trong tay một khối đi vào, sau đó cầm theo một khối lệnh bài màu đen điêu khắc nhiều hoa văn đi ra, trên mặt lệnh bài còn một dấu bàn chân!

Kiểm trùng Kiểm lệnh người trong thiên hạ tha thiết mơ ước lại cư nhiên bị Thiên Thanh Hoàng dùng để thư giãn bàn chân? Nàng kêu người trao Kiểm lệnh cho nàng làm sao mà chịu nổi?

“Lúc trước lão đầu tử kia cứ lải nhải bên tai ta nói Kiểm lệnh cỡ nào thần thánh, hừ! Đã vậy ta dùng nó để thư giãn bàn chân cho tức chết nàng!” Thiên Thanh Hoàng khẽ cười, thần sắc gian xảo có điểm hờn dỗi.

Quả thật có thể tức chết người a ~ Ngay cả Phượng Huyết cũng có chút cảm giác đó!

“Cho ngươi!” Thiên Thanh Hoàng đem lệnh bài nhét vào trong y bào Phượng Huyết, cũng không quản hắn có tiếp được hay không, một môi cười tươi: “Hoan Lạc đi lấy chút nho cho ta, Hoan Hỷ lại đây đầm lưng a!”

Nói xong liền hướng nhuyển tháp nằm sấp, nhắm mắt hưởng thụ, không quản tư thế hiện tại thế nào.

Phượng Huyết vui vẻ nhìn lệnh bài trong tay, xoay người hóa thành một trận gió biến mất trong viện.

“Tiểu thư! Ngươi đem lệnh bài cho hắn không sợ thiên hạ đại loạn sao?” Hoan Hỷ lo lắng hỏi.

Thiên Thanh Hoàng nhướn mi: “Loạn thì loạn!” Loạn mới tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Cảm Giác Còn Sống

Nàng ~ Thiên Thanh Hoàng không phải thánh mẫu, không có nhiều thiện tâm như vậy, thiên hạ này có ra sao thì cũng cùng nàng có quan hệ gì đâu, nàng chỉ cần để ý đến nàng là được rồi.

“Tiểu thư! Đêm nay cung yến người có đi không?” Hoan Hỷ hỏi, nàng biết tính tình Thiên Thanh Hoàng không thích những nơi như vậy, nhưng là đêm nay có chút đặc thù.

“Đi...” Đi! Thiên Thanh Hoàng chưa nói xong, thân thể đã đột ngột phát hỏa, lập tức tất cả đều trở nên đỏ bừng, giống như trứng tôm bị nấu chín, mồ hôi không ngừng thấm ướt.

“Tiểu thư!” Hoan Hỷ kinh hô: “Hoan Lạc mau tới đây, tiểu thư phát bệnh!”

“Tiểu thư! Người thế nào? A!” Hoan Lạc luôn luôn trầm ổn cũng trở lên gấp gáp, khi chạm đến thân thể nóng rực của Thiên Thanh Hoàng, thiếu chút nữa khóc ra.

“Chúng ta trước đem tiểu thư đến mật thất!” Hoan Lạc mạnh mẽ khiến chính mình trấn định, cùng Hoan Hỷ đem Thiên Thanh Hoàng chuyển qua bên giường, thân thủ ở chân giường mạnh mẽ vỗ xuống, vách tường lập tức mở ra, một trận gió lạnh tùy ý thổi qua.

“Đến, cẩn thận một chút!” Hai người nâng Thiên Thanh Hoàng thật cẩn thận đi vào, càng vào bên trong độ ẩm càng thấp, có nơi thậm chí còn kết băng.

Thông đạo đi xuống ước chừng một trăm mét, nơi này chính là mật thất, thông đạo cuối chính là một sơn động nhỏ, ở trong sơn động kết đầy hàn băng, liếc mắt một cái cũng tựa như đi tới Bắc Cực.

Mũi Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc đều bị đông lạnh đến ửng đỏ, cũng may là có nội công hộ thể nên không bị đông cứng, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại không giống vậy, nàng toàn thân như bị hỏa thiêu, mồ hôi liên tiếp nhỏ xuống, ở thời điểm chạm đến mật băng liền kết thành băng!

Đem Thiên Thanh Hoàng đặt lên giường băng, hai tỷ muội mới hô một hơi!

“Lại là Cửu Cửu Trùng Dương!” Hoan Lạc nói, nhìn Thiên Thanh Hoàng khắp người đỏ bừng nằm trên giường băng, hận không thể người đang nằm là chính mình.

“Tiểu thư cũng không nói chính mình rốt cuộc là bị làm sao, mỗi lần phát tác đều tự ép buộc thành như vậy, làm ta hảo đau!” Hoan Hỷ không còn có thái độ đùa giỡn bình thường, hé ra khuôn mặt bánh bao sắp phát khóc.

Hoan Lạc vẻ mặt lo lắng: “Năm trước khoảng cách Trùng Dương là năm ngày, lần này cư nhiên đến bảy ngày, tiểu thư bệnh tình đã tăng thêm a!”

“Ô ô ô! Tiểu thư là người tốt, tại sao lại bị tra tấn như vậy?” Hoan Hỷ thương tâm ôm đầu vai Hoan Lạc.

Hoan Lạc an ủi vỗ vỗ tay nàng: “Không sao! Chúng ta trước đi lên xử lý chuyện bên ngoài, tiểu thư đột nhiên mất tích bảy ngày, chỉ sợ phải vô cùng cẩn thận!” Nhất là tại thời điểm mấu chốt này.

Thiên Thanh Hoàng cả người giống như đặt mình trong biển lửa, tuy không thể thanh tỉnh nhưng ý thức vẫn còn, cũng có thể rõ ràng nghe thấy chuyện Hoan Lạc cùng Hoan Hỷ nói. Nàng biết các nàng lo lắng cho mình, trong lòng tuy ấm áp, nhưng nháy mắt lại bị đau đớn khôn cùng chiếm cứ.

Đây là lần thứ mấy? Từ khi nàng đến thân thể này, hẳn là đã mười lần, một năm một lần, nàng đã đến đây mười năm a!

Mười năm! Thật giống như nằm mơ, nàng không phải từ mười năm trước cũng đã chết sao? Vậy mà hiện tại nàng lại chân thực sống ở đại lục xa lạ này, hàng năm phải chịu một lần đau đớn, tuy rằng rất đau, nhưng lại chân thực nhắc nhở nàng, nàng thật sự còn sống.

Linh hồn đau đớn là thứ người thường không thể nhẫn nại, Thiên Thanh Hoàng rất muốn muốn ngủ cho qua, nhưng là nàng biết rõ không thể. Nếu giờ phút này nàng buông tha ý thức, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội tỉnh lại!

Vì sao nàng phải chịu đau đớn như vậy, Thiên Thanh Hoàng đến nay còn chưa rõ, tuy rằng rất khó khăn, nhưng cũng không uống phí chút nào, ít nhất sau mỗi lần đau đớn qua đi, nội lực của nàng sẽ gia tăng mười năm, thân thể của nàng giờ phút này đã có được trăm năm nội lực, trừ phi gặp phải lão yêu trên trăm tuổi, bằng không trên đời này không ai có thể so sánh với nàng.

Nói ra chỉ sợ người khác hâm mộ ghen tị, nhưng quả thực đại giới này có mấy người được như vậy?

Q.1 - Chương 19: Thái Tử Tử

Đau! Không cùng đau! Thiên Thanh Hoàng giống như một người sắp chết đuối không ngừng giãy dụa, ngay cả hô hấp cũng bị cướp đoạt!

Hào muốn ngủ! Hào muốn ngủ! Nhưng là giờ phút này nàng lại không thể ngủ. Bởi vì chỉ cần nàng ngủ, thì sẽ không thể tỉnh lại! Thật vất vả mới giữ được sinh mệnh lần thứ hai này. Nếu bỏ cuộc rồi biến mất, thì nàng không muốn, nàng không cam lòng! Thực không cam lòng!

“A!” Không biết qua bao lâu, Thiên Thanh Hoàng rốt cục cũng ở trong hỗn độn giãy dụa tỉnh lại, nàng mở to mắt, một đạo hỏa diễm từ trong ánh mắt bắn ra, rồi rất nhanh lại tiêu thất!

Thiên Thanh Hoàng lẳng lặng nằm trên băng sản, lạnh lẽo dưới thân đối nàng không có chút ảnh hưởng, hiện tại nàng cái gì cũng đều không quan tâm, duy nhất chính là muốn nặng nề ngủ một giấc...

...

“Tiểu thư! Ngươi tỉnh?” Thiên Thanh Hoàng vừa mới mở mắt, cái đầu bánh bao của Hoan Hỷ lập tức liền lên đến trước mặt, một đôi linh động con ngươi nhộn nhạo sắc vui.

“Ân!” Thiên Thanh Hoàng chuyển động đôi mắt, hiện tại nàng đang nằm trong phòng mình, đã không còn là phòng băng.

“Ồ ô ô! Tiểu thư...” Hoan Hỷ đột nhiên ghé vào lòng Thiên Thanh Hoàng bật khóc, làm nàng có chút không biết làm sao: “Tiểu nha đầu làm sao vậy?”

“Ồ ô! Tiểu thư hừ! Luôn làm cho ta lo lắng, tiểu thư xấu lắm!” Hoan Hỷ một bên khóc một bên dùng quyền đánh vào ngực Thiên Thanh Hoàng, bất quá khí lực cũng như gãy ngựa, nàng thật sự không nổi đánh!

“Ha ha!” Thiên Thanh Hoàng cười khê, đau lòng bụng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt dừng trên hàng nước mắt chảy dài, trong lòng nháy mắt tắc nghẽn: Cô gái nhỏ này a!

Xốc lên một bên góc chăn, an ủi nói: “Ta hừ ta hừ, vậy thì phạt ta bởi Hoan Hỷ đi ngủ được không?”

“Ách?” Nghe vậy, tiếng khóc Hoan Hỷ lập tức dừng lại, không thể tin được nhìn Thiên Thanh Hoàng, ngơ ngác hỏi một câu: “Thật sự?”

Thiên Thanh Hoàng nhìn bộ dáng đáng yêu này liền cười khê, ở trên trán nàng điểm một cái: “Ngươi nói xem!”

“Ồ!” Hoan Hỷ ôm trán, háp háp cái mũi, lập tức cười ngây ngốc, thật cẩn thận nhích vào lòng Thiên Thanh Hoàng: “Hắc hắc! Ta bởi tiểu thư ngủ!”

Thiên Thanh Hoàng cười khê, đôi tiểu gia hóa quả thực không thể nói gì!

“Hoan Hỷ!” Hoan Lạc tiến đến, vừa vặn nhìn thấy Hoan Hỷ chui vào chăn của Thiên Thanh Hoàng, trên mặt lộ ra một bộ vừa trách cứ vừa bất đắc dĩ, bất quá nhiều hơn chính là sùng nịch.

Hoan Hỷ nằm trong chăn chỉ lộ ra cái đầu: “Tiểu thư muốn ta bởi nàng ngủ!”

Thiên Thanh Hoàng xoa xoa đầu nàng, nhìn Hoan Lạc nói: “Ngươi cũng đến ngủ một chút đi! Nhiều ngày nay thật vất vả cho các ngươi!” Các nàng chỉ sợ đã nhiều ngày không ngủ, ngay cả Hoan Hỷ cũng mệt mỏi như vậy thì có thể tưởng tượng được Hoan Lạc sẽ như thế nào.

“Ta...” Không cần! Hoan Lạc còn chưa nói xong, thân mình đã bị Thiên Thanh Hoàng kéo lại nhét vào chăn; một chuỗi động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, vô cùng sạch sẽ!

“Tiểu thư...” Hoan Lạc về mặt bất đắc dĩ!

Thiên Thanh Hoàng xoa mặt nàng: “Ngươi a! Rõ ràng mới mười bốn tuổi, không cần khiến chính mình giống hai mươi mấy tuổi, tiểu hài tử nên có bộ dáng của tiểu hài tử, biết không?”

“Ngươi chẳng phải cũng là tiểu hài tử sao?” Hoan Lạc nhẹ giọng nói thầm, cảm giác được Thiên Thanh Hoàng đang nhấp nháy ánh mắt, liền nhanh chóng thu lại thanh âm.

Thiên Thanh Hoàng ngủ bên trong, hai tay duỗi ra, nhìn một bên đôi tỷ muội này, nhin không được gọi lên nụ cười: “Các ngươi nên nói bốn tiểu thư là một thiếu gia thật tốt a! Như vậy bốn thiếu gia mới có thể thu nhận tỷ muội ngươi, tọa hưởng tề nhân chi phúc, đúng không?”

“Phốc!” Hoan Lạc nhin không được cười văng: “Ha ha! Tiểu thư cư nhiên nghĩ như vậy!”

Thiên Thanh Hoàng thân thủ gọi lên cầm Hoan Lạc, lấy tư thế đùa giỡn: “Như thế nào, mỹ nhân không muốn?”

“Không!” Hoan Lạc cười ha ha: “Nếu như tiểu thư thích, Hoan Lạc không ngại!”

Hoan Hỷ nhìn hai người trêu đùa, đột nhiên cảm giác chính mình bị bỏ qua, vì thế song chương một phen ôm chặt Thiên Thanh Hoàng, không cam lòng nói: “Tiểu thư còn có ta nha!”

Xem nằng một bộ không nhận thức lại nóng vội, Thiên Thanh Hoàng cùng Hoan Lạc nhìn nhau cười; Thiên Thanh Hoàng đem đầu nằng ấn vào lòng: “Được rồi! Mau ngủ đi!”

“Nga!” Có lẽ thật mệt nhọc, cho nên nằng rất nhanh liền ngủ.

Đội Hoan Hỷ ngủ, Hoan Lạc mới nhỏ giọng nói: “Tiểu thư! Ngươi mấy ngày nay không ra ngoài nên không biết, Tư Đồ Lăng từ đêm ngươi phát bệnh đã bị người sát hại, đến bây giờ còn không tra được hung thủ!”

“Nga? Có người phát hiện ta biến mất?”

“Có, mà cũng không có, Tư tiểu thư cùng Ngũ tiểu thư mỗi ngày đều lại đây âm ỷ muốn gặp tiểu thư, nghi ngờ là tiểu thư giết thái tử, dù sao các nằng cũng biết chuyện về lệnh truy sát.”

“Hừ!” Thiên Thanh Hoàng hừ lạnh, không trả lời nằng, Hoa Úc sẽ không tùy ý ra tay, tuy rằng Mị Âm uyển lệnh truy sát đã phát, nhưng là có giết hay không còn phải do nằng quyết định!

“Ngoài những người đó ra, những người khác thì có người hoài nghi là người Tây Hạ làm, cũng có người hoài nghi là Quốc gia khác làm rồi giả họa cho Tây Hạ, bất quá nhiều hơn là nói Ngũ hoàng tử Tư Đồ Dực làm!”

“Từ lúc Tư Đồ Dực cầu hôn Tư tiểu thư, Hoàng Thượng luôn đối hắn chú ý nhiều hơn. Mà ngũ hoàng tử cũng bày ra rất nhiều tài hoa bất phàm cùng phẩm chất để đạt được hảo cảm của nhiều người. Trong triều đình, phe phái của Ngũ hoàng tử dần dần lớn mạnh, vì ngôi vị hoàng đế mà sát huynh là có khả năng rất lớn!”

“Tốt lắm! Ngươi ngủ đi! Việc này không cần lo nhiều như vậy, nghỉ ngơi thật tốt rồi nói sau!” Thiên Thanh Hoàng vỗ vỗ sau lưng Hoan Lạc, nói.

“Ân!” Chuyện cần nói cũng đã nói, Hoan Lạc rốt cục cũng thả lỏng mà ngủ!

Nhìn hai tỷ muội ngủ say, Thiên Thanh Hoàng nhất điểm buồn ngủ cũng không có, nhìn đầu giường trầm tư; nằng có thể khẳng định không phải Tư Đồ Dực làm, người kia tuy rằng không tính thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tuyệt đối không phải ngu ngốc, tự nhiên sẽ không tại thời điểm mấu chốt này mà tìm việc cho mình, như vậy thì chỉ có thể là quốc gia khác làm.

Đại lục có tứ đại cường quốc, Đông Hán, Tây Hạ, Nam Phong, Bắc Lương, ngoài tứ quốc ra thì ở bên ngoài cũng rất nhiều thế lực, nhưng theo lý thuyết mà nói thì bọn họ không có lý do gì để làm như vậy!

“Quên đi không nghĩ nữa! Hắn có chết hay không liên quan gì đến ta?” Thiên Thanh Hoàng làm ra biểu tình không sao cả, vừa mới muốn ôm song bào tỷ muội đi ngủ, thì bên ngoài liền truyền đến thanh âm Thiên Thanh Liên: “Thiên Thanh Hoàng ngươi đi ra đây cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 20: Hung Thủ Là Ai?

“Ngô!” Tựa hồ bị âm ỷ, Hoan Hỷ vô thức nhú mày, thấy vậy, một tia lệ khí ở mi tâm Thiên Thanh Hoàng hiện lên.

Thân thủ rất nhanh điểm huyết ngủ của hai người, Thiên Thanh Hoàng đứng dậy mặc quần áo, vừa mới mặc xong liền chợt nghe đến tiếng đập cửa.

“Thiên Thanh Hoàng ngươi đi ra đây cho ta! Nhanh chút đi ra!”

Thiên Thanh Hoàng nhú mày, hiện tại tâm tình không tốt, siêu cấp không tốt!

“Thiên. . .” Thiên Thanh Liên còn muốn kêu, vừa vặn Thiên Thanh Hoàng mở cửa, vẻ mặt khó chịu nhìn hai tỷ muội các nằng: “Có việc?”

“Có việc? Thiên Thanh Hoàng ngươi cư nhiên hỏi ta có việc?” Thiên Thanh Liên vẻ mặt phẫn hận: “Thái tử đã chết, Thiên Thanh Hoàng ngươi đừng nói

với ta ngươi không biết, nhanh nói ra là ngươi làm?”

Thiên Thanh Hoàng hừ lạnh: “Thái tử có chết hay không liên quan gì tới ta?”

“Không liên quan tới ngươi? Chẳng lẽ không phải bởi vì đặt cược lần trước sao? Nếu không phải Mị Âm uyển lệnh truy sát,

Thái tử làm sao có thể chết?” Thiên Thanh Liên thực phần nộ, nguyên bản nàng ta nghĩ đã không còn Thiên Thanh Tuyết ngăn cản, thì vị trái Thái tử phi nhất định sẽ là của nàng ta. Vậy mà Thái tử lại đột nhiên chết đi, nàng ta sao có thể làm Thái tử phi? Cho nên hết thấy đều là lỗi của Thiên Thanh Hoàng là nàng làm hại nàng ta không thể làm Thái tử phi.

“Nguyện đồ rồi thua, cho dù bị Mị Âm uyển giết thì sao? Cũng là do Thái tử tự mình không thực hiện lời hứa thôi! Huống hồ chuyện này không phải Mị Âm uyển làm, sát thủ Mị Âm uyển căn bản không ra tay!” Tuy rằng không muốn giải thích, nhưng cũng không muốn người khác đem tội lỗi đổ lên đầu Mị Âm uyển.

“Muội muội! Thật không phải ngươi sao?” Thiên Thanh Tuyết nhìn Thiên Thanh Hoàng, trong ánh mắt mang theo một tia xem kỹ cùng sắc bén, chỉ có Thiên Thanh Hoàng biết ánh mắt nàng ta có ý tứ gì.

Thiên Thanh Hoàng không thích nhất chính là cái gọi là tỷ tỷ này, cười lạnh nói: “Ngươi hiện tại không phải hẳn nên vui vẻ sao? Thái tử đã chết, ngũ hoàng tử sẽ có khả năng trở thành thái tử, mà Ngũ Hoàng phi ngươi so với quanh co lòng vòng câu dẫn, thì đây chẳng phải là miếng bánh từ trên trời rơi xuống sao? Ngươi còn quan tâm Thái tử làm gì?”

Dứt lời, Thiên Thanh Hoàng rõ ràng thấy trong mắt Thiên Thanh Liên hiện lên ghen tị cùng hận thù, ý cười trên mặt càng thêm rõ ràng, tỷ muội hai người cứ thoải mái mà đi đầu đi!

Đồng thời, ở Thượng Quan gia cũng có người đang đoán mò!

“Các ngươi nói có phải hay không là cái lệnh truy sát kia a?” Thượng Quan Úc nói.

“Cũng có thể, bằng không vì sao ở lúc sứ thần tiến cung mới giết thái tử ca ca, cái này không phải là ngăn cản hòa thân sao?” Tư Đồ Văn Nguyệt nói, trên mặt trầm tĩnh như nước lại thêm thâm trầm; trong hoàng cung có nhiều công chúa như vậy, các nàng sở dĩ được sủng ái không chỉ bởi vì có mẫu hậu, mà càng bởi vì có một Thái tử ca ca. Mà nay Thái tử đã chết, các nàng như mất đi một bảo núi làm chỗ dựa. Nếu như Ngũ hoàng tử Tư Đồ Dực thượng vị, chỉ sợ các nàng sẽ không còn ngày tốt như vậy mà sống. Ngay cả Hoàng hậu hiện tại cũng tựa hồ sẽ già đi rất nhiều.

“Chúng ta có nên nói cho Hoàng Thượng không?” Thượng Quan Úc lời này vừa nói ra, không khí nhất thời trầm xuống.

Nói ra chân tướng? Mị Âm uyển thế lực thế nào các nàng cũng không rõ, nhưng bọn họ lại có thể làm cho tứ quốc hoàng thất kiêng kị, làm sao các nàng có thể chống lại? Hơn nữa các nàng cũng có khả năng bởi vì để lộ bí mật mà bị đuổi giết. Nhưng một quốc gia Thái tử cứ như vậy mà bị giết, các nàng sao có thể dễ yên? Huống hồ Thái tử ca ca là thần thích cùng biểu ca của bọn họ, nếu để hấn hãm oan mà chết, thì lương tâm bọn họ có thể yên?

“Đều do Thiên Thanh Hoàng ngu ngốc xấu nữ kia! Nếu không phải nàng ta cứng rắn cùng Thái tử ca ca đánh đố, thì cũng sẽ không có sự tình hôm nay!” Tư Đồ Văn Thiên về mặt oán hận. “Chúng ta hiện tại nên làm gì bây giờ?” Thượng Quan Hồng cũng không có cách nào, hảo hữu nhiều năm đột nhiên chết đi, hấn cũng rất đau lòng.

“Nếu như nói cho Hoàng Thượng, chúng ta không chừng nhất định phải chết, lại không thể giúp Thái tử biểu ca báo thù, hơn nữa không chừng còn có thể liên lụy người thân!” Thượng Quan Úc lo lắng nói.

“Nếu không thể nói cho Hoàng Thượng, chúng ta tự giúp Thái tử ca ca báo thù được không? Dù sao cũng là Thiên Thanh Hoàng gây họa, chúng ta chỉ cần giết Thiên Thanh Hoàng là có thể vì Thái tử ca ca báo thù, như vậy cũng không tính trái với ước định!” Tư Đồ Văn Thiên nói.

“Không được! Đừng quên còn có Mị Âm uyển!” Tư Đồ Văn Nguyệt không đồng ý nói.

“Mị Âm uyển sở dĩ giết Thái tử chỉ là vì khế ước, nhưng trên khế ước cũng không ghi chúng ta không thể báo thù, còn có Thiên Thanh Hoàng là loại người nào? Chẳng lẽ người của Mị Âm uyển mỗi ngày đều bảo hộ nàng?” Thượng Quan Úc nói, nhất thời đánh mất bản khoản cuối cùng trong lòng mấy người.

“Đúng vậy! Cái nữ nhân ngu ngốc kia không quyền không thế, Mị Âm uyển làm sao có thể lúc nào cũng bảo hộ nàng, chỉ cần tìm một sát thủ giết nàng là tốt rồi, một thứ nữ không được sủng, chết không chừng cũng không ai biết!” Tư Đồ Văn Thiên nét mặt biểu lộ một chút âm hiểm cười cười, tựa hồ đã muốn thấy bộ dáng Thiên Thanh Hoàng chết đi.

“Ta đồng ý!”

“Hảo! Liền làm như vậy đi! Âm vệ của chúng ta không thể dùng, xuất tiền mua đi!”

“Nhưng là trừ bỏ Mị âm uyển ra thì còn nơi nào khác có sát thủ sao?” Cái tên Mị âm uyển rất nhiều người nghe xong đều khiếp đảm, Mị Âm uyển sát thủ có thể nói thiên hạ đệ nhất.

“Có!” Thượng Quan Hồng sắc mặt rùng mình, phun ra hai chữ làm người ta kinh hãi: “Huyết Vực!”

“Không được!” Tư Đồ Văn Nguyệt lập tức phủ quyết, phải biết rằng Huyết Vực sát thủ quả thật lợi hại, nghe nói không có người bọn họ giết không được; nhưng Huyết Vực là sát nhân cuồng ma, người người đều tàn bạo thị huyết, ngay cả Hoàng Thượng cũng không dám trêu chọc.”

“Hoàng tử chính là quá mức cẩn thận, ngươi cứ như vậy thì vĩnh viễn không thể vì hoàng huynh báo thù! Hoàng huynh đột tử, chúng ta lại để hung thủ nhon nhon ngoài vòng pháp luật, ngươi muốn làm hoàng huynh thất vọng sao?” Tư Đồ Văn Thiên vẻ mặt phần nộ cùng bất mãn.

“Hoàng muội, ta...” Tư Đồ Văn Nguyệt còn muốn nói, nhưng đã không còn người nguyện ý nghe.

“Cứ định như vậy!” Thượng Quan Úc giải quyết dứt khoát. Lúc này vì một lòng muốn báo thù, mà bọn họ không biết, quyết định này chính là đã kéo tất cả lên tử lộ!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Hiên Viên Địch

“Ồi! Đau đau đau, mau buông bỏn hoàng tử ra!” Thúy Trúc uyển, Hoan Hỷ đứng trên tường vây, một tay nhắc một thiếu niên mười lăm sáu tuổi sau lưng, đau đớn làm hần kêu to.

“Hừ! Ngươi trèo lên tường nhà chúng ta làm gì? Nhanh chút thành thật trả lời!” Hoan Hỷ một tay chống nạnh, một tay không chút nào cố sức đem thân mình thiếu niên nhắc lên không trung.

“Ngươi mau thả ta xuống, thả ta xuống a!” Trên khuôn mặt thiếu niên tinh xảo đều là kinh sợ, cũng không dám trợn mắt nhìn.

“Hừ!” Hoan Hỷ bất mãn hừ một tiếng, lập tức đặt thiếu niên kia xuống dưới, vừa mới chạm đất, thiếu niên đã nghĩ muốn tránh khỏi bị Hoan Hỷ kiểm chế. Nhưng mà hần căn bản không phải đối thủ của Hoan Hỷ, kết quả vẫn như trước bị Hoan Hỷ nhắc như nhắc con gà con.

“Ai! Ngươi trước buông ra được không, như vậy ta thật mất mặt!” Thiếu niên rốt cục cũng ý thức được chính mình nhục thế, muốn hảo ngôn thương lượng.

“Đến trèo tường còn dám làm, ngươi còn có mặt mũi để mất sao?” Hoan Hỷ vẻ mặt khinh bỉ!

Thiếu niên: ... Cái chuyện này thì liên quan gì đến việc trèo tường?

“Ai! Ngươi muốn đem ta đi nơi nào?” Bị Hoan Hỷ một đường nhắc đi, thiếu niên khó hiểu hỏi.

“Gặp tiểu thư nhà ta!”

“Tiểu thư nhà ngươi là ai?” Con ngươi thiếu niên sáng ngời, tràn đầy tò mò; nhưng là thần sắc này rơi vào trong mắt Hoan Hỷ lại thành không có hảo ý, khuôn mặt bánh bao nhất thời trầm xuống: “Ngươi không cần quản tiểu thư nhà ta là ai, ngươi chỉ cần biết ngươi sẽ chết chắc là được rồi!”

“Tiểu thư nhà ngươi là tiểu thư thứ mấy? Tứ tiểu thư? Ngũ tiểu thư? Hay là Cửu tiểu thư?” Thực hiển nhiên Hoan Hỷ uy hiếp không có nửa điểm tác dụng, thiếu niên vẫn như trước vẻ mặt hảo kỳ.

Hoan Hỷ dùng sức trên tay, thân mình thiếu niên kia liền không xong, một cái lao đảo thiếu chút nữa té trên mặt đất, kham kham ổn định thân mình, ánh mắt tất cả đều là hờn giận: “Ngươi cái nữ nhân này! Ngươi có phải là nữ nhân không vậy? Dã man như thế xem về sau ai dám lấy ngươi!”

“Ngươi nói cái gì?” Hoan Hỷ lập tức tặc mao, hai mắt trừng lớn, phần nộ hỏa điểm phun trào: “Ngươi lại còn nói ta dã man? Nói ta không phải nữ nhân? Xem ta đánh chết ngươi!”

Dứt lời, hai tay nâng quyền, hướng trên người thiếu niên hạ xuống, mà thiếu niên một khắc trước còn đứng yên liền chạy lung tung trong sân, tuy bị đánh cho thực thảm, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua!

“Ta có nói sai sao? Toàn bộ đều dã man, chỉ biết sử dụng bạo lực!”

“Tức chết ta ...” Hoan Hỷ giận dữ, hai quyền lập tức xông lên.

“A...”

Lúc Thiên Thanh Hoàng cùng Hoan Lạc đi đến, chính là thấy một thiếu niên bị Hoan Hỷ đuổi chạy khắp sân, trong viện một đồng hồ hỗn loạn.

“Hoan Hỷ mau dừng tay!” Hoan Lạc muốn quát bảo Hoan Hỷ ngưng lại, nhưng chính là Hoan Hỷ đang phần nộ, làm sao còn nghe thấy nàng nói chuyện.

Bất quá thiếu niên kia vừa thấy hai người đến, nhất thời tựa như tìm được cứu tinh, bay nhanh tới trốn sau lưng Thiên Thanh Hoàng, mà Hoan Hỷ ngay sau đó cũng đuổi theo, bất quá lại bị Thiên Thanh Hoàng chế trụ: “Tốt lắm! Náo loạn đủ chưa, nói xem đây là có chuyện gì?”

Nghe vậy, Hoan Hỷ tức giận vừa mới tiêu xuống lại ‘tăng’ thêm một chút: “Tên hỗn đản này nói ta là người đã mạn, hần còn nói ta về sau không gả đi được!”

“Ha ha!” Thiên Thanh Hoàng cười khê, xoa xoa cái đầu bánh bao, tiêu tán sự tức giận của nàng: “Hoan Hỷ nhà ta vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu, làm sao có thể không gả đi được? Hần nói như vậy là không có kiến thức, người sao phải cùng hần chấp nhậ!”

Một vài câu nói đã làm cho Hoan Hỷ phần nộ đều tiêu hết, ở trong thâm tâm nàng, Thiên Thanh Hoàng vĩnh viễn sẽ không lừa nàng, cho nên người kia nói là giả, tiểu thư nói mới là thật, nàng không phải người đã mạn, cũng sẽ có người muốn lấy nàng!

“Thiệt! Đã mạn chính là đã mạn, bạo lực!” Thiếu niên từ sau lưng Thiên Thanh Hoàng lộ đầu ra, khinh thường nói.

“Người muốn chết sao?” Trong mắt Hoan Hỷ bật ra ánh nhìn nguy hiểm.

“Hừ!” Thanh âm thiếu niên rõ ràng nhọc thê một ít.

“Hần là ai vậy?” Hoan Lạc khó hiểu nhìn thiếu niên đột nhiên xuất hiện, mà Thiên Thanh Hoàng cũng đang đánh giá hần. Bộ dáng mười lăm tuổi nhưng lại làm cho người ta có cảm giác như thấy ánh mặt trời, quần áo đơn giản lại tinh xảo, vừa nhìn đã biết không phải người thường.

“Tiểu thư! Hần là người xấu, hần treo tường đi vào bị ta bắt được! Hần còn hỏi tiểu thư là ai, khẳng định không có hảo tâm!” Hoan Hỷ nhảy ra cáo trạng.

“Người nói ai không có hảo tâm? Thối bánh bao!”

“Hỗn đản, người nói ai là bánh bao?”

“Nói người đấy, thì làm sao? Bánh bao bánh bao, thối bánh bao, thối bánh bao!”

“Hỗn đản, hỗn đản, đại hỗn đản!”

“Bánh bao, bánh bao, thối bánh bao!”

...

Thiên Thanh Hoàng cùng Hoan Lạc đứng một bên nhìn hai người cãi nhau mặt đỏ tai hồng mà không khỏi mỉm cười, đúng là hai đứa nhỏ hoàn toàn chưa lớn!

“Hỗn đản! Ô ô ô... Tiểu thư! Hần khi dễ ta!” Âm ỹ không thắng, Hoan Hỷ nhất thời hiểu được ưu thế của chính mình, lập tức tìm đến Thiên Thanh Hoàng cáo trạng.

“Ai! Người nói không thắng ta, cứ nhiên chạy đi cáo trạng! Không biết xấu hổ!”

“Hừ! Có bản lĩnh người cũng đi tìm một tiểu thư cho người dựa vào đi!” Đối với chuyện chính mình chạy đi cáo trạng, Hoan Hỷ nhất điểm cũng không xấu hổ.

“Hiên Viên Dịch!” Thanh âm Thiên Thanh Hoàng trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên nhớ tới.

“Chuyện gì?” Thiếu niên phản xạ trả lời, đợi đến khi hoàn hồn, mới lập tức trừng lớn mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Người làm sao biết tên bản hoàng tử?”

“Đoán!”

“Ách?” Đoán? Đoán cũng có thể chuẩn như vậy?

“Tiểu thư! Hần chính là hoàng tử gì gì đó của Tây Hạ quốc sao?” Hoan Hỷ nhất thời tò mò cao thấp đánh giá Hiên Viên Dịch: “Nguyên lai là hoàng tử a!”

“Cái gì gọi là hoàng tử gì gì đó? Ta có tên hần hoi!” Hiên Viên Dịch vừa nghe liền không vui, cái mặt cảm thán kia là có ý tứ gì?

“Tây Hạ sử thần đến đây lâu như vậy mà cũng không nghe nói Thất hoàng tử cũng ở trong đó a!” Hoan Lạc nghi hoặc nói.

“Ta là vụng trộm theo tới, các người trăm ngàn lần đừng cho bọn họ biết ta ở trong này a!” Hiên Viên Dịch rốt cục có điểm sốt ruột, phải biết rằng hần là thừa lúc không coa hoàng huynh mà trộm chạy đến, nếu như bị hoàng huynh bắt được, hần nhất định tránh không được cái chết!

“Vậy người tại sao lại treo lên tường nhà chúng ta?” Hoan Lạc hỏi.

“Ta là tới tìm Hoàng tẩu của ta a, nghe nói nàng là Thiên gia Cửu tiểu thư, cho nên ta bỏ chạy đến xem!” Thuận tiện xin Hoàng tẩu ở trước mặt hoàng huynh cầu tình, đừng để hấn bị phạt ~

“Tiểu thư nhà ta không phải là Hoàng tẩu của ngươi, không được gọi vậy!” Hoan Hỷ trừng mắt, hai tay chống nạnh, một bộ hộ chủ tư thế.

“Ách? Tiểu thư nhà ngươi?” Hiên Viên Dịch lập tức phản ứng, nhìn chằm chằm Thiên Thanh Hoàng, sau đó ánh mắt nhất thời trở nên nóng rực, ở lúc mấy người còn chưa phản ứng kịp liền ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống: “Hoàng tẩu!”

“Đã bảo ngươi không được gọi vậy a!” Hoan Hỷ lập tức muốn dơ tay nện đầu hấn.

Hiên Viên Dịch lập tức che đầu trốn như chuột con, một bên chạy một bên kêu to: “Hoàng tẩu cứu mạng a!”

“Hấn như vậy giống một hoàng tử?” Hoan Lạc nhìn người bị Hoan Hỷ đánh cho chạy trốn chết, cảm thán nói.

“Ân!” Thiên Thanh Hoàng không nói gì, chính là trong lòng không khỏi có chút kỳ quái, Hạ quốc hoàng đế nghe đồn tàn nhẫn thô bạo, sát huynh giết cha, tại sao lại có được một đệ đệ đơn thuần như vậy? Hình như tình cảm giữa Hiên Viên Dịch cùng hấn cũng không tệ, bởi vì khi hấn nhắc tới hoàng huynh của mình, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn chính là tôn kính.

Trong lúc nhất thời, Thiên Thanh Hoàng có chút tò mò muốn xem quân vương kia là người như thế nào... Đột nhiên, một thân ảnh bỗng xuất hiện trong đầu Thiên Thanh Hoàng, làm thân mình nàng cứng đờ, lập tức cố gắng quên đi: “Ta sao có thể nghĩ đến hấn?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Gặp Lại

Bởi vì Hiên Viên Dịch bị đánh, Thiên Thanh Hoàng không để ý Hoan Hỷ kiên quyết phản đối mà lưu hấn lại trong viện, nàng là người rất lạnh mạc, nhưng là chính nàng cũng chịu không nổi lạnh lùng, đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng dung túng Hoan Hỷ tranh cãi âm ỉ. Mà Hiên Viên Dịch tuy rằng thỉnh thoảng trêu chọc nàng, nhưng là nàng cũng không phải người sợ phiền toái.

Nàng thực sự thích ánh mặt trời trên người hấn, tựa như thích sự thuần khiết trên người Hoan Hỷ, không bị nhiễm bẩn, làm cho người ta cảm thấy thoải mái!

Bất tri bất giác trong lúc ngủ, Thiên Thanh Hoàng bỗng dung mơ một giấc mơ kỳ quái, nàng mơ thấy thi thể chất thành núi, máu tươi chảy thành sông, ở trên đỉnh núi thi biển máu, một thiếu niên mười lăm sáu tuổi cầm kiếm mà đứng, thiếu niên trên mặt có một vết sẹo dữ tợn, đã nhìn không ra bộ dáng vốn có, một thân quần áo bị máu tươi vung sũng nước; hấn lẳng lặng đứng đó, một đôi con ngươi màu đen lộ ra vẻ ngạo nghễ, thị huyết mà tuyệt thương, hấn như một Vương thú cô độc liều chết bảo vệ lãnh thổ của mình. Mà phía sau hấn, một chút huyết sắc tà dương trở thành cảnh vật duy nhất!

Mạnh mẽ mở to mắt, Thiên Thanh Hoàng mới phát hiện chính mình toàn thân đã ướt đầm, nàng rất ít ngủ say, cũng rất ít nằm mơ, vì sao hôm nay lại tự dung mơ kỳ quái như vậy?

Đột nhiên, trong phòng xuất hiện hơi thở xa lạ, làm cho Thiên Thanh Hoàng cảnh giác, quay đầu lại, liền thấy trong bóng đêm có một người lẳng lặng ngồi bên bàn, ánh trăng chiếu lên mặt nạ quý dữ tợn!

“Là ngươi!” Biết người đến là ai, Thiên Thanh Hoàng liền thả lỏng đề phòng, lập tức nằm xuống, giấc mơ vừa rồi làm nàng hít thở không thông, giờ phút này còn có một chút cảm giác đau đớn, chính là vì thiếu niên cô thú kia!

Nhìn nàng yên tâm nằm xuống, trong mắt Phượng Huyết có vẻ sững sờ: “Ngươi không sợ ta đổi ngươi ra tay?”

Thiên Thanh Hoàng quay đầu, nhìn hấn trong mắt có nghi hoặc, cười khê: “Có một loại người mà chỉ cần liếc mắt một cái liền biết hấn là loại người gì, cũng có loại người, cho dù ngươi và hấn có ở cùng nhau mười năm, thì chỉ sợ ngươi cũng thấy không rõ khuôn mặt thật của hấn. Mà ngươi, lại là loại người phía trước, ta hoàn toàn thấy rõ tâm tư của ngươi, bằng không ngươi cho rằng ngươi có thể dễ dàng lấy khối lệnh bài kia từ chỗ ta?”

Khối lệnh bài đối nàng mà nói không có tác dụng gì, nhưng đối với người khác mà nói, thì sợ rằng dùng tính mạng để trao đổi cũng nguyện ý. Có Kiểm trùng Kiểm lệnh, chẳng những có thể nhờ Kiểm Trùng đệ nhất Chủ Kiểm Sư đúc cho một bảo kiếm, mà trên kiểm lệnh còn có một câu đó, nếu coi bỏ được thì có thể vô điều kiện yêu cầu người đứng đầu Kiểm trùng một việc. Cho dù có bảo hấn tạo ra một quân đội trang bị tốt nhất khắp thiên hạ cũng không có vấn đề. Đối với người có dã tâm trong thiên hạ mà nói, cái này là cớ nào dụ hoặc! Hơn nữa nghe nói bên trong Kiểm Trùng từng xuất hiện một thần binh khí. Cho nên người muốn được đến nhiều không đếm xuể. Bởi vậy, mỗi một khối Kiểm lệnh đều có vô số người nhòm ngó!

Phượng Huyết nghe Thiên Thanh Hoàng nói, trong lòng bỗng nổi lên một loại cảm giác khó hiểu, có kinh ngạc, có nhận thức, còn có một tia vui sướng, chỉ cần liếc mắt một cái liền đối chính mình vô điều kiện tín nhiệm, hấn có một loại cảm giác khẳng định, nàng không phải là dựa vào thực lực hay là dựa vào thân phận để nói vậy, mà nàng chính là dựa vào con người của hấn!

Hồi lâu, Phụng Huyết rốt cục cũng cười ra tiếng, thanh âm thấp trầm êm tai, gọi cảm nói không nên lời: “Cũng may là ta không có phụ sự tín nhiệm của người!”

“Người vì sao xuất hiện ở đây?” Lại còn là buổi tối.

Tựa hồ cảm thấy tâm tình rất tốt, Phụng Huyết nhìn không được trêu chọc: “Lại nói đến nhân phẩm của người quả thực không tốt a. Ta một lúc nhận được tiền của ba người muốn thuê tới giết người, nhưng lại đều là người bên cạnh người, người như thế nào lại đặc tội nhiều người như vậy?”

“Nga! Nói xem là ai?” Nhất điểm nàng cũng không lo lắng.

“Một là tỷ tỷ người, một là đại nương người, một là Thượng Quan thiếu gia!” Khi hắn nhận được tin tức cũng rất sững sốt, tỷ tỷ, tỷ phu, và đại nương đều muốn giết, cũng không biết người này rốt cuộc như thế nào trêu chọc nhiều người đến vậy, hơn nữa còn là những người thân cận. Nhân phẩm quả thật đúng là không được tốt lắm.

“Là bọn họ sao?” Thiên Thanh Hoàng đối với kết quả như vậy không chút nào ngoài ý muốn, quay đầu đối Phụng Huyết hơi nhún mày: “Có hứng thú xem tuồng kịch?”

Phụng Huyết ngẩng đầu, câu môi: “Cũng vui!”

Đêm nay, ánh trăng đặc biệt sáng, hết thấy đều được bao phủ bởi một tầng ngân bạch, hai mặt thân ảnh một trước một sau ở dưới ánh trăng đi lại, một đường hướng viện sau mà tới, nơi đó gọi là Thiên gia Phật đường!

“Cốc cốc cốc...” Thanh âm gõ mõ ở trong bóng đêm phá lệ thanh thúy.

“Chi nha!” Cửa chậm rãi bị đẩy ra, thanh âm gõ mõ trong phòng nhảy mắt cũng dừng lại, sau đó là thanh âm mộc chùy rơi xuống đất.

Thiên Thanh Hoàng đứng ở cửa, nhìn người đưa lưng về phía nàng, rốt cục nhắc lên cước bộ đi đến bên người người nọ, ánh mắt chăm chú nhìn vào Quan Âm phía trước, không nhìn người bên cạnh.

Cảm nhận được người bên cạnh cứng ngắc cùng sợ hãi, Thiên Thanh Hoàng rốt cục cũng mở miệng: “Người hảo, đại nương!”

Người này là mẹ đẻ của Thiên gia Nhị thiếu gia cùng Thiên Thanh Tuyết, thê tử thứ hai của Thiên Dịch Ngôn, Nhâm phu nhân Lý thị!

Thân hình Lý thị run lên, rồi sau liền kích động: “Ta từng đáp ứng người tuyệt đối không bước ra khỏi Phật đường nửa bước, nhưng là khi đó ta không biết Thanh Lạc chết ở trong tay người, hẳn là thân ca ca của người, người như thế nào có thể hạ thủ?”

Ngập trời hận ý mãnh liệt, Lý thị cuối cùng một câu cơ hồ là rống lên!

“Hắn không chết ở trong tay ta!” Nàng căn bản không hề động thủ.

“Nhưng cũng là người âm mưu tính kế khiến hắn đã đánh mất tính mạng!” Lý thị trừng mắt với Thiên Thanh Hoàng, một đôi con mắt tựa hồ lớn hơn bình thường.

“Cho nên người muốn báo thù?”

“Ta biết ta không giết được người!” Lý thị đột nhiên an tĩnh, cừ hận chớp mắt biến thành tuyệt vọng: “Khi ta tận mắt thấy người giết Nhị phu nhân cùng Tam phu nhân, ta chỉ biết người là một ác ma, ta biết người muốn báo thù, cho nên ta chủ động buông tay hết thấy, muốn người buông tha ta, nhưng là ta lại không biết nguyên lai con trai ta cũng là bị người giết chết, cho dù có tìm sát thủ lợi hại nhất, ta cũng không nắm chắc sẽ giết được người, cho nên người giết ta đi!”

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Ta sẽ không giết người, ngược lại còn muốn người sống thật hảo hảo, để nhìn xem báo bối nữ nhi của người sẽ có kết cục gì!”

“Không! Không được ra tay với nữ nhi của ta! Cầu người không được ra tay với nữ nhi của ta! Người muốn giết muốn chém thế nào cũng được, trăm ngàn lần đừng động vào nữ nhi của ta!” Vừa nghe đến tên Thiên Thanh Tuyết, Lý thị tựa như đột nhiên sống lại, hoảng sợ trừng mắt, khẩn cầu Thiên Thanh Hoàng.

“Hiện tại mới hối hận, đã chậm rồi!” Thiên Thanh Hoàng kéo lại vạt áo bị bà ta nắm chặt, xoay người hướng ngoài cửa đi đến, nàng muốn không phải là bà ta chết, mà là sống không bằng chết! Giết người cũng không phải là thù đoạn trả thù duy nhất.

Phụng Huyết ở một bên đem những chuyện vừa rồi hết thấy thu vào đáy mắt, cẩn thận nghe cũng không khó nhận ra ý tứ trong đó. Thiên Thanh Hoàng giết có lẽ không phải chỉ là huynh đệ của nàng cùng vị phu nhân.

Nhìn bóng dáng Thiên Thanh Hoàng rời đi, trong mắt Phụng Huyết hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa: Nàng, rốt cuộc là dạng người gì? Nàng là ai? Thật sự chỉ là một tiểu thư khuê các?

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Cung Yến

Chuyện Thái tử chết vẫn chưa tra ra, nhưng chuyện cùng Tây Hạ liên hôn cũng không thể bỏ qua, vì thế Hoàng đế lợi dụng việc Thái tử mắc bệnh mà bắt ngờ chết rồi nhanh chóng hạ táng Tư Đồ Lăng. Tây Hạ sử thần cũng chính thức tiến cung.

Thiên Thanh Hoàng trước kia không được sủng, cho nên đừng nói là Cung yến, ngay cả yến hội bình thường cũng chưa từng thấy qua thân ảnh nàng, nhưng lần này nàng là nhân vật chính đi hoàn thân, cho nên tự nhiên không thể thiếu nàng.

Thiên Thanh Hoàng một mình ngồi trong sân, Hoan Hỷ cùng Hiến Viên Dịch đã đi chơi, Hoan Lạc thì vì nàng mà chuẩn bị y phục sẽ mặc đêm nay, cho nên không khí hiện tại có vẻ lạnh lẽo, làm nàng có cảm giác không quen.

“Cửu tiểu thư! Đại tiểu thư kêu nô tỳ chuyển cáo người một tiếng, nàng cùng ngũ tiểu thư đã tiến Cung, tiểu thư sẽ đi sau.” Thanh âm một tiểu nha đầu ở sau lưng Thiên Thanh Hoàng truyền đến, nàng cũng không quay đầu lại, nói: “Đã biết! Người đi ra ngoài đi!”

“Nô tỳ cáo lui!”

Thiên Thanh Hoàng gọi lên một chút cười lạnh, từ lần đó ám sát không thành, mấy người đó trở nên an tĩnh hơn, duy nhất chỉ có Thiên Thanh Tuyết hai tỷ muội luôn hướng Thượng Quan gia chạy đi chạy lại, không cần nghĩ cũng biết khẳng định là cùng Thượng Quan Hồng thương nghị đối sách. Căn cứ vào nhiều ngày khác thường, thì Cung yến đêm nay hẳn sẽ thực phần kịch!

Hoan Lạc ôm một bộ y phục từ ngoài cửa đi vào: “Tiểu thư trước thay y phục đi a!”

Nếu như nói Hoan Hỷ là niềm vui của Thiên Thanh Hoàng, thì Hoan Lạc chính là tri kỷ áo bông của nàng. Rõ ràng không lớn, nhưng lại xử sự chu đáo, thực hợp ý.

Biết Thiên Thanh Hoàng không thích trang điểm, cho nên Hoan Lạc thay nàng chọn một bộ váy dài màu trắng, làn váy thêu mấy đóa hoa lan, không quá lộ lầy, nhưng khi mặc ở trên người Thiên Thanh Hoàng lại vừa vặn có thể lộ ra khí chất ưu nhã.

Tóc đen dùng một cây Đào Mộc trâm cố định, ở cổ có một cái vòng trang nhã, hết thấy liền hoàn thành.

“Tiểu thư thật đẹp.” Hoan Lạc nhìn không được khen ngợi, đây tuyệt đối không phải là nịnh hót, mà là thật tâm khen ngợi. Khuôn mặt Thiên Thanh Hoàng thực bình thường, nhưng khí chất lại cuốn hút lòng người, cho dù có ở trong vạn nhân biển người, thì cũng có thể chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra nàng cùng những người khác bất đồng!

Thiên Thanh Hoàng nhìn chính mình trong gương, vừa lòng nói: “Đi thôi.”

Nàng không phải là người chú trọng vẻ ngoài, nhưng là nữ nhân, trời sinh thích chưng diện, không ai không hi vọng chính mình thật xinh đẹp.

“Chúng ta hiện tại tiến cung, có nên kêu Hoan Hỷ cùng Hiến Viên Dịch trở về không?”

“Không cần! Lần này hai người chúng ta đi!” Tuy rằng biết khi trở về cô gái nhỏ kia khẳng định sẽ tức giận vì không mang nàng đi theo, nhưng là nàng cảm giác được có mùi vị âm mưu, càng ít người đi càng tốt.

...

Hoàng cung:

Lúc Thiên Thanh Hoàng đi vào, trong đại điện yến hội đã đầy người, có đại thần, cũng có đại thần gia quyến, vài vị hoàng tử công chúa ngồi theo thứ tự. Ánh mắt Thiên Thanh Hoàng dừng trên người Tư Đồ Dục, hắn có khí chất ôn nhuận khiêm tốn, nhắc tay nâng chân cũng vô cùng tự nhiên, rất có khí chất hoàng tử, hơn nữa hắn hiện tại là hoàng tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất, có khả năng được chọn làm Thái tử, cho nên nhiều người đều đi kính rượu hắn. Mà hắn nhất điểm cũng không tự cao tự đại, đặt được không ít hảo cảm.

Có lẽ cảm giác được ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng, Tư Đồ Dục quay đầu lại, ánh mắt lúc chạm đến Thiên Thanh Hoàng có chút kinh ngạc, lập tức nhướn môi xuất hiện một chút tiểu ý ôn hòa, đối nàng khẽ gật đầu!

Thiên Thanh Hoàng mỉm cười xoay người, nhờ cung nữ đưa tới vị trí của mình. Vừa mới ngồi xuống, Thiên Thanh Hoàng liền cảm giác được vài đạo ánh mắt không đồng dạng nhìn mình, nhưng là khi nàng quay đầu lại thì chúng đều không hẹn mà cùng chuyển hướng, nhưng nàng tất nhiên biết rõ nơi phát ra.

Vị trí Tư Đồ Văn Thiên cùng Tư Đồ Văn Nguyệt vừa vặn ở dưới Thiên Thanh Hoàng, Thượng Quan Úc cùng Thượng Quan Hồng ngồi đối diện, nguyên bản Thiên Thanh Tuyết cùng Thiên Thanh Liên sẽ ngồi cạnh nàng lại không biết từ bao giờ chạy tới cùng Thượng Quan Úc ngồi, mà vị trí của nàng lại được an bài ở rất gần so với chỗ ngồi của sử thần, này không phải rõ ràng làm cho tất cả mọi người đều chú ý tới nàng sao?

Thiên Thanh Hoàng nhân nhạ nhìn một lượt, Thiên Dịch Ngôn ngồi ở vị trí triều thần cũng rất nhanh quay đầu đi, không dám cùng nàng đối diện, sự kiện lần trước đến giờ vẫn còn khiến hắn rất kích động.

“Sứ thần đến!” Sau khi thái giám la lên một tiếng, lập tức có ba người liền từ ngoài cửa đi vào. Tây Hạ có một nửa là thảo nguyên, cho nên người Tây Hạ thân thể đều cường tráng, hơn nữa tính cách dũng cảm. Người đi đầu trong ba sứ thần cũng không ngoại lệ là một hán tử, vẻ mặt râu quai nón che đầy bộ dáng vốn có, mặc dù có điểm như măng hán, nhưng tinh quang trong mắt cũng không thể coi thường.

Bên trái hán tử là một thư sinh thoát nhìn gầy yếu, vừa thấy đã biết là người đa mưu, mà người còn lại là một thiếu niên, thoát nhìn bất quá mười sáu mười bảy tuổi, hai gò má như ngọc, cước bộ nhẹ nhàng nhưng vững vàng, vừa thấy liền biết là một cao thủ.

Một quốc gia đi đón dâu mà phái tới ba người như vậy, thì sẽ không chỉ đơn giản là đi đón dâu nữa!

Thiên Dịch Ngôn và Thượng Quan tướng gia cùng ba người hán huyên một lát rồi liền mời bọn họ nhập tòa, mà thiếu niên kia vừa vịn gối bên cạnh Thiên Thanh Hoàng.

Có lẽ là kinh ngạc vì thân phận nữ tử như Thiên Thanh Hoàng lại ngồi ở vị trí như vậy, cho nên thiếu niên kia liền quay đầu nhìn nàng một cái, bất quá cũng chỉ là liếc mắt, làm cho người ta căn bản không phát hiện.

Người đã đến đến đông đủ,

Hoàng Hậu Hoàng Thượng cũng lập tức đến.

“Hoàng Thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng!”

Một phen hành lễ xong, mọi người liền ngồi xuống, tiếp theo là Hoàng Thượng cùng sứ thần đứng đầu hán huyên, những người khác chỉ phụ trách việc phụ họa.

Đột nhiên Thiên Thanh Hoàng cảm giác được một cỗ hận ý từ chỗ cao bắn xuống, ngẩng đầu liền thấy Hoàng Hậu lấy một ánh mắt ngập thù trừng nàng, thấy nàng nhìn qua, lập tức lại nở một nụ cười quý dị, làm cho người ta mao cốt tung nhiên.

Ngay sau đó, Tư Đồ Văn Thiên đột nhiên đứng dậy: “Nhi thần biết hung thủ giết chết Thái tử, cho nên muốn thỉnh phụ hoàng vì thái tử báo thù!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Thảm Ván

Tư Đồ Văn Thiên ngữ xuất kinh người, lập tức toàn bộ yến hội đều không còn thanh âm.

“Làm can!” Tư Đồ Thanh hét lớn một tiếng, mà hoàng hậu cũng nhìn chăm chăm Tư Đồ Văn Thiên, chén rượu trong tay từ trên đài cao hạ xuống, sau đó lập tức đứng dậy, quát hỏi: “Văn Thiên ngươi nói cái gì?”

Tư Đồ Văn Thiên lập tức thanh lệ cự hạ: “Mẫu hậu! Thái tử ca ca là bị người sát hại! Nhi thần vẫn chưa từng nói ra là vì sợ bị trả thù, nhưng là lương tâm nhi thần ngày càng không yên, cho nên mới đi ra thỉnh tội, thỉnh phụ hoàng mẫu hậu vì thái tử ca ca báo thù!”

Tư Đồ Thanh cũng rất nhanh có phản ứng, khiếp sợ cùng chân tướng đồng thời lại đối Tư Đồ Văn Thiên thực hiện bất mãn, trước mặt Tây Hạ sứ thần, này không phải là đánh mất mặt mũi sao?

Hoàng hậu run rẩy tới gần Tư Đồ Thanh, hai hàng nước mắt không tiếng động chảy xuống: “Hoàng Thượng! Nô tì vì con trai, khẩn cầu Hoàng Thượng vì Lang nhi làm chủ!”

Lúc này, sứ thần nguyên bản đang nhìn cũng đứng lên, đối Tư Đồ Thanh chấp tay: “Hán Hoàng không cần cố kỵ ta, Thái tử bị người sát hại chính là đại sự quốc gia, Hán Hoàng vẫn là nên hỏi công chúa trước!”

Tư Đồ Thanh làm hoàng đế nhiều năm như vậy, đã sớm học được các không bộc lộ hi giận, lập tức xin lỗi nói: “Trẫm chiều đãi không chu toàn, mong rằng Chung tướng quân bao dung!”

Nói xong mới xoay người nhìn Tư Đồ Văn Thiên khóc suốt mướt quỳ trên mặt đất: “Đem chuyện người biết nói ra!”

Tư Đồ Văn Thiên hít sâu một hơi, nâng lên ngón tay chỉ Thiên Thanh Hoàng: “Chính nàng hại chết Thái tử!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ triều đình liền ồ lên, không ai nghĩ tới sẽ là Thiên Thanh Hoàng làm! Ánh mắt mọi người là tả nhìn nàng, mà đương sự lại giống như không có cảm giác gì, thậm chí mí mắt cũng không nâng một chút!

Tư Đồ Thanh đang có ý muốn liên hôn, tự nhiên biết Thiên Thanh Hoàng này là nhất hào nhân, cho nên đối với Tư Đồ Văn Thiên lên án khê nhủ mảy: “Chúng có đâu?”

“Ngày ấy nhi thần cùng thái tử ca ca đi vào Mị Âm uyển đệ tam khu, không nghĩ tới ở trên đường gặp được Thiên Thanh Hoàng, Thiên Thanh Hoàng ý vào chính mình được phụ hoàng phong là Định Quốc công chủ mà khiêu khích, Thái tử ca ca cảnh cáo nàng chú ý thân phận của mình, nàng liền ghi hận trong lòng, dễ dàng bắt Thái tử ca ca đánh cuộc, ở Mị Âm uyển đánh bạc một ván, người thua sẽ đáp ứng một điều kiện của đối phương. Thái tử ca ca giữ mình trong sạch, như thế nào là sẽ đối thủ của nàng, cho nên Thái tử ca ca đã thua, nàng liền yêu cầu Thái tử ca ca cầu phụ hoàng hủy bỏ phong hào cho nàng, một lần nữa chọn lại người đi hòa thân!”

“Lúc ấy Thái tử ca ca không đáp ứng, nàng liền tuyên bố nếu như Thái tử ca ca không thực hiện thì sinh mệnh sẽ nguy hiểm. Mà Tây Hạ sứ thần lúc đó đã xuất phát, nếu như sửa đổi sẽ có khả năng ảnh hưởng đến phụ hoàng, cho nên Thái tử ca ca không nhắc đến, nào biết... Nào biết ngay tại ngày sứ thần vào kinh hôm đó, thái tử ca ca đã bị người sát hại!”

Hào một câu khiêu khích. Hào một câu giữ mình trong sạch, đem sai lầm đều quy lên người khác. Tuy rằng không nói thẳng là Thiên Thanh Hoàng phải người giết Thái tử, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, Hoàng hậu lập tức vung tay lên: “Người tới! Đem Thiên Thanh Hoàng kéo ra ngoài chém đầu cho bản cung!”

“Chậm đã!” Xuất hồ ý liệu, người lên tiếng là Chung tướng quân vẫn ngồi một bên.

“Chung tướng quân, đây là chuyện của Đại Hán ta, thỉnh tướng quân chớ nhúng tay!” Hoàng hậu vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt hận ý cùng tính kế ngăn không được lộ ra.

“Hoàng hậu hiểu lầm!” Chung tướng quân đứng lên, đối Tư Đồ Thanh thi lễ: “Theo lý thuyết bản tướng chính là người Tây Hạ, bản tướng không có tư cách hỏi đến việc của Đông Hán, nhưng ở Tây Hạ của chúng ta, trước khi định tội đều phải cho phạm nhân hàm oan cơ hội, mà Thiên tiểu thư hiện tại có thân phận là Định Quốc công chủ, là phi tần Hoàng Thượng của chúng ta định ra, hoàng hậu chưa thẩm vấn đã chém, tựa hồ không đúng a!”

Nghe vậy, hoàng hậu nhất thời nghẹn lời, bà ta sợ phía sau Thiên Thanh Hoàng còn có thế lực lớn, cho nên mới ở đây công khai giết nàng, nếu hiện tại cho nàng biện bạch, thì muốn giết phòng chừng sẽ khó khăn!

Nguyên bản chuyện không liên quan đến mình, Thiên Thanh Hoàng đột nhiên cảm chén rượu, nâng mâu nhìn về phía võ tướng giúp nàng nói chuyện, cũng có chút hiểu được Hiền Viên Tuyệt vì sao phải người như vậy đến đây. Tuy rằng là võ tướng, nhưng đã mở miệng thì nửa điểm cũng không thừa.

Trước là nói chính mình không thể vượt quyền quản chuyện Đông Hán, sau là nói quốc gia mình không để phạm nhân oan uổng, nếu như Tư Đồ Thanh cứ như vậy định Thiên Thanh Hoàng mắc tội, thì hẳn chính là hoàng đế không phân biệt được thị phi. Còn cuối cùng chính là chỉ ra thân phận hiện tại của Thiên Thanh Hoàng, tuy rằng chưa xuất giá, nhưng nàng thân phận đã định, ở trước mặt sứ thần chém giết công chúa sắp gả, chính là ngay mặt khiêu khích, cho dù có bởi vậy mà khai chiến cũng không phải không có khả năng!

Lời này nói ra thực nghệ thuật! Vừa cho Tư Đồ Thanh mặt mũi, cũng làm cho hắn có điều có kỵ!

“Người không cần lo lắng!” Thiếu niên bên cạnh Thiên Thanh Hoàng cho rằng nàng sợ hãi, không khỏi lên tiếng an ủi, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm Thiên Thanh Hoàng lập tức đối thiếu niên này có hảo cảm.

“Ta không lo lắng!” Vài mưu kế này làm gì được nàng!

Nghe được nàng trả lời, thiếu niên hơi kinh ngạc, lập tức liền không nói gì nữa, nhưng ánh mắt lại thường thường nhìn nàng.

“Hoàng Thượng! Chúng có vô cùng xác thực, thần nữ có thể làm chứng, công chúa tuyệt đối không đổ oan cho Thiên Thanh Hoàng!” Thượng Quan Úc dẫn theo làn váy quỳ xuống bên người Tư Đồ Văn Thiên, nói xong còn quay đầu, về mặt hung tợn trừng mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Người hại chết Thái tử ca ca, ta nhất định phải khiến người nợ máu trả bằng máu!”

“Thần tội đáng chết vạn lần, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!” Thiên Dịch Ngôn biết chính mình nếu không tỏ thái độ thì khả năng cũng sẽ không xong, cho nên lập tức liêu khỏi vật áo thỉnh tội.

“Hoàng Thượng! Thiên Thanh Hoàng ý đồ mưu sát Thái tử, tội giống hành thích vua, quyết không thể khinh, thỉnh Hoàng Thượng làm chủ.”

“Hoàng Thượng!”

“Thần tán thành!”

Trong lúc nhất thời, nguyên bản Cung yến liền biến thành đại hội thảo phạt Thiên Thanh Hoàng, một đám người đều chính nghĩa lẫn nhiên quỳ xuống, chỉ vì giết một nữ tử!

“Này...” Tư Đồ Thanh không biết nên làm sao cho phải, mà Hoàng Hậu lại bỏ thêm dầu vào lửa, túm phượng bào quỳ xuống: “Nô tì thỉnh Hoàng Thượng làm chủ!”

“Trẫm... Thiên Thanh Hoàng nương có gì nói?” Tư Đồ Thanh lập tức đem đề tài quăng cho Thiên Thanh Hoàng, nếu như Thiên Thanh Hoàng nói không nên lời, thì việc giết nàng không cần bàn!

Bị điểm tên, Thiên Thanh Hoàng nhất thời ngênh đón tầm mắt tất cả, thông dong buông chén rượu, đứng dậy từ chỗ ngồi đứng lên, ánh mắt lạnh lùng đảo qua tất cả quỳ trên mặt đất, cười khê: “Trước khi thăm vấn phạm nhân thì phải cho mời người làm chứng, chứng minh phạm nhân phạm tội, cuối cùng khi chứng cứ vô cùng xác thực, phạm nhân thú nhận, thì mới có thể định tội. Cái này chỉ sợ tùy tiện hỏi một Huyện lệnh cừu phẩm cũng biết. Vậy mà đường đường cả văn võ bá quan Đông Hán triều lại đều chỉ nghe lời của hai nữ nhân nói rồi định một người phạm tội, chủ động thăng cấp lên thành tội hành thích vua!”

Ngữ khí đột nhiên chuyển thành trào phúng: “Đây là Đông Hán lương chi thần?”

“Thiên Thanh Hoàng nương chớ hồ ngôn loạn ngữ, công chúa miệng vàng lời ngọc, làm sao có thể vu hãm nương?” Một đại thần mặt đỏ tai hồng quát lớn.

“Thật không?” Thiên Thanh Hoàng thân nhiên câu môi: “Nếu như lời các nương nói chuẩn xác, vậy các nương nói gì thì là cái đó đi!” Cùng một đám người không có đạo lý giảng đạo lý, quả thực chính là lãng phí nước miếng!

“Bất quá!” Dừng một chút, Thiên Thanh Hoàng lại nói: “Các nương muốn đụng đến ta, đừng có mơ hậu quả sẽ tốt đẹp!”

Hoàng Hậu lập tức đứng lên, giận dữ quát: “Thiên Thanh Hoàng nương cư nhiên dám uy hiếp Thánh Thượng? Là ai cho nương lá gan lớn như vậy?”

“Ta...” Thiên Thanh Hoàng vừa muốn nói, thì đột nhiên một thanh âm khí phách uy nghiêm ở cửa vang lên: “Trẫm cho!”

Thiên Thanh Hoàng nhăn mày: Thanh âm này?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Hiên Viên Tuyệt

Phượng Huyết! Thiên Thanh Hoàng lập tức ngây ngẩn, còn chưa đột nhiên xoay người, chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng hít thở liên tiếp, chén rượu cùng chiếc đĩa trong tay những tiểu thư công chúa nháy mắt rơi xuống đất, đáng tiếc là cũng không có ai chú ý, bởi ánh mắt mọi người đều bị thân ảnh đứng ngoài cửa hấp dẫn, ngờ ngác quên phản ứng.

Đối mặt với phản ứng kỳ quái của mọi người, Thiên Thanh Hoàng có chút nghi hoặc, quay đầu nhìn về phía cửa đại điện, dù cho đã tỏ ra bình tĩnh, nhưng Thiên Thanh Hoàng cũng nhận không được kinh ngạc, kinh ngạc qua đi đó chính là kinh diễm cùng không thể tin, người nọ là Phượng Huyết? Hình như không phải!

Hắn có khuôn mặt âm trầm, ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, tựa như bức điêu khắc Hy Lạp, con ngươi u ám băng lãnh có vẻ cuồng dã không câu nệ, tà mị gọi cảm, bạc môi hoàn mỹ lộ ra vô tình, một thân đơn giản hắc y cũng giấu không được tư thế oai hùng hơn người, hẳn cứ như vậy tùy ý đứng ở nơi đó, cả người phát ra một loại khí chất vương giả uy chấn thiên hạ, tùy ý liếc mắt cũng làm cho người ta cảm thấy bị cường đại áp bách, đây mới là chân chính là đế vương!

Tây Hạ hoàng đế, Hiên Viên Tuyệt, nghe đồn hắn lãnh khốc vô tình, thị huyết thô bạo, một tuổi có thể nói, bốn tuổi có thể làm thơ, mười tuổi liền tùy quân xuất chinh, mười sáu tuổi sát huynh giết cha, đoạt được ngôi vị hoàng đế hiện tại. Hơn nữa vì đề cử cố vị trí mà không tiếc đại khai sát giới, triều thần phản đối hắn phần lớn đều trăm cả nhà, thủ đoạn huyết tinh làm người ta phát lạnh, nhưng lại không có người biết, nguyên lai Đế vương lãnh khốc kia cư nhiên lại tuấn mỹ như vậy!

“Thần tham kiến Ngô Hoàng!” Ba người Chung tướng quân trước hết có phản ứng, đứng dậy quỳ lạy, cũng hồi tỉnh lại một chút thần trí của mọi người.

“Miễn lễ!” Khuôn mặt không chút thay đổi khoát tay, ngữ khí lạnh như băng không mang theo một tia cảm xúc, con ngươi u ám làm cho người ta thấy không rõ ý tứ, ánh mắt đảo qua một lượt đại điện, khí thế cường đại.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng trên người Tư Đồ Thanh: “Trẫm mạo muội tới chơi, hi vọng Hán Hoàng không để ý!”

“Khụ khụ... Hạ Hoàng khách khí, nương có thể đến, trẫm thập phần hoan nghênh, chiêu đãi không chu toàn còn thỉnh bao dung!” Tư Đồ Thanh ho khan nói.

“Là trẫm làm phiền!” Tuy rằng nói chuyện khách khí, nhưng giọng nói lại không hề khách khí.

Hai đại quốc đế vương, một người ngồi trên đài cao, một thân long bào màu vàng, một người dưới đài khoanh tay mà đứng, chỉ nhất kiện y phục bình thường, vậy mà lại vô cùng khác biệt. Cho dù Tư Đồ Thanh có cố gắng duy trì, thì bộ dáng hiện tại của hắn cũng không có lấy chút đế vương uy nghiêm, mà Hiên Viên Tuyết cứ như vậy tùy ý đứng, cường đại khí thế lập tức vượt qua Tư Đồ Thanh.

“Hạ Hoàng thỉnh nhập tòa!”

Hiên Viên Tuyết khẽ gật đầu, vài bước đi đến trước bàn ngồi xuống, ánh mắt nhìn xuống vừa vặn dừng trên người Thiên Thanh Hoàng, trùng hợp Thiên Thanh Hoàng cũng đang nhìn hắn, ánh mắt hai người lập tức liên chạm vào nhau.

Nếu như nói Thiên Thanh Hoàng bắt đầu còn có chút hoài nghi, thì lúc này liếc mắt một cái cũng đã xác định Hiên Viên Tuyết chính là Phụng Huyết, Phụng Huyết chính là Hiên Viên Tuyết!

Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng Thiên Thanh Hoàng cũng không có phản ứng quá lớn, mỗi người đều có một bí mật riêng, Hiên Viên Tuyết nhiều hơn một thân phận cũng không có gì là lạ. Chỉ là thân phận kia có chút đặc thù, bất quá tính tế nhị thì kỳ thật tính cách hai người cũng có rất nhiều điểm tương tự, chính là không ai dám đem hai người liên tưởng đến nhau mà thôi! Một thân phận cũng đã đủ dọa người, hai thân phận đồng thời thì chỉ sợ cũng không chỉ đơn giản là dọa người!

Bởi vì Hiên Viên Tuyết ngoài ý muốn đến, nên nguyên bản hết thảy chuyện ban nãy lập tức bị đánh gãy, mà Tư Đồ Văn Thiên ở lúc Hiên Viên Tuyết bước vào cửa nháy mắt cũng đã bị mê hoặc, bây giờ còn chưa phục hồi lại tinh thần, làm sao còn tâm tư thảo phạt Thiên Thanh Hoàng!

Tuy rằng không ai nói, nhưng Hiên Viên Tuyết cũng không quên việc ban đầu, ngẩng đầu nhìn về phía Tư Đồ Thanh: “Trẫm lần này mang đến hai lễ vật đặc biệt, muốn để cho Hán Hoàng nhìn.”

Cũng không đợi Tư Đồ Thanh trả lời, hắn đã vung tay, hai tuần lẳng nam tử bị trói liền được đưa vào trong đại điện.

“Hạ Hoàng, hai vị này là...” Tư Đồ Thanh lập tức không rõ Hiên Viên Tuyết muốn làm gì.

Hiên Viên Tuyết buông chén rượu: “Hai người này là trẫm ở ngoài thành Vũ kinh bắt được, thân phận ở Vũ Kinh là thương nhân, nhưng mà thân phận thật thì... Một người là Nam Phong Phiêu Kỵ phó tướng quân, một người là Đông Phương Hằng đệ nhất mưu sĩ!”

Trực tiếp làm rõ thân phận, tuy rằng không trực tiếp nói rõ, nhưng những người thông minh đều biết ý tứ của hắn. Hai người có thân phận đặc thù đồng thời cải trang xuất hiện ở Đông Hán kinh thành, nói không có ý đồ chỉ sợ không có người tin, mà trùng hợp Thái tử Tư Đồ Lăng ngay trong khoảng thời gian này chết đi, bên trong có thể đoán được quan hệ.

“Quả thực khinh người quá đáng!” Tư Đồ Thanh thật sự nổi giận, cho dù vừa bọn họ nói Thiên Thanh Hoàng giết Thái tử hắn đã không tin, dù sao hắn cũng xem kỹ xem Thiên Thanh Hoàng là nữ nhân thế nào, nhưng lại không ngờ một người được xưng là ‘ngu ngốc’ nữ nhân lại có thể mưu kế như vậy. Nhưng là hiện tại bất đồng, hung thủ đã bị bắt, hơn nữa lại giữa hai quốc gia với nhau, cái này chẳng khác gì là trắng trợn khiêu khích, hắn sao có thể không giận!

“Cảm tạ Hạ Hoàng lần này đã giúp trẫm một đại ân, chuyện này trẫm nhất định điều tra rõ ràng, vì Hoàng nhi báo thù!” Tuy hắn hiện tại hận không thể lập tức giết chết hai người phía dưới, nhưng lý trí nói cho hắn biết không thể ở trước mặt Hiên Viên Tuyết đánh mất mặt mũi, cho nên cường chế tức giận hỏi: “Hạ Hoàng lần này đến sẽ không chỉ vì chuyện này đi?”

Hiên Viên Tuyết chuyển động chén rượu một chút, nói: “Đương nhiên không phải, trẫm lần này đến là vì chuyện hòa thân!”

“Ngà?” Tư Đồ Thanh hơi kinh ngạc, lập tức trong lòng vui vẻ, Hiên Viên Tuyết tự mình đến, có nghĩa là hắn cũng rất coi trọng liên hôn này, nói như thế, hắn thật ra có thể hảo hảo lợi dụng một chút. Ánh mắt liếc đến bộ dáng e lệ của hai công chúa mình sủng ái nhất, mở miệng nói: “Còn chưa giới thiệu với Hạ Hoàng, đây là hai vị công chúa của trẫm, Văn Nguyệt cùng Văn Thiên!”

Dứt lời giả bộ quát: “Các ngươi sao còn không mau đến diện kiến Hạ Hoàng, nhất điểm quy củ cũng không hiểu!”

“A...” Hai người một chút tỉnh táo lại, về mặt ngượng ngừng đứng dậy ôn nhu hành lễ: “Văn Nguyệt (Văn Thiên) tham kiến Hạ Hoàng!”

Giờ phút này hai người không còn bộ dáng bình thường trầm tĩnh cùng kiêu ngạo, mà chính là bộ dáng nữ tử hoài xuân, mị lực của Hiên Viên Tuyết quả nhiên cường đại, làm cho hai cái công chúa kia đã sớm quên mất chính mình từng sợ hãi cho Hiên Viên Tuyết phải chết.

“Bình thân!” Thanh âm lạnh lùng không mang theo một tia phật phùng, đối mặt với hai đại mỹ nhân bất vi sở động.

Ngữ khí nhất điểm không khách khí làm hai người cứng đờ, nhưng nghĩ đến thân phận Hiên Viên Tuyết mà lập tức điều chỉnh tâm tình lui xuống.

Thiên Thanh Hoàng ngồi trên ghế, nguy hiểm đã giải trừ, hiện tại chỉ còn việc xem diễn. Bụng chén rượu nhấp một ngụm, ánh mắt lơ đãng nhìn Thiên Thanh Tuyết đang tính kế nhìn Hiên Viên Tuyết, cười lạnh: Nữ nhân này đã tâm thật đúng không nhỏ. Chính là ánh mắt kia thật sự làm người ta khó chịu!

Lòng tràn đầy tính kế, Thiên Thanh Tuyết cũng không chú ý tới ánh mắt Thiên Thanh Hoàng, mà lúc này Thiên Thanh Liên vẫn trầm mặc tựa hồ làm một cái quyết định, từ vị trí đứng dậy, đối Tư Đồ Thanh cùng Hiên Viên Tuyết cúi đầu: “Tiểu nữ Thiên Thanh Liên bất tài, nhưng biết chút âm luật, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn cho tiểu nữ khảy một bản, vì mọi người cao hứng!”

Sắc mặt Tư Đồ Thanh có chút khó coi, hắn hiện tại vội vã muốn tác hợp nữ nhi của mình với vị đế vương tuổi trẻ này, tự nhiên sợ người khác đoạt mất

sự nổi bật của các nàng, cho nên đối với việc Thiên Thanh Liên tự tiến cử liền không có hào cảm, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ phải rộng lượng vẫy tay: “Chuẩn!”

Thiên Thanh Liên vui vẻ: “Tạ Hoàng Thượng!”

Xoay người ngồi vào cầm hậu, quỳn rũ lại thẹn thùng nhìn Hiên Viên Tuyết liếc mắt một cái. Mí mắt Thiên Thanh Hoàng vừa kéo, thật không hổ là hai tỷ muội.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Tài Nghệ

Không chọn triển miên hay rõ ràng khúc, mà là chọn nhất thủ ‘Tương Giang Thủy’, thanh thấu khúc mục, không thể không nói là Thiên Thanh Liên này vẫn còn đầu óc. Tiếng đàn dễ nghe vang vọng toàn bộ nội điện, người biết cầm lộ ra vẻ mặt thương thức, nhìn ra được Thiên Thanh Liên là người thực sự có tài chứ không phải một cái gỏi thêu hoa.

Cuối cùng một vĩ âm lạc hạ, nhìn về mặt mọi người còn chưa hết biểu tình, Thiên Thanh Liên hơi có chút kiêu ngạo, nàng ta muốn cho tất cả biết, Thiên gia không chỉ có Thiên Thanh Tuyết mới là tài nữ, nàng ta ~ Thiên Thanh Liên cũng không kém. Nhưng khi ánh mắt dừng khuôn mặt Hiên Viên Tuyết không dao động, thì vẫn là có chút bi thương, chẳng lẽ hẳn không thích?

Không để Thiên Thanh Liên nghĩ nhiều, Hoàng Hậu đã mở miệng: “Cầm kỳ của Ngũ tiểu thư quả nhiên xuất chúng, bất quá Văn Thiên kỹ thuật nhảy cũng nhất tuyệt, không bằng để Văn Thiên thể hiện một chút.”

Nói xong, về mặt từ ái nhìn về phía Văn Thiên: “Thiên nhi người còn không mau đi chuẩn bị, nhìn xem kỹ thuật nhảy của người có lọt được vào mắt xanh của Hạ Hoàng không?”

“Ách... Nhi thần đi chuẩn bị!” Tư Đồ Văn Thiên đỏ mặt lui ra, lúc gần đi còn nhìn không được trộm ngắm Hiên Viên Tuyết một cái.

“Còn không mau đi!” Hoàng hậu thấy nàng cười nói, làm sao còn khí thế bức nhân vừa rồi, mà Thiên Thanh Hoàng cũng bị bà ta quên mất ở ngõ vách nào đó, hiện tại chỉ quan tâm làm sao để nữ nhi nắm chặt được nam nhân trước mắt này.

Tư Đồ Văn Thiên rời đi, Tư Đồ Văn Nguyệt cũng không nhân rồi, đứng dậy đối Hiên Viên Tuyết thi lễ, so với bộ dáng ngượng ngừng ban nãy thì hiện tại hiển nhiên bình tĩnh hơn nhiều: “Văn Nguyệt bất tài, chỉ thích vẽ tranh, nhưng cũng muốn ở trước mắt Hạ Hoàng biểu diễn một chút.”

Người phía dưới nhanh chóng đem tới dụng cụ vẽ tranh, Tư Đồ Văn Nguyệt vươn ra bàn tay trắng nõn, ngòi bút chấm mực liền bắt đầu vẽ. Tay cầm bút ổn mà không trầm, hạ bút thanh thiên thủy chung, rất có thần thái vẽ tranh.

Có lẽ là đã tìm được cảm hứng, cho nên tốc độ hạ bút càng lúc càng nhanh, chỉ cần vài nét bút liền phác thảo xong, rất nhanh mọi người liền đoán ra bức họa kia là vẽ cái gì. Và nghiêm nhiên chính là hình ảnh Hiên Viên Tuyết vừa mới đi vào trong nhảy mắt.

Tuy rằng chỉ là vẽ đại khái, nhưng lại đem Hiên Viên Tuyết một thân quyến cường khí phách lộ ra vài phần.

Ngay tại lúc Tư Đồ Văn Nguyệt chuẩn bị vẽ mặt Hiên Viên Tuyết, thì liền thấy hắn đứng dậy đi đến phía nàng ta, làm tay Tư Đồ Văn Nguyệt run lên, thiếu chút nữa hủy mất một bức họa.

Cảm giác được Hiên Viên Tuyết càng ngày càng gần, Tư Đồ Văn Nguyệt đột nhiên cảm thấy toàn thân không còn năng động, chỉ có thể nhìn hắn một bước một bước đi đến chỗ mình, trái tim tựa hồ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Khuôn mặt Hiên Viên Tuyết không chút thay đổi nhìn bút trong tay Tư Đồ Văn Nguyệt, sau đó vung tay đánh rơi cây bút lên bức họa. Một bức tranh êm đẹp như vậy cứ thế bị hủy...

Tư Đồ Văn Nguyệt cuối cùng từ trong si mê hồi phục lại, lẳng lẳng nhìn Hiên Viên Tuyết gần trong gang tấc, con ngươi đau xót: “Vì sao...”

Hiên Viên Tuyết hướng chỗ ngồi đi đến, đầu không quay lại: “Trẫm không vui!”

Ba chữ, nhưng bá đạo mười phần, cũng đủ làm cho người ta không thể phản bác. Hẳn là quân vương một quốc gia, chưa được hẳn chấp thuận đã vẽ hắn, chính là tội lớn. Mà kết quả của Tư Đồ Văn Nguyệt đã định!

“Thực xin lỗi! Thịnh Hạ Hoàng thứ tội...” Tư Đồ Văn Nguyệt cường trang trấn định xin lỗi, chính là thân thể cũng không khống chế được mà run run, nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt, thoát nhìn rất đáng thương, chỉ tiếc là Hiên Viên Tuyết không phải người thương hương tiếc ngọc.

Loảng xoảng một tiếng, bàn vẽ đột nhiên vỡ thành mấy khối, mà bức vẽ Hiên Viên Tuyết kia lần này thực sự bị hủy.

“Ô ô...” Tư Đồ Văn Nguyệt rót cuộc nhện không được khóc lên, tuy rằng thanh âm rất nhỏ, nhưng là mọi người đều nghe rõ.

“Công chúa!” Một thanh âm ôn nhu đột nhiên vang lên, Thiên Thanh Tuyết về mặt đau lòng đi lên đỡ lấy Tư Đồ Văn Nguyệt: “Công chúa chớ thương tâm, hiện tại trước mặt vẫn võ cả triều, người cũng không nên để mất thể diện của một công chúa.”

“Ân!” Tư Đồ Văn Nguyệt rầu rĩ lên tiếng, nhờ Thiên Thanh Tuyết giúp đỡ đi xuống, mà Thiên Thanh Tuyết cũng bởi vì một chút này mà đạt được hảo cảm của mọi người, đương nhiên không bao gồm Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết, về phần ba người kia thì Thiên Thanh Hoàng không biết.

Đem Tư Đồ Văn Nguyệt giao cho cung nữ, Thiên Thanh Tuyết liền trở về yến hội, bắt quá lại thẳng tắp đứng dưới điện, đối Tư Đồ Thanh cùng Hiên Viên Tuyết thì lễ, trên mặt ôn nhu mang theo một chút kiên định, nhìn Hiên Viên Tuyết nói: “Công chúa chỉ là vì tình mới mạo phạm Hạ Hoàng, thỉnh Hạ Hoàng thứ lỗi. Công chúa cùng Thanh Tuyết là tỷ muội tốt, cho nên Thanh Tuyết tuy bất tài, nhưng cũng muốn thay công chúa vẽ hoàn một bức họa, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn!”

Một phen hợp tình hợp lý, ôn nhu biểu tình cùng kiên định ánh mắt, ai nhìn cũng đều cảm động.

“Bản cung chuẩn!” Tư Đồ Thanh còn chưa nói, hoàng hậu đã mở miệng, biểu hiện của Thiên Thanh Tuyết làm cho bà ta thực vừa lòng.

“Tạ hoàng hậu nương nương!” Thiên Thanh Tuyết không vì đạt được phê chuẩn mà vui sướng, vẫn như trước một bộ vinh sùng không sợ, thoát nhìn so với hai công chúa kia còn phong cách quý phái hơn.

“Thực giả tạo!” Đột nhiên, bên người truyền đến một thanh âm lạnh băng, làm cho Thiên Thanh Hoàng nhện không được quay đầu, người nói chuyện chính là thiếu niên vẫn ngồi bên người nàng, chỉ thấy khỏe môi hân không biết từ khi nào nhướn lên, trong mắt tràn đầy khinh thường.

“Á!” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên vui vẻ, phải biết rằng với bộ dáng cùng vẻ mặt của Thiên Thanh Tuyết, mười nam nhân thì đến chín đều không chống lại được, cho dù không bị dụ hoặc thì cũng không đến mức có thần sắc chán ghét này! Thiếu niên này quả nhiên là một đóa kỳ ba. Lập tức, Thiên Thanh Hoàng đối với hắn có thêm vài phần hảo cảm.

“Tên?”

“A?” Thiếu niên sừng sốt, lập tức phản ứng, khốc khốc phun ra hai chữ: “Lãnh Nguyệt!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn khuôn mặt Lãnh Nguyệt đỏ ửng, vừa định trêu ghẹo hắn, lại phát hiện một ánh mắt lạnh lùng chăm chăm nhìn mình, quay đầu lại phát hiện Hiên Viên Tuyết dường như không có việc gì quay đầu đi; ánh mắt lạnh như băng kia có ý tứ gì? (Là ánh ghen chứ sao ạ =)))

“Oa!” Không biết là ai phát ra một tiếng cảm thán, kéo lại ánh mắt Thiên Thanh Hoàng, trong lúc đó trên đài cao, cổ tay Thiên Thanh Tuyết đang linh hoạt chuyển động, hạ bút như thần, rất nhanh một bức họa khí phách liền xuất hiện.

Nàng ta vẽ không phải người, mà là triều dương mới lên, một tuần mã màu đen đối với ánh sáng mặt trời giờ lên móng trước, ánh mặt trời chiếu lên thân mã, phủ một vàng sáng màu vàng, khí phách mà thần thánh!

Họa vẽ Hiên Viên Tuyết quyền cuồng khí phách, cũng họa ra hân khí thế bất phàm, tuy rằng mọi người đều biết nàng ta lấy mã ẩn người. Hơn nữa căn cứ vào ý tứ nàng ta vẽ, cũng làm nổi bật câu nói vì Tư Đồ Văn Nguyệt mà vẽ tiếp, một chút cũng không tranh đoạt chi tâm.

“Không hổ là Đệ nhất tài nữ, tranh này thật sự sinh động a!” Tư Đồ Dực vẫn trầm mặc đột nhiên xuất thần tán dương, chính là ý tứ trong ánh mắt cũng không chỉ đơn giản như vậy.

“Đúng vậy! Họa quả thực đẹp.”

“Ân! Không sai!”

Tiếng khen ngợi liên tiếp vang lên, Thiên Thanh Tuyết nhìn như danh lợi song thu.

“Hừ!” Thiên Thanh Liên bất mãn hừ thanh, cái gì cũng do Thiên Thanh Tuyết chiếm hết.

Thiên Thanh Tuyết đối với Hiên Viên Tuyết thốt tha thì lễ: “Thanh Tuyết bêu xấu!” Rồi lập tức lui ra, không chút nào lưu luyến, thậm chí cũng không từng liếc mắt một cái.

“Đối trả!” Bên người lại phát ra một câu, Thiên Thanh Hoàng thực bình tĩnh, cầm lấy bầu rượu rót một ly, mới phát hiện rượu của mình đã uống hết. Ánh mắt liền dừng ở bầu rượu trước mặt Lãnh Nguyệt vẫn chưa từng động qua, thân thủ vuron qua mơn lại, cũng không cảm thấy ngượng ngùng đổ một ly.

Nhìn Thiên Thanh Hoàng cái dạng này, Lãnh Nguyệt nhện không được nhú mày: “Người uống nhiều rượu như vậy làm gì?”

Trước mặt nàng đã có hai bầu rượu không, vậy mà cư nhiên còn uống?

Thiên Thanh Hoàng nghiêng đầu một cái, hai tròng mắt từ thanh như nước, khuôn mặt trắng nõn ngay cả một tia ửng đỏ cũng không có, chỉ có cặp môi bị rượu liếm qua, phiếm nhuận sáng bóng.

“Uống rượu với ta mà nói cũng giống như uống nước, dù sao đang nhắm chán, coi như giết thời gian.”

Lãnh Nguyệt nhướn môi: Còn có lý do như vậy?

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, Tư Đồ Văn Thiên đã đổi xong y phục, bước lên bục diễn...

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 27: Khảo Trạch Đề Mười Năm Trước

Hồng y thủy tay áo, một khúc Thu Thủy Ly Thương, lửa đỏ ống tay lộ ra thương sầu, hơi thở bi ai bao phủ, làm cho người ta nhìn không được muốn rơi lệ.

Không thể không nói Tư Đồ Văn Thiên múa rất đẹp. Người trong hoàng gia từ nhỏ đã được hưởng sự giáo dục tốt nhất, cho nên tự nhiên sẽ không kém bất cứ ai. Nhưng chính là...

Tuy rằng Thiên Thanh Hoàng đối với rất nhiều thứ ở thế giới này không biết, nhưng riêng điệu nhảy này... Hình như hai mươi năm trước, Thiên hạ đệ nhất hoa khôi Họa Phiến ở Từ Hà thành trong ngày đại hôn của thành chủ Thu Thủy Ly đã khiến vũ cho hấn xem?! Hai người nguyên bản yêu nhau, nhưng Thu Thủy Ly lại vì hôn ước của gia tộc mà không thể không thú người khác làm thê. Họa Phiến thương tâm đến cực điểm, vì thế đã mặc hồng y mà mình yêu thích nhất, ở trên đài cao hôn lễ của Thu Thủy Ly nhảy “Thu Thủy Ly Thương”.

Nghe đồn ngày ấy lúc Họa Phiến múa, ngay cả thiên đế cũng đến xem, hình ảnh xinh đẹp đến mức tận cùng.

Thu Thủy Ly tuy thương tâm, nhưng vì áp lực của gia tộc nên không dám trái lời. Mà Họa Phiến nhảy xong thì cũng mất tích từ ngày ấy, Thiên hạ mất đi một đệ nhất hoa khôi.

Một tình yêu tuy đẹp, nhưng kết cục lại không hoàn mỹ... Điệu nhảy này có thể nói là độc tuyệt đương thời, nhưng mặc cho đoạn tình yêu này có bao nhiêu đẹp, thì thân phận của Họa Phiến vẫn vĩnh viễn là một kỹ nữ! Không phải Thiên Thanh Hoàng khinh thường kỹ nữ, ngược lại nàng còn thực thương thức tính cách dám yêu dám hận của Họa Phiến. Nhưng Tư Đồ Văn Thiên đường đường là một công chúa lại cư nhiên khiến vũ như vậy, thì chính là đòi phong bại tục, xem về mặt Tư Đồ Thanh cùng hoàng hậu xanh mét sẽ biết!

“Đòi phong bại tục!” Thanh âm không chút khách khí lạnh lùng vang lên, bầu rượu Thiên Thanh Hoàng cầm trong tay thiếu chút nữa nắm không chắc, quay đầu lại liếc mắt nhìn về mặt ghét bỏ của Lãnh Nguyệt, khỏe mỗi giật giật, oa nhi này thực cường đại a!

Tuy rằng chọn vũ không đúng, nhưng tốt xấu gì Tư Đồ Văn Thiên cũng nhảy ra ba phần thần vận, cũng được cho là một hảo vũ, cộng thêm gương mặt và vóc dáng xuất chúng của nàng ta, thì đây tuyệt đối là một cảnh đẹp vui ý. Là một nam nhân, cho dù không si mê thì thôi đi, sao lại còn có vẻ mặt chán ghét như vậy?

Thiên Thanh Hoàng than nhẹ một tiếng, đáy lòng cảm thấy buồn cười, người này tuyệt đối là một đóa kỳ ba trong kỳ ba!

Một khúc kết thúc, Tư Đồ Văn Thiên cúi người thi lễ, trên mặt tất cả đều là kiêu ngạo tự đắc, thanh âm nũng nịu nói: “Văn Thiên bêu xấu!”

Không đợi người khác mở miệng nói chuyện, Văn Thiên đã xoay người nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, cảm giọng cao: “Thiên tiểu thư có muốn lên biểu diễn một chút? Tốt xấu gì người hiện tại cũng được là phụ hoàng phong là ‘Định Quốc công chủ’, hẳn sẽ có vô vàn ‘tài nghệ’ đi?”

Tư Đồ Văn Thiên có ý nhấn mạnh Định Quốc công chủ cùng hai chữ tài nghệ, ngữ khí trào phúng mười phần!

Lời này vừa ra, nhất thời tất cả đều lộ vẻ mặt xem kịch vui, tuy rằng bọn họ chưa gặp qua Thiên Thanh Hoàng, nhưng tin đồn Thiên Gia Cửu tiểu thư là ‘Ngu ngốc’ tiểu thư không có khả năng chưa từng nghe qua. Cầm kỳ thư họa không biết, thì từ ca phú không hiểu, tỷ tỷ là Đệ nhất tài nữ, nàng cũng là Đệ nhất bạch si, muốn nàng xuất ra ‘tài nghệ’? Đây không phải chê cười đi?

Về phần xưng hô ‘Định Quốc công chủ’, mọi người biết là do Hoàng Thượng muốn lấy nàng làm kẻ gả thay, cho nên không cần bận tâm.

“Công chúa thỉnh không cần khó xử Thanh Hoàng!” Thiên Thanh Tuyết lập tức lại đi ra làm ‘người tốt’, ôn nhu đối Thiên Thanh Hoàng ‘lo lắng cùng đau lòng’, người xem đều cảm động, nghiễm nhiên cho rằng là một tỷ tỷ lo lắng cho muội muội.

Tư Đồ Văn Thiên đang hạ quyết tâm muốn Thiên Thanh Hoàng xấu mặt, làm sao quản Thiên Thanh Tuyết nói cái gì, khiêu khích nói: “Thiên Thanh Hoàng! Người thật không ra? Phải biết hiện tại Hạ Hoàng đang ở đây, người không phải thực thích hấn sao? Chẳng lẽ không muốn ở trước mặt Hạ Hoàng biểu diễn một chút? Nói không chừng Hạ Hoàng sẽ coi trọng mà cho người làm một phi tử!”

Thích Hiền Viên Tuyết? Nàng khi nào nói nàng thích hấn?

Trước khuôn mặt tuấn mỹ kia biểu diễn tại nghệ để làm phi tử của hần? Nếu như đổi lại là nữ tử khác thì hần đã bị Tư Đồ Văn Thiên khích tướng thành công, nhưng đáng tiếc Thiên Thanh Hoàng chính là ngoại lệ duy nhất!

“Không có việc gì!” Thanh âm Lãnh Nguyệt như trước lạnh lùng, nhưng không khó nghe ra trong đó có ý tứ thâm thiết. Thiên Thanh Hoàng hồi hần một nụ cười an tâm.

Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng cảm giác được một ánh mắt lạnh như băng càng thêm sắc bén dừng trên mặt mình, nâng mâu vừa vặn chống lại con ngươi bất mãn của Hiên Viên Tuyết đang vòng vo trở về, làm cho Thiên Thanh Hoàng trở nên khó hiểu: Nàng làm gì để hần bất mãn??

Tư Đồ Văn Thiên thấy Hiên Viên Tuyết nhìn thoáng qua Thiên Thanh Hoàng, trong lòng nhất thời nổi lên ghen tuông: “Thiên Thanh Hoàng! Ngươi không phải sợ đi?”

Xem ra Tư Đồ Văn Thiên này không thấy nàng bị xấu mặt sẽ không bỏ qua a!

“Công chúa...” Thiên Thanh Tuyết muốn nói lại thôi, đem cảm xúc lo lắng bày ra rất khó.

“Công chúa quả nhiên chấp nhất a!” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh đứng lên, nhìn thẳng Tư Đồ Văn Thiên: “Công chúa không thấy thực nhàm chán sao?”

Tư Đồ Văn Thiên thật mạnh hừ một tiếng: “Ngươi vẫn nên hy vọng mình không bị xấu mặt đi!” Nói xong mang theo vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa trở lại vị trí ngồi.

“Không biết Thiên tiểu thư muốn triển lãm tài nghệ gì?” Hoàng hậu cười hỏi, về mặt xem kịch vui cùng mọi người giống nhau.

“Sẽ không là đồ thuật đi?” Thượng Quan Úc trào phúng nói, nàng vẫn cho rằng Thiên Thanh Hoàng thắng Tư Đồ Lăng là do vận khí!

“Cái loại bất nhập lưu đó sao có thể biểu diễn trên đại diện?” Thượng Quan Hồng khinh thường nói.

“Thiên Thanh Hoàng ngươi không cần náo loạn, ngươi muốn mất mặt nhưng chúng ta không muốn!” Thiên Thanh Thần về mặt chán ghét.

“Hừ!” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Tài nghệ thì ta thật ra không có...”

Lời này vừa nói ra, liền thấy trên mặt tất cả hiện lên biểu tình ‘Ta biết’!

“Bất quá... Ta có một vấn đề muốn thỉnh giáo Vương thái phó!”

“Ân?” Vương thái phó vẫn tọa ở một bên không nói đột nhiên ngừng đầu, tựa hồ không rõ Thiên Thanh Hoàng sao lại nhắc tới hần, trên mặt có ngạo khí chưa kịp thu hồi, lập tức ngừng cao đầu, một bộ thanh cao: “Thiên tiểu thư xin hỏi!”

“Năm đó là ngươi đi Thiên Gia khảo hạch Thiên Gia mấy vị thiếu gia cùng tiểu thư?”

“Đúng! Năm đó Thiên Thanh Tuyết tiểu thư được danh Đệ nhất, mà tiểu thư ngươi...” Vương thái phó muốn nói lại thôi, bất quá tất cả đều hiểu được hần muốn nói cái gì!

Thiên Thanh Hoàng không thêm đề ý, tiếp tục nói: “Không biết Thái Phó có thể nói lại cho ta biết đề khảo hạch của ta?”

Vương thái phó ngẫm một lát rồi nói: “Dùng một câu khái quát Văn Thành Vương!”

Lời này vừa nói ra, rất nhiều người đều lập tức suy tư... Văn Thành Vương là thân đệ của tiền triều hoàng đế, nghe đồn hần văn thơ xuất chúng, học thức uyên bác, vốn là có tư cách trở thành hoàng đế nhất, nhưng lại không biết vì sao phụ hoàng hần bỗng dưng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho huynh trưởng, cho nên tâm cao khí ngạo tự nhiên không phục, vì thế triệu tập phụ tá mưu phản, cuối cùng bị hoàng đế phát hiện, chết thảm trong Thiên lao!

Mà sau khi hần chết đã lưu lại rất nhiều thi từ về trị quốc, đáng tiếc là chỉ có hần mới có thể phát huy chúng, nguyên bản một thể hệ anh tài cứ như vậy ngã xuống.

Văn nhân mặc khách mỗi khi đọc thơ của hần đều nhin không được vì hần thờ dài, cho nên lập tức cũng xuất hiện rất nhiều bài thơ cảm thán Văn Thành Vương, đáng tiếc đều không bắt được trọng điểm.

Dùng một câu khái quát Văn Thành Vương, đề mục như vậy đâu chỉ là nan giản, quả thực chính là nan giải trong nan giải!

Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Tuy rằng đã cách nhiều năm, nhưng hôm nay ta vẫn muốn đưa cho người đáp án!”

Nói xong, một tay xốc lên khăn trải bàn trước mặt, rượu thơm món ngon nhất thời ‘ào ào’ rơi xuống đất, chân ngọc khê vung, cái bàn lập tức bay đến vũ đài, mặt bàn hướng về phía mọi người.

“Lớn mật! Ngươi muốn làm gì?” Hoàng hậu hét lớn.

“Người tới, đem nàng bắt lại!”

Thiên Thanh Hoàng coi như không nghe thấy, bước đến trước bàn Hiên Viên Tuyết, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người cầm lên bầu rượu và chiếc đĩa của hắn, khiến tất cả sợ tới mức tâm can đều run rẩy. Hiên Viên Tuyết vốn có danh thô bạo, vậy mà Thiên Thanh Hoàng lại cứ nhiên dấm chạm vào đồ của hắn. Đây không phải là muốn chết sao?

Đáng tiếc, huyết tinh một màn lại không xuất hiện, Hiên Viên Tuyết chính là chỉ hơi nhủu mày nhìn Thiên Thanh Hoàng cầm đĩa của hắn ly khai.

Thiên Thanh Hoàng đứng trước mặt bàn, chăm đôi đĩa vào bầu rượu rồi viết lên mặt bàn.

“Thiệt! Nàng nghĩ mình là đại sư hay là võ lâm cao thủ?” Từ Đồ Văn Thiên nói ra tiếng lòng của mọi người, nhìn bộ dáng Thiên Thanh Hoàng viết chữ mà muốn cười. Nhưng chính là ngay sau đó lại cười cũng không nổi!

Chỉ thấy nơi chiếc đĩa xẹt qua, một hàng chữ liên tiếp xuất hiện, tự thể mạnh mẽ mà không mất vẻ tuyệt đẹp, cái này là dùng đĩa viết?

Khi Thiên Thanh Hoàng viết xong, lập tức có người lăm bắm

Công danh thiên thu, nhất thế mai táng, linh lung xã tắc, quân vương buồn cười lại vô mệnh!

Nhất thời, toàn trường tĩnh mịch!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 28: Ai Là Hoàng Hậu?

“Ba ba ba!” Thanh âm vỗ tay đột nhiên vang lên, kéo lại thần trí của mọi người.

“Văn từ như vậy, tài nghệ như vậy, Thiên tiểu thư đúng là thâm tàng bất lộ a!” Từ Đồ Dực vẻ mặt tán thưởng cười nói.

Thiên Thanh Hoàng tuy rằng không biết hắn muốn làm gì, bất quá không cảm giác được ác ý, cho nên đối hắn khẽ gật đầu, xem như lễ phép.

“Không có khả năng! Nàng sao có thể viết được như vậy?” Từ Đồ Văn Thiên mặt đỏ tai hồng kêu lên, nàng ta rõ ràng ta là muốn nàng xấu mặt, vì sao cuối cùng lại biến thành như vậy?

Từ Đồ Văn Thiên kêu lên làm Vương thái phó bưng tỉnh khỏi cơn khiếp sợ, lập tức đứng lên chỉ vào Thiên Thanh Hoàng, cả giận nói: “Câu này không phải Thiên Thanh Hoàng viết, năm đó nàng một chữ cũng không biết viết, quả thực chính là một người ngu ngốc, làm sao bây giờ có thể viết ra như vậy?”

“Cũng không biết là từ đâu chép được!” Nghe được Thái Phó nói thế, Từ Đồ Văn Thiên lập tức kêu lên.

“Thiên Thanh Hoàng người cư nhiên ở trước mặt Hạ Hoàng sao chép thơ, người không sợ bị trị tội khi quân sao?” Thiên Thanh Liên cũng nói theo, trong mắt hạnh tất cả đều là ghen tị cùng hận thù, một Thiên Thanh Tuyết cũng đã khiến cho nàng ta khó có thể nuốt xuống, vậy mà hiện tại Thiên Thanh Hoàng ngu ngốc cũng đang vượt qua, vậy sau này phải làm thế nào? Dựa vào cái gì chứ!

“Cầm mồm!” Từ Đồ Thanh rốt cục nhìn không được xuất khẩu quát: “Một người là thiên kim tiểu thư, một người là đương triều công chúa, một người là đương triều Thái Phó, vậy mà cư nhiên ở trên đại điện cãi lộn, các người xem trầm là vật trang trí sao?”

“Hoàng Thượng thứ tội!” Ba người sợ tới mức lập tức quỳ xuống.

“Phụ hoàng...” Từ Đồ Văn Thiên vẻ mặt ủy khuất, lập tức đem ánh mắt cầu cứu hướng mẫu hậu của mình.

Hoàng hậu nhìn nữ nhi cầu cứu, lập tức khuyên nhủ: “Hoàng Thượng! Bọn họ chỉ vì quá kinh ngạc nên vậy. Một người ngu ngốc bỗng trở lên kinh tài tuyệt đỉnh, chỉ sợ không ai lập tức có thể chấp nhận được, thỉnh Hoàng Thượng khoan thứ!”

Sắc mặt Từ Đồ Thanh vẫn như cũ rét lạnh, xem ra tức giận không nhẹ: “Hừ!”

Hoàng hậu âm thầm liếc Từ Đồ Văn Thiên một cái, Từ Đồ Văn Thiên lập tức khoe mồm: “Phụ hoàng không cần tức giận, nhi thần chỉ là có điểm không phục, về sau sẽ chú ý!”

Hoàng hậu tiếp lời: “Hoàng Thượng. Nếu mọi người đều không tin Thiên Thanh Hoàng, thì không bằng bảo nàng lại biểu diễn một tài nghệ khác làm Thiên nhi thua tâm phục khẩu phục?”

“Phụ hoàng...”

Từ Đồ Thanh sắc mặt hơi hòa hoãn nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng: “Vậy thì thỉnh Thiên tiểu thư biểu diễn một chút tài nghệ khác!”

Dứt lời, tất cả mọi người đều không tự chủ được nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, câu thơ vừa nảy quả thật làm cho bọn họ chấn kinh một phen, chẳng lẽ thật sự là sao chép?

“Hừ!” Thiên Thanh Hoàng không lớn không nhỏ hừ thanh, nhưng lại đủ để cho tất cả nghe thấy. Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng Tư Đồ Thanh, cười lạnh: “Ta đi lên chỉ vì trả lời đề bài mười năm trước, về phần câu thơ này có phải do ta viết hay không, thì chẳng lẽ những người đang ngồi đây đều mù cả sao?”

“Ngươi nói sao!” Nghe được Thiên Thanh Hoàng nghiền ngẫm từng chữ một, Tư Đồ Văn Thiên lập tức nổi giận.

“Công chúa thỉnh chú ý ngữ khí!” Thanh âm Thiên Thanh Hoàng tăng thêm nói.

“Phụ hoàng...” Tư Đồ Văn Thiên lập tức ủy khuất đứng lên.

Tư Đồ Thanh đối với ngữ khí của Thiên Thanh Hoàng cũng rất bất mãn: “Thiên tiểu thư nếu muốn người khác tâm phục thì nên biểu diễn một chút tài nghệ khác, như vậy mới không có ai còn phản đối, cần gì phải đấu võ mồm.”

Thiên Thanh Hoàng một tay phụ sau người, khí thế cường đại nhất thời bộc phát, so với khí thế vừa rồi của Hiên Viên Tuyết cũng không kém, tình mâu hiện lên lãnh ý làm cho tất cả rét run, thanh âm lạnh như băng nói: “Ta chưa bao giờ nói sẽ biểu diễn tài nghệ, các người phục hay không phục chẳng liên quan gì đến ta. Bỏ tiểu thư không phải thanh lâu kỹ nữ, ai bảo làm gì thì làm cái đó!”

Tất cả mọi người bị khí thế cường đại cùng lớn mật của nàng trấn trụ, lập tức nói không ra lời. Chỉ có cặp con ngươi sâu thẳm của Hiên Viên Tuyết nhìn nàng mang rất nhiều cảm xúc, có vui sướng, có kinh diễm, có tán thưởng, duy nhất không có chính là ngoài ý muốn. Hắn biết nàng không phải là nữ tử bình thường.

Chung Tướng quân vẻ mặt thờng thức, quân sư bên cạnh mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ đối Thiên Thanh Hoàng tán thành; khuôn mặt lạnh như băng của Lãnh Nguyệt cũng có chút hòa tan, con ngươi nhìn Thiên Thanh Hoàng mang ý tứ mà chính hắn cũng không hiểu.

“Thiên Thanh Hoàng, ngươi muốn chết có phải không?” Tư Đồ Văn Thiên nổi giận, ý tứ của Thiên Thanh Hoàng là nói nàng là thanh lâu kỹ nữ??

Hoàng hậu cũng nổi giận: “Người tới! Thiên Thanh Hoàng vũ nhục hoàng thất công chúa, bồi nhọ hoàng thất tôn nghiêm, lập tức kéo ra ngoài chém cho bốn cung!” (Bà này điên à. Động tý là chém >0<)

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, hoàng hậu này rõ ràng biết nàng không phải hung thủ, vậy mà sát tâm vẫn không giảm bớt!

Hai binh lính nghe lời lập tức đi đến, thân thủ vừa muốn chạm vào nàng lại bị một lực đạo đạo cường đại chấn áp, Hiên Viên Tuyết vẫn trầm mặc này giờ rốt cục cũng mở miệng: “Các người muốn xử trí hoàng hậu của trẫm, trẫm đáp ứng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29: Gả? Ai Gả?

Nếu như nói lời vừa rồi của Thiên Thanh Hoàng làm mọi người khiếp sợ, thì lời của Hiên Viên Tuyết tuyệt đối chính là sấm giữa trời quang!

Tất cả đều mang vẻ mặt không thể tin nhìn về phía nam tử trên cao, bọn họ không có nghe sai đi?

Tâm tư Thiên Thanh Hoàng đột nhiên ‘bộp’ một tiếng, khó hiểu nhìn Hiên Viên Tuyết như đang hỏi: Ngươi có ý tứ gì?

Hiên Viên Tuyết không đáp, quay đầu hướng cao đài nói: “Định Quốc công chủ là thê tử của trẫm, tuy rằng chưa thành hôn nhưng đã là hoàng hậu của trẫm. Vậy nên Thượng Quan hoàng hậu không có quyền xử trí nàng!”

Giọng nói lạnh như băng không nhẹ không nặng, nhưng mỗi một chữ đều gõ sâu vào đáy lòng mọi người.

Tư Đồ Văn Thiên cả kinh nói năng lộn xộn: “Không... Nàng không phải hoàng hậu... Nàng làm sao có thể là hoàng hậu...”

Tư Đồ Thanh từ trong khiếp sợ hoàn hồn, trong nháy mắt vừa rồi nhìn không được sinh ra sợ hãi đối với Hiên Viên Tuyết, trước mắt càng thêm không dám xem thường để vương trẻ tuổi này, tâm tư muốn đem nữ nhi gả cho hắn càng thêm kiên định, lập tức nói: “Hạ Hoàng hậu hiểu lầm rồi, từ xưa đến nay Định Quốc công chủ đều là hoàng thất trưởng công chúa, cho dù không phải trưởng công chúa thì cũng là hoàng thất công chúa, Thiên Thanh Hoàng bắt quá chỉ là một chi nữ của đại thần, làm sao có thể ngồi lên địa vị của trưởng công chúa!”

“Hạ Hoàng nếu thật tình muốn cùng Đông Hán liên hôn, thì tất nhiên nên chọn hoàng thất công chúa chính cống của Đông Hán. Như vậy mới xứng đôi với Hạ Hoàng. Văn Nguyệt cùng Văn Thiên đều là nữ nhi của hoàng hậu, là hoàng thất chính thống công chúa, Hạ Hoàng nên chọn một trong hai a. Nếu nguyện ý thú cả hai tỷ muội, trẫm cũng không có ý kiến!”

Trong những hoàng đế vô sỉ, chưa từng thấy qua có người vô sỉ hơn vậy. Chính mình hạ thánh chỉ rồi nuốt lời cũng không tính, lại còn trợn mắt nói dối để đem nữ nhi gả cho người ta, hơn nữa còn muốn hai tỷ muội đồng gả! Cái này không phải muốn bị người ta chế giễu sao?

Tư Đồ Thanh cũng nhớ rõ thánh chỉ của mình, nhưng vừa mới bị khí thế của Thiên Thanh Hoàng làm cho kinh hãi, cho nên liền dùng ánh mắt uy hiếp với Thiên Dịch Ngôn, ý tứ bảo hắn trăm ngàn lần đừng nhắc đến thánh chỉ.

Thiên Dịch Ngôn tự nhiên hiểu, khẽ gật đầu để hắn an tâm!

Tư Đồ Dực luôn ở một bên bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt nhấp nháy nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Thiên tiểu thư hẳn là chưa có hôn ước đi? Không bằng nguyện ý làm chính phi của bản điện? Ta cam đoan chỉ sủng một người, không biết ý tứ Thiên tiểu thư thế nào?”

Không đợi Thiên Thanh Hoàng trả lời, Tư Đồ Thanh đã lập tức đáp ứng: “Hào hảo hảo! Thiên Thanh Hoàng văn thơ tuyệt diệu, vô cùng xứng với Ngũ hoàng tử! Trẫm lập tức tứ hôn cho các ngài!”

Lời nói của Tư Đồ Dực cùng sự vội vàng của Tư Đồ Thanh làm cho người thân là Ngũ Hoàng phi tương lai Thiên Thanh Tuyết vô hình trung hung hăng bị cho một bạt tai! Nàng ta thân là Đế nhất tài nữ, tại sao lại có thể bị đối xử như vậy?!

“Đúng vậy đúng vậy! Thiên Thanh Hoàng cùng hoàng huynh rất xứng đôi!” Tư Đồ Văn Thiên lập tức phụ họa, chỉ cần Thiên Thanh Hoàng không gả cho Hiên Viên Tuyết, cho dù bất năng ta nói Thiên Thanh Hoàng là Thiên hạ đệ nhất tài nữ cũng không có vấn đề gì.

“Hán Hoàng coi trẫm là kẻ đã chết sao?” Hiên Viên Tuyết mắt lạnh nhìn hết thấy, thanh âm bình thản lộ ra trào phúng, không lớn nhưng đủ cho tất cả không dám nói nữa!

“Trẫm... Cái này...” Tư Đồ Thanh gấp đến độ chảy mồ hôi, hắn đương nhiên biết thánh chỉ mình hạ kia có bao nhiêu oanh động. Hiện tại đi ra cửa hỏi thăm, chỉ sợ trong mười dặm đều biết thanh thanh sở sở. Nhưng là hắn muốn nữ nhi của mình có thể trở thành hoàng hậu trong lời nói của Hiên Viên Tuyết! Chỉ cần như vậy thì trong tứ đại quốc, Đông Hán sẽ thêm cường mạnh, Nam Phong cùng Bắc Lương sẽ nhìn mặt mũi của Hiên Viên Tuyết mà khép vế. Nếu chiến sự thiên hạ bùng nổ, hắn cũng có thể dựa vào Hiên Viên Tuyết!

Hắn vẫn cho rằng so với Thiên Thanh Hoàng không tài mạo, thì nam nhân hắn sẽ thích Văn Nguyệt cùng Văn Thiên hơn. Vậy mà không nghĩ Hiên Viên Tuyết này lại khác người!

Hồi lâu, hắn rốt cục nghĩ ra một biện pháp: “Hạ Hoàng... Hạ Hoàng nếu thật sự thích Thiên Thanh Hoàng, thì trẫm có thể phong nàng làm nhất phẩm nữ quan, đi theo công chúa xuất giá, người xem có được...”

“Hừ!” Hiên Viên Tuyết hừ lạnh một tiếng, từ vị trí đứng lên, hai tay tùy ý đưa ra sau lưng, theo động tác của hắn, khí thế cường đại liên tiếp lộ ra.

Nam nhân này quả thực bá đạo!

“Trẫm đã quyết định thú Thiên Thanh Hoàng làm hậu, về phần thân phận của nàng là gì, trẫm không so đo. Các người chỉ cần nhớ rõ nàng là hoàng hậu của trẫm! Còn nữa, trước khi hoàng hậu vào cung trẫm đã chiếu cáo Tây Hạ, Tây Hạ hoàng hậu cả đời không phế, tuyệt đối không đổi!” Khẩu khí lộ ra uy nghiêm, chỉ cho người ta tiếp thu, không thể phản bác.

Thiên Thanh Hoàng trừng mắt nhìn Hiên Viên Tuyết, không tiếng động nói: Người đã hỏi qua ý kiến ta chưa? Vì sao nàng mới là người lập gia đình mà lại không thể nói?

Hiên Viên Tuyết tùy ý liếc mắt một cái, ở thời điểm Thiên Thanh Hoàng thiếu chút nữa muốn phát điên, một thanh âm lên vang lên bên tai nàng: “Người không phải muốn rời khỏi nơi này sao? Đây là báo đáp cho kiếm lệnh, gả cho ta là biện pháp tốt nhất, như thế nào?”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng cười khê, học hắn truyền âm: “Phượng Huyết! Người thật sự bá đạo quá đáng! Ta không thể cự tuyệt, không phải sao?”

Hiên Viên Tuyết thần sắc không thay đổi, đáp án này tựa hồ đã sớm ở trong đầu hắn!

“Nếu Hạ Hoàng đã cố ý, kia bản điện sẽ không cố gắng nữa. Vậy bản điện ở đây chúc nhị vị trăm năm hảo hợp, ngày đại hôn, bản điện nhất định tự mình đưa hạ lễ!” Tư Đồ Dực vẻ mặt khéo léo, không có nửa phần bất mãn, thực hiện lời vừa rồi không thật để ý.

“Chúc mừng Hoàng Thượng! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Thần Chung Hách tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Chung tướng quân lập tức đứng dậy quỳ lạy, đối với vị hoàng hậu này đã tuyệt đối tiếp nhận.

“Chúc mừng Hoàng Thượng! Hoàng hậu! Thần Thẩm nghê (Lân Nguyệt) tham kiến hoàng hậu, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Quân sư gầy yếu cùng Lân Nguyệt cùng nhau quỳ xuống.

“Đứng lên đi!” Thiên Thanh Hoàng cũng không bởi tình huống ngoài ý muốn mà cảm thấy khẩn trương, ngược lại thực bình tĩnh, tựa hồ rất bình thường. Thái độ lạnh nhạt này làm Hiên Viên Tuyết hơi nhú mày. Hắn phát hiện hôm nay tâm tình của mình dao động vô cùng lợi hại.

“Không!” Tư Đồ Văn Thiên tuyệt vọng kêu ra tiếng: “Không! Nàng không phải hoàng hậu, ta mới là hoàng hậu, nữ nhân như vậy sao có thể xứng đôi với người?”

“Vân Thiên!” Hoàng hậu quát, bà ta cũng không dám mở miệng phản bác, Vân Thiên chửi bới Thiên Thanh Hoàng như vậy, kia không phải muốn chết sao?

“Không!” Tư Đồ Văn Thiên làm sao còn nghe được hoàng hậu nói, mắt trừng Thiên Thanh Hoàng tất cả đều là điên cuồng ghen tị cùng hận ý ngập trời.

Lần này không phải Hiên Viên Tuyết mà là Thiên Thanh Hoàng mở miệng, tùy ý nâng mâu đao qua mọi người, Thiên Thanh Tuyết, Thiên Thanh Liên, Tư Đồ Văn Nguyệt, Thượng Quan Ước không cam lòng, Tư Đồ Văn Thiên hận thấu xương, Thiên Thanh Thần, Thượng Quan Hồng về mặt xanh mét, Tư Đồ Dục mỉm cười, còn có một số người khác nàng không biết...

“Ta nhìn các ngươi, không phải bởi vì ta sợ các ngươi, mà bởi vì ta sợ phiền toái, nếu như còn ai cảm thấy bất mãn thì nên nói ra. Bất quá ta còn mấy điệp lệnh đuổi giết của ‘Mị âm uyển’, nếu như các vị muốn tên của mình xuất hiện trên đó thì cứ việc tiếp tục!”

Uy hiếp, trắng trợn uy hiếp, nhưng lại không có người dám nói nửa chữ phản đối! Đợi khi tất cả hoàn hồn thì Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết đã không thấy thân ảnh, chỉ còn hai thi thể lạnh như băng trên mặt đất. Đó chính là hai binh lính vừa muốn bắt Thiên Thanh Hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Độ Ấm Lòng Bàn Tay

Phía sau cửa nam của hoàng cung là một khu phố lạnh lẽo, ngay cả ban ngày cũng không có người đi lại, mà nay đã là ban đêm, đến quý cũng không một con.

Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết sống vai đi trên ngã tư đường không bóng người, từ lúc đi ra khỏi đại điện, bọn họ chưa ai mở miệng lần nào, vẫn bảo trì trầm mặc như vậy.

Quý dĩ! Vô cùng quý dĩ, toàn bộ ngã tư đường yên tĩnh chỉ có tiếng tim đập cùng tiếng hít thở, ngoài ra còn Long Tiên Hương không ngừng phiêu tiến lỗ mũi.

Rốt cục, Thiên Thanh Hoàng nhìn không được mở miệng: “Cái kia... Ngươi còn muốn nắm tay ta tới khi nào...”

Vì ở đại điện Hiên Viên Tuyết đột nhiên cầm tay nàng lôi ra nên hiện tại mới có cục diện xấu hổ này!

Thật lâu không nghe được câu trả lời, Thiên Thanh Hoàng không khỏi quay đầu nhìn lại, chính là cái liếc mắt này không khỏi làm cho nàng thất thần.

Hiên Viên Tuyết thực tuần mỹ. Người có thể làm cho nàng thất thần chắc hẳn chỉ có duy nhất một mình hắn! Mà giờ phút này môi hắn hơi mân, trong con ngươi sâu thẳm khó có thể nắm lóe lên một ý cười chế nhạo, vô cùng hoặc nhân!

Đợi chút! Chế nhạo? Thiên Thanh Hoàng nổi giận, người này cư nhiên chê cười nàng?

Hừ lạnh một tiếng muốn rút tay ra, lại phát hiện bị hắn nắm chặt gao, không khỏi buồn bực: “Buông ra!”

“Ha ha!” Hiên Viên Tuyết rốt cục cười ra tiếng, nắm tay thêm phần chặt hơn, nhìn bộ dáng Thiên Thanh Hoàng tức giận, tâm tình của hắn lại thần kỳ tốt đẹp, thanh âm trầm xuống: “Nếu như ta muốn nắm cả đời, ngươi có bằng lòng không?”

“Cái gì?” Thiên Thanh Hoàng sững sốt, thiếu chút nữa nghĩ là mình nghe nhầm, nhưng khi nhìn vào ánh mắt chân thành của Hiên Viên Tuyết, không biết vì sao tâm tư lại ‘bộp’ một tiếng, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Ngươi nếu như trở thành hoàng hậu của ta thì cả đời sẽ là của ta, chẳng lẽ còn không cho ta nắm tay?” Hiên Viên Tuyết không biết vì sao chính mình đột nhiên lại nói như vậy... Trước kia nữ nhân với hắn mà nói chính là phiền toái, hậu cung nữ nhân vừa thấy liền phiền, nhưng nữ nhân trước mắt này lại đặc biệt. Từ lúc ở trên đại điện nhìn nàng bộc phát khí thế cường đại thì trong nháy mắt, hắn thế nhưng sinh ra ý tưởng muốn cùng nàng ở bên nhau cả đời. Mà ý tưởng này đến bây giờ vẫn không tan đi, ngược lại còn thêm mãnh liệt.

Lần này, Thiên Thanh Hoàng rốt cục thanh tĩnh, tuy trên mặt không có biểu tình, nhưng trong con ngươi trong suốt lại nhiễm lên một tầng sương mỏng, thanh âm lạnh lùng: “Ta nên gọi ngươi Hiên Viên Tuyết hay là Phụng Huyết?”

“Ngươi thích cái nào cũng được! Hai cái đều là tên của ta, bất quá ngươi là gả cho ta làm hoàng hậu, cho nên gọi ta là Hiên Viên Tuyết vẫn tốt nhất, Tuyết cũng được!” Đối với chuyện hai thân phận của mình, Hiên Viên Tuyết nửa điểm cũng không thêm dè ý.

“Nếu như ngươi là Hiên Viên Tuyết, vậy thân phận chính là Tây Hạ hoàng đế, quyền lực đứng đầu thiên hạ, hậu cung nữ nhân xinh đẹp ba ngàn. Nếu muốn ta ở trong hoàng cung, bên cạnh là một đám nữ nhân luôn tranh thủ tình cảm, thì ta làm không được! Ta có sự kiêu ngạo của ta, tuy rằng hiện tại không yêu ngươi, nhưng nếu muốn ta lựa chọn một người để sống chung cả đời, ta tuyệt đối sẽ không chọn ngươi!” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Hiên Viên Tuyết không tức giận, mà sắc mặt chỉ thêm thâm trầm: “Lúc ngươi đáp ứng gả cho ta, có phải đã nghĩ đến việc sẽ chạy trốn trên đường đi?”

“Đúng!” Thiên Thanh Hoàng biết hấn khôn khéo nên khẳng định có thể đoán được, cho nên thực bằng phẳng thừa nhận!

“Bởi vì thân phận của ta?”

“Không phải!”

“Ta đã biết!” Tựa hồ thở dài một hơi, Hiên Viên Tuyết buông tay Thiên Thanh Hoàng ra, không quay đầu lại đã rời đi.

Thiên Thanh Hoàng đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Hiên Viên Tuyết dần khuất, cười khê: Bóng dáng của nam nhân này thoạt nhìn cũng thực bá đạo!

Thẳng đến khi thân ảnh Hiên Viên Tuyết biến mất, Thiên Thanh Hoàng mới nhảy lên đầu tường, hướng Thiên Gia mà đi. Nàng không biết đôi hắc đồng sâu thẳm như mực vẫn luôn từ góc khuất theo dõi nàng bỗng thoáng hiện lên một chút kiên định, còn có một loại tình tứ nói không ra lời...

Trở lại Thúy Trúc uyển, phát hiện Hiên Viên Dịch cùng Hoan Hỷ đã ngủ, chỉ còn Hoan Lạc đang đợi nàng.

“Hai người kia phát điên xong đã trở về tắm rửa đi ngủ, hiện tại phòng chừng đã lăn quay như heo!” Hoan Lạc cười nói.

Thiên Thanh Hoàng mỉm cười: “Nếu Hiên Viên Dịch biết hoàng huynh hấn sợ nhất đã đến thì chắc cũng không thể ngủ an ổn như vậy nữa.”

Nghe vậy, Hoan Lạc không cười mà ngược lại bắt đầu lo lắng: “Tiểu thư, ngươi thật phải gả cho Hiên Viên Tuyết?”

“Làm sao vậy?”

“Tuy Hoan Lạc biết mình không nên nói như vậy, nhưng vẫn nhịn không được muốn nói, Hiên Viên Tuyết dù sao cũng là hoàng đế, hấn sẽ có tam cung lục viện. Vì quản lý đại sự thiên hạ mà không thể chiều cổ tiểu thư không nói; nhưng từ xưa để vương vốn bạc tình, ai có thể cam đoan hấn cả đời chỉ tham một món lợi nhỏ? Như vậy thì tiểu thư phải làm sao bây giờ?”

“Ha ha!” Thân thủ Thiên Thanh Hoàng xoa bóp khuôn mặt oa nhi của Hoan Lạc: “Ngươi có thể nghĩ đến thì sao tiểu thư nhà ngươi không nghĩ đến? Yên tâm đi, tiểu thư nhà ngươi không phải loại không có nam nhân thì sống không nổi. Mà cho dù sống không nổi, ta cũng không phải còn hai người sao? Đến lúc đó tiểu thư ta xuyên nam trang, sau đó đem tỷ muốn ngươi thu vào trong bao, chẳng phải tuyệt đối quá dễ chịu?!”

“Tiểu thư!” Hoan Lạc vẻ mặt bất đắc dĩ, bất quá cũng yên lòng, tiểu thư cho tới bây giờ vẫn luôn khôn khéo, tuyệt đối sẽ không để mình chịu thiệt, nàng xem như lo lắng vô ích.

“Tốt lắm, nha đầu ngốc, mau đi ngủ đi! Ngày mai còn phải bận nhiều!”

Tắm rửa sạch sẽ rồi ngồi lên giường, Thiên Thanh Hoàng lại thật lâu không thể đi vào giấc ngủ, bàn tay bị Hiên Viên Tuyết nắm qua giờ phút này vẫn như bị hỏa thiêu, tựa hồ trên tay vẫn lưu lại độ ấm của hấn...

Ngón tay Hiên Viên Tuyết thật thon dài, lòng bàn tay rắn chắc, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng an tâm, khiến nàng trong nháy mắt bị nắm có điểm kinh ngạc, nhưng không bài xích...

Đến bây giờ vẫn còn cảm giác, rốt cuộc là vì sao...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 31: Tâm Tư Thiên Thanh Tuyết

Mặc kệ có nguyện ý hay không thì hoàng cung vẫn phải bận rộn thu xếp việc xuất giá của Thiên Thanh Hoàng. Nhưng trong khi đó, viện từ của Thiên Thanh Hoàng lại một mảnh lạnh lẽo đối mặt với những ánh mắt nghiêng cứu, lấy lòng, hâm mộ ghen tị, cùng hận thù lần lượt kéo đến.

Sau ngày Tư Đồ Văn Thiên cùng Tư Đồ Văn Nguyệt lần nữa nháo đến cửa, ở ngự thư phòng liền phát hiện điệp lệnh thông sát, làm cho Tư Đồ Thanh cùng hoàng hậu sợ tới mức xanh mặt, cho nên mới rốt cuộc được an tĩnh.

Ngày mai chính là đại hôn, Thiên Thanh Hoàng không có bất kỳ sự sốt ruột nào của tân nương bình thường. Đã nghĩ cách phải đi, thì cứ xem như hôn lễ xa hoa ngày mai là tiệc tiền đưa đi.

Đột nhiên cảm giác có người đang đến, Thiên Thanh Hoàng cười khê, Thiên Thanh Tuyết rốt cuộc cũng nhịn không được!

“Ngươi thắng!” Không có ngữ khí ôn nhu, cũng không có biểu tình nhẹ nhàng nhu mì.

“Hôm nay nhìn ngươi đã thuận mắt hơn!” Bình tĩnh xem xét thì Thiên Thanh Tuyết quả thật đúng là một đại mỹ nhân, chính là thái độ ra vẻ trước kia của nàng ta thực làm cho người khác nhìn thấy khó chịu.

Nghe vậy, Thiên Thanh Tuyết cười khê: “Ngươi cái gì cũng nhìn thấu, ta còn ở trước mặt ngươi tiếp tục diễn nhu nhược, thì không phải rất ngu ngốc sao?” Thiên Thanh Tuyết cả đời lừa được thế nhân, nhưng lại không lừa được muối muối này.

“Đúng vậy!” Thiên Thanh Tuyết ở trong mắt Thiên Thanh Hoàng cho tới bây giờ đều không thể che giấu một chút ít.

“Ngươi... Thật quyết định gả cho Hạ Hoàng?” Thiên Thanh Tuyết thử hỏi.

Thiên Thanh Hoàng nhìn nàng ta một cái, cười khê: “Thiên Thanh Tuyết, ngươi biết rõ ở trước mặt ta không thể che giấu, vậy sao không nói thẳng? Ngươi hỏi như vậy làm gì cho mệt, để ta trả lời cũng mệt!”

Thiên Thanh Tuyết mím môi, ánh mắt bình tĩnh: “Ta muốn làm của hồi môn!”

“À!” Thiên Thanh Hoàng nở nụ cười: “Đồng Hán Đệ nhất tài nữ muốn làm của hồi môn của Đệ nhất bạch si? Ngươi không sợ nước miếng của người trong thiên hạ làm chết đuối ta sao?”

“Từ lúc ngươi viết câu thơ kia, ta đã không còn là Đệ nhất tài nữ!” Tuy rằng khó có thể thừa nhận, nhưng là đây là sự thật!

“Ngươi dựa vào cái gì muốn ta nhận của hồi môn này?”

“Hạ Hoàng tuần mỹ, thiên hạ không có nam tử nào so được với hắn, nữ tử trên thế gian ái mộ hắn đâu chỉ trăm ngàn. Mà với thân phận của Hạ Hoàng, người bên hắn cũng đâu chỉ có một. Muốn tranh thủ tình cảm thì hậu cung nữ nhân phải không từ thủ đoạn, chuyện có người phải chết đã trở nên quá bình thường!”

“Tâm tư ngươi đơn giản, không thấu lý lẽ nên sẽ không đối phó được với mưu kế của nữ nhân kia. Nhưng ta thì khác, ta từ nhỏ đã bắt đầu sát ngôn quan sắc, biết phân tích thế cục, biết rõ các thủ đoạn của nữ nhân. Nếu như ta là của hồi môn, ta có thể giúp ngươi dọn sạch hết thảy chướng ngại, để ngươi có thể an ổn tọa trên hậu vị!”

Thiên Thanh Tuyết cực lực giảng giải xong rồi nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, chờ mong nàng có thể bị lay động.

Thiên Thanh Hoàng bình tĩnh nhìn Thiên Thanh Tuyết, nghe nàng ta nói đến câu cuối cùng: “Điều kiện của ngươi thực mê người! Nếu như đổi lại là Tư Đồ Văn Nguyệt cùng Tư Đồ Văn Thiên thì khẳng định đã tin là thật!”

“Chẳng lẽ ngươi không tin ta?” Thiên Thanh Tuyết rốt cục có một tia lo lắng.

Thiên Thanh Hoàng than nhẹ một tiếng: “Thiên Thanh Tuyết! Ngươi đừng quên ngươi là một con sói, hơn nữa còn là sói đội lột cừu, mặt ngoài ôn thuận, nhưng kì thực tùy thời sẽ lộ ra răng nanh bén nhọn! Nếu như ta là nông phu, ta nhất định sẽ đem con sói kia giết chết rồi ăn luôn, tuyệt đối không một tia mềm lòng, để rồi sau này uy hiếp đến sự tồn tại của ta!”

“Ta quả thật không thể thông thấu hết thảy, cũng quả thật không thích hợp với cung đấu, ngươi nói rất đúng, nhưng là ngươi đã đánh giá sai lầm về tâm tư của ta đối với Hiên Viên Tuyết, cũng đánh giá sai lầm về việc ta có bao nhiêu thủ triệt ngươi!”

Lời nói của Thiên Thanh Hoàng tựa như búa tạ gõ vào đáy lòng Thiên Thanh Tuyết, chỉ thấy nàng ta sắc mặt trắng bệch, thân mình lão đảo, giống như tùy thời đều có thể ngã xuống. Mà một câu kia của Thiên Thanh Hoàng đã tiêu diệt tia hy vọng cuối cùng của Thiên Thanh Tuyết: “Thiên Thanh Tuyết, ngươi không phải đã quên ngày ấy là ngươi phải người đến ám sát ta đi? Ngươi cho rằng ta thiện lương như vậy?”

“Ta... Không phải...” Nguyên lai nàng đều nói rằng! Lúc trước Thiên Thanh Tuyết còn ôm một tia may mắn, dù sao bất kỳ ai đối mặt với sát thủ đều không có khả năng bình tĩnh, nhưng giờ phút này nàng ta mới biết được mình có bao nhiêu buồn cười.

“Nguyên lai... Ngươi mới là kẻ giả trang tốt nhất! Ngươi nói ta lừa người trong thiên hạ, ngươi đây không phải cũng vậy sao? Làm cho chúng ta nghĩ ngươi chẳng qua là một kẻ ngu ngốc, mà không biết ngươi mới là người thông minh nhất, dùng sự yếu đuối để nguy trang, rồi ở thời điểm mấu chốt mới hung hăng xuất kích! Thiên Thanh Hoàng, ngươi mới là người đáng sợ nhất...” Thiên Thanh Tuyết kích động vô cùng.

“Ta cho tới bây giờ chưa từng nói qua ta không đáng sợ, chính là ngươi vẫn không thấy rõ mà thôi! Mà về sau... ngươi sợ rằng không còn cơ hội thấy nữa...”

“Ngươi muốn làm gì?” Thiên Thanh Tuyết nghe vậy sợ tới mức lùi ra sau vài bước, lại ở trong nháy mắt bị Thiên Thanh Hoàng kéo lại, sau đó một viên thuốc liền được đưa vào miệng nàng ta, muốn phun cũng phun không được!

“Khụ khụ... Ngươi cho ta ăn cái gì?”

Nhìn bộ dạng méo mó của Thiên Thanh Tuyết, Thiên Thanh Hoàng hảo tâm giải thích: “Thuốc này có một cái tên rất đẹp... chính là Túy hồng nhan! Chuyên môn dùng để đối phó với nữ nhân, nữ nhân càng xinh đẹp thì tác dụng càng mãnh liệt! Ngươi không lập tức chết đi mà sẽ có cơ hội nhìn dung nhan của mình dần biến đổi. Trong mấy ngày tới, ngươi sẽ được trải qua cảm giác từ một nữ nhân phong nhã hào hoa đến một bà cụ gần đất xa trời. Nếu

muốn trước lúc chết đi lưu lại cho mọi người một cái ấn tượng tốt đẹp, thì ta khuyên người tốt nhất nên nhốt mình trong phòng, không gặp bất kỳ ai!”

“Thiên Thanh Hoàng! Ta hận ngươi!” Giờ khắc này, Thiên Thanh Tuyết rốt cục cũng bùng nổ hận ý, từng lời của nữ nhân trước mắt nói ra so với trực tiếp giết nàng còn ngoan độc hơn, nhìn dung nhan kiều ngạo của mình từng chút một bị tàn phá, cái này quả thực là sống không bằng chết!

“Ngươi nếu muốn lập tức chết thì ta cũng có thể thành toàn ngươi!” Thiên Thanh Hoàng một chút cũng không bị hận ý ảnh hưởng.

“Ngươi sẽ chết không được từ tế!” Thiên Thanh Tuyết bỏ lại một câu rồi xoay người trở về phòng.

Ngồi trước gương nhìn dung mạo kiều ngạo rất nhanh sẽ mất đi, hận ý trong lòng rốt cuộc trấn áp không được, Thiên Thanh Tuyết cắn răng nói: “Cho dù chết ta cũng phải kéo Thiên Thanh Hoàng làm đệm lưng!”

Nàng ta tự nhiên biết không giết được Thiên Thanh Hoàng, cho nên lập tức chuẩn bị tiền đi thuê sát thủ, đáng tiếc còn chưa bước ra cửa phòng đã cảm giác làn da trên mặt đang bắt đầu nhăn nheo. Thân thủ cả kinh sờ sờ, làn da nguyên bản bóng loáng vô cùng giờ phút này lại xuất hiện vô vàn khe rãnh, ánh mắt dừng trên gương đồng cách đó không xa, nhưng lại không có dũng khí đi lên nhìn bộ dáng của chính mình, đáy lòng đột nhiên truyền đến một trận quặn đau, sau đó rốt cục cũng lâm vào bóng tối vĩnh viễn!

Thúy Trúc uyển, Thiên Thanh Hoàng nhìn sân viện Thiên Thanh Tuyết: “Ta đã nói càng đẹp thì càng độc, với dung mạo của ngươi mà có thể sống đến bây giờ đã là kỳ tích!”

Không cần nói nàng ngoan độc, bởi vì nàng đã sớm nói qua, nàng không phải thánh mẫu, không thể tha thứ cho người muốn giết mình! Người thông minh sẽ không lưu lại một con sói bên cạnh. . .

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 32: Tư Đồ Dục

Chuyện Thiên Thanh Tuyết chết rất nhanh từ Thiên gia truyền đi, ánh mắt của mọi người không hận mà cùng nhìn về phía sân viện Thiên Thanh Hoàng, nhưng lại không ai dám nói tiếng gì, chỉ cần nghĩ đến bộ dáng Thiên Thanh Tuyết lúc chết đi, mà tất cả đều nhịn không được rung mình.

Cái phụ nhân xấu xí tám mươi tuổi kia là người đã từng là Đệ nhất tài nữ Thiên Thanh Tuyết? Nếu như không phải trên người có quần áo của nàng, thì chỉ sợ không ai nhận ra được!

Vì thế khi Thiên Thanh Thần muốn đến tìm Thiên Thanh Hoàng, lập tức liền bị Thiên Dịch Ngôn kéo lại, hẳn biết rất rõ về thủ đoạn của Thiên Thanh Hoàng, mất đi một nữ nhi để kiều ngạo đã đủ, không thể lại đem đứa con trai có tiền đồ nhất chôn vùi trong tay Thiên Thanh Hoàng.

“Tiểu thư!” Hoan Lạc nhìn tiểu thư nhà mình, từ sau khi Thiên Thanh Tuyết chết, Thiên Thanh Hoàng đã ở trong nhà đứng một canh giờ, không biết suy nghĩ điều gì.

“Hoan Lạc, rõ ràng là thân nhân, vì sao kết cục lại thế này?” Phải có một bên chết đi, thì hết thấy mới chấm dứt sao?

“Tiểu thư vì chuyện tứ tiểu thư mà thương tâm?”

“Không phải!” Nàng chỉ là nhìn không thấu, không thương tâm, loại người đó không đáng để nàng thương tâm.

“Người trên thế gian này, rất ít ai có thể nhìn danh lợi bình thân như tiểu thư. Trong hầu gia, vì quyền thế cùng danh lợi mà hy sinh thân nhân là chuyện rất bình thường, hoàng thất tranh đoạt, sát huynh giết cha cũng còn thường, tiểu thư cần gì vì chuyện như vậy phiền lòng?”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng than nhẹ: “Là ta tự chui vào ngõ cụt.”

Không nghĩ đến Hoan Lạc lại lắc đầu: “Là tiểu thư nhìn thông thấu thế sự!”

“Ngà?” Không nghĩ tới Hoan Lạc nói như vậy, không khỏi hỏi: “Ồ trong mắt ngươi, ta là dạng người gì?”

Hoan Lạc ngẫm lại, nói: “Ồ trong mắt ta, tiểu thư tuy rất lạnh đậm nhưng lại nặng tình nghĩa, đối với người bình thường có thể hờ hững không nhìn, nhưng lại luôn để ý người khác cảm thấy mình ra sao. Tiểu thư khôn khéo cơ trí, nhưng lại bởi vì nhìn thông thấu hết thấy nên ngược lại bắt đầu mê mang.”

“Tiểu thư coi trọng thân tình, chỉ cần chưa từng đề cập đến cấm khu, tiểu thư sẽ không ra tay, cho nên tiểu thư mới giết Đại thiếu gia cùng Nhị thiếu gia, nhưng dễ dàng tha thứ cho Tứ tiểu thư cùng Ngũ tiểu thư kiều ngạo.”

“Tiểu thư có lòng có tình, đây mới là tiểu thư ta kính trọng!” Đúng vậy, đây là tiểu thư của nàng, tiểu thư cường đại cơ trí, tuy rằng lãnh huyết nhưng vẫn còn lương tri. Đời này gặp được tiểu thư, là may mắn lớn nhất của nàng, không chỉ là nàng, mà huynh đệ tỷ muội trong Thanh Hoàng sơn trang cũng nghĩ

như vậy.

“Nha đầu ngọc, ta nào có tốt như ngươi nói, ta chỉ là muốn bảo vệ thứ ta nghĩ phải bảo vệ, thù hờ thứ ta nghĩ phải thù hờ, những người khác cùng ta có quan hệ gì đâu? Ta không có thân nhân. Nhưng cũng may còn có các ngươi, chỉ cần các ngươi kiếp này không rời xa ta, ta liền thỏa mãn.”

“Tiểu thư yên tâm, từ lúc ngươi cứu chúng ta ngày đó, tâm của chúng ta đã vĩnh viễn là tiểu thư, sống chết cùng nhau, không rời không bỏ.”

Nhìn khuôn mặt oa nhi của Hoan Lạc trịnh trọng tuyên thệ, Thiên Thanh Hoàng nở nụ cười, thân thủ ở trên mặt nàng niết một phen: “Tốt lắm tiểu nha đầu, tâm tư của ngươi tiểu thư ta còn không rõ sao?”

“Hình như ta tới không đúng lúc a!” Một thanh âm đột ngột vang lên, Thiên Thanh Hoàng cùng Hoan Lạc đồng thời quay đầu, liền thấy một nam tử như tiên tử đứng cách đó không xa, mỉm cười nhìn hai người.

“Lan Nhượng công tử!” Hoan Lạc lễ phép gật đầu, lập tức tránh đi làm chuyện của mình.

Thiên Thanh Hoàng nhíu mày: “Ngươi tới có chuyện?”

“Hình như ngươi không chào đón ta đến a.” Lan Nhượng làm một động tác cùng bộ dạng hần hoàn toàn không tương xứng, nháy mắt một cái liền tùy tiện ngồi trên nhuyễn tháp bên cạnh Thiên Thanh Hoàng.

Thiên Thanh Hoàng đối với hành vi như vậy cũng không thể trách. Nhân tài bên ngoài không ai không bị bộ dáng thanh cao của Lan Nhượng lừa đảo, nhưng chỉ có những người thân cận hần mới biết nguyên hình.

“Không phải không chào đón, chính là nhiều ngày như vậy không gặp ngươi, hôm nay lại lập tức xuất hiện, làm ta thật sự ngạc nhiên.” Thiên Thanh Hoàng lược hàm châm chọc nói.

“Nếu không phải không biết tên Hoa Úc kia chạy đi nơi nào, ngươi nghĩ rằng ta sẽ đến?” Lan Nhượng cũng không chút khách khí.

“Hừ!” Người này sống bằng cò bạc, chết bằng cò bạc, mỗi ngày hận không thể ôm xúc xắc đi ngủ, làm sao có thời gian chạy tới nơi này?! “Nói đi! Chuyện gì có thể làm phiền ngươi tự mình đến?”

“Hoa Úc đã nói qua cho ngươi? Ngũ Tử tính xuất nếu ngươi đi Tây Hạ sẽ có đại nạn, bảo ngươi đừng đi!”

“Đã nói. Nhưng ta không tin!”

Nghe khẩu khí nàng không chút để ý, Lan Nhượng nghiêm mặt nói: “Ngươi cho dù không thích bị Ngũ Tử tính, nhưng mỗi quẻ hần tính đều chưa từng sai lầm! Ngươi nghe hần một lần thì thế nào?”

Thiên Thanh Hoàng lắc đầu: “Ta làm việc có nguyên tắc cùng ý tưởng của ta, tuyệt đối không vì một đạo quẻ mà sửa đổi. Huống chi ngươi nghĩ ta là loại người sợ phiền phức?”

Lan Nhượng bắt đầu dĩ thân thuyết: “Ngươi không phải! Nhưng ta vẫn muốn khuyên bảo ngươi.”

“Không nói nữa. Sau khi ta đi rồi, hi vọng lần sau gặp lại ngươi còn sống!”

“Đây là khẳng định!” Ngũ khí mặc dù có điểm tổn hại, nhưng quả thật âm lòng. Có thể làm một người coi cò bạc như sinh mạng đi lo lắng cho mình, nàng thật may mắn.

“Đúng rồi!” Lan Nhượng đi được hai bước lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, xoay người lấy trong tay áo ra một bái thiếp: “Cái này là có người bảo ta đưa cho ngươi, thiếu chút nữa quên.”

Thiên Thanh Hoàng tiếp nhận, trên bái thiếp trắng thuần chỉ viết một chữ “Dục”!

Tư Đồ Dục muốn gặp nàng!

Đêm khuya, hoàng cung:

Hoàng cung chung quanh đều trải hồng trù, giả dạng vô cùng vui mừng, cung nữ thái giám ôm đồ dùng cho hôn lễ đi qua đi lại. Bởi vì ngày mai chính là lễ xuất giá. Nếu như chỉ dựa vào thân phận Thiên Thanh Hoàng mà xuất giá, khẳng định sẽ không có đãi ngộ này, nhưng là vì nàng gả là gả cho đế vương trẻ tuổi nhất Tây Hạ, cho nên bọn họ mới không ai dám chậm trễ.

Lướt qua từng đạo tường cung, đi vào một khoảng sân lạnh lẽo, kỳ quái là không có một thù vệ, liền nhìn thấy cách đó không xa có một đình viện, Tư Đồ Dục mặc y phục trắng thuần ngồi trong đó, tựa hồ chờ người.

Thiên Thanh Hoàng từ chỗ tối nhảy xuống, vài bước liền tới trước mặt Tư Đồ Dục, nhìn khuôn mặt hần nhất điểm cũng không kinh ngạc, hỏi: “Ngươi sao đoán được?”

“Lần đầu tiên ở trên Cung yến nhìn thấy ánh mắt ngươi, ta liền nhận ra.” Tư Đồ Dục buông chén rượu, ôn hòa cười: “Ngày ấy ngươi đứng trên tường

cao, lại đeo mặt nạ, còn cố ý thay đổi thanh âm, nhưng lại không che giấu khí chất. Ban đầu ta cũng không dám khẳng định, cho đến khi người đứng trên đài, ta mới hoàn toàn khẳng định.”

Thiên Thanh Hoàng thật sự đánh giá vị hoàng tử trước mắt, thở dài: “Nguyên lai là ta đã xem nhẹ, vốn tưởng người chỉ có chút thủ đoạn, không nghĩ tới người tâm tư tinh tế như vậy.”

“Nói đi, tìm ta làm gì, hẳn không phải chỉ vì tổ gác ta?”

“Ta muốn người giúp ta thượng vị!” Tư Đồ Dực không chút che giấu nói ra quyết định của mình.

Thiên Thanh Hoàng khó hiểu: “Người dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ giúp người?”

“Ta không dựa vào cái gì cả, cũng không có cái gì để dựa vào.”

“Chỉ như vậy người cũng dám nói chuyện với ta?” Nên nói là tự đại hay là tự tin đây?

“Nếu như ta tìm thêm nhiều có hoặc nói ra nhiều điều kiện hơn, chẳng lẽ người sẽ đáp ứng?” Hắn tuy rằng không biết, nhưng nhìn ra được thân phận Thiên Thanh Hoàng không đơn giản, chỉ bằng một ‘Mị âm uyển’ này, hẳn đã kéo nàg.

“Ha ha, người thật bằng phẳng!” Tuy rằng đối với người này không có cảm giác gì, nhưng phương thức hắn nói chuyện làm nàg nghe thực thoải mái; mặc kệ hắn dối trá thế nào, ít nhất giờ phút này hắn thật lòng.

“Ta đối với tranh đấu không có hứng thú, nhưng vì người bằng phẳng, ta sẽ giao dịch cùng người!”

“Người nói!”

“Muốn người của ta tham gia vào tranh đấu hoàng thất là không có khả năng, nhưng Thiên Dịch Ngôn thì có thể. Người thú Thiên Thanh Liên, làm cho Thiên Dịch Ngôn mang người trong nhất bang của hắn giúp người thượng vị, ở thời điểm tất yếu, người của ta sẽ trợ giúp. Nhưng người phải đáp ứng ta, không thể tra xét chi tiết bọn họ!”

“Hảo!” Tư Đồ Dực gật gù đầu: “Vậy điều kiện của người?”

“Rất đơn giản, sau khi người thượng vị, làm cho Thượng Quan gia cùng Thiên gia biến mất!” Đối với hoàng đế mà nói, tùy tiện bịa đặt một tội danh là có thể đem nhất đại gia tộc tiêu diệt, Thượng Quan gia là hậu đáng của Hoàng hậu, Tư Đồ Dực thượng vị phải rõ ràng diệt chủng ngay vật này. Còn Thiên gia, thêm một cái cũng chẳng làm sao!

Nhìn đình viện trống trơn, Tư Đồ Dực hơi thất thần: “Thượng Quan gia cùng Thiên gia...”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 33: Hôn Lễ

Thời gian trôi qua cực nhanh, chớp mắt đã đến ngày xuất giá!

Nhưng thời điểm lúc Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy nữ quan chủ trì tiến đến, không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung... Đuổi được một Thiên Thanh Tuyết, lại nghênh đón một Tư Đồ Văn Thiên! Nhất quốc công chúa trở thành nữ quan hồi môn, vì Hiên Viên Tuyết, nàg ta quả thật bất chấp!

“Đừng tưởng người thắng, ta sẽ không bỏ qua đâu!” Đây là câu đầu tiên Tư Đồ Văn Thiên ôm nỗi hận nhìn nàg nói, trong mắt có ghen tị cùng ý chí nhất định phải được.

“...” Thiên Thanh Hoàng chọn lựa im lặng, bởi vì nàg có thể nói gì đây?

“Hắn thú người chỉ vì chưa thấy rõ bộ mặt thật của người. Nhưng không sao, bản công chúa sẽ cho hắn biết ta mới là tốt nhất, chỉ có ta mới xứng với hắn!” Nhìn Thiên Thanh Hoàng bất vì sớ động, ngữ khí Tư Đồ Văn Thiên tăng thêm tức giận.

Thiên Thanh Hoàng lười cùng người như vậy khắc khẩu, trực tiếp đi qua một bên để nha hoàn giúp nàg chuẩn bị.

“Thiên Thanh Hoàng!” Tư Đồ Văn Thiên nhìn Thiên Thanh Hoàng bộ dáng nhẹ như mây trôi, lửa giận trong lòng lại tăng vọt. Ở trong mắt nàg ta, Thiên Thanh Hoàng như vậy chính là khinh thường nàg ta nói, hoặc là khoe tân nương hôm nay là nàg.

“Thiên Thanh Hoàng! Người không cần đắc ý, người bất quá chỉ là một kẻ gả thay!”

“Đù rồi!” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nâng mâu: “Nếu như ngươi còn phát ra nửa điểm thanh âm nữa, ta sẽ cho ngươi đi làm bạn cùng Thiên Thanh Tuyệt, tin tưởng ngươi rất rõ Thiên Thanh Tuyệt chết như thế nào đi?”

“Ta...” Tư Đồ Văn Thiên cả kinh trừng lớn mắt, nói không ra một chữ, Thiên Thanh Tuyệt chết ra sao nàng ta tất nhiên biết, nghe nói lúc chết gương mặt xấu xí như lão phụ tám mươi. Nàng ta rất khó tưởng tượng chính mình sau khi biến thành như vậy!

“Không được!”

“Không được thì cảm miệng lại cho ta, ta mặc kệ ngươi muốn thế nào, ngươi muốn làm Hiên Viên Tuyệt thú ngươi thì cứ đi tìm hấn, đừng ở chỗ ta nói không ngừng. Cần thận ta lập tức xuất thủ nhét độc dược vào miệng ngươi!”

Tư Đồ Văn Thiên cả kinh gắt gao che miệng, một chữ cũng không dám nói, thẳng đến khi đi theo đoàn người vào hoàng cung, trong lòng vẫn như trước còn sợ hãi, sợ Thiên Thanh Hoàng thật sự đem độc dược quăng vào miệng nàng ta.

Cửa chính Hoàng cung, hoàng thất và văn võ bá quan theo thứ tự mà đứng, Thiên Thanh Hoàng mặc hồng y đứng trước bọn họ, cùng đội người tới đón nàng.

Dựa theo lễ nghi, Thiên Thanh Hoàng vốn phải ở cung Lý Đăng đợi Hiên Viên Tuyệt cùng cung nhân đón ra, nhưng nàng không thích cung điện nặng nề kia, cho nên sớm đã tự đi, hơn nữa ngay cả khăn voan cũng không mang!

Lúc thân ảnh màu đen kia đi tới, tất cả mọi người đều kinh diễm, nhưng khi màu đen của hấn cùng màu đỏ của Thiên Thanh Hoàng tương giao, trong lòng lại dâng lên trào phúng, bọn họ còn tưởng Hiên Viên Tuyệt thật thích Thiên Thanh Hoàng, hiện tại xem ra cũng không hẳn vậy, bằng không vì sao vào ngày đại hôn lại không mặc hi phục?

Cảm thấy Thiên Thanh Hoàng không được sùng, trong lòng những người đó liền cân bằng rất nhiều, ánh mắt nhìn về phía nàng mang theo khinh thường!

Thiên Thanh Hoàng nhất điểm cũng không rối rắm về y phục của Hiên Viên Tuyệt, cái này vốn là một tuồng kịch, cần gì phải để ý nhiều như thế? Nhìn hấn từng bước một đi tới chỗ mình, nàng lại một lần kinh diễm, giống như mỗi lần nhìn khuôn mặt hấn, nàng đều kinh diễm!

Y phục màu đen bao lấy thân hình ngang tàng thon dài, dưới ánh mặt trời chiếu xạ lại có điểm tiêm trường bóng dáng, trên khuôn mặt tuấn mỹ không một tia biểu tình, đôi con ngươi sâu thẳm nhìn chằm chằm nàng, tựa như muốn đem nàng vào nhốt vào trong đó.

Hắc y như mực, tóc đen tung bay, tuấn mỹ tuyệt luân, cùng khí phách uy nghiêm làm cho Hoàng cung hoa lệ nhất thời mất đi màu sắc, trong thiên địa chỉ còn một mặt thân ảnh đang chậm rãi đi đến. Thiên Thanh Hoàng bỗng nhớ tới một câu: Có chút tư thái không người nào có được, liền biến thành một hồi kinh hồng!

“Y phục của ta đang may gấp, lúc đến Tây Hạ, ta sẽ mặc hi phục màu đỏ!” Không nghĩ đến câu đầu tiên khi hấn mở miệng sẽ nói như vậy, Thiên Thanh Hoàng sững sốt một chút, lập tức không thêm để ý cười.

“Ngươi không cần giải thích, ta không ngại!”

Hiên Viên Tuyệt nhú mày, hấn không thích thái độ như vậy của nàng. Nàng hôm nay rõ ràng giả cho hấn, sao có thể không ngại?

“Đi thôi!” Hiên Viên Tuyệt vươn tay về phía Thiên Thanh Hoàng, bàn tay hấn thon dài, khớp xương rõ ràng, thập phần hoàn mỹ!

Không biết là vì tay hấn, hay vì thanh âm hấn hơi mị hoặc, Thiên Thanh Hoàng không tự chủ được bỏ tay vào tâm tay hấn, tay nàng không tính nhỏ, nhưng so với hấn thì nhỏ hơn rất nhiều, nắm ngón tay hấn nắm chặt, gắt gao bao bọc tay nàng, nhiệt độ cơ thể hấn từ bàn tay truyền tới, có chút lạnh lạnh, nhưng lại làm lòng người cảm thấy thoải mái. Ở thời khắc này, Thiên Thanh Hoàng bỗng sinh ra một loại ý nghĩ gả cho hấn cũng không sai! Nhưng chính là ý nghĩ này ngay sau đó đã lập tức bị nàng gạt bỏ. Bởi vì thân phận bọn họ, cho nên nhất định tất cả chỉ là một giấc mộng!

“Chúng ta đi!” Hấn nắm tay Thiên Thanh Hoàng, có phần lôi kéo đi ra!

“Ngươi không cùng Hoàng Thượng kia nói một chút sao?” Nào có ai đi đón dâu lại trực tiếp kéo tân nương đi?

“Hạ Hoàng, ngươi làm vậy không hợp lễ nghi!” Tư Đồ Thanh lập tức muốn ngăn lại, nhưng Hiên Viên Tuyệt sao phải quan tâm hấn, ánh mắt ý bảo Chung Hách ngăn Tư Đồ Thanh, sau đó kéo nhanh Thiên Thanh Hoàng biến mất trước tầm mắt tất cả mọi người. Hành vi đầu chỉ bá đạo, quả thực chính là kiêu ngạo, nếu đổi lại là những người khác, chỉ sợ sớm đã chết không biết bao nhiêu lần, nhưng cố tình người này lại là Hiên Viên Tuyệt, Tư Đồ Thanh trừ bỏ hèn dỗi, không còn phương pháp gì khác!

Một đường đi đến cửa cung, liền thấy đội ngũ năm trăm người đón dâu đứng sừng sững, nửa phần tư thế đón dâu cũng không có! Hiên Viên Tuyệt không nói nhiều, tay kéo Thiên Thanh Hoàng trực tiếp lên xe ngựa!

“Ha ha!” Ngồi vào trong xe, Thiên Thanh Hoàng rốt cục nhìn không được cười ra tiếng, nàng chưa bao giờ nghĩ, thì ra lập gia đình chính là như vậy?! Đòi này lần đầu tiên gả đi, cư nhiên cứ như thế bị chú rể kéo!

“Đến Tây Hạ ta sẽ trả lại cho nàng một hôn lễ!” Hiên Viên Tuyệt nhìn Thiên Thanh Hoàng cười đến sáng lạn, hơi nhướn mi, tâm tình thập phần hảo.

Hấn đang tự hứa hẹn với nàng? Thiên Thanh Hoàng thu lại ý cười nhìn Hiên Viên Tuyệt, ngữ khí thật vô cùng: “Ngươi không cần cảm thấy áy náy, ta sẽ

không để ý. Ta đã muốn nói muốn rồi đi, cho nên không cần làm nhiều như vậy!”

Áy náy? Hấn áy náy? Chết tiệt một câu không ngại, hấn cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy lời nào chói tai như vậy! Nàng quả thật nói muốn rồi đi, bắt quá hấn đáp ứng sao?

Hiên Viên Tuyệt không nói, bên trong xe ngựa nhất thời lâm vào trầm mặc, mà đội ngũ cũng lập tức bắt đầu khởi hành, Tư Đồ Thanh thậm chí còn chưa kịp tiễn!

Hoan Lạc và Hoan Hỷ đã thu thập xong cùng xuất phát, mà vị hoàng tử sợ bị Hiên Viên Tuyệt trách phạt kia cũng thí diên thí diên chạy theo, tuy rằng biết tránh được nhất thời trốn không được cả đời, nhưng có thể trốn nhất thời thì cứ trốn đi!

Xe ngựa xuất giá rất lớn, trừ vị trí của một cái bàn, những chỗ khác vẫn rất rộng. Chỗ ngồi và sàn đều trải da lông thật dài, rất thoải mái!

Ngay lúc Thiên Thanh Hoàng đang nghiên cứu xe ngựa, thanh âm Lãnh Nguyệt lạnh lùng ở bên ngoài vang lên: “Hoàng Thượng! Tư Đồ Văn Thiên nói nàng ta đi một, hỏi có thể cùng ngồi xe hay không?”

Thiên Thanh Hoàng cười nhạo, Tư Đồ Văn Thiên này vì Hiên Viên Tuyệt, cư nhiên chết cũng không sợ?

“Nàng ta chỉ là một nữ quan, có tư cách gì ngồi cùng trẫm?” Thanh âm lạnh lùng lộ ra tuyệt tình, một chút cũng không bận tâm Tư Đồ Văn Thiên là nhất quốc công chúa.

“Dạ!” Lãnh Nguyệt trả lời rồi cùng người bên cạnh phân phó một chút, sau đó không xa liền truyền đến tiếng Tư Đồ Văn Thiên tức giận mắng chửi, bất quá không có một ai để ý nàng ta!

Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn Hiên Viên Tuyệt, hấn nhu hòa nhưng mang theo cương nghị bá đạo, hơi thở cao quý như trước không che giấu được, mỗi động tác nhắc tay nâng chân đều mang theo khí thế mơ hồ, người như vậy quả thực chính là trời sinh làm đế vương!

Nghe đồn hấn lạnh lùng thị huyết, tàn bạo bất nhân, nhưng ở trong nhận thức của nàng, sự bá đạo cơ trí cùng sự cao quý của hấn đều giống lời đồn đại bên ngoài?

“Nàng đang nghĩ gì?” Hiên Viên Tuyệt quay đầu, con ngươi sâu thẳm chăm chú nhìn đôi mắt lạnh lùng của nàng, nội tâm không thể không chế ‘bộp’ một tiếng, nàng có biết bộ dạng này có bao nhiêu mê người?

Khuôn mặt trang dung tinh xảo, so với bình thường hơn vài phần mị sắc, lông mày loan loan, da thịt như tuyết nổi bật dưới giá y, con ngươi lạnh lùng mang theo vẻ thần nhiên mê hoặc, lại chết tiệt hoặc nhân.

Đôi môi màu son no đủ ónh nhuận, không biết nghĩ gì mà vô thức mân nhẹ, không tiếng động dụ hoặc, làm lòng người nhìn không được muốn ném thứ hương vị.

Ở thời điểm Thiên Thanh Hoàng giật mình, hấn đột nhiên cúi đầu, bạc môi đặt lên bờ môi đỏ mọng... mềm mại, lạnh lạnh, hương vị so với trong tưởng tượng tốt hơn rất nhiều!

Đoàng! Thiên Thanh Hoàng cảm thấy có cái gì đó đang ở trong đầu nổ mạnh, nàng lập tức không biết nên phản ứng thế nào... Độ ẩm ở môi cùng hơi thở của hấn quang quắn nơi chớp mũi làm tim nàng không có quy luật đập nhanh...

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Ước Định, Rồi Đi:

“Tiểu thư! Trong cái hòm kia là gì?” Hoan Hỷ không rõ vì sao tiểu thư lại bảo nàng tới phần mộ của phu nhân đào cái hòm kỳ quái kia ra.

“Ta cũng không biết, trước cứ giữ lại đi!” Thiên Thanh Hoàng trả lời không yên lòng, đó là vật duy nhất nữ nhân kia lưu cho nàng, tuy cũng muốn nhìn một chút xem là gì, nhưng hiện tại không có tâm tư.

“Tiểu thư cũng không biết? Là phu nhân lưu cho tiểu thư?” Hoan Hỷ hiếu kỳ nói.

“Hoan Hỷ!” Hoan Lạc bắt mắt quát, không thấy tâm tình tiểu thư không tốt sao?

“Nga!” Hoan Hỷ rầu rĩ lên tiếng, ngồi im trên ghế không nói câu nào, bất quá ánh mắt tò mò vẫn như trước thỉnh thoảng nhìn Thiên Thanh Hoàng, vô cùng muốn biết đáp án.

“Tiểu thư, là ai chọc giận ngươi vậy?” Hoan Lạc nhìn Thiên Thanh Hoàng buồn đã lâu, hỏi. Hiên Viên Tuyệt có việc phải rồi đi, lúc các nàng ba người

đến đã thấy Thiên Thanh Hoàng râu rĩ, ánh mắt mê mẩn không yên lòng!

“Không có việc gì, ngươi không nên hỏi!” Thiên Thanh Hoàng ừ rừ lên tiếng, kéo hồ da đắp qua người, nằm xuống một bên chợp mắt.

Hoa Hỷ thẳng tắp nhìn Thiên Thanh Hoàng, dùng khẩu hình hỏi Hoan Lạc: Tiểu thư tâm tình không tốt?

Hoan Lạc liếc nàng một cái, không nói gì nữa.

Đột nhiên Hiên Viên Dịch từ cửa ló đầu vào, trong tay cầm một chuỗi đã quả không biết tên, nhìn Thiên Thanh Hoàng như hiện vật quý: “Hoàng tâu, đây là quả ta vừa mới hái được từ núi, đã nếm rồi, rất ngọt, người cũng thử đi!”

Đối với Hiên Viên Dịch mà nói, Thiên Thanh Hoàng chính là phúc tinh của hắn. Trước đây mỗi lần chạy trốn bị tóm lại, không phải bị hoàng huynh hung hăng giáo huấn một phen, thì cũng là bị hoàng huynh không thèm liếc mắt một cái đã nhốt vào tẩm cung! Nhưng lần này hoàng huynh một chút cũng không qua tâm hắn, cũng chẳng dùng hình phạt! Hy vọng vĩnh viễn đều không nhớ có hắn tồn tại là được!

“Không thấy tâm tình tiểu thư không tốt sao? Cút qua một bên đi!” Hoan Hỷ mặt bánh bao quát.

“Ta cho Hoàng tâu của ta, liên quan gì đến ngươi?” Hiên Viên Dịch rống lại.

“Cái gì mà Hoàng tâu, tiểu thư nhà ta còn chưa gả, không tính!”

“Hiện tại không phải sắp gả sao? Đến Tây Hạ là lập tức thành Hoàng tâu của ta!”

“Được rồi! Các ngươi yên tĩnh một chút đi được không? Tiểu thư muốn nghỉ ngơi!” Tính tình Hoan Lạc vẫn rất tốt cũng không nể mặt, kết quả là thuận tay đóng cửa sổ lại, nhốt Hiên Viên Dịch bên ngoài.

Hoan Hỷ bắt đầu hừ một tiếng, cũng không thèm nhắc lại.

Suốt một đoạn đường dài sau đó, Hiên Viên Tuyệt cũng không trở về, thẳng đến chạng vạng, đoàn người rốt cục cũng đến trạm dịch.

“Tiểu thư! Cẩn thận một chút!” Tuy rằng biết Thiên Thanh Hoàng sẽ không nghe, nhưng Hoan Lạc vẫn thật cẩn thận.

“Ân!” Thiên Thanh Hoàng không có tình thần lên tiếng, bắt quá do giấc ngủ ban nãy nên cũng tốt hơn rất nhiều.

“Dựa vào cái gì mà bắt ta ngủ trong cái sân kém như vậy, ta là công chúa, ta muốn ngủ bên trong!” Cách đó không xa truyền đến thanh âm Tư Đồ Văn Thiên tức giận chửi mắng, khiến mấy người bọn họ quay đầu nhìn lại.

“Hừ!” Hiên Viên Dịch tức giận hừ nói, “Nữ nhân kia thật sự đê tiện, hoàng huynh đã nói không cần nàng ta, nàng ta lại còn cố muốn đi theo! Đã đi theo lại không ăn thì khóc, nữ quan mà cũng muốn chủ viện, nàng ta tưởng mình còn là công chúa chứ!”

“Bản cung là nhất quốc công chúa, tin bản cung tội gì ngươi không?” Tư Đồ Văn Thiên chống nạnh quát Lãnh Nguyệt, đáng tiếc khuôn mặt Lãnh Nguyệt lại không đổi sắc, lạnh lùng nói: “Chúng ta ở đây chỉ có một công chúa, còn ngươi chỉ là một nữ quan! Nếu muốn làm công chúa như lời ngươi nói, ta có thể phái người đưa ngươi trở về!”

“Ngươi...” Tư Đồ Văn Thiên nhìn Lãnh Nguyệt không lưu tình làm cho tức giận phát điên, nhưng chỉ có thể nhịn xuống. Vì Hiên Viên Tuyệt, nàng nhẫn!

Nhìn bộ dáng Tư Đồ Văn Thiên không chịu thua, Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Đúng là nữ nhân quật cường! Vì Hiên Viên Tuyệt mà cam nguyện buông tha ngôi vị công chúa. Cũng đáng để thưởng thức đấy!”

“Có cái gì tốt mà thưởng thức? Nàng ta chỉ coi trọng mỹ mạo của hoàng huynh! Lúc trước thì chết sống cũng không chịu, hiện tại lại bám như đĩa, đúng là không biết xấu hổ!” Hiên Viên Dịch tức giận nói.

“Đúng!” Hoan Hỷ khó có dịp không phản bác Hiên Viên Dịch, hai người lần đầu tiên có tiếng nói chung.

“Được rồi! Vào đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng không nói tiếp, đoàn người dần dần đi vào căn phòng tốt nhất trong trạm dịch.

Cho lui tất cả, Thiên Thanh Hoàng một mình trở về phòng, lại nhìn thấy Lãnh Nguyệt đang đứng trên hành lang. Lãnh Nguyệt vừa nhìn thấy Thiên Thanh Hoàng, lập tức ôm quyền chấp tay: “Hoàng hậu nương nương!”

Thiên Thanh Hoàng khoát tay: “Không có người, lễ nghi như vậy làm gì? Huống hồ ta không phải hoàng hậu, chờ khi ta vào Tây Hạ hoàng cung hành lễ cũng không muộn!”

“Dạ!” Lãnh Nguyệt buông tay, lập tức hơi lo lắng hỏi: “Hoàng hậu nương nương không thoải mái?”

“Không có việc gì! Ngươi gọi ta là Thiên tiểu thư hoặc Thiên Thanh Hoàng được rồi, hoàng hậu nương nương nghe có chút không tự nhiên!” Thiên Thanh Hoàng đối với thiếu niên lạnh lùng này rất hảo cảm, cho nên khi nói chuyện cũng không tự giác nhu hòa một chút.

“Thật sự không có việc? Cả buổi chiều đều không thấy người nói gì, giống như tâm tình không tốt.” Hắn luôn canh giữ phía ngoài xe ngựa, cho nên lấy

nhĩ lực của hần mà nói, không cần cố ý cũng có thể nghe hết động tĩnh bên trong.

“Ân! Cứ xem như tâm tình không tốt đi! Bất quá hiện tại đã không có việc gì!” Thiên Thanh Hoàng không muốn nhiều lời, cho dù nói cũng không có người hiểu.

“Ngươi là thiếu gia Lãnh gia?” Nàng nhớ Tây Hạ có tam đại thế gia, trong đó Lãnh gia là đứng đầu, hơn nữa Lãnh gia nhân phụng vi tôn Hiên Viên Tuyết, cho nên thân phận của Lãnh Nguyệt không khó đoán.

“Ta là con trai thứ ba của đại phu nhân.” Không biết vì sao nàng hỏi như vậy, nhưng hần vẫn thành thật trả lời.

“Được rồi, ta muốn nghỉ ngơi, ngươi cũng trở về đi.” Nói xong lập tức xoay người rời đi, lưu lại bóng dáng thiếu niên lạnh lùng vẫn còn mê mang.

Trở lại phòng, thay một thân hoa y, mặc tổ sam màu trắng, nắm y phục trong tay, trong đầu nàng lại đột nhiên hiện lên hình ảnh khi bị Hiên Viên Tuyết hôn môi. Nỗi lòng thật vất vả mới yên tĩnh lại nhất thời loạn cả lên.

“Ba ba!” Vỗ vỗ hai má, nàng cố gắng khiến cho loại cảm giác kỳ quái này trôi đi: “Ta đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Đem y phục ném lên giường, xoay người lại thấy Hiên Viên Tuyết ngồi ở cái bàn bên cạnh, tâm tư đột nhiên mạnh mẽ nhảy một chút: “Ngươi đến đây lúc nào?”

“Vừa tới.” Hiên Viên Tuyết buông chén trà trong tay nhìn về phía nàng, con ngươi sâu thẳm không hề chớp, trước sau như một thần bí khó lường, bất quá lại làm tim Thiên Thanh Hoàng đập nhanh.

Có chút chật vật chuyển dời tầm mắt, Thiên Thanh Hoàng thăm mắng tính cách của mình khi nào thấp như vậy. Nhìn dáng vẻ của hần tựa hồ đã ngồi hồi lâu, nhưng nàng một chút cũng không phát giác, chẳng lẽ hần đã có thể ảnh hưởng đến nàng? Cái này không phải chuyện tốt!

“Ngươi chuẩn bị rời đi?” Thanh âm Hiên Viên Tuyết lạnh lùng kéo lại suy nghĩ của nàng.

“Ân!” Gật gật đầu, “Đã đi xa Vũ Kinh rồi, ta cũng nên rời đi!”

Hiên Viên Tuyết trầm mặc một lát, đến tận lúc Thiên Thanh Hoàng nhìn không được nhìn về phía hần, rốt cục mới mở miệng: “Đến ngày thành hôn, dưới sự chứng kiến của bao nhiêu người như vậy lại không có tân nương, ngươi bảo ta giải thích thế nào?”

Lời của Hiên Viên Tuyết làm Thiên Thanh Hoàng sững sờ, quả thật thân phận Hiên Viên Tuyết không phải bình thường, hần là hoàng đế một quốc gia, ngay ngày tân hôn lại không thấy tân nương, đây chính là chuyện mất mặt nhất trên đời! Nàng sao có thể không nghĩ tới?!

Thiên Thanh Hoàng trong lòng hiện lên một tia ngưng đọng, ánh mắt nhìn về phía Hiên Viên Tuyết mang theo vẻ xem kỹ cùng xa cách: Nam nhân này quá nguy hiểm! Rõ ràng mới gặp không lâu mà đã có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng! Nghĩ như vậy, Thiên Thanh Hoàng càng thêm kiên định về quyết tâm phải rời khỏi hần!

“Không phải còn một công chúa chân chính sao?” Tư Đồ Văn Thiên là nhất quốc công chúa, cam đoan sẽ không ai nói gì.

Hiên Viên Tuyết cảm giác được Thiên Thanh Hoàng xa cách cùng lạnh lùng, một cổ hờn giận trong lòng liền từ từ dâng lên: “Trẫm khiến ngươi chán ghét như vậy?” Chán ghét đến mức muốn thoát đi, giờ phút này còn muốn vứt hần cho người khác?

“Không phải! Ta...” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên không biết nên nói cái gì, “Trẫm”? Hần chưa từng tự xưng như vậy trước mặt nàng, cũng làm cho nàng thiếu chút nữa quên mất hần là một đế vương, hơn nữa còn là đế vương thô bạo huyết danh trong tứ quốc!

Nàng biết Phượng Huyết sẽ không thương tổn nàng, nhưng nếu là Hiên Viên Tuyết thì sao? Nếu như người nàng gả là Phượng Huyết, thì có rời đi cũng sẽ không ai nói gì, nhưng đằng này người nàng gả lại là Hiên Viên Tuyết, gả cho là một quốc gia hoàng đế! Cho tới bây giờ quả thật nàng chưa suy nghĩ tới hậu quả khi rời đi!

Sự khôn khéo của nàng đâu rồi? Sự cơ trí của nàng đâu rồi? Còn có linh lung tâm thông thấu kia nữa?

Trong lòng Thiên Thanh Hoàng có đủ loại cảm xúc, hai tay đặt bên người không tự chủ nắm lại.

Hiên Viên Tuyết cảm giác chính mình đã đạt được mục đích, liền không hề ép nói tiếp: “Trẫm yêu cầu không nhiều lắm, chỉ muốn khẳng định có cuộc hôn nhân này, ngươi rời đi trẫm không ngăn cản, nhưng trẫm hy vọng đại hôn ngày đó có thể ở Tây Hạ nhìn thấy ngươi!”

Hồi lâu sau, lâu đến mức không khí đều ngưng đọng, Thiên Thanh Hoàng mới mở miệng nói ra một chữ: “Được!”

Sau đó nàng nở nụ cười, cười như bình thường nàng vẫn cười, nhưng đôi mắt lại vô cùng lạnh lùng, tiểu ý càng lúc càng tùy ý nhìn Hiên Viên Tuyết, thanh âm bình thản nói: “Ngươi thắng!”

“Uổng cho ta tự nhận hết thảy đều nhìn thấu, cuối cùng lại bị ngươi mê hoặc, có lẽ phải nói là bị hai thân phận của ngươi mê hoặc. Ta vẫn xem ngươi là Phượng Huyết, mà đã quên ngươi cũng là một đế vương!”

“Nếu đã đáp ứng thì sẽ làm được, hiện tại ta phải đi rồi!” Nói xong, cũng không nhìn mặt Hiên Viên Tuyết, lập tức mở cửa đi ra ngoài, mang theo Hoan

Hỷ cùng Hoan Lạc biến mất trong bóng đêm.

Bởi vì không quay đầu, cho nên nàng không thấy thâm tình trong mắt Hiên Viên Tuyết, thậm chí còn sự bá đạo phải đạt được...

Nhìn phương hướng Thiên Thanh Hoàng ly khai, con người sâu thẳm thâm trầm như nước: “Nếu như trăm không làm như vậy, chúng ta còn có thể cùng xuất hiện sao...” Hắn biết rõ nàng sẽ tức giận, nhưng đây là lần đầu tiên hắn bức thiết muốn bảo vệ một người, một người hắn không muốn mất đi, một người cô độc có thể đi vào thế giới của hắn, giống như dòng nước ấm từ từ len lỏi, khiến hắn không thể buông tay...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35: Ngọc Bội! Thanh Hoàng Sơn Trang:

“Tiểu thư! Chúng ta cứ như vậy mà đi sao?” Hoan Hỷ hỏi.

Thiên Thanh Hoàng gật gật đầu: “Ta cần phải xử lý vài chuyện, bất quá...” Thiên Thanh Hoàng nhìn về phía thiếu niên hưng phấn thờ hồng học: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hiên Viên Dịch về mặt thương tâm, hân cư nhiên nghe được trong giọng Hoàng tẩu có sự ghét bỏ! Quá mức đau lòng a...

Hoan Hỷ bĩu môi, thực không trách nhiệm giải thích, “Ta cũng không biết, lúc ta xuất môn thì bị hắn bắt gặp, sau đó sống chết muốn đi theo, cho nên hiện tại mới như vậy.”

“Người vì sao biết Hoan Hỷ phải đi?” Ánh mắt Thiên Thanh Hoàng mang theo sự khôn khéo.

“Hoàng tẩu đừng bỏ lại ta a! Nếu như không có người, hoàng huynh khẳng định sẽ tra tấn ta! Người thiện tâm cứu giúp tiểu nhân một mạng đi!” Hiên Viên Dịch kêu lên, còn phối hợp làm ra vẻ mặt thương tâm cùng bộ dáng hơi sợ hãi.

Nhưng thật ra nội tâm Hiên Viên Dịch lại không phải như thế: Hoàng tẩu tha thứ cho tiểu đệ a! Hoàng huynh nói muốn ta mặt dày mày dạn đi theo, nếu như bị người đá đất, khi ta trở về sẽ phải chịu đại hình, cho nên vì cái mạng nhỏ này, Hoàng tẩu, ta thực xin lỗi!

“Đi thôi!” Ngay lúc Hiên Viên Dịch nghĩ xong, Thiên Thanh Hoàng một câu kéo hắn từ địa ngục lên thiên đường. Hai chữ kia đối với hắn mà nói, quả thực là âm thanh của tự nhiên!

“Hoàng tẩu là tốt nhất!” Chiếm được rồi thì không nên quên chân chó một chút! (Chân chó: Nịnh hót)

“Hừ!!” Hoan Hỷ tuy về mặt khinh thường, nhưng trong mắt lại lộ ra vui mừng, nếu không có tiểu tử này, nàng biết cãi nhau với ai đây!

Hiên Viên Dịch không cãi lại, chỉ nhìn Hoan Hỷ bằng một biểu tình đặc ý, muốn có bao nhiêu đáng đánh liền có bấy nhiêu đáng đánh!

Bởi vì sắc trời đã muộn, cho nên bọn họ cũng không đi quá xa, chỉ đến khi tới được một khách điểm khá xa đội ngũ đón đầu liền dừng lại, hừng đông mới bắt đầu đi tiếp.

Thẳng đến khi bọn họ đều đã ngủ, Thiên Thanh Hoàng vẫn còn tựa vào đầu giường, nhất điểm buồn ngủ cũng không có.

Nghĩ đến chính mình cư nhiên rơi vào bẫy của Hiên Viên Tuyết, Thiên Thanh Hoàng có chút buồn bực, bất quá so với sự tức giận ban nãy thì bây giờ đã không còn. Mặc kệ Hiên Viên Tuyết như thế nào, thủy chung đều là sai lầm của nàng, huống hồ kết cục đã định, giận hắn cũng vô dụng.

Lắc đầu đem chuyện này xua đi, Thiên Thanh Hoàng bỗng nhớ tới cái hòm chính mình kêu Hoan Hỷ đi đào, liền đứng dậy mở hành lý, một cái hộp so với hộp trang sức còn nhỏ hơn lẳng lẳng nằm bên trong.

Hòm dùng gỗ thượng đẳng từ đàn chế thành, thân hòm điêu khắc vài đóa hoa nhỏ, nhìn qua cũng rất đẹp.

Hòm này là vật nữ nhân kia trước khi chết đưa cho nàng, hơn nữa bà ta một chữ cũng không nói thêm. Nàng tuyệt không tò mò xem bên trong là cái gì, cho nên sau khi nữ nhân kia chết liền chôn cùng, về phần vì sao muốn Hoan Hỷ đào ra, kỳ thật chỉ là một quyết định nhất thời, bỗng cảm thấy mình nên nhìn xem.

Cầm lấy hòm, từ đàn hương khí thân nhiên bay ra, ngón tay phát qua hoa văn, điêu khắc vô cùng tốt...

“Kẹt!” Nhẹ nhàng mở nắp nhìn vào, bên trên cắm bó màu tím đặt một khối Kỳ Lân Ngọc ónh bạch sáng bóng, vừa thấy đã biết giá trị liên thành!

Cái nữ nhân kia sao lại có được ngọc bội như vậy? Nàng cầm ngọc bội lên, thân ngọc ấm áp, sờ vào cực kỳ thoải mái.

Vạch cảm bố lên nhưng cũng thấy có cái gì khác, ngay lúc nàng chuẩn bị khép hờm lại, lại bỗng thấy ở dưới đáy có một hàng chữ nho nhỏ, chuẩn xác mà nói là một câu thơ: Nhân sinh chỉ như ban đầu gặp, chuyện tình gió thu bi họa phiến?

Hào bi thương!

“Nhân sinh chỉ như ban đầu gặp, chuyện tình gió thu bi họa phiến? Gió thu, họa phiến...” Thiên Thanh Hoàng cả kinh, Thu Thủy Ly? Họa phiến? Không thể nào?!

Thiên Thanh Hoàng thu hồi ngọc bội, nàng không biết cái đó và kia hai người có quan hệ gì, cũng không muốn miệt mài theo đuổi; nàng chán ghét sự phiền toái, trừ phi phiền toái tự tìm tới cửa, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không quản chuyện dư thừa!

Trạm dịch:

Hiên Viên Tuyết đứng bên giường nhìn Lãnh Nguyệt, dung nhan băng lạnh như sương không mang theo một tia cảm tình. Phía sau là một hắc y nhân đang báo cáo kết quả điều tra.

“Khởi bẩm chủ thượng! Nương nương đã đi khá xa khỏi trạm dịch, hết thấy đều bình thường!”

Hiên Viên Tuyết thân nhiên ân một tiếng: “Nói chuyện khác.”

“Đạ. Nam Phong cùng Tây Lương đều có động, Tư Đồ Thanh đem hai người chúng ta bắt được giải đến Nam Phong, mà Đông Phương Vô Dật cũng nhận được tin tức, Đông Phương Hằng nhiều ngày lo đối sách.”

“Tây Lương vì lần hòa thân này mà đã phái đi mấy đội nhân mã, thuộc hạ đã âm thầm giải quyết ba, hơn nữa còn cho người mai phục phía trước; ngoài hai quốc gia trên còn có Thái Hậu!”

“Thái Hậu!” Lúc Hiên Viên Tuyết nói đến này hai chữ, thanh âm lạnh đi vài độ, vẫy tay: “Lui ra!”

“Thuộc hạ cáo lui!” Dứt lời, người nọ trong chớp mắt liền biến mất.

Hiên Viên Tuyết đứng bất động phía trước cửa sổ thật lâu, nhưng trên người lại phát ra cô tuyệt cùng hận ý làm cho tim người ta nhìn không được đập nhanh...

“Thái Hậu sao...”

Hôm sau:

Đoàn người của Thiên Thanh Hoàng từ rất sớm đã xuất phát, bởi vì tốc độ xe ngựa quá chậm nên tất cả đều cưỡi ngựa. Nhưng ngoài ý muốn của Thiên Thanh Hoàng các nàng chính là, Hiên Viên Dịch này cũng có phong thái hoàng tử a, thuật cưỡi ngựa không phải tốt bình thường! Kết quả là sau khi Hiên Viên Dịch nói một câu, đã làm cho ba người triệt để thu hồi tâm tư tán thưởng!

“Ta đây là vì chạy trốn nên mới phải học, bằng không đã sớm bị người của hoàng huynh tóm trở về!” Nhìn ánh mắt ba người chuyển biến, Hiên Viên Dịch không hiểu vì sao: “Ta nói sai cái gì sao?”

Hoan Hỷ liếc trắng mắt, giục ngựa tiến lên đi cùng Thiên Thanh Hoàng.

Đột nhiên, Hiên Viên Dịch chỉ về phía cách đó không xa kêu lên: “Mau nhìn, là người Thanh Hoàng son trang a!”

Mấy người nhìn lại, quả nhiên thấy một đội nhân ngũ mặc quần áo Thanh Hoàng son trang màu xám, đằng sau mỗi kiện quần áo đều có Phượng Hoàng màu xanh, Phượng Hoàng phía dưới không phải Hỏa Diễm, mà là một cây tùng bụi gai, trên bụi gai cùng Phượng Hoàng có dấu hiệu của Thanh Hoàng son trang.

“Có cần kinh ngạc vậy không?” Bọn họ chỉ là người bình thường trong Thanh Hoàng son trang thôi mà!

“Nhưng là người của Thiên hạ đệ nhất son trang a, nghe nói cũng là son trang thiên hạ đệ nhất có tiền. Kỳ lạ là người trong son trang ai cũng thực trẻ tuổi, hơn nữa người người đều võ nghệ phi phàm.”

“Sân nghiệp Thanh Hoàng son trang trải rộng thiên hạ, không thể đếm hết, hơn nữa Thanh Hoàng son trang chủ thích cứu giúp người khác, những người không nhà để về đều được nhận đến làm nhân công, cho bọn họ có cơm ăn, đúng là người tốt!”

Hiên Viên Dịch hưng phấn nói, không nhìn đến bộ dáng Hoan Hỷ và Hoan Lạc ghen cười, hai người đồng thời ở trong lòng thầm nghĩ: Không biết nếu Hiên Viên Dịch biết người hấn nói tốt đẹp trong miệng kia chính là tiểu thư thì sẽ có biểu tình gì?

Mà Thiên Thanh Hoàng cũng nghi hoặc nhìn về phía Hoan Lạc, tựa hồ đang hỏi: Người hấn nói là ta?

Hoan Lạc nhìn cười gật gật đầu: Tiểu thư! Người hấn nói chính là người!

Đột nhiên bên kia truyền đến động tĩnh, lôi kéo lại sự chú ý của bọn họ, trong nháy mắt khi Thiên Thanh Hoàng nhìn đến, sắc mặt chợt lạnh xuống, con

ngươi lạnh lùng nổi lên mưa rền gió dữ...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 36: Lửa Giận Thiên Thanh Hoàng

Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc nháy mắt đã cảm giác được cảm xúc của Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt cũng quay đầu nhìn lại, khuôn mặt vốn mang theo ý cười cũng lập tức lạnh đi.

Cách đó không xa trong đội nhân mã, một quân sự đang cầm roi quất vào người lão nhân đang quỳ trên đất, khắp người đều là máu nhưng lão vẫn quỳ, bởi vì, trong lòng còn đang gắt gao chờ một tiểu cô nương. Cô nương kia về mặt hoảng sợ, tuyệt vọng cùng hận thù, nước mắt liên tục chảy xuống, không ngừng la lên.

“Gia gia! Gia gia, các ngươi không được đánh ông nội của ta, các ngươi không được đánh ông nội của ta...”

“Hoan Hỷ!” Chỉ với hai chữ, Hoan Hỷ đã biết ý tứ của tiểu thư, thân mình như tên bắn nhảy khỏi ngựa, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt đội nhân, hai ngón tay mềm mại nhẹ nhàng giữ lấy roi của tên quân sự.

“Oa! Hoan Hỷ thật lợi hại!” Hiên Viên Dịch về mặt ngạc nhiên.

Không để ý đến Hiên Viên Dịch hưng phấn, Thiên Thanh Hoàng cùng Hoan Lạc giục ngựa đi đến, rất nhanh đã đến gần chỗ nhóm người, thanh âm Hoan Hỷ cùng người nọ tranh chấp cũng rõ ràng rơi vào trong tai.

“Tiểu nha đầu kia rút ra cho ta, bằng không ngay cả ngươi ta cũng sẽ đánh!” Quân sự hé ra khuôn mặt gầy gò, một đôi đồng tử làm cho người ta nhìn đã thấy không thoải mái.

Hoan Hỷ hừ lạnh: “Đánh ta? Còn phải xem ngươi có bản lĩnh hay không!”

Người nọ đột nhiên cười khinh miệt: “Ngươi có biết bốn đại gia là ai không? Bốn đại gia chính là tam đẳng quân sự của Thanh Hoàng sơn trang! Ngươi còn dám quấy nhiễu, cần thận bốn đại gia không khách khí!”

“Ta thực muốn biết nha, ngươi làm thế nào qua được khảo hạch quân sự sơn trang?” Hoan Hỷ về mặt khó chịu.

Thanh Hoàng sơn trang quân sự phân tứ đẳng, hẳn xem như là quân sự tối hạ đẳng, bất quá Thanh Hoàng sơn trang chế độ nghiêm khắc, muốn bay lên cấp nhanh nhất phải nhận sự khảo hạch nghiêm khắc! Mà nhìn hẳn như vậy làm sao qua được khảo hạch? Thật không biết tên quân sự này làm thế nào leo lên được?

“Ngươi...” Bị nói trúng chỗ đau, quân sự kia có chút chột dạ, chức quân sự này là hẳn nhờ phụ thân đi cầu Đường chủ, chứ không phải thông qua khảo hạch bình thường. Thanh Hoàng sơn trang chế độ nghiêm minh, nếu như những người đứng đầu biết hẳn đi cửa sau, vậy thì xong rồi. Nhưng chột dạ cũng chỉ trong nháy mắt, nghĩ đến ngoại nhân không thể biết chuyện bên trong Thanh Hoàng sơn trang, lập tức lại trở nên đứng lý hợp tình: “Ta đương nhiên phải trải qua khảo hạch qua mới được lên làm quân sự, chẳng lẽ ngươi dám nghi ngờ năng lực của ta?”

Hoan Hỷ về mặt khinh thường: “Sai! Ta nghi ngờ không phải năng lực của ngươi, mà là nhân phẩm của ngươi! Đánh lão nhân, khi dễ tiểu hài tử, còn dám mượn danh Thanh Hoàng sơn trang, đúng là cặn bã biến chất!”

“Cái nha đầu chết tiệt kia, xem ta đánh gãy chân ngươi đây!” Người nọ tức giận ngất trời, muốn vung roi lên, nhưng lại bị Hoan Hỷ xảo diệu đoạt được, ném ra xa.

Vỗ vỗ tay phủi tro bụi, Hoan Hỷ về mặt khinh thường: “Công phu ba con mèo này cũng dám khoe khoang?”

“Ngươi... Ngươi...” Người nọ chỉ vào Hoan Hỷ nói không ra lời, đột nhiên vung tay với những người phía sau: “Người tới! Bắt xú nha đầu này về cho ta, bộ dạng cũng không tệ, ai bắt được thì đêm nay cho nếm thử đầu tiên!”

Tiếng nói vừa dứt, những người phía sau liền cười dâm dăng, nhất thời tất cả đều xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử. Tuy rằng khuôn mặt Hoan Hỷ trông giống oa nhi, nhưng tuyệt đối đủ khuynh thành, mười bốn tuổi ngây thơ vô cùng kích thích nam nhân.

“Hoan Hỷ có nguy hiểm!” Hiên Viên Dịch hoảng sợ kêu một tiếng, muốn tiến lên lại bị Hoan Lạc kéo cương ngựa.

“Hoan Hỷ nguy hiểm, sao ngươi không đi cứu nàng?” Hiên Viên Dịch về mặt sốt ruột.

Hoan Lạc liếc mắt: “Không phải ta khinh thường ngươi, nhưng ngươi đi chỉ làm Hoan Hỷ thêm phiền toái mà thôi. Vì an nguy của Hoan Hỷ, ngươi ngoan ngoãn đội đi!”

“Thật sự? Thối bánh bao kia lợi hại như vậy?” Nghe được Hoan Hỷ không có nguy hiểm, khuôn mặt Hiên Viên Dịch lập tức thay đổi.

Hoan Hỷ nhìn ra xa, bỏ lại một câu “Chính mình xem” rồi không thèm nhắc lại.

“A... A... A...” Nghe một tiếng thát thanh kêu rên, khuôn mặt Thiên Thanh Hoàng cùng Hoan Lạc không chút thay đổi, nhưng Hiên Viên Dịch đầu tiên là ánh mắt co rúm, cuối cùng là toàn bộ khuôn mặt đều co rúm. Hắn đột nhiên phát hiện, thì ra ngày đó bị Hoan Hỷ túm như vậy, xem ra cũng tính là tương đối ôn nhu!

Chỉ nhìn kẻ bị đánh vô số quyền cước rồi đá vào vũng nước thôi kia cũng đủ thấy nằng quá dữ dội thô bạo, quá cường mạnh buh hăn! Hiên Viên Dịch đột nhiên dâng lên một loại ý thức có nguy hiểm, nếu như sau này hăn chọc Hoan Hỷ trở nên nóng nảy, nằng có phải cũng... cũng như vậy?

“A...” Tiếng kêu rên lại vang vọng toàn bộ rừng cây, người cuối cùng cũng đã bay ra ngoài, Hoan Hỷ vẻ mặt thỏa mãn vỗ vỗ tay, cảm thán: “Đã lâu không được đánh người như vậy, quá thích!”

Hiên Viên Dịch thật cẩn thận tiêu sái đến trước mặt Thiên Thanh Hoàng, hỏi: “Hoàng tẩu, đánh người như vậy sẽ không có việc gì chứ?”

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng liếc nhìn hăn: “Ta chỉ là đánh người của Thanh Hoàng son trang!”

Hiên Viên Dịch: “...” Hoàng tẩu cũng thật buh hăn, ngay cả câu ta chỉ là đánh người của Thanh Hoàng son trang cũng dám nói...! Nghe nói Thanh Hoàng son trang chẳng những có được Thiên hạ đệ nhất tài lực, hơn nữa còn toàn chọn người võ công cao cường trong võ lâm, hơn nữa quan trọng là người trong Thanh Hoàng son trang cực kỳ bao che khuyết điểm cho nhau, bọn họ không tùy tiện trêu chọc người khác, nhưng nếu người khác khi dễ bọn họ, thì chẳng màng kẻ bị khi dễ chỉ là một tiểu nhị, Thanh Hoàng son trang cũng sẽ truy cứu đến cùng.

Vậy mà hiện tại người bọn họ khi dễ không chỉ là một tiểu nhị, mà là một quân sự cùng đại đội nhân mã! Tuy rằng đối phương không đúng, nhưng thâm trạng như vậy...

Ngay tại thời điểm Hiên Viên Dịch nội tâm rối rắm, thanh âm Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng lại truyền đến: “Hiên Viên Dịch! Ngươi có nhớ rõ ngươi là hoàng tộc? Hoàng tộc nên có kiêu ngạo cùng đại khí của hoàng tộc, không phải như ngươi sợ đầu sợ đuôi, giống hệt một đứa nhỏ không thể lớn! Hôm nay là do bọn họ không đứng trước, chúng ta ra tay chính là bênh vực kẻ yếu, cần gì phải để ý nhiều chuyện. Đối phương cường đại thì sao, chúng ta cũng phải có chính kiến của mình.”

“Nếu ngươi muốn làm một hoàng tộc tốt, hoặc không muốn trở thành gánh nặng của hoàng huynh ngươi, thì nên học tập dần đi! Hiên Viên Tuyết sùng ngươi, nhưng ta thì không! Ta không hi vọng ngươi biến thành kẻ ngu muội không biết gì, người như vậy ta khinh thường!”

“Hoàng tẩu...” Hiên Viên Dịch chăm chú nhìn Thiên Thanh Hoàng, rõ ràng là ngữ khí khinh thường, nếu đổi lại là các đại thần trong triều nói, hăn khẳng định sẽ phát giận, nhưng là nghe hoàng tẩu nói, hăn lại cảm thấy mỗi câu đều rung động tâm tư!

“Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng giục ngựa xoay người, trên mặt hăn sương như trước, nhìn ra được tâm tình phi thường không tốt!

“Tiểu thư xin dừng bước...” Đột nhiên lão già vắn quỳ trên mặt đất không để ý chính mình toàn thân bị thương, lập tức lao đến trước ngựa của Thiên Thanh Hoàng Mã, gian nan quỳ xuống.

“Có việc?” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng quay đầu.

“Tiểu thư...” Lão già nghẹn ngào nói: “Lão Hán ta tạ ơn tiểu thư cứu mạng, đại ân đại đức này lão Hán kiếp sau làm trâu làm ngựa cũng nhất định báo đáp cho người!”

“Không cần!” Nàng không tin có kiếp sau.

“Tiểu thư! Lão Hán biết tiểu thư đã cứu tổ tôn hai chúng ta, lão Hán không nên đưa ra yêu cầu vô lễ như vậy... Nhưng mà... cháu gái ta còn nhỏ, lão Hán lại không còn nhiều thời gian, để nó một mình cô linh lão thật sự không đành lòng, vậy nên cầu tiểu thư thương xót thu nó làm nha hoàn!”

“Nha đầu kia tay chân lạnh lợi, làm được việc khó, chịu được mệt nhọc, chỉ cần tiểu thư có thể cho cơm ăn là tốt rồi!” Lão già nói xong nước mắt không ngừng rơi xuống, thân mình liên tục run rẩy.

“Tiểu thư...” Hoan Hỷ nhìn có chút không đành lòng, ánh mắt dừng trên người tiểu cô nương vẫn im lặng, muốn nói lại thôi!

“Hoàng tẩu...” Hiên Viên Dịch cũng không đành lòng, trong trường hợp như vậy, chỉ cần không phải người có ý chí sắt đá, thì không ai lại đành lòng.

Ba ánh mắt nhất thời nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, mà tiểu cô nương bên kia cũng nhìn không được nhìn qua. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người cùng sự chờ đợi của lão già, Thiên Thanh Hoàng rốt cục cũng mở miệng: “Hoan Lạc, lưu lại chút bạc, chúng ta đi thôi!”

“Tiểu thư!” Lão già cả kinh ngẩng đầu, ánh mắt bi thiết khi chạm vào con người Thiên Thanh Hoàng lạnh như băng bỗng run lên, một chữ cũng nói không ra lời!

“Tiểu thư... Bọn họ...” Hoan Hỷ còn muốn nói nữa, nhưng lại bị Hoan Lạc giữ chặt, thả xuống bạc vụn trước mặt lão già rồi xoay người thúc ngựa rời đi.

“Tiểu thư! Vì sao không thu nhận nha đầu kia? Nàng thật đáng thương.” Nghe ngào hồi lâu, Hoan Hỷ nhin không được hỏi.

“Đáng thương?” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, thanh âm lạnh lùng hỏi lại: “Nhìn một gia gia yêu cháu gái như vậy vì mình quý xuống cầu xin lại thờ ơ, đây là phản ứng của một cháu gái nên có?”

Ba người: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Vu Nữ, Gặp

Tuy rằng bây giờ đã là tháng 10, nhưng mặt trời vẫn như trước chói chang, trên trời không một mảnh màu lam, mây cũng nhìn không thấy một đám, người đi đường bị phơi nắng chảy đầm đìa mồ hôi...

“Thật khát a...” Hiền Viên Dịch nằm úp sấp trên lưng ngựa, một bộ muốn chết không sống, những người khác đều có nội công hộ thể, tuy rằng khát, nhưng không đến mức như Hiền Viên Dịch.

Hoan Hỷ vẻ mặt ghét bỏ nhìn Hiền Viên Dịch: “Ai bảo ngươi uống hết nước của mình rồi, xứng đáng!”

Hiền Viên Dịch động động môi, ngay cả khí lực đầu võ mồm cũng không có.

“Đón lấy!” Thanh âm Thiên Thanh Hoàng trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, một túi nước tràn đầy bay về phía hắn.

“Ừng ục ừng ục...” Hung hăng uống mấy ngụm, Hiền Viên Dịch lập tức khôi phục bộ dáng sinh long hoạt hổ: “Cảm ơn Hoàng tâu!”

“Hừ!” Hoan Hỷ bắt mẫn hừ thanh, nàng ghen tị!

“Hừ cái gì mà hừ, Hoàng tâu của ta tốt với ta, ngươi có ý kiến?” Vừa mới khôi phục tinh thần, hai người đã lại đầu võ miệng.

“Thật âm ỹ!” Hoan Lạc cau gien quát, thật hết cách với hai người này, trước kia chỉ một Hoan Hỷ đã làm nàng chịu đủ, giờ lại nhiều thêm một người, này không phải nàng yếu mệnh sao?

Đột nhiên thấy Thiên Thanh Hoàng kéo cương ngựa, sắc mặt ngưng trọng, Hoan Lạc không khỏi nhú mảy: “Tiểu thư! Làm sao vậy?”

Thiên Thanh Hoàng sắc mặt ngưng động: “Hoan Lạc! Mang hai người bọn họ tới trang viên gần nhất chờ ta!”

“Tiểu thư! Xảy chuyện gì?” Hoan Lạc cũng cảm giác được rất nghiêm trọng, bằng không Thiên Thanh Hoàng sẽ không lộ ra biểu tình như vậy.

“Hoàng tâu! Làm sao vậy?” Hiền Viên Dịch cùng Hoan Hỷ hai người hiển nhiên cũng như trong sương mù.

“Đi mau!” Một tiếng này Thiên Thanh Hoàng cơ hồ rống lên.

“Tiểu thư bảo trọng!” Hoan Lạc biết Thiên Thanh Hoàng khẳng định gặp phải chuyện khó giải quyết, mà bọn họ còn cố ở lại chính là gây phiền toái, lập tức không nói nhiều, kéo cương ngựa hai người kia, cùng nhau chạy về phía trước.

Thẳng đến khi ngựa ba người biến mất trong tầm mắt, tâm tư căng thẳng của Thiên Thanh Hoàng mới thoáng thả lỏng một chút, lập tức nhảy xuống, vỗ mông ngựa cho nó chạy đi.

Nơi này ở giữa hai vách núi, thoạt nhìn giống như một cái khe sâu, đặc biệt là hai bên đều không có cây cối, chỉ có bùn đất phơi nắng ố vàng.

Nàng bước chậm từng bước một, áo trắng tung bay, chớp mắt đã đến phía trên một vách núi.

“Xuất hiện đi!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng quanh quẩn nơi sơn cốc, nhưng không ai trả lời.

“Ha ha...” Hồi lâu sau, một chuỗi thanh âm chuông bạc bỗng vang lên, hơn nữa càng lúc càng lớn, tiếp theo, ở trên vách núi đối diện Thiên Thanh Hoàng, một thân ảnh yếu điệu trống rỗng xuất hiện, quý dị vô cùng!

Váy áo nhiều màu, trên tay trên chân đều buộc một chuỗi chuông, tóc dài màu râm nắng dùng ngũ sắc dải băng đan thành vô số lọn nhỏ, lộ ra khuôn mặt trang dung xinh đẹp. Thân váy đại khai đại hợp, lộ ra phần lớn phong cảnh trước ngực, mà dưới làn váy cư nhiên không mặc quần dài, cặp đùi tuyết trắng cứ như vậy bại lộ trong không khí. Đối với nam nhân mà nói, đây tuyệt đối là một mỹ nhân!

“Ha ha! Tiểu nha đầu, chúng ta lại gặp mặt!” Nữ tử tùy ý đứng, toàn thân cao thấp không tiêu tan mị hoặc sáng rọi.

“Còn dám chạy đến đây, xem ra lá gan của ngươi không phải lớn bình thường đâu.” Nữ nhân này chính là người quý dị nhất trong thất thế lực, Vô nhai Nữ Vu, một tay hảo độc, hơn nữa công phu cũng cực kỳ quý dị; nghe đồn nàng lấy tâm nam nhân để luyện độc, vì thế ở trên giang hồ kết không ít cừu gia.

“Ta sợ cái gì?” Nữ tử lơ đãng nghịch ngợm vài sợi tóc: “Ta không phải vì tò mò về tà môn võ công của ngươi mới đến sao!? Có thể ở trong tay Goyard ta đào thoát, ngươi là người duy nhất!” Nói xong mị nhãn còn ái muội nhìn Thiên Thanh Hoàng.

Thiên Thanh Hoàng nheo mắt: “Ngươi nói ta là tà môn võ công? Chẳng phải tà môn võ công không đâu lại được ngươi sao?”

“Ha ha! Đúng!” Goyard rất rộng rãi thừa nhận, nhưng lại có chút tự hào, vẫy vẫy tay vào thắt lưng: “Ta muốn biết võ công của ngươi từ đâu mà học được, chỉ cần ngươi nói cho ta, ta sẽ không làm khó dễ ngươi nữa.”

“Không thể phụng cáo!” Thiên Thanh Hoàng lạnh mặt, “Lời ngươi nói không ai dám tin!” Tin tưởng này nữ nhân này thì chẳng khác nào bước nửa chân vào địa ngục.

“Tiểu nha đầu! Không cần cự tuyệt nhanh chóng như vậy, nếu không ta thực thương tâm.” Goyard tuy mỉm cười nói chuyện như trước, bắt quá trong mắt lại xẹt qua một tia sát ý trốn không thoát ánh mắt Thiên Thanh Hoàng.

“Goyard! Ta chưa từng trêu chọc ngươi, ngươi cần gì phải dằng co dây dưa, hơn nữa đừng nghĩ ta dễ khi dễ như vậy!” Vô nhai có độc thuật Vu Cổ (Phù Thủy) nổi danh, nếu như trêu chọc vào thì thật sự chính là chết như thê nào cũng không biết, nếu có thể, Thiên Thanh Hoàng không muốn có nhiều phiền toái; nhưng Goyard này cứ dây dưa không chỉ một lần, tính nhẫn nại cũng năng nhanh chóng đã dùng hết, thật muốn trực tiếp giết chết cho xong việc!

“A! Tiểu nha đầu bảo nổi a!” Không vì lời của Thiên Thanh Hoàng mà tức giận, ngược lại nàng ta còn cười đến càng sáng lạn.

“Muốn đánh thì cứ nói rõ, cần gì nhiều lời vô nghĩa như vậy!” Thiên Thanh Hoàng bình phục tâm tình, khôi phục bộ dáng lạnh lùng, nàng không thích người khác ảnh hưởng đến cảm xúc của mình, cho dù là chán ghét cũng không được!

“Lâu rồi không gặp mà ngươi vẫn nôn nóng như vậy!” Goyard mắt cười quyền rũ, thân ảnh lập tức trong chớp mắt biến mất.

Chính là, khi nàng ta xuất hiện ở chỗ Thiên Thanh Hoàng, lại không thấy thân ảnh Thiên Thanh Hoàng đâu. Mà ở phía đối diện chỗ nàng ta vừa mới đứng, lại có một bóng người áo trắng, không phải Thiên Thanh Hoàng là ai?

Thiên Thanh Hoàng có công pháp của nàng ta? Ý cười trên mặt Goyard liền đông cứng, thân ảnh lại biến mất. Nhưng vẫn như cũ, thân ảnh Thiên Thanh Hoàng cũng trong chớp mắt xuất hiện ở phía đối diện, hơn mười lần cứ như thế diễn ra.

“Ngươi muốn đánh thì đừng có chạy, đổi đi đổi lại có ý tứ gì?” Đuổi không được người, Goyard bắt đầu dùng phép khích tướng.

Thiên Thanh Hoàng nâng mâu: “Thì sao!”

Goyard lại ẩn thân, nhưng lúc này Thiên Thanh Hoàng không trốn, rất nhanh, nàng ta thẳng tay đâm đến tim nàng.

Thiên Thanh Hoàng phát tay đánh úp bàn tay đang hướng thẳng về tim mình, một tay kia tiếp được nàng ta, đánh úp về phía bụng. Goyard thu quyền thành chưởng, một con rắn lục sắc nhỏ từ tay áo trườn ra, trong chớp mắt muốn chui vào cổ tay áo Thiên Thanh Hoàng, lại đột nhiên bị nàng túm lấy, đầu rắn cùng thân rắn đứt làm hai nửa.

Goyard cả kinh, không kịp đau lòng vì ái xạ, bàn tay Thiên Thanh Hoàng đã tiếp tục tấn công, hai ngón tay tránh đi cánh tay của Goyard mà đâm vào cánh tay kia, ‘phật’ một tiếng bố cảm vỡ tan, một con rắn màu đỏ điều thanh khác cũng tang mạng.

“Ngươi...” Goyard giờ phút này đã tức giận đến mức nói không ra lời, hai điều xạ đều là độc trung chi độc nàng ta phải nuôi rất lâu mới lớn, vậy mà lại bị Thiên Thanh Hoàng hai phát bóp chết! Làm sao có thể không đau lòng đây!?

Đột nhiên một đạo tiếng cười khác thường truyền vào trong tai Goyard, làm cho nàng ta nghi hoặc, đồng thời cũng rất nhanh thu tay, nhìn Thiên Thanh Hoàng phía trước mười thước, oán hận nói: “Tiểu nha đầu, lần sau ngươi sẽ không tốt mệnh như vậy đâu! Ngươi giết chết ái xạ của ta, ta sẽ tìm ngươi báo thù!”

Nói xong liền biến mất tại chỗ.

Thiên Thanh Hoàng nhìn nơi Goyard biến mất, trong ánh mắt có một tia nghi hoặc, nếu như nàng không nghe lầm, thì hình như trong lời nàng ta tựa hồ mang theo một tia sung sướng... Nàng giết rắn của nàng ta khiến nàng ta cao hứng?

Bắt quả nghĩ đến nàng ta sẽ lại đến tìm, Thiên Thanh Hoàng cảm thấy quá mức vô lực, nàng thực sự không muốn chút nào! Nàng ta mỗi lần đều mang đến một độc vật, lần trước là sâu, lần trước nữa là rết cùng nhện, lần này lại là xạ... chỉ nghĩ đến thôi cũng đã sợ muốn nổi da gà, thật không biết nàng ta dùng cách gì mang những thứ kia theo bên người!

Nghe được có tiếng vó ngựa, Thiên Thanh Hoàng theo bản năng quay đầu, lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc mà bá đạo... hắn sao lại ở trong này?

Không đợi Thiên Thanh Hoàng nghĩ xong, người nọ trong chớp mắt đã đến trước mắt nàng, hỏi một câu mà người vốn nên hỏi là nàng: “Sao ngươi lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 38: Đồng Hành

“Vậy sao ngươi lại ở đây?” Vị hoàng đế đại nhân này không phải nên ở cùng đội ngũ hòa thân sao?

Chưa ai dám hỏi lại hần như vậy, Hiên Viên Tuyết khẽ cau mày, nhưng vẫn giải thích nói: “Ta muốn đi Tang Thành lấy đồ.”

“Là cái gì mà khiến ngươi phải tự mình đi lấy?” Không phải nàng nghi ngờ, mà Thanh Hoàng sơn trang là trang viên ngay tại Tang thành, chẳng lẽ là trùng hợp?

“Kiểm lệnh!” Hần biết Thiên Thanh Hoàng nghi hoặc, huống hồ chuyện này nàng cũng biết, cho nên cũng không giấu diếm.

Kiểm lệnh?! Lý do quả thật đủ cho nàng tin!

“Còn ngươi? Vẫn chưa trả lời ta a!” Ánh mắt Hiên Viên Tuyết đảo qua nàng, phát hiện nàng không bị thương mới hơi thở phào nhẹ nhõm, bắt quả khi nhìn đến hai điều xà thanh đỏ lại nhất thời lạnh mặt, thần sắc chuyển động bị hần che giấu vô cùng tốt, không bị Thiên Thanh Hoàng phát hiện.

“Ta cũng phải đi Tang thành!” Nàng không muốn giải thích rõ ràng, bởi vì chỉ đơn giản là không muốn nói.

“Vậy chúng ta cùng đi.” Hiên Viên Tuyết tùy ý nói, làm cho người ta không thấy được sự khác biệt.

Thiên Thanh Hoàng muốn cự tuyệt, nhưng cự tuyệt thế nào bây giờ? Nói ta không muốn đi cùng ngươi? Hay là nói đi với ngươi ta không được tự nhiên? Toàn lý do không hợp lý! Ngay lúc Thiên Thanh Hoàng còn do dự, Hiên Viên Tuyết đã tự nhiên dắt tay nàng đi về phía trước: “Đi thôi! Mặt trời lớn như vậy, đứng ở chỗ này phơi nắng sẽ bị đen.”

Thiên Thanh Hoàng triệt để im lặng, hoàng đế đại nhân hần lại quan tâm đến vấn đề phơi nắng sẽ bị đen?

Dùng khinh công đi đến nhai hạ, vấn đề mới lại xuất hiện. Ngựa của nàng vừa mới đuổi đi, mà ngựa của Hiên Viên Tuyết lại chỉ có một con, chẳng lẽ muốn đồng kỵ?

Hiên Viên Tuyết xoay người lên ngựa, vươn tay với Thiên Thanh Hoàng: “Lên đi! Từ đây đến Tang Thành khá xa, cho dù dùng khinh công cũng rất mất thời gian.” Hần trực tiếp chặt đứt đường cự tuyệt của nàng.

Thiên Thanh Hoàng nhìn cặp con người sâu thẳm của Hiên Viên Tuyết, trong lòng thầm thở dài: Xem ra là nàng nghĩ nhiều.

Hiên Viên Tuyết để Thiên Thanh Hoàng ngồi phía trước, hai tay tự nhiên ôm nàng vào ngực, vung cương ngựa: “Đi!”

Con ngựa này thuần đen, không có một tia tạp mao, lưng ngựa rất rộng, cước bộ vững vàng, đúng là một hảo mã! Nhưng là... lồng ngực rộng lớn rắn chắc có độ ẩm, cùng Long Tiễn Hương quanh quẩn nơi chớp mũi lại làm cho Thiên Thanh Hoàng nhận không được có cảm giác không nói lên lời...

Trước kia Hoa Úc cũng thường xuyên ôm nàng, hần thoát nhìn rất gầy, nhưng vì tập võ mà thân thể rắn chắc, nhưng khi đó nàng lại không có cảm giác như bây giờ, giống như chính mình hoàn toàn bị một người chiếm cứ, thậm chí còn bắt đầu chậm rãi ăn mòn tư tưởng nàng...

Cảm giác được người trong lòng đang dao động, ở chỗ Thiên Thanh Hoàng không nhìn thấy, bạc môi Hiên Viên Tuyết gợn lên một nụ cười kinh tâm, xem ra nàng cũng không phải không có cảm giác! Ngửi được mùi trúc xanh cùng mùi hoa sen trên người nàng, cảm giác trong lòng bỗng vô cùng phong phú, Hiên Viên Tuyết chưa từng thấy thỏa mãn như vậy.

Cho dù là ngôi vị hoàng đế hay là thiên hạ, với hần mà nói có cũng được không có cũng không sao, nhưng chỉ có người trong lòng này khiến hần thật tình muốn có được, muốn đem nàng bỏ vào trong lòng, nhu tiến cốt nhục.

Hần bình sinh lần đầu tiên muốn một người như vậy, cho nên hần tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ chuyện xấu gì phát sinh. Bất kể dùng thủ đoạn nào, hần cũng phải có được nàng!

Giống như Hiên Viên Tuyết nói, nơi này cách Tang thành rất xa, hơn nữa xung quanh đều là sơn đạo, cho dù có là hảo mã cũng chạy xóc nảy vô cùng. Vì không để chính mình đựng quá nhiều vào người phía sau, Thiên Thanh Hoàng cố gắng cứng ngắc thân thể, nhưng chỉ được một lúc, thắt lưng nàng đã mỏi nhừ, cảm giác ê ẩm cực kỳ khó chịu.

Rốt cục nàng cũng nhận không được nữa mà thử nhích lại gần phía sau, cảm giác Hiên Viên Tuyết không phát hiện mới nhẹ nhàng đem sức nặng trên thân

đặt lên người hắn. Lúc này thất lưng mới hơi thư thái.

Có lẽ do tối qua ngủ không tốt, hoặc có lẽ do cái ôm phía sau rất an tâm, mà Thiên Thanh Hoàng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Hiên Viên Tuyệt cúi đầu nhìn dung nhan Thiên Thanh Hoàng không phòng bị, không khởi tả chậm tốc độ, bàn tay nâng lên muốn vuốt ve mặt nàng, lại sợ nàng tỉnh mà ngược lại đặt tới bên hông, làm cho nàng càng thêm dựa vào mình, hắc đồng sâu thẳm hiện lên một ý cười vừa lòng.

Cho dù giờ phút này trong lòng nàng không có hắn, nhưng nàng đã bắt đầu không phòng bị hắn, vậy nên chỉ cần nàng mở trái tim ra một chút, hắn tin mình nhất định sẽ dễ dàng tiến vào tâm nàng.

Vùi đầu vào mái tóc đen dài thật sâu hít một hơi, tất cả đều là hương khí dễ ngủ của nàng, trên khuôn mặt bá đạo liễm lộ ra cô tịch cùng ngoan tuyệt, thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng vang lên: “Nữ nhân! Hiện tại là người cho ta hi vọng, vậy nên ta cũng hi vọng người có thể yêu ta. Ta cô độc lâu lắm rồi, ta cần một người ở bên, mà người, lại là người duy nhất có thể bước vào thế giới của ta. Ta không có khả năng buông tay người... Trăm ngàn lần đừng thương tổn ta... trăm ngàn lần đừng... được không?” Nếu không ta sẽ thật sự cô độc cả đời...

Có lẽ vì cảm giác được hơi thở cô tịch trên người Hiên Viên Tuyệt mà Thiên Thanh Hoàng lại mơ thấy thiếu niên không rõ ràng kia... khuôn mặt hắn rất mơ hồ, nhưng y phục hoàng sắc trên người lại rất rõ ràng, long bào!

Hắn quỳ gối dưới đài cao, lưng thẳng tắp, trong mắt tất cả đều là không cam lòng cùng hận thù, loại cốt hận này làm Thiên Thanh Hoàng nhận không được kinh hãi. Mà trên đài cao là một nữ nhân mặc áo choàng hoa lệ, nàng nhìn thiếu niên quỳ phía dưới, trong mắt không có đau lòng, chỉ có ý cười làm càn cùng chán ghét thật sâu.

Hình ảnh bỗng nhiên nghịch chuyển, thiếu niên mặc long bào ngồi trên điện Kim Loan, phía dưới là nhất bang văn võ đại thần, vài người còn đang nói chuyện, tuy rằng không nghe thấy bọn họ nói gì, nhưng nhìn biểu tình cũng có thể thấy được bọn họ đối với vị hoàng đế này không một chút tôn kính, cũng không có nghiêm cần một thần tử nên có.

Không biết người phía dưới nói gì, chỉ thấy thiếu niên vung tay lên, một chữ lạnh như băng phun ra, Thiên Thanh Hoàng nhận được khẩu hình kia: Giết!

Sau đó là một đội nhân mã từ trên trời bay xuống, vài quan viên nháy mắt bị chém đầu, huyết sát Kim Loan điện!

Hình ảnh mới lại xuất hiện, đại thần trên điện đã mang về mặt cung kính, nhưng nhiều hơn chính là sợ hãi cùng kinh hoàng!

Mười năm ân nhân mười năm hận, thanh sơn đỏ, nước sông nghịch lưu!

Sát huynh giết cha đoạt thiên hạ, trấn chính triều cương, huyết sát Kim Loan!

Thiên Thanh Hoàng tỉnh lại trong sương mù, cảm giác được phía sau ấm áp mà đau đớn trong lòng thật lâu không tiêu tan: Hiên Viên Tuyệt, thiếu niên kia, là người sao?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 39: Trung Thành, Tín Nhiệm

“Tách ra ở đây đi.” Ngoại thành Tang thành, Thiên Thanh Hoàng thoải mái nhảy xuống lưng ngựa, nhẹ nhàng xoa xoa thất lưng còn chút đau nhức, nhìn Hiên Viên Tuyệt nói.

Hiên Viên Tuyệt cũng xuống ngựa, tuy hắn đeo mặt nạ nhưng thoát nhìn vẫn như trước bất phàm.

“Đêm nay ta đi tìm kiếm lệnh, nếu người có hứng thú thì cũng đến đi, ta sẽ ở đây chờ người!”

Thiên Thanh Hoàng không nói gì, quay đầu đi đến cửa thành, rất nhanh biến mất trong biển người mờ mịt.

Thẳng đến khi không nhìn thân ảnh nàng, Hiên Viên Tuyệt mới thu hồi ánh mắt, thanh âm trầm thấp lộ ra khẳng định: “Người nhất định sẽ đến!”

“Tiểu thư không sao chứ?” Trong một cái sân hẻo lánh, Thiên Thanh Hoàng vừa mới khóa đi vào đã bị Hoan Hỷ ôm chặt lấy, cao thấp kiểm tra xem có thiếu một miếng thịt hay không.

“Được rồi! Ta không sao!” Thiên Thanh Hoàng xoa bóp khuôn mặt bánh bao, cười với nàng một cái an tâm.

“Tiểu thư! Là người quen sao?” Hoan Lạc cũng vẻ mặt lo lắng.

“Ân! Là Vu nữ Vô nhai, nhưng đã đi rồi.” Thiên Thanh Hoàng nói.

“Cái gì? Là Vu nữ Vô nhai?” Ở cách đó không xa, Hiên Viên Dịch la hoảng lên, một đôi ánh mắt trùng lớn như chuông đồng: “Người nói hôm nay chúng ta thiếu chút nữa gặp Vu nữ Vô nhai?”

“Làm sao vậy?” Tuy rằng có rất nhiều người sợ Goyard, nhưng có cần phản ứng lớn như vậy không?

“Làm sao vậy?! Hoàng tẩu không biết cái vu nữ Goyard gì đó thích lấy lòng người sao?” Dứt lời còn nhìn chỗ trái tim Thiên Thanh Hoàng một cái, nghe nói chưa từng có người thoát khỏi tay Goyard.

Thiên Thanh Hoàng nhìn bộ dáng ngu ngốc của Hiên Viên Dịch, tỏ vẻ không nói gì: “Yên tâm, ta không bị lấy tâm, hiện tại vẫn còn là người.”

Nghe vậy, Hiên Viên Dịch làm như an tâm vỗ ngực, sau đó là vẻ mặt sùng bái: “Hoàng tẩu thật lợi hại, người cư nhiên có thể sống sót từ tay vu nữ kia.”

Hoan Hỷ nhin không được một quyền đánh vào đỉnh đầu Hiên Viên Dịch, không quan tâm ánh mắt hân ôm nổi hận mà cả giận nói: “Người là đồ ngốc sao? Biết vu nữ kia lấy lòng người, chẳng lẽ lại không biết nàng ta chỉ lấy của nam nhân?”

“A?” Hiên Viên Dịch kinh hách, thân thủ sờ sờ tim mình, hoàn hảo vẫn còn! Nghĩ tới hôm nay thiếu chút nữa bị vu nữ kia lấy mất tâm, Hiên Viên Dịch bỗng cảm giác sau lưng lạnh buốt.

“Được rồi! Không nói nữa, Hoan Hỷ, đi gọi quản sự nơi này tới cho ta.” Thiên Thanh Hoàng nói xong liền xoay người đi vào chủ đường.

“Ai! Người túm ta làm gì?” Hiên Viên Dịch đột nhiên bị Hoan Hỷ túm áo, nhất thời bất mãn.

Hoan Hỷ oán hận trừng hân một cái: “Tiểu thư có chuyện muốn làm, ngoại nhân như ngươi phải tránh xa.”

Hiên Viên Dịch kháng nghị: “Ta không phải ngoại nhân, nàng là Hoàng tẩu của ta!”

“Còn chưa gả đâu! Không tính!” Hoan Hỷ trực tiếp dùng một tay nhấc Hiên Viên Dịch lên, một bước đi ra ngoài.

“Dù sao cũng sẽ là!” Hiên Viên Dịch không để ý chính mình bị nhấc mà cãi lại, kết quả là bị Hoan Hỷ quăng như quăng phá bố ra ngoài tường, rất đáng thương!

Trang viên chủ đường:

Một loạt các thiếu niên cô nương sắp xếp đứng dưới đại đường, ai ai cũng cực kỳ xuất chúng. Nếu như bên ngoài có người nhìn thấy, tuyệt đối sẽ kêu sợ ra tiếng, bởi vì những người này tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lại đều là nhân vật tiếng tăm trong Tang Thành như chương quỳ đại thương, quản lý phòng thu chi... hơn nữa người người đều một thân võ công không tầm thường, ở Thanh Hoàng sơn trang còn có thân phận nhất đẳng quản sự, đi đến đâu cũng có người nịnh bợ!

Mà những người bình thường đều khó được gặp này ngày hôm nay lại nhất tề tụ chung một chỗ, hơn nữa còn như những đứa nhỏ mắc lỗi, vẻ mặt ảo não cùng tự trách không yên.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, mọi người trong lòng đều vui vẻ, ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa ra vào, rất nhanh, một đạo thân ảnh màu trắng từ từ đi đến.

Vẫn quần áo màu trắng như xưa, vẫn khuôn mặt bình thường như xưa, nhưng lại làm cho đám người đứng chờ hồi lâu kích động vô cùng, đồng thời xoay người: “Tham kiến trang chủ!”

Bọn họ cuối cùng cũng đã được gặp lại nàng, nữ thần trong lòng bọn họ! Tuy rằng nàng không cho mọi người gọi là chủ nhân, nhưng bọn họ vĩnh viễn đều là người của nàng!

“Miễn.” Thanh âm Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng, bùng lên chén trà Hoan Hỷ chuẩn bị trước đó nhấp một ngụm mới ngẩng đầu nhìn một lượt, làm cho tất cả đều hí, nhưng cũng kinh!

“Hôm nay tìm các người vì chuyện gì thì không cần nhắc lại nữa, người đại diện đứng ra đi!”

“Trang chủ!” Một thiếu niên thoát nhìn ôn trọng đứng dậy: “Mấy người trang chủ đã gặp là người của Tang thành đệ thập cửa hàng, tên quản sự kia cũng không phải thông qua khảo hạch mà lên. Bởi vì phụ thân là lão bản của một cửa hàng dưới trướng chúng ta, cho nên hân cầu thuộc hạ ban cho một chức quản sự, hân từng có ân với mọi người, cho nên thuộc hạ mới làm ra chuyện sai lầm kia.”

“Tên quản sự cùng thủ hạ của hân thuộc hạ đã xử lý, cửa hàng cha hân quản lý đã phái người khác đến tiếp quản.”

Ngắn ngủn nửa ngày đã xử lý xong hết thảy, không khó nhìn ra được năng lực của nhóm người lãnh đạo này.

Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Nếu đã xử lý tốt thì ta không nói nhiều nữa, hi vọng lần sau không còn chuyện như vậy. Lúc trước khi thành lập ta đã nói qua, Thanh Hoàng sơn trang không phải của ta, mà là của các người, cần các người tự mình duy trì và để ý.”

“Muốn Thanh Hoàng sơn trang tiếp tục phát triển, các người nhất định phải làm gương tốt, chiếu quy củ mà làm việc, bằng không... Thanh Hoàng sơn

trang không cần tồn tại.”

“Trang chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định không để chuyện như vậy phát sinh.” Mọi người nháy mắt đều quý xuống tuyên thệ, không một tia không tình nguyện.

Hoan Hỷ nhìn mọi người quý trên mặt đất mà trong lòng cũng kích động như bọn họ, cũng muốn đem cả đời kính dâng cho người trước mắt này; chẳng nằng nằng không nói câu gì, bọn họ vẫn nguyện trung thành vĩnh viễn không thay đổi; cho dù nàng có bảo bọn họ đi tìm cái chết, bọn họ cũng không một câu oán hận. Nhưng, bọn họ sợ nhất là không nhận được sự tín nhiệm của nàng, chỉ một câu thôi cũng đủ để linh hồn bị nhốt vào vạn trượng vực sâu.

“Được rồi! Đứng lên đi!” Thiên Thanh Hoàng vung tay đặc xá, kỳ thật ban đầu nàng cũng rất tức giận, nhưng trở về sau đã tiêu giảm rất nhiều, dù sao sơn trang lớn như vậy cũng khó tránh được có sơ sẩy.

“Tiểu thư! Nghe nói người phải thành hôn à?”

“Tiểu thư! Người sẽ ở Tang thành bao lâu?”

“Tiểu thư! Lần này mang ta đi theo được không?”

“Tiểu thư! Không thể chỉ ta một chút võ công sao?”

“...” Vừa được đặc xá, mọi người đã lập tức dứt bỏ bộ dáng nghiêm túc vừa rồi, lao nhao đứng lên giống như một đám nhỏ hiếu học vọt tới trước mặt Thiên Thanh Hoàng hỏi đông hỏi tây.

Thiên Thanh Hoàng về mặt bất đắc dĩ, rõ ràng nàng còn nhỏ hơn bọn họ, nhưng vì sao lại cảm thấy đây là những đứa nhỏ của nàng?! Ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Hoan Lạc, lại bị Hoan Lạc quăng cho một cái biểu tình tự cầu phúc rồi cười lui ra!

Hoan Lạc nhìn bầu trời bên ngoài, trên mặt lộ vẻ tối hồn nhiên tiểu: Tiểu thư! Người có biết từ ngày người kéo chúng ta lên từ vực thẳm, nói với chúng ta rằng chúng ta chẳng thua kém ai, thì tâm tư của chúng ta đã trao cả cho người?

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 40: Sơn Tự Mật Đạo

Một thân hắc y cắt may tinh xảo bao lấy thân hình thon dài hữu lực, tóc đen dùng vải bố đơn giản vén lên, gió đêm thổi tới làm tóc đen tung bay, giống như một bức tiên tranh thủy mặc.

Hắn khoanh tay đứng, khí thế vương giả không thể che giấu tùy ý tản ra, chỉ là một bóng dáng đã khiến lòng người nhin không được muốn thần phục.

“Đúng là một nam nhân bá đạo!” Thiên Thanh Hoàng đứng ở cửa thành nhìn bức tranh này, cảm thán nói, lập tức bật cười nhẹ nhàng lắc đầu, nàng gần đây luôn bị nam nhân này ảnh hưởng.

Mà lúc này, nàng cũng không biết vì sao mình đứng ở đây.

“Ngươi tới!” Cảm giác được nàng đã đến, Hiên Viên Tuyệt xoay người, lộ ra khuôn mặt kinh thể tuyệt mỹ, hắc đồng sâu thẳm thẳng tắp vọng tiến linh hồn Thiên Thanh Hoàng.

Tâm tư Thiên Thanh Hoàng không thể khổng chế run một chút, cường tráng trấn định gật gật đầu, không nói gì.

“Đi thôi!” Không biết khi nào Hiên Viên Tuyệt đã xoay người ngồi trên lưng ngựa, thực ngựa đi đến, vươn tay về phía nàng. Thiên Thanh Hoàng nheo mắt thăm mắng chính mình, sớm biết như vậy đã cười ngựa đi! Nhưng hiện nàng còn biết nói gì đây, chỉ đành không cam lòng vươn tay.

Hiên Viên Tuyệt một tay cầm cương ngựa, một tay tự nhiên ôm eo nhỏ của Thiên Thanh Hoàng, động tác tự nhiên này làm thân mình Thiên Thanh Hoàng cứng đờ, nhưng cũng không mở miệng, một chút đỏ ửng rất nhanh hiện lên hai má. Ở nơi nàng nhìn không thấy, hắn nhin không được cười khế.

Tựa vào trong ngực Hiên Viên Tuyệt, cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắn ấm áp, Thiên Thanh Hoàng từ đáy lòng thờ dài. Cho dù nàng có muốn hay không thì lực ảnh hưởng của nam nhân này đã không phải lớn bình thường, sự bá đạo của hắn đã từng bước một xâm nhập vào thế giới của nàng, hơn nữa còn để lại ấn ký...

Rõ ràng đã hạ quyết tâm phải rời đi, hơn nữa cũng biết rõ càng dây dưa càng có nhiều phiền toái, nhưng vì sao chính nàng cũng khổng thể tự khổng chế?!

Hiên Viên Tuyệt, người rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Đến rồi.” Hiền Viên Tuyệt lên tiếng kéo Thiên Thanh Hoàng khỏi đồng suy nghĩ. Nàng giương mắt nhìn lên, nơi này là chân núi, trước mặt có một cầu thang nối thẳng lên đỉnh.

Hiền Viên Tuyệt từ trên lưng ngựa nhảy xuống, tự nhiên vươn tay với Thiên Thanh Hoàng, làm cho nàng sững sốt trong chốc lát, động tác hẳn tự nhiên như vậy, chẳng lẽ thường xuyên vươn tay với nữ nhân? Bất quá nghĩ đến thân phận cùng tính tình của hắn, đương nhiên sẽ không có khả năng! Nhưng một tia cảm xúc không rõ vẫn xẹt qua trái tim, khiến nàng có chút khó chịu.

“Đi thôi!” Vì bình phục cảm xúc khác thường, Thiên Thanh Hoàng dẫn đầu nâng cước bộ; mà Hiền Viên Tuyệt cũng không nói gì, lẳng lặng tiêu sái đi sau nàng hai bước.

Con đường này đã bị cây cối che lấp, ánh trăng chiếu không đến, nhưng lại không ảnh hưởng tới thị giác của hai người. Yên lặng không nói gì, trong không khí chỉ có cước bộ dẫm nát lá cây cùng tiếng hô hấp mỏng manh. Rõ ràng là nơi trống trải, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Cuối cùng, Thiên Thanh Hoàng nhìn không được dừng lại cước bộ, trong đêm đen thanh âm nàng so với bình thường càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Hiền Viên Tuyệt, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Dung túng nàng tùy ý, dung túng nàng rời đi, dung túng nàng khiêu khích một quốc gia đế vương như hắn, thậm chí nguyện ý buông tha cao ngạo của đế vương để tự mình đón nàng xuống ngựa... nàng không ngờ, tuy nàng không hiểu cảm tình là gì, cũng không hiểu cái gì là lừa mình dối người, nhưng cho dù về mặt cảm tình nàng có ngu ngốc thì cũng không ngốc đến mức không nhìn ra Hiền Viên Tuyệt đối với chính mình bất đồng. Hết thấy những điều làm cho nàng cảm thấy chân tay luống cuống, làm cho nàng hít thở không thông, thậm chí càng làm cho nàng muốn rời đi!

“Ngươi rốt cuộc cũng cảm giác được à!” Giống như thần phi thần, ánh mắt Hiền Viên Tuyệt xuyên qua bóng đêm thẳng tắp dừng trên người Thiên Thanh Hoàng, thanh âm bá đạo vô cùng: “Lời ta nói vĩnh viễn không đổi, ta có thể để ngươi rời đi, có thể để ngươi đi làm chuyện ngươi muốn làm, nhưng ngươi tuyệt đối phải là hoàng hậu của ta!”

Hắn thật sự vẫn bá đạo như vậy! Đáp án này không phải đã sớm ở đáy lòng sao? Nhưng sao nàng vẫn lựa chọn bỏ qua, để rồi có cục diện ngày hôm nay?!

“Đi thôi!” Nàng lại nâng cước bộ trước, chính là lần này trầm trọng hơn rất nhiều, nhưng cũng thanh tĩnh rất nhiều.

Hiền Viên Tuyệt nhìn bóng dáng nàng, hẳn cảm nhận được một loại hơi thở lạnh lùng cùng cao ngạo từ thân thể nàng tản ra như muốn cự nhân ngoài ngàn dặm... Giờ phút này hẳn rất muốn kéo nàng vào trong lòng, nói cho nàng biết hắn không muốn làm gì cả, hắn chỉ muốn nàng, nhưng hắn lại không thể... Cho dù dung túng cũng không thể để nàng đi quá xa, vậy nên không thể quá dung túng cũng không thể quá bá đạo, bởi vì chỉ cần nàng không trốn khỏi bên người hắn, hắn tin tưởng có thể làm cho nàng yêu mình.

Hắn biết lòng nàng khẳng định có cảm xúc phản đối hắn, nhưng bởi vì nàng khôn khéo, nàng lý trí, nàng không tiếp thu được giá trị cùng lừa gạt, cho nên hắn tình nguyện để nàng hiểu về cảm tình của mình muộn một chút, chứ không muốn sau khi nàng biết xong sẽ rời đi.

Hiền Viên Tuyệt hẳn từ đầu đã là một thợ săn, hết thấy đều tính kế rất khéo, thậm chí ngay cả tâm tình cùng phản ứng của con mồi cũng tính đến. Thiên Thanh Hoàng lý trí và khôn khéo, nhưng cũng bởi vì quá lý trí, cho nên mới thua cuộc!

“Nơi này?” Thiên Thanh Hoàng nhìn cánh cửa rách nát trước mặt, trên đỉnh đầu có tấm biển đã cũ nhưng vẫn nhìn rõ ba chữ: Phật La Tự!

“Àn!” Hiền Viên Tuyệt gật đầu, lập tức tiến lên đẩy sơn môn không biết đã bao lâu chưa có người mở.

Cánh cửa rách nát ‘Chi nha’ một tiếng mở ra, lập tức tro bụi liên bay xuống đầy trời sương trắng; đội tro bụi tản đi, Hiền Viên Tuyệt mới cất bước vào trong, mà Thiên Thanh Hoàng cũng đi theo.

Sơn tự này rất lớn, chỉ là rách nát đã không thành bộ dáng, nơi nơi đều có tro bụi cùng mạng nhện, ngay cả rạn nứt kiến cũng tùy ý có thể thấy được.

Hiền Viên Tuyệt nhìn không chớp mắt, trực tiếp đi về phía sau. Nơi này hẳn là nhất kiện thiện phòng, nhưng hiện tại đơn giản chỉ còn một cái mỗ cùng một giường một chăn.

Hiền Viên Tuyệt đi đến bên giường, trực tiếp dùng nội lực dời giường, lộ ra một khối không bàn, ánh mắt chung quanh đánh giá, tìm kiếm phương pháp mở ra.

“Ngươi làm sao biết kiểm lệnh ở đây?” Thế nhân đều biết thế gian chỉ có ba khối kiểm lệnh, mà cái mặt khối này tuyệt đối không phải ba khối ban đầu kia, như vậy khối kiểm thứ tư biến mất hẳn làm sao biết được?

“Là đại sư giảng trần nơi này nói cho ta biết, bất quá hắn cũng chỉ biết nó ở phía dưới chứ không biết đi xuống thế nào.” Hiền Viên Tuyệt không do dự hồi đáp.

Thiên Thanh Hoàng hơi nâng mâu, đi đến trên khối sàn, xoay người nhẹ nhàng gõ, thanh âm nặng nề nhắc nhở nàng cái mặt này là thật.

Hiển nhiên Hiền Viên Tuyệt cũng phát hiện: “Đại sư kia là trước lúc lâm chung nói cho ta biết, tuyệt đối sẽ không sai.”

Thiên Thanh Hoàng nhớ hình như mình cũng từng gặp qua cơ quan mật như vậy, nhưng chính là nàng chỉ biết phương pháp chứ chưa từng mở qua...
Thiên Thanh Hoàng xoay người bắt tay đặt trên mặt đất, mạnh mẽ dùng nội lực tìm kiếm.

Hiên Viên Tuyệt nhìn nội lực trong lòng bàn tay Thiên Thanh Hoàng, con ngươi sâu thẳm giữ kín như bưng thẳm tự hỏi, nội lực của nàng sao có thể hùng hậu như vậy? Trừ bỏ ân sĩ, hẳn chưa từng thấy qua người có nội lực như vậy!

Không đợi hẳn nghĩ nhiều, một tiếng vang thanh thúy đã truyền đến, Hiên Viên Tuyệt theo bản năng cảm giác được nguy hiểm, bỗng thấy dưới chân Thiên Thanh Hoàng trong khoảng khắc vỡ ra một cái lỗ to, mà Thiên Thanh Hoàng chưa kịp phản ứng đã ngã vào. Thân thủ Hiên Viên Tuyệt rất nhanh bắt lấy tay Thiên Thanh Hoàng muốn kéo lên, nhưng lại cũng bị cổ lực đạo cường đại đó kéo xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Địa Hạ Trận Pháp

“Đáng chết!” Lạnh lùng như Thiên Thanh Hoàng giờ phút này cũng nhìn không được phần nộ, biết vậy nàng đã không tới, cũng càng không phá giải cái mật đạo kia, để bây giờ có cái kết cục này!

“Ha ha!” Đỉnh đầu truyền đến hai tiếng cười khê, làm cho nàng cảm tức cắn răng: “Ta nói này hoàng đế đại nhân, ngươi muốn cười thì tốt xấu gì cũng nên xem tình huống chứ! Chúng ta hiện tại thế này mà ngươi còn cười được?”

Bọn họ hiện tại chính là, Hiên Viên Tuyệt một tay dùng sức nắm mỏm núi, một tay gắt gao cầm tay Thiên Thanh Hoàng, hai người cứ như vậy lơ lửng giữa không trung! Mà phía dưới bọn họ, chính là vực sâu trăm trượng không đáy! Cho dù khinh công hai người có độc tuyệt thì khi ngã xuống cũng không tốt hơn bao nhiêu so với thịt nát xương tan.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Ngươi hỏi ta ta hỏi ai đây, tối như mực thế này ai thấy được?” Nàng không phải Thiên Lý Nhân, làm sao có thể thấy được trăm trượng? Cho dù thấy cũng chỉ thấy trong một khoảng cách nhất định.

Đột nhiên, một giọt nước dính dính bỗng rơi trên mặt Thiên Thanh Hoàng, tiếp đó là mùi máu tươi nhẹ nhàng bay vào chóp mũi, không cần nhìn nàng cũng biết tay Hiên Viên Tuyệt nắm đá giờ phút này đã mơ hồ có máu! Thu hồi cảm xúc, hơi nhăn mày, sau một lúc suy tư, nàng mới từ trong áo lấy ra một viên Dạ Minh Châu không lớn không nhỏ, dọc theo phương hướng trình lộ bắn ra ngoài!

Lẳng lẳng nhìn một lát, Thiên Thanh Hoàng mới nói: “Ngươi nhìn thấy tảng đá kia không? Một chút nữa ta sẽ đá ngươi qua, ngươi nhất định phải đứng lên trên, bằng không ngã xuống thì nguy rồi!”

“Ta biết.” Tuy rằng hẳn rất muốn nàng đi trước, nhưng hiện tại hẳn không được nghĩ nhiều, muốn cùng nhau sống thì đây là biện pháp duy nhất.

Dứt lời, Thiên Thanh Hoàng phản thủ nắm tay Hiên Viên Tuyệt kéo lên, ở độ cao không sai biệt lắm mới nháy mắt đảo ngược thân mình, hai chân kẹp lấy mỏm đá, dùng sức ném hẳn.

“Hô!” Nhìn Hiên Viên Tuyệt vững vàng đứng trên tảng đá duy nhất, Thiên Thanh Hoàng thật mạnh hô một tiếng, cảm giác hai người giống như đang đùa giỡn nhau.

Ngay sau đó, thân mình như chim yến cũng lướt qua, mũi chân điểm nhẹ dừng bên cạnh Hiên Viên Tuyệt.

Sau khi thoả an toàn, Thiên Thanh Hoàng mới bắt đầu đánh giá nơi mình rơi xuống, cửa vào đã bị che lại, muốn ra ngoài bằng cách đó là không có khả năng. Trên đỉnh đầu toàn mỏm đá bén nhọn như răng nanh mãnh thú, bốn phía trước sau sâu không thấy đáy...

“Trước băng bó đã.” Thu hồi ánh mắt, Thiên Thanh Hoàng nhìn về phía tay phải của Hiên Viên Tuyệt.

Dùng Dạ Minh Châu nhìn qua một chút, tuy rằng đã biết trước, nhưng khi nhìn đến vẫn thấy thực thê thảm.

Hiên Viên Tuyệt không nói gì, tùy ý để Thiên Thanh Hoàng thay hẳn lấy mảnh đá vụn. Rõ ràng đang chảy máu, nhưng hẳn lại không nhăn mặt, giống như bàn tay này không phải của hẳn. Ánh mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng cẩn thận từng chút mà từ từ trở nên nhu hòa.

Rốt cục đã xong. Thiên Thanh Hoàng từ trong tay áo lấy ra một bình sứ tinh xảo, đổ một chút bột phấn lên, xé làn váy vì hẳn cẩn thận băng bó. Tuy rằng biết chút đau đớn này không là gì với Hiên Viên Tuyệt, nhưng động tác trên tay vẫn không tự chủ nhẹ nhàng.

“Được rồi!” Nhìn bàn tay đã băng bó xong, Thiên Thanh Hoàng nhìn không được thở dài trong lòng. Từ trước tới nay, cho dù có bị trọng thương, nàng cũng đều không thèm để ý, vậy mà lần này lại vì vết thương xuất hiện trên tay Hiên Viên Tuyệt, mà có cảm giác khó chịu không lên lời...

“Phía xa kia có bãi đá, chúng ta đi qua.” Hiền Viên Tuyệt làm như không thấy sự dao động của nàng, chỉ vào một chỗ tối nói.

Thiên Thanh Hoàng tập trung nhìn vào, gật gật đầu, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, xuất hiện trên vách đá đối diện.

Công phu hảo quý dị! Hiền Viên Tuyệt nheo mắt, sau đó dùng tuyệt đỉnh khinh công bay qua.

“Thì ra nơi này cũng không phải tử lộ!” Thiên Thanh Hoàng nhìn bãi đá cách trăm mét nói. Có lẽ đây chính là thông đạo duy nhất. May mắn là khinh công của hai người bọn họ đều rất tốt, bằng không cho dù rơi xuống không chết, thì khoảng cách trăm mét này cũng không qua được.

Vượt qua từng mỏm đá, rốt cục cũng thấy trong bóng đêm xuất hiện một khe sáng mỏng manh, Thiên Thanh Hoàng đạp lên thạch bích, dựa vào nguồn sáng mà đi tới, một cước bước vào cái khe kia, ánh mắt thiếu chút nữa bị đâm mù.

Trong mật thất nhỏ, tất cả đều là kim ngân châu báu, màu vàng cùng màu bạc không ngừng đan vào nhau, làm cho người ta không mở được mắt, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có!

Đây là tuyệt địa sao? Bảo tàng ngân khố thì đúng hơn!

Hiền Viên Tuyệt cùng vào không có phản ứng lớn, sau khi tránh được vật cản liền bắt đầu tìm kiếm lệnh. Công phu không phụ lòng người, trong đám vàng kim lấp lánh đó, hẳn cuối cùng cũng tìm được một cái hộp đen như mực. Người khác đi vào chắc chắn sẽ bị mẫn ốc vàng kim che mắt, cho nên căn bản sẽ không chú ý tới cái hộp nho nhỏ bình thường này. Bất quá, Hiền Viên Tuyệt lại có tình khác người.

Nhẹ nhàng mở ra, lập tức liền thấy một khối lệnh bài màu đen lẳng lẳng nằm bên trong. Kiểm lệnh!

“Đi thôi!” Lấy được đồ cần tìm, Hiền Viên Tuyệt không chút do dự đi tới cửa thạch thất.

Thiên Thanh Hoàng cười khẽ theo hần ra ngoài, đợi đến khi đi ra lại không biết lạc vào hậu hoa viên nhà ai. Hai người đồng thời xoay người, mật thất kia đã biến mất!

“Là trận pháp!” Thiên Thanh Hoàng lúc này mới hiểu rõ.

“Địa pháp này không biết là của đại sư nào?!” Hiền Viên Tuyệt nhìn nơi bọn họ vừa mới đi ra nói.

Thiên Thanh Hoàng nhún vai: “Không phải chỉ là một khối kiểm lệnh sao? Cần gì phải thần bí như vậy? Hại ta thật thâm!”

Nghe vậy, Hiền Viên Tuyệt nhin không được bật cười, nàng nghĩ trong thiên hạ, ai cũng dùng kiểm lệnh để kê chân sao?!

“Cuộc thám hiểm đêm nay đã kết thúc, ta cũng phải tạm biệt rồi.” Dứt lời, cũng không để Hiền Viên Tuyệt trả lời, Thiên Thanh Hoàng đã phi thân rời đi, lưu lại Hiền Viên Tuyệt nhìn trời đêm trống rỗng, con ngươi sâu thẳm giữ kín như bưng: “Nàng nói là, tạm biệt... Cho nên ta thực sự chờ mong...”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Goyard Tái Hiện, Phiền Toái

“Ai! Mọi người có nghe chuyện toàn bộ người trong tiểu thôn trang bên cạnh mấy ngày trước bị vu nữ giết sạch không?!”

“Nghe nói đều chết do trúng kịch độc, vô cùng thê thảm a!”

“Còn có tất cả đều bị đào tìm, thật đáng thương, không biết bọn họ sao lại chọc phải cái ma nữ kia!”

“Ai dám chọc vào vu nữ kia chứ, chỉ trách vận khí của bọn họ không tốt thôi!”

“Ai...”

Hiền Viên Dịch nghe những người kia nói mà tay cầm đĩa run run, một chút cũng không có khẩu vị ăn uống, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn về phía người nhất điểm cũng không bị ảnh hưởng thông dong đưa đồ ăn lên miệng mà mếu máo: “Hoàng tẩu! Sao người còn nuốt trôi?”

Thiên Thanh Hoàng kỳ quái liếc hần một cái: “Vi sao ta phải ăn không vào?”

Hiền Viên Dịch bị nghẹn, lập tức đổi đề tài: “Hoàng tẩu người nói xem, những người đó thật sự do vu nữ giết?”

Thiên Thanh Hoàng ngay cả mí mắt cũng không nâng: “Ta không phải nàng ta, làm sao mà biết được?”

Hiên Viên Dịch: ...

Thiên Thanh Hoàng buông đũa, tiếp nhận chén canh Hoan Lạc đưa đến, nào biết vừa mới uống vào miệng còn chưa kịp nuốt, ánh mắt chạm đến thân ảnh ở cửa mà ‘Phốc!’ một cái phun sạch lên sàn nhà.

“Khụ khụ khụ...” Thiên Thanh Hoàng bị nghẹn mảnh liệt ho.

“Tiểu thư làm sao vậy?” Hoan Lạc cùng Hoan Hỷ về mặt sốt ruột, các nàng chưa bao giờ thấy Thiên Thanh Hoàng thất thố như vậy.

“A! Tiểu nha đầu vì thấy ta nên kích động sao?” Thanh âm này không phải của Goyard thì của ai?

“Tiểu thư!” Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc đã gặp Goyard, cho nên tất nhiên nhận được nàng ta, hai người lập tức đứng dậy đề phòng, lại bị Thiên Thanh Hoàng kéo xuống: “Ngao ngoãn đợi!”

“Ha ha! Vẫn là tiểu nha đầu thức thời hơn!” Goyard hôm nay phá lệ không mặc trang phục “thông thoáng”, một thân trắng bạch từ đầu đến chân, rõ ràng là nhan sắc thanh lịch nhưng lại phát ra vài phần yêu mị.

“Đừng có gọi ta là ‘Tiểu nha đầu’!” Xưng hô này nàng nghe không thoải mái.

“Ngươi vốn nhỏ tuổi hơn ta, gọi thế cũng đâu có sao?” Goyard ngả ngón cười.

Thiên Thanh Hoàng hơi nhú mảy: “Ý của ngươi là ngươi đã già?”

“Ngươi...” Goyard lập tức tức giận đến mức nói không ra lời, hơn nữa còn không phản bác được.

Hiên Viên Dịch nhin không được cười khế, Hoàng tẩu đúng là phúc hắc a! Sao có thể nói với một đại mỹ nữ như vậy chứ!

“A! Tiểu thiếu niên này là ai a?” Goyard đem ánh mắt dò đến trên người Hiên Viên Dịch. Goyard chính xác là một nhất đẳng đại mỹ nhân, hơn nữa lại có mị hoặc như có như không làm Hiên Viên Dịch thất hồn đi lục hồn bán.

“Nàng ta là vu nữ, ngươi không muốn bị lấy tim thì đừng để bị mê hoặc!” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng dội một chậu nước lên đầu hấn.

“Vu... Vu vu nữ...” Hiên Viên Dịch sợ tới mức nhéo nhéo quần áo Hoan Hỷ.

Hoan Hỷ ghét bỏ hất tay hấn, tức giận hừ: “Đồ không có tiền đồ!”

Ô ô, hấn không muốn a! Cho dù không có tiền đồ, hấn cũng không muốn bị lấy mất tâm a!

“Yên tâm, có ta ở đây nàng sẽ không lấy tim ngươi!” Thiên Thanh Hoàng giải cứu hấn.

Ô ô, vẫn là Hoàng tẩu tốt nhất a!

“Ha ha! Ngươi khẳng định?” Goyard nhìn Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt thông dong, hỏi.

Thiên Thanh Hoàng mí mắt không nâng: “Ta chưa bao giờ biết chúng ta có thể ngồi chung một bàn?”

Nghe vậy, Goyard cười khế: “Chỉ có ngươi là không gạt được!”

“Bất quá ta có thể hỏi một vấn đề hay không?” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên nhớ tới một chuyện nên nhin không được mở miệng.

“Ngươi hỏi đi!”

“Lần này ngươi theo cái kỳ quái gì vậy?” Nàng bắt đầu sợ nổi da gà rồi a =”=

Lời này của Thiên Thanh Hoàng làm Goyard lại nhớ tới hai xà bảo bồi chết thảm của mình, nhất thời đau lòng than thở: “Ta cũng luyện tiếu đem bảo bồi của ta lãng phí trên người ngươi lắm chứ, cho nên lần này không mang cái gì cả, bất quá cổ thuật của ta có thể triệu hồi độc vật trong phạm vi trăm dặm, mang hay không mang đều giống nhau thôi!”

Khóc mất Thiên Thanh Hoàng giật giật, nàng ta có cả một đại quân độc vật đó a!

“Nói đi! Lần này tìm ta làm gì?” Thiên Thanh Hoàng tận lực khiến bản thân quên đi đám sinh vật lúc nhúc tùy thời tùy chỗ có thể bò ra lượn lờ.

“Vi án mạng thôn trang kia!” Lúc nói đến lời này, trong mắt Goyard hiện lên vẻ nhìn thấy con mồi.

“Chẳng lẽ không phải ngươi làm?”

“Ta dù muốn giết cũng sẽ không tìm loại người nửa điểm nội lực cũng không có!” Goyard khinh thường vẩy vẩy tay, giống như giết người bình thường sẽ hạ thấp thân phận nàng ta.

Thiên Thanh Hoàng lắc đầu, lập tức hỏi: “Vậy tại sao lại thấy hứng thú? Hay bởi vì người đã ra tay?”

“Người? Ai nói là người?” Goyard nhún mày, mang về mặt bát quái đến gần bên tai Thiên Thanh Hoàng: “Cơ mờ so với điều này, thật ra ta tò mò về bộ dáng chân thực của ngươi hơn!”

Thiên Thanh Hoàng nhún mày không đáp, nàng ta tiếp tục nói: “Lần trước ta tuy đã nhận ra nhưng lại không nghĩ rõ, còn lần này ta có thể xác định ngươi dùng dịch dung đan. Thật ra ta đang nghĩ, khuôn mặt của ngươi là xấu xí vô nhan hay là xinh đẹp thiên tiên? Không biết có thể xinh đẹp hơn ta hay không?”

Thần sắc Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng không đổi: “Ngươi không biết mình rất nhàm chán?”

Goyard nhún vai, bắn ra mị nhãn phóng điện giết người không đền mạng: “Ta không phải vì quá nhàm chán cho nên mới tới tìm ngươi sao?”

Giờ khắc này, Thiên Thanh Hoàng có một loại xúc động muốn đập chết người trước mắt...

Thiên Thanh Hoàng mặt lạnh đột nhiên nhanh chóng bắt lấy hai tay Goyard, dùng nội lực bức cổ độc trên cổ tay nàng ta trở về, sắc mặt vô cùng không tốt: “Ngươi dám động thủ với người bên cạnh ta? Có tin ta thật sự sẽ giết ngươi?”

Nhìn ánh mắt lạnh lùng lại mang theo sát ý của Thiên Thanh Hoàng, Goyard biết mình đụng phải điểm không nên đụng, ngượng ngừng thu tay: “Ta chỉ đùa thôi mà.”

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng liếc mắt một cái: “Lần sau nên đếm xem mình có bao nhiêu cái mạng trước khi đùa cùng ta!” Nếu không phải từ trước tới nay Goyard chưa từng thương tổn nàng, thì chỉ sợ giờ phút này nàng ta đã không thể đứng ở đây.

Dứt lời, Thiên Thanh Hoàng lập tức đứng dậy rời đi, Hoan Lạc cùng Hoan Hỷ nhanh chóng đi theo, Hiên Viên Dịch thì từ lúc Thiên Thanh Hoàng nhắc chân đã muốn chạy như hồng thủy lướt qua.

Goyard nhìn bóng dáng rời đi của Thiên Thanh Hoàng mà mếu máo. Ban đầu nàng cảm thấy tiểu nha đầu này đùa rất vui, rất hợp khẩu vị, nhưng vì sao mới gặp một lần mà đã mất sạch hảo cảm, nhất là cái bộ dáng uy hiếp kia a, nửa điểm đáng yêu cũng không có! TT.TT

Ô ô, nàng chẳng muốn tiểu nha đầu kia đi chút nào! Đây là lần duy nhất trong nhiều năm qua nàng thật tâm muốn kết bằng hữu với một người a! Bất quá các nàng rất nhanh sẽ lại gặp, không phải sao?

Bỏ mặc Goyard ở bên cạnh ảo tưởng, Thiên Thanh Hoàng bên kia như dưới chân sinh ra gió mà bước đi sột ruột vô cùng, cước bộ nhanh đến mức có thể vượt qua khinh công, làm Hiên Viên Dịch nhìn mà lú lờ: “Hoàng tẩu đi nhanh như vậy làm gì a?”

Hoan Hỷ nhắc hần lên chạy theo: “Tiểu thư ghét nhất là độc vật trùng trùng, mà vừa rồi tiểu thư mới đụng phải!”

Điều này Hiên Viên Dịch cũng hiểu được, nhưng mà nhất thời lại á khẩu không há ra được... Người ta thì sợ Goyard, còn Hoàng tẩu của hần chỉ đơn giản là chán ghét đám sâu bọ thôi sao?!.....

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 43: Hỏa Mị

Ban đêm, hơi thở tử vong bao phủ toàn bộ thôn trang yên tĩnh, một thôn trang vốn yên bình giờ phút này không một bóng người, âm khí dày đặc lan tràn, bóng đêm đặc biệt khiến người ta sợ hãi.

Trên đỉnh đầu thôn trang, một thân ảnh màu đỏ như quỷ mị bay nhanh xẹt qua, tại nơi âm trầm như vậy mà có người nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ bị dọa chết.

“Ai! Nha đầu ngươi đợi ta với!” Goyard đuổi theo thân ảnh phía trước, vội vã hô.

Thiên Thanh Hoàng dùng cước bộ, bảo trì khoảng cách xa mười thước: “Làm gì?”

“Hô!” Goyard thật vất vả mới ổn định hơi thở, bắt đầu nói: “Ta nói này nha đầu, tại sao ngươi cứ cách xa ta như vậy? Ta đâu phải mãnh thú hồng thủy nha!”

Mí mắt Thiên Thanh Hoàng giật giật nhưng lại không mở miệng, tuyệt đối không muốn nói lý do bởi vì những con độc vật kia!

Bất quá Goyard thành tình sao có thể không nhìn ra có điểm không thích hợp, cười cười từ trong áo lấy ra một cây sáo ngọc bằng ngón út: “Đây là cổ địch ta tự làm, tiếng sáo này người không nghe thấy, nhưng độc vật lại nghe thấy, chỉ cần ngươi dùng nội lực thổi thì bọn chúng tuyệt đối sẽ không tới gần

ngươi!”

Thiên Thanh Hoàng nghi hoặc nhìn nàng ta một cái: “Ngươi cho ta?”

Nhìn nàng về mặt hoài nghi cùng không tin, Goyard bắt đầu dĩ nhún vai, phi thân tiến lên nhét cây sáo vào trong tay nàng: “Goyard ta tuy làm nhiều việc ác, nhưng lại rất thích nha đầu ngươi, cho nên muốn làm bằng hữu với ngươi, chẳng lẽ như vậy cũng không được?”

“Hay là ngươi sợ thanh danh của ta liên lụy tới ngươi?”

Thiên Thanh Hoàng không chút do dự gạt đầu, Goyard chính là một đại phiền toái trong thiên địa!

“Ngươi đúng là không biết cái gì gọi là uyển chuyển!” Goyard về mặt bi thương.

Thiên Thanh Hoàng nhìn nàng ta, lại nhìn sáo ngọc trong tay, ngẫm lại rồi cũng từ trong áo lấy ra một khối lệnh bài thanh mộc: “Vu nữ Goyard đối với ta mà nói là một phiền toái, nhưng nếu Goyard là bằng hữu của ta thì sẽ không hề phiền toái, tuy ta chán ghét đám độc vật của ngươi, nhưng cảm giác đối với ngươi cũng không tệ, cho nên đưa ngươi cái này làm tín vật.”

“Thật sự?” Khuôn mặt Goyard âm trầm nhất thời lóng lánh sáng bóng, nhưng khi ánh mắt chạm đến mộc bài Thiên Thanh Hoàng đưa cho liền lập tức kinh ngạc: “Thanh Hoàng lệnh? Đây là Thanh Hoàng lệnh?”

Thiên Thanh Hoàng gạt đầu: “Ta không có cái gì để đưa ngươi ngoài thứ duy nhất luôn mang theo này.”

“Thật chứ? Oa, cái này thực quý nha, rất nhiều người muốn mà còn không chiếm được, nghe nói chỉ có quân sự nhất đẳng trở lên của Thanh Hoàng son trang mới có, hơn nữa khối lệnh bài này có thể giúp tiêu tiền miễn phí trong những nơi dưới danh nghĩa Thanh Hoàng son trang nha!” Goyard cầm lệnh bài như một đứa nhỏ nhận được kẹo, cao hứng qua đi mới phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: “Nha đầu, ngươi tên gì?”

Thiên Thanh Hoàng vừa mới nâng bước muốn đi, lại nghe được những lời này mà thiếu chút nữa trượt chân: “Ngươi ngày đêm mơ tưởng đến ta mà còn không biết tên ta?”

Goyard thành thật gạt đầu làm Thiên Thanh Hoàng không biết nên nói gì: “...Thiên Thanh Hoàng!”

“Thiên Thanh Hoàng? Có chút quen tai!” Goyard ngẫm lại, lập tức bùng tỉnh đại ngộ: “Là cái người hòa thân đến Tây Hạ Thiên Thanh Hoàng? Nhưng ngươi vì sao lại ở đây?”

Làm gì có đường hòa thân nào đi qua đây a?

Thiên Thanh Hoàng liếc nàng ta một cái, đối với nhân sĩ bát quái này tỏ ý khinh bỉ, vì sao nàng cảm thấy người này so với Hoan Hỷ cùng Hiến Viên Dịch còn bát quái hơn?

“Ai! Nha đầu đợi ta với!” Thấy Thiên Thanh Hoàng không để ý mà bỏ đi, Goyard nhanh chóng đem lệnh bài nhét vào áo rồi đuổi theo.

“Ngươi nói thứ gì đó ở nơi nào?” Thiên Thanh Hoàng nhìn về phía Goyard, nàng ta nói người nơi này là bị độc vật giết chết, hơn nữa nàng ta đã từng giao thủ với chúng, nhưng vì tốc độ của đối phương quá nhanh nên nhìn không rõ.

Goyard chỉ vào khe núi tối đen phía trước: “Tôi qua ta đuổi theo nó tới nơi này rồi không thấy tăm hơi, có lẽ ở cách đây không xa.”

“Cơ thể nó rất linh mãnh, tốc độ cực nhanh, độc có lẽ ở móng vuốt, tôi qua một mình ta không đánh lại được nên hôm nay ở trên trần thấy ngươi liền kéo theo.”

Thiên Thanh Hoàng không để ý đến nàng ta, giờ phút này nàng đang vô cùng hối hận vì vừa nãy đã đáp ứng kết giao với một cái bằng hữu như vậy! Không biết có thể nuốt lời hay không? =.=

“Đi thôi!” Hai người cùng nhau đi tới khe núi, Goyard có vẻ quen thuộc cho nên đi phía trước, một đường đi hai người đều phát hiện có điểm không thích hợp: “Này ngọn núi này thật yên tĩnh, hình như không có vật sống ở đây?”

Thiên Thanh Hoàng gạt đầu, cảnh giác chú ý bốn phía, loại yên tĩnh này thường là nguy hiểm trí mạng.

Đột nhiên, trong cây cối truyền đến ‘chì’ một tiếng, một bóng đen như mèo đêm rất nhanh lướt qua.

“Đến rồi!” Goyard nhất thời đề phòng: “Chính là nó!”

Ánh trăng xuyên qua khe hở kẽ lá chiếu lên người vật thể, miệng, lỗ tai, cả thân đều màu đen, phía sau là một cái đuôi lông xù, rõ ràng là hồ ly đen!

“A! Ta còn tưởng là cái giống gì a. Thì ra là một tiểu súc sinh!” Thấy rõ vật thể kia, Goyard ngược lại không nóng nảy: “Con chồn đen này chắc chắn vì ăn độc vật mà lớn cho nên trên người mới có độc, hơn nữa có lẽ là do được người nuôi nấng, bằng không sao có thể chỉ ăn thịt tim người?”

Thiên Thanh Hoàng không lo lắng phòng bị, ngược lại sắc mặt càng thêm ngưng đọng: “Theo lời ngươi vừa nói thì nơi này chỉ sợ còn một con khác lợi hại hơn nó!”

“Lợi hại hơn nó?” Goyard tràn đầy hứng thú: “Không bằng chúng ta tìm xem?”

Thiên Thanh Hoàng trắng mắt liếc một cái, người này đúng là e sợ thiên hạ không đủ loạn! “Muốn đi thì trước mắt cũng phải giải quyết nó trước a!”

“Cái này dễ làm!” Goyard từ trong áo lấy ra một tờ võng đã chuẩn bị tốt, trong nháy mắt khi con chồn đen kia chạy ra liền quăng võng lên. Chỉ tờ võng không biết dùng gì để chế thành mà khi vừa chạm vào chồn đen liền lập tức co lại, nhốt nó thành một quả cầu!

“Cái võng này làm từ tâm ti dưới biển sâu, chỉ cần đụng tới con mồi sẽ lập tức co lại, dùng để đối phó với loại động vật chạy nhanh.” Goyard dương dương đắc ý giải thích.

Hai người đi tới nhìn, lại bất ngờ phát hiện có hai con chồn đen, hiển nhiên kẻ gây nên không chỉ có một, bằng không người trong thôn trang cũng không bị đào sạch tìm.

Đi đến một sơn động không tính quá sâu, Thiên Thanh Hoàng bỗng ngừng cả người! Goyard không rõ liếc nhìn sơn động, lại nhìn biểu tình Thiên Thanh Hoàng: “Người làm sao vậy?”

Thiên Thanh Hoàng biết Goyard không nhìn thấy, cũng không giải thích đã đi tới ngồi xuống một đồng cỏ khô trong sơn động. Ở trên đồng cỏ khô trước mặt nàng có một con hồ ly lửa đang nằm, toàn thân nó như hòa diễm, cặp mắt đen lúng liếng vô tội nhìn nàng, tựa hồ có ý lấy lòng.

Thì ra là một linh hồn hòa mị! Trong hồ ly, cửu vĩ linh hồ là đứng đầu, hỏa hồ đứng thứ hai, nhưng vào thời điểm hỏa hồ biến thành ‘mị’ thì sự tồn tại của nó còn quý hơn rất nhiều so với cửu vĩ linh hồ. Chỉ tiếc hỏa mị này đã bị đánh tan nội đan, cho nên hiện tại chỉ còn lại hồn phách!

“Người có nguyện ý đi theo ta không?” Thân thủ Thiên Thanh Hoàng chạm vào lỗ tai nó hỏi, tiểu gia hỏa kia lập tức chớp chớp nhãn tình, dùng đầu cọ cọ lên tay nàng, tỏ vẻ nó nguyện ý!

“Người đang nói chuyện với ai thế?” Goyard nhìn Thiên Thanh Hoàng lăm bằm lâu bầu, vẻ mặt không rõ hỏi.

Thiên Thanh Hoàng bế tiểu gia hỏa lên cánh tay rồi mới nhìn về phía Goyard: “Ta không muốn giải thích và người cũng không cần hỏi nhiều, chuyện đêm nay đến đây thôi, giờ chúng ta về!”

Goyard mân dân cánh môi nhìn bóng dáng Thiên Thanh Hoàng rời đi mà một bụng đầy nghi hoặc...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 44: Bi Kịch Hiên Viên Dịch

“Vu nữ người tại sao lại muốn đi theo chúng ta?” Hiên Viên Dịch rút cuộc cũng không bị mê hoặc khi nhìn hồng y nữ nhân xinh đẹp kia, ngược lại còn phần nộ trùng mắt, tuy rằng còn chút sợ hãi, nhưng cũng không sợ như trước nữa, có lẽ bởi vì câu cam đoan của Thiên Thanh Hoàng làm hấn an tâm.

Goyard nâng mị, nhẹ nhàng vuốt ve cặp đùi tuyết trắng, mị nhãn như tơ: “Hiện tại ta là bằng hữu của Hoàng tẩu người, tại sao lại không thể đi theo các người?” Từ trong miệng Thiên Thanh Hoàng nàng biết được tiểu tử này chính là đệ đệ của Hiên Viên Tuyết, tuy rằng biết không thể xuống tay, nhưng ngẫu nhiên cũng muốn khi dễ hấn làm thú vui.

“Hoàng tẩu sao có thể kết giao bằng hữu với người chứ?” Hiên Viên Dịch rơi lệ, tuy hấn không bị câu dẫn, nhưng cho dù là ai đi nữa mỗi ngày đều phải nhìn hai cái chân trắng bóng kia thì cũng phải hoảng sợ a. Thật xúc động muốn nôn hết chỗ thịt heo ăn lúc trưa mà!

Goyard ngồi dậy, thân thủ nắm cầm Hiên Viên Dịch, môi đỏ không ngừng nhích tới gần, mị hoặc nói: “Ân... Người nói gì?”

Hiên Viên Dịch nhanh chóng đẩy nàng ta ra: “Người đã đồng ý với Hoàng tẩu không ra tay với ta!”

Thân mình Goyard càng dựa sát, trong mị hoặc mang theo điểm khí phách: “Nàng ấy chỉ bảo ta không được thương tổn người thôi! Nói cách khác, chỉ cần không lưu lại vết thương trên người người là được. Hơn nữa người một chút võ công cũng không có mà còn muốn phản kháng ta?”

Nhìn ánh mắt Goyard như đang vờn đồ chơi, lòng tự trọng của Hiên Viên Dịch có cảm giác như hung hăng bị giẫm lên, hơn nữa cổ tình lời nàng ta nói hấn phản bác không được, bởi vì công phu ba chân mèo của hấn ở trước mặt Hoan Hỷ còn không quá được hai chiêu, càng không cần nói đến người ngay cả Hoan Hỷ cũng đánh không lại.

Nhìn thần sắc Hiên Viên Dịch ỉu xiu, Goyard có điểm lo lắng: “Có phải ta nói người không hiểu?”

Ở phía sau nàng, Thiên Thanh Hoàng vô thanh vô tức xuất hiện, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía cửa: “Ta càng hi vọng hấn có thể hiểu. Dứt bỏ thân phận của hấn, ta thật ra rất thích thiếu niên này, có được tâm tư trong sạch là chuyện tốt, nhưng đã là người thì cần phải trưởng thành!”

“Này. Ta cũng rất muốn biết vì sao Hiên Viên Tuyết có thể bảo vệ tốt đệ đệ như vậy, cái tâm tư kia nửa điểm cũng không giống người trong hoàng thất.” Tóm lại vẫn là thấy Hiên Viên Dịch chính là đóa kỳ ba trong hoàng thất!

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Có người nhất định cả đời đều ở trong địa ngục, thể giới chỉ có màu đen cùng màu đỏ, tâm địa đen tối không thể tưởng, nhưng lại cũng có người luôn hướng tới ánh mặt trời cùng tâm tư tốt đẹp, muốn lưu lại và bảo vệ cũng không có gì đáng ngạc nhiên!”

Lúc này Goyard cũng ngây dại, vô thức ngẩng đầu nhìn cặp con ngươi lạnh lùng như sương: Vậy còn ngươi? Có phải ngươi cũng muốn một trái tim trong sạch tốt đẹp, cho nên một người lạnh lùng như ngươi mới có thể dung túng Hoan Hỷ cùng Hiên Viên Dịch ở bên cạnh hồ nháo? Lạnh lùng như ngươi lại bởi vì ta thuần túy hữu tình, cho nên không quan tâm có một ngày sẽ trở thành kẻ thù của võ lâm thiên hạ mà kết giao với ta?

“Ngươi là ai?” Nghe được thanh âm của mình, Goyard mới biết trong lúc lơ đãng bản thân đã nói ra lời trong nội tâm, nhưng nàng không hối hận, nàng thật sự muốn biết.

“Ta là ai?” Nghe câu hỏi như vậy, thần sắc Thiên Thanh Hoàng trong nháy mắt trở nên hoảng hốt, giống như thờ dài lại giống như ní non: “Ta là ai? Ta cũng không biết ta là ai!”

Trong nháy mắt, một loại hơi thở cô tuyệt ngàn năm bỗng phát ra từ trên người Thiên Thanh Hoàng, bi thương, cô tịch, huyết tình... làm cho Goyard kinh hãi, đồng thời cũng có một loại cảm xúc muốn khóc.

“Nha đầu!” Goyard cầm tay Thiên Thanh Hoàng, trong ánh mắt có sự kiên định: “Tuy ta không biết người đã xảy ra chuyện gì, và ta cũng không hỏi nhiều, nhưng hiện tại ta là bằng hữu của ngươi, cho nên ngươi sẽ không còn một mình nữa. Sự bi thương cùng đau lòng của ngươi, ta nguyện ý chia sẻ!”

“Bằng hữu?” Thiên Thanh Hoàng từ trong hoảng hốt hoàn hồn, nhìn về phía Goyard đang cầm tay mình, một loại cảm xúc ảm áp làm nàng an tâm bỗng từ lòng bàn tay truyền đến tim... Không giống lúc Hiên Viên Tuyết nắm tay nàng, mà là một loại cảm giác bình thản.

“Tính ra ngươi cũng là bằng hữu đầu tiên của ta! Bằng hữu nữ nhân!” Lan Nhược bọn họ cùng nàng tuy rằng không thường gặp mặt, nhưng vẫn luôn nhớ kỹ lẫn nhau, chỉ cần bọn họ không phản bội nàng, thì đó sẽ mãi là bằng hữu của nàng.

Nghe vậy, Goyard nở nụ cười: “Vinh hạnh của ta!”

“Được rồi. Cũng đã đến lúc phải khởi hành, đi thôi!”

Đoàn người cưỡi ngựa rời khỏi thành trấn, trên đường đi Hiên Viên Dịch không ngừng nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, mỗi khi nhìn Goyard cùng Thiên Thanh Hoàng nói giỡn, luôn muốn nói lại thôi.

Hoan Hỷ nhìn hẩn như vậy nhin không được trọn mắt, vỗ vỗ mông ngựa đi lên, làm một bộ ngươi thực không tiền đồ: “Ngươi rốt cuộc sợ cái gì?”

Hiên Viên Dịch cúi đầu: “Ta sợ Hoàng tẩu không đồng ý, hơn nữa ngươi dạy ta không phải cũng giống nhau sao...” Câu cuối cùng hẩn nói rất nhỏ, nhưng Hoan Hỷ cũng có thể nghe thấy.

Tuy không biết Hiên Viên Dịch đột nhiên bị cái gì kích thích mà chạy tới tìm nàng học võ công, nhưng nhìn bộ dáng hẩn rất muốn học, cho nên nàng mới bảo hẩn đi nhờ tiểu thư, không nghĩ tới tiểu tử này lại không dám: “Ngươi rốt cuộc có biết ý của ta là gì không?”

Hiên Viên Dịch lắc đầu, hẩn thật sự không rõ!

Bộ dạng này làm Hoan Hỷ giận tới mức muốn một cước đá bay hẩn, cắn răng nói: “Võ công của ta cùng Hoan Lạc đều là do tiểu thư dạy, tuy rằng võ công của chúng ta hiện tại tạm có thể chấp nhận, nhưng còn chưa tới lúc xuất sư nên không thể dạy ngươi. Tiểu thư thì khác, võ công của tiểu thư rất cao cường, hơn nữa nàng biết phát huy cao nhất ưu thế của người học, nếu ngươi thật sự muốn học võ công thì nên bái tiểu thư làm sư phụ!”

Hiên Viên Dịch đột nhiên sáng tỏ: “Ta đã biết! Thối bánh bao!”

Mày Hoan Hỷ dựng thẳng, cắn răng nói: “Ngươi gọi ta là gì?”

Hiên Viên Dịch làm một cái mặt quỷ: “Bánh bao bánh bao, thối bánh bao!”

Hoan Hỷ hận: “Tên hỗn đản ngươi muốn chết sao!”

Hai người phía trước tuy rằng không có động tác, nhưng lại nghe được cuộc đối thoại của bọn họ không sót một câu. Goyard nhin không được nhủu mày: “Không nghĩ tới nha hoàn kia đánh giá ngươi cao như vậy, ban đầu ta nghĩ đó chỉ đơn thuần là một nha đầu ngốc thôi, không ngờ lại thận trọng như thế.”

Thiên Thanh Hoàng lơ đãng: “Đơn thuần là chuyện tốt, nhưng ngàn lần không nên biến mình thành kẻ ngu muội, nếu không sẽ hại người hại mình!”

Goyard có chút đồng ý gật gật đầu, lại bội phục Thiên Thanh Hoàng thêm một chút! Có thể dạy dỗ được thuộc hạ tốt như thế, nàng làm không được.

Lúc sau, Goyard lấy cớ rời đi một chút, Hiên Viên Dịch biết mình đã có cơ hội, thầm hô một tiếng, dưới ánh mắt Hoan Hỷ phẫn hận cùng Hoan Lạc cổ vũ giục ngựa đi đến bên cạnh Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng tẩu! Hoàng tẩu dạy ta võ công được không?!”

Thiên Thanh Hoàng ngay cả mí mắt cũng chưa động: “Vì sao?”

Hiên Viên Dịch sững sốt, hẳn không nghĩ tới Thiên Thanh Hoàng sẽ hỏi vì sao, ngẫm lại vẫn thành thật trả lời: “Ta không muốn bị người khác xem thường, cho dù đánh không lại, nhưng cũng tốt hơn hiện tại!”

Thiên Thanh Hoàng nghe vậy liền quay đầu nhìn về phía hắn, dưới ánh mắt chờ mong của Hiên Viên Dịch khẽ nâng ngón tay búng lên trán hắn một thật cái, làm hắn lập tức ôm đầu: “Hoàng tẩu, đau quá a!”

“Đây là phạt ngươi vì lời vừa nãy!” Thiên Thanh Hoàng lạnh lạnh nói: “Ngươi muốn học võ ta tất nhiên sẽ dạy, nhưng tâm tính ngươi lại sai trái, hoàn toàn là do suy sút tư tưởng nên mới vậy. Nếu như ngươi thật sự muốn học võ, ngươi phải có mục tiêu, bất quá hiện tại xem ra ngươi không có, vậy ngươi cứ lấy Hoan Hỷ làm mục tiêu đi! Khi nào ngươi có thể tránh được mười chiêu của Hoan Hỷ, ta sẽ dạy võ công cho ngươi!”

“Hoàng tẩu!” Hiên Viên Dịch kêu rên, hẳn có thể tưởng tượng chính mình về sau sẽ có bao nhiêu thâm a, nhưng lời của Hoàng tẩu hắn lại không phản bác được. Hiên Viên Dịch quay mặt nhìn Hoan Hỷ, đây không phải là cho nàng một cơ hội danh chính ngôn thuận để bắt nạt hắn hay sao? TT.TT

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Bi Kịch Hiên Viên Dịch (Hạ)

“Không được a! Thối bánh bao! Ngươi xuống tay nhẹ chút...”

Goyard nhìn người dọc đường đi bị Hoan Hỷ đánh cho chật vật chạy trốn mà mí mắt nhảy dựng: “Ngươi xác định đánh như vậy sẽ không có vấn đề gì?” Người kia tuy rằng không bị nàng đánh, nhưng kết quả vẫn bị đánh cho thâm thương như vậy.

Thiên Thanh Hoàng nhìn không chớp mắt: “Ngay cả 10 chiêu cũng tránh không được thì không xứng làm đồ đệ của ta!”

Goyard giật giật khóe môi, nhìn Thiên Thanh Hoàng bằng ánh mắt “ngươi giỏi” rồi không thêm nhắc lại nữa.

Mãi cho đến khi chàng vạng, đoàn người mới dừng chân trong một trấn nhỏ, cực khổ của Hiên Viên Dịch coi như mới giảm bớt được một chút, nhưng vẫn thoát không được Hoan Hỷ thỉnh thoảng một kích hai hạ, làm cho hắn sợ tới mức không dám thả lỏng, đi đến đâu cũng nom nớp lo sợ, cố tình thủ pháp của Hoan Hỷ lại cực kỳ xảo quyết, cho dù hắn trốn thế nào, gậy trong tay Hoan Hỷ vẫn có thể đập tới trên người hắn, hơn nữa mỗi lần đều đau đến chết.

Nhìn cách đó không xa có người thả đèn hoa đăng, Hiên Viên Dịch mới đột nhiên nhớ tới hôm nay đã là mười lăm, bọn họ rời khỏi đội ngũ hòa thân ước chừng đã một tháng, cho nên lập tức lên tới trước mặt Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng tẩu! Khi nào chúng ta về Tây Hạ a?”

Thiên Thanh Hoàng nhún mày: “Tại sao ta lại phải về Tây Hạ?”

“Không phải người đã đồng ý với hoàng huynh sẽ trở về thành thân sao? Đội ngũ hòa thân chắc đã sắp tới nơi, nếu bây giờ không đi thì sẽ không kịp mất!”

Thiên Thanh Hoàng đột nhiên nhướn môi, nhìn Hiên Viên Dịch nghi hoặc mà mở miệng: “Ta không nhớ đã nói với ngươi sẽ trở về thành thân với hoàng huynh ngươi khi nào!”

“Hoàng tẩu! Ta sai rồi a!” Biết thân phận ‘gian tế’ của mình bị lộ, Hiên Viên Dịch lập tức xin tha, trong lòng hận không thể cắn đứt lưỡi, sao hắn lại ngu như vậy a! Đây không phải là chưa đánh đã khai sao?

Ánh mắt Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nhìn hắn: “Hoan Hỷ!”

Hoan Hỷ nghe tiếng lập tức tinh thần phấn chấn: “Dạ! Tiểu thư!” Dứt lời, gậy gộc liền tiếp vung lên!

“Ô ô! Hoàng tẩu! Ta sai rồi! Ta sai rồi! Tha mạng a!” Nhìn Hiên Viên Dịch bị đánh nhảy cẫng lên, Goyard đứng một bên cấp cho hắn một ánh mắt đồng tình: “Oa nhĩ này thật bi kịch!”

Trong phòng, Hiên Viên Dịch ở trên giường không ngừng chuyển động thân thể, toàn thân cao thấp trừ bỏ trên mặt thì những nơi khác đều là vết thương, tuy rằng chỉ ở da thịt, nhưng với một người được nuông chiều từ bé như hắn thì đau đớn như vậy sao có thể chịu được?

“Thối bánh bao này xuống tay thật độc!” Dù sao cũng không ngủ được, hắn lập tức đứng lên, đầu gối có chút giảm bớt.

Vén ống tay áo, nhìn những vết xanh xanh hồng hồng bên trên, khuôn mặt luôn tỏa ánh mặt trời lần đầu tiên xuất hiện thân sắc thâm trầm. Hiên Viên Dịch tỉnh táo nhớ lại lời hôm nay Thiên Thanh Hoàng nói với hắn, phát hiện bản thân bị đánh như vậy cũng không phải không có đạo lý. Tuy rằng không ai có

thể chấp nhận mình thua kém, nhưng lời Hoàng tẩu hần nói thực sự không sai! Nghĩ như vậy, Hiên Viên Dịch đột nhiên cảm thấy vết thương trên người không còn đau đến vậy.

“Cộc cộc!” Tiếng đập của thanh thủy bổng vang lên, Hiên Viên Dịch chạy nhanh mặc quần áo rồi đi ra mở cửa, nhìn khuôn mặt xuất hiện trước cửa mà phản xạ đầu tiên chính là nhảy dựng lên. Đợi một hồi không thấy người nọ có động tác, hần mới phát hiện người tới là Hoan Lạc, cho nên có chút xấu hổ.

Hoan Lạc cười khẽ, đưa bình sứ cầm trong tay cho hần: “Đây là thuốc trị thương độc môn, chỉ cần bôi lên những vết thương ngoài da thì ngày mai sẽ ớn.”

Hiên Viên Dịch cảm kích tiếp nhận: “Cảm ơn!”

“Không cần khách khí!” Ngẫm lại rồi Hoan Lạc vẫn nói: “Lúc trước khi chúng ta học võ, so với người còn nghiêm khắc hơn rất nhiều, nhưng chúng ta vẫn có thể vượt qua sống đến giờ, cho nên chỉ cần người kiên trì, thì người cũng có thể!”

Nhìn theo bóng dáng Hoan Lạc rời đi, Hiên Viên Dịch có một loại xúc động muốn khóc: Rõ ràng là song bào thai, nhưng vì sao lại khác xa nhau như vậy?

Trong một căn phòng khác, Goyard vỗ vỗ đầu vai Thiên Thanh Hoàng: “Người không lo Hiên Viên Dịch sẽ thích Hoan Lạc sao? Dù sao người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi cũng là người dễ dàng đi vào đáy lòng nhất!”

Thiên Thanh Hoàng liếc trắng nàng một cái: “Nếu người nói người khác ta còn tin, chứ nói nha đầu Hoan Lạc kia thì tuyệt đối không có khả năng, tính tình Hoan Lạc không hợp với Hiên Viên Dịch, nhiều nhất chỉ là cảm kích thôi!”

Goyard đột nhiên cảm thấy người trước mắt có chút đáng sợ, không phải nàng có thuật đọc tâm đấy chứ, tại sao lại có thể rõ ràng tâm tư của những người bên cạnh như vậy?!

Không để ý ánh mắt thăm dò của nàng, Thiên Thanh Hoàng chỉ chỉ đối diện: “Phòng của người ở đối diện, ta muốn ngủ!”

Goyard bĩu môi, đuổi người cũng đuổi thật trực tiếp!

Chân trước của Goyard vừa mới bước ra khỏi cửa phòng, Thiên Thanh Hoàng đã lập tức vẩy tay đóng cửa, mặc kệ Goyard oán hận trừng mắt đứng ngoài như muốn thiêu đốt cánh cửa trước mặt!

Thiên Thanh Hoàng vẩy tay thả Hóa mị, đôi hắc đồng của tiểu tử kia lập tức xoay tròn, vurun đầu lưỡi phún hồng liếm liếm ngón tay Thiên Thanh Hoàng, nói cho nàng biết nó đang rất vui.

Thiên Thanh Hoàng nắm lấy lỗ tai nó, tiểu tử kia tùy ý để nàng làm, cái đuôi lông xù không ngừng vẩy vẩy, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm Thiên Thanh Hoàng, bộ dáng đáng yêu làm nàng khẽ bật cười, khóe môi nhếch lên một chút sùng nịch.

“Tiểu tử! Nội đan của người còn không?” Tuy rằng biết khả năng này rất nhỏ, nhưng Thiên Thanh Hoàng vẫn hỏi.

Hóa mị nghiêng đầu ngẫm lại, lập tức đôi mắt sáng ngời gật đầu, miệng phát ra thanh âm xèo xèo.

Thiên Thanh Hoàng xoa xoa đầu nó: “Còn là tốt rồi! Ta sẽ giúp người tìm về!”

“Xèo xèo!” Hóa mị dùng đầu cọ vào lòng bàn tay Thiên Thanh Hoàng, biểu đạt nó cảm tạ.

Thiên Thanh Hoàng không biết lấy từ đâu ra một cái bình sứ xanh biếc, bên ngoài bình sứ quanh quẩn lớp sương màu trắng. Ánh mắt Hóa mị bỗng sáng ngời, đôi mắt nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng “xèo xèo”: Là cho ta sao?

Thiên Thanh Hoàng cười nhưng không đáp, đổ ra một viên đan dược trong suốt, dưới ánh mắt chờ đợi của Hóa mị đưa đến bên miệng nó. Hóa mị không chút do dự mở ra nuốt vào, cao hứng chạy quanh Thiên Thanh Hoàng một vòng, rồi sau đó ‘suru’ một tiếng trở lại trong cánh tay nàng.

Thiên Thanh Hoàng chuyển động bình sứ trong tay, nếu là người biết đan dược này, chỉ sợ sẽ sợ tới mức kêu ra, bởi vì đây chính là đan dược thượng phẩm Cổ Hồn Đan! Tuy đan dược này không có tác dụng nhiều lắm đối với phàm nhân, nhưng đối với linh hồn bị hao tổn cùng người tu tiên thì đây chính là chi phẩm tốt nhất!

Bởi vì được Hoan Lạc cho dược, cho nên ngày thứ hai Hiên Viên Dịch quả nhiên đã sinh long hoạt hổ, ngoại trừ những điểm ứ thanh ở ngoài, thì những chỗ khác đã không còn trở ngại! Nhưng lúc Hiên Viên Dịch một lòng vui mừng muốn đi cảm tạ Hoan Lạc, thì lại thấy Hoan Lạc cầm cây mộc côn đi tới chỗ hần, trên mặt cười âm hiểm: “Tiểu thư hôm nay nói, ta cùng Hoan Hỷ sẽ thay phiên động thủ, nói cách khác là muốn người đồng thời phải tránh được hai người chúng ta!”

Hiên Viên Dịch ngập tràn cảm kích giống như bị đổ một chậu nước lạnh từ đầu xuống chân, cố gắng ổn định trái tim thật lạnh thật lạnh: “Hoàng tẩu! Người thật nham hiểm...”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 46: Đông Phương Mạc

Hôm sau, đoàn người rút cục cũng bắt đầu đi về phía Tây Hạ, tuy rằng khẳng định biết không kịp ngày đại hôn, nhưng Hiên Viên Dịch đánh chết cũng không dám mở miệng thúc giục, chỉ hi vọng đến lúc đó hoàng huynh sẽ nể mặt Hoàng tẩu mà tha cho hắn!

Bất quá mười ngày sau đó Hiên Viên Dịch cũng đã có biến chuyển rất lớn, từ lúc bắt đầu bị Hoan Hỷ đuổi đánh, đến bây giờ hắn đã có thể tránh được năm sáu chiêu của hai tỷ muội Hoan Hỷ Hoan Lạc, tiến bộ này xem như là rất lớn!

Goyard cùng Thiên Thanh Hoàng sống vai đi trên đường, tuy rằng chỉ một thân tố sắc y phục, nhưng khí chất yêu mị lại không thể che giấu, hơn nữa với khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nam nhân dọc đường cơ hồ đều nhìn chăm chăm, bất quá lại bị toàn thân khí lạnh băng tụ của Thiên Thanh Hoàng thổi bay nên không ai dám tiến lên.

Goyard liếc trắng Thiên Thanh Hoàng một cái: “Ta nói này đại tiểu thư! Ngươi có thể có một chút biểu tình được hay không? Cái mặt than đen này là đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên Thanh Hoàng hơi nâng mày: “Không có chuyện đáng để ta chú ý, tất nhiên sẽ thế này!”

Goyard nhàm chán vẫy vẫy tay: “Rốt cuộc là lúc trước vì sao ta lại thấy nha đầu ngươi thú vị a? Ngẫu nhiên sinh khí thoát nhìn thật đáng yêu, nhưng lúc không nói lời nào thì cứ như một tòa băng sơn đông lạnh chết người!”

“Ngươi có thể rời đi!”

“Không!” Goyard đột nhiên cười tà: “Ngươi bằng hữu duy nhất của ta, ngươi đi thành thân ta đương nhiên muốn đi tham gia, yên tâm, lễ vật ta sẽ không thiếu ngươi!” Một người là bằng hữu nàng nhìn không thấu, một người là người nàng luôn e ngại, cho nên nàng rất muốn biết hai người sẽ ở chung thế nào, kỳ thật có đôi khi tình tế nghĩ một chút, thì hai người này cũng rất xứng đôi!

“Đây là thành trấn cuối cùng để đến Tây Hạ!” Ra khỏi cửa thành sẽ lập tức thấy biên giới, đi qua là có thể bước vào địa giới Tây Hạ.

“Nha đầu! Ngươi thật tâm muốn gả cho Hiên Viên Tuyệt?” Goyard có chút nghiêm túc hỏi, nàng cảm thấy Thiên Thanh Hoàng không phải người dễ bị sắp đặt, nhưng vì sao đã trốn thoát rồi còn muốn trở về?

“Thật tâm? Gã?” Thiên Thanh Hoàng có chút mê mẩn: “Ta cũng không biết!”

Goyard nhìn nàng một bộ suy nghĩ sâu xa, lắc đầu không thêm nhắc lại, nha đầu này sợ rằng còn không biết mình đang làm gì!

“Đứng lại... Ngươi đứng lại đó cho ta...” Đột nhiên phía trước truyền đến một trận xôn xao, thanh âm nữ tử phần hận khê kêu rõ ràng truyền đến.

Một nam tử lực y tốc độ như gió chạy tới, lúc nhìn thấy Thiên Thanh Hoàng thì trong nháy mắt như hoa quang nở rộ: “Sur muội! Cứu mạng a!”

“Ngươi làm sao vậy?” Thiên Thanh Hoàng nhìn kẻ không có hình tượng chạy đến nói.

Đông Phương Mạc mắt thấy người phía sau đã sắp đuổi kịp, lập tức cuồng quát: “Sur muội, coi như sư huynh cầu ngươi, cứu sư huynh lúc này đi a!”

“Ai...” Thiên Thanh Hoàng còn chưa kịp giữ chặt người nọ, phía trước nàng đã bị một đám người ngăn cản, cầm đầu là một nữ tử coi như xinh đẹp mười bảy mười tám tuổi, mặt hạnh nén giận trừng nàng.

“Ngươi là ai? Có quan hệ gì với Đông Phương ca ca?”

Lời nói chất vấn làm Thiên Thanh Hoàng trong lòng dâng lên một tia chán ghét, đối với người này hoàn toàn không có hảo cảm: “Không thể phụng cáo!”

“Hừ!” Lòng mày nàng ta dựng thẳng: “Ta nói cho ngươi biết, Đông Phương ca ca là của ta, ngươi đừng có mơ tưởng! Đề tiện chạm vào Đông Phương ca ca như vậy đúng là muốn chết!”

Sắc mặt Thiên Thanh Hoàng phát lạnh. Nhưng vẫn là Goyard mở miệng trước, con ngươi yêu mị cao thấp đánh giá hồi lâu, cực hạn kiêu ngạo cùng khinh thường: “Ta nói ngươi a. Muốn khuôn mặt không khuôn mặt, muốn đáng người không đáng người, trước sau ngực mông như một mà cũng dám đồng dạng nói Đông Phương ca ca là của ngươi? Ngươi ở nhà không có gương sao? Bộ đáng xấu như vậy mà cũng dám ra đường. Nếu ta là ngươi, ta đã sớm tìm một khối đậu hũ đâm chết đi cho rồi! Ngươi như vậy trách không được Đông Phương ca ca bị ngươi dọa chạy!”

Đông Phương ca ca? Thiên Thanh Hoàng một trận ác hàn, nàng ta hẳn không biết Đông Phương Mạc là ai đi, kêu thân thiết như vậy làm gì...

“Ngươi... Ngươi...” Nàng kia lập tức tức giận đến mức nói không ra lời, trừng mắt dựng mi: “Tiện nữ nhân ngươi là ai?! Ngươi có biết bốn tiểu thư là nhị nữ nhi của thành chủ Tử Hà thành không hả, ngươi muốn chết hay sao?”

Từ Hà thành? Thực lực hùng hậu nhất trong thất thế lực Từ Hà thành! Không nghĩ tới thân phận của nàng ta lại như vậy, người xem nào nhiệt đã bắt đầu vì hai nữ tử kia mà lo lắng, bởi vì sớm đã nghe Từ Hà thành có nhị tiểu thư kiều ngạo ương ngạnh, người đắc tội với nàng ta chưa ai có kết cục tốt đẹp.

Nếu là người bình thường thì nghe danh hào này xong sợ rằng sớm đã bị dọa choáng váng, nhưng đáng tiếc hôm nay người nàng ta gặp lại là Thiên Thanh Hoàng cùng Goyard, cho nên đây nhất định sẽ là bi kịch của nàng ta!

“Bộ dáng thật giống hồ ly tinh, vừa thấy đã biết là một tiện nhân giống người nơi phần sơn phong trần, cũng không biết là đã ngủ cùng bao nam nhân rồi nữa, thực mẹ nó ghê tởm!”

Nghe vậy, Goyard không giận chỉ cười, thân thủ giặt nhẹ quần áo, lộ ra khoảng lớn da thịt, sau đó chỉ vào bộ ngực ngạo nhân: “Hồ ly tinh thì sao? Muốn làm hồ ly tinh thì cũng phải có tư chất a, tốt xấu gì thì ta cũng có chỗ cho nam nhân si mê, nhưng còn ngươi thì sao? Chỉ biết đuổi theo nam nhân khắp nơi mà cũng dám ngẩng mặt, hơn nữa cổ tình nam nhân kia lại còn bị bộ dáng xấu xí của ngươi dọa chạy!”

“Ngươi muốn chết sao!” Những lời này của Goyard không thể nghĩ ngờ đã động đến chỗ đau của Thu Thanh Nhi. Nàng ta muốn mới có mới, muốn mạo có mạo, muốn thân phận có thân phận, nhưng người nọ đúng thật khinh thường nàng ta, cho nên mỗi khi thấy nàng ta mới bỏ chạy như tránh mảnh thủ.

Càng nghĩ càng phẫn nộ, kiếm trong tay không chút do dự rút ra, Thu Thanh Nhi là chân truyền của phụ thân, cho nên cũng coi như nhị lưu cao thủ, nếu là nữ tử bình thường thì có lẽ đã bị một kiếm kia đâm chết, nhưng chỉ tiếc đối thủ lần này lại là Goyard, cho nên điểm võ công ấy nàng chưa từng để trong mắt.

Có lẽ do đã lâu không được đùa, cho nên Goyard cũng không nóng nảy giải quyết người này, chỉ dùng hai phần công lực cùng nàng ta đùa bỡn, làm cho nàng ta không lên được mà cũng không chạy được!

Từ lúc Goyard nói chuyện không liêm sỉ với Thu Thanh Nhi, Thiên Thanh Hoàng đã rời khỏi chỗ đang đứng, kiên quyết không thừa nhận có quan hệ với người này! Sau đó một phen xách người đang trốn ở nơi bí mật gần đó ra: “Dem cục diện rồi rầm ném cho ta xong ngươi lại ở trong này xem diễn?”

“Sư muội! Đừng!” Nhận thấy sư muội mất hứng, Đông Phương Mạc lập tức đầu hàng, hai tay ôm cánh tay Thiên Thanh Hoàng vờ đáng thương: “Sư muội ngươi cũng biết sư huynh ta bộ dạng nhân thần cộng phần, cho dù không đi trêu chọc thì cũng có vô số ong bướm bay theo mà! Cho nên chuyện này thật sự không thể trách sư huynh! Ta vô tội a! Nếu như không phải ngại thân phận nàng ta, ta đã sớm đá đến chân trời rồi, làm sao có thể phiền đến sư muội ngươi đâu!”

Thiên Thanh Hoàng giật giật mí mắt, ở trong mắt Thiên Thanh Hoàng, cái gọi là sư huynh chính là một người tự kỷ điên cuồng cộng thêm vô lại vô cùng vô, mỗi lần hất ra tay trêu chọc con gái nhà người ta xong là lại đẩy một đồng hoa đào bay phấp phới về phía nàng, sau đó không có tiền đồ chân chó nhờ nàng quét giúp!

Nhìn Thiên Thanh Hoàng nhìn chăm chăm mình nửa ngày không nói lời nào, Đông Phương Mạc lập tức cười rộ lên: “Sư muội ngươi có phải cũng hiểu sư huynh ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng rồi không?! Ta biết sư muội rất tinh mắt mà, không bằng sư huynh ta hy sinh một chút kết bạn giang hồ với ngươi, làm một đôi thần tiên hiệp lữ...”

Đông Phương Mạc còn chưa nói xong đã bị Thiên Thanh Hoàng điểm huyệt.

Không nhìn bộ dáng hấn ai oán, Thiên Thanh Hoàng lập tức kéo hắn đi về phía trước, nàng rút cuộc đã dẫm phải phân chó gì mà bên cạnh cứ một người lại thêm một người không bình thường như vậy a!

Thiên Thanh Hoàng vừa đi vừa truyền âm cho Goyard: “Giải quyết xong thì trở lại!”

“Nhận được!” Goyard nhướn lông mày, một cước đá bay Thu Thanh Nhi, lẳng lặng rúc theo một chút bột thuốc, sau đó lắc lắc mình như rần nước chảy lấy người: “Bán vu nữ hôm nay nhân từ tha mạng cho các ngươi, hảo hảo hưởng thụ lễ vật của ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 47: Đông Phương Mạc Đáng Đánh Đòn

“Sư muội! Theo ta trở về được không?”

“Sư muội! Sư phụ kỳ thật rất nhớ ngươi, ngươi trở về đi, được không?”

“Sư muội! Ngươi xem sư huynh đã tự mình tới đón ngươi này, ngươi nể mặt ta đi mà!”

“Sư muội...”

Đông Phương Mạc chân chó vây quanh Thiên Thanh Hoàng, trong ánh mắt đào hoa tất cả đều là khăn cầu, nhìn nàng không để ý tới, hấn lập tức thực

hành tuyệt chiêu, từ trên lặn đánh!

“Người này là ai a?” Hiên Viên Dịch hai mắt đầy lửa giận nhìn cái người đang quần quít lấy Thiên Thanh Hoàng, nam nhân này cứ nhiên dám phá Hoàng tẩu của hắn.

Đông Phương Mặc liếc hắn một cái, lập tức xuất ra bộ dáng đào hoa cực suất nắm tay Thiên Thanh Hoàng: “Ta là sư huynh đáng yêu mà sư muội nhà ta thích nhất!”

Thiên Thanh Hoàng liếc trắng mắt, tự kỷ cũng phải có độ a!

“Cái gì?” Hiên Viên Dịch đặc biệt chú ý tới hai từ ‘Thích nhất’, lập tức nổi cơn thịnh nộ, “Người buông nàng ra, nàng là Hoàng tẩu của ta!”

“Gì? Hoàng tẩu? Sư muội ta không phải họ Hoàng!” Đông Phương Mặc giả ngu nói.

“Được rồi!” Thiên Thanh Hoàng túm áo, quăng hắn lên ghế: “Ta còn chưa hỏi người sao lại chộc phải nữ nhân kia đâu!”

Đông Phương Mặc xoa xoa bị cái mông bị đau, ai oán nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Sư muội! Đau quá!”

Thiên Thanh Hoàng: =. =!!!

Hôm nay ra cửa nàng không xem hoàng lịch sao mà lại đem cái thứ này trở về a?

“Ha ha ha!” Goyard luôn đứng một bên xem kịch nhin không được nở nụ cười: “Nha đầu, người cũng có lúc gặp được khắc tinh?” Người này tuy rằng vô lại nhưng lại có thể thắng được Thiên Thanh Hoàng. Nhìn bộ dáng Thiên Thanh Hoàng đau đầu mà nàng cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Thiên Thanh Hoàng lạnh buốt liếc mắt một cái, làm cho Goyard lập tức cười gượng hai tiếng: “Khụ khụ! Không có việc gì, các người cứ coi như ta không tồn tại đi!”

Đông Phương Mặc cao thấp nhìn nàng một cái: “Người đã từng tồn tại sao!”

Dứt lời, Goyard nhất thời tặc mao: “Người đứng là vô lại, vừa nãy ta còn giúp người cản cái nữ nhân kia đấy! Người không biết báo đáp thì thôi đi, lại còn dám nói chuyện với ta như vậy?”

Ánh mắt Đông Phương Mặc thẳng tắp đảo qua bộ ngực nàng: “Rõ ràng là người muốn so ngực với người ta cơ mà, liên quan gì tới ta!”

Goyard giận: “Người muốn chết sao!”

Mắt thấy Goyard sắp động thủ, Đông Phương Mặc không cốt khí trực tiếp trốn sau lưng Thiên Thanh Hoàng kêu to: “Sư muội cứu mạng a! Nữ nhân ngực lớn muốn giết người!”

Goyard nhin không được rống to: “Người rốt cuộc có phải nam nhân hay không? Cứ nhiên lại trốn sau lưng nữ nhân!”

Đông Phương Mặc ở sau lưng Thiên Thanh Hoàng cao hơn một cái đầu: “Ta đương nhiên là nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân bình thường. Nhưng bởi vì là nam nhân bình thường cho nên sẽ thích người như sư muội chứ không phải người mạnh mẽ như người a, nữ nhân ngực lớn!”

Cái gì gọi là miệng lưỡi độc xà! Nhìn Đông Phương Mặc là biết, rõ ràng là một đại mỹ nữ, nhưng từ miệng hắn chui ra lại hoàn toàn trái ngược!

“Muốn chết sao!” Goyard khó thở, cũng không quần Thiên Thanh Hoàng, trực tiếp vung roi lên. Thiên Thanh Hoàng thấy vậy trực tiếp lách người tránh đi, làm cho Đông Phương Mặc trốn sau lưng lập tức bại lộ phía trước roi da của Goyard.

“Sư muội! Người mưu sát a!” Nhanh nhẹn tránh roi của Goyard, hắn co chân đuổi theo Thiên Thanh Hoàng.

“Ba ba ba!” Roi trong tay không ngừng huy động, Đông Phương Mặc cũng không ngừng chạy trốn, hắn thì không có việc gì, nhưng toàn bộ đồ vật trong phòng đều dần dần đổ vỡ, đợi cho đến khi bọn họ dừng lại thì đã không còn gì nguyên vẹn.

“Hỗn đản!” Hô! Goyard từng ngum từng ngum thờ dốt, người có thể tránh được roi da của nàng không nhiều, vậy mà hắn ngay cả một góc nàng cũng không đụng tới được! Tuy rằng thực sinh khí, nhưng cũng thua tám phục khâu phục, võ công của người này tuyệt đối ở trên nàng, nhưng là cũng quá hỗn đản đi!

Đông Phương Mặc dừng cước bộ đứng cách đó không xa, sắc mặt không đổi, giống như người vừa bị truy đuổi không phải là hắn, ánh mắt phong tình chuyển động, nhếch miệng cười: “Thấy chưa, ta đã bảo rồi mà! Rất mạnh mẽ nha!”

Goyard cắn răng, hiện tại ngay cả khí lực để mắng lại cũng không có!

“Đủ rồi!” Thiên Thanh Hoàng đứng lúc ngăn cản: “Người còn nháo nữa thì rút đi cho ta!” Thiên hạ này còn chưa đủ loạn hay sao!

“Ta nghe sư muội!” Đông Phương Mặc vốn định đá kích thêm hai câu lập tức im tiếng, một bộ giống nàng dâu nhỏ nhìn Goyard.

Đột nhiên, ánh mắt Đông Phương Mạc sáng lấp lánh dừng trên thân ảnh Hoan Lạc Hoan Hỷ vừa bước vào cửa: “Sur muội! Đôi bánh bao này là nha hoàn của ngươi?”

Nghe vậy, khuôn mặt Hoan Lạc Hoan Hỷ đồng thời đen lại.

“Không được gọi là bánh bao!”

Ách? Đông Phương Mạc nhìn về phía Hiên Viên Dịch về mặt phần nộ, hần rống cái gì a?: “Chuyện này liên quan gì đến ngươi?”

Hiên Viên Dịch về mặt oán hận: “Thối bánh bao chỉ có thể là bôn hoàng tử gọi, ngươi không được gọi!” Đã tranh Hoàng tấu với Hoàng huynh rồi mà cư nhiên còn muốn thưởng bánh bao cùng hần! Đúng là kẻ đáng ghét.

Đông Phương Mạc đảo mắt: “Bánh bao bánh bao bánh bao bánh bao! Bản công tử thích nhất ăn bánh bao!”

“Muốn chết à!” Hoan Hỷ cùng Hiên Viên Dịch đồng thời đánh lên, chiến trường vừa mới ngừng lại tiếp tục bắt đầu. Tuy Hoan Lạc không gia nhập, bắt quá bàn tay trong áo đã hạ thủ khê nhúc nhích, ở thời điểm tất yếu sẽ phóng ám khí!

“Bánh bao bánh bao bánh bao! Sur muội cứu mạng a!”

Goyard nhìn cảnh tượng so với chính mình ban nãy còn hỗn loạn hơn mà mí mắt giật giật, nàng tổng cảm thấy đứng bên cạnh Thiên Thanh Hoàng vẫn có vẻ an toàn hơn cả, lập tức về mặt hèn mọn mở miệng: “Nha đầu! Người này sao có thể là sư huynh ngươi a?”

Thiên Thanh Hoàng mí mắt vừa kéo: “Ta không biết hần!”

Đông Phương Mạc đang bị đánh nghe được lời Thiên Thanh Hoàng nói lập tức kêu to: “Sur muội! Ta rất đau lòng a!” Dứt lời, bởi vì hần phân tâm mà bị Hoan Hỷ chú ý, một quyền đánh lên đầu khiến hần choáng váng.

Thấy ánh mắt hần tối sầm, Goyard nhất thời vui vẻ, nhớ tới lời Thiên Thanh Hoàng nói lại càng vui: “Nếu ta có một sư huynh như vậy, ta nhất định cũng nói ta không biết!” Quả thực quá dọa người!

“Tiểu thư! Lần trước không phải ngươi nói ghét nhất là kẻ phải gọi là Đông Phương sư huynh sao?” Hoan Hỷ đang động thủ nháy mắt thốt ra một câu, Đông Phương Mạc lập tức thương tâm hỏi: “Sur muội! Ngươi sao có thể chán ghét sư huynh a?”

Hần còn chưa nói xong, Hoan Hỷ đã thừa dịp hần phân tâm mà vù vù vung quyền, ám khí của Hoan Lạc cũng chuẩn xác đánh tới bên hông hần, Hiên Viên Dịch cũng không tụt lại phía sau mà đá vào mông hần.

“Tiểu thư! Ngươi ghét nhất kẻ này phải không?! Vậy thì lần sau chúng ta gặp một lần đánh một lần!”

“Sur muội... A...” Lúc này quyền đầu của Hoan Hỷ đã nhanh hơn, cơ hồ là trong nháy mắt khuôn mặt nhân thần cộng phần của Đông Phương Mạc đã nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

Goyard nhướn mày liếc Thiên Thanh Hoàng: “Ai nói nha đầu Hoan Hỷ này đơn thuần?” Đúng là một hắc tâm oa nhi mà! Bất quá nhìn đến kẻ đang hung hăng bị đánh mà trong lòng lại cảm thấy vô cùng hả dạ!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 48: Nàng Sẽ Đến

“Sur muội! Ngươi thật sự không quay về sao?” Trên nóc khách điểm, Thiên Thanh Hoàng cùng Đông Phương Mạc sóng vai ngồi, Thiên Thanh Hoàng một tay cầm bầu rượu, một tay cầm chén rượu, tự châm tự ẩm, còn Đông Phương Mạc thì trực tiếp uống cả.

Giờ phút này tuy toàn thân hần vẫn thoát ra tà khí, nhưng lại rất nghiêm túc, ánh mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng cũng vô cùng phức tạp.

Thiên Thanh Hoàng uống cạn chén rượu xong mới khê cười: “Đây là thành trấn cuối cùng để tới Tây Hạ, vốn ta còn thắc mắc xem vì sao ngươi lại bị một nữ tử đuổi tới nơi này, thì ra là đang đợi ta!”

Đông Phương Mạc mạnh mẽ uống một ngụm rượu: “Sư phụ bảo ta đón ngươi hồi sơn môn.”

“Vì cái mệnh kiếp kia?”

Nghe khẩu khí nàng không chút để ý, về mặt Đông Phương Mạc nghiêm túc nhìn về phía nàng: “Sur muội! Mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không thì Ngũ Tử vẫn là sư huynh ngươi, què hần tính ra chưa bao giờ sai, hơn nữa lần này ngay cả sư phụ cũng bảo ta tới đón ngươi về, ngươi đừng cố chấp như vậy

nữa được không?”

“Lão nhân kia không chỉ nói với ngươi như vậy đi!” Nàng chưa bao giờ gọi người kia là sư phụ, cũng chưa bao giờ có sự tôn kính mà một đồ đệ nên có, nhưng đối với người kia, nàng vẫn có vài phần hiểu biết.

Quả nhiên, Đông Phương Mạc có chút nổi giận, hẳn biết không có gì có thể gạt được người này, vô cùng không muốn nói: “Sư phụ bảo ta đi khuyên ngươi, nếu ngươi đồng ý thì lập tức hồi sơn môn, người có thể giúp ngươi hóa giải một kiếp, nhưng nếu ngươi cố ý muốn đi, thì bảo ta truyền đạt một câu lại cho ngươi ‘Hồng trần nhiều ma, cả đời là kiếp, dục niệm mà thôi, cần gì tham niệm, thành tiên thành ma, tất cả do ngươi!’ “

Thiên Thanh Hoàng cười nhạt: “Lão nhân kia năm nay cũng sắp hai trăm tuổi rồi, tu luyện lâu như vậy sao còn chưa thấy thành tiên?”

“Sư muội! Đó là sư phụ ngươi!” Rõ ràng là người mà thế nhân tôn trọng, nhưng vì sao người trước mặt này lại không muốn gặp?

Thiên Thanh Hoàng dứt khoát uống cạn một chén rượu, nhìn về phía xa xa, trong đôi mắt lạnh lùng hiện lên một khoảng sương mù Đông Phương Mạc chưa từng gặp qua.

Ở trong lòng Đông Phương Mạc, sư muội của hắn vĩnh viễn đều thần bí như vậy, cũng là người làm cho hắn không thể thông thấu. Tuy rằng thời gian ở chung không nhiều lắm, nhưng hắn đối với sư muội này vẫn có chút hiểu biết, nàng lạnh lùng nhưng không lãnh huyết, chỉ cần là người thật tâm đối đãi nàng, nàng sẽ vô cùng đối tốt với hắn. Trong các môn đồ, võ công của nàng so với các vị sư huynh còn cao hơn, đến bây giờ chưa có ai có thể chân chính hơn nàng, thật không biết tại sao nàng lại học được võ công lợi hại như vậy.

Nàng lãnh ngạo cô tịch, rất ít khi cùng người chủ động nói chuyện, nếu không có ai để ý đến nàng, thì nói không chừng một tháng cũng không mở miệng. Từ lần đầu tiên hắn bắt gặp oa nhi gồm sứ lạnh như băng này, thì mỗi ngày hắn đều muốn làm nàng vui vẻ, nhưng chỉ tiếc nàng chưa từng cười, ngẫu nhiên mặt nàng cũng có thể làm hắn cao hứng một chút, bởi vì nàng rốt cục cũng có biểu tình, sau dần dần cảm giác được hắn không có ác ý, nàng mới miễn cưỡng nói với hắn hai ba câu, lúc vui vẻ sẽ nhún môi, thời điểm đó là lúc hắn vui vẻ nhất. Toàn thân nàng đều có ma lực làm cho tâm tình người ta trầm tĩnh, làm cho người ta nhìn không được muốn tới gần, nhưng khi đến gần rồi lại phát hiện không biết từ bao giờ đã xuất hiện bức tường cao không một ai có thể vào được.

Có một lần hắn nói giỡn nói về sau muốn nàng làm tân nương của hắn, kết quả là lại bị sư phụ kéo vào phòng, bảo hắn nên thu hồi tâm tư, bởi vì nàng có mệnh kiếp nghịch thiên, hơn một phần tình chính là hơn một phần nghiệt, nếu để nàng cuốn vào hồng trần, thì chính là đẩy nàng vào ma đạo, vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Vì thế, hắn lập tức cắt đứt phần tình cảm vừa mới nảy sinh, chỉ lấy thân phận huynh trưởng bảo vệ nàng. Hiện tại hắn biết rõ mình không lừa được nàng, nhưng vẫn muốn mang nàng đi.

“Đông Phương, ngươi nói xem có kiếp sau không?” Hồi lâu sau, thanh âm Thiên Thanh Hoàng mới tựa hồ từ chân trời vọng lại.

“Sư phụ nói có, có lẽ là có đi!” Đông Phương Mạc nhún môi cười khê, hắn thích nhất là khi nàng gọi hắn là Đông Phương, trước kia hắn hận nhất là cái họ này, nhưng mỗi lần nghe nàng chỉ nói hai chữ này, hắn lại không chán ghét chút nào, bởi vì chỉ có nàng gọi hắn như vậy, thực đặc biệt!

“Tiếp theo sẽ thế nào đâu có ai biết? Người đã chết, còn quản cái gì?”

“Cho nên chỉ cần kiếp này sống tiêu sái, sống thật vui vẻ là tốt rồi!” Đông Phương Mạc không biết vì sao Thiên Thanh Hoàng lại đột nhiên nhắc tới loại chuyện này, nhưng hắn cảm thấy đề tài này quá trầm nặng, cho nên chạy nhanh nói sang chuyện khác: “Sư muội lần trước không phải đã đồng ý cho ta một kiện binh khí tốt sao? Tìm được chưa?”

“Ta để ở Thanh Hoàng sơn trang, tự ngươi đi lấy đi!” Thanh âm Thiên Thanh Hoàng khôi phục bình thường.

“Là cái gì thế?” Binh khí dù được cho nhưng cũng phải xứng tay mới được a, hắn cũng chưa từng dùng qua binh khí nên không biết nàng sẽ cho cái gì.

“Tự mình nhìn chẳng phải sẽ biết sao!”

“Không được nha. Bây giờ ta rất chờ mong.”

Thiên Thanh Hoàng không nói, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía tây, nơi đó có một viên kim tinh tử sắc, đại biểu cho Tây Hạ đế vương, nam tử giống như thần, Hiên Viên Tuyệt!

Nửa tháng trôi qua nàng vẫn chưa đến Tây Hạ, mà đội ngũ hòa thân vẫn đình trệ ở biên giới Tây Hạ, xem ra Hiên Viên Tuyệt hẳn là đang nhắc nhở nàng!

Nàng luôn luôn suy nghĩ, luôn luôn rối rắm, nhưng giờ khắc này nàng đột nhiên thông suốt, một mình buồn rầu không bằng cứ thuận theo tự nhiên, đi từng bước tính từng bước, không phải chỉ là một bức tường cung thôi sao, sao có thể vậy khốn nàng đây!

Trong hoàng cung, Hiên Viên Tuyệt tựa như có sở cảm, ngẩng đầu nhìn về phía đông, nói với ám vệ trong bóng tối: “Nàng đang ở đâu?”

Ám vệ tất nhiên biết “nàng” trong miệng Hoàng Thượng là ai: “Vẫn dừng ở biên trấn, chưa có dấu hiệu đi qua!”

Bạc môi Hiên Viên Tuyệt khẽ gọn lên: “Nàng sẽ đến!”

Đúng vậy! Nàng sẽ đến! Trong đôi mắt Thiên Thanh Hoàng hiện lên một chút kiên định, lúc trước nàng luôn muốn trốn tránh, bởi vì sự xuất hiện của Hiên Viên Tuyết ảnh hưởng đến tâm tư của nàng, ngay cả nàng cũng không thể khống chế được tình cảm của chính mình!

Kiếp trước nàng không biết làm thế nào để yêu một người, kiếp này cũng không từng yêu một người, nhưng nam tử kia lại không biết từ khi nào đánh mất trong tâm trí nàng một hạt mầm, để rồi bất tri bất giác nó đã nảy mầm, đợi đến lúc nàng muốn nhỏ đi, thì nó đã thâm căn cố đế!

Đứng lên, cũng không nhìn Đông Phương Mặc phía sau: “Trở về nói lại với lão nhân kia, hồng trần vạn tượng, chỉ cần có người tương bồi, cho dù là ma cũng có sao?”

Để vương vị thì sao, ba ngàn hậu cung thì sao, Hiên Viên Tuyết, là người trêu chọc ta trước, vậy nên trước khi ta vứt bỏ người, người chạy không thoát đâu!

Một đạo thanh âm bỗng nhiên vang nên như đến từ chân trời: “Vui vẻ chịu đựng!”

Thiên Thanh Hoàng không quay đầu, cho nên nàng chưa từng biết nam tử phía sau nhìn về phía nàng bằng loại nào thần sắc nào! Sùng nich có, đau thương có, mất mát có, còn có... chúc phúc. Có lẽ nàng biết, và vì biết, cho nên mới lựa chọn không quay đầu.

Đông Phương Mặc một thân lục y nhìn về phía chân trời xa xa, gió nhẹ thổi loạn từng đoạn tóc, phất qua dung nhan tuấn đạt, không lưu lại một tia dấu vết, lại cũng không mang theo một tia đau thương.

Hồng trần vạn tượng, nhưng nhất định sẽ có người dắt nàng bước qua!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sùng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Công Chúa Hai Quốc Gia

Tây Hạ:

Hôm nay là một ngày đặc biệt, là ngày mà hoàng đế của bọn họ sẽ thành thân với Đông Hán công chúa, tuy rằng nghe nói công chúa này không tài đức lại vô mào, nhưng vấn đề này cũng không quan hệ lắm với bọn họ, bởi vì chỉ cần có náo nhiệt để xem là được rồi.

Nhưng lúc nhìn đội ngũ hai quốc gia đi tới Hoàng thành, thì tất cả đều tròn tròn mắt, một bên là Đông Hán, một bên là Bắc Lương, vì sao đội ngũ hai quốc gia lại đồng thời đi vào?

“Làm sao vậy?” Một thanh âm ôn nhu từ trong đội ngũ Bắc Lương truyền ra, dễ nghe tựa như chim hoàng oanh, làm cho người ta nhìn không được đoán xem bộ dáng của chủ nhân thanh âm này.

Một tướng quân giục ngựa đi lên phía trước xe ngựa: “Khởi bẩm công chúa, là đội ngũ của chúng ta gặp đội ngũ của Đông Hán.”

“Ngạ?” Theo tiếng nữ tử nghi hoặc, màn xe ngựa bị xốc lên, lộ ra một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, nhìn bộ dáng cũng có thể đoán đó là công chúa.

“Người nói xem Bắc Lương công chúa sao cũng đến? Hơn nữa lại là ở phía sau?”

“Không phải bọn họ cũng muốn hòa thân với Tây Hạ chúng ta chứ?”

“Người ta đã đem công chúa đưa tới cửa rồi, hòa thân là cái chắc!”

“Bất quá công chúa này cũng rất được...”

“Nhưng là...”

Không để ý mọi người nghị luận, công chúa kia đứng ở trên xa viên, làn váy hoa lệ phân tán nhìn về phía đoàn xe Đông Hán: “Bản Cung là Tây Lương đại công chúa Triệu Phi Tuyết, hôm nay có hân hạnh gặp mặt Đông Hán công chúa, không biết công chúa có thể bước ra không?”

Nhu nhược nhưng không yếu đuối, trong khiêm tốn lại lộ ra ôn nhuận, hữu lý mà không đường đột, mọi người lập tức rất có hảo cảm với vị công chúa Bắc Lương này.

“Bắc Lương công chúa này không chỉ có bộ dạng đẹp mắt mà ngay cả tính tình cũng thật tốt, không biết Đông Hán công chúa có bộ dáng gì?”

“Nào có thể so a? Nghe nói Định Quốc công chúa gì đó chỉ là chi nữ của đại thần, hơn nữa không tài không đức, ngu ngốc xấu xí.”

“Nữ tử như vậy cho dù là ta ta cũng không cần, vậy mà Đông Hán cư nhiên còn lấy đề gả đi, hừ, thật không biết xấu hổ mà!”

Những lời nghị luận nhất thời làm cho Triệu Phi Tuyết hư vinh tăng vọt, tiếp tục nói: “Đồng Hán công chúa không đáp ứng với Phi Tuyết là xem thường Phi Tuyết sao?”

Lãnh Nguyệt ở đội ngũ phía trước giờ phút này mới lộ ra mặt lạnh làm cho người ta sợ hãi: “Bắc Lương công chúa xin thận ngôn...” Lời còn chưa nói xong đã bị một thanh âm đánh gãy, nhìn người bước từ trong xe ngựa ra, Lãnh Nguyệt hận không thể lập tức tiến lên giết nàng ta!

“Phi Tuyết công chúa nói quá lời!” Tư Đồ Văn Thiên một thân giá ý đồ thăm bước ra, đây chính là bộ giá y Thiên Thanh Hoàng mặc ngày đó: “Đồng Hán công chúa Tư Đồ Văn Thiên có lễ!”

“Ai cho ngươi đi ra?” Thanh âm Lãnh Nguyệt lạnh như hàn băng, hần thiên phòng vạn phòng lại không ngờ tới ở thời khắc cuối cùng lại bị nàng ta chui ra phá hỏng! Lúc này nếu để cho người khác thấy nàng ta thì Thiên Thanh Hoàng phải làm sao bây giờ? Nhớ tới phản phó, Lãnh Nguyệt thầm nghĩ muốn ra tay giết người, nhưng hiện tại nàng ta đã xuất hiện trước mắt mọi người, cho nên không thể động thủ.

Tư Đồ Văn Thiên gọi lên một chút đặc ý: “Lãnh hộ vệ đừng quên bản cung là công chúa, thỉnh chú ý ngữ khí!”

Tư Đồ Văn Thiên đặc ý, hơn nữa là rất đặc ý, từ lúc rời trạm dịch không lâu nàng ta đã phát hiện Thiên Thanh Hoàng có điều dị thường, nhưng do sự bảo hộ của Lãnh Nguyệt cho nên một góc áo cũng không chạm được. Chờ đợi mãi rốt cục ban nãy nàng ta mới có cơ hội vào xe ngựa, phát hiện cái gọi là Thiên Thanh Hoàng cư nhiên là do một nha hoàn giả trang, cho nên trong nháy mắt nàng ta đã biết thời cơ đang tới.

Nếu Thiên Thanh Hoàng không ở đây, vậy nàng ta sẽ là công chúa duy nhất, chỉ cần làm cho tất cả biết người gả đến Tây Hạ là nàng ta chứ không phải Thiên Thanh Hoàng, thì vị trí hoàng hậu kia chắc chắn sẽ là của nàng ta, không ai có thể thay đổi được.

Triệu Phi Tuyết nhìn người đi ra thì hơi sững sốt, ánh mắt hiện lên hận ý dừng ở trên mặt Tư Đồ Văn Thiên: “Không phải nói là Định Quốc công chúa sao? Sao đột nhiên lại biến thành người?”

Tư Đồ Văn Thiên cười khê: “Có cho danh hiệu công chúa thì cũng không phải phượng hoàng, chỉ có chân chính công chúa mới xứng với người có thân phận như Hạ Hoàng mà thôi! Vì biểu đạt thành ý của hai quốc gia, người được chọn tất nhiên là bản cung!”

Triệu Phi Tuyết bất mãn nhíu mày, cũng không cãi lại, hừ một tiếng: “Chúng ta đi!”

Tư Đồ Văn Thiên không tranh cãi tiếp, chỉ vung tay lên: “Khách ở nơi xa tới nhường đường cho bản công chúa!”

“Tư Đồ Văn Thiên này quả nhiên dám coi mình là chủ nhân của Tây Hạ!” Hiên Viên Dịch khinh thường hừ lạnh, tư thế chủ nhân kia là bày ra cho ai xem?

Trong tửu lâu, mấy người vây quanh ngồi trên một cái bàn phía trước cửa sổ, một màn vừa xảy ra hoàn toàn bị bọn họ xem vào trong mắt, Goyard khinh thường nhìn Hiên Viên Dịch: “Vậy sao chủ nhân như ngươi còn ở nơi này?”

Hiên Viên Dịch ủy khuất méo mào: “Ta muốn đi cùng Hoàng tẩu a! Nếu như chỉ có một mình ta, khẳng định sẽ bị hoàng huynh đánh chết!”

Goyard chỉ chỉ xe ngựa của Tư Đồ Văn Thiên: “Hoàng tẩu người đây!”

“Nàng ta cũng xứng?” Hiên Viên Dịch khinh thường miết miệng: “Hoàng tẩu của ta chỉ có một, ta mặc kệ đám a miêu a cầu này!”

“Tiểu thư nhà ta không phải Hoàng tẩu của người, còn chưa có gả đâu!” Hoan Hỷ bất mãn.

Hiên Viên Dịch hừ hừ: “Dù sao sớm hay muộn cũng đều là Hoàng tẩu của ta, ta chỉ nhận có một Hoàng tẩu này!” Thái độ kiên quyết!

“Hừ!” Hoan Hỷ tức giận trừng mắt, quay đầu không nói lời nào.

“Được rồi! Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng lạnh nhạt từ chỗ ngồi đứng lên.

Hiên Viên Dịch hậu tri hậu giác hỏi: “Đi đâu?”

Hoan Hỷ tức giận đá lưng hần: “Ngu ngốc! Đương nhiên là đi hoàng cung a!”

“Thật sự?” Hiên Viên Dịch nhất thời vui vẻ nhảy dựng lên, nói cách khác là nhiệm vụ của hần đã hoàn thành? Không cần bị hoàng huynh đe dọa nữa?

Goyard đối với bộ dáng ngây ngốc này tỏ vẻ không nói gì: “Còn không mau đuổi theo!”

Cước bộ của bọn họ tự nhiên nhanh hơn so với đoàn xe dài kia, cho nên chớp mắt đã đến đại môn của Tây yên tinh.

“Là ai? Sao lại dám xông vào cửa cung?” Một binh sĩ cầm trường thương quát.

Hiên Viên Dịch nhảy ra: “Người không có mắt sao, ngay cả ta cũng không nhận ra?”

“Người là ai? Sao ta phải biết người? Còn không mau đi đi, cẩn thận ta bắt người lại!” Binh lính kia khinh thường nói, đã kích nghiêm trọng lòng tự trọng

của Hiên Viên Dịch, khiến hắn lập tức ngập lừa: “Ta là Hiên Viên Dịch, là thất hoàng tử của các ngươi! Ngay cả thất hoàng tử mà cũng không biết, ngươi muốn chết có phải không?”

Nếu là người bình thường nghe xong khẳng định sẽ bị dọa sợ, nhưng binh lính kia lại như trước một bộ người nói dối: “Ngươi nói ngươi là thất hoàng tử thì chính là thất hoàng tử sao? Ta ở đây thủ vệ lâu như vậy, mỗi lần thấy thất hoàng tử đều là bị túm trở về, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói thất hoàng tử sẽ tự mình chạy về!”

“...” Nghe vậy, mọi người đều hết chỗ nói, Hoan Hỷ cùng Goyard ngưng cười, thân mình không khống chế được run run, còn Hiên Viên Dịch lại tức giận đến mức thượng khí không tiếp hạ khí.

“Ha ha ha ha!” Goyard rốt cuộc nhịn không được bật cười: “Khó trách người ta không biết ngươi... Ha ha ha...”

Thiên Thanh Hoàng cũng nhịn không được cong khóe môi, Hiên Viên Dịch này quả thực chính là kẻ dở hơi nhất, nhìn hắn sắp giờ chết, Thiên Thanh Hoàng rốt cục mở miệng: “Trên người ngươi không gì để chứng minh thân phận sao?”

Hiên Viên Dịch ngẫm lại, lắc đầu: “Có, nhưng không mang, ta ném trong cung rồi, hơn nữa mỗi lần xuất môn ta đều bị túm trở về, cho nên căn bản không cần mang.”

Thiên Thanh Hoàng không nói gì, chuyện như vậy mà còn nói không đồ mặt.

Ở thời điểm mọi người đang hết đường xoay xở thì một thanh âm bỗng vang lên: “Xảy ra chuyện gì?”

Nghe tiếng, Thiên Thanh Hoàng nở nụ cười, không nghĩ tới ở nơi này còn có thể gặp người quen cũ.

“Tướng quân, là có người giả mạo thất hoàng tử!” Binh lính kia chạy đến cáo trạng.

Đợi cho người nọ đi tới, Thiên Thanh Hoàng nhẹ nhàng gật đầu: “Không nghĩ tới lại gặp ở đây, Chung tướng quân!”

Chung Hách thấy Thiên Thanh Hoàng thì nhất thời sững sờ, vừa định há mồm lại ngừng, sau đó nhìn về phía Hiên Viên Dịch: “Tham kiến thất hoàng tử!”

Hồ! Rốt cục cũng có người biết hắn! Hiên Viên Dịch có một loại xúc động muốn khóc: “Chung tướng quân miễn lễ!”

Dưới ánh mắt tiểu binh kia tròn mắt há hốc mồm, Chung Hách nhanh chóng đón bọn họ đi vào, trên mặt tất cả đều là cung kính: “Hoàng Thượng đang ở ngự thư phòng chờ!”

Hiên Viên Dịch đi ngang qua tiểu binh kia, hung hăng liếc mắt một cái: “Tiểu tử! Chờ đó cho bổn hoàng tử!”

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sùng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Gặp Mặt, Tình Cảm

“Tham kiến Hoàng Thượng!”

“Tham kiến hoàng huynh!” Tất cả đều quỳ lạy, chỉ có Thiên Thanh Hoàng vẫn đứng, ánh mắt tự do không để ý người ngồi trên cao.

“Ân! Các ngươi ra ngoài đi!” Không nói hai lời liền đuổi khách, Hiên Viên Dịch miết miệng, nhưng cái gì cũng không thể nói, tuy hắn vốn hi vọng hoàng huynh không chú ý tới mình, nhưng cũng đừng tới mức bỏ qua triệt để như vậy a!

“Dạ!” Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc được Thiên Thanh Hoàng mệnh lệnh lập tức ra ngoài, Hiên Viên Dịch thì bị Goyard túm cổ kéo ra, tuy rằng bất mãn, nhưng lại ngại Goyard cho nên chỉ đành nuốt sự bất mãn vào trong bụng, tâm tư muốn học võ cũng càng thêm kiên định.

Đại môn bị người đóng lại, cả căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh, Hiên Viên Tuyệt nhìn người phía dưới, tay cầm bút bỗng xiết chặt, muốn xác nhận hắn không phải đang mơ! Hắn cả đời tính kế chưa bao giờ sai, sự tình tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, nhưng chỉ có người trước mắt này hắn nắm giữ không được, chỉ khi nàng chân chính đứng trước mặt, tâm tư hắn mới thoáng an ổn: “Ngươi đến rồi!”

Nửa ngày sau, Thiên Thanh Hoàng rốt cục mới nhìn hắn, nam nhân này mỗi lần gặp mặt đều có thể làm cho nàng kinh diễm, giờ phút này hắn một thân long bào, kim long vàng rồng ngũ trảo giương nanh múa vuốt chiếm cứ trên áo choàng uy nghiêm, khí chất đế vương không chút che giấu, làm cho người ta nhìn không được muốn thần phục.

Ánh mắt nhìn thẳng vào cặp con ngươi sâu thẳm: “Ta đã đến!”

Dứt lời không nói gì nữa, bởi vì có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nói từ đâu... Nhìn nhau hồi lâu, Thiên Thanh Hoàng mới nhịn không được

cười khê: “Không nghĩ tới có một ngày chúng ta sẽ biến thành như vậy!”

Hiên Viên Tuyết cũng cười yếu ớt: “Hối hận sao?” Hối hận lúc trước đã kết bạn với hắn, hối hận vì đã tin hắn?

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng không cười nữa, nghiêm túc nhìn về phía Hiên Viên Tuyết: “Mọi chuyện ta làm đều là nhìn tâm tình, ngay cả nhìn người cũng vậy, vậy nên sẽ không biết viết hai chữ hối hận thế nào. Chỉ là không nghĩ tới hai người không nên xuất hiện cùng nhau như chúng ta giờ lại cùng nhau đứng ở đây.”

Hiên Viên Tuyết không nói, tuy những lời này kém xa đáp án trong lòng một chút, nhưng đã là câu trả lời thuyết phục hắn nhất!

“Có thể ra ngoài cùng ta không?” Cảm giác áp lực làm nàng không thoải mái.

“Được!” Hiên Viên Tuyết quyết đoán buông chính vụ trong tay, hai người một trước một sau đi tới ngự hoa viên, cung nhân đi ngang qua nhìn thấy Hiên Viên Tuyết đều chạy nhanh vòng qua một bên.

Tây Hạ hoàng cung lấy màu đen làm chủ, không giống Đông Hán hoàng cung xa hoa đại khí, nhưng ngược lại lại khiến người ta có cảm giác thâm nghiêm trang trọng. Trong hoa viên có rất nhiều loại hoa quý báu đã bắt đầu héo tàn, bây giờ đang là tháng mười hai, không bao lâu nữa tuyết sẽ rơi.

Hai người cứ như vậy yên lặng tiêu sái bước đi, cũng không có ai mở miệng.

“Hiên Viên...” Thiên Thanh Hoàng xoay người vừa muốn nói, không ngờ lại va vào một vòng ôm rộng lớn, hai cánh tay hữu lực gắt gao ôm chặt nàng, chóp mũi quanh quẩn hương vị quen thuộc.

Không có giả dối, không có trốn tránh, chỉ như vậy lẳng lặng để hắn ôm, giờ khắc này Thiên Thanh Hoàng mới phát hiện, thì chính mình đã bất tri bất giác lưu luyến cảm giác này. Cái ôm thực an tâm, thực làm cho người ta quyến luyến, làm cho nàng có cảm giác không muốn rời đi.

Gắt gao ôm lấy thân mình Thiên Thanh Hoàng, ngoài ý muốn nàng không giả dối, Hiên Viên Tuyết trong lòng nhộn nhạo xuất hiện một chút thân nhiên, tựa cầm lên đỉnh đầu nàng mở miệng: “Rất muốn được ôm người như vậy, đáng tiếc là người lại không cho ta cơ hội, hiện tại rốt cục cũng được nguyện ý!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng nhíu mày: “Người chẳng lẽ đã quên lần đầu tiên chúng ta gặp mặt?” Lúc đó không phải hắn cũng ôm nàng sao.

Hiên Viên Tuyết tất nhiên nhớ rõ: “Thật may vì ngày đó ta đã bắt cóc người, bằng không ta đã đánh mất người.”

Thiên Thanh Hoàng cảm thấy mềm nhũn, vươn tay ôm lấy thắt lưng tinh trắng, cảm giác này thật tốt... Cảm nhận nàng đáp lại, thân mình Hiên Viên Tuyết không thể không chế nhẹ nhàng run run, một loại cảm xúc vui sướng chưa từng có bỗng nảy sinh trong lòng.

“Ta có thể nghĩ là người chấp nhận ta không?” Thật sâu hít mùi hương trên cơ thể nàng, hắn hỏi.

Thiên Thanh Hoàng khẽ gật đầu: “Ân!”

Dần dần buộc chặt hai tay, Hiên Viên Tuyết chưa từng vui vẻ như giờ phút này, ôm lấy thân thể gầy nhỏ trong lòng, hắn thấy mình như có được một nửa thế giới, vô cùng thỏa mãn!

“Vậy... gả cho ta được không?” Hiên Viên Tuyết rên sát khi còn nóng hổi, hắn vẫn muốn chính miệng nàng đáp ứng.

Thiên Thanh Hoàng không trực tiếp trả lời: “Ta đã nói ta có kiêu ngạo của ta, nếu như gả cho Phượng Huyết ta sẽ tuyệt đối không do dự, nhưng người là Hiên Viên Tuyết!”

Hiên Viên Tuyết đương nhiên biết tâm tư của nàng, tâm tình bất chợt lảng động, nghiêm túc nói: “Trừ bỏ ta là hoàng đế không thể thay đổi, những cái khác ta đều có thể làm được, hậu cung nữ nhân ta đã giải quyết, người chỉ cần an tâm gả cho ta là được rồi!”

Hồi lâu sau, Thiên Thanh Hoàng mới ở trong lòng hắn gật gật đầu: “Hảo!”

Hắn chưa từng nghĩ, thì ra chỉ một chữ cũng có thể dễ nghe như vậy!

Ngay tại thời điểm hai người đang ôm nhau, một thanh âm kinh ngạc bén nhọn bỗng vang lên: “Hoàng Thượng! Người đang làm gì?”

Lưu Quý phi không thể tin nhìn một màn trước mắt! Nàng ta cứ nhiên thấy nam tử cao quý như thần kia đang ôm một nữ nhân bình thường! Ở trước mặt nàng ta, hắn cho tới bây giờ vẫn luôn lãnh khốc thô bạo, chưa từng gặp qua hắn cũng có lúc ôn nhu như vậy, về mặt thâm tình đó làm sao có thể xuất hiện trên mặt hắn?

Hiên Viên Tuyết vốn định không nhìn người nọ, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại đẩy hắn ra, lông mày khê nhăn, trong mắt hiện lên một tia bất mãn. Giương mắt nhìn về phía nữ nhân mặc trang phục hoa lệ, con ngươi lạnh như băng không mang theo một chút cảm tình, giống như sự ôn nhu ban nãy là do nàng ta hoa mắt: “Người ở đây làm gì?”

Thiên Thanh Hoàng nhìn nữ nhân tinh xảo trước mặt, không cần hỏi cũng biết đây là nữ nhân trong hậu cung của Hiên Viên Tuyết, nhìn trang phục có thể đoán địa vị rất cao, ánh mắt nàng ta nhìn Hiên Viên Tuyết có kinh ngạc, có không thể tin, càng nhiều hơn là sợ hãi.

Nghe thanh âm hân hân khóc vô tình, Lưu Quý phi nhất thời nghiêm túc: “Nô tì ra ngoài thưởng hoa lại không cẩn thận gặp Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!”

Hiên Viên Tuyết thật mạnh hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, không biết từ đâu xuất hiện một thái giám cung kính quỳ xuống: “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

“Đưa Lưu Quý phi về, không có lệnh của ta không cho phép ra ngoài!”

“Hoàng Thượng...” Lưu Quý phi cả kinh, hân đây là muốn giam lỏng nàng a! Ánh mắt lập tức dừng lên người nữ tử bên cạnh hân hiện lên một chút hận ý.

Thiên Thanh Hoàng tất nhiên cảm giác được hận ý của nàng ta, bất quá nàng không cần quan tâm, bởi vì nếu muốn chết thì cứ việc chạm đến nàng!

Hiên Viên Tuyết nắm tay Thiên Thanh Hoàng trở về, thanh âm như trước lạnh lùng, nhưng đã ôn nhu hơn rất nhiều: “Ta dẫn ngươi đi xem cung điện của ngươi!”

“Ân!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu không nói chuyện, Hiên Viên Tuyết vừa nãy cho nàng cảm giác rất xa lạ. Cường thế như thế, bá đạo như thế, lãnh khốc như thế... thật vô tình...

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Hình Dáng, Ma Chương

Nữ tử trên tháp một thân y phục xanh ngọc, thân mình như ẩn như hiện, mái tóc mực sắc xõa tung trên gối, hướng lên trên là khuôn mặt tuyệt mỹ làm cho người ta không cách nào để hình dung. Đường cong nhu hòa duyên dáng, da thịt như tuyết lộ ra nhan sắc phấn nộn, cái mũi cao thẳng chạy xuống bạc môi màu son.

Cái cảm hoàn mỹ hơi nâng ẩn hiện xương quai xanh tinh xảo, hai luồng tóc đen phân tán trên da thịt trắng tuyết, dù hoặc nhưng không tiếng động!

Hoan Lạc tiến đến nhìn bức cảnh sắc làm người ta hít thở không thông, kinh diễm một lát mới hoàn hồn: “Tiểu thư!”

Nữ tử trên tháp thượng nghe tiếng mở to mắt, một đôi con ngươi lãnh nhược thu thủy nhưng vô tình, cả người tản ra loại hơi thở dày đặc, hai khí chất dung hợp kỳ dị trên cơ thể nàng, tạo thành một loại khí chất độc đáo khiến người ta không khỏi trầm mê.

“Tiểu thư! Còn muốn ăn dịch dung đan sao?” Hoan Lạc nhìn khuôn mặt tuyệt sắc kia, đáy lòng thực không muốn che lấp nàng.

Nữ tử trên tháp tất nhiên chính là Thiên Thanh Hoàng, giờ phút này, đây mới là hình dáng thật sự của nàng, so với Thiên Thanh Tuyết không biết mỹ mạo hơn bao nhiêu lần!

Bạc môi gọi lên một độ cong trào phúng: “Ngươi nói xem?”

Hoan Lạc nhướn môi: “Tiểu thư rõ ràng xinh đẹp như vậy, nhưng vì sao lại không muốn để người khác nhìn thấy?” Đây là nghi hoặc lớn nhất của nàng, bởi vì trên đời này ngoại trừ nàng ra, không có bất kỳ ai biết bộ dáng thật sự của Thiên Thanh Hoàng, ngay cả Hoan Hỷ cũng không biết, tựa hồ mỗi lúc bọn họ nhìn thấy nàng, nàng đều ăn dịch dung đan để che giấu.

“Xinh đẹp sao?” Thiên Thanh Hoàng từ trên tháp đứng dậy, chậm rãi đi tới gương trang điểm đặt ở một bên, nhìn hình ảnh phản chiếu qua gương mà không có chút vui mừng nào, ngược lại ý hận còn chậm rãi dâng lên trong tim, cho dù nàng đã cực lực áp chế, nhưng hận ý khôn cùng kia vẫn không thể áp xuống.

“Tiểu thư!” Hoan Lạc kinh hãi kêu lên, đây không phải lần đầu tiên nàng thấy bộ dáng này của Thiên Thanh Hoàng, cũng không phải lần đầu tiên cảm giác được hận ý của tiểu thư, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn không rõ vì sao tiểu thư khi nhìn bộ dáng thật của chính mình lại có hận ý lớn như vậy!

Thiên Thanh Hoàng nhắm mắt, cố gắng làm nổi lòng bình tĩnh trở lại, nàng đã rất muốn quên đi đoạn quá khứ kia, nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt này, mọi hình ảnh nàng cố gắng chôn sâu lại như ánh ngược hiện lên trong đầu...

Cái người mà nàng gọi là cha, cái thứ mà nàng gọi là nhà, còn có cái gọi là thân nhân... Lại vô tình, tàn nhẫn và phản bội... đến đáng sợ!

Mạc Ái! Đây là tên mà người gọi là mẹ đặt cho nàng, nàng không biết là bà ta kỳ vọng nàng không nên yêu, hay là vì bà ta luôn muốn nhớ đến tình yêu bi ai của chính mình!

Cha nàng là người có thân phận bất phàm ~ Gia chủ của Đệ nhất thế gia trong Hắc đạo, mà người gọi là mẹ kia, chính là tình nhân thứ mười chín của ông

ta. Và tất nhiên, nàng là một đứa con riêng hèn mọn trong miệng người đời!

Nàng nhớ rõ lần đầu tiên thấy ông ta là lúc nàng bốn tuổi, nữ nhân Hoan Thiên Hi kia đã mang nàng đến gặp ông ta. Lạnh lùng, vô tình, ngoan độc... đây chính là ấn tượng đầu tiên của nàng.

“Bộ dạng người rất được!” Ông ta đã nói câu đầu tiên với nàng như vậy, sau đó liền yêu cầu mang nàng đi, có lẽ nói chính xác hơn thì là mệnh lệnh.

Nữ nhân kia ban đầu còn có chút do dự, nhưng vì ông ta đã đáp ứng sẽ đưa bà ta về nhà, cho nên lập tức giao nàng ra. Từ đó về sau, ác mộng của nàng chính thức bắt đầu!

Không có thân phận, không có địa vị, thậm chí không có cả tôn nghiêm, nàng ở trong một khu phố hắc ám lẫn lộn, sau đó ở sân huấn luyện không ngừng đánh nhau, ở hoang sơn dã lĩnh đầu đá cùng dã thú, ở trong mưa bom bão đạn trở thành sát thủ! Giết chóc, giết chóc, suốt mười năm, cuộc sống của nàng chỉ có giết chóc!

Đây là cuộc sống mà người gọi là cha kia cho nàng!

Lúc nàng trở thành Đệ nhất sát thủ của ông ta, nàng đã quên hết tất cả về thế giới bên ngoài, thậm chí ngẩng đầu nhìn mặt trời cũng là một thứ xa xỉ!

Hận sao? Lúc đó nàng đã quên hận là cảm xúc như thế nào, bởi vì hận quá sâu, cho nên ngược lại trở thành bình thản. Nàng đã từng nghĩ sẽ giết ông ta, nhưng lại chưa một lần thành công, bởi vì sự phản kháng của nàng trong mắt ông ta, chỉ như một con trâu nhỏ không biết tự lượng sức mình.

Nàng nghĩ ông ta là kẻ vô tình, nhưng khi nàng tận mắt nhìn thấy cô gái được ông ta sủng ái vô pháp vô thiên, thì hết thấy đều đã bị đảo lộn. Thì ra ông ta cũng là một người cha bình thường, cũng biết yêu, cũng biết thương... nhưng chỉ tiếc nó không dành cho nàng!

Giây phút đó, nàng rốt cục đã biết sự thật về giá trị tồn tại của mình... Nàng là bóng dáng cùng thể thân của cô gái kia, bởi vì khuôn mặt của hai người vô cùng tương tự nhau!

Một lần ngoài ý muốn, nàng bị vị hôn phu của cô gái kia thấy được, ánh mắt hẩn khi nhìn nàng hoàn toàn là kinh diễm. Nàng ta vì biết được mà bắt đầu ghen tị với nàng, sau đó có một ngày muốn cầm dao hủy đi khuôn mặt nàng. Rõ ràng là muội muội có chung huyết thống, nhưng lại không có một tia huyết mạch thân tình nào! Chỉ vì một chút ghen tị cùng hận ý, mà nàng ta không chút do dự rút dao với nàng!

Nàng giết chết cái gọi là muội muội kia, kết quả tất nhiên trốn không thoát ma trảo của ông ta. Hắc thất, là nơi chuyên dùng để giày vò thân thể trong Hắc đạo, Thập đại khổ hình của Mãn Thanh đều đầy đủ. Nàng sống trong đó, chịu đựng suốt bảy ngày bảy đêm rồi mới chết đi. Tại thời điểm đó trong nháy mắt, nàng thật sự muốn được giải thoát, nhưng ngay cả Lão thiên gia cũng không chịu buông tha cho nàng, ép nàng phải trọng sinh trong cái nơi xa lạ đó...

Tuy rằng hiện tại không còn cảnh tượng tàn khốc như kiếp trước, nhưng sao có thể tương tự như vậy?

Lúc nàng nhìn khuôn mặt càng ngày càng giống khuôn mặt trước kia này, hận ý trong lòng lại càng ngày càng thâm sâu, tựa như sắp cắn nuốt lý trí cùng linh hồn của nàng!

“Tiểu thư! Người tỉnh lại đi! Tiểu thư! Cầu người thanh tỉnh lại đi...” Tiếng khóc của Hoan Lạc dần kéo thần trí của Thiên Thanh Hoàng trở về.

“Tiểu thư! Tuy Hoan Lạc không biết tiểu thư đã phải trải qua chuyện gì, nhưng Hoan Lạc biết tiểu thư vẫn luôn là người lý trí, tiểu thư như vậy làm Hoan Lạc sợ lắm, tiểu thư tỉnh lại đi có được không!” Hoan Lạc luôn là người trầm ổn giờ phút này cũng đã khóc không thành tiếng, hai tay ôm chặt cánh tay Thiên Thanh Hoàng, cả người đều kích động phát run.

“Hoan Lạc!” Thiên Thanh Hoàng nâng tay vuốt tóc Hoan Lạc, con người đã khôi phục lạnh lùng dĩ vãng, vẻ mặt nhu hòa này giống như người phát cuồng ban nãy không liên quan gì tới nàng: “Hoan Lạc có thể sẽ ghét ta không?”

“Sẽ không! Sẽ không...” Hoan Lạc lắc mạnh đầu, vùi đầu trong lòng Thiên Thanh Hoàng: “Ở trong lòng Hoan Lạc, tiểu thư mãi mãi là tốt nhất, cho nên vĩnh viễn sẽ không bao giờ ghét tiểu thư, vĩnh viễn cũng không...”

“Nha đầu ngốc!” Thiên Thanh Hoàng than nhẹ một tiếng, trong lòng nàng thực cảm kích hai tiểu nha đầu này, nếu không phải luôn có các nàng làm bạn, Thiên Thanh Hoàng cũng không biết chính mình sẽ biến thành cái bộ dáng gì nữa.

“Hoan Lạc không cầu xin tiểu thư nhiều lắm, chỉ hi vọng vĩnh viễn được đi theo tiểu thư, thỉnh cầu tiểu thư đừng vứt bỏ Hoan Lạc...” Hoan Lạc cố chấp ôm thắt lưng Thiên Thanh Hoàng, chỉ có những lúc thế này nàng mới như một đứa nhỏ mười bốn tuổi.

“Ta sao có thể vứt bỏ Hoan Lạc a!” Thiên Thanh Hoàng ôm Hoan Lạc, an ủi vỗ vỗ sau lưng nàng: “Được rồi! Đem dịch dung đàn đến cho ta đi!”

“Ngô...” Hoan Lạc cúi đầu lau khô nước mắt, từ trong lòng lấy ra dịch dung đàn đưa cho Thiên Thanh Hoàng, giờ khắc này nàng thật sự hi vọng dịch dung đàn có thể vĩnh viễn thay đổi bộ dáng của Thiên Thanh Hoàng, bởi vì chỉ như vậy tiểu thư mới có thể vui vẻ!

Nhìn dung mạo của chính mình dần dần mờ hồ, Thiên Thanh Hoàng trong nháy mắt khẽ giật mình, cúi đầu nhìn về phía khuôn mặt Hoan Lạc vẫn kinh hồn chưa ổn định, xem ra lần này đã thực sự dọa đến nàng!

Lão nhân kia từng nói với nàng, đây chính là ma chướng của nàng, chỉ khi nào tự bản thân chân chính buông xuôi, nàng mới có thể được giải thoát, bằng

không, nàng vĩnh viễn sẽ bị chính mình trói buộc.

Nhưng khúc mắc như vậy, muốn giải thoát là có thể dễ dàng giải thoát sao?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Cung Yến, Thủ Đoạn Của Hiên Viên Tuyệt:

Tê Phượng Cung là chỗ ở của Tây Hạ Lịch Đại hoàng hậu, nhưng nay Tê Phượng Cung lại đột nhiên xuất hiện một nữ tử thần bí, cho nên tất nhiên dẫn tới rất nhiều sự chú ý từ các Cung, chỉ tiếc là Hiên Viên Tuyệt đã ra lệnh không một ai được tới gần Tê Phượng Cung nửa bước, cho nên không ai còn dám tìm hiểu.

Đêm nay là ngày Hiên Viên Tuyệt triệu kiến công chúa hai quốc gia, lúc trước nghe nói Hiên Viên Tuyệt đã chiêu cáo phong Đông Hán công chúa làm Hoàng hậu, nhưng chỗ ở của Hoàng hậu đột nhiên lại bị một nữ tử khác chiếm mất, cho nên tất cả đều khẳng định Đông Hán công chúa kia sẽ không từ bỏ ý đồ, hết thảy ánh mắt đều hướng vào tiệc tối đêm nay.

“Cô nương! Hoàng Thượng thỉnh người hiện tại đi qua!” Thái giám tổng quản bên người Hiên Viên Tuyệt, An công công cung kính cúi người với Thiên Thanh Hoàng, lẽ ra một nữ tử không có phi vị như Thiên Thanh Hoàng không đáng để hấn hành lễ, nhưng vì vị cô nương này rất đặc biệt, cho nên thần sắc cung kính mới không có chút làm bộ.

Nếu như nói Hiên Viên Tuyệt thô bạo, thì chỉ sợ không ai rõ ràng hơn người vẫn luôn bồi bên cạnh Hiên Viên Tuyệt như hần, nhưng một người vô tình như vậy lại không chút để bụng nào đối với nữ tử trước mắt, không chỉ đón nàng tiến cung, mà còn vì nàng mà giam lỏng Lưu quý phi, càng không cần phải nói để nàng ở tại nơi chỉ có Hoàng hậu mới có tư cách bước chân vào, Tê Phượng Cung!

Cho dù nữ tử này có thân phận như thế nào, thì sau này khả năng trở thành chủ nhân của Tê Phượng Cung cũng đến tám chín phần, làm sao hần có thể không cung kính!

“Ân!” Thiên Thanh Hoàng thần nhiên lên tiếng, ánh mắt đảo qua nội điện: “Hoan Hỷ đâu?”

Hoan Lạc bắt đầu đi nói: “Bị Thất hoàng tử kéo đi yến hội rồi.”

Thiên Thanh Hoàng không quá ngoài ý muốn, đối với hai kẻ dờ hơi này đã thấy nhưng không thể trách: “Vậy chúng ta đi thôi!”

“Cô nương, thỉnh!” An công công chạy nhanh nhường đường, đối Thiên Thanh Hoàng làm một động tác mời.

“Ân!” Thần nhiên lên tiếng liền nâng bước đi về phía trước, bình thần nhưng không ngạo mạn, lạnh lùng nhưng không mất cao quý, cung trang dù không tính hoa lệ nhưng mặc lên người nàng cũng không tổn hại nửa phần khí chất, rõ ràng là khuôn mặt bình thường vô kỳ, nhưng lại khiến người ta có cảm giác không dám nhìn thẳng.

Cho dù là người đã nhìn qua đủ cung nhân mỹ nhân như An công công khi nhìn nàng cũng nhịn không được than lên sợ hãi, loại khí chất này, không có bất kỳ một phi tần hậu cung nào có được.

Vừa mới đi đến đại điện yến hội, Thiên Thanh Hoàng đã nhìn thấy thiếu niên lạnh lùng kia. Ở trong nháy mắt khi Lân Nguyệt thấy nàng liền muốn xoay người hành lễ, lại lập tức bị Thiên Thanh Hoàng ngăn lại: “Ta đã nói người không cần hành lễ với ta.”

Lân Nguyệt hơi sững sốt, cũng không kiên trì hành lễ, xoay người vén mặc liêm qua một bên lên, ý bảo Thiên Thanh Hoàng đi vào. Một màn này sau khi rơi vào trong mắt An công công lại càng làm hần thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng, lập tức xoay người đi về phía Hiên Viên Tuyệt báo cáo. Vừa vặn lúc này, Thái giám tư lễ Cao công công bên ngoài hô lên một tiếng, “Đông Hán công chúa, Tây Lương công chúa yết kiến”. Nghe vậy, bước chân Thiên Thanh Hoàng vừa nâng lên liền dừng lại.

Lân Nguyệt đứng một bên nghe được một tiếng “Đông Hán công chúa” lập tức theo bản năng nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, thấy trên mặt nàng không có thần sắc phẫn nộ mới thoáng yên lòng một chút.

Hai đạo thân ảnh một trắng một đỏ song song mà đến, Triệu Phi Tuyết một thân y phục màu trắng, hoa văn tinh xảo trang sức trang nhã, tựa như bạch liên xuất thủy, mà Tư Đồ Văn Thiên lại hoàn toàn tương phản, một thân hồng y yêu diễm như đoá hồng liên, rất xứng với tính cách của nàng ta.

Hai người tiến lên hành lễ, một người ôn nhu nhược nhược, một người đáng vẻ ngàn vạn: “Phi Tuyết (Văn Thiên) tham kiến Hoàng Thượng!”

Lúc này Thiên Thanh Hoàng mới đem ánh mắt chuyển lên cao đài, nhìn Hiên Viên Tuyệt như trước một thân long bào màu đen, mái tóc dùng ngọc quan cẩn thận vén lên, tuấn mỹ không một tia biểu tình, hần tùy ý ngồi trên cao, không cần cố ý đã khiến người ta cảm giác được uy áp của đế vương, khí chất này so với Tư Đồ Thanh không biết uy nghiêm hơn bao nhiêu lần.

Có lẽ là cảm giác được ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng, Hiên Viên Tuyết cũng nhìn qua, sau đó tùy ý nâng tay: “Bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng!” Hai người hành lễ xong liền tự đi tới vị trí ngồi, bất quá ánh mắt vẫn không rời Hiên Viên Tuyết, tình ý dạt dào kia chỉ cần không phải người mù thì đều sẽ thấy.

Thiên Thanh Hoàng đảo mắt qua đại điện, bởi vì lần này có công chúa tới, cho nên đặc biệt cho phép các quan viên mang theo nữ quyến cùng tiến cung, ngoài ra các tần phi có địa vị cũng đến tham dự. Trừ bỏ Lưu quý phi không được ra ngoài thì nơi này tổng cộng có một Quý phi, một Đức Phi, một Hiên phi và hai Tiệp dư, chỉ nhìn năm người này cũng đủ biết Hiên Viên Tuyết rất lạnh lùng với hậu cung.

Ngoại trừ các phi tần và hai người vừa mới vào, dưới đài cũng có một ít đại thần chỉ nữ si mê nhìn lên, tất cả đều muốn Hiên Viên Tuyết có thể liếc tới các nàng một cái, cho dù thủ đoạn của Hiên Viên Tuyết có làm người ta đâm chết, nhưng tuấn mỹ của hân vẫn có thể hấp dẫn rất nhiều thiêu thân lao đầu vào lửa.

Thiên Thanh Hoàng lắc đầu, dư quang khóe mắt liếc tới Hiên Viên Dịch cùng Hoan Hỷ, bên cạnh còn một người gần đây không thấy thân ảnh, Goyard, cả ba đều đang trốn trong góc uống rượu dùng bữa, xem ra rất thích ý.

Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng nghe được một trận thanh âm hít vào, tiếp theo cảm giác vô số ánh mắt đang nhìn lại đây, quay đầu lập tức thấy thân mình cao thẳng của Hiên Viên Tuyết đang đi tới phía mình, cùng với đó là vô số ánh mắt đạo hỏa vu vu bay đến, Thiên Thanh Hoàng bất đắc dĩ cười khổ, Hiên Viên Tuyết này muốn kết thù họ nàng sao!

Hiên Viên Tuyết đi đến trước mặt Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng vươn tay: “Đi thôi!”

Thiên Thanh Hoàng vừa mới vươn tay đặt lên, hơi lạnh từ lòng bàn tay hân đã liền truyền đến, nhưng cảm giác này lại làm lòng người cảm thấy vô cùng an tâm, đáp lại hân một nụ cười yếu ớt, nàng tùy ý để hân nắm tay mình đi lên đại điện, chậm rãi tới vị trí cao nhất.

Nghi hoặc, khó hiểu, ghen tị, hận thù, vô số ánh mắt tùy bản về phía bóng dáng Thiên Thanh Hoàng, nhưng nàng vẫn như trước thong dong bình tĩnh, không có một tia bối rối.

Cuối cùng, Hiên Viên Tuyết dắt nàng ngồi trên long ý, buông bàn tay kéo nàng ra, thuận thế để nàng ngồi bên hông, động tác bá đạo không cho phép kháng cự. Thiên Thanh Hoàng cứng đờ, lập tức tự nhiên bản ý dựa vào lòng hân, ngửi mùi hương trên người hân mà tâm tình đột nhiên thư thái.

“Hoàng Thượng! Từ trước tới nay chỉ có Hoàng hậu mới được ngồi bên cạnh Hoàng Thượng, hơn nữa cho dù ngồi chung cũng sẽ có thiết bàn riêng. Hiện tại người làm sao có thể để một nữ tử lại lịch không rõ ngồi trên long ý như vậy! Sao có thể a!” Hai người vừa mới ngồi xuống, một đại thần hơn năm mươi tuổi đã lập tức đứng dậy, vẻ mặt giận dữ nói.

“Hoàng Thượng! Nữ tử tọa trên long ý là không hợp lễ, thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc!” Một đại thần trung niên khác cũng đi theo quỳ xuống.

“Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc!” Ngay sau đó, tất cả mọi người phía dưới đều quỳ xuống.

Trong nháy mắt, Thiên Thanh Hoàng rõ ràng cảm giác được người bên cạnh đang tản ra lãnh ý, Hiên Viên Tuyết không nhìn người phía dưới, một tay bưng chén rượu lên, thanh âm không lớn nhưng đủ truyền khắp cung điện: “Các người muốn trầm theo đạo làm thế nào?” Tuy nói là nghi vấn, nhưng ngữ khí kia cũng là không thể hoài nghi, để vương uy áp làm những đại thần đang quỳ nhịn không được run rẩy.

“Hoàng Thượng tha mạng!”

“Hoàng Thượng! Từ khai quốc tới nay, lễ pháp có quy định chỗ ngồi của Hoàng hậu phải thấp hơn Hoàng Thượng một bậc, càng không cần nói phi tần, huống hồ nữ tử này lại không có phi vị, thật sự không hợp chút lễ nào, thỉnh Hoàng Thượng đừng nên tổn hại lễ pháp!” Một quan viên lớn mật không sợ chết nói ra.

Hiên Viên Tuyết nâng mắt nhìn một chút xuống đất, lạnh lùng mở miệng: “Người tới! Kéo hân xuống chém!”

Một câu, không chỉ quan viên kia, mà ngay cả những người bên cạnh cũng nhịn không được kinh hãi!

“Hoàng Thượng cân nhắc!”

“Hoàng Thượng! Thần có tội gì?” Đại thần kia nghe xong không phục ngẩng đầu, ánh mắt khi chạm đến Hiên Viên Tuyết lại nháy mắt hạ xuống: “Hoàng thượng! Những câu của thần là trung ngôn, Hoàng thượng không để ý lễ pháp, đây là bất kính với tổ tiên!”

“Tây Hạ hoàng đế là trẫm, hết thảy đều do trẫm định đoạt, nếu Lý Thượng thư trung với tổ tiên, vậy trẫm để người đi xuống tiếp tục trung với tổ tiên!” Thanh âm Hiên Viên Tuyết vô tình lạnh như băng, dứt lời, hai binh lính liền tiến lên kéo Lý Thượng thư ra ngoài.

“Hoàng Thượng tha mạng... Hoàng Thượng tha mạng a...” Lý Thượng thư cuối cùng cũng biết chuyện mình làm có bao nhiêu ngu xuẩn, nhưng Hiên Viên Tuyết ngay cả một cơ hội cũng không cho hân, làm cho tất cả các đại thần khác sợ hãi không dám mở miệng.

Hai binh lính kéo Lý Thượng thư tới cửa, lập tức giơ đao chém đầu, trước mắt bao người, Hiên Viên Tuyết tàn nhẫn huyết sái đại điện, chưa bao giờ nói rồi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Đều Do Khuôn Mặt Ngươi Gây Họa

Sau khi binh lính kéo thi thể Lý Thượng thư đi, lập tức có người bê nước lau rửa sạch vết máu. Nhìn bên ngoài sạch sẽ như mới này, không ai lại nghĩ vừa nãy có một người thật sự đã chết!

An công công vung phát trần lên, cười tùm tùm: “Thỉnh các vị trở lại chỗ ngồi, yến hội còn chưa bắt đầu!”

Đội khi mọi người trở lại vị trí, An công công mới tuyên bố khai yến, cung nữ dần dần bưng tới rượu thơm món ngon, tiếng động tí trúc cũng lập tức vang, đám vũ nữ liên tiếp đi lên.

Thiên Thanh Hoàng nâng chén rượu tựa vào bả vai Hiên Viên Tuyết, nhìn không được trêu chọc: “Sao ta lại có cảm giác mình giống yêu nữ họa quốc như vậy!”

Nghe vậy, Hiên Viên Tuyết nhướn khóe môi: “Sao không nói ta tàn nhẫn?”

“Tàn nhẫn?” Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Vị trí bất đồng, lập trường không cùng, thần nên có bộ dáng của thần, quân nên có thủ đoạn của quân, hãn khiêu khích tôn nghiêm của đế vương, đáng chết!”

Hiên Viên Tuyết mỉm cười nắm chặt tay Thiên Thanh Hoàng, tâm tình không chỉ hai chữ vui mừng là diễn tả hết.

An công công đứng bên cạnh hai người tất nhiên nghe được cuộc đối thoại này, sự kinh hãi cùng bội phục với Thiên Thanh Hoàng lại tăng thêm một phần, lời như vậy có lẽ cũng chỉ có nàng mới dám nói, hơn nữa nói xong cũng chỉ có nàng mới không bị Hoàng thượng trừng phạt!

Nhìn bộ dáng hai người thân mật trên đài cao, nữ quyến cùng phi tần phía dưới lập tức hoàn hồn từ trong kiếp sợ, sau đó lại bị ghen tị cùng hận ý che lấp. Nhất là Tư Đồ Văn Thiên một thân hồng y, giờ phút này nàng ta chỉ hận không thể giết chết Thiên Thanh Hoàng, nhưng lại cũng không dám phôi bày thân phận của Thiên Thanh Hoàng, bởi vì như vậy chẳng khác nào ngu xuẩn đánh vào miệng mình.

“Hạ Hoàng anh minh quyết đoán, Triệu Duệ bội phục!” Một tuấn lãng nam tử từ bên cạnh Triệu Phi Tuyết đứng lên, một thân cảm y màu nâu, đầu đội Kim trương ngọc quan, hiển nhiên đây chính là người lần này đưa Triệu Phi Tuyết đến Tây Hạ, Bắc Lương vương gia, Thụy vương Triệu Duệ!

Quả nhiên, hãn nâng chén đối Hiên Viên Tuyết thi lễ: “Triệu Duệ kính Hoàng thượng một ly, chúc giang sơn của người thiên thu muôn đời, trọn đời không suy!”

Hiên Viên Tuyết nâng chén: “Có thiên thu muôn đời không thì trẫm không biết, trẫm chỉ biết Tây Hạ giang sơn tuyệt đối sẽ không suy bại trong tay trẫm!” Không có ý khách sáo, ngôn ngữ cũng sắc bén, ngữ khí lại bá đạo làm người ta cảm thấy đó là điều chắc chắn.

“Thỉnh!” Nâng chén xong liền uống một hơi cạn sạch.

Thấy vậy, Triệu Phi Tuyết cũng nâng chén rượu đứng dậy, đối Hiên Viên Tuyết thi lễ, hơi ngượng ngùng nói: “Phi Tuyết vẫn ngưỡng mộ phong tư của Hạ Hoàng đã lâu, cho nên lần này liền cầu phụ hoàng đế hoàng huynh mang Phi Tuyết đến đây, quả nhiên Hạ Hoàng đúng là oai hùng như trong lời đồn, chính thực là anh hùng trong lòng Phi Tuyết, cho nên Phi Tuyết muốn lấy rượu nhật kính Hoàng Thượng một ly, hy vọng Hoàng Thượng sẽ thành sự!”

Cái này xem như là ám chỉ tâm ý của mình đi? Thiên Thanh Hoàng nhìn thoáng qua Triệu Phi Tuyết then thừng nhưng không thất lễ, lại quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Tuyết không có biểu tình gì, tâm tư của Triệu Phi Tuyết này chỉ sợ cũng đành trôi theo dòng nước. Lấy bầu rượu qua, tự mình rót một ly, nàng lại nghe thấy thanh âm Triệu Phi Tuyết vang lên.

“Phi Tuyết thấy nương nương phong tư bất phàm, chẳng hay có được thỉnh giáo tục danh của nương nương không?” Nhận thấy ánh mắt nhu nhược kia mang theo oán độc, Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu vừa vặn thấy Triệu Phi Tuyết đang nhìn mình, lông mày ngả ngón mang theo ba phần tà khí: “Ngươi hỏi ta?”

Nghe vậy, ánh mắt toàn đại diện liền hướng về phía Thiên Thanh Hoàng, nữ tử này bỗng dưng thần bí xuất hiện, mà Hiên Viên Tuyết chẳng những tự mình đón nàng thượng vị, lại còn vì nàng mà giết một quan viên, người như thế làm sao có thể không tò mò!

Triệu Phi Tuyết cảm giác được ánh mắt Thiên Thanh Hoàng như có thể nhìn thấu chính mình, vẻ nguy trang thiếu chút nữa bị phá hỏng, miễn cưỡng cười cười: “Phi Tuyết cảm thấy khí chất của nương nương bất phàm nên mới mạo muội muốn hỏi, nếu có chỗ đường đột thì thỉnh nương nương thứ lỗi!”

Thiên Thanh Hoàng một tay tựa cằm, không hình tượng dựa vào bàn, khóe môi gợn lên một chút cười tà: “Thứ nhất, ta không phải ‘nương nương’ trong miệng ngươi nói. Thứ hai, bộ dáng ta hãn không xinh đẹp bằng ngươi, về phần khí chất thì ta không biết. Thứ ba, bộ dáng của ngươi làm ta thấy ngươi thật đáng ghét!”

Giống hệt Thiên Thanh Tuyết thích tỏ ra nhu nhược, giống hệt tâm tư ngoài dăm không đồng nhất, tâm cơ thâm trầm!

“...” Triệu Phi Tuyết nhất thời nghẹn lời, lập tức không biết nói gì cho phải, ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Tuyết, lại thấy hân đối với cử chỉ vô lễ của Thiên Thanh Hoàng rất thờ ơ, hơn nữa nhìn bộ dáng nàng cười tà mà trong mắt lại ngoài ý muốn hiện lên sự sùng nịch. Triệu Phi Tuyết giống như bị sấm đánh đứng tại chỗ.

“Cô nương cần gì phải bức nhân như thế?” Một nữ tử bạch y đứng lên, thướt tha tiêu sái đến giữa điện hành lễ: “Thần nữ Ngụy Ánh Nguyệt tham kiến Hoàng Thượng!”

“Bình thân!” Tề tướng chi nữ, Tây Hạ đệ nhất mỹ nhân, Ngụy Ánh Nguyệt, Thiên Thanh Hoàng đã từng nghe.

Ngụy Ánh Nguyệt cũng không trực tiếp đứng dậy, thanh âm dịu dàng nói: “Thần nữ muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng trước đó thỉnh xin Hoàng Thượng thứ cho thần nữ tội bất kính.”

Hiên Viên Tuyết tất nhiên đại khái biết nàng ta muốn nói cái gì, mắt thấy Thiên Thanh Hoàng không để ý mới vung tay lên: “Chuẩn.”

“Tạ Hoàng Thượng!” Làm đủ lễ, Ngụy Ánh Nguyệt mới ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, đúng là không uổng danh Đệ nhất mỹ nhân: “Thần nữ tự biết không nên chất vấn cô nương, cũng không muốn nói lễ giáo gì, thần nữ chỉ tin mọi người đều giống thần nữ rất ngạo nhiên về thân phận của cô nương, vì vậy không muốn để cho mọi người lung tung ngờ vực, chẳng hay có thể thỉnh cầu cô nương nói ra tên của mình không?”

Thiên Thanh Hoàng đánh giá nữ tử phía trước, có được mỹ mạo mà cũng có trí tuệ, hơn nữa ánh mắt bằng lặng, đúng là một nữ nhân đặc biệt.

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng phun ra ba chữ: “Thiên Thanh Hoàng!”

Mọi người nhất thời ồ lên, không nghĩ tới nữ tử này cư nhiên là người đi hòa thân, càng không nghĩ tới Hoàng thượng sẽ sủng ái nàng như vậy.

“Thiên Thanh Hoàng?” Triệu Phi Tuyết nhướn môi, vui mừng khi người gặp họa nhìn về phía Tư Đồ Văn Thiên sắc mặt xanh mét: “Bản Cung nhớ hình như người đi hòa thân của Đông Hán tên là Thiên Thanh Hoàng a, không biết vì sao Tư Đồ Văn Thiên công chúa lại đột nhiên xuất hiện trong này?”

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, hận ý trong lòng Tư Đồ Văn Thiên lại càng sâu, bất quá mặc dù có chút xấu hổ, nhưng không có nhiều chột vệt, lập tức đứng dậy đi đến giữa điện, đứng bên người Ngụy Ánh Nguyệt, đối Hiên Viên Tuyết thi lễ, giương giọng nói: “Bản cung xưa nay luôn ngưỡng mộ văn hóa Tây Hạ, cho nên vẫn muốn tự mình thể hội một chút, vì vậy lần này phụ hoàng đã phong bản cung làm nữ quan, thứ nhất là vì thể hiện Đông Hán rất coi trọng đám hôn này, thứ hai cũng là vì để bản cung học hỏi thêm về văn hóa của Tây Hạ, không biết Triệu công chúa còn nghi vấn nào không?”

Dứt lời, Thiên Thanh Hoàng liền có vài phần khâm phục Tư Đồ Văn Thiên, so với kẻ chỉ biết xúc động trước kia thì người trước mắt này không biết thông minh hơn bao nhiêu lần, xem ra trong hai tháng vừa rồi nàng ta cũng học được rất nhiều.

“Không có!” Triệu Phi Tuyết không còn biết nói gì.

“Ánh Nguyệt thất kính, thỉnh công chúa không trách!” Ngụy Ánh Nguyệt đối Thiên Thanh Hoàng cúi người xin lỗi, bộ dáng hào phóng thông dong làm người ta rất có hảo cảm, nhưng trên mặt Thiên Thanh Hoàng lại hiện lên một tia không vui, nàng biết trên đời này không phải ai cũng như Hoan Hỷ, nhưng tại sao bất kể là ai cũng đều có tâm kế như vậy? Nữ tử trước mắt lúc ban đầu còn làm nàng thấy cũng không tệ, nhưng vì sao trong nháy mắt đã biến thành cái loại người đáng ghét này?

Nàng ta muốn biểu hiện mình hào phóng khéo léo sao? Thông qua nàng để muốn được Hiên Viên Tuyết chú ý à? Một cổ hờn giận bỗng dâng lên làm Thiên Thanh Hoàng rất phiền muộn.

“Làm sao vậy?” Hiên Viên Tuyết cảm giác được trên người nàng tản ra hơi thở hờn giận, có chút lo lắng hỏi.

Thiên Thanh Hoàng không cần quay đầu cũng biết hân đang nhìn nàng, ngay cả lông mi cũng có thể nhìn thanh thanh sờ sờ, trong con ngươi sâu thẳm giờ phút này chỉ hoàn toàn có hình bóng nàng, thấp thoáng còn cảm xúc hơi lo lắng.

Không biết vì sao, lần đầu tiên Thiên Thanh Hoàng không có cảm giác kinh diễm nữa, mà ngược lại còn thấy phiền muộn: “Đều do khuôn mặt người gây họa!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Ghen Sao?

Dưới ánh mắt bắt mắt dĩ của Hiên Viên Tuyết, Thiên Thanh Hoàng rót một chén rượu, mạnh mẽ uống vào, Ngụy Ánh Nguyệt lại tiếp tục nói: “Ánh Nguyệt muốn vì công chúa mà gây một khúc bối tội, thỉnh công chúa tha lỗi Ánh Nguyệt vô lễ!”

Nói xong, lập tức có người chuyển đàn đi lên, Ngụy Ánh Nguyệt ưu nhã ngồi xuống, tay mềm vừa nhấc, ngón tay đã trượt dài, tiếng đàn duyên dáng nhẹ

nhàng vang lên. Tài nghệ cao như vậy, trách không được dám khoe khoang!

Kết một cái hoàn mỹ, Ngụy Ánh Nguyệt vừa lòng nhìn bộ dáng mọi người say mê, khiêm tốn cười cười: “Bêu xấu!”

“Hoàng Thượng! Nô tì biết gãy đàn tỳ bà, không bằng để nô tì cũng đến gãy một bản?” Một hoa y nữ từ bên trái Thiên Thanh Hoàng sau đó đứng lên, ánh mắt ân tình đảo qua Hiên Viên Tuyết, nhưng lúc dừng trên người nàng lại biến thành lưỡi dao đòi mạng.

Năm phi từ khi nhìn thấy Thiên Thanh Hoàng đi ra thì đã luôn ôm hận, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì không biết Thiên Thanh Hoàng đã chết bao nhiêu lần, bởi vì hết thấy vừa tới quá nhanh nên các nàng còn chưa kịp mở miệng, hiện tại rốt cục đã có cơ hội, làm sao lại không muốn đi ra chứng minh sự tồn tại của mình một chút!

Tiếng tỳ bà boong boong vang vọng trong đại điện, đáng tiếc Thiên Thanh Hoàng lại như mất điếc tai ngơ, Hiên Viên Tuyết tất nhiên cũng cảm giác được Thiên Thanh Hoàng hờn giận, cho nên đối với nữ nhân phía dưới kia không có chút hoà nhã, một tay đoạt đi chén rượu trong tay nàng, mảy đẹp nhìn lại: “Đừng uống nữa!”

Thiên Thanh Hoàng không so đo, nghiêng người nhìn chăm chăm Hiên Viên Tuyết, cười tà trêu chọc: “Hiên Viên Tuyết! Hoa đào của ngươi cũng thật nhiều a, ngươi nói xem nếu ta gả cho ngươi, có phải sẽ bị chết đuối trong đầm chua không?”

“Ngươi đang ghen?” Mây kiếm khẽ nhếch, tuy rằng hắn cũng cảm thấy câu hỏi này thật buồn cười.

“Ghen?” Thiên Thanh Hoàng khẽ nhú mày: “Cảm giác như vậy là ghen sao?” Bộ dáng rất khó hiểu.

Thấy vậy, Hiên Viên Tuyết cảm thấy tâm tình vô cùng sung sướng, nàng không phủ nhận!

“Tâm tình không tốt có phải không?” Thanh âm Hiên Viên Tuyết trầm thấp lộ ra một loại hương vị mê hoặc, khiến Thiên Thanh Hoàng trầm mê khẽ gật đầu: “Àn!”

Hiên Viên Tuyết nhướn mày, tuy chỉ hơi cong nhưng cũng đủ làm Thiên Thanh Hoàng nhìn đến ngây người, sau đó chỉ nghe hắn nhẹ nhàng nói: “Xem ra ta đã có được vị trí trong lòng ngươi!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng mới hoàn hồn, miễn cưỡng dời mắt khỏi khuôn mặt hắn, đảo qua đại điện một vòng lại không biết nên nhìn cái gì, cho dù đã cố bình tĩnh, nhưng tâm tư nhiễu loạn kia lại không chịu bị khống chế.

“Phi Tuyết cũng muốn vì Hoàng thượng biểu diễn một đoạn ‘Mai Vũ’, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn!” Thanh âm Triệu Phi Tuyết ôn nhu bất chợt kéo lại suy nghĩ của Thiên Thanh Hoàng.

“Chuẩn!” Hiên Viên Tuyết không nhìn người phía dưới đã vung tay đáp ứng.

Đức phi vừa mới diễn tấu xong chờ Hiên Viên Tuyết khích lệ liền cứ như vậy bị đi xuống, nhưng lại không dám một câu oán hận với hắn, ngược lại mọi tức giận đều đổ lên người Thiên Thanh Hoàng, làm nàng cảm thấy mình thực vô tội, cái này căn bản đâu phải lỗi của nàng a?

Khúc ca ưu nhã nhẹ nhàng vang lên, Triệu Phi Tuyết vũ động bạch y, bởi vì từ nhỏ đã luyện múa nên thân mình của nàng ta đặc biệt mềm mại, các động tác yêu cầu cao cũng rất dễ dàng thực hiện, xoay người, cúi người, ngoái đầu nhìn lại, lạnh lùng nhưng ái muội, không tiếng động lại dụ hoặc muôn vàn.

Hiên Viên Tuyết không nhìn, nhưng tất cả đám quan viên lại không dời được mắt.

“Phi Tuyết bêu xấu!” Bởi vì vừa mới nhảy nên khuôn mặt trắng nõn của Triệu Phi Tuyết hơi phỉếm hồng, ánh mắt xấu hổ nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, lại thấy ánh mắt Hiên Viên Tuyết từ đầu đến cuối đều dừng trên người Thiên Thanh Hoàng, cho nên ở lúc không có người chú ý liền bắn hận ý về phía nàng, làm đương sự Thiên Thanh Hoàng tất nhiên rõ như ban ngày, sự chán ghét lại nhiều lên vài phần.

“Không biết công chúa cảm thấy vũ đạo của Phi Tuyết như thế nào?” Triệu Phi Tuyết vẻ mặt chân thành hỏi, ánh mắt trong sáng như tuyết kia chỉ sợ ai cũng nghĩ là một công chúa đơn thuần đi!

“Vũ đạo ta không hiểu, bất quá ta đã từng xem một vũ đạo tốt hơn thế này rất nhiều!” Thiên Thanh Hoàng sao không biết Triệu Phi Tuyết đang muốn khiêu khích nàng? Bất quá hiện tại nàng không có tâm tình cùng nàng ta đùa giỡn, cho nên trực tiếp đẩy Tư Đồ Văn Thiên đứng một bên ra: “Nàng là Văn Thiên công chúa của Đông Hán ta, nếu Triệu công chúa muốn tìm người tham thảo như trong lời nói, vậy nàng chính là thích hợp nhất!”

Bị điểm danh, Tư Đồ Văn Thiên lập tức đứng lên, tuy rằng nàng ta rất hận Thiên Thanh Hoàng kéo mình làm bia đỡ đạn, nhưng giờ phút này nàng ta cũng không thể lùi bước, cho dù là vì mặt mũi Đông Hán hay là vì chính mình, nàng ta cũng không thể trốn tránh.

“Một khi đã vậy, bản cung cũng khiêu vũ một khúc, hi vọng mọi người hải lòng.”

Triệu Phi Tuyết thân nhiên hừ một tiếng, ánh mắt đảo qua Thiên Thanh Hoàng cùng Tư Đồ Văn Thiên, cảm giận trở lại vị trí.

Tư Đồ Văn Thiên sau khi cùng thái giám nói gì đó, thì một nhạc khúc liền vang lên. Người am hiểu chắc chắn sẽ biết đây là khúc ‘Kính Hồng Vũ’, xem ra bộ y phục kia của Tư Đồ Văn Thiên chính là đạo cụ.

Phiên như kính hồng, kiểu như du long, Kính hồng vũ chủ yếu dựa vào thân mình mềm mại và sự dung hợp của linh hồn cùng với vũ đạo, thực hiện nhiên

Tư Đồ Văn Thiên là một người có đầy đủ tư cách trên, cho nên khi kết thúc vũ khúc, sắc mặt của Triệu Phi Tuyết rất khó coi.

“Ba ba ba!” Đột nhiên tiếng vỗ tay vang lên, Triệu Duệ vẫn im lặng về mặt tán thưởng: “Bản Vương Nhất cử nghĩ vũ đạo của Phi Tuyết đã là Đệ nhất thiên hạ, nhưng hôm nay không ngờ kỹ thuật nhảy của Văn Thiên công chúa cũng xuất chúng như thế. Đúng là làm cho Triệu Duệ mở mắt a!”

Không ai không thích ca ngợi, Tư Đồ Văn Thiên duyên dáng cười: “Thụy vương khen nhầm rồi!”

“Văn Thiên công chúa khiêm tốn!” Triệu Duệ cười thành khẩn, lập tức nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng: “Nghe nói Đông Hán nhiều tài nữ, Văn Thiên công chúa kỹ thuật nhảy cao như vậy, không biết Định Quốc công chúa am hiểu gì nhất?”

Triệu Duệ hỏi rất tùy ý, nhưng Thiên Thanh Hoàng biết ý hẳn không chỉ đơn thuần như vậy. Tuy cái tên Thiên Thanh Hoàng ngọc nữ không phải thiên hạ đều biết, nhưng kể từ khi nàng đi hòa thân tới nay, số người biết đến khẳng định không phải ít. Mà hẳn lại là Vương gia một quốc, cho nên tuyệt đối không thể không biết.

Đón nhận ánh mắt của Triệu Duệ, Thiên Thanh Hoàng yên nhiên cười, trong mắt mang theo huyết ý mơ hồ: “Muốn xem diễn cũng không phải không thể...” Nhưng chỉ cần các ngươi không sợ chết!

Bạn đang đọc truyện *Túng Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Luyện Hồn Khúc

Thiên Thanh Hoàng yên nhiên cười: “Muốn xem diễn cũng không phải không thể, chỉ sợ các ngươi vô phúc thưởng thụ!”

“Hừ! Đừng có tỏ ra cao quý, không phải cũng chỉ là một công chúa hòa thân sao? Rõ ràng ngu ngốc lại còn muốn khoe khoang!” Giọng thấp mắng bên cạnh không tránh được lỗ tai của Thiên Thanh Hoàng, bất quá giờ phút này nàng cũng không có tâm tình cùng nàng ta tức giận. Nhìn ánh mắt Hiên Viên Tuyết có một tia sùng nịch, Thiên Thanh Hoàng không thể không chế run lên, có chút chột vật dời đi, nhìn Hoan Hỷ Hoan Lạc cách đó không xa: “Lấy đàn lại đây!”

Hoan Lạc gật đầu, nhận lấy đàn trong tay thái giám, một đường đi lên đài cao, ánh mắt nhìn những nữ nhân phía dưới ầm ầm có chút vui sướng khi người gặp họa. Hiên Viên Tuyết ngồi bên cạnh cũng không khỏi tò mò xem rốt cuộc Thiên Thanh Hoàng muốn làm gì.

“Tiểu thư!” Hoan Lạc mỉm cười đưa đàn cho Thiên Thanh Hoàng, tâm tình tựa hồ không tệ.

Goyard nhìn Thiên Thanh Hoàng, mỉa mai hoặc cười cợt, từ vị trí xinh đẹp đứng dậy, phong tao vén vạt áo: “Nha đầu ngươi đánh đàn, không biết có muốn ta làm bạn nhảy không?”

Lúc này mọi người mới phát hiện nơi này cư nhiên có một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Goyard đi lên vũ đài trong đại điện, hai tay đặt trước ngực hưng hăng kéo vạt áo, một thân váy dài màu trắng nhất thời biến thành từng mảnh nhỏ, lộ ra y phục vải dệt bên trong, bộ ngực trắng sữa cai vút, cặp đùi câu hồn thôn dài... trong lúc nhất thời, thanh âm hít vào không ngừng vang lên, còn có mấy đại thần cư nhiên phụt máu mũi!

“Tiện nhân...”

“Hò ly tình...”

Tiếng nữ nhân mắng chửi vang lên không ngừng, nhưng Goyard không chút bất vi sở động nào, giống như nàng đã nói, muốn làm hò ly tình thì cũng phải có tiền vốn, mà mỹ mạo chính là vũ khí lớn nhất của nàng, những người này đúng là không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh.

Thiên Thanh Hoàng giật giật mí mắt, bất đắc dĩ thở dài, đặt đàn lên hai chân, ngón tay phát nhẹ qua dây đàn, lại không nghe thấy có thanh âm, mà Goyard cũng đã bắt đầu lắc lư thân mình.

Hiên Viên Tuyết hơi kinh ngạc, nhưng cũng không ngăn cản, mà mấy đại thần có võ dưới đài lại trong nháy mắt kinh ngạc nhìn lên cao.

Lãnh Nguyệt cùng Triệu Duệ cũng về mặt kinh ngạc: Thủ khúc kia?...

Rốt cục, tiếng đàn đã bắt đầu trầm thấp vang vọng, sau đó dần dần lên cao đến khi tất cả mọi người có thể nghe được. Kỹ thuật nhảy của Goyard cũng vô cùng xinh đẹp mỉa mai, hoàn toàn chính là một yêu tinh màu đỏ, rõ ràng động tác thực tùy ý, nhưng dưới thân thể của nàng lại xinh đẹp muôn vàn, trong lúc vô tình tuyết trắng lại khê lộ, làm cho người xem phía dưới bành trướng đầm máu.

“Boong boong...” Thiên Thanh Hoàng hạ lực đạo, tốc độ xuống tay càng lúc càng nhanh, âm cầm boong boong như ma âm liên tiếp vang lên, làm cho đầu óc người ta cảm thấy rất hỗn loạn.

“Đừng đánh nữa...” Triệu Duệ cả kinh đứng lên, muốn ra tay công kích Thiên Thanh Hoàng, lại bị một chương của Hiên Viên Tuyết hóa giải: “Thụy

vuông có ý gì?”

Triệu Duệ bị đánh rớt khỏi đài cao, trong lòng liền hoảng hốt, lúc này hắn mới biết chuyện mình làm có bao nhiêu ngu xuẩn: “Hoàng Thượng! Cầu xin người ngăn nài lại, đàn ‘Luyện hồn khúc’ như vậy không phải là muốn lấy mạng mọi người sao?”

Hiên Viên Tuyết cười lạnh, lơ đãng nói: “Không phải Thụy vương muốn nghe sao?”

Triệu Duệ nghẹn lời, vừa định muốn nói, lại cảm giác một trận âm ba mãnh liệt đánh úp lại, ngực đau nhức làm hắn không thể không ngồi xuống vận công điều tức.

Âm cảm vẫn vang lên trong đại điện, nữ nhân cảm thấy đau đầu dữ dội, mà nam nhân lại dần dần cảm thấy thần chí bắt đầu không rõ, nhất là sau khi nhìn Goyard vũ đạo xong, hai mắt đột nhiên trở nên trống rỗng, tựa như đang bị rút đi hồn phách!

Một võ tướng vẫn thanh tỉnh thấy một màn như vậy, nhất thời rống to: “Yêu nữ, dừng tay...” Hắn vừa dứt lời đã liền ngã gục, toàn thân co rút, thống khổ không chịu nổi.

“A! Đau quá a! Thật khó chịu...”

“Ồ ô! Đau quá...”

Duy nhất có Hiên Viên Dịch đứng trong góc không bị ảnh hưởng nhìn cảnh tượng trước mặt mà mờ lớn mắt, kéo kéo ống tay áo của Hoan Hỷ: “Bánh bao! Bọn họ làm sao vậy?”

Hoan Hỷ cười đắc ý, cũng không so đo chuyện hắn gọi nàng là bánh bao: “Tiểu thư đang đàn chính là ‘Luyện hồn khúc’. Khúc này không phải ai cũng có thể nghe!”

“Luyện hồn Khúc? Thật quen tai! Hình như nghe ở đâu đó rồi?” Hiên Viên Dịch khổ tư.

Hoan Hỷ đập vào ót hắn một cái: “Ngay cả Luyện hồn khúc mà cũng không biết? Vậy câu: ‘Câu hồn đoạt phách, nghịch thiên mất hồn’ có biết không?”

Nghe vậy, Hiên Viên Dịch hai mắt sáng ngời: “Chính là ‘Luyện hồn Khúc’ giết người vô hình lợi hại nhất trên giang hồ?”

Hoan Hỷ đắc ý cười: “Xem ra cũng có chút kiến thức!”

Nghe vậy, Hiên Viên Dịch liền nghi hoặc: “Vậy vì sao chúng ta không có việc gì?” Không chỉ bọn họ, ngay cả Lãnh Nguyệt cùng Hoan Lạc cũng vô sự!

“Tiểu thư có thể tùy ý không chế vũ khúc, nàng không muốn ai bị thương thì người đó có thể bình yên vô sự!” Hoan Hỷ cười nói.

“Lợi hại như vậy?” Hiên Viên Dịch kinh ngạc, sau đó lập tức vui vẻ cười hi hi, Thiên Thanh Hoàng hiện tại là sư phụ của hắn, sư phụ lợi hại như vậy, hắn khẳng định cũng sẽ có ngày được như thế.

Lại nhìn vũ đạo của Goyard, vẻ mặt hắn đột nhiên hoảng hốt, thanh tỉnh sau kinh hãi: “Vì sao ta nhìn vu nữ kia múa có cảm giác là lạ?”

Hoan Hỷ nghe vậy bĩu môi: “Đó là ‘Câu hồn vũ’, có thể khiến người khác mất đi tâm trí, bất quá chỉ hữu hiệu với nam nhân.” Nói xong còn hèn mọn nhìn Hiên Viên Dịch liếc mắt một cái, đáng tiếc là hắn không phát hiện.

Trên đài cao, ánh mắt của Hoan Lạc lần đầu tiên dừng trên người nam nhân đang ngồi bên tiểu thư nhà nàng. Đế vương thủ đoạn ngoan lịch này rõ ràng biết uy lực của Luyện hồn khúc nhưng lại không ngăn cản tiểu thư, thậm chí còn ra tay đánh lui Triệu Duệ muốn ngăn cản... Giờ phút này, ánh mắt hắn khi nhìn tiểu thư có sự ôn hòa cùng sùng nịnh khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải trầm mê... Không biết tiểu thư có phát hiện hay không?

Giờ khắc này, Hoan Lạc chấp nhận Hiên Viên Tuyết chính là cô gia nhà nàng. Nếu sau này tiểu thư có thể vì hắn mà buông xuôi khúc mắc, vậy thì tốt quá!

Đột nhiên, một trận tiếng sáo dễ nghe chấn áp âm cảm của Thiên Thanh Hoàng bỗng truyền đến từ bên ngoài đại điện. Thiên Thanh Hoàng cau mày hạ âm, toàn bộ người phía dưới lập tức hôn mê bất tỉnh, tiếng đàn lúc này mới leng keng quay về âm điệu ban đầu.

Goyard thu vũ rời khỏi đài cao, nàng biết khi bọn họ tranh đấu thì mình không nên tham gia, bởi vì nếu như nàng còn tiếp tục nhảy, không chừng cũng sẽ bị biến thành cái bánh khô.

Tiếng đàn chấn động vang vọng trong không khí, vô hình có thể thấy được không khí đang cuộn cuộn sóng, chính là cuộn sóng này sau khi ra đến bên ngoài đại điện thì lại bị bắn trở về.

Sắc mặt Thiên Thanh Hoàng phát lạnh, hai tay bắt lấy dây đàn mạnh mẽ kéo ra, hai cảm huyền lập tức bay ra ngoài, tiếng đàn cùng tiếng sáo đồng thời dừng lại!

Hiên Viên Tuyết nhìn ngón tay Thiên Thanh Hoàng hơi phiếm hồng mà đáy lòng xẹt qua một tia đau nhói, lập tức quay đầu nhìn ra phía ngoài đại điện, hơi thở trên người chợt biến đổi.

“Lãnh Diễm, cút vào đây cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 8: Tiểu Tiểu Sư Diệt

Dứt lời, một thân ảnh màu trắng liền đi vào đại điện, đó là một thiếu niên anh tuấn, nhưng khuôn mặt có vài phần tương tự Lãnh Nguyệt, điều duy nhất không giống là Lãnh Nguyệt lạnh mạc, còn hắn lại có hơn một phần ôn nhả. Giờ phút này khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, bên môi có vết máu, một tay ôm ngực, một tay nắm sáo ngọc đã vỡ.

Đi vào đại điện quỳ xuống đối diện Hiên Viên Tuyết, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ: “Hoàng Thượng thứ tội!”

Lãnh Nguyệt bên cạnh nhìn trong mắt Hiên Viên Tuyết lên huyết quang, liền bắt chập bị phạt đi đến bên cạnh Lãnh Diễm quỳ xuống: “Hoàng Thượng thứ tội, nhị ca không phải cố ý, thỉnh Hoàng Thượng tha mạng!”

“Đứng lên đi!” Thanh âm lạnh lùng vang lên, hai huynh đệ thiếu chút nữa nghĩ mình nghe nhầm, thanh âm kia là của Hoàng thượng sao?

Ánh mắt Hiên Viên Tuyết vẫn lạnh lùng nhưng không có sát ý, bởi vì Thiên Thanh Hoàng vừa cầm tay hắn ngăn cản!

“Lãnh gia Nhị công tử!” Thiên Thanh Hoàng nhìn hai huynh đệ quỳ trên đất, bởi vì vẻ mặt ban nãy của hắn, cũng bởi vì Lãnh Nguyệt cầu tình nên nàng đã tiêu tan tức giận, ngược lại còn có chút thương thức: “Sư phụ ngươi là ai?”

Lãnh Diễm nhìn sắc mặt Hiên Viên Tuyết, thấy hắn bình thản mới nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng: “Hồi nương nương, sư phụ của thuộc hạ là Hình Từ Tiêu!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng có chút ngoài ý muốn: “Không ngờ hắn lạnh như thanh nhân vậy mà cũng thu nhận đồ đệ!” Người kia quả thực chính là một thân tiên không nhiễm khói lửa nhân gian, không thêm đề ý bất kỳ cái gì.

“Nương nương biết sư phụ của thuộc hạ?” Lãnh Diễm cũng có chút ngoài ý muốn, ngẩng đầu nhìn nữ tử kỳ lạ này.

Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Biết. Đương nhiên biết, về phần thân phận của ta, ngươi tự đến hỏi sư phụ ngươi sẽ rõ! Âm dịch của ngươi cư nhiên có thể đánh lại với tiếng đàn của ta, xem ra hắn là được hắn chân truyền. Chỉ là không ngờ hắn sẽ dụng tâm dạy một đệ tử!”

“Thuộc hạ hồ thẹn!” Vừa nãy hắn đối với nữ tử có thể phá tiếng sáo của hắn đã có kính ý, giờ phút này lại biết nàng có quan hệ rất tốt sư phụ, trong lòng lại thêm một tia tôn kính. Tính tình của sư phụ hắn rất rõ, cho nên người trước mắt nói về sư phụ quen thuộc như vậy, chắc hẳn cũng không phải người bình thường.

“Đồng Chính Tông Hình Từ Tiêu?” Thanh âm Hiên Viên Tuyết lạnh lùng vang lên.

“Trong thiên hạ ngoại trừ hắn ra, còn ai có năng lực giáo dưỡng một đệ tử xuất sắc như vậy?” Ngự khí tùy ý làm Hiên Viên Tuyết có một tia hờn giận, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, chỉ có An công công đứng một bên là biết rõ, vừa nãy bởi vì hắn đứng sau Hiên Viên Tuyết cho nên mới tránh khỏi một hồi thống khổ, đồng thời với khiếp sợ, hắn lại càng không dám bất kính với Thiên Thanh Hoàng!

Bàn tay trắng nõn của Thiên Thanh Hoàng phát qua cây đàn thiếu hai cầm huyền, khúc cầm vốn không đàn được nữa giờ khắc này lại vang lên. Trong ánh mắt kinh ngạc của mấy người, ngón tay Thiên Thanh Hoàng trượt qua hai căn cầm huyền, thanh âm ôn nhu như nước giống như muốn rửa tâm linh.

Nơi này không có ai hiểu rõ hơn Lãnh Diễm về khúc cầm Thiên Thanh Hoàng đang đàn, tâm tình không thể chỉ dùng hai từ khiếp sợ hình dung!

Một khúc kết thúc, người dưới đất dần dần tỉnh lại, tất cả đều nghi hoặc vì sao mình lại bị ngắt. Rất hiển nhiên đoạn ký ức vừa rồi đã bị xóa sạch!

Ở thời điểm mọi người còn chưa lấy lại được tinh thần, Thiên Thanh Hoàng đứng dậy rồi đi, Hiên Viên Tuyết cũng không chút do dự đi theo, bỏ lại một đám người về mặt khó hiểu.

Người vừa mới thanh tỉnh nhìn một màn này đều hiện lên oán độc, trong lòng càng thêm hận Thiên Thanh Hoàng!

“Hoàng Thượng!” Hiên Viên Tuyết vừa mới xoay người, Hoan Lạc đã gọi hắn lại.

Hiên Viên Tuyết hơi dừng bước nhìn Hoan Lạc: “Có chuyện gì?” Nếu nàng chỉ là một cung nữ hắn tuyệt đối sẽ không để ý, nhưng nàng lại là tỷ nữ bên cạnh Thiên Thanh Hoàng, là người Thiên Thanh Hoàng rất đề ý.

Hoan Lạc nhìn Hiên Viên Tuyết hỏi: “Hoàng Thượng thật sự yêu tiểu thư nhà ta?”

Hiên Viên Tuyệt sắc mặt lạnh băng: “Vi sao trẫm phải trả lời ngươi?”

Hoan Lạc cười khê: “Trả lời xong mới được theo đuổi tiểu thư!”

Hiên Viên Tuyệt biết rõ vì sao nàng lại tự tin như vậy, cho nên cũng không che giấu tâm tình của mình: “Có phải yêu hay không trẫm không biết, nhưng trẫm có thể vì nàng làm một chuyện, đó là bao dung nàng hết thảy!”

Nghe được đáp án này, Hoan Lạc xoay người hành lễ với Hiên Viên Tuyệt: “Hoan Lạc tham kiến cô gia!”

Cô gia? Nghe được xưng hô này, Hiên Viên Tuyệt có chút ngoài ý muốn phát hiện thân phận Hoàng đế của mình bị ghét bỏ như vậy, bất quá lại không tức giận, ngược lại còn thấy danh xưng ‘cô gia’ rất êm tai!

“Cô gia nếu muốn biết chuyện gì về tiểu thư thì đều có thể hỏi Hoan Lạc!” Hoan Lạc khê cười, chỉ chỉ phương hướng Thiên Thanh Hoàng rồi đi: “Cô gia còn không đuổi theo tiểu thư?”

Có lẽ do một tiếng cô gia kia của Hoan Lạc làm tâm tình hắn không tệ, cho nên cũng không so đo nàng thất lễ, xoay người nhanh chóng đuổi theo Thiên Thanh Hoàng.

“Hoan Lạc!” Thiên Thanh Hoàng vừa vào phòng đã gọi, nhưng không nhìn thấy Hoan Lạc tiến đến, ngược lại bỗng một cung nữ thanh tú: “Nương nương! Có chuyện gì ạ?”

“Hoan Lạc đâu?” Tiểu cô nương Hoan Hỷ kia nàng không thể trông cậy, nhưng vì sao ngay cả Hoan Lạc cũng không thấy?

“Hỏi nương nương, ban này không thấy Hoan Lạc cô cô trở về.” Cung nữ kia nói.

“Cô cô?” Thiên Thanh Hoàng hỏi xong mới nhớ tới đây là danh xưng của đại cung nữ trong hoàng cung, tuy rằng như thế, nhưng Hoan Lạc mới mười bốn tuổi, bị người khác gọi là cô cô vẫn thấy là lạ.

“Ngươi đi xuống đi.” Hiên Viên Tuyệt bỗng lạnh lùng lên tiếng, cho lui cung nữ kia.

Thiên Thanh Hoàng nhìn Hiên Viên Tuyệt cất bước tiến vào thì hơi sững sờ: “Ngươi tới làm gì, tiệc tối hắn còn chưa chấm dứt đi?”

“Nhân vật chính đã đi rồi, tiệc tối còn ý nghĩ sao?” Hiên Viên Tuyệt thong dong ngồi xuống cái ghế đối diện Thiên Thanh Hoàng, rót một ly trà đưa tới trước mặt nàng: “Đêm nay ngươi uống rất nhiều rượu, uống chút trà giải mùi đi.”

Nhìn chén trà trước mặt, tâm tình Thiên Thanh Hoàng không tệ chút nào: “Hoàng đế đại nhân tự mình rót trà cho ta, thật vinh hạnh a!”

Hiên Viên Tuyệt hơi nhướn môi: “Trẫm có thể cho ngươi vinh hạnh đó cả đời!”

Thiên Thanh Hoàng mỉm môi, nhưng lại không phản bác.

“Hình Từ Tiêu có quan hệ gì với ngươi?” Hiên Viên Tuyệt rốt cục vẫn muốn hỏi, suy đoán rồi hiểu lầm không bằng trực tiếp nói ra.

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng cũng không giấu diếm: “Nếu nói là quan hệ, cứ xem là sư huynh muội đi!”

Chát ý trong lòng Hiên Viên Tuyệt nhất thời tiêu tán, cũng không lại hỏi nhiều, hai người nhất thời không còn lời nói.

Đột nhiên, Hiên Viên Tuyệt từ vị trí đứng lên, trực tiếp đi đến phía sau Thiên Thanh Hoàng ôm lấy thắt lưng nàng, cảm giác được Thiên Thanh Hoàng cứng đờ, nhưng rất nhanh lại dịu đi...

“Ngươi làm gì vậy?” Tuy rằng đã tiếp nhận hắn, nhưng nàng vẫn có chút ngượng ngùng. Tại sao hắn lại đột nhiên ôm nàng?

Hiên Viên Tuyệt tựa đầu bên tai Thiên Thanh Hoàng, cảm thụ xúc cảm tinh tế: “Không có gì, chỉ muốn ôm ngươi một lát.”

Rõ ràng là một cái ôm thuần túy, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại cảm giác hơi bối rối, sợi tóc Hiên Viên Tuyệt rơi xuống gáy làm cho nàng có chút ngứa ngáy chuyển động muốn phát sợi tóc kia đi, lại vừa vặn nhìn vào cặp con ngươi sâu thẳm của Hiên Viên Tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 9: Hôn

Khoảng cách gần như vậy khiến nàng có thể nhìn rõ lông mi của hắn, hắc đồng như uông hồ không đáy, hội tụ cái đó làm nàng hơi kinh hãi, giống như muốn cuốn nàng đi vào. Dời ánh mắt, lại vừa vận dừng lên hai phiến bạc môi kêu gọi, bờ môi đỏ sẫm mị hoặc làm người ta nhìn không được muốn nếm thử là hương vị gì.

Thiên Thanh Hoàng bỗng nhớ tới nụ hôn trước kia của bọn họ, xúc cảm mềm mại như vậy vẫn còn như mới...

Thiên Thanh Hoàng bỗng có một loại xúc động muốn chạy trốn, nhưng thân mình lại không nghe theo sự sai bảo, thẳng đến khi trên môi truyền đến cảm giác ấm áp, Thiên Thanh Hoàng mới hoàn hồn, nhưng trong chớp mắt lại bị thất lạc!

Nhìn khuôn mặt Hiên Viên Tuyết gần trong gang tấc, nàng bỗng thấy da mặt hắn thật tốt, không có một tia tỳ vết nào. Không giống làn da tinh tế của nữ nhân, nhưng cũng rất đẹp. Giờ phút này, hắn nhắm mắt, lông mi che khuất con ngươi áp bách, nhưng lại hiện lên mê hoặc khác người, bộ dáng khiến Thiên Thanh Hoàng không kiềm chế được trầm mê.

Cảm giác đầu lưỡi ấm áp của đối phương đang thăm dò, Thiên Thanh Hoàng khẽ run, đơn giản nhắm mắt lại, sau đó phối hợp mở miệng ra, để mặc đầu lưỡi linh hoạt của hắn đi vào, ở trong miệng nàng tùy ý hoành hành, không buông tha một chỗ tốt đẹp nào.

Thiên Thanh Hoàng cảm giác cả người như mất hết khí lực, ngay cả hô hấp cũng bị cướp đoạt, nhưng thay vào đó có một loại cảm giác muốn ngừng không được chiếm cứ nàng, bàn tay không tự chủ vòng qua cổ Hiên Viên Tuyết, kéo sát khoảng cách giữa hai người.

Hiên Viên Tuyết một tay nâng đầu Thiên Thanh Hoàng, một tay nắm thắt lưng nàng, kéo nàng lại gần chính mình, đôi môi không ngừng đòi lấy... Một Hiên Viên Tuyết ngày thường bình tĩnh cũng đã dục hòa điên cuồng.

Cảm giác mình sắp không nhịn được nữa, Hiên Viên Tuyết đành không nỡ buông môi Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt dừng trên khuôn mặt động tình mà con ngươi u ám đi vài phần.

“Ân?” Thiên Thanh Hoàng mở mắt ra liền thấy bộ dáng Hiên Viên Tuyết khó chịu, tựa hồ đang cực lực áp chế cái gì đó. Tuy rằng chưa từng trải qua, nhưng Thiên Thanh Hoàng vẫn biết lý do.

Nâng một tay khẽ vuốt khuôn mặt hắn: “Ta... Ta không ngại...” Nàng không phải người bảo thủ, nếu đã biết rõ lòng mình thì cái đó cho hắn cũng không có gì không thể, chỉ là, vì chưa từng trải qua nên thấy hơi sợ.

Nhận thấy khi nàng nói thì hơi run, Hiên Viên Tuyết ôm nàng bước đến bên giường, hai người cùng nhau ngã lên chăn, ngay tại thời điểm nội tâm Thiên Thanh Hoàng không ngừng run rẩy, thanh âm Hiên Viên Tuyết áp lực từ đỉnh đầu truyền đến: “Đừng cử động, bằng không ta thật sự sợ mình không nhịn được mà muốn ngời trước hôn lễ.”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng cảm giác tâm tư dần yên ổn, trong lòng cũng bởi vì lời hắn mà trở nên ấm áp. Cái ôm này, rất an tâm.

Sau khi Hiên Viên Tuyết thật vất vả mới kiềm chế được dục hòa thì tiểu nữ nhân trong lòng đã ngủ say, mặc dù có điểm vô tâm vô phẩy, nhưng vì sao hắn lại thấy như vậy rất đáng yêu? Cẩn thận ôm chặt nàng, cảm giác phong phú làm tâm tư của hắn vô cùng vui vẻ.

Hoàng cung này là nơi hắn chán ghét nhất, người khác nhìn đến là thấy quyền lợi vô thượng cùng tôn vinh, nhưng hắn nhìn thế nào cũng chỉ thấy hiểm ác cùng dơ bẩn.

Mỗi đêm khi ở trong cung điện lạnh lẽo như băng này, tâm hắn cũng lạnh theo thêm một phần, cô độc cùng tịch mịch không ngừng ăn mòn con người hắn; từng đêm, hắn đều sống trong dằn vặt, chưa từng được ngủ một giấc an ổn. Vậy mà giờ phút này khi ôm người trong lòng, độ ấm áp của nàng truyền đến khiến hắn thật sự rất buồn ngủ, lần đầu tiên an tâm nhắm mắt.

“Hur! Đi ra ngoài!” Hoan Lạc vùng trộm nhìn hai người trong phòng một cái rồi che miệng cười trộm, nhanh chóng đuổi tất cả cung nữ thái giám ra ngoài.

“Hoàng tẩu! Hoàng tẩu...” Hiên Viên Dịch định kéo Hoan Hỷ phong phong hóa hóa chạy vọt vào thì Hoan Lạc đã bước một bước dài tiến lên, túm cả hai cùng ra.

“Hô! Hoan... Lạc... Ngươi sao vậy...” Hiên Viên Dịch thượng khí không tiếp hạ khí nói, vừa nãy thiếu chút nữa bị Hoan Lạc hù chết.

Hoan Lạc liếc mắt: “Tiểu thư đang ở cùng cô gia, chúng ta không nên quấy rầy bọn họ!”

“Cô gia?” Hoan Hỷ nghi hoặc nhíu mày, lập tức nhìn về phía Hoan Lạc, Hoan Lạc đối nàng gật đầu, Hoan Hỷ khẽ mân cánh môi, không nói lời nào, xem như cam chịu xưng hô này.

“Cô gia? Ai a?” Hiên Viên Dịch vẽ mặt nghi hoặc.

Hoan Hỷ thiếu chút nữa bị hắn làm cho tức chết, một phát đập vào ót hắn: “Hoàng huynh ngươi không phải cô gia nhà ta sao!”

“A!” Hiên Viên Dịch lúc này mới phản ứng, lập tức ôm đầu: “Bánh bao, sao ngươi đánh ta?”

“Đánh ngươi là đáng!” Đúng là ngu si, Hoan Hỷ không biết vì sao hoàng thất lại có người ngu như vậy, hơn nữa cư nhiên còn có thể sống đến bây giờ, đúng là kỳ tích trong kỳ tích.

“Ngô! Xem ra đêm nay ta không gặp được nha đầu rồi.” Bọn họ nói chuyện, Goyard cũng nghe thấy hết thảy, lăm bằm lăm bầu xong rồi lắc lắc thân mình về phòng.

Một đêm này, Thiên Thanh Hoàng cùng Hiền Viên Tuyết ngủ phi thường an ổn, nhưng lại có người nhất định một đêm vô miên.

“Đáng giận! Tức chết ta!” Triệu Phi Tuyết một cước đá văng hài, khuôn mặt xinh đẹp vặn vẹo ý hận, nàng ta không biết Thiên Thanh Hoàng kia rốt cuộc có chỗ nào tốt mà đáng để Hiền Viên Tuyết đối xử như vậy.

Nàng ta vì xem họa nên mới biết được khuôn mặt của Hiền Viên Tuyết, nhưng chính là chỉ liếc mắt một cái cũng đủ để ái mộ nam tử như thần ấy. Triệu Phi Tuyết lúc đấy đã thề kiếp này không làm phi tử của hắn thì không gả đi; cho nên khi nghe tin tức Đông Hán hòa thân, nàng ta mới tìm cách để phụ hoàng cũng đưa mình tới.

Thiên Thanh Hoàng là ai? Tùy tiện điều tra sẽ biết, nàng ta cũng biết Thiên Thanh Hoàng chính là kẻ thù thân, bởi vì những người đó căn bản không biết Hiền Viên Tuyết lớn lên trông thế nào, bên ngoài toàn loan truyền hắn tàn bạo vô tình, ai còn dám gả?

Sau khi lại biết công chúa hòa thân của Đông Hán là một tiểu thư ngu ngốc, nàng ta đã cao hứng rất lâu. Trong mắt Triệu Phi Tuyết, tiểu thư ngu ngốc kia căn bản không có điểm nào so được với nàng ta, hậu vị Hiền Viên Tuyết tuyệt đối sẽ không thoát khỏi tầm tay. Nhưng giờ phút này nàng ta mới biết, đúng là mình vẫn quá coi thường thủ đoạn của nữ tử kia.

Thiên Thanh Hoàng chiếm được sự sủng ái của Hiền Viên Tuyết không nói, đã vậy Đông Hán còn phái thêm một công chúa khác đến, hơn nữa thực lực ngang với bên mình, nghĩ thế nào cũng thấy ghen uất!

“Không được! Tư Đồ Văn Thiên khẳng định kém ta, uy hiếp lớn nhất vẫn là Thiên Thanh Hoàng kia!” Triệu Phi Tuyết cắn răng nói.

“Công chúa!” Nha đầu bên người Triệu Phi Tuyết, Ngưng Hương nhìn bộ dáng công chúa nhà mình dữ tợn thì sắc mặt sợ tới mức trắng bệch, tuy nàng ta biết công chúa cũng không phải người hiền lành như bên ngoài, nhưng đây là lần đầu tiên thấy công chúa lộ ra biểu tình như vậy, thật dọa người a.

“Hừ!” Triệu Phi Tuyết tất nhiên biết nàng ta sợ mình, bắt mạch hừ một tiếng, trầm tư một lát sau nói: “Gọi hắn vào cho bản cung!”

“Dạ!” Ngưng Hương biết rõ hắn chính là một thị vệ quái lạ vẫn đi theo, tuy rằng không biết công chúa gọi một thị vệ vào làm gì, nhưng nàng ta cũng không dám hỏi, chỉ thành thật đi gọi.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 10: Tâm Tư Mấy Người

Trong phòng, một thân ảnh màu đen trống rỗng xuất hiện, quý dị vô cùng, người đến là một nam tử chỉ còn da bọc xương khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt tam giác, làn da đen nhánh, đôi mắt tím kẻ sáng bóng, ngũ quan nhìn thế nào cũng thấy đáng khinh.

“Công chúa!” Ánh mắt hắn khi nhìn thân mình Triệu Phi Tuyết lung linh đứng cạnh cửa sổ hiện lên chút tà ác.

“Đưa đồ cho ta, ta sẽ đáp ứng điều kiện cho ngươi.” Triệu Phi Tuyết quay đầu lại, cảm nâng cao, bộ dáng công chúa mười phần, không hề che giấu sự chán ghét.

Một chút ngoan độc hiện lên trong mắt đối phương, nhưng sắc mặt lại nhin nọt cười, từ trong tay áo lấy ra một cái bình sứ: “Công chúa, thuốc này gọi là thất nhật tán, vô sắc vô vị, chỉ cần một chút đã khiến ngươi ta chết trong khắc cuối cùng của ngày thứ bảy, hơn nữa vô thanh vô tức, một chút dấu vết cũng không để lại.”

Nghe vậy, Triệu Phi Tuyết tà ác cười, tựa hồ đã nhìn thấy bộ dáng Thiên Thanh Hoàng khi chết đi. Lúc bản thân mặc vào giá y chính là lúc sinh mạng kết thúc, như vậy có quá dễ dàng không? Bất quá vì không để người khác phát hiện, để nàng được chết một cách thoải mái cũng không sao.

Triệu Phi Tuyết vẫn còn đang ảo tưởng, không biết hết thảy đều rơi vào trong mắt người bên cạnh, ánh mắt xích lửa nhìn chăm chăm vào bộ ngực đầy đặn; mỗi lần Triệu Phi Tuyết tắm rửa, hắn đều dùng công pháp che giấu trốn trong một nơi bí mật gần đó rình coi, vậy nên thân mình của nàng ta đã bị hắn sớm xem hết.

Càng xem càng cảm thấy hoàn mỹ, rất muốn ngay lập tức đặt nàng ta dưới thân mà ra vào điên cuồng, không biết da thịt như tuyết kia khi sờ vào sẽ thế nào.

Triệu Phi Tuyết hoàn toàn không biết thân thể đã sớm bị xem hết, hơn nữa người bên cạnh lúc này còn đang nghĩ về bộ dáng phóng đảng của nàng ta, đợi đến khi hoàn hồn mới phát hiện bên cạnh còn có người, lập tức chán ghét vẩy tay: “Còn không mau cút đi!”

Hắn cười cười, ánh mắt xẹt qua trên người Triệu Phi Tuyết mà trong lòng khinh thường: Đợi đến khi ta thành công thì ngươi cứ chờ cầu xin dưới thân ta

đi!

Mà bên kia, sau khi Tư Đồ Văn Thiên trở lại dịch quán đã cho lui tất cả, xác định không còn người mới mở túi đồ của mình ra, bên trong có một cây kim trám cùng một khối mộc bài, nếu như Thiên Thanh Hoàng ở đây, nhất định nàng sẽ cảm thấy kinh ngạc, bởi vì khối lệnh bài chính là kiếm lệnh!

Tư Đồ Văn Thiên một tay cầm Mộc bài, một tay cầm cây trám, cái này là của mẫu hậu cho nàng ta, bên trong cây trám là ruột rồng chứa mị dược, hơn nữa mị dược này khó giải, chỉ có cùng nữ tử ân ái mới có thể giải, hơn nữa thuốc này có thể khiến nữ tử chỉ một lần đã hoài thai đứa nhỏ.

Mẫu hậu nói, Tây Hạ hoàng thất chưa có con nối dõi, hậu cung cũng chưa từng có ai mang thai, nếu như có thể thụ thai rồi sinh hạ trưởng tử, vậy thì lúc đó mẫu quý băng tử, hậu vị Tây Hạ chắc chắn sẽ là của nàng ta.

Mà khối Mộc bài này khi mẫu hậu đưa cho nàng ta đã nói không vạn bất đắc dĩ thì không thể đưa cho Hiên Viên Tuyết, ở thời điểm quan trọng có thể dùng nó để bảo mệnh, tuy nàng ta vẫn hoài nghi Mộc bài này có phải thật sự mang uy lực lớn như vậy hay không, nhưng vì người nói là mẫu hậu nên vẫn quyết định giữ bên người.

Ánh mắt dừng lên cây trám, Tư Đồ Văn Thiên cười đắc ý: “Thiên Thanh Hoàng, hậu vị là của ta, người được Hiên Viên Tuyết sủng ái thì sao? Chỉ cần ta sinh hạ hài tử trước người thì người chỉ có thể chờ chết!”

Không chỉ Triệu Phi Tuyết cùng Tư Đồ Văn Thiên, Tề tướng phủ Ngụy Ánh Nguyệt cũng không ngủ được, một mình ngồi trong đình đánh đàn thẳng đến hừng đông, không ai biết nàng ta suy nghĩ cái gì...

Tề Phụng cung, lúc Thiên Thanh Hoàng tỉnh lại đã lập tức cảm giác được bên cạnh có người, bắt quá hơi thờ kia rất quen thuộc, nâng mắt nhìn lên, vừa vận thấy Hiên Viên Tuyết mỉm cười.

“Tỉnh?” Hiên Viên Tuyết vén sợi tóc trên trán Thiên Thanh Hoàng qua một bên, biểu tình không rõ nhưng vẫn có thể nhìn ra không tệ, buổi sáng khi hắn tỉnh lại, đầu tiên chính là mắt thấy dung nhan đang ngủ của Thiên Thanh Hoàng, hắn chưa bao giờ biết khi tỉnh lại nhìn thấy người mình âu yếm sẽ có cảm giác tốt đẹp như thế.

“Ân!” Thiên Thanh Hoàng nhìn quần áo của hai người, đều chỉ là áo ngoài mỏng manh, hiển nhiên lúc ngủ đã bị người cởi ra, mặc dù có chút ngoài ý muốn vì mình dễ ngủ như vậy, nhưng lại có phần rối rắm nhiều hơn, chỉ nghĩ đến chuyện hai người cùng ngủ mà sắc mặt nàng đã nóng ran, nhưng rất nhanh bị che giấu đi.

Không được nhìn bộ dáng Thiên Thanh Hoàng thẹn thùng, Hiên Viên Tuyết có chút tiếc nuối, bất quá cũng nghĩ thông rất nhanh, hoàng hậu của hắn sao có thể tầm thường như nữ tử khác được! Hắn ôm lấy eo Thiên Thanh Hoàng, tự nhiên hôn lên trán nàng: “Đại hôn đã định vào năm ngày sau, nàng có cảm thấy vội vàng không?”

Không nghĩ tới Hiên Viên Tuyết sẽ hỏi ý kiến nàng, Thiên Thanh Hoàng bỗng có cảm giác được tôn trọng, nằm trong lòng hắn lúc đầu: “Chàng quyết định là được rồi, ta không ngại.”

“Không ngại?” Một cổ hờn giận bỗng dâng lên, Hiên Viên Tuyết hơi bất mãn nói: “Vì sao không ngại? Nàng không thêm để ý tới chuyện của chúng ta sao?”

Ách? Biết Hiên Viên Tuyết hiểu lầm, Thiên Thanh Hoàng cầm tay hắn, ngẩng đầu nhìn mặt hắn: “Ta là người rất sợ phiền toái, cho nên nếu có thể nhàn hạ thì cũng rất muốn nhàn hạ, ta biết chàng đã an bài tốt tất cả rồi, không cần ta phải lo lắng thêm. Hơn nữa ta tin chàng sẽ không khiến ta thất vọng.”

Sự tín nhiệm tuyệt đối này làm cảm giác bất mãn của Hiên Viên Tuyết lập tức tan thành mây khói, ôm chặt Thiên Thanh Hoàng vào lòng mà tâm tình tốt không kể hết.

“Khụ khụ!” Tiếng Hoan Lạc ho nhẹ đánh gãy động tác của hai người. Hoan Lạc vẻ mặt bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn a, nhưng hiện tại đã qua giờ lâm triều, đám đại thần bên kia tuy có An công công lo liệu, nhưng đám hậu cung bên này nàng lo không được a!

“Chuyện gì?” Thiên Thanh Hoàng từ trong lòng Hiên Viên Tuyết ngẩng đầu, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện vành tai nàng đỏ như xuất huyết, bị người khác bắt gặp chuyện như vậy, cho dù da mặt nàng có dày hơn cũng không chống chế được.

Hoan Lạc thấy tiểu thư nhà mình hiếm có khi lộ ra kiều thái nữ nhi, trong lòng liền càng vừa ý với vị cô gia Hiên Viên Tuyết này, đương nhiên nếu hắn có thể lập tức giải quyết đống quạ đen ngoài điện kia thì nàng càng vừa ý: “Tiểu thư! Trần Quý phi, Đức Phi, Hiên phi, Bảo Tiệp dư, Phương Tiệp dư sáng sớm đã tới thăm, tiểu thư có muốn gặp không?”

“Sáng sớm đã tới?” Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên tới chính giữa, cư nhiên đang là buổi trưa, thì ra nàng đã ngủ lâu như vậy. Thiên Thanh Hoàng có một loại xúc động muốn vùi mặt vào chăn không bao giờ ra ngoài nữa, đúng là mất hết mặt mũi mà!

Hai người tựa hồ không nhìn thấy Thiên Thanh Hoàng không được tự nhiên, Hoan Lạc cầm y phục ở một bên lên: “Tiểu thư! Trước đứng lên mặc quần áo đi!”

“Ách! Hào!” Thiên Thanh Hoàng lập tức từ trên giường đứng dậy, cũng không nghĩ tới vải dệt bên giường lại trơn mềm như vậy, cho nên khẽ trượt một cái, lập tức ngã về phía trước, không đợi nàng hoàn hồn, thân mình đã bị người khác kéo về giường, hết thấy đều xảy ra trong nháy mắt!

“...” Thiên Thanh Hoàng hoàn toàn hết chỗ nói, đầu ghé vào ngực Hiên Viên Tuyết, không dám ngẩng lên.

Hồ! Hít sâu một hơi, nàng lập tức từ trên người Hiền Viên Tuyết đứng dậy, cũng không dám nhìn hấn, trừng mắt nhìn Hoan Lạc ý cười đầy mặt một cái, hờn giận nói: “Còn không mau mặc quần áo cho ta?”

Hoan Lạc cố gắng nhịn cười: “Dạ! Tiểu thư!”

Đợi khi mặc quần áo xong, Thiên Thanh Hoàng mới phát hiện một vấn đề, quay đầu nhìn về phía hoàng đế đại nhân vẫn ngủ trên giường: “Chàng không cần vào triều sao?”

“Hôm nay không cần.” Bởi vì luyện tiếu độ âm trong lòng, hôm nay hấn phá lệ không lâm triều, những người đó dù có ý kiến cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Thiên Thanh Hoàng xoa xoa hai gò má nóng ran, đến bây giờ vẫn thấy có điểm trì độn, người như vậy thật sự là nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Mị Âm Các

Đột nhiên nhớ tới lời Hoan Lạc vừa nói, hình như là nữ nhân hậu cung của Hiền Viên Tuyết tìm đến đây? Tâm tình Thiên Thanh Hoàng vốn phiếm hồng nhất thời trở nên trắng bạch, vẻ mặt cũng lạnh lùng theo: “Hoan Lạc! Thay cho ta một bộ y phục đơn giản, chúng ta xuất cung!”

“A? Tiểu thư không gặp mấy phi tử sao?” Hoan Lạc khó hiểu hỏi.

“Các nàng muốn ồn ào thì cứ việc, không cần để ý tới!” Ân ân cảm giác được tâm tình Thiên Thanh Hoàng không tốt, Hiền Viên Tuyết lập tức rời giường, cũng không quan tâm sự tồn tại của Hoan Lạc, trực tiếp ôm Thiên Thanh Hoàng vào lòng, thanh âm trầm thấp lộ ra mị hoặc: “Sự tồn tại của bọn họ nàng không cần để ý, nữ nhân của ta chỉ có một, vĩnh viễn đều là nàng.”

Nàng biết tâm tư Hiền Viên Tuyết luôn hướng về mình, nhưng nghĩ đến hấn từng có nữ nhân khác, tâm lý vẫn như bị đá chặn, khó chịu vô cùng.

“Chúng ta đi!” Tâm tình không tốt, Thiên Thanh Hoàng trực tiếp đẩy Hiền Viên Tuyết ra, kéo Hoan Lạc rời đi từ cửa sau.

Hoan Lạc quay đầu nhìn thoáng qua Hiền Viên Tuyết, thấy hấn sắc mặt thâm trầm, muốn mở miệng khuyên nhủ tiểu thư nhà mình, nhưng khi nàng chạm đến ánh mắt tiểu thư bị thương thì tất cả đều nuốt vào bụng.

Hiền Viên Tuyết đứng nhìn hai người rời đi, không có khuyên can cũng không cường lưu, trong lòng suy nghĩ làm thế nào để đẩy nhanh tiến độ tiến bước những người đó đi, bằng không không chỉ hấn phiền, mà ngay cả cảm tình của hai người cũng bị ảnh hưởng.

Xoay người nghĩ đến nữ nhân của hấn đang ở bên ngoài, trong lòng lại một trận phiền muộn, sau khi thay y phục liền đi từ cửa sau trở về ngự thư phòng. Nhóm phi tử thủ bên ngoài không ai hay biết người các nàng phải đợi đã sớm không còn bên trong.

“Hoàng tâu! Bây giờ chúng ta đi đâu?” Trên ngã tư đường phồn hoa, Thiên Thanh Hoàng mang theo bốn người tiêu sai đi dạo, Hiền Viên Dịch nhìn ngã tư đường đã đi qua hai lần, rốt cục nhìn không được hỏi.

Hấn vừa thốt lên, lập tức bị Goyard cùng Hoan Lạc xem thường, Hoan Hỷ lập tức vùng vằng đầu. Che cái trán bị đánh, Hiền Viên Dịch vẻ mặt vô tội: “Bánh bao người sao lại đánh ta nữa?”

“Ngu ngốc!” Bỏ lại một câu này, mọi người đều đi về phía trước, bỏ lại Hiền Viên Dịch mờ mịt không hiểu.

Ngay tại thời điểm Thiên Thanh Hoàng không biết đi hướng nào, đột nhiên một đồng tử thâm hồng xông vào tầm mắt nàng, màu đỏ chói mắt kia làm nàng nghĩ tới Hoa Úc – cái kẻ yêu nghiệt yêu màu đỏ đến điên cuồng.

Nhìn lên bảng hiệu màu vàng, híp mắt lại thành một đường, ba chữ to nạm vàng Mị Âm các phá lệ chói mắt!

“Trước kia ở đây có lâu các này sao?” Những người khác đều lần đầu đến, cho nên người bị hỏi tất nhiên chính là Tây Hạ Thất hoàng tử, Hiền Viên Dịch.

Hiền Viên Dịch méo mào, vì sao hấn đường đường là hoàng tử một quốc, vậy mà cuối cùng chỉ có tác dụng hỏi đường như vậy? Nhưng hấn cũng không biểu hiện bất mãn ra ngoài, ai bảo người hỏi là Hoàng tâu hấn đâu!

Nhìn nhìn lâu các trước mắt, xác nhận mới có nên nói: “Ba tháng trước khi ta rời đi nhớ rõ cũng có một hoa lâu, bất quá hình như gọi là Mai Hương viên, hơn nữa trang hoàng cũng không xa hoa như vậy.”

Đầu chỉ đơn giản là xa hoa, Mị Âm các so với Mai Hương viên không chỉ lớn gấp hai, mà ngay cả cửa cũng ước chừng năm sáu trượng, đường dẫn vào trải thảm đỏ thẫm. Hiện tại là ban ngày, người lui tới không nhiều, đại môn thoát nhìn có chút lạnh lẽo.

“Tiểu thư! Không phải là Hoa Hồ Điệp đến chứ?” Nhìn màu đỏ chói mắt cùng ba chữ to kia, Hoan Hỷ lập tức nghĩ tới Hoa Úc. Đoán như vậy cũng không phải không có lý, Mị Âm uyển cùng Mị Âm các chỉ khác một chữ, nhưng trong thiên hạ cũng không mấy người dám can đảm dùng tên này làm chiêu bài, bằng không chết thể nào cũng không biết!

Thiên Thanh Hoàng đột nhiên nghĩ lời Lan Nhượng nói trước khi nàng xuất phát, thì ra Hoa Úc không đến gặp nàng là do ở đây bận chuyện. Trong lòng xẹt qua một tia cảm động, tâm tình vốn buồn bực cũng vì tin tức này mà tiêu tán.

“Hoàng tâu! Đây là hoa lâu sao?”

“Chính là hoa lâu!”

“Ha ha! Ta chưa tới hoa lâu bao giờ, bắt quá đi xem cùng nha đầu cũng không tệ.”

“Tiểu thư! Chúng ta đi thôi.”

“Hoàng tâu... Hoan Hỷ... Hoan Lạc... người... Các người...” Hiên Viên Dịch nhìn bốn người đi thẳng về phía đại môn, rõ ràng chỉ có hấn là nam nhân, nhưng vì sao hấn lại thấy bọn họ còn tự tại hơn hấn?

“Các người đứng lại!” Vừa mới đi vào cửa, một tiếng khê kêu đã truyền đến, làm cho cước bộ mấy người dừng lại.

Một nữ tử hồng y xinh đẹp trừng lớn mắt hạnh, vẻ mặt khinh thường: “Giao tiền xong mới có thể vào, không biết quy củ sao?”

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Người đang nói chuyện với ta?”

“Vô nghĩa! Người không có lỗi tại sao?” Hồng y nữ tử vẻ mặt cao ngạo, nếu không biết nàng ta chỉ là quản sự nơi này thì còn tưởng là nhất quốc công chúa a!

“Lỗi tại ta rất dài, nhưng chỉ sợ người không có mắt.” Muốn khóc lóc om sòm cũng không nhìn xem đối tượng là ai! Ánh mắt dừng phía trên hồng y, ngữ khí trào phúng: “Về sau không cho phép mặc hồng y nữa. Hồng y này mặc trên người người đứng là vũ nhục.”

“Người nói cái gì?” Hồng y nữ tử giận dữ, nàng ta là nhị quản sự nơi này, bình thường đều là người khác nịnh bợ nàng ta, cho dù người khác có bị mắng cũng phải khúm núm, vì rất thỏa mãn với hư vinh này cho nên luôn nghĩ mình tài trí hơn người.

Ở Mị Âm uyển cũng không cho phép mặc đồ đỏ, nhưng vì tên nàng ta vừa vận là Hồng Y nên mới được người kia ban ân, cũng vì vậy mà địa vị của nàng ta còn cao hơn đại quản sự. Giờ phút này cư nhiên có người nói nàng ta vũ nhục hồng y, cơn tức này nuốt không trôi, lập tức rút nhuyễn kiếm bên hông ra.

“Hồng Y! Dừng tay!” Một đại quản sự tuổi hơi lớn vẻ mặt sốt ruột quát, nhưng Hồng Y đang thịnh nộ làm sao còn nghe được.

“Khanh... Phốc...” Nhìn Hồng Y đánh úp về phía mình bị đánh bay đi như điều đứt dây, Thiên Thanh Hoàng không chột mắt một cái. Dừng nói nàng tàn nhẫn, nhưng không một ai có thể tha thứ cho kẻ mang sát tâm với mình.

Một yêu hồng bồng xuất hiện, Thiên Thanh Hoàng lập tức bị rơi một vòng tay, chớp mũi quanh quần hương hoa: “Hoàng Nhi rốt cục đã đến! Có nhớ ta hay không a?”

Ngữ khí ngả ngón quen thuộc làm Thiên Thanh Hoàng nhú mảy, còn chưa mở miệng, Hiên Viên Dịch đã nhảy ra: “Người là ai? Không cho phép chạm vào Hoàng tâu của ta!”

“A!” Ngay sau đó, Hiên Viên Dịch cũng bị đá đi theo đường vòng cung, may mắn là Hoan Hỷ đứng lúc ra tay mới giúp hấn tránh khỏi vận rủi nát thịt.

“Nha đầu! Không giới thiệu?” Goyard lắc lắc thân hình như rần nước đi tới, mị nhãn viết to hai chữ: bát quái! (Bát quái: Tám chuyện)

“Người là ai?” Hoa Úc quay đầu nhìn Goyard.

“Ta là tỷ muội của nha đầu kia, Goyard!” Goyard nhìn nam tử trước mặt làm cho nàng có cảm giác tự xấu hổ, kinh diễm qua đi trong lòng lại vô cùng hiểu kỳ.

“Một khi đã vậy, ở đây ta còn thiếu hoa khôi, người tới làm đi.” Hoa Úc vừa nói xong đã khiến tất cả giật giật khóe miệng.

Có người vừa gặp đã kéo người ta về làm hoa khôi sao? Hơn nữa nàng còn nói là bằng hữu người ta, vậy mà nghe ngữ khí của hấn cứ như vì người là bằng hữu của Thiên Thanh Hoàng ta mới cho người làm, bằng không còn không tới lượt người!

“Ách?” Goyard sùng sốt, lập tức tươi cười vô cùng xinh đẹp: “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 12: Hồng Y Vô Tình

“Hoa Úc!” Thiên Thanh Hoàng ở trong lòng Hoa Úc hơi hơi giãy dụa, tên hỗn đản này còn chưa hồi ý kiến nàng!

“Hoàng Nhi! Ta ở đây!” Khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Úc nháy mắt xuất hiện trước mặt Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt phong tình chớp chớp, không tiếng động câu dẫn.

Thiên Thanh Hoàng liếc mắt, trong lòng không tự chủ nghĩ tới hân cùng Hiên Viên Tuyết, đột nhiên phát hiện từ khi mình có nhận thức tới nay, hình như chỉ có khuôn mặt này của Hoa Úc mới địch nổi Hiên Viên Tuyết. Một người lạnh lùng như thần, một người yêu mị như ma, hai vẻ bất đồng nhưng đều hoàn mỹ cực hạn.

“Hoàng Nhi không chuyên tâm!” Hoa Úc giả bộ thương tâm, bất quá đáy mắt cũng ngậm ngậm ý cười.

“Được rồi...” Thiên Thanh Hoàng bất đắc dĩ, làm bộ muốn đẩy hân, tuy rằng những người đó vừa mới bị hân đá đi, bây giờ chỉ còn người một nhà, nhưng dù sao vẫn rất nhiều người.

“Công tử...!” Thanh âm suy yếu bỗng truyền đến, Thiên Thanh Hoàng lúc này mới nhớ tới còn một Hồng Y bị bỏ quên.

Hồng Y bị một chương của Hoa Úc bẻ gãy nhuyễn kiếm, một nửa còn đâm vào bụng nàng ta, giờ phút này máu chảy không ngừng, thấm ướt cả hồng y, đôi mắt hạnh diễm đam đáng yêu nhìn Hoa Úc.

Hoa Úc nghe tiếng quay đầu, khuôn mặt vốn ôn hòa lạnh như hàn sương: “Người muốn đá thương nàng chính là tự tìm đường chết! Người tới, kéo xuống!”

“Không được! Không được a...” Hồng Y biết chỉ cần mình bị kéo đi, kết cục tuyệt đối sẽ sống không bằng chết, nàng ta không muốn, hai hàng nước mắt chảy xuống gò má: “Công tử! Ta là Hồng Y a! Công tử không thể đối xử với ta như vậy, ta là Hồng Y a...”

Nàng ta nghĩ Hoa Úc sẽ đối xử đặc biệt với mình, nhưng không ngờ về mặt hân lại chán ghét: “Hồng Y này mặc trên người người đúng là vũ nhục nó, từ nay về sau người không cần mặc quần áo nữa.”

“Công tử!” Hồng Y về mặt không thể tin, công tử nói như vậy quả thực so với giết nàng ta còn càng khó chịu hơn.

“Công tử! Vì sao? Hồng Y trung thành và tận tâm như vậy, chẳng lẽ người nhẫn tâm như thế?” Hồng Y đau đớn, bộ dáng chật vật không còn một chút kiêu ngạo.

Hoa Úc lười nhìn: “Hỏi ta vì sao à? Người xứng sao?”

“Hoa Úc!” Thiên Thanh Hoàng bất mãn trừng hân một cái, nàng không phải thánh nữ, tất nhiên sẽ không biết khoan dung, nhưng lời Hoa Úc nói quả thực đã thương người!

“Hoàng Nhi!” Hoa Úc về mặt ủy khuất, thần sắc ngả ngón, ngữ khí lại vô cùng nghiêm túc: “Người khác ta có thể buông tha, nhưng nàng ta bất kính với Hoàng Nhi, ý đồ ám sát Hoàng Nhi, điểm này tuyệt đối không thể tha thứ!”

Thiên Thanh Hoàng nghẹn lời, không biết nói gì cho phải!

Ánh mắt Goyard chuyển động qua lại trên người Hoa Úc cùng Thiên Thanh Hoàng hồi lâu, càng ngày càng u mê, tuy rằng nàng rất muốn trực tiếp hỏi xem các người có quan hệ gì, nhưng nàng biết giờ phút này chưa phải lúc. Tuy vậy tính bất quá vẫn bành trướng trong lòng, khiến nàng thiếu chút nữa nhịn không được.

Thiên Thanh Hoàng không bài xích Hoa Úc tiếp cận, nhưng Hoa Úc lại rất để ý Thiên Thanh Hoàng, rõ ràng bộ dáng hân rất hấp dẫn, nhưng là vì sao nàng nửa điểm cũng không thấy?

“Còn không kéo xuống?” Hoa Úc vừa quát, đám người bên cạnh vốn sợ người lập tức hoàn hồn, nhanh chóng nghe lời.

“Đừng...” Hồng Y biết Hoa Úc sẽ không tha cho mình, mà hân tuyệt tình như vậy, tất cả đều vì nữ nhân kia! Hồng Y nhìn Thiên Thanh Hoàng, hận ý cuồng đại sai khiến nàng ta thoát khỏi sự kiềm chế, dùng hết toàn lực nắm đoạn kiếm vọt lên.

“Phốc...” Máu tươi văng khắp nơi, lần này người ra tay không phải ai khác chính là Hoan Lạc vẫn trầm mặc, trong tay nàng không biết từ khi nào đã có trường kiếm, thân ảnh chỉ mới chợt lóe, thân mình hồng y bị chém ngang, chết không nhắm mắt.

Hai người vừa mới đi lên kéo Hồng Y sợ mất sắc, nhưng vẫn lấy bao bọc thi thể lại kéo đi, bằng không chờ chút nữa Hoa Úc trách tội thì Hồng Y chính

là tấm gương!

“Hoan... Hoan Lạc... Nàng...” Goyard có chút kinh ngạc, không nghĩ tiểu nha đầu này ra tay ngoan độc như vậy, những người còn lại không có biểu tình gì lớn, duy nhất có Hiên Viên Dịch sợ không nói lên lời.

Hắn kinh ngạc không phải thấy người chết, mà là thủ đoạn quyết tuyệt kia của Hoan Lạc. Hắn không ngờ người luôn ôn hòa như Hoan Lạc lại...

“Ngươi sợ?” Hoan Hỷ nhìn bộ dáng Hiên Viên Dịch, trên mặt viết to bốn chữ: ‘Không có tiền đồ’!

Hiên Viên Dịch tối sầm mặt: “Thối bánh bao, ta không phải sợ, ta chỉ không ngờ Hoan Lạc sẽ có biểu tình như vậy!”

Nghe vậy, Hoan Hỷ không cùng hắn âm ỷ, ngược lại lấy biểu tình nghiêm túc nói: “Chỉ khi vì tiểu thư, Hoan Lạc mới như vậy. Nếu đôi là ta ở bên người tiểu thư, ta cũng không chút do dự ra tay.”

Hiên Viên Dịch cảm thấy có chút khó lý giải: “Thối bánh bao, ta không thích ngươi như thế!”

Hoan Hỷ lườm hắn một cái, đánh hắn một quyền!

“Ồ!” Hiên Viên Dịch che mắt, bởi vì một quyền này của Hoan Lạc không khống chế lực đạo, cho nên kết quả là mắt hắn tối sầm, vinh hạnh trở thành quốc bảo.

Hồng y chợt lóe, Thiên Thanh Hoàng không biết bị Hoa Úc kéo đi nơi nào, Goyard thì chạy tới lôi kéo quân sự mang nàng đi thăm Mị Âm các, dù sao về sau nàng chính là hoa khôi nơi này! Tuy rằng trước kia chưa từng làm qua, nhưng đối với nàng mà nói chuyện này quả thực còn đơn giản hơn ăn cơm, với lại bộ dáng yêu mị cùng đáng người liễu nhân như nàng mà không ngồi lên vị trí hoa khôi thì quá phí.

“Bánh bao! Hoàng tẩu đâu?” Hiên Viên Dịch hậu tri hậu giác phát hiện Hoàng tẩu nhà mình đã không thấy, nghĩ đến nam nhân yêu nghiệt kia dám động tay động chân với Hoàng tẩu, nguy cơ cường đại dần ăn mòn tâm trí hắn, đúng lúc Hoa Hỷ không chú ý, hắn sai ám vệ về mặt báo với hoàng huynh.

Mị Âm các, trong sương phòng cuối cùng, Thiên Thanh Hoàng tựa trên nhuyễn tháp, trong tay cầm một quyển sách, mà Hoa Úc lại nằm trên giường cách đó không xa, gối đầu lên tay, bày ra tư thế liễu nhân, mị nhãn như tơ, yên lặng câu hồn, nhưng Thiên Thanh Hoàng không bị ảnh hưởng chút nào.

Nếu có người nhìn kỹ quyển sách Thiên Thanh Hoàng cầm trên tay, thì sẽ phát hiện thứ nàng cầm cư nhiên là một quyển đồng cung đồ! Bộ dáng nghiêm trang kia thật sự khiến người khác không biết nói gì cho phải!

Mà giờ phút này, nội tâm Thiên Thanh Hoàng đang không ngừng rối rắm, rõ ràng khi nhìn thứ này mặt nàng không đỏ khí không sưng, nhưng vì sao tối qua bị Hiên Viên Tuyệt gần gũi như vậy lại thấy dục hỏa đốt người? Nếu như không phải Hiên Viên Tuyệt quân tử, nàng đã sớm cùng hắn...

“Hoàng Nhi...” Thanh âm Hoa Úc đặc hữu từ tính vang lên, mang theo vô hạn dụ hoặc, chỉ tiếc người nào đó đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không có phản ứng.

“Hoàng Nhi...” Gọi hai tiếng vẫn không thấy Thiên Thanh Hoàng phản ứng, Hoa Úc cảm giác thực thất bại, nữ tử bình thường thấy hắn cái dạng này đều không thể dời mắt, cho dù là nam nhân cũng sẽ cầm giữ không được, vậy mà Hoàng Nhi của hắn lại cố tình khác loại, đừng nói là không dời mắt, sau khi hắn cố ý cho nàng hai bản đồng cung đồ xong, nàng lại nửa điểm phản ứng cũng không có, thật không biết tranh về đồng cung có gì hay mà lại đánh bại được mị lực của hắn!

“Hoàng Nhi...” Hồng y chợt lóe, Hoa Úc trực tiếp đến bên người Thiên Thanh Hoàng, đoạt đi đồng cung đồ trong tay nàng, bắt mạch chu miệng: “Chẳng lẽ ta khó coi vậy sao?”

Một tia tà ác hiện lên trong mắt Thiên Thanh Hoàng, hai ngón tay nâng cầm Hoa Úc lên, tư thế tiêu chuẩn đùa giỡn, cười cười: “Mỹ nhân đang dụ dỗ ta sao?”

Hoa Úc phối hợp làm ra bộ đang dục nghênh còn cự: “Ngươi nói xem?”

“Ha ha ha ha...” Thiên Thanh Hoàng nhin cười không được, thiếu chút nữa ngã sấp xuống: “Bộ dáng của Hoa Úc như vậy... Ta thật sự chịu không nổi...”

Hoa Úc nhìn Thiên Thanh Hoàng cười đến run rẩy cả người, ánh mắt phong tình sùng nịnh: “Đừng cười, bằng không sẽ đau bụng...”

“Đừng lại!” Cửa phòng bị một lực đạo cường đại đá văng ra, hai người trong phòng đồng thời thu hồi biểu tình, lạnh lùng nhìn về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 13: Hiên Viên Tuyệt Ghen Tuông

Thiên Thanh Hoàng nhìn người tới thì sững sốt, một thân long bào, vẻ mặt hàn sương kia không phải Hiên Viên Tuyệt sao? Cặp con ngươi sâu thẳm lúc này phức tạp vô cùng, có phần nộ, có bị thương, có quyết tuyệt, có áp lực... uy áp cường đại làm nàng thấy khó thở.

“Hoàng Nhi! Ngươi quen?” Hoa Úc vẫn cười, nhưng trong mắt lại không có độ ấm, đây chính là bộ dáng khi hắn đối mặt với người ngoài. Ngoại trừ khi ở cùng Thiên Thanh Hoàng hắn chân thật cười, thì những thời điểm khác đều có sát ý.

“Ta không tin ngươi không đoán được thân phận của hắn!” Ánh mắt Thiên Thanh Hoàng không dời Hiên Viên Tuyệt, tay phải đặt trên tay Hoa Úc, Hoa Úc biết Thiên Thanh Hoàng đang ngăn cản hắn ra tay, nhưng ở trong mắt Hiên Viên Tuyệt lại biến thành Thiên Thanh Hoàng lựa chọn Hoa Úc, trong mắt càng thêm khắc sâu đau đớn.

Ánh mắt dừng trên người Hoa Úc, đây là nam nhân hắn đã sớm muốn gặp nhưng vẫn không có cơ hội, không ngờ sẽ gặp trong hoàn cảnh này! Nhưng quả nhiên như trong lời đồn, bất quá chỉ khi chân chính thấy mới cảm giác được hắn có bao nhiêu yêu mị. Không biết nam nhân như vậy trưởng thành như thế nào.

Đồng thời khi Hiên Viên Tuyệt đánh giá Hoa Úc, Hoa Úc cũng đánh giá nam nhân này. Khuôn mặt? Trước mắt xem như đạt tiêu chuẩn, bất quá không đẹp bằng hắn, quá cứng nhắc! Dáng người? Ân! Cường tráng hơn hắn, nhưng hắn cũng không kém! Tính tình? Tựa hồ rất kém, toàn thân đều tản lãnh khí!

Một yêu một tiên, lạnh lùng nóng rực, không ai nhường ai, cũng không ai thắng nổi ai, uy áp đế vương của Hiên Viên Tuyệt cường đại, sát khí của Hoa Úc cũng làm người khác kinh hãi. Thiên Thanh Hoàng ở một bên nhìn hai nam nhân phân cao thấp, nhưng cũng không lo lắng, chuyện của nam nhân nữ nhân tốt nhất không nên tham dự, bằng không chính là tự tìm phiền phức.

“Hoàng Nhi! Hắn là người ngoại liền muốn gả?” Hoa Úc thu hồi sát khí hỏi, trên mặt không chút để ý, trong lòng rất thương thức Hiên Viên Tuyệt.

Hoàng Nhi? Nghe xưng hô như vậy, trong lòng Hiên Viên Tuyệt càng tức giận, hắn còn chưa thân thiết gọi nàng như vậy đâu! Bất quá câu sau kia làm hắn nghi hoặc, ‘liền gả’ là có ý gì?

“Theo ta về!” Hiên Viên Tuyệt lạnh lùng nói, có lẽ tâm tình không tốt, ngữ khí cũng không tự chủ tăng cao.

“Thật bá đạo!” Hoa Úc bất mãn hừ hừ, lập tức cười quyền rũ nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng Nhi không cần hắn được không? Gả cho ta cũng tốt mà!”

Được! Thiên Thanh Hoàng thiếu chút nữa há miệng, nhưng biết bây giờ không thể tùy tiện nói giỡn, bởi vì ánh mắt quyết liệt của Hiên Viên Tuyệt làm lòng nàng đau đớn, nàng không muốn nói thêm những lời khiến hắn hiểu lầm.

“Theo ta về!” Tuy rằng đau lòng vô cùng, nhưng lý trí còn lại nói cho hắn biết, hắn không thể đánh mất chính mình.

“Được!” Thiên Thanh Hoàng đứng dậy, đi tới bên cạnh Hiên Viên Tuyệt, càng lại gần, Thiên Thanh Hoàng càng kinh hãi, vì sao trên người hắn lại có hơi thở cô tuyệt dày đặc như vậy? Ánh mắt chạm vào mắt, tâm tư bỗng co rút, chủ động giữ chặt tay hắn: “Đi thôi!”

Hiên Viên Tuyệt không nói, nhưng vẫn thuận theo để Thiên Thanh Hoàng kéo ra.

Hoa Úc tựa trên tháp nhìn hai người dắt tay rời đi, ánh mắt trở nên mê ly cùng giạt mình, không tự giác ní non: “Vì sao khi ta nhìn Hoàng Nhi đi cùng hắn, trong lòng lại có cảm giác không thoải mái?”

“Hoàng huynh?” Hiên Viên Dịch nhìn thấy hai thân ảnh rời đi, trong đó một người hình như là hoàng huynh của hắn, hỏi ám vệ mới biết hoàng huynh đã tới, gánh nặng trong lòng rốt cục đã có thể buông xuống.

“Ngươi ở đây làm gì?” Hoan Hỷ kéo hắn, vẻ mặt hồ nghi.

“Không có gì!” Hiên Viên Dịch lập tức phủ nhận, nếu nói cho nàng biết hắn đi mật báo, nàng không đánh hắn thành cái bánh nướng mới là lạ!

“Thật sự không có gì?” Hoan Hỷ vẻ mặt không tin.

“Thật sự không có gì, tin ta đi!” Biểu tình của Hiên Viên Dịch muốn thành khăn bao nhiêu có thành khăn bấy nhiêu.

“Hừ!” Hoan Hỷ cuối cùng cũng đại từ đại bi buông tha.

Hoàng cung:

“Tham kiến Hoàng Thượng!”

Hiên Viên Tuyệt không thèm nhìn người đang quỳ, kéo tay Thiên Thanh Hoàng trực tiếp đi vào Tê Phụng Cung, Thiên Thanh Hoàng cười khế, rõ ràng là nàng kéo hắn đi ra, kết quả lại biến thành hắn kéo nàng đi về, hơn nữa dọc đường không nói câu nào, đúng là vô cùng dọa người!

Đi đến tấm điện của nàng, Hiền Viên Tuyết mới dừng lại, nhưng vẫn kéo tay nàng, không quay đầu lại.

“Hiên...” Thiên Thanh Hoàng vừa mới muốn gọi hắn, không ngờ hắn đã đột nhiên xoay người, mạnh mẽ ôm nàng, phủ môi lên, ngăn chặn nàng nói.

Đau! Hắn đang hôn sao? Vừa cắn vừa phát tiết mới đúng! Thiên Thanh Hoàng muốn kháng nghị, nhưng lại bị hắn gắt gao ôm chặt.

Thiên Thanh Hoàng ban đầu còn muốn giãy dụa, cuối cùng lại không từ chối nữa, bởi vì nàng cảm giác được Hiền Viên Tuyết đang sợ hãi. Bá đạo như hắn, cường đại như hắn, vậy mà cư nhiên sẽ có cảm xúc sợ hãi, nhưng khi hắn ôm nàng, rõ ràng hơi run.

Dần dần, Hiền Viên Tuyết mới bình tĩnh trở lại, buông môi nàng ra, khẽ hôn lên mi tâm.

“Hiên Viên Tuyết... Chàng sợ cái gì?” Thiên Thanh Hoàng vươn tay ôm thắt lưng hắn, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

Hiên Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng bất động, hồi lâu sau, lâu đến mức Thiên Thanh Hoàng nghĩ hắn sẽ không nói, hắn mới hơi khàn khàn lên tiếng: “Nàng có thể không rời bỏ ta không?”

Thiên Thanh Hoàng bị kiềm hãm, nhẹ nhàng lắc đầu: “Chỉ cần chàng không phụ ta, ta sẽ không rời đi.”

“Thật tốt!” Hiền Viên Tuyết nhẹ nhõm thở dài một hơi, thanh âm mới thoáng bằng lặng: “Sau khi mẫu phi rời xa ta, ta chỉ còn một mình, hiện tại ta chỉ có nàng, nàng tuyệt đừng rời xa ta... Ta thật sự không muốn có một ngày sẽ làm ra chuyện thương tổn nàng...”

Thiên Thanh Hoàng đau lòng lại kinh hãi, lúc này mới nhớ mình chưa từng nghe về mẫu phi của Hiền Viên Tuyết! “Mẫu thân chàng đâu?”

“Đã chết!” Thanh âm Hiền Viên Tuyết thực bình thản, nhưng chính loại bình thản này lại khiến Thiên Thanh Hoàng đau lòng.

“Hiên Viên Tuyết! Bộ dáng vừa rồi của chàng thực dọa người, về sau đừng vậy nữa được không?” Loại biểu tình này cùng sự tuyệt vọng kia khiến nàng nghĩ tới kiếp trước của mình. Không ai rõ hơn nàng cảm giác tuyệt vọng đến tan nát cõi lòng ấy.

“Hoa Úc có quan hệ gì với nàng?” Thanh âm Hiền Viên Tuyết rầu rĩ từ đỉnh đầu truyền xuống, hơi có vị ghen tuông. Hắn đã bình phục tâm tình, nhưng một màn vừa nãy lại khắc sâu trong đầu, làm hắn rất khó chịu.

“Chàng ghen sao?” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên ngẩng đầu, vừa vặn thấy trong mắt Hiền Viên Tuyết có ghen tị, ý cười trên mặt càng thêm tỏa sáng.

Thấy vậy, Hiền Viên Tuyết cúi đầu trừng phạt cắn một ngụm lên môi nàng: “Không được nói sang chuyện khác, nàng còn chưa trả lời ta?”

Sắc mặt Thiên Thanh Hoàng đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc: “Quan hệ của Hoa Úc với ta là bằng hữu cũng như là huynh muội, so với thân huynh muội chỉ thiếu huyết thống, tuy ta rất đề ý hắn, nhưng không phải như chàng nghĩ.”

Nghe vậy, Hiền Viên Tuyết mới thoáng thư thái, nhưng nghĩ đến quan hệ của hắn cùng nàng rất tốt nên trong lòng vẫn ê ẩm: “Sao lại quen?”

Một người là tiểu thư khuê phòng, một người là kẻ đứng đầu tổ chức trong giang hồ, nghĩ thế nào cũng không thấy liên quan.

“Cái này ta không thể nói, mỗi người đều có bí mật riêng, quan hệ này ảnh hưởng đến an nguy của Hoa Úc, ta không thể nói cho chàng.”

“Ta biết rồi.” Hiền Viên Tuyết không truy vấn nữa, hắn biết nàng nói vậy nhất định là có chuyện lo lắng riêng.

“Ách... Cái kia... chàng có thể thả ta ra không?” Hai tay bị hắn nắm chặt rất đau.

Hiên Viên Tuyết nói lỏng tay, nhưng không buông ra: “Hắn gọi nàng là Hoàng Nhi!”

Thiên Thanh Hoàng mờ mịt: “Có vấn đề gì?”

“Về sau ta cũng gọi nàng là Hoàng Nhi!”

“Được!” Cái này căn bản không thể nói là vấn đề có được không?

“Nhưng nàng không thể gọi đầy đủ tên ta, mà phải gọi là ‘Tuyệt’!” Bá đạo vô cùng.

Thiên Thanh Hoàng nghịch ngợm trong ngực hắn: “Đổi cái tên khác được không?” Gọi vậy rất buồn nôn a!

“Gọi ta là Tuyệt!” Cô chấp nhắc lại.

“...” Hồi lâu sau, Thiên Thanh Hoàng nhìn không được muốn đẩy hắn ra, không ngờ nàng đã xem nhẹ sự cố chấp của hắn, hai tay không buông cũng không làm đau nàng, chỉ không để nàng rời đi.

“Hiên Viên Tuyết! Chàng...”

“Gọi ta là Tuyệt!” Hiền Viên Tuyết đánh gãy lời nàng, nhắc lại lần nữa, sự cố chấp làm Thiên Thanh Hoàng bội phục!

Cuối cùng, Thiên Thanh Hoàng vẫn không thể lay chuyển được hần, thanh âm có chút không được tự nhiên: “Tuyệt!”

“Ân!” Nghe nàng gọi như vậy, Hiên Viên Tuyệt rất mỹ mãn, lúc này mới nhẹ nhàng buông Thiên Thanh Hoàng trong lòng ra.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: Hận Ý Khôn Cùng

“Hoàng Nhi còn chưa ăn cơm trưa đúng không? Ta lập tức truyền lệnh.”

Thiên Thanh Hoàng bĩu môi, gọi cũng thật thuận miệng! Bất quá ngẫm lại mình đúng là trưa ăn, buổi sáng vừa rời giường đã kéo Hoan Lạc ra ngoài, ở trên đường đi dạo cũng quên không ăn, sau đó gặp Hoa Úc xong là bị kéo về.

“Được!”

Có sự phân phó của Hiên Viên Tuyệt, bàn ăn rất nhanh được dọn lên, liếc mắt một cái, Thiên Thanh Hoàng tự nhiên thấy rất nhiều món nàng thích. Nàng nhớ đồ ăn của hoàng cung không được cho nhiều hạt tiêu, nhưng tất cả những món được mang nên đều đậm mùi hạt tiêu.

“Sao chàng biết ta thích ăn hạt tiêu?” Không có Hoan Lạc bên cạnh mà cũng có thể ăn món mình thích, tâm tình trở nên không tệ.

Hiên Viên Tuyệt cười khê không nói, đây là Hoan Lạc nói cho hần biết, bất quá hần không thể bán đứng người ta, huống hồ thần bí một chút để nàng đoán không phải rất tốt sao? Đưa chiếc đĩa cho nàng: “Ném thử xem có hợp khẩu vị không?”

Thiên Thanh Hoàng tiếp nhận chiếc đĩa, gấp một miếng bỏ vào trong miệng, hương vị hạt tiêu lan tỏa làm nàng chảy nước miếng, không hổ danh là ngự trù của hoàng cung!

“Ngô!” Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng cảm giác bụng dưới đau nhức, nàng bỏ nhanh chiếc đĩa xuống che bụng, nhưng đau đớn vẫn không ngừng tăng lên, ngay cả lông mi cũng nhũn chặt.

“Hoàng Nhi, nàng sao vậy?” Hiên Viên Tuyệt buông đĩa xem xét, thấy vẻ mặt nàng thống khổ, trên khuôn mặt yên tĩnh xuất hiện cảm xúc lo lắng: “Người tới! Truyền Thái y!”

“Hoàng Nhi...” Hiên Viên Tuyệt duỗi cánh tay ra, ôm Thiên Thanh Hoàng bước vào nội thất: “Hoàng Nhi, nàng cố nhịn một chút, Thái y sẽ lập tức tới.”

“Ngô...” Đau quá! So với dùng dao cắt còn đau hơn, trên trán Thiên Thanh Hoàng ướt đầm mồ hôi, hai tay che bụng, từng đợt quặn đau đánh úp lại, làm cho nàng không còn cả khí lực để nói.

“Hoàng Nhi...” Trong lòng Hiên Viên Tuyệt khê run, hận không thể thay nàng chịu đau.

“Ngô...” Thiên Thanh Hoàng cảm giác một dòng nước ấm áp đang chảy ra giữa hai chân mình, còn chưa kịp phản ứng thì đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm.

“Sao có thể chảy máu?” Nàng nhớ rõ mình không bị thương a?

Biểu tình của Hiên Viên Tuyệt trong nháy mắt buông lỏng ra, tuy rằng chưa thấy qua, nhưng chuyện nữ nhân hàng tháng đến cái kia hần vẫn biết, chỉ là vì sao về mặt Hoàng Nhi nghi hoặc như vậy? Đây là lần đầu tiên của nàng sao? Hiên Viên Tuyệt nhất thời vui sướng nhưng cũng đau lòng, nàng đã có thứ mà một nữ nhân nên có, vậy chứng tỏ nàng đã trưởng thành! Đau lòng chính là hiện tại nàng rất thống khổ!

“Hoàng Nhi đừng sợ, Thái y sẽ nhanh tới.” Bây giờ hần mới nhớ hoàng hậu của mình mới chỉ gần mười lăm tuổi. Quả nhiên vẫn còn nhỏ!

“Tham kiến Hoàng Thượng!” Một lão thái y bê hòm thuốc tiến đến, cung kính quỳ xuống.

“Mau đến đây xem! Nàng ấy đau bụng!” Hiên Viên Tuyệt đắp chăn cho Thiên Thanh Hoàng, chỉ lộ ra một bàn tay để Thái y bắt mạch.

“Thần tuân mệnh!” Thái y đặt một lớp khăn dưới cổ tay Thiên Thanh Hoàng, sau đó mới để tay lên, được một lát thì khuôn mặt căng thẳng rốt cục cũng dịu lại: “Xin Hoàng Thượng yên tâm, nương nương chỉ là đến nguyệt sự, bởi vì lần đầu tiên nên mới đau một chút, uống nước đường đỏ với thuốc bổ máu xong là sẽ ổn.”

“Nguyệt sự?” Thiên Thanh Hoàng một tay ôm bụng từ trên giường ngồi dậy, nghi hoặc nhìn Thái y: “Người nói nguyệt sự là cái gì?” Chảy máu là bình thường sao?

Ách? Nghĩ Thiên Thanh Hoàng lần đầu mới trải qua nên không biết, Thái y cẩn thận giải thích: “Nguyệt sự là thứ mà mỗi nữ tử hàng tháng đều có, đây là hiện tượng bình thường nên nương nương không cần lo lắng, điều trị tốt thì qua vài ngày sẽ không sao.”

“Mỗi nữ tử đều có?” Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt kỳ quái: “Nếu như không có?”

“Hoàng Nhi, nàng làm sao vậy?” Hiên Viên Tuyệt thấy rõ Thiên Thanh Hoàng có điểm không thích hợp.

Thiên Thanh Hoàng không để ý tới hần, cố chấp hỏi: “Nếu không có nguyệt sự thì sao?”

“Ách?” Thái y cả kinh, nhưng vẫn thật cẩn thận đáp: “Cái này... nói là nữ tử nào cũng có, bởi vì đây là đặc tính riêng, liên quan đến việc sinh con sau này. Nếu như không có, vậy sẽ không thể sinh con! Nương nương mười lăm tuổi mới có cũng không tính là muộn, vậy nên người không cần lo lắng.”

“Hoàng Nhi! Nàng làm sao vậy?” Hiên Viên Tuyệt ôm Thiên Thanh Hoàng, rõ ràng cảm giác được thân thể nàng lạnh băng, ngay cả không khí xung quanh cũng lạnh hơn.

“Có cách gì để nữ tử mất đi khả năng này không?” Thanh âm Thiên Thanh Hoàng bình thản nhưng lại lạnh đến thấu xương.

“Nương nương...” Thái y nom nớp lo sợ quỳ xuống, nếu như nói vừa rồi là hần e ngại Hiên Viên Tuyệt, thì giờ phút này hần là vì Thiên Thanh Hoàng, bởi vì hần cảm giác được trên người nàng phát ra áp lực so với Hiên Viên Tuyệt còn lớn hơn.

“Nói!” Lạnh lùng phát ra một chữ, làm Thái y sợ tới mức phủ phục trên đất: “Hồi nương nương, có một số dược vật có thể làm nữ tử không thể mang thai, nhưng tuyệt đối không thể làm người ta không có kinh nguyệt, trừ phi... trừ phi không có tử cung...”

Thái y nói xong, mồ hôi đã ướt đẫm lưng áo, tuy rằng không biết vì sao vị nương nương này muốn hỏi, nhưng hần biết chính mình suýt hít thở không thông mà chết!

“Lui xuống đi!” Hiên Viên Tuyệt lập tức đuổi Thái y, ôm thân thể Thiên Thanh Hoàng lạnh băng vào lòng, ánh mắt tràn đầy đau xót cùng lo lắng: “Hoàng Nhi! Nàng làm sao vậy?”

Thiên Thanh Hoàng không nói gì, bởi vì nàng đã không biết nên nói gì, tâm tư giờ phút đau đớn làm nàng muốn chết đi, ngay cả con đau ở bụng cũng không tính là gì!

Người kia! Cái người nàng gọi là cha! Nàng nhớ rõ hần nói muốn nàng làm một chuyện, tuy rằng đã lâu, nhưng nàng chưa bao giờ quên, năm nàng mười ba tuổi ấy, nàng bị đẩy vào phòng phẫu thuật, nàng không biết vì sao, nhưng đó là mệnh lệnh của hần, nàng chỉ có thể nhận.

Nàng nhớ rõ ông ta đã lấy từ bụng nàng ra cái gì đó, tuy không biết cái kia là gì, nhưng vì thân thể không bất thường nên nàng cũng không hỏi nhiều. Mãi cho đến giờ phút này nàng mới biết, thì ra cái kia chính là tử cung!

Ông ta đã trực tiếp tước đoạt quyền làm mẹ của nàng, thậm chí tước đoạt của nàng thứ cơ bản nhất một người con gái phải có! Thẩm Thành Thương, ông thật nham hiểm!

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyệt nhìn ánh mắt Thiên Thanh Hoàng trở nên mê ly, hận ý khôn cùng cường đại bao phủ toàn thân nàng. Hần kinh hãi đồng thời cũng đau lòng, Hoàng Nhi rốt cuộc đã phải trải chuyện gì mới có hận ý mãnh liệt như vậy? Thiên gia chết tiệt kia rốt cuộc đã làm gì Hoàng Nhi của hần?

“Hoàng Nhi! Nàng tỉnh lại đi! Nhìn ta a!” Hiên Viên Tuyệt thật sự hoảng loạn, Thiên Thanh Hoàng như vậy làm hần rất sợ, sợ hơn cả lúc nhìn nàng ở cùng Hoa Úc.

“Tiểu thư!” Hoan Lạc vừa mới vào cửa đã kinh hãi kêu lên, nhanh chóng chạy tới đem một viên Thanh tâm đan nuốt vào miệng Thiên Thanh Hoàng, nâng tay không chút do dự đánh ngất nàng.

“Hoàng tẩu làm sao vậy?” Hiên Viên Dịch cũng bị bộ dáng vừa nãy của Thiên Thanh Hoàng dọa sợ, người kia thật sự là Hoàng tẩu của hần sao?

“Người không nên hỏi!” Khuôn mặt vui cười của Hoan Hỷ cũng trở nên trầm nặng.

“Nói!” Hiên Viên Tuyệt mắt sáng như đuốc nhìn Hoan Lạc đứng gần, xem bộ dáng của hai người thì hiển nhiên biết rõ.

Ánh mắt của Hoan Lạc dời khỏi khuôn mặt Thiên Thanh Hoàng, chậm rãi mở miệng: “Ta chỉ biết chuyện sau khi chúng ta gặp tiểu thư, còn trước kia tiểu thư cũng không nói gì, cho nên không rõ nguyên nhân lắm.”

“Mẫu thân của tiểu thư là ca cơ, phu nhân ở Thiên gia có địa vị rất thấp, thường bị khi dễ, nhưng phu nhân rất nhu nhược, cho dù bị khi dễ cũng không rên một tiếng, thậm chí còn yêu cầu tiểu thư cũng phải nhường nhịn, cho dù thiếu chút nữa tiểu thư bị bọn họ giết chết, bà ấy cũng muốn tiểu thư ngậm miệng không nói, thậm chí lấy mạng sống để bắt ép tiểu thư.” Nói tới đây, Hoan Lạc vô cùng tức giận, cái phu nhân kia không xứng làm mẫu thân của tiểu thư!

“Sau khi đi theo tiểu thư chúng ta mới biết, sở dĩ tiểu thư gặp và cứu chúng ta ngày đó, là vì nàng vừa bị đại ca cùng nhị ca lừa vào núi, thiếu chút nữa trở thành mồi ăn của dã thú, cuối cùng vì rơi vào vách núi mới giữ được tính mạng.”

“Hai người kia lấy việc tra tấn tiểu thư làm thú vui, mỗi khi tiểu thư xuất môn trở về đều bị thương, nhưng nàng cũng không nói một tiếng, chỉ yên lặng chịu đựng. Tiểu thư càng nhìn thì bọn họ càng làm càn. Lúc làm bài khảo niệm đã bày trò để tiểu thư trở thành kẻ ngu ngốc, thường xuyên đẩy tiểu thư vào trong hồ. Bởi vì có lão gia và đại phu nhân làm chỗ dựa, Lục tiểu thư còn bắt cóc tiểu thư đưa đến kỹ viện, cũng may tiểu thư chạy thoát được, bằng không cũng không biết sẽ biến thành bộ dáng gì!”

Yết hầu Hoan Lạc nghẹn ngào, lại vẫn kiên trì nói xong: “Cho đến khi phu nhân uống thuốc độc đại phu nhân ban cho rồi chết đi, tiểu thư mới lần đầu tiên phát điên, so với bộ dáng vừa nãy còn đáng sợ hơn, nếu không phải chúng ta liều mạng lôi kéo tiểu thư, sợ rằng nàng đã đi tìm bọn họ liều mạng!”

“Sau đó, thỉnh thoảng tiểu thư lại đột nhiên như vậy, nhưng đã có thể tự mình khắc chế, hai năm nay cũng rất ít khi xảy ra, không ngờ hôm qua vừa khỏi, hôm nay lại biến thành như vậy.”

Tuy không nói vì sao nàng phát điên, nhưng Hiên Viên Tuyết lại hiểu được cuộc sống của Thiên Thanh Hoàng ở Thiên gia, so với tin tức hắt hủi điều tra được, lời Hoan Lạc kể hiển nhiên còn thâm hơn nhiều! Hẳn nghĩ cuộc sống của mình đã đủ thảm, nhưng không ngờ nàng còn phải chịu đựng hơn hẳn! Không trách được tính tình nàng lạnh lùng như vậy.

Hiên Viên Dịch nghe xong không còn biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung cảm giác trong lòng, hẳn không ngờ Hoàng tẩu lại phải trải qua những ngày tháng như thế...

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết đau lòng ôm chặt Thiên Thanh Hoàng, bạo khí càng thêm dày đặc. Thiên Gia, những gì các người đã làm với Hoàng Nhi, trăm sẽ đòi lại còn hơn thế!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 15: Vạn Tự Đêm Trước Đại Hôn

Khi Thiên Thanh Hoàng tỉnh lại đã là chạng vạng, nghĩ đến chuyện bản thân lại không khống chế được mà nhủ mảy...

“Xèo xèo...” Trên tay chợt lóe hồng quang, tiểu tử đỏ lửa nằm úp sấp bên cạnh đầu Thiên Thanh Hoàng, đôi mắt đen thui lộ ra lo lắng khiến nàng vô cùng âm ảm.

“Ta không sao, ngươi đừng lo.”

“Xèo xèo...” Tiểu tử kia dùng đầu cọ cọ mặt Thiên Thanh Hoàng, hồng quang toàn thân phát ra, thân mình vốn trong suốt dần dần biến thành thật thể. Thiên Thanh Hoàng nhìn mà kinh hãi: “Ngươi có thể thực thể hóa linh hồn!”

“Xèo xèo...” Tiểu tử kia đặc ý ngừng đầu tiến vào trong lòng Thiên Thanh Hoàng, làm cho nàng chân thật cảm giác nó tồn tại.

Thiên Thanh Hoàng vuốt ve lông mao lửa đỏ, cảm giác thật mềm mại, tuy cơ thể nó vẫn chưa có độ ấm, nhưng khi ôm lại cực kỳ dễ chịu.

“Tiểu tử, tuy ngươi có thể thực thể hóa, nhưng trăm ngàn lần đừng để người khác thấy được, biết không?” Linh hồn này thứ huyền diệu, nếu để con người thấy được thì rất phiền toái.

“Xèo xèo...” Tiểu tử kia kêu lên hai tiếng tỏ vẻ đáp ứng, vô cùng thân thiết cọ cọ Thiên Thanh Hoàng, cảm giác bên ngoài đang có người đến, lập tức hóa thành hồng quang chui vào cánh tay nàng.

“Tĩnh?” Hiên Viên Tuyết vén rèm che lên, đi đến bên giường Thiên Thanh Hoàng, con ngươi sâu thẳm tràn đầy ôn nhu, tựa như muốn bao phủ Thiên Thanh Hoàng ở bên trong; ánh mắt lơ đãng đảo quanh phòng, nhưng lại không phát hiện có gì bất thường, áp chế nghi hoặc trong lòng, bàn tay rộng lớn áp lên hai má nàng.

“Ta...” Thiên Thanh Hoàng vừa mới muốn giải thích, lại bị Hiên Viên Tuyết ngăn cản: “Cứ chờ tới khi nàng thật sự muốn nói đi. Ta không muốn nghe đáp án có lẽ.”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng mím môi gật đầu, nàng quả thật còn chưa nghĩ ra nên nói thế nào: “Cảm ơn chàng!”

“Ta không muốn nghe nàng cảm ơn!” Hiên Viên Tuyết nói, trong mắt hiện lên một chút u ám. Thiên Thanh Hoàng bỗng nghĩ tới lúc hẳn là Phượng Huyết, quan hệ của bọn họ vẫn mơ hồ là bằng hữu với người xa lạ, nhưng lại rất thương thức nhau, đôi khi hẳn còn có thể trêu chọc nàng hai câu...

“Chàng muốn cái gì?” Lời nói vừa khỏi miệng, Thiên Thanh Hoàng liền dừng lại, bởi vì Hiên Viên Tuyết đã trực tiếp sát mặt lại gần, ý tứ rất rõ ràng.

Mím môi, Thiên Thanh Hoàng lấy tay ôm cổ Hiên Viên Tuyết, không khách khí ở trên mặt hẳn chọt một tiếng vang dội. Đang lúc muốn chạy, Hiên Viên Tuyết lại đột nhiên quay đầu, một tay ôm thắt lưng không cho nàng lui về phía sau, một tay đỡ lấy đầu nàng, dán môi lên.

Cánh môi mỏng manh, mềm mại mê người, vị ngọt thoang thoảng lan tới tận tủy, đã nghỉ muốn cả một ngày, giờ phút này rốt cục cũng được chạm vào, hẳn sao có thể dễ dàng buông ra; cái lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng, vọt vào khoang miệng nàng, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào.

“Ân...” Một tiếng rên rỉ không tự giác tràn ra bên môi Thiên Thanh Hoàng. Hiên Viên Tuyệt nghe được mà lảng lảng, thật vất vả buông môi Thiên Thanh Hoàng ra, cảm giác dưới thân trướng đau mà bất đắc dĩ cười khổ: “Tiểu yêu tinh!”

Thiên Thanh Hoàng thực oan uổng, nàng vì chảy nước miếng nên mới không tự giác rên rỉ a, hẳn nghĩ đi đâu thế?

“Tiểu thư! Còn đau không? Uống bát nước đường đồ đi.” Hoan Lạc bưng một chén nước đường đồ đi vào, thấy tiểu thư nhà mình cùng cô gia ân ái như vậy, lại thay tiểu thư vô cùng cao hứng!

Hiên Viên Tuyệt tiếp nhận cái bát từ tay Hoan Lạc, đưa tới trước mặt Thiên Thanh Hoàng: “Uống cái này vào sẽ thoải mái hơn.”

“A.” Thiên Thanh Hoàng cũng không nói thêm nữa, trực tiếp đón lấy, uống một hơi cạn sạch, hương vị ngọt ngào làm nàng nhin không được nhửu mảy, Hoan Lạc biết Thiên Thanh Hoàng không thích ngọt ngào, lập tức đưa một chén nước qua: “Tiểu thư, tráng miệng.”

Thiên Thanh Hoàng lập tức uống tiếp, vừa lòng nhìn Hoan Lạc: “Hoan Lạc sắp trở thành con giun trong bụng ta rồi!”

Hoan Lạc nhăn mặt: “Tiểu thư đừng đem ta so sánh với thứ kinh dị đó!”

“Ha ha!” Thiên Thanh Hoàng nghe vậy nở nụ cười, nãy ý làm nàng thoát nhìn đẹp hơn vài phần.

“Đúng rồi!” Hoan Lạc đột nhiên nhớ tới chuyện Goyard nhờ nhần: “Goyard tiểu thư nói hôm nay nàng không về hoàng cung, Hoa công tử đã phái người an bài chỗ ở cho nàng, hai ngày nữa sẽ lên đài biểu diễn, bảo tiểu thư không cần lo lắng.”

“Ta mới không thèm lo lắng.” Thiên Thanh Hoàng nửa điểm cũng không để ý: “Bất quá nàng thật sự chuẩn bị làm hoa khôi à?”

“Nàng ấy cảm thấy thích, dù sao cũng không ai làm gì được.” Hoan Lạc cũng không để ý chuyện của Goyard.

“Đúng vậy. Chỉ nhìn cái đồng sâu nhúc nhích kia cũng đủ để khối người sợ chạy.” Nghĩ đến sâu, thân mình Thiên Thanh Hoàng không tự chủ được run lên, toàn thân đều nổi gà da; bộ dạng này dùng trong ánh mắt Hiên Viên Tuyệt, ý cười lại càng thêm thâm sâu.

...

“Khụ khụ khụ...” Một trận khói đặc từ trong phòng bếp bốc lên, Hoan Hỷ cầm quạt chạy vội ra, ôm ngực ho mãnh liệt, ngay cả nước mắt cũng tuôn trào.

Ngay sau đó, bên trong sương khói lại có một người nữa nhảy ra, khuôn mặt tuần tú bị nhiễm khói bụi đen tuyền, trực tiếp nằm úp sấp lên lan can ho sặc sụa.

“Khụ khụ... Hồn đản nhà ngươi... Khụ khụ, ngươi rốt cuộc có biết nhóm lửa không a?” Hoan Hỷ vẻ mặt phẫn nộ, nàng thật sự không nên trông cậy vào hắn.

Hiên Viên Dịch thực úy khuất: “Ta chưa làm qua bao giờ, đây là lần đầu tiên!”

“Chưa làm qua bao giờ ngươi còn tới làm gì?” Hoan Hỷ chán nản, hẳn muốn ép chết nàng sao.

“Ta chỉ muốn giúp Hoàng tẩu làm chút chuyện thôi a, nhưng ai biết nhóm lửa lại phiền toái như vậy?!” Cái này không thể trách hắn được không?

Hoan Hỷ trừng to mắt, không biết nói gì với cái người này.

Ngay tại thời điểm hai người ở bên ngoài khắc khải, một tiểu nha đầu lén lút từ cửa sổ đi vào phòng bếp, trong lớp khói dày đặc tìm được bình sắc được, lập tức lấy lọ sứ trong lòng ra, đổ một chút bột trắng vào, bột phấn nhanh chóng hòa tan, không ai phát hiện ra.

Nghe bên ngoài có thanh âm, nàng ta chạy nhanh thu dọn mọi thứ, lại từ cửa sổ đi ra ngoài, nếu có người thấy mặt nàng ta, nhất định sẽ phát hiện đó là công chúa Triệu Phi Tuyết!

Triệu Phi Tuyết vốn muốn gọi người bên cạnh đến kê đơn, nhưng lại cảm thấy lo lắng, vì thế muốn tự mình đến, chỉ khi xác định được đã bị hạ thuốc, nàng ta mới có thể an tâm! Đứng cách đó không xa nhìn Hoan Hỷ đồ được ra rồi bê đi, bên môi Triệu Phi Tuyết hiện lên một chút tươi cười quý dị, trong bát được kia nàng ta đã cho thêm vài vị thuốc khác, rút ngắn bảy ngày xuống còn ba ngày, đúng lúc đại hôn tân nương sẽ chết, xem ngươi còn làm hoàng hậu thế nào!

“Tiểu thư! Được đến đây!” Hoan Hỷ đặt bát được vào trong tay Hoan Lạc, cười hi hi nhảy đến bên giường Thiên Thanh Hoàng, độc chiếm vị trí bên cạnh nàng: “Tiểu thư đau nhiều không?”

Thiên Thanh Hoàng xoa bóp khuôn mặt bánh bao, xúc cảm vẫn rất tốt như vậy: “Không sao. Không cần lo lắng.”

“Ân! Tiểu thư uống thuốc sẽ tốt hơn!” Hoan Hỷ cười hi hi nói, trong lòng thực vui vẻ, tiểu thư đã lâu không có xoa mặt nàng, nàng còn nghĩ tiểu thư

không còn thích nằng nữa, nhưng hiện tại tiểu thư lại nhéo, sao nằng có thể không vui a?

Hiên Viên Tuyết nhăn mày, nhìn đôi song bào thai tỷ muội này khăng khít ở chung với Thiên Thanh Hoàng, hẳn cảm thấy cổ họng hơi chua chua.

“Tiểu thư! Uống được trước đi, để lạnh không tốt lắm!” Hoan Lạc đem bát được đã thổi nguội đưa qua; Thiên Thanh Hoàng đang vui cười nháy mắt ngưng đọng, đồng thời cảm giác được một đạo ánh mắt âm trầm.

Hơi thở quanh thân Hiên Viên Tuyết trầm xuống, hiển nhiên cũng phát giác trong phòng có thêm một người. Thiên Thanh Hoàng cầm tay ngăn cản hẳn, bất động sinh sắc uống một hơi cạn sạch, đợi khi nằng buông bát, hơi thở của người nọ lập tức biến mất.

“Mau nôn ra!” Hiên Viên Tuyết lập tức điểm trụ hai huyệt chính trên người Thiên Thanh Hoàng, mà nằng một chữ cũng chưa kịp nói đã bỏ nhào vào bên giường phun được vừa nuốt vào ra.

“Là thất nhật tán!” Hoan Lạc cầm lấy bát xem xét một lát, khẳng định nói. Thất nhật tán vô sắc vô vị, nhưng cũng không phải không tra được.

“Tiểu thư!” Hoan Hỷ mặt bánh bao nhú lại, được kia là nằng bùng lên, không tránh được có lỗi.

“Không sao.” Thiên Thanh Hoàng xoa xoa đầu Hoan Hỷ: “Không liên quan đến Hoan Hỷ, lần sau cẩn thận một chút sẽ tốt hơn!”

“Ngô!” Hoan Hỷ rầu rĩ gạt đầu, nằng biết tiểu thư sẽ nói như vậy.

“Tiểu thư! Ăn nó trước.” Hoan Hỷ lấy một viên thuốc màu trắng đưa tới: “Thất nhật tán chỉ là độc dược bình thường, Bạch ngọc hoàn có thể giải.”

“Có chỗ nào không thoải mái không?” Hiên Viên Tuyết đau lòng vô cùng, tự đứt viên thuốc cho nằng ăn, yêu thương kéo vào trong lòng.

“Nằng biết người kia?” Vừa nãy nằng ngăn cản hẳn động thủ, hiển nhiên là có mục đích.

“Không biết, nhưng cho dù chàng ra tay nhiều nhất cũng chỉ làm hắn bị thương chứ không bắt được.” Cái loại võ công quý dị này, chỉ cần không chết, người bình thường không ai bắt được.

“Hắn có điểm giống cái vu nữ kia!” Hiên Viên Tuyết biết điều Thiên Thanh Hoàng nói là sự thật, loại võ công này hẳn đã lãnh giáo qua trên người Goyard, một chút hàn quang hiện lên trong mắt, lãnh lệ kinh người.

“Hừ! Ta muốn nhìn xem là lá gan ai lớn như vậy!” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Hoan Lạc! Phái người đi giám thị trở về, tóm cả Goyard về luôn cho ta!”

“Dạ!” Hoan Lạc cũng rất tức giận, khuôn mặt vẫn ổn trầm càng thêm thâm trầm.

“Không cần ta hỗ trợ?” Hiên Viên Tuyết biết nữ nhân trong lòng không đơn giản, tuy cũng rất muốn xử lý, nhưng hẳn lại hi vọng nằng vui vẻ hơn.

Thiên Thanh Hoàng mềm mại tựa vào lòng hắn: “Khi nào cần chàng hỗ trợ ta tự nhiên sẽ nói, những người này không đáng.”

“Àn!” Hiên Viên Tuyết không nhiều lời nữa, nhưng lại âm thầm làm thủ thế bảo vệ đi thăm dò, tuy Thiên Thanh Hoàng nói nằng có thể xử lý, nhưng hẳn cũng tuyệt không bỏ qua!

Bên kia, Triệu Phi Tuyết vẫn còn đang ảo tưởng Thiên Thanh Hoàng đã chết, nằng ta trở thành hoàng hậu, lại không biết tử thần đang dần vươn cánh tay về phía mình...

...

Mà trong dịch quán, Tư Đồ Văn Thiên cũng gấp đến độ đi lại không ngừng, nằng ta muốn kê đơn với Hiên Viên Tuyết, nhưng lại vẫn chưa tìm thấy cơ hội, hôm nay lấy cớ tiến cung gặp Thiên Thanh Hoàng, lại phát hiện Thiên Thanh Hoàng không có ở đó, ngay cả Hiên Viên Tuyết cũng không thấy bóng dáng. Thời gian càng ngày càng gần, nếu để lỡ mất thì sau này phải làm thế nào?

Tư Đồ Văn Thiên đang lo lắng, không chú ý tới một đôi ánh mắt thèm thuồng đang nhìn chằm chằm thân thể nằng ta, bất quá rất nhanh nằng ta đã phát hiện, bởi vì người nọ khi phi tới trước mặt nằng ta đã liền điểm huyệt đạo.

“Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?” Tư Đồ Văn Thiên sợ tới mức đông cứng, đôi mắt mờ to hoảng sợ, người này vào bằng cách nào? Vì sao nằng ta không biết? Người bên ngoài đâu?

“Công chúa có thể lớn tiếng kêu một chút, bất quá hậu quả sẽ tự chịu.” Vẻ mặt cười thâm đáng, ánh mắt ở trên người Tư Đồ Văn Thiên không kiêng nể đánh giá. Ngày đó khi Tư Đồ Văn Thiên khiêu vũ hẳn cũng thấy, cho nên lập tức đã bị mê hoặc; dung mạo lại không kém Triệu Phi Tuyết là mấy, nhưng Triệu Phi Tuyết lại quá âm độc, còn người trước mặt vừa là mỹ nhân nóng bỏng, vừa hợp khẩu vị hơn Triệu Phi Tuyết.

“Ngươi muốn làm gì?” Tư Đồ Văn Thiên chỉ có thể động mắt cùng miệng, tuy rất muốn kêu to, nhưng lời vừa nãy lại làm nằng ta không dám hé miệng, bởi vì theo bản năng nằng ta cảm giác được nguy hiểm.

“Ta muốn làm gì? Hắc hắc...” Sau khi cười thâm đáng xong, hắn nhét một viên thuốc vào miệng Tư Đồ Văn Thiên: “Ngươi rất nhanh sẽ biết!”

“Ngươi cho ta ăn cái gì?” Từ Đồ Văn Thiên sợ hãi trừng to mắt, sau đó lập tức biết cái kia là cái gì, bởi vì thân thể đang dần dần trở nên khô nóng, miệng khô lưỡi khô, cảm giác khiến nàng ta cực kỳ khó chịu; tuy chưa trải qua, nhưng không phải không biết đây là mị dược!

“Ngươi không sợ ta giết ngươi sao...” Từ Đồ Văn Thiên cắn răng, lửa giận mãnh liệt phun ra.

Không thèm để ý, ánh mắt hần dừng trên khuôn mặt hồng hào vì mị dược phát tác, dục vọng càng thêm mãnh liệt. Thân thủ giải huyết đạo của Từ Đồ Văn Thiên xong, không để nàng ta kịp phản ứng đã lại điểm á huyết. Nàng ta chỉ có thể dùng ánh mắt trừng hần, thân mình muốn động, lại mệt mỏi không dậy nổi chút khí lực, ngay cả đứng lên cũng không làm được.

Hận ý trong mắt Từ Đồ Văn Thiên dần dần bị thay thế bằng khát vọng, nhưng nàng ta vẫn cố gắng lực gượng dựa. Chỉ tiếc nuốt kính mị dược vào thì cho dù là tiên nữ cũng trở thành dâm nữ.

Cuối cùng, nhìn ánh mắt Từ Đồ Văn Thiên đã trở nên mê mang nóng rực, hần vừa lòng nở nụ cười: Mặc kệ ngươi là công chúa hay không phải công chúa, cuối cùng cũng đều ở trong lòng bàn tay ta thôi!

Thấy Từ Đồ Văn Thiên vô ý thức tự xé rách y phục, ý cười càng sâu, hần kéo thân thể Từ Đồ Văn Thiên nóng bỏng lại gần, ép nàng ta phủ phục trên đùi, hai ngón tay nâng cằm, cười đến vô cùng tà ác: “Muốn sao?”

“Ân!” Từ Đồ Văn Thiên đã mất đi thần trí làm sao còn biết người trước mắt là ai, chỉ biết thân mình rất khó chịu, mà độ ẩm truyền qua đầu ngón tay kia làm cho nàng ta phi thường thoải mái; không thể động thủ, chỉ nhưn thân hình non mềm lên...

“A...” Buổi sáng ngày hôm sau, trong trạm dịch phát ra tiếng kêu kinh thiên...

Nhìn cả người xanh tím, Từ Đồ Văn Thiên biết mình xong rồi, đêm qua tuy nàng ta mất đi thần trí, nhưng cảm giác kia vẫn còn nhớ rất rõ. Lại nghĩ đến mình đã mất đi trong sạch, cảm giác tuyệt vọng lập tức lan tràn.

Nhớ tới đêm qua mình cứ nhiên trao thân cho một tên nam nhân đen nhánh ghê tởm, Từ Đồ Văn Thiên nhịn không được nằm úp sấp bên giường nôn ra...

...

Được đền bù như mong muốn, hần cảm thấy mỹ mãn đi về chỗ ở, nhưng lại không thể ngờ hết thầy đã bị người khác thu vào đáy mắt, ở thời điểm hần rời đi liền về cung báo cáo.

Không kịp trở về chỗ Triệu Phi Tuyết, trước mắt hần đã tối sầm, vì sao ngất xỉu cũng không biết.

Trong hoàng cung, Thiên Thanh Hoàng nghe Hoan Lạc hội báo xong, mày đẹp nhăn lại: “Trong sạch của Từ Đồ Văn Thiên không ngờ lại trao cho một súc sinh như vậy.”

Tuy nàng không thích Từ Đồ Văn Thiên, nhưng dù sao cũng là nữ tử xuân xanh tươi đẹp, trong sạch không minh bạch bị chiếm đoạt như vậy khiến nàng vẫn thấy có chút tiếc hận.

“Nha đầu, bảo Hoan Lạc kéo ta về làm gì?” Thanh âm của Goyard từ cửa truyền tới, rất nhanh, một thân đỏ tươi phong tình vạn chủng đi đến, phong tao vung tóc, Thiên Thanh Hoàng nhìn mà giật mí mắt.

“Ngươi làm hoa khô đến nghiện rồi à?” Đi đến đâu cũng vậy là sao =.=!

“Đương nhiên!” Goyard cười đắc ý: “Hiện tại ta là Đệ nhất hoa khô của Mị Âm các nha!”

“Nói chính sự!” Thiên Thanh Hoàng không còn cách gì với người này nữa!

“Nói đi!” Goyard vung làn váy ngồi vào chỗ bên cạnh Thiên Thanh Hoàng, cặp đùi tuyết trắng lộ a lộ làm Thiên Thanh Hoàng hoa mắt.

“Võ công của ngươi còn có ai giống vậy không?” Thiên Thanh Hoàng đem ánh mắt từ đùi chuyển lên mặt nàng.

Nghe vậy, Goyard một bộ biểu tình ngạo kiều: “Những người khác? Ngươi không phải cũng thế à?”

Thiên Thanh Hoàng thực hỏi hận, sao nàng lại quên mất bản thân a? “Ý ta là trừ ta!”

“A!” Goyard tỏ vẻ đã hiểu, ngẫm lại nói: “Hình như có bảy, Tộc trưởng Vu tộc, Nhị tộc trưởng, con của Đại tộc trưởng, ba vị chấp pháp trưởng lão và ta.”

“Chỉ ít như vậy?” Thiên Thanh Hoàng có chút không tin.

Goyard liếc mắt một cái: “Đây là công pháp bí mật của Vu tộc, bảy người đã là nhiều rồi, bởi vì thân phận nên mới được học, chứ ngươi thấy ai đem võ công bí tịch ra cho tất cả học không?”

Nói xong, Goyard vẽ mặt hiếu kỳ: “Ta thật sự rất muốn biết sao ngươi lại học được?! Nếu không phải biết tư tâm của những người đó, ta còn nghi ngờ ngươi là đệ tử đóng cửa trong phòng của họ nhà.”

Thiên Thanh Hoàng tự động xem nhẹ những lời này: “Nếu để ngươi gặp một người, ngươi có thể nhận ra không?”

“A? Ai a?”

“Rất nhanh ngươi sẽ biết!”

“Sao phải thần bí như vậy?” Goyard bắt mẫn bữu môi. Ngay sau đó, người nọ liền bị hai hắc y nhân khiêng vào, như bao bố bị ném xuống đất, hắn đã trúng được, giờ phút này còn hôn mê.

Hoan Hỷ nhét vào miệng hắn một viên dược, hắn liền mơ hồ tỉnh, sau khi thấy rõ ràng được cảnh tượng trước mắt, lập tức sợ tới mức thanh tỉnh, ngẩng đầu, vừa vận nhìn vào ánh mắt Goyard mới quay qua. Hai người nhất thời kinh ngạc há mồm, trằm miệng một lời: “Là ngươi?”

Thấy vậy, Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Xem ra là quen.”

Mà Goyard lúc này rốt cuộc không giữ được bộ dáng ban nãy, hai mắt chứa đầy hận ý, khuôn mặt trở nên dữ tợn, dù là Thiên Thanh Hoàng cũng bị dọa sợ: “Goyard, ngươi sao vậy?”

“Ngươi chưa chết?” Goyard nổi giận, vẩy tay một chưởng đánh lên, Thiên Thanh Hoàng cũng không ngăn cản, mà hắn muốn né tránh, lại phát hiện không thể làm gì, ngay cả võ công cũng không dùng được.

“Đừng! Đừng...” Từ thân ở ngay trước mắt, hắn lập tức cầu xin tha thứ, nhưng Goyard đang phẫn nộ không quan tâm, toàn lực một chưởng hạ xuống, hắn lập tức bay ra ngoài.

“Phốc...” Một ngụm máu tươi phun ra, Hoan Lạc lập tức kéo màn che trùm lên, miễn cho máu tươi dơ bẩn bắn tung tóe lên người tiểu thư nhà mình.

“A...” Goyard còn muốn động thủ, lại bị Thiên Thanh Hoàng ngăn cản: “Goyard, đừng xúc động!”

Goyard bị Thiên Thanh Hoàng ôm lấy, không ngừng giãy dụa: “Tránh ra... Ta muốn giết hắn... đồ súc sinh... Ta muốn giết hắn...”

“Goyard...” Thiên Thanh Hoàng nhìn bộ dáng Goyard, khiếp sợ cùng đau lòng. Đây là Goyard nàng quen sao? Nàng nhớ Goyard nàng quen vô cùng xinh đẹp tự tin, vô tâm vô phế lại vô cùng tốt. Goyard nàng quen vĩnh viễn điều tươi cười mỉa hoặc, có thể câu hồn đoạt phách!

Người trước mắt tuyệt vọng cùng hận thù không ngừng rơi nước mắt này, là Goyard nàng quen sao?

“Nha đầu, để ta giết tên súc sinh ấy...” Nói tới đây, thanh âm của Goyard đã nghẹn ngào, thân mình không ngừng run rẩy.

Thiên Thanh Hoàng ôm nàng vào trong lòng, một tay vỗ vỗ sau lưng trấn an: “Muốn khóc thì khóc đi, khóc xong rồi chúng ta cùng trừng phạt hắn.”

“Ô ô...” Goyard vui đầu vào lòng Thiên Thanh Hoàng khóc lớn: “Nha đầu, ta thật sự khó chịu a!”

“Không sao đâu!” Thiên Thanh Hoàng không biết nên nói gì cho phải, một tay vỗ vỗ sau lưng nàng, ánh mắt hàn quang dừng trên người kẻ đã bị đánh ngất...

Toàn bộ cung điện một mảnh an tĩnh, Thiên Thanh Hoàng không nói lời nào, Hoan Lạc cũng bảo trì trầm mặc, duy nhất chỉ có thanh âm Goyard nức nở. Sau khi khóc đủ, Goyard mới ngừng đầu, thân mình mềm yếu tựa vào đầu vai Thiên Thanh Hoàng, hai mắt trở nên mê mang: “Hắn không phải một trong bảy người ta nói. Hắn là đường đệ của cha ta, con trai của Chấp Pháp đường đại trưởng lão!”

“Lúc ta mười tuổi, hắn thừa lúc cha ta bế quan luyện công vụng trộm lên vào nhà ta, ý đồ với mẫu thân. Mẫu thân ta tuy rằng rất am hiểu độc dược, nhưng võ công rất kém, không thể làm đối thủ của hắn...” Goyard nghẹn ngào một chút, tiếp tục nói: “Hắn kéo mẫu thân ta vào trong phòng, mẫu thân liền chết không theo, súc sinh kia... súc sinh kia cư nhiên giết chết bà... Nhưng cuối cùng, ngay cả thi thể cũng đều...”

“Đừng nói nữa!” Thiên Thanh Hoàng lập tức nắm tay nàng, trong lòng tràn đầy đau lòng, đứa nhỏ vô tâm vô phế này cũng không giống bề ngoài, mỗi người đều có một ký ức đau thương riêng...

“Khi cha ta xuất quan chính là thấy thi thể mẫu thân hoàn toàn thay đổi, ông ấy nổi giận muốn giết chết tên súc sinh ấy, nhưng các trưởng lão lại can thiệp, Chấp Pháp đường như phụ thân của cha ta, dù không chịu đành phải nhẫn nhịn xúc động...”

“Sau đó, Chấp Pháp đường cũng phán hắn án tử hình, bắt hắn tới Cổ Vương, nhưng... nhưng hắn cư nhiên còn sống...” Goyard thật sự hận, phụ thân bao năm qua còn vì bọn họ công bằng trừng phạt mà trung thành tận tâm với tộc trưởng, nhưng thì ra tất cả đều do bọn họ tính kế!

“Goyard! Ngươi biết không? Thủ đoạn đối phó với người lợi hại nhất không phải giết hắn, chết thì quá dễ dàng, chi sợ chính là sống không bằng chết! Ngươi một chưởng giết hắn như vậy chẳng phải quá tiện nghi cho hắn sao?” Hơi thở của Thiên Thanh Hoàng chợt lạnh.

“Ách...” Cho dù bị thương trong lòng, nhưng Goyard cũng bị Thiên Thanh Hoàng dọa sợ, nàng rõ ràng đang cười, nhưng lại âm lãnh như địa ngục.

“Ta nhớ địa lao của Hoa Úc có rất nhiều thứ để giầy vò, ngươi có thể cho hấn thử một chút!” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh vẩy tay: “Đẫn đi cho ta!”

Dứt lời, hai bóng đen lập tức xuất hiện, kéo người trên đất biến mất!

“Nha đầu...” Goyard nhìn mà tròn mắt há hốc mồm, hai người kia cư nhiên có võ công giống nàng, hơn nữa bọn họ ở đây khi nào? Vì sao nàng không biết?

“Hoan Lạc! Đem tin hấn ở Mị Âm các truyền ra!” Thiên Thanh Hoàng không nghĩ cùng Goyard giải thích, trực tiếp ra lệnh.

“Nha đầu, dừng! Đại trưởng lão cùng Chấp Pháp đường không thể chọc vào a, võ công cùng cô thuật của bọn họ tuyệt đối trên ta!” Goyard chưa lau khô nước mắt, trong ánh mắt cừu hận càng thêm lo lắng, thấy vậy, tâm Thiên Thanh Hoàng âm lên một chút.

Vươn tay lau đi giọt lệ còn vương, ánh mắt nàng kiên định: “Goyard! Bằng hữu của ta không phải ai cũng có thể làm, làm bằng hữu của ta, chính là vô điều kiện tín nhiệm, mà ta sẽ khuyh tẫn hết thấy báo đáp phần tín nhiệm này; nếu đó là ác mộng của ngươi, như vậy ta sẽ phá hủy nó, chẳng màng dùng hết tất cả mọi thứ ta có!”

“Nha đầu...” Goyard lại rơi nước mắt, không phải vì thương tâm, mà là vì cảm động. Thì ra nàng được nha đầu coi trọng như thế!

Hoan Lạc nhìn Goyard khóc còn lợi hại hơn ban nãy mà nở nụ cười, đây chính là mị lực của tiểu thư nhà nàng, làm cho người ta không thể kháng cự. Chỉ cần cho nàng một viên chân thành tâm, nàng sẽ vì ngươi đảo điên hết thấy. Ngược lại, chỉ cần có một chút thương tổn đến chuyện nàng đề ý, thì cứ chờ sống không bằng chết đi!

Nhìn Goyard chân thành, Hoan Lạc cuối cùng cũng chấp nhận vị bằng hữu này. Hơn nữa nàng khẳng định người trước mắt tuyệt đối sẽ không phản bội tiểu thư!

“Goyard! Ngươi có biết làm thế nào để liên hệ với phụ thân ngươi không? Gọi ông ấy đến đây đi! Người mang hận nhất chính là ông ấy, bởi vậy hãy để ông tự tay chấm dứt này hết thấy!” Không thể tự tay giết chết kẻ thù, nam nhân kia thương tâm cỡ nào a...

“Ngô...” Goyard gật gật đầu, lần này khóc xong ngay cả nói chuyện cũng không thể. Nàng biết phụ thân có một khúc mắc, đó chính là không thể tự tay giết chết tên súc sinh kia, vậy mà vừa nãy nàng không nghĩ tới, may là còn có Thiên Thanh Hoàng.

“Tiểu thư!” Hoan Hỷ từ ngoài cửa chạy vào, nhìn Goyard khóc như mưa cũng không hỏi nhiều, trực tiếp báo cáo: “Tiểu thư! Đã tra ra được, là Triệu Phi Tuyết cải trang thành cung nữ đi hạ độc, hiện tại nàng ta chỉ sợ còn nghĩ tiểu thư đã chết để làm hoàng hậu!”

Hoan Hỷ vẻ mặt phẫn hận, kẻ này thiếu chút nữa đã mượn tay nàng để hại tiểu thư, nàng sao có thể không giận!

“Ân! Trước mắt không cần đề ý nàng ta, tiếp tục giám thị, đợi khi nàng ra trở về Tây Lương thì động thủ.” Tuy nàng rất muốn giết ả, nhưng nàng không thể khiến Hiền Viên Tuyết gặp phiền phức.

“Dạ!” Hoan Hỷ gật đầu.

“Hoàng Nhi... Hoàng Nhi...” Tiếng gọi lo lắng âm ỉ truyền đến, làm cho Thiên Thanh Hoàng kinh ngạc: “Tên yêu nghiệt này sao lại đến đây?”

Hồng y chợt lóe, một thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện ở cửa cung, chưa để Thiên Thanh Hoàng nghĩ nhiều, người nọ đã bay nhanh vọt vào, không chút thương tiếc đẩy Goyard ra, ôm cổ Thiên Thanh Hoàng, thân mình run nhè nhẹ: “Hoàng Nhi, ngươi làm ta sợ muốn chết!”

“Ta không sao, chút thủ đoạn ấy không làm gì được ta!” Thiên Thanh Hoàng biết hấn lo lắng, ngữ khí cũng thoáng mềm mại.

Hoa Úc hơi buông Thiên Thanh Hoàng ra, ánh mắt phong tình vô cùng bất mãn: “Hoàng Nhi xảy ra chuyện không báo cho ta đầu tiên! Ta rất đau lòng a...”

Thiên Thanh Hoàng nâng tay nheo nheo khuôn mặt yêu nghiệt: “Ta biết ngươi lo lắng, lần sau sẽ không vậy nữa.”

“Ha ha...” Có lời cam đoan này, Hoa Úc vui vẻ ra mặt.

Goyard bị bỏ rơi vừa còn oán giận người này không biết thương hương tiếc ngọc, nhưng ngay sau đó thấy hấn khăn trương vì Thiên Thanh Hoàng như thế, không khỏi lắc đầu: Người này không phải không biết, mà là mọi chú ý của hấn đã dành cho Thiên Thanh Hoàng. Bộ dáng khăn trương kia không chỉ đơn giản là bằng hữu, nhưng cặp con ngươi không tạp chất của hai người kia lại làm nàng không hiểu gì cả.

Lại nghĩ tới cái hoàng đế kia, trong lòng thực buồn cười: Nha đầu, ngươi tự cầu phúc đi! Hai nam nhân yêu ngươi như thế, về sau không biết đau đầu đến mức nào!

Hoa Úc bỗng giao hoạt: “Hoàng Nhi! Vừa nãy ta thấy Tư Đồ Văn Thiên tiến cung, phương hướng hình như là Ngự thư phòng...”

“Ngự thư phòng? Nàng ta đi gặp Hiền Viên Tuyết?” Nàng ta không phải đêm qua bị kẻ khác đoạt mất đêm đầu tiên sao? Đi gặp Hiền Viên Tuyết làm gì?

“Hoàng Nhi! Chúng ta đi nhìn một chút được không?” Hoa Úc làm một bộ ‘chúng ta đi bắt kẻ thông dâm’ khiến Thiên Thanh Hoàng cảm thấy buồn

cười: “Hiên Viên Tuyết không phải người như người nghĩ.”

“Đi thôi đi thôi!” Dù sao cũng phải đi xem diễn, hẳn là người thế nào cũng không quan trọng.

Không lay chuyển được hẳn, Thiên Thanh Hoàng chỉ đành đi theo tới Ngự thư phòng, Hoan Lạc cùng Hoan Hỷ tất nhiên cũng đi theo, còn Goyard thì tâm tình cũng bị hẳn nháo loạn trở nên vui vẻ, thấy hấp dẫn nên tính bất quá lại nổ lớn.

“Nói!” Còn chưa đi đến Ngự thư phòng đã nghe thấy một thanh âm uy nghiêm lạnh lùng truyền ra, là Hiên Viên Tuyết!

Hoa Úc méo mào, xem ra muốn bắt kẻ thông dâm cũng không dễ!

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương!” An công công thấy Thiên Thanh Hoàng, nhanh chóng quỳ xuống hành lễ, tuy Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết chưa đại hôn, nhưng hẳn biết rõ người trước mặt không thể nghi ngờ chính là Hoàng hậu tương lai!

“Ta muốn đi vào gặp hẳn!” Thiên Thanh Hoàng nói thẳng ý đồ mình đến.

“Hoàng Nhi vào đi!” Không đợi An công công trả lời, bên trong đã truyền ra thanh âm của Hiên Viên Tuyết.

An công công cũng không ngoài ý muốn, đứng dậy mở cửa cho Thiên Thanh Hoàng.

Trong phòng, Hiên Viên Tuyết ngang tàng ngồi sau án bàn, Tư Đồ Văn Thiên đứng dưới mặt, thấy mấy người Thiên Thanh Hoàng tiến vào liền bắn ra hận ý.

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết nhìn Hoa Úc, khuôn mặt tuấn tú xuất hiện một tia khó chịu, thân mình như gió đi đến bên cạnh Thiên Thanh Hoàng, kéo nàng vào trong lòng. Hoa Úc phản xạ muốn kéo Thiên Thanh Hoàng trở về, nhưng ngấm lại vẫn không ra tay, hẳn không muốn Hoàng Nhi mất hứng.

Tuy rằng đau lòng vì Hoàng Nhi, nhưng hẳn đối với Hiên Viên Tuyết cũng không có hoà nhã, hai ánh mắt đối diện lập tức bùng bùng hoa hỏa. Goyard nhìn mà muốn bỏ ra cười, đây chính là tình cảnh hai tình địch gặp mặt a!

“Hoàng Nhi sao lại tới đây?” Hiên Viên Tuyết âu yếm ôm người trong lòng, tuy rằng vẫn đối địch với Hoa Úc, nhưng sẽ không giống ngày đó. Bởi vì Hoàng Nhi đang ở trong lòng hẳn, hẳn sẽ không lo lắng như vậy nữa.

“Không có gì. Nghe nói Tư Đồ Văn Thiên đến nên qua xem một chút.” Thiên Thanh Hoàng trượng nghĩa không khai ra Hoa Úc.

“Nàng ta?” Hiên Viên Tuyết lúc này mới nhớ trong phòng còn một người khác, nhìn cũng không nhìn một cái đã trực tiếp lạnh lùng nói: “Còn chưa cút?”

Tư Đồ Văn Thiên khó thở, nàng ta còn chưa nói gì mà đã bị đuổi đi? Cái xấu nữ kia có điểm gì tốt? Vì sao người người đều duy hộ nàng như vậy?

“Người tới đây làm gì?” Thiên Thanh Hoàng nhìn Tư Đồ Văn Thiên, trải qua một đêm, nàng ta đã từ một cô gái biến thành nữ nhân chân chính, thần sắc cũng thành thực quyền rũ hơn.

“Thiên Thanh Hoàng! Tại sao người phải đối địch với ta ở khắp nơi như vậy?” Ủy khuất cùng hận ý khiến nàng ta không thể khống chế chính mình, trải qua đêm qua, nàng ta thật sự sắp hỏng rồi.

“Đối nghịch?” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Hình như người đã quên, ta chưa bao giờ đụng vào người nửa phần, cho tới bây giờ đều là người tự tìm ta gây sự! Người vì Thiên Thanh Tuyết mà muốn ta biến mất, vì Hiên Viên Tuyết lãnh huyết thô bạo mà bắt ta làm kẻ thế thân cho người xuất giá, nhưng sau khi gặp Hiên Viên Tuyết lại lập tức đổi ý, nghĩ rằng ta đoạt mọi thứ của người?”

Thiên Thanh Hoàng bước từng bước đến gần Tư Đồ Văn Thiên: “Người nghĩ người cao quý hơn ta rất nhiều? Người nghĩ phụ hoàng người có quyền lực cao nhất? Ta nói cho người biết, chỉ cần ta muốn, Đông Hán của người trong nháy mắt sẽ bị giết sạch! Làm một nô vong quốc, người nghĩ cái thân phận công chúa kia có thể làm được gì?”

Lời này của Thiên Thanh Hoàng tuyệt đối không ai dám hoài nghi, Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc vốn tuyệt đối tín nhiệm tiểu thư nhà mình, mà Hoa Úc cũng vậy, bất quá hẳn nghĩ cho dù Hoàng Nhi không động thủ, hẳn cũng có thể làm được.

“Thiên Thanh Hoàng! Khá khen cho cái khẩu khí lớn! Người nghĩ mình là ai? Người nghĩ gả cho Hiên Viên Tuyết là có thể thành phượng hoàng bay cao? Người không phải cũng chỉ y vào Hiên Viên Tuyết thôi sao?” Tư Đồ Văn Thiên thật sự bị Thiên Thanh Hoàng chọc giận.

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng không phản bác, ngược lại cười khê: “Cho dù là như vậy, ta đây còn có Hiên Viên Tuyết làm chỗ dựa, nhưng người thì sao? Ở Tây Hạ này, người có chết cũng chỉ sợ không được chôn cất tử tế!”

Thiên Thanh Hoàng nói xong, Hiên Viên Tuyết lập tức cảm thấy trong lòng ấm áp, nàng đã thừa nhận hẳn rồi! Mà Hoa Úc lại không cam lòng: “Công chúa đừng quên còn Mị Âm uyển nguyện vì Hoàng Nhi trung thành! Tuy bản sự không lớn, nhưng muốn tiêu diệt một quốc gia cũng quá dễ dàng!”

Nghe vậy, Tư Đồ Văn Thiên thiếu chút nữa không còn khí lực ngắt xiu: “Ta là Đông Hán công chúa, nếu ta chết ở Tây Hạ, người không sợ phụ hoàng sẽ phát binh tấn công?”

“Đi theo đội ngũ chỉ có nữ quan Tư Đồ Văn Thiên, không có công chúa nào cả!” Hiên Viên Tuyết lạnh lùng làm Tư Đồ Văn Thiên tâm ngã xuống đáy

cốc, giờ khắc này rốt cục cũng thấy rõ nam nhân này tuyệt tình đến mức nào! Hắn đang dung túng Thiên Thanh Hoàng giết nàng ta!

“Thiên Thanh Hoàng, ta hận ngươi! Đều là ngươi, là ngươi mê hoặc Hiên Viên Tuyết, là ngươi yêu ngôn hoặc chúng, đồ yêu nữ...” Tur Đồ Văn Thiên phần nộ nhằm về phía Thiên Thanh Hoàng, không đợi nàng ta đến gần, bốn đạo chưởng đã đồng thời đánh lên thân thể nàng ta, Hiên Viên Tuyết, Hoa Úc, Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc, bốn người đều dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng ta. Goyard tuy không ra tay, nhưng ánh mắt lại nói lên tất cả.

“Phốc...” Một ngụm máu tươi phun ra, Tur Đồ Văn Thiên chỉ có thể phủ phục trên đất, hoảng sợ nhìn mấy người, trong nháy mắt kia, nàng ta rõ ràng cảm giác được cái chết đang tới gần: “Không... Các ngươi không thể giết ta...”

Lúc này nàng ta vô cùng sợ hãi, đột nhiên nhớ tới thứ mẫu hậu đưa cho, liền ở trên người sờ soạng một hồi, rốt cục tìm được khối Mộc bài: “Ta có này, các ngươi không thể giết ta!”

“Kiểm lệnh?” Thiên Thanh Hoàng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới có một khối kiểm lệnh ở trên người Tur Đồ Văn Thiên, phản xạ quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, thấy mặt hắn không đổi sắc, tựa như đối với kiểm lệnh nửa điểm cũng không cần.

Thấy thần sắc của Thiên Thanh Hoàng, Tur Đồ Văn Thiên biết mình đã có lợi, lập tức đắc ý: “Ta lệnh cho các ngươi lập tức thả ta đi!” (Mịa nó. Nghĩ mình là ai chứ. Công ty môi trường đâu rồi?? >0<)

Dứt lời, lập tức thấy mấy người toàn bộ lấy biểu tình ngu ngốc nhìn nàng ta, rốt cục vẫn là Goyard nhìn không được phun trào: “Ta nói này đồ công chúa ngu ngốc, thời điểm ngươi lấy cái này nọ gì đó ra để áp chế người khác, cũng phải biết trước cái đó là cái gì chứ?”

“Kiểm lệnh tuy là thứ người người trong thiên hạ đều truy đuổi, nhưng cho dù lấy được kiểm trùng, nếu ngươi không có đủ thực lực, kiểm trùng cũng sẽ tự loại bỏ ngươi!”

Nghe vậy, Tur Đồ Văn Thiên cũng biết chuyện mình làm có bao nhiêu ngu ngốc, nhưng nghĩa khác của câu Goyard nói ‘Người người trong thiên hạ đều truy đuổi’ ấy, là đồ trong tay này giá trị rất xa xỉ?

Quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, ánh mắt nóng rực: “Chỉ cần ngươi đáp ứng yêu cầu của ta, ta sẽ cho ngươi!”

Ánh mắt Hiên Viên Tuyết không có chút chớp động, lạnh lùng nói: “Không cần!”

“Ngươi...” Tur Đồ Văn Thiên không ngờ hắn cư nhiên không cần suy nghĩ đã cự tuyệt!

“Hoan Hỷ! Ngươi còn nhớ tiểu thư ta mang các ngươi đi kiếm tiền như thế nào không?” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên tâm tình rất tốt hỏi.

Tuy không biết vì sao nàng đột nhiên hỏi như vậy, nhưng mọi người vẫn mở lớn lỗ tai lắng nghe; chỉ thấy Hoan Hỷ về mặt đắc ý cùng tự hào: “Hắc hắc! Tiền tiêu của tiểu thư, Hoan Lạc cùng ta, chính là cướp sạch một sơn tặc gần kinh thành, sau đó giết — người — bịt — miệng!”

Nghe vậy, Goyard thiếu chút nữa ngã quỵ, trong lòng càng thêm bội phục Thiên Thanh Hoàng, đồng thời càng bội phục Hoan Hỷ, có thể đem chuyện giết người cướp của nói đắc ý cùng tự hào như vậy, thật sự cũng chỉ có người này!

Mà Hiên Viên Tuyết cùng Hoa Úc hai người lại về mặt sùng nịch cùng bất đắc dĩ nhìn Thiên Thanh Hoàng.

“Công chúa ngươi cảm thấy ta sẽ vì chút chuyện nhỏ này mà chịu bị áp chế sao?” Thiên Thanh Hoàng cười tà tới gần Tur Đồ Văn Thiên: “Tuy thứ này quả thật có chút giá trị, nhưng với ta mà nói lại không đáng một đồng, huống hồ nếu muốn lấy, thì chỉ cần giết ngươi, thứ này sẽ ở trong tay ta, ngươi nghĩ mình còn tư cách cùng ta nói điều kiện?”

“...” Tur Đồ Văn Thiên sợ tới mức nói không ra lời.

Thiên Thanh Hoàng cảm lấy kiểm lệnh từ tay Tur Đồ Văn Thiên, ở thời điểm nàng ta nghĩ nàng muốn động thủ lại nói: “Tuy rằng cướp của thì phải giết người, nhưng ta lại không thích đổ máu. Nếu như ngươi muốn sống thì lập tức rút, bằng không đừng trách ta xuống tay vô tình!”

Nghe vậy, Tur Đồ Văn Thiên như được đặc xá, kéo thân mình trọng thương lao đảo chạy đi, cước bộ dồn dập như phía sau có mãnh thú đuổi theo.

Thiên Thanh Hoàng quăng kiểm lệnh cho Hiên Viên Tuyết, thanh âm lạnh lùng lộ ra thị huyết: “Phải người giám sát nàng ta, nếu có chút dị động, giết!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 16: Thịnh Thế Đại Hôn

Hai tháng trước, hoàng cung đã bắt đầu chuẩn bị đại hôn, bởi vì đây chính là chuyện lớn nhất của một quốc gia. Các gia các hộ cũng đều treo dải băng màu đỏ để chúc mừng.

Hồng trù diễm sắc treo khắp hoàng cung, thăm đi lửa đỏ lao thẳng bốn phương tám hướng, Hoàng thành tràn ngập sắc thái vui mừng. Người tham gia hôn lễ từ các nẻo tập nập tiến đến, tất cả đều muốn chiêm ngưỡng hôn lễ xa hoa của Đế hậu.

Tê Phượng Cung:

“Tiểu thư! Nhanh thay giá y đi!” Hoan Lạc nhìn người vẫn còn nằm trên nhuyễn tháp, có chút sốt ruột thúc giục. Sắp tới thời gian đi ra rồi mà tiểu thư nhà nàng vẫn không nóng nảy chút nào.

Hồi lâu sau, Thiên Thanh Hoàng mới thần nhiên ‘Ân’ một tiếng, đứng lên để Hoan Lạc thay y phục.

Cởi bỏ la quần tổ sắc, thay vào giá y đồ thắm. Giá y kim ngân ti loan thêu phượng nhìn qua vô cùng đẹp để quý giá, làn váy phía sau kéo dài chừng ba trượng, hai tay áo mở rộng như Phượng Hoàng giương cánh muốn bay. Trên lưng dùng đai lưng kim phiến to rộng vòng quanh, lộ ra cái eo mảnh khảnh.

Tóc đen búi cao, cài thêm trang sức Phượng Hoàng màu vàng. Trên cái trán trơn bóng vòng một viên san hô đỏ tươi ở giữa, khuyên tai là một đôi ngọc tuyết tinh xảo đặc sắc, kiểu diễm vô cùng.

Hoan Lạc thay Thiên Thanh Hoàng trang dung, đợi tới khi nàng dùng tay, lại bị cảnh đẹp trước mắt làm cho sợ ngây người. Nàng vẫn biết tiểu thư rất đẹp, nhưng không biết tiểu thư có thể mỹ mạo giống như vậy, cho dù dịch dung đan vẫn có hiệu quả, nhưng sau khi vẽ lên thì không kém lúc trước chút nào!

“Tiểu thư đẹp quá!” Hoan Lạc chưa bao giờ keo kiệt ca ngợi tiểu thư nhà mình.

“Ba hoa!” Thiên Thanh Hoàng hôn dỗi cười, từ vị trí đứng lên, mặt kính rộng lớn vừa vặn chiếu hết toàn bộ bộ dáng của nàng. Cho dù là chính nàng cũng phải sửng sốt. Hai má kiêu diễm ôn nhu, lông mày thanh thoát, mâu trung ẩn tình... người này là nàng sao?

Thiên Thanh Hoàng chưa từng nhìn ngắm bản thân, thứ nhất, nàng vốn không để ý tới dung mạo, có xinh đẹp hay không cũng không quan trọng. Thứ hai, nàng biết khuôn mặt này rất bình thường, có lẽ cũng không có nhiều người nhớ, hơn nữa đây chỉ là khuôn mặt giả, càng không cần để ý.

Nhưng không ngờ hôm nay đột nhiên lướt qua, lại phát hiện không phải quá khó coi.

“Tiểu thư! Hoàng thượng tới!” Hoan Hỷ vội chạy vào báo cáo, sau khi thấy tiểu thư nhà mình, lại khoa trương há to miệng: “Tiểu thư thật đẹp a!”

“Đúng vậy! Ta nhìn cũng phải ghen tị!” Goyard từ phía sau tiến vào, cũng nhìn không được trêu chọc. Bất quá nàng nói rất thật tâm. Tuy rằng không diễm quan quần phượng, nhưng cũng là một đại mỹ nhân. Hơn nữa khi nói như vậy, Goyard càng tò mò về bộ dáng chân chính của Thiên Thanh Hoàng hơn. Không ngờ ngay cả đại hôn mà Thiên Thanh Hoàng vẫn dùng khuôn mặt giả. Đúng là khiến người khác hiểu kỳ mà. Không biết Hiên Viên Tuyết có biết bộ dáng thật của Thiên Thanh Hoàng không?

“Hoàng Thượng giá lâm!” Bên ngoài, An công công hô to một tiếng, giọng nói vừa dứt, thân ảnh Hiên Viên Tuyết đã xuất hiện trước mặt mấy người.

Chỉ thấy Hiên Viên Tuyết ngang tàng chậm rãi đi tới, một thân phi long bảo đồ thắm thêu kim tuyến ôm lấy thân hình cao lớn, nhan sắc diễm tục không tổn hại nửa phần khí chất, thoạt nhìn lại càng yêu dã mỹ lệ. Khuôn mặt như quan ngọc, mày kiếm nhập tảo, tóc vén cao cài trâm hồng ngọc cửu long, phong thái tuyệt diễm.

Bộ pháp vững vàng, khí phách uy nghiêm, tiêu sái lộ ra theo từng bước chân, tựa như một vị thần khiến người ta không dám nhìn thẳng. Cặp con ngươi sâu thẳm không chớp nhìn Thiên Thanh Hoàng, chứa đựng tình thâm tràn đầy.

“Ta đến rồi.” Hiên Viên Tuyết đi tới trước mặt Thiên Thanh Hoàng, vuốt nhẹ hai má nàng, trong mắt không che giấu kinh diễm: “Thật đẹp!”

Thiên Thanh Hoàng cười nhẹ, nhìn hấn cái dạng này, nàng lại nghĩ tới ngày ấy ở Đông Hán hoàng cung, nàng một thân giá y đồ thắm, mà hấn lại chỉ mặc một kiện hắc bào bình thường. Sau khi gặp mặt, câu đầu tiên hấn nói chính là hứa hẹn sẽ cho nàng một hôn lễ đầy đủ, tự mình mặc vào hi phục đồ thắm...

Thiên Thanh Hoàng cảm giác trái tim không có quy luật nhảy lên, hiện tại nàng đã biết lý do. Trái tim nàng, chỉ bởi vì nam tử trước mắt mà đập! Loại áp lực hít thở không thông này bỗng dưng vô cùng tốt đẹp.

Kiếp thứ nhất, nàng không hiểu tình là gì, cũng chưa từng nghĩ sẽ nếm thử, ngay cả sinh tồn cũng hèn mọn như vậy, nàng có tư cách gì cầu xin tình yêu cùng hạnh phúc? Kiếp này, nàng chỉ muốn tự do, chỉ muốn an toàn mà sống, ôm một tâm tư bạc lạnh đi hết cuộc đời. Nhưng sau đó, người này lại không có dấu hiệu xông vào thế giới của nàng, hơn thế còn lưu lại ấn ký thật sâu...

Cường thế xâm nhập, bá đạo chiếm cứ, luôn luôn ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, thẳng đến một ngày, nàng phát hiện nàng đã bắt đầu nhớ hấn! Suy nghĩ ấy cứ dần dần chiếm cứ tâm trí nàng, làm cho nàng không thể bỏ qua. Nàng biết, nàng đã động tâm! Nàng thích hấn, nàng không muốn xa rời hấn, một đề vương vô tình!

Ánh mắt nhìn người trước mắt, trong con ngươi vô tình chiếu lên thân ảnh nàng, thâm tình cùng sùng nịch, làm cho tim nàng tiếp tục đập nhanh. Bởi vì nàng hiểu rõ tính cách của hấn, cho nên nàng không nghi ngờ thật tình hay giả ý. Không phải mù quáng tin tưởng, mà vì Hiên Viên Tuyết cũng kiêu ngạo giống nàng. Cường đại như hấn, luôn khinh thường dùng cảm tình lừa gạt người khác.

Khi Hiên Viên Tuyết đi đến trước mặt, nàng không chút do dự kéo hắn lại gần, hai tay ôm chặt thắt lưng tinh trắng của hắn, ngửi thật sâu mùi hương tỏa ra.

Đây là lần đầu tiên Thiên Thanh Hoàng chủ động ôm Hiên Viên Tuyết như thế, nên hắn có loại cảm giác không đúng. Hoàng Nhi lớn mặt như vậy, thẹn thùng như vậy, làm cho người ta muốn ngừng yêu mà ngừng không được.

Bọn họ quen biết, chỉ vì một khối kiếm lệnh, nàng gặp biến không sợ hãi, thái độ đậm mực với kiếm lệnh hấp dẫn hắn, làm hắn lần đầu tiên nhớ kỹ một người. Sau là chuyện ám sát, rõ ràng hắn có thể phải thủ hạ đi, nhưng hắn lại tự mình đến, cuối cùng còn không động thủ! Tiếp đó ở trên Kim Loan điện, lần đầu tiên hắn dùng thân phận đế vương để gặp nàng. Nàng bình tĩnh, nàng kinh thái tuyệt diệu, nàng khí phách cùng cường thế hấp dẫn tầm mắt hắn. Một khắc kia, hắn biết, thiên hạ này chỉ có nữ nhân như vậy mới có tư cách sánh vai cùng mình!

Cuối cùng hắn ma xui quỷ khiến nắm tay nàng, sau khi nghe chuyện nàng muốn rời đi, lần đầu tiên hắn có tư vị đau lòng, sau đó hắn bá đạo muốn giữ nàng, không tiếc mạo hiểm tính kế nàng; nhưng hắn nhất điểm cũng không hối hận, bởi vì hắn hiểu rõ tâm tư của mình, cũng đợi cho đến giờ khắc hắn chờ mong nhất này!

Tuần nam mỹ nữ thâm tình ôm nhau, hình ảnh duy mỹ như vậy làm cho người ta không đành lòng phá hỏng. Mấy người đều thật tâm chúc phúc bọn họ, Hoan Lạc kéo Hoan Hỷ rời đi, Goyard nháy mắt còn cảm động rơi lệ.

Hiên Viên Tuyết ôm chặt thiên hạ trong lòng, hít sâu một ngụm hương thơm của nàng, bỏ thêm vào tình yêu nồng đậm trong lòng như sắp phát nổ. Cuối cùng, Hiên Viên Tuyết muốn nói ra một câu mà hắn nghĩ cả đời sẽ không bao giờ nói ra: “Hoàng Nhi! Ta yêu nàng!”

Hoàng Nhi! Ta yêu nàng! Rất yêu! Rất yêu! Yêu đến mức muốn chết đi!

Thiên Thanh Hoàng chấn động, ngẩng đầu không thể tin nhìn Hiên Viên Tuyết, ánh mắt nhìn thẳng con người thâm tình, đáy lòng bỗng gọn sóng, không bình tĩnh được.

“Hiên Viên Tuyết! Chẳng biết những lời này có ý nghĩa gì không? Nếu như chỉ là vì hôn lễ, ta có thể bỏ qua, nhưng nếu như chàng cho ta trái tim của mình, thì trong lòng chàng chỉ được có ta. Nếu kiếp này chàng dám phụ ta, ta tuyệt đối sẽ kéo chàng xuống địa ngục!” Thiên Thanh Hoàng nói vô cùng nghiêm túc, nhưng cũng vô cùng quyết tuyệt.

“Đưa ngực!” Hiên Viên Tuyết than nhẹ, trong mắt tình ý càng sâu: “Tâm ra chỉ có một mình nàng có thể đi vào, từ đầu đến cuối chỉ có một mình nàng. Cho dù cùng nàng xuống địa ngục, ta cũng vui vẻ chịu đựng!”

Thiên Thanh Hoàng cảm giác hai mắt trở nên mờ hồ, một giọt thanh lệ bỗng chảy xuống, vô cùng trong suốt.

“Sao lại khóc?” Hiên Viên Tuyết đau lòng đón lấy nước mắt của nàng, bỏ vào trong miệng, có vị chất, nhưng rất ngọt!

“Hiên Viên Tuyết, chàng hôn đi!” Đã bao nhiêu năm rồi, ngay cả sau khi trọng sinh nàng cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, nhưng giờ khắc này, nàng lại cảm động muốn khóc, nước mắt cũng không thể không chế.

Đã từng, ở cái nơi không có thiên lý ấy, một mình nàng liều mạng huấn luyện, càng ngày càng nghiêm khắc. Một mình nàng vượt qua cái chết cận kề, một mình xuyên qua địa vực tử vong. Tất cả đều coi nàng là ma quỷ, kính trọng như không muốn lại gần...

Mẹ chấp tay tặng nàng cho người khác, cái gọi là cha tự mình đẩy nàng vào địa vực. Những người cùng nhau huấn luyện chính là kẻ thù của nhau, không phải người chết thì ta chết, đây là quy tắc sinh tồn.

Chưa từng có một người sẽ nói: Cho dù cùng nàng xuống địa ngục, ta cũng vui vẻ chịu đựng!

“Hiên Viên Tuyết! Về sau chàng là của ta, chỉ có thể là của ta!” Thiên Thanh Hoàng kích động ôm Hiên Viên Tuyết, bá đạo tuyên bố.

“Ừ! Ta vĩnh viễn đều là của nàng!” Hiên Viên Tuyết hôn lên mi tâm Thiên Thanh Hoàng, giờ khắc này, hắn biết mình đã thật sự đi vào trái tim nàng! Sự bá đạo ấy làm hắn cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Hồi lâu sau, trong lòng Hiên Viên Tuyết mới truyền đến một thanh âm rầu rĩ: “Hiên Viên Tuyết! Ta yêu chàng!”

Hiên Viên Tuyết chấn động, thì ra những lời này nói ra từ miệng nàng, lại dễ nghe như vậy, hoặc nhân như vậy! “Hoàng Nhi! Nàng nên gọi ta Tuyết, hoặc là phu quân. Thật ra ta cũng hi vọng cái sau hơn...”

Thiên Thanh Hoàng hưng hăng siết chặt bên hông hắn, làm Hiên Viên Tuyết tuy đau nhưng lại không nhăn mày một chút, ngược lại còn rất ngọt ngào.

“Chắc chắc chắc chắc...” Hoa Úc vừa bước vào đã lập tức thấy được hình ảnh như vậy: “Còn muốn đợi hôn nữa không a? Hay là trực tiếp động phòng đi!”

Hiên Viên Tuyết hiện tại tâm tình rất tốt, cho nên không so đo với Hoa Úc. Dù sao hắn cũng là kẻ không ăn được bỏ đào thì nói bỏ đào còn xanh.

“Đi thôi!” Buông thân mình Thiên Thanh Hoàng ra, sửa thành cầm tay nàng: “Hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta!”

“Ân!” Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu, cảm xúc kích động đã bình phục, ý cười trên mặt như nắng sớm.

Hoa Úc đột nhiên tiến lên ôm lấy Thiên Thanh Hoàng, rầu rĩ nói: “Hoàng Nhi! Đột nhiên không muốn gả ngươi đi a. Hay là chúng ta cùng nhau bỏ trốn được không?”

Thiên Thanh Hoàng dở khóc dở cười, người này còn muốn cái gì nữa? Hiên Viên Tuyết tiến lên hát Hoa Úc ra, tuần mỹ tối tăm: “Ngươi còn dám nói nhiều thêm một câu, ta sẽ tống ngươi ra bên ngoài!”

Hoa Úc đột nhiên thu hồi bộ dáng bất cần đời, nghiêm túc nhìn hai người, ánh mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng vô hạn sùng nịch, còn nhìn về phía Hiên Viên Tuyết lại tức giận.

“Nếu Hoàng Nhi có một ngày bị ủy khuất, ta tuyệt đối sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!”

Nghe vậy, tay Hiên Viên Tuyết nắm Thiên Thanh Hoàng không tự chủ tăng thêm lực đạo: “Cho dù ta chết, cũng tuyệt không để Hoàng Nhi bị thương tổn!”

Đây là hứa hẹn! Một nam nhân hứa hẹn trước một người nam nhân! Đồng thời cũng là chiến thư!

“Ha ha!” Hoa Úc cười, đánh một quyền vào ngực Hiên Viên Tuyết, rồi lại xoa mặt Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng Nhi! Chúc phúc cho ngươi!”

Thiên Thanh Hoàng hiểu ý nở nụ cười, chủ động tiến lên ôm Hoa Úc: “Yêu nghiệt! Một mình rất cô đơn, ta cũng hi vọng có một ngày ngươi sẽ tìm được hạnh phúc ngươi muốn. Nhưng mà dù có thành thân, ta vẫn là người ngươi thân nhất, cả đời không thay đổi!”

Trong lòng Hoa Úc hơi chua chát, nhưng không biểu hiện ra ngoài, ngữ khí còn ái muội nói: “Hoàng Nhi không buông thì ta sẽ chết đuối trong đầm chua mất!”

Thiên Thanh Hoàng nghe vậy lập tức buông Hoa Úc, quay đầu vừa vặn nhìn con ngươi Hiên Viên Tuyết ảm đạm, nhịn không được cười khẽ: “Ha ha, đầm chua có lợi cho thân thể khỏe mạnh!”

“Ha ha!” Hoa Úc cũng cười rộ lên, hai nam nhân nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, đều không cùng sùng nịch.

“Đến giờ rồi! Đi thôi!” Hiên Viên Tuyết dắt tay Thiên Thanh Hoàng ra khỏi cung điện, Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc đã chờ ở đó. Hiên Viên Dịch thay một thân phục sức Hoàng tử chính thống, nhưng vẫn không nhìn ra trên người hắn có điểm gì giống thân phận.

“Chúc mừng hoàng huynh! Chúc mừng Hoàng tẩu!” Hiên Viên Dịch quỳ một gối xuống.

“Chúc mừng tiểu thư!”

“Chúc mừng ngươi! Nha đầu!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn về phía bọn họ, hạnh phúc mỉm cười, lời chúc phúc chân thành như vậy làm nàng không thể cự tuyệt.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!” Tiếng hô chấn thiên vang vọng toàn bộ hoàng cung.

Ngay tại thời điểm Hiên Viên Tuyết cùng Thiên Thanh Hoàng vừa bước lên xe long phượng, một thái giám đột nhiên chạy tới nói với An công công cái gì đó, An công công lập tức thần sắc mất tự nhiên đi tới: “Khởi bẩm Hoàng Thượng! Xe phượng của Thái Hậu nương nương đã đến ngoài thành, Thái Hậu phái người nói thỉnh Hoàng Thượng hoãn thời gian đại hôn lại một canh giờ, đợi người vào thành rồi tiếp tục.”

Đây là lần đầu tiên ở Tây Hạ hoàng cung Thiên Thanh Hoàng nghe có người nhắc tới Thái hậu: “Ra oai phủ đầu sao?”

Hiên Viên Tuyết nắm tay Thiên Thanh Hoàng thật chặt: “Hoàng Nhi đừng lo. Chỉ là một lão bà thôi.”

“Hiên Viên Tuyết, vì sao chàng giữ bà ta lại?” Nếu hắn đã giết Thái tử cùng Hoàng thượng, danh xấu lưu truyền, vậy giết thêm một Hoàng hậu không phải cũng giống nhau sao?

An công công ở một bên nghe được mà kinh hãi đảm chiến, đây là bí vấn của hoàng thất, vậy mà hai người kia cứ nhiên đứng trước công chúng thảo luận, tuy người ở phía dưới không nghe thấy, nhưng hắn có thể nghe được thanh thanh sở sở a!

“Hoàng Nhi biết Chuyên Môn phái không?”

“Chẳng lẽ Thái hậu là người của Chuyên Môn phái?” Môn phái kia đứng thứ ba trên võ lâm, ở trong Thất thế lực cũng chiếm một vị trí nhỏ.

“Bà ta từng theo chương môn của Chuyên môn phái học võ công, cũng xem như là đệ tử đóng cửa của hắn. Giết bà ta sẽ đắc tội với Chuyên môn phái. Mà lúc đó ta mới thượng vị, chỉ không chế triều đình đã rất cố sức, nếu còn chọc vào đại môn phái như vậy, không thể nghi ngờ chính là tự chịu diệt vong, nhưng hiện tại thực lực của ta đã đủ, chờ thành hôn xong sẽ tính.”

Thiên Thanh Hoàng bỗng nhớ tới hình ảnh trong mộng Hiên Viên Tuyết quỳ gối trước mặt nữ nhân kia, trong lòng đau xót: “Hiên Viên Tuyết! Ta không muốn hôn lễ của mình có người này!”

“Được.” Không có nguyên nhân, không có nghi hoặc, Hiên Viên Tuyết vung tay lên, Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Diễm đứng một bên lập tức lại gần: “Tham kiến Hoàng thượng!”

“Dẫn người đi ngăn cản Thái hậu, tuyệt đối không cho vào thành!”

“Dạ!” Hai người lĩnh mệnh liền rời đi, Thiên Thanh Hoàng lại đột nhiên xoay người: “Chờ một chút!”

“Nương nương có chuyện gì?” Hai người lại quỳ xuống, nhìn Thiên Thanh Hoàng nhú mày: “Về sau các ngươì không cần quỳ với ta, cũng không cần quỳ với Hoàng thượng, ta nhìn không thoải mái!” Hai người kia nàng rất thích, cho nên không muốn bạc đãi bọn họ.

“Nương nương?” Hai người kinh ngạc ngẩng đầu.

“Hoàng hậu nói chính là trăm nói, không nghe thấy sao?” Hiên Viên Tuyết cũng không vì Thiên Thanh Hoàng nói vậy mà tức giận.

“Tạ Hoàng thượng! Tạ nương nương!” Hai người đứng dậy, thần sắc hơn vài phần cung kính, cho dù là nhất phẩm đại thần gặp Đế hậu cũng đều phải quỳ, vậy mà hoàng hậu lại cho bọn họ vinh sủng như vậy, bọn họ không thể không cung kính.

Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Các ngươì nhớ dẫn theo Hoan Hỷ cùng đi. Nàng có thể điều động ngươì Thanh Hoàng sơn trang giúp các ngươì.”

“Thanh Hoàng sơn trang?” Hai huynh đệ đồng thời cả kinh, ánh mắt nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng có chút bất khả tư nghị, Thanh Hoàng sơn trang đệ nhất tài phú vô cùng thần bí?!

“Được rồi, nhanh đi!” Hiên Viên Tuyết vung tay sai hai người rời đi, trong lòng càng thêm khẳng định về thân phận của Thiên Thanh Hoàng. Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng hẳn vẫn biết Hoàng Nhi của hắn rất lợi hại, cho nên không quá thần kỳ.

Hiên Viên Tuyết không hỏi, Thiên Thanh Hoàng cũng không cố giải thích, thời điểm nên biết thì sẽ biết! Hiên Viên Tuyết nắm tay Thiên Thanh Hoàng lên xe long phượng, đại hôn vừa mới bắt đầu.

Đội ngũ dài nhìn không đến điểm cuối, một ngàn binh lính khai đạo, dân chúng hai bên bị cách trở ngoài dải tơ hồng, trăm cung nữ cầm đèn cung đình đi theo binh lính, phía sau mới là ngựa thuần trắng kéo xe long phượng hoa lệ.

Hai bên xe dát vàng phủ rèm che, chỉ có thể nhìn thấy bên trong có hai thân ảnh hồng sắc, ngoài ra không thấy cái gì nữa.

Mà bên trong xe, Thiên Thanh Hoàng ghé vào trong lòng Hiên Viên Tuyết, một bên khép mi, một bên ăn trái nho Hiên Viên Tuyết vừa mới bóc vỏ, không có nửa phần tự giác sắp làm Hoàng hậu. Nếu người bên ngoài nhìn thấy, chắc chắn sẽ tức chết!

Ánh mắt Hiên Viên Tuyết vẫn dừng trên mặt Thiên Thanh Hoàng tràn đầy sủng nịch cùng thâm tình. Thiên Thanh Hoàng vừa mới muốn chuyển động đầu, lại bị hắn đè lại: “Đừng lộn xộn, sẽ rối tóc đấy.”

“Nhưng có sợi vương ở cổ.” Thiên Thanh Hoàng không thoải mái mặt nhăn nhú mày, nhưng ngay sau đó lại cảm giác được trên cổ có một bàn tay, đó là tay của Hiên Viên Tuyết!

“Hiên Viên Tuyết, chàng đừng...” Tuy biết hắn muốn giúp nàng, nhưng xúc cảm tê tê này làm nàng nhin không được xấu hổ. Mờ mắt ra muốn trừng Hiên Viên Tuyết, lại vừa vận nhìn thấy con ngươì hắn u ám, nơi đó làm nàng cảm giác được nguy hiểm.

Hiên Viên Tuyết thâm tình nhìn Thiên Thanh Hoàng, đầu ngón tay vẫn còn xúc cảm mềm mại của thân thể nàng, khiến hắn tâm huyền ý mã, ánh mắt dừng trên dung nhan kiều diễm mà huyết khí toàn thân đều dồn vào một chỗ.

Mâu quang nhìn cánh môi mỏng, hơi cúi đầu, gần... càng gần...

Rốt cục, hai môi cũng tương tiếp, tuy đã vài lần hôn môi, nhưng mỗi lần chạm vào đều làm cho toàn thân hai người như có điện lưu chạy qua.

Hiên Viên Tuyết sớm đã bị Thiên Thanh Hoàng khơi mào hỏa diễm, giờ phút này lại càng không thể vãn hồi, một tay ôm lấy eo nhỏ, một tay đưa ra sau gáy vuốt ve da thịt mềm mại, những nơi đại chương xẹt qua đều khơi lên những ngọn lửa nhỏ.

“Ngô ân...” Thiên Thanh Hoàng bị Hiên Viên Tuyết hôn đến mơ mơ màng màng, vô ý thức rên rỉ lại làm hắn càng điên cuồng.

“Hoàng Nhi!” Hắn đè lại cánh môi muốn buông ra, đem nàng kéo vào trong lòng, mượn cảm giác này này để tiêu trừ dục vọng sắp nổ mạnh.

“Ha ha!” Thiên Thanh Hoàng từ trong hỗn độn thanh tỉnh chính là lấy Hiên Viên Tuyết về mặt áp lực, trong lòng cao hứng đồng thời lại buồn cười: “Đây là tự mình tra tấn mình!” Biết rõ càng hôn càng không chịu nổi mà còn cố tình hôn.

Nghe vậy, trong mắt Hiên Viên Tuyết hiện lên một chút nguy hiểm: “Nàng lại dụ hoặc ta! Không sợ ta muốn nàng ở trong này sao?” Thanh âm mang theo dục vọng khàn khàn, nhưng lại phá lệ dễ nghe.

“Chàng sẽ không làm vậy.” Thiên Thanh Hoàng không sợ hãi chút nào, nàng biết Hiên Viên Tuyết sẽ không ở nơi này muốn nàng. Ngay cả khi hắn nhẫn nhịn rất vất vả cũng không.

“Ài!” Hiền Viên Tuyết bắt đầu thở dài một hơi, tổng cảm thấy mình bị người trước mắt ăn gắt gao: “Tiểu yêu tinh!”

Thiên Thanh Hoàng tựa đầu vào ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập, đột nhiên cảm thấy vô cùng an tâm, hôm nay nàng lại nghĩ tới những chuyện trước kia, nhưng không phát điên, chẳng lẽ bởi vì có hắn bên cạnh?

“Dừng lại!” Một tiếng hét lớn từ phía trước truyền đến, sau đó, đội ngũ dần dừng lại.

“Ta muốn gặp Thiên Thanh Hoàng!” Một thanh âm lo lắng vang lên làm Thiên Thanh Hoàng lập tức từ trên người Hiền Viên Tuyết ngồi dậy: Thanh âm này?

“Thanh Hoàng, ngươi đi ra đây cho ta!” Thanh âm kia lại vang lên, bên người có binh lính muốn bắt hắn đều bị đẩy ra. Nơi hắn đứng nhất thời hình thành một khoảng trống trải.

Thiên Thanh Hoàng muốn đứng dậy đi ra ngoài, lại bị Hiền Viên Tuyết nắm tay, hắn không nói lời nào, nhưng sự lo lắng rất rõ ràng.

“Không có việc gì đâu!” Thiên Thanh Hoàng vỗ vỗ tay hắn, đứng dậy vén rèm đi ra ngoài, mà Hiền Viên Tuyết cũng rất tự nhiên theo ra.

Ở trước xe khoảng hai mươi mét, một nam tử áo trắng cùng một nam tử áo bào tro bị binh lính bao vây, nhưng không ai dám vượt lên, bởi vì vừa có vài binh lính bị hắn đánh bay ra ngoài. Nam tử áo trắng thân hình có chút gầy yếu, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn tái nhợt vì bệnh, nhưng hắn lại đứng thẳng tắp, thâm tình cao ngạo lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác huyền huyền không chân thực như tiên tử, trong tay còn cầm một ngọc tiêu xanh biếc.

Nam tử áo bào tro khác bộ dáng cũng cực kỳ xuất sắc, rõ ràng là y phục màu xám nhưng lại tản ra khí chất không đồng dạng, hắn cầm một bàn tính chỉ có năm châu. Cả người bày ra tư thế đánh nhau, hiển nhiên người vừa ra tay là hắn.

“Lui ra!” Hiền Viên Tuyết vẫy tay cho lui binh lính, mọi người thấy hai người đi ra, lập tức quỳ xuống: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Ngươi tới đây làm gì?” Thiên Thanh Hoàng không nhìn nam tử áo bào tro, mà là nhìn nam tử áo trắng.

“Theo ta trở về được không?” Thanh âm của nam tử áo trắng lạnh lùng lộ ra ưu thương nhẹ nhẹ, làm người ta nghe xong có cảm giác đau lòng.

Thiên Thanh Hoàng cắn răng: “Thần Côn nói lung tung nên ngươi cũng đi theo hồ nháo phải không?”

Nam tử áo trắng nâng mâu nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, trong mắt chứa đựng ưu thương: “Thanh Hoàng, ngươi muốn ta cũng lừa mình dối người sao?”

Thiên Thanh Hoàng xoay mặt, nàng chịu không nổi bộ dạng này của hắn, nắm chặt tay Hiền Viên Tuyết, vận khí khinh công bay lên nóc nhà, lần vẩy ba trượng ở phía sau xẹt qua không trung độ cong duyên dáng, người phía dưới nhìn xem mà phải thốt lên: Đẹp quá!

Thấy Thiên Thanh Hoàng rời đi, hai người cũng dùng khinh công đi theo. Hôn lễ lập tức không thấy hoàng đế cùng hoàng hậu, đây chính là chuyện trăm năm khó gặp!

Bay đến một ngõ nhỏ không người, Thiên Thanh Hoàng mới cùng Hiền Viên Tuyết dừng lại, hai người sóng vai đứng trên đài cao, cùng đội hai người phía sau.

Hai điểm trắng rất nhanh dần dần đi đến, trong chớp mắt đã tới trước mắt, nam tử áo bào tro cắn răng nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Thanh Hoàng, ngươi muốn ép buộc ta thế nào nặc kệ ngươi, nhưng ngươi nghỉ lại cho Từ Tiêu đi! Hắn vì ngươi mà kéo thân thể suy yếu ngàn dặm xa xôi chạy tới, vậy mà ngươi ngay cả lời hắn cũng không nghe sao?”

Không sai, hai người trước mắt này chính là người giang hồ vẫn đồn đại Thần tính Ngũ Tử Tính cùng Ngọc tiêu công tử Hình Từ Tiêu!

Hiền Viên Tuyết từ lúc bắt đầu tới bây giờ vẫn không nói gì, hắn biết rõ hai người này là tới ngăn cản hôn lễ. Nhưng muốn ngăn cản thì cũng phải có lý do!

“Ngươi là Hiền Viên Tuyết?” Hình Từ Tiêu rút cục cũng đem ánh mắt từ Thiên Thanh Hoàng dời đến người bên cạnh, chỉ là ánh mắt vô cùng không thân mật.

“Ngươi là Hình Từ Tiêu?” Mấy ngày trước hắn còn đang nghĩ xem người này có quan hệ gì với Thiên Thanh Hoàng, không ngờ hôm nay đã gặp mặt. Giang hồ nghe đồn Ngọc tiêu công tử khí chất thiên tiên, không vô câu, không cần gì cả, hiện tại xem ra cũng không hẳn vậy.

“Thanh Hoàng không thể gả cho ngươi!” Hình Từ Tiêu không chút khách khí nói.

“Ta muốn thú nàng, nàng nguyện ý gả cho ta, không có gì là có thể hay không thể, cho dù trời sập, hôn lễ cũng phải cử hành!” Hiền Viên Tuyết dùng khí phách đế vương nhìn Hình Từ Tiêu.

“Là ngươi dẫn hắn đến? Ngươi biết rõ thân thể hắn không được tốt còn dám đem hắn tới?” Thiên Thanh Hoàng phẫn nộ trừng mắt nhìn Ngũ Tử Tính.

Ngũ Tử Tính chán nản: “Nếu không phải ngươi cố ý muốn thành hôn, ta dám mang hắn đến sao?” “Ta đã nói rồi, ngươi có mệnh kiếp nghịch thiên,

chuyện không thể động nhất chính là tình kiếp, nhưng người chẳng những động, hơn nữa đối tượng còn là một đế vương! Người thật sự muốn hồn phi phách tán mới vui về sao?” Thần sắc của Ngũ Từ Tĩnh đã có thể dùng từ phần hận để hình dung, lời cuối cùng như là rống lên.

Nghe vậy, thần sắc Hiên Viên Tuyết khẽ nhúc nhích. Người trước mắt hẳn biết là thần tính trong giang hồ Ngũ Từ Tĩnh, đồn đãi sư phụ của hắn là tiên sư Cổ Thập. Hắn có thiên nhãn, chưa bao giờ từng tính sai. Nay hắn lại tính Hoàng Nhi có mệnh kiếp như vậy, trách không được bọn họ muốn liều mạng ngăn cản.

Thiên Thanh Hoàng trầm mặc, hồi lâu sau mới đột nhiên ngừng đầu, khoe môi mỉm cười, nhưng lại lạnh lẽo như băng: “Người có biết vì sao trong các sư huynh, người đối với ta tốt nhất nhưng ta lại ghét người nhất không?”

Ngũ Từ Tĩnh chấn động, đây là điều hắn đau lòng nhất: “Vì sao?” Nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn muốn biết.

“Lần đó... Người thấy trong luân hồi kính cái gì?” Luân hồi kính là pháp bảo của Cổ Thập, có thể nhìn trộm kiếp trước kiếp này, nhưng lại chỉ có người có thiên nhãn mới nhìn thấy.

Ngũ Từ Tĩnh khiếp sợ ngừng đầu: “Người nhớ rõ chuyện kiếp trước?” Sau khi hắn nhìn kiếp trước của nàng, hắn cũng thực sự khiếp sợ, nhưng hắn chưa từng nói với bất kỳ kẻ nào. Nàng sợ dĩ biết, nói cách khác là vẫn luôn nhớ rõ những chuyện ấy.

“Ha ha...” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên cười ha ha, rõ ràng là nể tiếu, nhưng lại khiến người khác đau lòng.

“Hoàng Nhi...” Hiên Viên Tuyết ôm lấy Thiên Thanh Hoàng, hiện tại hắn rất vô lực, bởi vì những thứ hắn không biết này, lại là những điều nàng chú ý nhất.

“Ha ha...” Thiên Thanh Hoàng tránh khỏi cánh tay Hiên Viên Tuyết, thân ảnh đỏ tươi nháy mắt biến mất, lúc xuất hiện, Ngũ Từ Tĩnh đã bị một quyền của nàng đá thương: “Chuyện ta liều mạng muốn quên nhất, lại có người còn nhớ rõ hơn cả ta! Người nghĩ cao ngạo như ta, chịu để cho người khác thấy rõ cuộc sống hèn mọn không bằng một con cầu của mình sao?”

“Cái gì ta cũng không có, cái gì cũng không có...” Thiên Thanh Hoàng tê thanh rống lên, còn hơn cả thời điểm nàng phát điên.

“Hoàng Nhi...” Hiên Viên Tuyết gắt gao ôm nàng vào trong lòng, lại không biết nên nói thêm điều gì.

“Thanh Hoàng...” Hình Từ Tiêu cùng Ngũ Từ lần đầu tiên thấy Thiên Thanh Hoàng như vậy, cho nên vô cùng kinh hãi, thì ra thiên hạ lạnh lùng cũng sẽ có lúc không kiểm soát được chính mình.

“Hoàng Nhi! Nàng quên nàng đã nói gì sao? Nàng nói cho dù xuống địa ngục nàng cũng kéo ta cùng đi, nhưng hiện tại nàng đang làm gì vậy? Nàng muốn vứt bỏ ta rồi một mình đi xuống địa ngục sao? Ta đây nói cho nàng biết, ta không đồng ý! Thiên Thanh Hoàng, Hiên Viên Tuyết ta không đồng ý!” Hiên Viên Tuyết ôm mặt Thiên Thanh Hoàng, cũng không quản ở đây có hai người khác, trực tiếp hôn lên đôi môi kiều diễm, không có dục vọng, chỉ có tràn đầy đau lòng.

Mà Ngũ Từ Tĩnh cùng Hình Từ Tiêu đã bị lời nói của Hiên Viên Tuyết làm cho chấn kinh, bọn họ không ngờ Hiên Viên Tuyết lại thâm tình với Thiên Thanh Hoàng như vậy. Rốt cục cũng hiểu vì sao Thiên Thanh Hoàng muốn gả cho Hiên Viên Tuyết!

Thiên Thanh Hoàng ban đầu còn giãy dụa, nhưng sau đó dần dần an tĩnh lại, ý thức dần khôi phục. Không cần Thanh tâm đan, chỉ cần hơi thở quen thuộc và bá đạo kia...

“Thanh Hoàng, thiên nhãn của ta chỉ thấy những chuyện trước năm tuổi của người, nhưng cái khác ta không nhìn thấy!” Ngũ Từ Tĩnh tức giận nói, sớm biết vì như vậy hắn mới bị nàng chán ghét thì đã sớm nói ra.

Nghe vậy, thân mình Thiên Thanh Hoàng bị kiềm hãm, lại không nói gì.

“Thanh Hoàng! Người thật sự muốn gả cho hắn sao? Người chắc chắn?” Hình Từ Tiêu biết mình có nói gì cũng vô dụng, nhưng hắn vẫn muốn hỏi rõ một lần.

Ánh mắt Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng lại kiên định: “Ta đã sớm nói trên đời này không ai có thể ngăn cản việc ta muốn làm, cho dù lựa chọn của ta có hơi phi yên diệt, ta cũng không một câu oán hận!”

Hai người đồng thời giật mình, nhưng nhất điểm phản bác cũng nói không ra lời. Con người vô cầu của Hình Từ Tiêu hiện lên một chút âm đạm trong chớp mắt, đáng tiếc không có ai phát hiện.

“Hoàng Nhi! Chỉ cần ta còn sống, Hiên Viên Tuyết ta quyết không phụ nàng, cho dù lên thiên đường hay xuống địa ngục, ta cũng không buông tay, nàng vĩnh viễn đừng mong thoát khỏi ta!” Hiên Viên Tuyết rất hận nói, nhưng lại vô hạn thâm tình.

“Lòng ta cũng thế!”

“Hoàng Nhi! Hôn lễ còn phải tiếp tục!”

“Ân!” Hôn lễ này, không ai có thể ngăn cản được!

Đông Phương mở tọa trên đỉnh núi, một lão già đầu bạc râu bạc ngồi trên một tảng đá bên vách núi, ngẩng mặt nhìn về phía tây.

Lão một thân trắng thuần, làm cho người ta có cảm giác tiên phong đạo cốt.

“Song đề tinh! Nha đầu, đây là mạng của ngươi a!” Người này không phải ai khác, chính là người trong chốn giang hồ vẫn tôn kính, Cố Thập, sự phụ của Hình Tử Tiêu, Ngũ Tử Tinh cùng Đông Phương Mặc!

“Sự phụ vẫn lo lắng cho sự muội sao?” Một nam tử áo trắng hơn ba mươi tuổi từ từ đi đến, bộ dáng không tuấn mỹ bằng đám người Hình Tử Tiêu, nhưng cũng rất dễ nhìn, thần sắc ôn trầm, đây chính là đại sư huynh Dịch Hằng!

Cố Thập nghe vậy hơi ghé mắt: “Chẳng lẽ ngươi không lo lắng?” Tuy đệ tử này ôn trầm hơn những người khác, nhưng về điểm tâm tư này muốn giấu là không có khả năng.

Địch Hằng cũng không phủ nhận: “Tất nhiên lo lắng! Sự muội tuy thông minh tuyệt đỉnh, võ công cũng độc nhất vô nhị, nhưng nàng có thể thông thấu mọi thứ, chỉ duy nhất không rõ tâm tư của mình. Chấp niệm quá sâu, cũng quá cực đoan!”

“Ân!” Cố Thập tỏ vẻ đồng ý: “Nếu nha đầu kia có thể buông tha chấp niệm trong lòng thì nhất định có thể tu đạo thành tiên.”

“Sự phụ! Thế giới này thật sự có tiên sao?” Hắn luôn nghe sự phụ nói vậy, nhưng hắn chưa gặp qua bao giờ, cho nên vẫn có chút nghi vấn.

“Ngươi nghĩ sao?”

“Không biết!” Trong mắt hắn, sự phụ còn tốt hơn so với thần tiên, nhưng sự phụ là phạm nhân, không thể giống thần tiên trong truyền thuyết.

“Lại đây! Nghe vì sự kể cho ngươi một chuyện xưa!” Cố Thập vỗ vỗ vị trí bên cạnh, Địch Hằng thông dong ngồi xuống, chờ Cố Thập mở miệng.

“Rất lâu rất lâu trước kia, ở một đại lục dư thừa linh khí, người tu tiên nhiều như kẻ qua sông, tuy rằng không phải người người đều phi thăng thành tiên, nhưng là vẫn phải có!”

“Mà phía trên cửu trọng cung khuyết, ngoại trừ tiên gia bình thường, còn có một chủng tộc đặc thù. Long tộc, Phong tộc cùng Hồ tộc là tam tộc lớn nhất, bọn họ được xưng là Thần Tộc. Đứa nhỏ của ba tộc từ khi sinh ra đã là tiên tộc, không cần tu luyện cũng có được pháp lực nhân loại tu luyện cả đời.”

“Mà trong ba chủng tộc đều có một loại nghịch thiên tồn tại, Long tộc có Nghiệt Long, mười vạn năm không nhất định xuất hiện một lần, nghe đồn nó vừa ra sinh ra đã có cửu thiên lôi kiếp, trực tiếp phi thân trở thành đại thần. Bình thường khi Long tộc xuất hiện Nghiệt Long, tất cả sẽ dốc toàn lực để tiêu diệt nó, bằng không chính là họa kiếp của Thiên Địa!”

“Trong Phượng tộc cũng có Phượng Hoàng nghịch thiên, Hóa Hoàng. Nàng có hóa điểm nghịch thiên ‘đốt thế chi điểm’ hủy diệt thế gian. Nhưng đốt thế chi điểm thức tỉnh rất chậm, hơn nữa Phượng Hoàng có được hóa điểm như vậy mà còn sống thì chưa từng có.”

“Có Phượng Hoàng không chịu được hóa điểm sao?” Bộ tộc Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh, hóa điểm như sinh mệnh của bọn họ. Nếu không chịu nổi thì có thể thấy hóa điểm kia lợi hại bao nhiêu.

“Đương nhiên! Cho nên mới nói đó là nghịch thiên! Còn Hồ tộc thì có mị thuật, nữ tử mỹ lệ xinh đẹp, mà nam tử còn xinh đẹp hơn cả nữ tử. Trong Hồ tộc có Cửu vĩ linh hồ là huyết mạch cao nhất, Hóa Hồ sắp xếp thứ hai, nhưng khi Hóa Hồ xuất hiện Hóa Hồ Vương, hơn nữa tu luyện thành Hồ Hoàng, thì huyết mạch có thể so sánh với hai tộc long phượng, hơn nữa con nòi dòng cũng có được huyết mạch như vậy.”

“Ba loại này đều là cực kỳ nghịch thiên, muốn xuất hiện một cái đã là rất khó, vậy mà mười vạn năm trước, ba loại đồng thời xuất hiện, Nghiệt Long vượt qua cửu thiên lôi kiếp trở thành Long trung chi hoàng, mà Hóa hoàng chiếm được đốt thế chi điểm, chẳng những nhận, còn làm nó trở thành hóa điểm bản mệnh của mình. Hồ tộc Hóa Hồ tu vi hóa mị, tạo thành huyết mạch nghịch thiên!”

“Khi mọi người còn đang bàn luận xem có nên liên thủ trừ bỏ bọn họ hay không, thì Nghiệt Long cùng Hóa Mị lại đồng thời yêu Hóa Hoàng, cũng vì Cửu trọng cung quyết ra tay quá nặng, thậm chí dùng cả tuyệt chiêu, mà cuối cùng Nghiệt Long cùng Hóa Mị song song ngã vào Hóa Thần tri, Hóa Hoàng thương tâm cực điểm, té xuất đốt thế chi điểm thiêu hủy toàn bộ Hóa Thần tri, ở thời khắc cuối cùng đã cứu được phần hồn phách còn sót, đưa bọn họ vào vòng luân hồi, mà nàng cũng vì quá sức sử dụng nghịch thiên hóa điểm mà ngã xuống, từ đó về sau thế gian không còn bóng dáng bọn họ.”

“Tuyệt thế thiên tài mà lại chết như thế, thật sự không đáng a!” Địch Hằng nhin không được thờ dài, mười vạn năm không nhất định xuất hiện thiên tài, chỉ sợ không ai nhìn được tiếc hận đi!

“Nhưng sự phụ, sao người có thể biết việc này?” Địch Hằng khó hiểu, nếu như lời sự phụ nói là sự thật, thì kia đã là chuyện của mười vạn năm trước, cho dù có thể đoán thiên cơ, nhưng chuyện như vậy cũng có thể nhìn sao? Trừ phi tận mắt thấy, hoặc là người của thế giới đó.

“Chẳng lẽ sự phụ...” Địch Hằng vì suy đoán của mình mà khiếp sợ, không thể tin nhìn sự phụ.

Cố Thập cười nhẹ: “Thiên cơ không thể tiết lộ!”

“Sự phụ! Trước không nói chuyện này, nhưng chuyện của sự muội phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ đứng nhìn như vậy?” Vấn đề Địch Hằng lo lắng nhất vẫn là về Thiên Thanh Hoàng.

“Ai!” Cô Thập thở dài: “Cả đời nha đầu kia vốn nhiều ma, tất cả phải xem tạo hóa...”

Tây Hạ:

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Trên đài cao, Thiên Thanh Hoàng nắm tay Hiên Viên Tuyết nhận vạn dân triều bái, ánh mặt trời chói mắt chiếu lên thân ảnh hai người, tạo thành một vầng sáng thần thánh.

“Hoàng Nhi! Từ giờ trở đi, nàng là thê của ta, cho dù con đường phía trước có bao nhiêu nhấp nhô, ta cũng nhất định nắm tay nàng đi về phía trước, đời đời kiếp kiếp không buông.”

“Tuyệt! Từ giờ khắc này ta với chàng là vợ chồng nhất thể, cùng sinh cùng tử, hoạn nạn không rời!”

Trên đài cao, bọn họ trao nhau lời thề thần thánh.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 17: Thái Hậu. Động Phòng Ái Muội Chi Dạ

Một ngày sáng mờ vạn tượng, vạn dặm trời quang, vạn nhân cùng nhau chứng kiến hôn lễ long trọng của Đế hậu, tuy ở giữa có việc ngoài ý muốn, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều.

Sau đại hôn là tiệc tối long trọng chiêu đãi hoàng tộc, văn võ bá quan cùng các phi tần có địa vị của hậu cung.

Theo lý thì đây thời điểm để chúc mừng, nhưng hiện tại lại đặc biệt yên tĩnh, quỷ dị vô cùng! Bởi vì trên đài cao, nữ nhân tôn quý nhất của Tây Hạ, Hoàng thái hậu đang ngồi!

Hôm nay là đại hôn của Hoàng thượng, nhưng xe phượng của Hoàng thái hậu lại bị cản bên ngoài Phượng thành, không bước vào được nửa bước, thật vất vả mới đi vào cung, vậy mà ngồi một lúc vẫn không thấy nhân vật chính đâu, bà ta không giận được sao?

Có người thật cẩn thận ngẩng đầu, vừa vận nhìn Thái hậu về mặt giận dữ, ánh mắt sắc bén phát lạnh.

“Người đâu! Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đâu?” Hàn Thái hậu rốt cục cũng đặt câu hỏi, ngồi lâu vậy rồi mà vẫn không thấy ai đến, nói cách khác đây là cố ý không tiếp! Lại nghĩ đến việc bị ngăn cản ngoài thành, bà ta nhất thời đã hiểu Hiên Viên Tuyết muốn ra oai phủ đầu.

“Hồi Thái hậu! Hoàng thượng cùng Hoàng hậu ở Tê Phượng cung vẫn chưa ra, bên ngoài có rất nhiều ngự lâm quân, không ai vào được!” Phúc công công bên người Thái hậu khô mặt, hẳn biết Thái hậu hiện tại rất giận, nhưng không ai có thể nào vào được, càng không cần nói thỉnh Hoàng thượng cùng Hoàng hậu tới.

“Cô cô! Linh Nhi thấy Hoàng hậu này căn bản không để người vào mắt!” Tiểu nha đầu vẫn yên lặng đứng bên cạnh Thái hậu đột nhiên mở miệng, trên khuôn mặt non nớt tỏ rõ bất mãn, nhưng rõ ràng là có hai người không tới, vậy mà nàng ta lại nói thẳng là Hoàng hậu không nói Hoàng thượng. Đây là ý gì?

“Hừ!” Hàn Thái Hậu hừ một tiếng thật mạnh, tối khí quanh thân lại giảm xuống vài phần: “Người đâu! Mời Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đến cho ai gia!”

Dứt lời, thái giám còn chưa lĩnh chỉ, bên ngoài đã truyền đến thanh âm của An công công: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Hồ! Nghe tiếng, người dưới đất đều không hẹn mà cùng nhẹ nhàng thở ra, chánh chủ đã đến, nguy cơ của bọn họ cũng giảm đi!

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!” Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn ra cửa đại điện, lúc nhìn thấy thân ảnh hai người tới mà nhất thời kinh diễm.

Hiên Viên Tuyết một thân long bào tử kim màu đen, đầu đội kim quan cưỡi long tượng bảo thạch, khuôn mặt như thần, dáng người cao lớn, bất luận bộ dáng thế nào vẫn khiến người ta có cảm giác cao cao tại thượng. Mà Thiên Thanh Hoàng cũng một thân phượng bào màu vàng đen, trên đầu cài trang sức kim phượng ánh mặt trời, lộ ra khuôn mặt không tính tuyệt sắc nhưng thập phần dễ nhìn. Rõ ràng rất khác biệt với Hiên Viên Tuyết, nhưng giờ phút này khi bọn họ đứng chung một chỗ lại rất xứng đôi, uy nghi tẫn tẫn, quý khí thiên thành.

Triệu Phi Tuyết ngồi một bên thấy hai người cùng đến thì thiếu chút nữa cắn lưỡi. Nàng ta đã tận mắt nhìn tiểu nha đầu kia đem được độc vào phòng Thiên Thanh Hoàng, cũng tự mình xác nhận Thiên Thanh Hoàng đã uống, nhưng vì sao Thiên Thanh Hoàng vẫn còn sống tốt đẹp như vậy? Không chỉ như thế, còn hoàn thành đại hôn, vị trí Hoàng hậu nắm chắc trong tay! Hai ngày qua nàng ta không phát hiện, nhưng ngay cả hôm nay Tư Đồ Văn Thiên

cũng không thấy đâu, điều này khiến nàng ta có dự cảm không tốt.

Ánh mắt của Thái hậu dừng trên người Thiên Thanh Hoàng, đem uy áp toàn thân đánh về phía nàng. Đáng tiếc là Thiên Thanh Hoàng lại không đổi sắc mặt, từng bước cùng Hiền Viên Tuyết đi lên đài cao.

Thiên Thanh Hoàng không chớp mắt nhìn Thái hậu, đã hơn bốn mươi tuổi mà thoát nhìn như mới hơn hai mươi, không ai có thể tin đây là Thái hậu đương triều! Dung nhan được chăm sóc cẩn thận cùng với trang dung tinh xảo, so với hai vị quý phi còn xinh đẹp hơn. Không hổ là Vô lâm Đế nhất mỹ nhân năm đó! Nhưng ánh mắt chứa đựng âm mưu cùng tính kế kia lại khiến hào cảm trở thành hư vô.

Một thân cung trang hoa lệ minh hoàng thêu long phượng khiến người khác không mở được mắt. Thiên Thanh Hoàng nhìn mà muốn cười, Thái hậu này muốn làm Vô Tắc Thiên sao? Từ trước tới nay, chỉ có Hoàng thượng, Hoàng hậu cùng Thái tử mới được mặc y phục minh hoàng, còn Thái hậu chỉ được mặc vàng nhạt, hoặc từ hồng thâm sắc. Nhưng vị Thái hậu này lại cố tình mặc minh hoàng, nói bà ta không có dã tâm cũng không ai tin!

Cảm giác hơi thở Hiền Viên Tuyết bên cạnh có chút biến hóa, Thiên Thanh Hoàng nắm tay hần thật chặt. Hiền Viên Tuyết vừa nói với nàng, nữ nhân này đã từng bức tử mẫu phi hần yêu nhất, thậm chí còn muốn giết hần, đáng tiếc cuối cùng lại bị hần giết con trai cùng trượng phu, đoạt đi ngôi vị hoàng đế bà ta tâm tâm niệm niệm!

Nữ nhân trước mắt, chính là Hàn gia tiểu thư của nhất đại thế gia Tây Hạ, đồng thời cũng là đệ tử chân truyền của chương môn Chuyên môn phái. Một thế gia chỉ nữ đi lên hậu vị cũng không phải dễ dàng, điều này liên quan đến tranh cãi trong võ lâm. Phụ hoàng của Hiền Viên Tuyết, cũng chính là Hiền Viên Ngân khi còn trẻ đã đi du ngoạn giang hồ, dựa vào một thân võ công bất phàm mà ở trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, nhưng trong một trận đấu vì không cẩn thận giết chết võ học đời thứ hai Thiếu tông chủ tông phái Minh tông mà kết thù truyền kiếp với Minh tông.

Hiền Viên Ngân biết mình gây ra đại họa, liền tuyệt tích cùng giang hồ. Không ngờ người của Minh tông tra được hần là hoàng đế Tây Hạ. Người trong võ lâm vốn không có khái niệm với hoàng quyền, tông chủ Minh tông treo thưởng vạn kim để lấy đầu Hiền Viên Ngân. Cho dù Hoàng cung có thù hờ cường đại, nhưng vẫn không ngăn được từng nhóm từng nhóm giang hồ liên tục ám sát. Cho nên đừng nói giang hồ, ngay cả cửa tử cung hần cũng không dám đi ra.

Đúng lúc này, một Tiếp dư Hàn Thái Hậu đi đến, mặt ngoài lấy thân phận là người Chuyên Môn phái hóa giải nguy hiểm, một mặt cũng dễ dàng ngồi lên ngôi vị Hoàng hậu.

Nói cho cùng thì đây cũng chỉ là một giao dịch mà thôi! Bởi vì đó là hoàng gia!

“Hoàng hậu quả nhiên đại giá a, còn phải để ai gia tam thỉnh tứ thỉnh mới được gặp!” Hàn Thái Hậu phát ra một tiếng cảm thán kỳ dị, ánh mắt dừng trên người Thiên Thanh Hoàng cũng càng thêm sắc bén. Cô gái trước mắt này không đơn giản, người có thể chịu được uy áp của bà ta không nhiều, vậy mà một cô gái bình thường lại khiến người ta không thể bỏ qua, cho dù trong trường hợp như vậy cũng rất bình tĩnh thong dong.

“Thái hậu quá lời rồi. Bản cung cũng vừa mới biết người về a. Không phải cũng vội vàng qua đây sao?” Thiên Thanh Hoàng cười nhẹ, thản nhiên ngẩng đầu đối diện cùng Hàn Thái hậu, rõ ràng rất tùy ý, nhưng không ai dám nhìn thẳng.

Bản cung? Người? Chẳng những xưng hô không tôn kính, ngay cả ngữ khí cũng rất tùy tiện. Đây là trực tiếp coi rẻ tôn nghiêm của Thái hậu sao?

“Lớn mật! Người dám bất kính với Thái hậu! Nhìn thấy Thái hậu dám không thi lễ?” Hàn Linh Nhi uy phong đứng lên quát.

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Người là ai? Nhìn thấy Đế hậu sao không thi lễ?”

Hàn Linh Nhi không ngờ vừa mới hỏi xong đã lập tức bị hỏi lại, bởi vì nàng ta là chất nữ của Thái hậu, cho nên tất cả đều phải cung kính, nào có ai dám nói chuyện với nàng ta như vậy, cho nên lập tức phản xạ rống lên: “Ta là chất nữ của Thái hậu!”

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Chất nữ của Thái Hậu chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thư thế gia. Công chúa Tây Hạ thấy bản cung còn phải cung kính quý xuống gọi một tiếng Hoàng tẩu! Người nghĩ chất nữ của Thái Hậu thì giỏi sao?”

Sắc mặt lạnh lùng: “Người đâu! Kẻ này bất kính với Đế hậu, coi rẻ uy nghiêm thiên gia, kéo ra ngoài chém cho bản cung!”

Dứt lời, không khí nháy mắt động lại.

“Ai dám?” Thái hậu vỗ long án hét lớn, khuôn mặt bởi vì tức giận mà vặn vẹo: “Hoàng hậu thật to gan! Người của ai gia cũng dám động sao?”

Thiên Thanh Hoàng hào không úy kỵ ngẩng đầu: “Thái Hậu nương nương nghĩ sao?”

“Cô cô! Đừng để người không đáng chọc tức đến mình!” Hàn Linh Nhi nhu thuận thuận khí cho Hàn Thái hậu, rất ra dáng một hậu bối hiếu thuận.

“Hừ!” Hàn Thái hậu hừ lạnh, rốt cục cũng bình phục cảm xúc, cười lạnh nhìn Hiền Viên Tuyết: “Đại hôn của Hoàng thượng không có ai gia. Hơn nữa hôn lễ này ai gia còn chưa đáp ứng đâu! Hậu vị Tây Hạ cũng không phải do một mình Hoàng thượng định đoạt! Hơn nữa, Hiền Viên hoàng thất chúng ta không có kẻ bất hiếu không tôn kính trưởng bối, cũng không có một nữ tử không lễ giáo như vậy!”

Nghe vậy, đại thần phía dưới đều cả kinh, Hoàng hậu vừa được sắc phong Thái hậu đã nói muốn phế, đây chính là lần đầu tiên từ lúc khai quốc tới nay!

Mà Triệu Phi Tuyết cũng rất vui mừng, chỉ cần Thiên Thanh Hoàng bị đẩy xuống dưới, người có tư cách ngồi lên hậu vị nhất chỉ còn một mình nàng ta!

Hàn Linh Nhi tràn đầy đắc ý, Thái Hậu cô cô đã nói hậu vị của Hiền Viên Tuyệt là của nàng ta. Nàng ta vốn tưởng Hoàng hậu này rất lợi hại, không ngờ ngay câu đầu tiên đã bị cô cô nói phế!

Một người khác nghe vậy cũng mạnh mẽ ngẩng đầu, chính là chất nữ của Ngự tướng Ngụy Ánh Nguyệt. Nàng ta ngẩng đầu nhìn Thái hậu, sáng lên một chút hi vọng. Nàng ta vẫn luôn ái mộ Hiền Viên Tuyệt, từ nhỏ đã luôn mơ ước thân ảnh cô tuyệt kia. Trước đây nàng ta nghĩ mình sẽ là Hoàng hậu duy nhất, không ngờ Thiên Thanh Hoàng lại nhanh chân đến trước, nếu Thiên Thanh Hoàng không còn hậu vị, vậy thì chắc chắn hậu vị sẽ của nàng ta.

“Ý Thái Hậu muốn nói trăm hành sự không tính toán?” Hiền Viên Tuyệt lạnh lùng mở miệng.

Đáy lòng Hàn Thái hậu hừ lạnh, đối với Hiền Viên Tuyệt bà ta vừa hận lại vừa khinh thường, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ giả bộ luận sự nói: “Hoàng thượng nghĩ ai gia nói không đúng?”

“Đại hôn của Hoàng thượng không có ai gia, đây chính là bất kính. Thấy ai gia Hoàng hậu lại không thi lễ, đây là tội thứ hai. Chồng đối ai gia còn không hề hỏi ý, đây là thái độ một mẫu nghi thiên hạ nên có sao?”

Thiên Thanh Hoàng khẽ nhíu mày, nàng không thích nhất chính là kẻ nghiền ngẫm từng chữ, tỏ vẻ nho nhã gì đó!

“Thái hậu tuổi đã lớn, nên hảo hảo bảo dưỡng tuổi thọ thì hơn. Phúc công công, còn không mau đưa Thái hậu về cung, miễn cho bà lại hồ ngôn loạn ngữ!” Hiền Viên Tuyệt lạnh lùng mở miệng, cũng muốn trực tiếp tiến bước Thái hậu. Phúc công công khó xử nhìn Thái hậu lại nhìn Hiền Viên Tuyệt, không biết nên làm thế nào.

“Hoàng thượng! Người dám!” Không ngờ Hiền Viên Tuyệt muốn trực tiếp tiến bước bà ta, Hàn Thái hậu trừng mắt phượng, không che giấu chút tức giận nào. Tuy bà ta cùng Hiền Viên Tuyệt vẫn không hòa thuận, nhưng trước kia Hiền Viên Tuyệt vẫn phải kiêng nể thân phận Thái hậu để người khác không bàn tán. Nhưng rõ ràng hiện tại Hiền Viên Tuyệt không còn cô kỵ nữa!

“Trẫm có gì không dám?” Hiền Viên Tuyệt hừ lạnh, cường đại thế áp làm cho người ta không dám làm gì: “Người đâu! Đưa Thái hậu hồi cung!”

Dứt lời, có hai người từ chỗ tối bay ra, lôi kéo Thái hậu biến mất khỏi đại điện, tốc độ làm cho người ta phải lưu luyến! Biến hóa bất thành làm cho các đại thần kinh hãi, không khỏi nhớ tới vài năm trước ở trên Kim Loan điện, Hiền Viên Tuyệt cùng một lúc chém chết mấy đại thần. Tất cả đều thấy sau lưng một mảnh âm nóng, mồ hôi ướt đầm.

“Cô cô...” Hàn Linh Nhi sau khi phản ứng kịp thì bắt đầu bối rối, nhưng không đợi nàng ta nói thêm gì đã bị Phúc công công kéo đi cùng.

Hiền Viên Tuyệt lúc này mới nắm tay Thiên Thanh Hoàng bước lên long ý, hai người sống vai ngồi xuống. Ánh mắt Hiền Viên Tuyệt sắc bén đảo qua mọi người phía dưới: “Còn ai có ý kiến với Hoàng hậu của trẫm thì cứ nói ra!”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Tất cả đều bị vương uy của Hiền Viên Tuyệt chế phục, không một ai dám phản đối. Ngay cả Thái hậu cũng bị thỉnh đi, bọn họ còn nói thì không phải muốn chết sao?

Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn về phía Hiền Viên Tuyệt, vừa vận hấn cũng quay đầu lại, ánh mắt hai người chạm vào nhau, nhìn nhau cười, thâm tình trong con ngươi chỉ có đối phương mới thấy rõ.

“Xem ra bản thái tử đã tới chậm nên bỏ lỡ mất trò hay?” Đúng lúc này, một thanh âm cười khê vang lên, Thiên Thanh Hoàng có chút kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy ở cửa đại điện chột lóe bóng trắng, một thân ảnh trường bào màu đơn đi đến, mặt như quan ngọc, mi như bút họa, mắt phượng lưu chuyển, diện mạo hiền ngang, tư thái bất phàm, liếc mắt một cái cũng biết là mỹ nam! Tuy rằng không tuấn mỹ không giống phàm nhân như Hiền Viên Tuyệt, nhưng cũng là một mỹ nam hiếm thấy.

Ở thời điểm mọi người đều kinh diễm, hắn đã đi tới bên trong đại điện, đối Hiền Viên Tuyệt chấp tay thi lễ: “Đông Hán Tư Đồ Dục chúc mừng Hoàng thượng đại hôn!”

Hiền Viên Tuyệt nhíu mày, nếu hắn nhớ không lầm thì người này trên danh nghĩa xem như là tình địch của hắn. Tuy không có động tác thực tế, nhưng hắn đã từng ở trên đại điện Đông Hán tranh đoạt Thiên Thanh Hoàng với mình. Mặc dù cuối cùng đã buông tay, nhưng cũng không có nghĩa không có chuyện này. Bất quá hiện tại Hoàng Nhi đã là thê của hắn, cho nên không muốn so đo nữa.

“Đa tạ Thái tử! Vất vả cho Thái tử ngàn dặm xa xôi đến đây. Mời nhập tòa.”

Đúng vậy! Tư Đồ Dục đã là Thái tử Đông Hán, thế lực còn mạnh hơn Tư Đồ Lăng đã từng là Thái tử trước đó. Hắn cưới Thiên gia chi nữ Thiên Thanh Liên, nhưng chi phong làm trắc phi. Tuy có nhiều người tranh luận, nhưng hắn đã kiên trì thì không ai thay đổi được. Một tháng trước, Thiên Thanh Liên gả vào hoàng cung, làm phi tử đầu tiên của hắn, tuy chi là trắc phi!

Mà Thiên Dịch Ngôn cũng phản chiến trợ giúp Tư Đồ Dục, Thiên gia cùng Thượng Quan gia hoàn toàn quyết liệt, Hoàng hậu chỉ còn Bát hoàng tử làm con thừa tự trên danh nghĩa, vì vậy Thượng Quan gia liền trợ giúp Bát hoàng tử, trong triều tiếp tục chia làm hai phái, nhưng phái của Tư Đồ Dục đã tuyệt đối áp chế.

Tư Đồ Dục từ trong tay tùy tùng nhận một cái hộp gấm: “Đây là lễ vật ta hứa tặng Hoàng hậu, hi vọng Hoàng hậu có thể tự mình mở ra.”

An công công nhìn sắc mặt Hiền Viên Tuyệt, sau đó mới đi xuống cầm lấy hộp gấm, cung kính đưa cho Thiên Thanh Hoàng.

Thiên Thanh Hoàng nhìn Hiên Viên Tuyết một cái, nâng tay mở hộp gấm, hàn khí lạnh lẽo liền phả vào mặt khiến không khí giảm xuống vài độ. Bên trong hộp gấm tinh mỹ là một chú thủy màu đen, nếu như nói về mỹ cảm thì chỉ sợ còn chưa bằng chú thú nhặt ven đường. Nhưng Thiên Thanh Hoàng liếc mắt đã biết chú thú này có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm!

“Chú thú dùng huyền thiết vạn năm mới đúc thành, lễ này quá lớn.” Hàn khí lạnh lẽo này tuyệt đối chỉ có huyền thiết ngàn vạn mới phát ra được. Huyền thiết ngàn năm đã rất khó tìm, càng không cần nói chú thú vạn năm. Đây tuyệt đối là trân phẩm hi thế!

“Người có thể biết rõ đây là vật gì thì coi như lễ này ta tặng người!” Tư Đồ Dục mỉm cười nhìn Thiên Thanh Hoàng, nàng nói là ‘người’, mà không phải ‘Thái tử’, nói cách khác nàng đã xem hắn là bằng hữu. Điều này khiến hắn vô cùng sung sướng.

“Trẫm thay hoàng hậu cảm tạ Thái tử.” Hiên Viên Tuyết tất nhiên cũng biết giá trị của huyền thiết vạn năm. Lễ vật trân quý như vậy Tư Đồ Dục không chớp mắt đã đưa ra, làm cho hắn có cảm giác nguy cơ. Nắm chặt tay Thiên Thanh Hoàng, tuyên bố quyền sở hữu, chỉ tiếc động tác nhỏ này không khiến hai người kia chú ý.

“Hoàng Thượng khách khí rồi. Đồ tốt tất nhiên muốn tặng cho người có thể làm nó phát huy tác dụng lớn nhất. Huyền thiết này ta giữ cũng vô dụng, đưa cho hoàng hậu là tốt nhất.” Tư Đồ Dục nói.

Thiên Thanh Hoàng cũng thấy được trong giọng nói của Tư Đồ Dục có sự chân thành, hảo cảm cũng tăng thêm. “Lễ bầy ta nhận, nhưng cũng không nhận không, coi như ta nợ người một nhân tình đi.”

Lần này Tư Đồ Dục không từ chối, có thể để nàng tặng cho một nhân tình, giá trị này tuyệt đối lớn hơn khối huyền thiết kia!

“Lễ vật của Thái tử diện hạ lớn vậy làm bốn vương thấy lễ vật của mình không có thành ý à!” Một thanh âm trêu chọc vang lên.

Người tới mặc một thân tử kim y phục Vương gia chính thống, khuôn mặt tiểu tựa phi tiểu, thoát nhìn không để ý, nhưng con ngươi tính kế lại bán đứng hắn. Người này chính là Vương gia có thế lực lớn nhất của Nam Phong, Đông Phương Hằng!

Thiên Thanh Hoàng nhìn ra cửa đại điện, nghi hoặc vô cùng, chẳng lẽ Tây Hạ không có thiết lễ quan sao? Sao đám người này cứ như ma quỷ đột nhiên xuất hiện vậy? Khóe mắt lại nhìn thân ảnh run run quỳ gối ngoài cửa, nhất thời buồn cười, lễ quan này chắc đã bị dọa rồi!

Tư Đồ Dục xoay người, tất nhiên biết người đang tới. Nói đến Nam Phong thì vấn đề đàm luận nhiều nhất chính là vị Hằng Vương này. Hắn chỉ là một Vương gia, nhưng quyền lực còn lớn hơn Hoàng thượng, nói hắn có nửa giang sơn của Nam Phong cũng không đủ.

Đông Phương Hằng là hoàng thúc nhỏ tuổi nhất của đương kim Hoàng thượng Đông Phương Vô Dật, tuổi của hai người này tương đương nhau. Trước khi tiên hoàng của Nam Phong còn chưa băng hà, hai người đã cang đầu cang thủy hóa bất dung, sau khi tiên hoàng đi rồi lại càng thêm ác liệt. Một người là Đế vương tí mĩ tính kẻ, một người là Vương gia dã tâm bùng bùng, cả hai đã khiến triều đình Nam Phong chia làm đôi, ngay cả binh quyền cũng dùng đến.

“Hằng Vương nói đùa rồi. Ta tin lễ vật của Hằng Vương nhất định sẽ làm người ta mở rộng tầm mắt.” Nếu như nói Đông Phương Hằng là sói, thì Tư Đồ Dục cũng nham hiểm không kém. Đối mặt với ai hắn cũng khéo cười, thoát nhìn tao nhã nhưng lại là nhân tài nguy hiểm nhất.

“Ha ha!” Đông Phương Hằng nhún mày cười, đóng quạt xếp cầm trong tay lại, đối Hiên Viên Tuyết chấp tay: “Nam Phong Đông Phương Hằng chúc mừng Hoàng thượng đại hôn!”

Hiên Viên Tuyết nâng tay: “Vương gia không cần đa lễ!” Tất cả đều biết Đông Phương Hằng ở Nam Phong như một hoàng đế thứ hai, cho nên Hiên Viên Tuyết cũng muốn cho hắn mặt mũi.

“Ha ha!” Đông Phương Hằng đầu tiên là sang sảng cười, sau đó lập tức vung tay lên: “Người đâu! Đem hạ lễ của bốn vương lên!”

Nghe vậy, mọi người không hẹn mà cùng hướng ra cửa đại điện, tò mò muốn biết xem rốt cuộc là cái gì.

Rất nhanh sau đó, hai đại hán liền nâng một thứ gì đó dài hai thước lên, phía dưới là tấm ván gỗ, mặt trên của ván gỗ treo hồng trù, thấp thoáng có thể thấy bên trong. Thiên Thanh Hoàng nheo mắt... sẽ không phải...

Đông Phương Hằng tiến lên vén hồng trù, lộ ra ‘vật’ bên trong, thanh âm phập phồng hít không khí nhất thời vang lên trong đại điện, có quan viên còn chảy máu mũi.

Sắc mặt Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng: Quả nhiên!

Nằm bên trong đúng là một nữ nhân, chuẩn xác mà nói, là một yêu nữ xinh đẹp ngủ say. Nàng nghĩ Goyard đã đủ yêu nghiệt, không ngờ ở đây có người còn kiều diễm hơn cả Goyard. Nàng ta nghiêng người ngủ, khuôn mặt yêu diễm buồn ngủ không chân thực, tóc dài hai thước, không mặc quần áo, tóc đen đan vào thân thể làm thân mình đầy đặn như ẩn như hiện, câu dẫn người khác phạm tội! Nhất là theo tiếng hít thở, bộ ngực lớn gấp hai thường nhân liên tục phập phồng, làm vật dưới thân của sinh vật đực đầm máu bành trướng, ngay cả mấy lão quan viên cũng người người ghen đỏ mặt!

Bất quá có mấy người lại khác biệt, tối thiểu là Đông Phương Hằng khi nhìn lại chỉ xem như vật phẩm, không có cảm giác gì cả. Mà mặt Tư Đồ Dục cũng không đỏ sắc, tựa như hắn đang nhìn không phải một nữ nhân, mà là một pho tượng.

Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn Hiên Viên Tuyết, vừa vặn chống lại cặp con ngươi sâu thẳm, bên trong lạnh lùng một mảnh, lại có thâm tình hỗn loạn nặng quen thuộc: “Hoàng Nhi lo lắng ta sẽ bị câu dẫn?”

Thiên Thanh Hoàng không nói, nàng đúng là có nghĩ như vậy!

Hiên Viên Tuyết cúi đầu hôn lên bên tai Thiên Thanh Hoàng, thanh âm mang theo ý cười: “Trong lòng ta vĩnh viễn chỉ có Hoàng Nhi, những nữ nhân khác không là gì cả. Hoàng Nhi đừng suy nghĩ bậy bạ, nếu không sẽ oan uổng cho ta nga!”

Hơi thở ấm áp phun lên tai làm cảm giác ngứa ngáy chạy thẳng vào lòng, khiến người ta muốn trốn lại không trốn được. Thiên Thanh Hoàng đẩy thân mình hẳn ra: “Đừng nháo!”

Hiên Viên Tuyết nhìn nàng hơi giận, cũng không đùa nữa, quay đầu nhìn về người phía dưới, con ngươi sâu thẳm không thấy chút cảm xúc: “Đây là lễ vật Hằng Vương đưa trăm?”

“Đúng vậy!” Đông Phương Hằng rất rộng rãi thừa nhận, nhưng biểu tình rất bình thường: “Đây là mỹ nhân bốn vương phát hiện trong một bộ tộc trên Tuyết Sơn. Nghe nói thể chất của bộ tộc Tuyết Sơn rất đặc biệt, nữ tử hàng năm đều ăn tuyết liên sang quý nên thân mình tản ra hơi thở thanh linh giúp thanh tâm dưỡng thần.”

Thiên Thanh Hoàng trong lòng khinh bỉ, sợ là không phải thanh tâm dưỡng thần, mà là dục huyết tràn đầy, thần hồn điên đảo!

Nói xong, Đông Phương Hằng còn tựa như thật cẩn thận nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng hậu nương nương sẽ không vì vậy mà sinh khí với bốn vương chứ? Bất quá lời bốn vương nói là sự thật. Hơn nữa nghe nói nữ tử Đông Hán tài đức vẹn toàn lại rất khoan dung nhường nhịn, chắc nương nương sẽ không quan tâm bốn vương đưa lên một chỉ bán tú cho hậu cung của Hoàng Thượng chứ?”

Thiên Thanh Hoàng cười khê: Muốn chặn họng thì cũng chặn rồi, ngươi còn muốn ta nói gì? “Nếu đây đã là lễ vật của Vương gia, bản cung tất nhiên sẽ không có ý kiến, hơn nữa bản cung còn thay Hoàng thượng cảm tạ Vương gia!”

Đông Phương Hằng hơi kinh ngạc, không nghĩ Thiên Thanh Hoàng sẽ nói như vậy, nhất thời cảm thấy Hoàng hậu này chắc chắn có ý tứ khác. Mà Tư Đồ Dục cũng không lo lắng chút nào, dựa theo hiểu biết của hắn, nàng không phải người cam chịu.

Mà Hiên Viên Tuyết ngay cả mí mắt cũng không động, nhất điểm cũng không nghĩ Thiên Thanh Hoàng sẽ để yên cho nữ nhân này bước vào hậu cung.

“Nếu lễ này Vương gia đã đưa cho Hoàng thượng, vậy Hoàng thượng có phải cũng nên thu xếp không?” Thiên Thanh Hoàng hàm ý cười hỏi, ý tứ không nhiều người biết.

“Đương nhiên phải vậy.” Đông Phương Hằng rất muốn biết nữ nhân này muốn làm gì.

“Vậy Hoàng Thượng có thể ban lễ vật này cho thần thiếp không?” Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Tuyết.

Hiên Viên Tuyết không thể không chế run lên, lần đầu tiên hắn được nghe nàng nói hai chữ ‘thần thiếp’, tuy rằng biết nàng muốn đùa dai, nhưng lại cảm thấy dễ nghe đến chết tiệt. Ánh mắt dừng lên đôi môi đỏ mọng phun ra hai chữ này, nếu không phải hiện tại không được thì hắn khẳng định đã muốn hung hăng ném thử. Lại nghĩ đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai người mà những kẻ này còn cố tính đến muộn, trong lòng hắn vô cùng buồn bực.

“Hoàng Nhi muốn thế nào thì cứ làm thế đó đi!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng nhướn lên ý cười nắng mới, nâng làn váy từ vị trí đứng dậy, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người nhẹ nhàng đi xuống đài cao, tới gần nữ nhân đang ngủ say.

Đi đến trước mặt vu vật kia rồi ngồi xổm xuống, đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt làm nữ tử cũng phải xấu hổ, chân thành tán thưởng: “Chắc chắc! Đúng là mỹ nhân khó gặp.”

Mọi người nhất thời bị mê hoặc, nàng không phải nên tức giận sao? Sao ngược lại lại chạy tới tán thưởng?

Nhưng mà đúng lúc này, Thiên Thanh Hoàng đột nhiên đứng dậy, trong tay không biết từ khi nào xuất hiện một chùy thủ đen thùi, giơ tay chém xuống, ở trong không trung lướt qua vô số ánh sáng.

Cuối cùng, Thiên Thanh Hoàng thu tay, kéo khăn tay lau chùi thủ, về mặt tán thưởng: “Không hổ là thứ huyền thiết vạn năm tạo ra!”

Dứt lời, sấp chùy thủ vào vỏ, xoay người tiêu sái lên đài cao.

“A...” Không biết ai là người hét chói tai đầu tiên, chỉ thấy trên làn da tuyết trắng của mỹ nhân vốn đang ngủ say bắt đầu xuất hiện những vết nứt, từ đầu đến chân không ít, càng kỳ lạ là toàn bộ quá trình không chảy một máu, tựa như bị đóng băng.

Cuối cùng, thiên hạ xinh đẹp kia chỉ còn lại một khối khung xương đầm đìa máu tươi, nhưng vẫn duy trì tư thế ngủ say. Càng kỳ lạ tất cả là nội tạng đã bị vỡ, nhưng trừ bỏ một bãi máu loãng thì không còn nhìn được gì!

“Oe...” Các đại thần ban đầu còn dục hỏa tràn đầy hiện tại đã ghé lên bàn phun lớn. Mà những thiên kim tiểu thư nhất gan không gặp qua trường hợp

nào như vậy cũng vị dọa đến hôn mê.

Cho dù là người đã nhìn quen huyết tinh như Triệu Duệ, Đông Phương Hằng cùng Tư Đồ Dực cũng không khỏi cảm thấy ghê tởm, đồng thời cũng khiếp sợ với thủ đoạn huyết tinh của Thiên Thanh Hoàng. Phỏng chừng mấy ngày nữa, đại bộ phận những người ở đây vẫn còn thấy ác mộng!

Chỉ có Hiên Viên Tuyết mặt không đổi sắc, tựa hồ chuyện này rất bình thường.

Thiên Thanh Hoàng ngồi trở lại bên người Hiên Viên Tuyết, thương thức nhìn kiệt tác của mình, cuối cùng còn cảm thán một câu: “Đúng là mỹ nhân, ngay cả xương cốt cũng hoàn mỹ hơn so với người bình thường!”

Dứt lời, đại diện vẫn phập phồng vang lên tiếng nôn ọe. Hiên Viên Tuyết sùng nịch nhìn bộ dáng Thiên Thanh Hoàng hưng trí bừng bừng, ánh mắt bắt đầu đi nhưng không có ý tứ trách cứ. Hắn không quan tâm có đắc tội với Đông Phương Hằng hay không.

Cuối cùng, Đế Hậu đã đi, mà đám người vẫn đứng không vững, nôn ọe liên tục...

Đông Phương Hằng nhìn khung xương làm cho người ta sợ hãi mà hứng thú càng thêm nồng đậm. Hoàng hậu này quả nhiên không giống người thường, trách không được Hiên Viên Tuyết lại sùng ái như vậy. Bọn họ vừa mới rời đi, hắn đã kỳ vọng được gặp lần nữa.

Tư Đồ Dực dùng khăn tay che mũi, ánh mắt dừng trên da thịt không chảy ra, mâu quang hiện lên ý nghĩ sâu xa, suy nghĩ điều gì thì cũng chỉ có hắn biết...

...

Ngự hoa viên một mảnh yên tĩnh, Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết một trước một sau đi trên hành lang gấp khúc thật dài, ngẫu nhiên có cung nữ thái giám nhìn thấy bọn họ, đều chạy nhanh hành lễ thối lui.

“Hoàng Nhi!” Một tiếng gọi bắt đầu vang lên, Thiên Thanh Hoàng rơi vào một vòng ôm ấm áp mà quen thuộc, nàng cũng không giãy dụa, để tùy hắn ôm.

“Làm sao vậy?” Nàng vẫn cảm giác cảm xúc của hắn có chút cổ quái, chẳng lẽ bởi vì nữ nhân kia?

“Hoàng Nhi! Lòng ta đau!” Hiên Viên Tuyết rầu rĩ nói làm khơi dậy tức giận trong lòng Thiên Thanh Hoàng: “Chỉ là một nữ nhân thôi, có gì mà đau!”

“Hoàng Nhi, nàng đang nói gì à?” Hiên Viên Tuyết nghe ngữ khí của Thiên Thanh Hoàng xong thì hoàn hồn, Hoàng Nhi của hắn có phải đang hiểu lầm không?

Bỏ mặc hắn ngây người, Thiên Thanh Hoàng muốn tránh khỏi vòng ôm, lại bị Hiên Viên Tuyết phản xạ nhanh kéo sát vào trong lòng: “Hoàng Nhi, nàng hiểu lầm rồi!”

Thiên Thanh Hoàng tràn đầy lửa giận, không quan tâm hắn nói cái gì, chỉ muốn rời xa hắn, ngữ khí cũng không tự giác tăng thêm: “Nếu đau lòng thì bảo Đông Phương Hằng tìm cho một cái khác à! Tuyết Sơn lớn như vậy, khẳng định không thiếu!”

“Ha ha!” Nghe vậy, Hiên Viên Tuyết lại nở nụ cười, hơn nữa cười càng lớn tiếng.

“Chàng cười cái gì?” Thiên Thanh Hoàng tức giận trừng mắt một cái.

Hiên Viên Tuyết nhìn bộ dạng này của nàng, tâm tình tốt đến cực điểm: “Hoàng Nhi, nàng đang ghen!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng cũng đột nhiên ý thức được hành vi của mình có chút không đúng, nhưng ngoài miệng vẫn kiên quyết không thừa nhận: “Không có!”

“Hoàng Nhi, nàng nhất định đang ghen!” Hiên Viên Tuyết khẳng định nói, trong lòng vì đáp án này mà hạnh phúc.

“Ta nói không có là không có!” Thiên Thanh Hoàng nhất thời giận dữ, đáng tiếc vòng tay Hiên Viên Tuyết lại như thiết cô, không thể tránh ra được. Mất đi vẻ lạnh lùng, Thiên Thanh Hoàng cũng quên mất mình có tuyệt thế võ công, quên nàng có thể nháy mắt dòi đi, ngay cả Hiên Viên Tuyết cũng tuyệt đối không ngăn được. Đáng tiếc nàng còn đang nghĩ Hiên Viên Tuyết đau lòng vì nữ nhân kia, không thể nhớ mình có võ công.

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết bắt đầu đi, đem Thiên Thanh Hoàng không an phận gát gao ấn vào ngực, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Hoàng Nhi ngốc! Ta đau lòng là vì nàng à!”

Thiên Thanh Hoàng toàn thân chấn động, đỉnh chỉ giãy dụa.

“Hoàng Nhi của ta tốt đẹp như vậy, vĩ đại như vậy, nhưng ta rõ hơn ai hết phía sau sự vĩ đại ấy nàng phải trả giá bao nhiêu! Hoàng Nhi càng cường đại, ta lại càng đau lòng, đau lòng vì Hoàng Nhi phải từng chịu khổ, ảo não vì khi ấy ta không có cách nào ở bên cạnh Hoàng Nhi!” Thanh âm của Hiên Viên Tuyết trầm thấp như đàn violon, làm cho lòng người vô cùng cảm động.

Thiên Thanh Hoàng tựa lên ngực Hiên Viên Tuyết, gát gao nắm chặt vạt áo hắn. Nàng không muốn làm gì cả, chỉ thầm nghĩ được dựa vào hắn như vậy là tốt rồi...

Khỏe mắt lướt qua một tia thanh lệ trong suốt, dừng ở trước ngực Hiên Viên Tuyết trong chớp mắt. Giờ khắc này, Thiên Thanh Hoàng cảm thấy mình cũng không phải quá khổ sở, bởi vì ít nhất hiện tại nàng có hắn!

Hai người ở trong gió đêm ôm nhau, một thân màu đen như muốn dung nhập vào hắc ám, nhưng lại như minh châu sáng trong đêm tối, chói mắt không thể bỏ qua.

Hồi lâu sau, toàn bộ hoàng cung chỉ còn nghe thấy tiếng gió đêm, Hiên Viên Tuyết mới nhẹ nhàng buông thiên hạ trong lòng: “Hoàng Nhi! Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta...”

“Ân?” Người trong lòng vô thức cọ cọ trước ngực hắn, nàng cứ nhiên cứ như vậy mà ngủ!

Hiên Viên Tuyết cảm thán, xem ra đêm động phòng hoa chúc duy nhất này đành phải trôi qua như vậy a! Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng nhìn thiên hạ trong lòng ý lại, hắn lại thấy cũng đáng.

Hiên Viên Tuyết ôm lấy thân mình Thiên Thanh Hoàng, nâng bước đi về hướng Tê Phượng Cung. Thiên Thanh Hoàng đang ngủ say chỉ cảm thấy lâng lâng, liền theo bản năng kéo cái gì đó bên người, sau đó tựa vào một nơi ấm áp tiếp tục ngủ.

Hiên Viên Tuyết lần đầu tiên thấy Thiên Thanh Hoàng không có cảm giác an toàn. Cảm giác bất lực như vậy làm cho người ta phải đau lòng, nhưng cũng rất đáng yêu.

“Tiểu...” Hoan Lạc cùng Hoan Hỷ đang ở ngoài cung Tê Phượng gấp đến độ xoay vòng quanh, nhìn Hiên Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng về vừa muốn la lên, lại nhìn Thiên Thanh Hoàng đang ngủ mà lập tức dừng lại.

Hai tiểu nha đầu nhìn nhau, hiểu ý cười, các nàng lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư ngủ không hề phòng bị.

Hai người liền đuổi đi mama dạy lễ giáo đi, sau đó dọn dẹp giường hỷ rồi đóng cửa lại, lưu lại thế giới cho hai người.

Hiên Viên Tuyết nhẹ nhàng đặt Thiên Thanh Hoàng lên giường, khăn trải màu đỏ làm nổi bật làn da trắng nõn, khiến nàng thoạt nhìn kiều diễm hơn, nhưng cũng càng thêm mê người.

Hiên Viên Tuyết đã quyết định tối nay thanh tâm quả dục, nhưng nhìn cảnh sắc này mà thêm thờ dãi, sao Hoàng Nhi của hắn lại ngon miệng vậy a!

Cảm giác hạ phúc trướng đau, Hiên Viên Tuyết thầm mắng một câu, đừng nói là cùng Hoàng Nhi ngủ, cho dù ôm một cái phông chừng cũng không chịu nổi!

Hiên Viên Tuyết vừa mới muốn đứng dậy rồi đi, nhưng lại quên y phục bị Thiên Thanh Hoàng nắm chặt trong tay, cho nên hậu quả đột nhiên đứng dậy chính là bị kéo lại. Bởi vì không đề phòng, cho nên lập tức ngã xuống, vừa vặn nhào vào hai nơi mềm mại trước ngực Thiên Thanh Hoàng. Một cổ huyết khí nhất thời vọt lên mặt, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn đỏ ửng đến khá ngời.

“Ân?” Thiên Thanh Hoàng cảm giác không khoẻ, hơi giật mình chuyển tư thế, sau đó lại tiếp tục ngủ.

Hiên Viên Tuyết ngẩng đầu xác nhận Thiên Thanh Hoàng đang ngủ mới chậm rãi đứng dậy, bất quá lần này hắn đã để ý gỡ tay Thiên Thanh Hoàng ra. Chỉ tiếc là hắn đã xem nhẹ khí lực của nàng, cho dù hắn có làm thế nào cũng không kéo ra được. Rơi vào đường cùng chỉ còn cách cõng ra, để áo ngoài ở lại trong tay Thiên Thanh Hoàng, rồi mặc áo trong đi vào phòng tắm.

“Ào ào... ào...” Thiên Thanh Hoàng nghe tiếng nước tinh lạnh, mở mắt mê mẩn nhìn bốn phía. Khi nhìn đến cảnh vật đỏ thắm trước mắt mới theo theo bản năng nghĩ là phòng ngủ của yêu nghiệt, nhưng lại cảm thấy có chút không đúng, lúc này mới nhớ hôm nay là đại hôn của nàng cùng Hiên Viên Tuyết, còn đây là Tê Phượng Cung. Chỉ khác đã thay đổi màu sắc mà thôi.

Từ trên giường ngồi dậy mới chú ý trong tay đang cầm một bộ quần áo, hơi sùng sốt xong thì lập tức nhận ra là quần áo của Hiên Viên Tuyết. Nhưng sao quần áo của hắn lại ở trong tay nàng?

“Ào ào...” Lại một trận tiếng nước nữa. Thiên Thanh Hoàng đứng dậy đi tới phòng tắm, vừa vén lên rèm che lên đã liền thấy hình ảnh đỏ mặt.

Trong bồn tắm to lớn lượn khói, Hiên Viên Tuyết quang thân nửa người ngâm trong nước. Hắn nhắm chặt hai mắt, tựa hồ rất mỏi, tóc đen tán loạn trên người, bởi vì nước mà ẩm ướt dán lên trước ngực. Nàng vẫn biết dáng người Hiên Viên Tuyết rất đẹp, nhưng lúc thật sự nhìn vẫn cảm thấy mỹ mạo đến mức bất khả tư nghị. Da thịt Hiên Viên Tuyết trắng nõn mềm mại, khiến người ta có xúc động muốn cắn một ngụm!

Dưới cái cảm hoàn mỹ là yết hầu nổi lên, tiếp đó là xương quai xanh tinh xảo, cơ ngực không phải loại cơ bắp to lớn, nhưng rất kiên cố mỹ cảm. Trên bụng có sáu khối cơ hoàn hảo, vân da rõ ràng, không có sẹo lỗi dư thừa, vòng eo tinh trắng, tuy rằng không thấy được, nhưng nàng đã ôm qua vài lần, tất nhiên cũng biết một chút.

Bụng dưới được che giấu trong nước, nhưng vật nổi lên như ẩn như hiện cũng làm cho người ta nhìn không được suy nghĩ lệch lạc. Thiên Thanh Hoàng bỗng dâng huyết khí, mạnh mẽ che mũi lại, may mắn là thứ nóng ấm trong dự đoán không trào ra. Lúc này Thiên Thanh Hoàng mới vỗ vỗ ngực: Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa là chảy máu mũi a! Nàng thật sự không phải sắc nữ nha! Chỉ trách chỉ thân thể Hiên Viên Tuyết quá hoàn mỹ!

Đột nhiên Thiên Thanh Hoàng nhớ lần đầu tiên nàng gặp Hiên Viên Tuyết. Tuy rằng hắn bị thương, nhưng khi nàng nhìn thấy vẫn có chút nhộn nhạo. Điều này chứng tỏ nàng không có lực miễn dịch với thân thể của hắn. Không biết đáng đẹp như vậy khi sờ lên sẽ có cảm giác gì?!

“Hoàng Nhi có vừa lòng không?” Thiên Thanh Hoàng vẫn còn đang YY thì một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên. (YY: Tự sướng .v)

“Vừa lòng!” Thiên Thanh Hoàng không suy nghĩ đã trả lời, nói xong mới phát hiện không đúng, ngẩng đầu lên vừa vặn thấy Hiên Viên Tuyết mỉm cười, lúc này mới cảm giác huyết khí dâng trào, không cần nhìn cũng biết nàng đỏ mặt!

“Ha ha!” Hiên Viên Tuyết sung sướng nở nụ cười, đối với câu trả lời của Thiên Thanh Hoàng rất vừa lòng. Theo nụ cười của hắn, trước ngực lại phát ra âm thanh chấn động, Thiên Thanh Hoàng nhìn mà hoảng loạn thầm nghĩ, vì sao nam nhân này yêu nghiệt như vậy?

“Rầm!” Tiếng nước kéo lại thần trí của Thiên Thanh Hoàng, chỉ thấy Hiên Viên Tuyết đứng lên khỏi bồn tắm, mà hạ thân...

“Khụ khụ khụ...” Thiên Thanh Hoàng bị sắc nước miếng, dựa vào bên cạnh mãnh liệt ho: Đừng kích thích người ta như vậy a! Đừng dụ dỗ nàng làm sắc nữ! >0

“Khụ khụ...” Mãnh lực đánh vào ngực mình, vừa định xoay người muốn chạy, lại phát hiện cả người mình đã bị ôm lấy. Chỉ cảm nhận nàng cũng biết người phía sau tuyết đối không mặc gì cả.

“Hoàng Nhi then thùng sao?” Hiên Viên Tuyết nói nhẹ bên tai Thiên Thanh Hoàng, đôi môi mềm mại vành tai sắp nhỏ máu, không ngoài ý muốn cảm giác thân mình nàng run mạnh, ý cười trên mặt càng thêm rõ ràng.

“Ách... Cái kia... Tuyết có thể... có thể buông...” Thiên Thanh Hoàng nói năng lộn xộn, nàng chỉ biết tim mình đang đập rất nhanh, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Nếu ta nói không?” Hiên Viên Tuyết ái muội nói, dứt lời vờn đầu lưỡi đảo quanh lỗ tai Thiên Thanh Hoàng, lập tức cảm giác thân thể nàng mềm mại. Hắn tà mị cười, mở lớn miệng trực tiếp ngậm vào miệng.

“Tuyết...” Thiên Thanh Hoàng bị ai phát hiện toàn thân vô lực, nếu không phải có Hiên Viên Tuyết ôm nàng, chỉ sợ ngay cả đứng nàng cũng không vững. Muốn đẩy Hiên Viên Tuyết ra nhưng lại không thể không bám vào hắn. Nội tâm rối rắm cực độ, nhưng sự rối rắm đó đã nhanh chóng bị ném lên chín tầng mây, bởi vì Hiên Viên Tuyết đã xoay người nàng lại, hôn lên môi!

“Ngô...” Thiên Thanh Hoàng muốn kháng nghị, nhưng thanh âm này nghe vào tai Hiên Viên Tuyết lại thành lời mời dụ hoặc.

Thiên Thanh Hoàng nhanh chóng bị hôn thất điên bát đảo, cả người đều trì độn, thân mình mềm mại mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Hiên Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng, thả nàng lên giường, thân mình cũng lập tức áp sát lên, dùng môi trên trán nàng, sau đó một đường đi xuống, mũi, mắt, mũi, lướt qua hai má, từ vành tai đến cái gáy trơn bóng, xương quai xanh tinh xảo...

Thiên Thanh Hoàng bị Hiên Viên Tuyết hôn mơ mơ màng màng, ngay cả khí lực mở mắt cũng không có, nhưng nàng vẫn dùng chút khí lực cuối cùng xoa hai má Hiên Viên Tuyết, hỏi vấn đề nàng muốn hỏi nhất: “Hiên Viên Tuyết, chàng từng có bao nhiêu nữ nhân?”

Bất kỳ ai cũng muốn là người duy nhất của nam nhân mình yêu, nhất là ở phương diện này. Tuy Thiên Thanh Hoàng không quá để ý, nhưng nàng vẫn muốn biết.

Hiên Viên Tuyết bị bắt dừng lại, nhưng không có một tia ảo não, ở trên mặt Thiên Thanh Hoàng liên tiếp hôn, thanh âm vô cùng thành khẩn: “Nàng là đầu tiên, cũng là duy nhất. Ta vĩnh viễn chỉ cần nàng!”

Nghe được đáp án này, Thiên Thanh Hoàng mỹ mãn nở nụ cười, sự tình phía sau ra sao nàng cũng không biết...

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Quý Phi Có Thai. Ai?

Hôm sau:

Khi Thiên Thanh Hoàng tỉnh lại phát hiện đang được ôm trong ngực người khác, hơi thở quen thuộc khiến nàng vô cùng an tâm, ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Tuyết, lại thiếu chút nữa cười ra tiếng. Cái người có khuôn mặt tuấn tú với đôi mắt gấu trúc này thật sự là Hiên Viên Tuyết sao?

Thiên Thanh Hoàng không khỏi nghĩ tới chuyện tối qua, nàng nhớ mình nghe được tiếng nước rồi tỉnh dậy, sau đó phát hiện trong tay đang cầm y phục của Hiên Viên Tuyết, sau lại nghe có tiếng nước, cho nên đứng dậy đi tới phòng tắm, tiếp đó thấy Hiên Viên Tuyết đang **...

Hiên Viên Tuyết hôn nàng, cuối cùng cả người đều dần dần, chỉ nhớ hình như nàng hỏi Hiên Viên Tuyết vấn đề gì đó, được đáp án vừa lòng xong thì không còn biết gì cả...

Thiên Thanh Hoàng nhích người, nhưng không có cảm giác không khoẻ ở đâu, một tay áp lên mạch đập kiểm tra, thân thể vẫn đầy đủ không sút mẻ. Bây giờ nàng rốt cục đã biết vì sao mắt Hiên Viên Tuyết lại đen như thế!

Ánh mắt dừng trên mặt hắn, lúc này không muốn cười nữa, thay vào đó là đau lòng và hạnh phúc. Nam nhân này hẳn nhin không muốn nàng lúc nàng ngủ, điều này chứng tỏ hắn rất tôn trọng nàng, nàng không thể cảm động được sao?...

Lúc Hiên Viên Tuyết tỉnh lại là thấy Thiên Thanh Hoàng về mặt áy náy, mâu trung không che giấu nhu tình, tuy đêm qua hắn khó chịu đến chết, nhưng hiện tại được thấy Thiên Thanh Hoàng như vậy, hắn thật sự mãn nguyện.

“Hoàng Nhi! Sớm a!” Dứt lời, kéo người Thiên Thanh Hoàng xuống, ấn lên trán nàng một nụ hôn. Rõ ràng chỉ là hôn, nhưng cảm giác lại rất khác mấy ngày trước. Chẳng lẽ bởi vì Hoàng Nhi đã là thê của hắn sao?

“Sớm!” Thiên Thanh Hoàng cười nhẹ, không nói thêm nữa, ngẩng đầu cũng ấn lên trán Hiên Viên Tuyết một nụ hôn, đợi đến khi nàng muốn rời đi, Hiên Viên Tuyết lại ôm nàng vào trong lòng, hôn lên đôi môi nàng, bất quá chỉ dám hôn như chuồn chuồn lướt nước, bởi vì hắn không muốn phải đi tắm nước lạnh!

Để hậu đại hôn bãi triều ba ngày, nếu dựa theo quy củ trước kia thì Hiên Viên Tuyết tuy không cần vào triều, nhưng vẫn phải mời các đại thần vào cung đại yến, bất quá căn cứ vào tình hình tối qua thì chỉ sợ không có mấy người dám tới tham gia yến hội, đám tiểu thư bị dọa ngất xỉu càng không cần phải nói, cho nên bọn họ sẽ có được ba ngày vui vẻ ở cùng một chỗ.

Tân hôn ngày thứ hai, theo lý Hoàng hậu phải đi kính trà Thái hậu, nhưng với cái quan hệ này, Thiên Thanh Hoàng không nghĩ tự đi tìm phiền phức, cho nên tự động bỏ qua, lôi kéo Hoàng đế đại nhân quang minh chính đại ở trên giường.

Khi Thiên Thanh Hoàng muốn rời giường mặt trời đã lên cao, vì sao muốn đứng lên, rất đơn giản, đã đói bụng!

Đêm yến hội hôm qua nàng cơ hồ chưa ăn gì, sau đó lại như thế này như thế kia, không đói mới lạ!

“Được rồi, trước đứng lên ăn cơm đã.” Hiên Viên Tuyết vô cùng thân thiết cắn lỗ tai Thiên Thanh Hoàng cười, hắn càng ngày càng thích Hoàng Nhi hay thẹn thùng, bộ dáng mê mang này đáng yêu muốn chết, nhất là hành vi nàng vô thức ỷ lại khiến hắn chỉ muốn bỏ vào trái tim yêu thương thật tốt.

“Ngô...” Thiên Thanh Hoàng hỗn độn đứng dậy, bất quá bởi vì có chút khốn thân mà trực tiếp nằm úp sấp trên người Hiên Viên Tuyết, sau đó híp mắt, nhắc chân...

Nháy mắt khi Thiên Thanh Hoàng thiếu chút nữa lăn xuống giường, Hiên Viên Tuyết mau tay nhanh mắt ôm nàng kéo lại, sau đó về mặt hắc tuyến thêm phần bất đắc dĩ, tuy Hoàng Nhi làm hắn thích điên cuồng, nhưng cũng quá bất đắc dĩ a! Có lẽ sự bất đắc dĩ của cả đời hắn đều dùng trên người nàng!

“Hoan Lạc, Hoan Hỷ...” Thiên Thanh Hoàng vừa muốn kêu hai người tiến vào mặc quần áo thì lại thấy Hoan Hỷ vọt nhanh đến: “Tiểu thư! Không tốt a! Có đại sự rồi!”

“Làm sao vậy?” Thiên Thanh Hoàng cũng không vì Hoan Hỷ sốt ruột mà thanh tĩnh tức khắc, về mặt mê mang nhìn nhìn làm Hiên Viên Tuyết muốn phì cười.

Hồ! Hoan Hỷ sau khi thấy tiểu thư nhà mình nằm trong lòng cô gia thì sùng sốt, nhưng nghĩ đến chuyện cần nói thì bất chấp bộ dáng của hai người, trên mặt đầy phần nộ: “Tiểu thư! Sáng nay Lưu quý phi chuẩn mạch mang thai, hơn nữa đã hai tháng!”

“Hả?” Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng lập tức tỉnh, nhưng không tức giận, ngược lại rất vui vì có trò hay, đẩy đẩy người bên cạnh, trêu chọc nói: “Ai nha! Tuyết, nếu ta nhớ không lầm thì hai tháng trước hình như chàng đang ở Đông Hán a! Quý phi của chàng mang thai thể nào vậy?”

Nghe vậy, miệng Hoan Hỷ lập tức biến thành hình chữ O, ánh mắt lấp lánh hóng hớt quái! Quả nhiên đã bị Goyard lây bệnh!

Hiên Viên Tuyết nhìn đôi chủ tớ đức hạnh tán gẫu xong liền gõ trán Thiên Thanh Hoàng: “Ta bị mang nón xanh mà nàng vui như vậy?”

“Không nha!” Thiên Thanh Hoàng kiên quyết phủ nhận, bất quá trong lòng có phải như vậy hay không cũng không biết! Bất chợt, Thiên Thanh Hoàng bỗng nhớ trong lúc mơ hồ, Hiên Viên Tuyết nói gì đó với nàng, nhưng sao lại không nhớ nổi?

“Được rồi! Nhanh đứng dậy đi!” Hiên Viên Tuyết lắc đầu rời giường, hắn cảm thấy mình đã thay đổi so với trước kia, điều này làm cho hắn thấy thực bất khả tư nghị, nhưng hắn vẫn thật sự thích hiện tại, bởi vì bên cạnh hắn giờ đã có nàng, hắn không còn cô độc nữa!

Hoan Hỷ nói Thái y đã xác định Lưu quý phi mang thai hơn hai tháng, cho nên Thiên Thanh Hoàng càng khẳng định đứa nhỏ này không phải của Hiên Viên Tuyết. Nàng đang nghĩ khi Lưu quý phi biết đứa nhỏ không phải của Hiên Viên Tuyết thì ít nhất sẽ chột dạ, nhưng lúc nàng nhìn về mặt hạnh phúc hưng phấn kia lại vô cùng nghi hoặc, dù sao cũng phải có cảm xúc của một nữ nhân yêu đương vụng trộm chứ!

Thiên Thanh Hoàng nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, nháy mắt mấy cái: Tình huống gì đây?

Hiên Viên Tuyết nhú mày: Ta cũng không biết!

“Hoàng Thượng!” Lưu quý phi ôm cái bụng không rõ đứng lên, khiêu khích nhìn Thiên Thanh Hoàng. Thiên Thanh Hoàng nhìn mà muốn phì cười, dùng

một đứa nhỏ không phải của Hiên Viên Tuyết để khiêu khích nàng có tác dụng sao?

Lưu quý phi đi đến đối diện Hiên Viên Tuyết, trên mặt nhiễm đau thương: “Hoàng thượng! Thái y nói nô tì hoài thai đứa nhỏ này cực kỳ không dễ, hơn nữa cần phải có tâm tình vui vẻ, cho nên nô tì muốn Hoàng Thượng bồi nô tì nhiều hơn có được không?”

Trong ôn nhu mang theo sầu bi như vậy, nếu đổi lại là nam nhân khác sợ rằng đã sớm đáp ứng, chỉ đáng tiếc là nàng ta đang nói chuyện với Hiên Viên Tuyết. Hiên Viên Tuyết lạnh lùng đảo mắt nhìn bụng Lưu quý phi: “Tự mình giải quyết cho tốt!”

Bụng Lưu quý phi lạnh buốt, mà lời của Hiên Viên Tuyết lại làm nàng ta khó hiểu, thậm chí mê mang: “Hoàng thượng! Đây là Hoàng trưởng tử của người, chẳng lẽ người không khẩn trương sao?” Con nôi dòng của Hiên Viên hoàng thất rất đơn bạc, cho nên cái thai đầu tiên tuyệt đối trân quý, nhưng vì sao Hiên Viên Tuyết lại như không cần?

Ánh mắt Lưu quý phi liếc nhìn Thiên Thanh Hoàng, nhất thời sửng sốt, đứng rồi, Hoàng hậu! Lưu quý phi tự cho là tìm được lý do: “Hoàng thượng! Người làm vậy là vì nô tì mang thai trước Hoàng hậu sao?”

“Nô tì biết đứa nhỏ của mình không thể so với đứa nhỏ của chính cung, nhưng dù sao đây cũng là cốt nhục của người a! Hoàng thượng không nên tin lời Hoàng hậu gièm pha mà không cần đứa nhỏ của mình...”

Thiên Thanh Hoàng không nói gì, sức tưởng tượng của người này thật phong phú! Mà Hiên Viên Tuyết bởi vì câu ‘cốt nhục của người’ kia mà khuôn mặt tuấn tú đen triệt để!

“Nếu có tâm tình suy nghĩ nhiều như vậy thì không bằng cẩn thận suy nghĩ xem làm thế nào để sinh hạ đứa nhỏ đi!” Đứa nhỏ xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện nhất định không có kết cục tốt.

Lưu quý phi không biết ý của Thiên Thanh Hoàng, chỉ nghĩ là Thiên Thanh Hoàng muốn hại nàng ta, cho nên lập tức bảo vệ bụng, oán hận trừng mắt: “Chỉ cần Hoàng hậu không động tay động chân, nô tì nhất định có thể sinh hạ đứa nhỏ này!”

Thiên Thanh Hoàng biết nàng ta đang xuyên tạc ý tứ của mình, cũng không giải thích, chỉ cười lạnh: “Yên tâm, bản cung tuyệt đối không động tay động chân, ngươi cứ an tâm dưỡng thai đi!”

Vừa vặn lúc này bên ngoài có người đến nói Thái Hậu muốn gặp Lưu quý phi, Lưu quý phi không tha nhìn Hiên Viên Tuyết một cái, sau đó đi tới cung Thái hậu.

“Chàng nói xem lão yêu bà đó có để Lưu quý phi sinh đứa nhỏ này không?” Thiên Thanh Hoàng nhìn thân ảnh Lưu quý phi đi xa hỏi.

Hiên Viên Tuyết nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Cho dù bà ta có cho, đứa nhỏ này cũng tuyệt đối không thể sinh!” Trong hoàng thất không thể tồn tại sự si nhục như vậy.

Ai! Thiên Thanh Hoàng thở dài dưới đáy lòng, cuối cùng không nói gì thêm. Đây là hoàng gia a! Mà đứa nhỏ kia, cũng chỉ có thể nói số mệnh không tốt!

“Hoàng Nhi thương tâm thay đứa nhỏ kia sao?” Hiên Viên Tuyết nhìn Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt âm đạm, không khỏi hỏi.

Thiên Thanh Hoàng lắc đầu: “Chỉ cảm thán một chút thôi, không thương tâm, nhân các hữu mệnh, cho dù đứa nhỏ này sinh ra, cả đời nó cũng không được yên bình, như vậy không bằng không sinh!”

“Hoàng Nhi nghĩ thông là được rồi!” Hiên Viên Tuyết nắm thắt lưng Thiên Thanh Hoàng, hẳn biết Hoàng Nhi không giống người thường, nhưng nhớ tới đứa nhỏ kia, hơi thở trên người lại lạnh vài phần: “Hoàng Nhi theo ta tới một chỗ được không?”

“Hào!” Cũng không hỏi đi đâu, tùy ý để Hiên Viên Tuyết lôi kéo, cư nhiên nhanh chóng đi vào nơi ở của Hiên Viên Tuyết, Bàn Long điện!

So với cung điện bình thường, Bàn Long điện tất nhiên lớn hơn một chút, bên trong trang hoàng cùng bài trí bất đồng với sự tinh tế trong tâm cung của nữ nhi, ở đây có vẻ đại khí và dương cương.

Hiên Viên Tuyết nắm tay Thiên Thanh Hoàng đi tới một mặt tường, dùng tay kéo lên rèm che, ấn vào một cơ quan. Bức tường chậm rãi mở ra, lộ ra một thông đạo ba người có thể song song đi vào.

Thông đạo rất khô ráo, cách hai thước có một Dạ Minh Châu, đi sâu vào ước chừng một trăm mét thì thấy một gian mật thất xuất hiện trước mắt hai người.

Hiên Viên Tuyết nắm tay Thiên Thanh Hoàng mở cửa đi vào, bên trong đã có hai người đang đợi, một người một thân hắc y che kín chỉ có đôi mắt lạnh như băng, mà một người khác thì một thân long bào quý trên đất.

Người nọ nghe thấy tiếng bước chân liền ngừng đầu, vừa vặn để Thiên Thanh Hoàng thấy rõ bộ dáng của hắn. Thiên Thanh Hoàng sửng sốt, khuôn mặt này không phải là Hiên Viên Tuyết sao?

Hiên Viên Tuyết thấy hắn, hơi thở quanh thân lạnh hơn: “Muốn trầm hỏi hay là tự mình nói!”

Biết rõ người trước mắt dịch dung, Thiên Thanh Hoàng lấy hắn so sánh với Hiên Viên Tuyết. Quả nhiên căn bản không thể so sánh, khuôn mặt này ở trên

người Hiền Viên Tuyết cảm thấy tuần mỹ như thần, nhưng ở trên người hắn lại chẳng ra gì!

Người nọ cúi đầu dưới uy áp của Hiền Viên Tuyết, thanh âm chậm rãi lại vô cùng rõ ràng: “Chủ tử thứ tội, ngày đó thuộc hạ thấy nàng ăn Hối Xuân hoàn xong thì ở trên giường vận vẹo, vì vậy không tự chủ được bị mê hoặc, nhưng không ngờ nàng lại mang thai!”

“Nàng” trong miệng hắn tất nhiên chính là Lưu quý phi! Thiên Thanh Hoàng cũng coi như hiểu được, người trước mắt này chính là phụ thân của đứa nhỏ trong bụng Lưu quý phi!

“Người có nhớ lúc trước trăm đã nói gì không?” Hiền Viên Tuyết nhìn người đang quỳ, hơi thở thâm nghiêm lạnh lùng mênh mông khiến người ta sợ hãi run lên.

“Chủ tử... Chủ tử đã nói chỉ cần cho các phi tử nhìn khuôn mặt này, sau đó ăn Hối Xuân Đan là được, nhưng tuyệt đối không được đụng vào bọn họ!”

“Hừ...” Hiền Viên Tuyết xuất ra một chưởng, người nọ bị đánh bay tới bức tường dày đối diện, ối ra một ngụm máu to, thân mình mềm yếu rơi xuống dưới.

Thiên Thanh Hoàng cũng coi như biết rõ nguyên nhân, thì ra Hiền Viên Tuyết căn bản không sủng hạnh cung nhân, mà đều cho người trước mắt đi gặp phi tử, sau đó lên đút Hối Xuân Đan khiến người ta mộng đẹp, làm bọn họ nghĩ mình đã được sủng hạnh! Nhưng người này lại không chịu nổi dụ hoặc của Lưu quý phi, giả diễn thực nên mới có ngày hôm nay.

Tiếp đến, Thiên Thanh Hoàng lại cố nghĩ xem đêm qua Hiền Viên Tuyết nói câu gì, nhưng vì sao nàng vẫn không nhớ nổi?

“Xử lý đi!” Hiền Viên Tuyết lạnh lùng bỏ lại một câu, sau đó nắm tay Thiên Thanh Hoàng rời đi, mà Thiên Thanh Hoàng cũng biết, kết cục của nam nhân kia chỉ có một đường chết!

Càng biết, Hiền Viên Tuyết bảo nàng tới xem nguyên nhân là vì không muốn nàng hiểu lầm. Thiên Thanh Hoàng không tiếng động nở nụ cười.

Chuyện Lưu quý phi có thai nhất thời trở thành chuyện gây chú ý nhất trong hoàng cung, càng nhiều người cũng lên nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng. Sau đêm đại hôn đầu tiên đã truyền ra tin tức phi tử có thai, chỉ sợ người tức giận nhất chính là vị Hoàng hậu này! Cho nên tất cả đều chờ cuộc đấu của hai người, nếu Thiên Thanh Hoàng một mạch làm rơi đứa nhỏ của Lưu quý phi, bọn họ càng vui vẻ.

Đáng tiếc, từ ngày ấy tới giờ Thiên Thanh Hoàng vẫn không xuất hiện, ngay cả đại môn của Tê Phụng Cung cũng không bước ra; mà khi Lưu quý phi mang theo một đồng người tới khiếu khích, tất cả đều bị ngăn ngoài cửa cung, uy hiếp, la hét, khốc lóc om sòm, chiêu gì cũng sử dụng, nhưng Thiên Thanh Hoàng vẫn chưa từng lộ mặt.

Rốt cục, Lưu quý phi cũng mời Thái hậu nương nương tới! Hoàng hậu ngay ngày đại hôn đã đắc tội với Thái hậu, Thái hậu vô cùng hận Hoàng hậu, cho nên khi nhìn xe phượng của Thái hậu, mọi người đều biết có trò hay.

“Tiểu thư! Người đoán đúng rồi, Lưu quý phi đã mang Thái hậu tới đây!” Hoan Hỷ cười hớ hớ chạy vào, cách Thiên Thanh Hoàng còn ba bước xa thì dừng lại, nếu là trước đây, nàng khẳng định sẽ nhào vào lòng Thiên Thanh Hoàng, nhưng hiện tại nàng chỉ dám nhìn, bởi vì tiểu thư nhà nàng đang được cô gia sủng ái ôm vào trong ngực, nàng bị xa lánh rồi! TT.TT

Vốn ban đầu nàng còn ghen trong lòng, nhưng khi nhìn cô gia tốt với tiểu thư như vậy, hơn nữa tâm tình tiểu thư cũng không tệ nên nàng hạ quyết tâm không tranh thủ tình cảm cùng cô gia nữa, cùng lắm thì đợi khi không có cô gia thì làm cho tiểu thư yêu thương chính mình.

Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu từ trong lòng Hiền Viên Tuyết, bộ dáng mê mẩn còn chưa tỉnh: “Nữ nhân hậu cung cũng chỉ có mỗi chiêu này thôi. Không còn cách gì khác thì phải đi tìm chỗ dựa.”

Hiền Viên Tuyết không tính xen vào câu chuyện của hai chủ tớ, một tay gỡ nhẹ sợi tóc có chút hỗn độn vì ngủ của nàng, vẻ mặt ôn nhu: “Còn muốn ngủ không?”

“Không phải Thái hậu ở ngoài cửa sao? Còn ngủ?” Nói thì nói vậy, nhưng ngữ khí không chút để ý kia làm sao có thể coi người bên ngoài vào mắt.

“Ta phải người đuổi bà ta đi!” Ngữ khí tùy ý hoàn toàn không quan tâm thân phận của người bên ngoài.

Lại nữa rồi! Cô gia đã ở đây ngáy ngốc ba ngày, mà ba ngày này các nàng hoàn toàn thấy cô gia sủng ái tiểu thư. Tiểu thư không thích nữ nhân hậu cung, cô gia trực tiếp sai ngự lâm quân chặn tất cả bên ngoài. Tiểu thư buồn ngủ, cô gia tự động làm gối ôm di động; tiểu thư xem đồng cung đồ, cô gia bị dục hỏa đốt người, cuối cùng đành tự mình đi tắm nước lạnh. Nàng tin chắc cho dù tiểu thư muốn làm hoàng đế, phỏng chừng cô gia cũng ngoan ngoãn dâng ngôi vị hoàng đế lên, còn mình thì lui về hậu cung làm hoàng hậu!

Không đợi Thiên Thanh Hoàng trả lời, thanh âm của Hoan Lạc đã truyền đến: “Tiểu thư! Thái hậu phái người đánh ngã thủ vệ, hiện tại đang muốn tới đây!” Thanh âm kia không giống Hoan Hỷ lo lắng, mà ngược lại rất thần nhàn.

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng đứng dậy khởi động thất lưng đau nhức, trách cứ liếc Hiền Viên Tuyết một cái: “Đều tại chàng hại ta ngày càng lười!”

Hiền Viên Tuyết sủng nịch cười, hôn nàng một cái. Hoan Hỷ nhìn mà tức mắt, Hoan Lạc cũng mỉm cười; nếu là hai ngày trước thì khẳng định các nàng sẽ xấu hổ chuyển qua việc kéo tiểu thư đi chải tóc, nhưng hiện tại chỉ có thể nói cô gia quá cường đại, tùy thời tùy chỗ lại thân thiết một chút, lực miễn dịch cũng không ngừng gia tăng, cuối cùng liền dày như bây giờ!

“Đã có người tự đưa mình tới cửa, ta cũng nên thư giãn gân cốt một chút!” Thiên Thanh Hoàng nói xong liền đứng dậy ngồi vào bàn trang điểm để Hoan Lạc rửa mặt chải đầu.

Hiên Viên Tuyệt cũng chậm rãi từ thuyền tháp đứng dậy sửa sang quần áo. Nếu nàng đã muốn chơi đùa, hẳn đương nhiên sẽ không ở lại gây trở ngại cho hứng thú của nàng.

“Thiên Thanh Hoàng! Đi ra đây cho ai gia!” Hoan Lạc vừa mới buông lược, bên ngoài đã truyền đến tiếng Hàn Thái hậu, không biết bà ta bị Thiên Thanh Hoàng làm tức giận đến mức nào mà ngay cả thông báo cũng không cần.

Hàn Thái hậu nhanh chóng cầm đầu một đôi nữ nhân màu sắc rực rỡ tiến vào, sau đó dừng lại cách Thiên Thanh Hoàng năm thước.

“Thiên Thanh Hoàng! Những người bên ngoài là sao? Sao lại dám động thủ với ai gia?” Hàn Thái hậu vẻ mặt kích động, xem ra tức giận không nhẹ, lúc này Thiên Thanh Hoàng mới nhớ trong một đồng người kia chỉ có Hàn Thái hậu có võ công, mà vừa Hoan Lạc nói người của Hàn Thái hậu đánh ngự lâm quân, cho nên sẽ không phải Hàn Thái hậu tự mình động thủ đi?

Tiếp đó, Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Thái Hậu nương nương võ công cao cường, thần thiếp bội phục a. Ngự lâm quân là đội ngũ tinh nhuệ vậy mà cũng bị Thái hậu hạ gục, thần thiếp vốn còn lo lắng cho thất lung của Thái hậu nha! Dù sao Thái hậu cũng có tuổi, nhưng hiện tại xem ra đã lo quá nhiều!”

“Ngươi...” Hàn Thái hậu tức giận mở to hai mắt, vài phi tử đến xem diễn cũng mang vẻ mặt bất khả tư nghị, tựa hồ không thể tin Thiên Thanh Hoàng dám chống đối Thái hậu.

“Cô cô!” Hàn Linh Nhi đứng một bên trấn an Hàn Thái hậu, một bên giận dữ trừng Thiên Thanh Hoàng, trong mắt hiện lên một tia e ngại, đêm đó sau khi nàng ta bị Phúc công công lôi đi đã vụng trộm trở lại, vừa vận thủy được khung xương đâm đĩa máu tươi kia, trời biết lúc ấy nàng ta sợ tới mức thiếu chút nữa ngất xỉu, hai ngày ới liên tục mới đỡ, nhưng ý sợ với Thiên Thanh Hoàng cũng không phải một ngày hai ngày đã có thể tiêu trừ.

Suy nghĩ trong lòng Hàn Linh Nhi cũng giống suy nghĩ trong lòng những người khác, nhưng bọn họ nghĩ sở dĩ Thiên Thanh Hoàng dám làm vậy là nàng có một thân phận mà không nữ nhân nào có được. Nhưng tất cả đều là cung phi Tây Hạ, người người đều có thân gia, cho nên Thiên Thanh Hoàng hẳn không dám tùy ý giết tất cả như vậy, lá gan cũng lớn hơn một chút.

“Hoàng hậu! Nô tì vì tôn kính người nên mới gọi người một tiếng Hoàng hậu, nhưng cũng hi vọng người xứng đáng với hai chữ Hoàng hậu này, chống đối Thái hậu là tội đại bất kính, theo lý sẽ bị trảm!” Lưu quý phi đi lên phía trước, một tay xoa bụng.

Thiên Thanh Hoàng không liếc một cái: “Ngươi cứ ra một bên cho ta, nơi này không có chuyện cho ngươi nói!”

Lưu quý phi cảm thấy Thiên Thanh Hoàng đang nhục nhã nàng ta, nhất thời cực kỳ ủy khuất, quay đầu nhìn về phía Hàn Thái hậu: “Thái hậu người xem, nô tì đang hoài thai Hoàng trưởng tử đương triều, vậy mà nàng cư nhiên kêu nô tì cứ...” Chỉ tiếc cho Lưu quý phi tìm được chỗ dựa rồi mà lại nhắc đến ba chữ ‘Hoàng trưởng tử’, bởi vì ngay sau đó, trong mắt Hàn Thái hậu cùng Hàn Linh Nhi đồng thời hiện lên hàn quang.

“Hoàng hậu! Ngươi thật sự dám chắc ai gia không phế được ngươi sao?” Hàn Thái hậu thở một hơi giữ bình tĩnh, nhưng vẫn còn rất tức giận.

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Đêm đại hôn đó còn không phế được mà ngươi cho rằng bây giờ còn cơ hội?”

Nghe nàng nhắc tới đêm đại hôn, cảm xúc Hàn Thái hậu thật vất vả mới bình tĩnh trong nháy mắt lại kích động, đêm đó chính là nỗi sỉ nhục của bà ta, phần nộ đến cực điểm, quên luôn cả uy nghiêm của Thái hậu, bà ta một cước đá lên ghế bên cạnh, cái ghế kia bay nhanh tới mặt Thiên Thanh Hoàng.

Mọi người đều vui sướng khi người gặp họa, nhưng thân ảnh của Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc lại chột lóe, cái ghế kia cách Thiên Thanh Hoàng còn nửa thước thì dừng lại, sau đó ở trước mặt mọi người trợn mắt há mồm hóa thành bột phấn.

Hàn Thái hậu khiếp sợ nhìn Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc: “Các ngươi...” Có thể đem đồ vật hóa thành bột phấn thì kia phải cần nội lực rất hùng hậu, không ngoài hai mươi năm công lực là không có khả năng, mà hai nha đầu kia bất quá mới mười lăm đi? Sao có thể so sánh được với công lực của bà ta?

Hoan Hỷ Hoan Lạc đồng loạt vỗ vỗ tay, phải đi tro bụi còn vương, hai tỷ muội lần đầu tiên làm ra biểu tình giống nhau, chỉ thấy hai khuôn mặt bánh bao không chút thay đổi, ánh mắt trong suốt lạnh ý khôn cùng: “Thái hậu nương nương! Ngươi muốn nói chúng ta mặc kệ ngươi, nhưng nếu ngươi muốn động thủ thì thỉnh suy nghĩ về thực lực của mình!”

Những lời này hoàn toàn là đại nghịch bất đạo, nhưng bà ta lại không phản bác được, muốn động thủ, nhưng nhìn bộ dáng hai người lạnh lùng mà chỉ đành nhìn xuống. Bà ta tin chỉ cần bà ta dám ra tay, người thua cuối cùng tuyệt đối là bà ta.

“Hoàng hậu! Ngươi dạy dỗ nha hoàn như vậy sao? Không muốn sống nữa có phải không?” Vũ lực không thể thắng, bà ta đành dùng lời nói, đáng tiếc Thiên Thanh Hoàng không thêm đề ý: “Nha hoàn của bản cung bản cung tự biết dạy, không cần Thái hậu đến quở trách, nếu muốn đụng tới nha hoàn của ta, ngươi có thể thử xem!”

“Ngươi...” Thái hậu tức giận không nói ra lời, hét lớn một tiếng: “Người đâu! Đem hai tên nha hoàn đại bất kính kia bắt lại cho ta!”

...Hồi lâu không thấy ngự lâm quân tiến vào, Thái hậu sững sốt, lập tức nghĩ đến ngự lâm quân vừa nãy còn dám động thủ với bà ta, trong lòng lại sinh khí, vung tay với mấy cung nữ bên cạnh mình, mấy người lập tức tiến lên.

Mấy người đi lên không tiếng động, chân không chạm đất, vừa thấy đã biết là luyện công phu, chỉ tiếc dù sao cũng quá trẻ, lại không có sư phụ tốt, cho nên nhiều nhất cũng chỉ xem như nhệ lưu cao thủ, đối phó với người bình thường cũng không đến nỗi, nhưng để đối phó với Hoan Hỷ Hoan Lạc thì còn kém xa.

“Hoan Hỷ, Hoan Lạc, mang tất cả ra ngoài cho ta! Nhìn chương mắt!” Thiên Thanh Hoàng không chút khách khí ra lệnh.

Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc nhìn nhau, cực kỳ ăn ý ra chiêu: “Tuân mệnh! Tiểu thư!”

Thân ảnh chợt lóe, mỗi người bắt một người kéo bay ra ngoài, mà chính mình còn mượn lực bay trở về, cứ như thể đến chừng ba lượt, một đám người chỉ biết trợn mắt há hốc mồm nhìn sáu cung nữ có võ công bị quăng ra ngoài.

Thiên Thanh Hoàng đi lên phía trước, Hoan Hỷ, Hoan Lạc trái phải đứng bên cạnh. Thiên Thanh Hoàng tận lực làm mình cười thật hiền lành, nhẹ giọng hỏi: “Các vị muốn tự mình đi, hay là bản cung đưa giúp một đoạn đường?”

“Không... Không cần...” Nói đùa sao, ngay cả Thái hậu cũng dám đắc tội, Hoàng hậu này tất nhiên không cho bọn họ vào mắt.

Đội tất cả đã thừa thốt, Thiên Thanh Hoàng mới nhìn về phía Hàn Thái hậu còn sững sờ: “Thái hậu nương nương cần thần thiếp tiến sao?”

Hàn Thái hậu phục hồi tinh thần, thật mạnh ‘Hừ’ một tiếng, sau đó lúi lét kéo Hàn Linh Nhi rời đi.

Hô! Xong rồi! Thiên Thanh Hoàng cười khế.

“Đúng rồi! Sao hai ngày nay không thấy Hiền Viên Dịch đâu?” Thiên Thanh Hoàng rất ít chú ý tới một người, nhưng hiện tại Hiền Viên Dịch trên danh nghĩa là đồ đệ của nàng, cho nên ngẫu nhiên cũng nên nhớ tới.

“Bởi vì trốn đi chơi nhiều quá nên bị Hoàng Thượng hạ lệnh cấm túc đi theo Thái Phó học bù, bao giờ học xong mới được đi ra!” Hoan Hỷ vui sướng khi người gặp họa.

“À!” Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng cũng không nói nhiều, nếu Hiền Viên Tuyệt đã hạ lệnh thì nàng sẽ không quản.

Mà Hiền Viên Dịch bị nhốt trong cung điện đang ngẩng đầu lên từ đồng sách lớn, vẻ mặt bi thương: “Hoàng tâu! Cứu mạng a!”

Khi Thiên Thanh Hoàng thu thập xong đám người hậu cung thì kinh ngạc nghe tin tức Tư Đồ Văn Thiên đã chết! Chết trong dịch quán của Tây Hạ.

“Đi! Đi xem!” Thiên Thanh Hoàng mang theo Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc ra ngoài, trước khi đi còn đột nhiên nhớ tới ‘đồ nhệ’ của mình, cho nên phái cung nữ đi gọi hắc, nói là dẫn hắc ra ngoài một chút, sau đó chớp mắt đã thấy Hiền Viên Dịch lấy tốc trăm mét chạy tới.

“Hoàng tâu...” Hiền Viên Dịch nhìn thân ảnh Thiên Thanh Hoàng, lệ nóng quanh tròng, quyết định đi theo Hoàng tâu quả nhiên là đúng a! TT^TT

“Được rồi! Đi thôi!” Hoan Hỷ đánh một quyền vào ót hắc, đột nhiên thấy rất nhớ cảm giác này.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương!” Thiên Thanh Hoàng vừa mới bước vào dịch quán, tất cả đã hướng nàng hành lễ, bất quá ánh mắt lại là lạ; mà ánh mắt mấy người Đông Hán còn ẩn chứa phần hận bên trong, khiến cho Thiên Thanh Hoàng có chút khó hiểu.

“Ngươi đâu!” Tư Đồ Dục từ bên trong đi ra, trên khuôn mặt tuần tú ôn nhả có một tia mệt mỏi.

“Hoàng hậu nương nương tới xem kiệt tác của mình sao?” Đông Phương Hằng phe phẩy cây quạt bước ra, trên mặt tiếu tựa phi tiếu.

Thiên Thanh Hoàng nghi hoặc nhìn Tư Đồ Dục, sao lại liên quan tới nàng?

Tư Đồ Dục chỉ chỉ bên trong: “Ngươi vào xem đi!”

Thiên Thanh Hoàng đầy nghi hoặc đi vào, lúc bước qua bên cạnh Tư Đồ Dục, nàng nghe thấy hắc ôn nhu nói: “Ta tin tưởng ngươi!”

Thiên Thanh Hoàng dừng một chút mới cất bước đi tiếp. Khi nhìn cảnh tượng bên trong, nàng rốt cục đã biết vì sao tất cả lại có bộ dáng kia, vì sao Đông Phương Hằng nói là kiệt tác của nàng, mà cuối cùng Tư Đồ Dục lại bảo hắc tin tưởng nàng!

Thiên Thanh Hoàng chỉ nghĩ Tư Đồ Văn Thiên đã chết, nhưng không nghĩ sau khi nàng ta chết sẽ biến thành cái dạng này. Cổ thi thể dựa vào bên giường kia, nói chuẩn xác là khung xương kia, nếu không phải có quần áo thì chỉ sợ không ai nhìn ra đây là Tư Đồ Văn Thiên.

Một thân da thịt bị lột chỉ để lại khối khung xương máu chảy đầm đìa, mà nội tạng đã bị nội lực cường đại ép vỡ, nhìn không ra bộ dáng ban đầu. Kết quả này hoàn toàn giống khi Thiên Thanh Hoàng dùng thủ pháp với nữ nhân kia!

“Hoàng tâu... cái này...” Hiền Viên Dịch cả kinh nói không ra lời, cảm giác trong bụng quay cuồng, không chịu nổi chạy ra ngoài phun lộn.

Hơi thở của Thiên Thanh Hoàng đứng một bên lạnh dần, lạnh đến mức người trong phòng không ai chịu nổi, mà biểu tình của nàng từ đầu đến cuối đều không biến hóa, nhưng tất cả đều cảm giác được Thiên Thanh Hoàng rất tức giận.

“Tiểu thư!” Hoan Lạc tiến lên cầm tay Thiên Thanh Hoàng, muốn trấn an lửa giận của nàng.

“Người đâu?” Nàng nhớ đã phái người trở lại giám sát Tư Đồ Văn Thiên!

“Ở đây!” Hoan Hỷ điểm nhẹ mũi chân, phi thân lên chỗ tối trong góc phòng, kéo một người toàn thân hắc y đi ra, vừa nhìn đã biết đã chết!

Thấy vậy, sắc mặt Thiên Thanh Hoàng càng thêm tối tăm, đi tới trước người thủ hạ đã chết xem xét một chút, phát hiện hắn bị nội lực cường đại đánh chết, bề ngoài vẫn hoàn hảo, nhưng nội tạng đã thành máu loãng!

“Tiểu thư! Hắn ở tổ người thứ bảy, đêm qua hắn đi báo cáo vẫn nói không có gì bất thường!” Hoan Lạc nói.

“Tra!” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng, mâu quang hiện lên sát ý: “Tra từ những người ra vào hoàng cung đêm đại hôn đó, không bỏ qua bất kỳ ai! Điều tra những người mới xuất hiện ở Phụng thành, chú ý những kẻ có công lực trên ba mươi!”

Chỉ có tận mắt nhìn nàng ra tay thì mới có thể bắt chước y hệt, hơn nữa không có ba mươi năm công lực thì tuyệt đối không làm được! Dám giả họa cho nàng, còn giết người của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không dễ yên!

“Dạ!” Hoan Lạc lĩnh mệnh rời đi, thân ảnh biến mất kỳ dị ở góc tường, đợi khi nàng lại xuất hiện, đó đã là điểm liên lạc của Thanh Hoàng son trang!

“Người đừng quá thương tâm, chúng ta nhất định tìm được hung thủ.” Tư Đồ Dục nhìn không được lên tiếng an ủi; nếu như nói vừa rồi hắn vì tin tưởng nhân phẩm của nàng, thì giờ phút này hoàn toàn vì sự thật trước mắt mà tin nàng, chỉ cần có não thì tất cả đều biết hung thủ tuyệt đối không phải nàng.

“Cảm ơn!” Thiên Thanh Hoàng vẫn lạnh lùng, nhưng hai chữ này lại thật tâm, dưới tình huống như vậy mà không chút nghi ngờ tin tưởng nàng, chỉ điểm ấy đã đủ để làm bằng hữu.

“Hai ngày nữa ta phải về Đông Hán, sợ rằng không đợi được người tra ra hung thủ, hơn nữa không chừng phụ hoàng sẽ vì nàng mà phát binh tấn công Tây Hạ...” Đây là lo lắng lớn nhất trước mắt của hắn.

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Chết cũng chỉ là chết một nữ quan, việc nhỏ ấy không đáng để hai quốc gia gây chiến!” Dù sao Hiên Viên Tuyệt cũng từng nói như vậy, chỉ cần không thừa nhận thân phận của Tư Đồ Văn Thiên, Tư Đồ Thanh tuyệt đối không có lý do để phát binh, huống hồ cho dù Tư Đồ Thanh thật sự muốn phát binh, Tây Hạ cũng là quốc gia binh hùng tướng mạnh, muốn đánh còn phải sợ hắn sao?

“Ta biết rồi.” Không thể phủ nhận đây là cách tốt nhất.

Thiên Thanh Hoàng đi đến bên cạnh thi thể, dùng cây trâm nâng lên một khối da thịt tinh tế, sắc mặt bình thường như đang xem một khối thịt lợn, bộ dáng thông dong làm Tư Đồ Dục cùng Đông Phương Hằng không thể không bội phục.

“Hoàng hậu nương nương nhìn ra điều gì sao?” Đông Phương Hằng ngày càng hứng thú với Thiên Thanh Hoàng, ngay cả hắn cũng không phát hiện bản thân đang tươi cười chân thực vài phần.

Thiên Thanh Hoàng không nói, cẩn thận phân tích, trong đầu bắt chước động tác người nọ khi động thủ, sau đó lại tinh tế quan sát. Xem xong, bờ môi gợn lên chút cười lạnh: “Công lực của người xuống tay khoảng hai tám đến ba mươi tuổi, hạ đao mau, chuẩn, độc. Người này am hiểu giết người, hơn nữa chuyện đã gặp qua là không bao giờ quên được, hoàn toàn dựa theo động tác của ta để xuống tay, hơn nữa nếu như ta không đoán nhầm thì đây là một nam nhân!”

“Cái này cũng nhìn ra được?” Đông Phương Hằng kinh ngạc hỏi.

Trong mắt Thiên Thanh Hoàng hiện lên ý cười tà: “Nếu người nghĩ là giả thì không bằng ta tái hiện hiện trường để người chậm rãi quan sát?”

“Ha ha! Không cần...” Đông Phương Hằng vội vàng cự tuyệt, mấy ngày nay hắn cứ nhắm mắt là lại thấy hình ảnh máu chảy đầm đìa kia, hoàn toàn không có khẩu vị ăn cơm, nếu hôm nay còn xem nữa thì không biết hắn còn nuốt trôi được không.

Thiên Thanh Hoàng ‘Hừ’ một tiếng, cũng không nói nhiều, trực tiếp mang Hoan Hỷ rời đi, đương nhiên Hoan Hỷ cũng không quên đem cái tên nôm ọe không còn biết trôi dạt gì theo cùng.

Ra khỏi dịch quán, nhanh chóng đi vào Mị Âm các của Hoa Úc, hai ngày nay Goyard luôn ở đây lên đài, nghiêm nhiên trở thành vai chính, là người được chào đón nhất ở Phụng thành, bất luận là ban ngày hay đêm tối đều có người đến người đi. Hơn nữa tuy nơi này không lớn như Mị Âm uyển nhưng Hoa Úc vẫn luôn xây dựng thêm.

“Tham kiến tiểu thư!” Từ sau lần Thiên Thanh Hoàng tới, tất cả mọi người ở đây đều biết nàng là người không thể đắc tội, hơn nữa khi biết thân phận hiện tại của nàng là Tây Hạ hoàng hậu thì càng thêm tất cung tất kính.

“Hoa Úc đâu?”

“Thuộc hạ không biết!” Một người có thân phận thấp như hắn làm sao có tư cách biết chủ thượng đang ở đâu?! Cũng may lúc này Đại quân sự đã đi tới, cho lui người nọ, cung kính đáp: “Chủ thượng cùng Goyard tiểu thư đang ở nhà lao, chủ thượng phân phó mời tiểu thư tới!”

“Ân!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu đi theo hắn, xuyên qua đình viện đi vào phía sau của Mị Âm các, ấn lên các cơ quan liên tiếp, mấy khối sàn trong viện

tử lập tức lồm xướng, lộ ra cầu thang dẫn vào đường hầm.

Thiên Thanh Hoàng mang theo Hoan Hỷ đi xuống, lại nhìn nhìn Hiên Viên Dịch, cuối cùng vẫn để Hoan Hỷ kéo hắn xuống dưới.

“Hoàng Nhi!” Hoa Úc là người đầu tiên cảm giác được Thiên Thanh Hoàng đến, hồng y chợt lóe nhảy đến bên cạnh: “Cuối cùng Hoàng Nhi cũng đến.”

Thiên Thanh Hoàng đi tiếp hai bước liền thấy Goyard kéo tay một nam nhân trung niên, nam nhân kia nhìn chăm chăm người bên trong, vẻ mặt phần hân, xem ra ông ta chính là phụ thân của Goyard. Tuy đã hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn anh tuấn, xem ra năm đó cũng là một vị nam tử tuấn mỹ, trách không được sinh ra nữ nhi xinh đẹp như Goyard.

“Goyard!” Nghe tiếng, Goyard quay đầu, trên khuôn mặt quyến rũ có vài vệt nước mắt, thoát nhìn đáng thương hề hề.

“Nha đầu! Đây là phụ thân của ta.” Goyard kéo phụ thân tới giới thiệu: “Phụ thân, đây là bằng hữu của ta, Thiên Thanh Hoàng!”

Phụ thân Goyard cố nén hận ý, miễn cưỡng cười với Thiên Thanh Hoàng: “Nếu đã là bằng hữu của Goyard thì không ngại gọi ta một tiếng bá phụ đi!”

“Bá phụ!” Thiên Thanh Hoàng nghe lời đáp.

“Goyard! Phụ thân ngươi hận không thể giết hắn thì cứ để ông ấy động thủ đi, dù sao giá trị lợi dụng của hắn đã hết.” Nàng biết những người đó khẳng định sẽ tới, chỉ cần bọn họ biết hắn ở trong này thì nhất định sẽ cứu, đã như vậy sống hay chết cũng như nhau.

Nghe vậy, phụ thân Goyard hơi sùng sốt: “Cảm ơn! Bất quá ta muốn đợi bọn họ tới để cùng giải quyết ân oán mười năm trước.”

Thấy ông kiên trì, Thiên Thanh Hoàng cũng không nói nhiều, chỉ nhìn về phía Hoa Úc: “Khi nào bọn họ hành động?”

“Đêm nay!” Dứt lời, trong mắt Hoa Úc hiện lên thị huyết sáng bóng.

“Đêm nay ta sẽ ở đây.” Thiên Thanh Hoàng ngẫm lại rồi nói, nghe vậy, Goyard cảm kích cười, Hoa Úc cũng khi khi, đêm nay Hoàng Nhi ở đây, vậy hắn sẽ có thể ở chung với Hoàng Nhi nhiều hơn!

Đáng tiếc, giấc mộng cùng sự thật lại chênh lệch quá lớn! Khi Hoa Úc nhìn thấy tên Hoàng đế đại nhân chạy tới tìm lão bà kia thì lửa giận lập tức bùng nổ: “Sao ngươi lại tới đây?”

Hiên Viên Tuyết chớp mi, ôm chặt Thiên Thanh Hoàng vào lòng, không cho Hoa Úc nửa điểm thừa cơ: “Trẫm đi tìm Hoàng hậu của trẫm, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa a!”

Nghe vậy, Hoa Úc nghẹn lời, bất quá hắn cũng không phải người dễ dàng bị đánh bại, sắc mặt phát lạnh: “Mị Âm các là địa bàn của tại hạ, Hoàng đế đại nhân không sợ ở đây có điều gì bất trắc sao?”

“Ngươi có tài thì cứ việc dùng!” Hiên Viên Tuyết hoàn toàn không để ý, mà Hoa Úc cũng bị ai phát hiện, võ công của hắn ngang bằng với Hiên Viên Tuyết, nếu muốn đánh bại Hiên Viên Tuyết thì còn phải nhờ Hoàng Nhi cùng liên thủ. Đem ánh mắt chuyển hướng tới Thiên Thanh Hoàng, hi vọng nàng có thể đứng về phía hắn, ai ngờ Thiên Thanh Hoàng lại tựa vào ngực ai đó: “Chuyện của các ngươi ta không tham dự!”

Hào tuyệt tình a! Hoa Úc bắt đầu dĩ, lại cũng không dám thật sự động thủ, chỉ có thể hờn dỗi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 19: Rửa Sạch Hậu Cung

Đêm, đám người Hoa Úc trấn giữ phía trên lồng sắt, dưới ánh sáng đèn đuốc chiếu rọi, lồng sắt tối như mực kia có chút âm trầm. Người bên trong vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên Goyard đã không cho hắn ăn nhiều ngày.

Hiên Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng cùng dựa vào góc tối, mà Hoa Úc lại về mặt ai oán trừng mắt nhìn hai người, hi vọng Thiên Thanh Hoàng có thể thấy hắn ủy khuất, đáng tiếc là người nào đó đang bị bao phủ trong nhu tình của Hiên Viên Tuyết đã sớm an ổn ngủ, không còn thấy gì nữa.

Hoa Úc oán hận trừng Hiên Viên Tuyết, nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể cắn nát hắn. Mà Hiên Viên Tuyết lại rất bình tĩnh, nhìn kỹ còn phát hiện hắn đang đắc ý.

Hoa Úc cảm giận thu hồi ánh mắt, không muốn so đo nữa, bởi vì hắn cảm giác được có người đang đến!

Quả nhiên, chỉ một lát sau, năm bóng đen nhanh nhẹn nhẹ nhàng đứng trên đỉnh đối diện, cầm đầu là một lão nhân giận dữ nhìn người trong lồng sắt: “Dám làm con ta bị thương! Muốn chết sao!”

Dứt lời cũng không nhìn xem là ai, phi thân đánh một chưởng về phía Hoa Úc, lại bị Hoa Úc vung tay áo hóa giải. Lão nhân kia cả kinh, biết đã gặp phải cao thủ, lại xuất ra một chưởng nữa, so với lúc trước sắc bén hơn nhiều.

Hoa Úc lạnh lùng nhìn người trước mắt, vẻ mặt khinh thường: “Không biết tự lượng sức!”

Một chưởng hồng quang đánh ra, cả người người nọ trực tiếp vung lên bức tường đối diện, phun ra một ngụm máu tươi, suýt nữa hôn mê. Mấy người trên nóc nhà nhanh chóng nhảy xuống nâng lão dậy, trong đó có một người có bộ dáng thủ lĩnh, ánh mắt đảo qua mấy người ở đây, sau đó rơi vào Goyard cùng phụ thân của Goyard, khóe mắt co rút, hơi thở sắc mặt: “Chấp pháp trưởng lão và vu nữ của Vô Nhai sao lại ở đây? Hơn nữa còn liên thủ với người khác để đả thương đại trưởng lão?”

Phụ thân Goyard lạnh lùng tiến lên, một tay chỉ vào người trong lồng giam: “Tộc trưởng muốn hỏi ta thì không bằng trước giải thích trước một chút xem vì sao người này còn sống đi? Năm đó người đã tự mình hạ lệnh đem hán vào Vạn Cổ Trì, nhưng sao bây giờ hán vẫn còn sống tốt? Tộc trưởng nói không giữ lời, vậy thì dựa vào cái gì yêu cầu ta trung thành với người?”

“Người...” Tộc trưởng kia vừa định quát lớn, lại nhớ bọn họ đang có chỗ dựa vững chắc, vì thế cố gắng nhu hòa ngữ khí một chút, ra bộ lời nói thăm thía: “Năm đó ta quả thật đã ra lệnh, nhưng sau lại không giết hán, tất cả cũng vì người!”

Phụ thân Goyard hừ lạnh: “Vì ta?”

Tộc trưởng chân thành gật đầu: “Đúng! Dù sao hán cũng là đường đệ của người, huyết thống liền mạch, con cháu gia đình người lại đơn bạc, mà người cũng chỉ có một huynh đệ này, cho nên chắc chắn sẽ quan trọng hơn nữ nhân bên ngoài! Lúc ấy ta đã muốn khuyên người, nhưng người còn đang giận, cho nên ta đành vừa thuận theo thỉnh cầu của người, lại vừa bí mật thả hán ra, tất cả đều vì không muốn người hối hận!”

Một phen đứng lý hợp tình này đáng tiếc lại không hoàn hảo, ngược lại còn khiến người ta khinh bỉ.

“Ta vĩnh viễn sẽ không hối hận, hôm nay cho dù người có nói gì, ta cũng vẫn như ngày đó muốn giết hán!” Phụ thân Goyard cương thế nói, năm đó vì tin nên ông chịu đau tang thê mà giao kẻ này cho bọn họ xử trí, đáng tiếc kết quả lại thành thế này! Lần này, ông sẽ quyết không buông tha mà để hán nhon nhon tiếp tục sống!

Tộc trưởng biết ông không để ý mặt mũi của mình, nhưng bây giờ Hoa Úc ở đây nên không dám có động tác quá cường ngạnh, chỉ phải tiếp tục nhân từ: “Ta biết trong lòng người rất giận, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của Vô Nhai chúng ta, khi trở lại tộc, người muốn làm thế nào ta cũng đáp ứng, nhưng đã là chuyện của Vô Nhai thì không nên để người ngoài nhúng tay a!”

“Người muốn đuổi bọn họ đi để dễ dàng đối phó với hai cha con ta sao?” Goyard lạnh lùng vạch trần quỷ kế của lão, từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ thích tộc trưởng này. Đúng là ngụy quân tử mà còn cố tình cải trang người tốt.

“Goyard! Đây là thái độ nói chuyện với trưởng bối sao?” Sắc mặt tộc trưởng phát lạnh, cố tình bắt bẻ lỗi.

“Goyard không có trưởng bối như người!” Phụ thân của Goyard kéo Goyard về phía sau, không cho phép người khác nói nữ nhi của ông. Động tác đơn giản này lại làm Goyard cảm động sắp phát khóc, đây phụ thân của nàng a!

“Người... Được lắm! Hai cha con người đã dám như vậy thì từ giờ trở đi các người sẽ không còn là người của Vô Nhai ta nữa!” Tộc trưởng kia nói xong thì rất đắc ý nhìn hai người; bọn họ một người thân là Chấp pháp trưởng lão, một người thân là vu nữ, ở trên giang hồ hành tẩu tuyệt đối rất nổi tiếng, nếu như bị trục xuất khỏi Vô Nhai thì sẽ không còn thân phận gì nữa, chỉ cần lão lên tiếng, không ai dám thu nhận bọn họ!

Chỉ tiếc, lão ta đã tính sai rồi!

“Được!” Phụ thân Goyard lạnh lùng ngẩng đầu, nhấc tay thề với trời: “Trình Qua ta thề với trời, từ hôm nay trở đi sẽ rời khỏi Vô Nhai, trọn đời không quay lại, nếu sẽ bị không thiên lỗi đánh chết, chết không được từ tể!”

“Thề độc như vậy cũng đủ biết ông ấy hận cái nơi kia thấu xương.” Không biết Thiên Thanh Hoàng đã tính lại từ bao giờ, nhưng vẫn tựa vào ngực Hiên Viên Tuyết, tùy thời có thể ngủ. Kỳ thực cũng không thể trách nàng, ai bảo Hiên Viên Tuyết làm gối ôm thoải mái như vậy đâu, thật sự không nở rời nha.

“Hoàng Nhi có tính toán gì không?” Hiên Viên Tuyết không để tâm đến ai khác, chỉ chăm chú quan sát Thiên Thanh Hoàng.

“Ta chỉ hơi tò mò là vì sao chỉ một đứa con của chấp pháp trưởng lão cũng đáng để tộc trưởng Vô Nhai ngàn dặm xa xôi chạy tới?” Thiên Thanh Hoàng nhíu mày suy tư, tổng cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại nói không nên lời.

“Hoàng Nhi không biết nơi hán xuất hiện hơi lạ sao?” Hiên Viên Tuyết háo tâm chỉ cho nàng.

“Hán đi theo Triệu Phi Tuyết tới, chẳng lẽ là Triệu Phi Tuyết chiêu mộ hán? Nhưng cũng không đúng, vì sao không phải người khác mà lại là Triệu Phi Tuyết muốn hòa thân?” Thiên Thanh Hoàng lập tức cắt đứt quan hệ, thật đúng là không nghĩ ra được.

“Vậy mục đích cuối cùng của nàng ta là gì?” Hiên Viên Tuyết đột nhiên cảm thấy Hoàng Nhi đã thay đổi, nhưng như vậy cũng tốt, nàng quá thông minh thì sẽ làm hán tự ti a, hơn nữa hán còn thấy như vậy mới khả ái.

“A. Mục tiêu của nàng ta không phải là chàng sao?” Thiên Thanh Hoàng cảm giận nói, nói xong lập tức ngồi dậy, trên mặt bừng tỉnh đại ngộ: “Mục đích

của lão ta là hoàng cung!”

Nói xong, Thiên Thanh Hoàng lại nổi giận: “Chàng đã sớm biết có phải không? Vậy mà còn bắt ta đoán?”

Hiên Viên Tuyệt đem tiểu miêu đang phát hỏa ôm vào lòng, ôn nhu an ủi: “Ta cũng vì vừa thấy cái tộc trưởng kia nên mới biết được. Hoàng cung lớn như vậy, bảo vật có thể khiến người Vô Nhai coi trọng cũng chỉ có thứ liên quan tới được lý. Mà trước đó ta đã phái người kiểm tra được liệu hi thể trong hoàng cung, phát hiện có rất nhiều loại, sau đó còn vô tình thấy bát canh sinh nhật của Triệu Phi Tuyết, lúc này mới xác định.”

“Là cái gì?” Thiên Thanh Hoàng tò mò hỏi, trong lòng nghĩ lại lời của Hiên Viên Tuyệt nói, thì ra hoàng cung Tây Hạ có rất nhiều được liệu hi thể, về sau nàng phải tới nhìn thử mới được.

“Băng thảo! Một loại thực vật đặc biệt sinh trưởng trong băng tuyết ở phương bắc, có công hiệu khởi tử hồi sinh, hơn nữa nghe nói còn dùng để chế đan được ‘trường sinh bất lão’, mà được liệu này vô cùng đặc thù, chỉ có nữ tử thân thể thuần âm mới chạm vào được, nếu không sẽ lập tức biến mất, mà Triệu Phi Tuyết vừa vận sinh vào ngày không trăng.”

Được Hiên Viên Tuyệt nhắc nhở, Thiên Thanh Hoàng bỗng nghĩ ra một số chuyện, nàng nhớ hình như mình cũng đã từng thấy nó. Băng thảo rất khó tìm, cho dù tìm được cũng không chắc sẽ nhận ra. Băng thảo có hình dáng rất giống một khối băng, xung quanh lại là băng tuyết nên mắt thường khó phân biệt được, nhưng cũng không phải không có cách nhận biết...

“Vị công tử này, người cùng bọn họ không quen không biết, chẳng lẽ muốn vì bọn họ mà đắc tội với Vô Nhai chúng ta sao?” Thanh âm của tộc trưởng kéo ánh mắt của hai người lại, thì ra tên tộc trưởng kia dùng kế bắt thành nên muốn đánh lên phụ thân của Goyard. Phụ thân của Goyard không phải đối thủ của hắn nên Hoa Úc đã nhảy ra chắn trước mặt, đẩy một quyền kia ngược trở lại.

Hồng y chợt lóe, Hoa Úc cười lạnh: “Ta làm việc tự có lý do của ta. Đắc tội sao? Thứ đó là gì thế!”

Nhìn bộ dáng của Hoa Úc, tộc trưởng kia hóa đá: “Xin hỏi danh hào của các hạ?”

Hoa Úc ngạo khí ngẩng đầu: “Người, không có tư cách hỏi tên ta!” Biểu tình kiêu ngạo đáng đánh đòn đến cực điểm.

“Người...” Lão tộc trưởng không biết nên làm gì cho phải, đánh thì không đánh lại, mà nói thì không ăn cũng chẳng ăn mềm.

“Trình Qua, người thật sự muốn đuổi cùng giết tận sao?” Phụ thân của kẻ trong lồng giam về mặt đau lòng: “Ta chỉ có một đứa con trai này, mà người cũng chỉ có một nữ nhi, bây giờ người giết hắn, chẳng lẽ muốn gia tộc chúng ta tuyệt hậu sao?”

Nếu là quá khứ, Trình Qua có lẽ đã nghe lời khuyên nhủ, nhưng hiện tại không giống vậy. Ông ta đã quyết tâm muốn giết người này, cho nên không nói nhảm nữa, trực tiếp phi thân vào trong, toàn lực đánh một chiêu về phía lồng sắt.

“Không...” Lão nhân kia không để ý mình đang bị trọng thương mà muốn tiến lên giải cứu, nhưng lại bị Hoa Úc lập tức ngăn cản, Goyard cũng cản lại ba người khác, không cho phép ai đi qua, về phần tộc trưởng thì có Hoan Hỷ Hoan Lạc lo liệu.

Dưới sức ép của một chiêu kia, lồng sắt thiết lung nháy mắt bị chặt đứt.

“Trình Qua. Nếu người dám động vào con ta, ta sẽ giết người!” Lão nhân kia liều mạng muốn đến gần chỗ của phụ thân Goyard, đáng tiếc là không qua được cửa của Hoa Úc.

Hồi lâu sau, Thiên Thanh Hoàng mới ngẩng đầu, lạnh lùng phun ra một chữ: “Giết!”

Nghe được tiếng Thiên Thanh Hoàng, Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc ra tay đầu tiên, Hoa Úc cũng không chịu đi sau, một chiêu đã đánh chết cái lão già kia, xoay người đi tới giúp Goyard.

Người Vô Nhai lợi hại nhất là cổ độc, võ công cũng bình thường, nhưng có Goyard ở đây nên bọn họ không thể thi triển độc thuật, cho nên rất nhanh ba người kia cũng bị đánh chết, chỉ còn lại một mình tộc trưởng, nhưng cũng bị Hoan Hỷ Hoan Lạc đánh tới thê thảm.

“Nói cho ta biết! Người là ai?” Tộc trưởng kia nhìn Hoa Úc, đã nghĩ ra một đáp án.

Hoa Úc thị huyết cười: “Trong chốn giang hồ, có người tôn ta là ‘Hong y Tu La’... Người đã biết rồi, vậy thì nên chết thôi!”

Hai mắt lão tộc trưởng mở lớn trừng trừng, chết không nhắm mắt, có lẽ nói đúng hơn là kinh hách! Hong y như máu, khúm núm thiên thành (*), hong y Tu La, Hoa Úc!

(* khúm núm thiên thành: trời sinh e sợ <~ trời cũng phải sợ)

Mà Thiên Thanh Hoàng đứng một bên kỳ quái hỏi: “Sao ta lại không biết người có danh hiệu như vậy? Bất quá cũng chuẩn xác a.”

Hoa Úc vung mặt, cười mê hoặc: “Nếu Hoàng Nhi muốn biết thì hoan nghênh đến hỏi, tốt nhất là vào nửa đêm sau khi hắn đang ngủ!”

Hoa Úc vừa dứt lời, Hiên Viên Tuyệt đã xuất một chiêu qua, khuôn mặt tuần tú tối tăm: “Dám xui khiến Hoàng Nhi vứt bỏ ta, người muốn chết à!”

Hôm sau:

Hiên Viên Tuyết muốn vào triều sớm, cho nên chỉ có một mình Thiên Thanh Hoàng tỉnh lại, lúc thấy bên cạnh trống trơn thì có chút không quen.

Hoan Lạc cùng Hoan Hỷ hai người giúp nàng rửa mặt chải đầu thay quần áo xong thì Thiên Thanh Hoàng thấy tinh thần hơi hoảng hốt, hồi lâu sau mới nghĩ ra: “Goyard thế nào rồi?”

Tối hôm qua Hiên Viên Tuyết cùng Hoa Úc đánh nhau xong thì nàng lập tức bị Hiên Viên Tuyết ôm đi, cuối cùng còn quên nhìn lại hai cha con Goyard.

“Goyard tiểu thư không có việc gì, chỉ là tinh thần của phụ thân không được tốt nên nàng ấy ở Mị Âm các bồi ông!” Hoan Lạc vừa vén tóc cho Thiên Thanh Hoàng vừa đáp.

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng cũng không hỏi nhiều, có một số việc tự mình giải quyết vẫn hơn, không sao là được rồi.

Khi Thiên Thanh Hoàng vừa ra khỏi phòng thì bỗng thấy một thân ảnh đứng trong đại điện, nhất thời nhũn mảy: “Người này là ai?”

Một thân váy xanh biếc, một đầu tóc đen phủ tóc mai, nữ tử này đại khái khoảng hai mươi tuổi, thoát nhìn ôn nhuận rất đẹp nhưng lại là dạng người Thiên Thanh không thích nhất!

Hoan Hỷ liếc người nọ một cái, nói: “Đó là hoàng tỷ của hoàng thượng, công chúa duy nhất trong Hiên Viên hoàng thất, trưởng công chúa Hiên Viên Lam, bất quá nàng ta đã gả cho Hàn Tước quân làm vợ, thân phận nhất phẩm phu nhân. Hàn Tước quân Hàn Văn Phi là cháu họ của thái hậu, nhưng lại do hoàng thượng tự mình đưa lên, thái hậu vẫn muốn mượn sức hắn nhưng đáng tiếc không thành công.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào đại điện, Hiên Viên Lam mắt thấy Thiên Thanh Hoàng liền lễ phép cười: “Cuối cùng đệ muội cũng dậy!”

Đệ muội? Thiên Thanh Hoàng vô cùng không thích cách xưng hô này, vung ống tay áo ngồi vào chủ vị: “Công chúa hẳn nên gọi bản cung là hoàng hậu!”

Sắc mặt Hiên Viên Lam hơi cứng đờ, nhưng lập tức dịu đi, vẻ mặt thân thiết nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng hậu nương nương nói đúng, là thân phụ không phải, bất quá cũng chỉ vì thân phụ quá mức cao hống a, dù sao hoàng thượng cũng chỉ có một hoàng tỷ, cho nên nhìn thấy hoàng hậu đương nhiên có chút kích động.”

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh trong lòng, lại là một nữ nhân trong ngoài không đồng nhất: “Công chúa đến đây có việc gì thế?”

Hiên Viên Lam thấy nàng cuối cùng nói chính sự liền hơi thở phào nhẹ nhõm: “Hôm nay Lưu quý phi thiết yến ở Ngự Hoa viên nên đặc biệt năn nỉ thân phụ đến thỉnh hoàng hậu tới dự, hi vọng hoàng hậu nương nương đừng chối từ.”

Lưu quý phi? Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Xem ra lần giáo huấn trước còn chưa đủ khắc sâu nên nhanh như vậy đã có trò mới.”

Hiên Viên Lam đã từng nghe về cách đối xử của Thiên Thanh Hoàng với phi tử, thậm chí ngay cả Hàn thái hậu cũng không nể mặt, cho nên nhất thời miễn cưỡng cười: “Hoàng hậu nương nương đừng so đo với họ. Dù các nàng có lợi hại thế nào thì chung quy vẫn phải xưng người một tiếng hoàng hậu, chuyện hậu cung cũng vĩnh viễn do người định đoạt.”

Thấy Thiên Thanh Hoàng không nói lời nào, Hiên Viên Lam có chút nóng nảy: “Hôm nay Lưu quý phi thiết yến kỳ thật là muốn thỉnh tội với hoàng hậu nương nương, cho nên mới đặc biệt nhờ thân phụ...”

Thỉnh tội? Thiên Thanh Hoàng gọi lên một nụ cười không rõ hàm súc, đứng dậy nâng bước: “Một khi đã vậy, bản cung cũng không còn bản khoản.”

“Tạ hoàng hậu nương nương!” Hiên Viên Lam vui vẻ chạy nhanh đi theo, bên ngoài gió lạnh thổi, lúc này nàng ta mới phát lưng áo đã ướt đầm mồ hôi. Lúc đối mặt với Hàn thái hậu, nàng ta còn không cảm nhận được áp lực lớn như thế.

Còn chưa tới Ngự Hoa viên đã nghe thấy thanh âm hi hi ha ha, xem ra hôm nay không thiếu người. Thiên Thanh Hoàng đi phía trước, chỉ dẫn theo hai tỷ muội Hoan Hỷ Hoan Lạc, thoát nhìn còn không bằng một cung phi tùy ý ở đây.

Trong đình lớn, có vài người vây xung quanh Lưu quý phi cùng Trần quý phi, chuyện trò vui vẻ, rất êm ấm. Đột nhiên có một người phát hiện thấy thân ảnh của Thiên Thanh Hoàng, kinh ngạc lên tiếng: “A! Hoàng hậu tới!”

“Tham kiến hoàng hậu!” Tất cả đều không tình nguyện hành lễ, tuy không ai cam tâm để Thiên Thanh Hoàng làm hoàng hậu, nhưng thủ đoạn của Thiên Thanh Hoàng lại khiến mọi người thuận phục.

Tất cả đều quỳ xuống, chỉ có Lưu quý phi một tay vỗ bụng ngồi trên ghế, đắc ý nhìn Thiên Thanh Hoàng, ngoài miệng còn nói như thật có lỗi: “Nô tì đang mang thai, thái y nói không được có động tác quá lớn nên thỉnh hoàng hậu nương nương không trách!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn cái bụng không rõ của Lưu quý phi, lạnh lùng cười: “Lưu quý phi cứ ngồi cho tốt đi, miễn để người khác nói bản cung trách móc người nặng nề.”

Nghe vậy, Lưu quý phi cười càng thêm đắc ý: “Hoàng hậu nương nương nói phải!” Sau đó làm bộ tức giận nhìn về phía người bên cạnh: “Các người còn không mau đứng lên để hoàng hậu nhập tòa?”

Cái giá kia giống như nàng ta mới thật sự là hoàng hậu vậy. Thiên Thanh Hoàng cũng lười tính toán chi li, ngồi xuống vị trí bên cạnh rồi nói với người xung quanh: “Không nghe thấy Lưu quý phi nói sao? Chẳng lẽ muốn bản cung tự mình mời các người?”

“Tạ hoàng hậu nương nương!” Mấy người lập tức đứng dậy ngồi vào bàn, Hiên Viên Lam cũng tìm một vị trí ngồi bên cạnh Thiên Thanh Hoàng.

“Nói đi! Tìm ta tới làm gì?” Thiên Thanh Hoàng không thích vòng quanh, trực tiếp hỏi.

Lưu quý phi không nghĩ Thiên Thanh Hoàng sẽ trực tiếp như vậy, hơi sững sốt rồi lập tức cười yếu ớt: “Tỷ tỷ nói gì vậy a, vì muội muội sợ tỷ tỷ luôn ở trong Tê Phụng buồn chán nên mời tỷ tỷ ra ngoài nói chuyện với chúng muội chút mà, đông người cũng náo nhiệt!”

Sắc mặt Thiên Thanh Hoàng phát lạnh: “Bản cung không có muội muội!”

Lưu quý phi cứng đờ: “Tỷ tỷ làm sao vậy? Trong hậu cung đều xưng hô như vậy mà?”

Thiên Thanh Hoàng vỗ mạnh lên bàn một tiếng, rượu trong ly cũng sánh ra ngoài: “Nghe không hiểu lời của bản cung sao?”

Lưu quý phi thấy Thiên Thanh Hoàng thật sự tức giận nên hơi sợ: “Hoàng hậu...”

Thiên Thanh Hoàng bình phục tâm tình một chút, nâng chén rượu nhấp một ngụm mới nói: “Không có việc gì, các người cứ tiếp tục!”

Hiên Viên Lam thấy không khí không ổn, trong mắt hiện lên tính kế, ngẩng đầu khéo cười yếu ớt: “Hình như tâm tình của hoàng hậu không được tốt? Lúc thần phụ đến có thấy bên hồ Bích Long đối diện có vài nhánh hoa mai sắp nở, nhìn cũng không tệ, không bằng chúng ta cùng đi xem đi!”

“Được! Được!” Không biết là ai lên tiếng đầu tiên, mọi người đều đứng dậy đi về phía Bích Long hồ.

Tâm tình của Thiên Thanh Hoàng vẫn không được tốt đi cùng, hiện tại đã là cuối năm, nhưng Tây Hạ vẫn không thấy tuyết rơi, nếu như bây giờ là Đông Hán thì có lẽ đã trắng xóa một mảnh.

“Tâm tình của hoàng hậu nương nương không được tốt sao?” Không biết từ khi nào Hiên Viên Lam đã đi đến bên cạnh Thiên Thanh Hoàng, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu, trong lòng cười lạnh, nàng ta nghĩ Thiên Thanh Hoàng nàng dễ bị lừa như vậy sao? Cho dù nàng ta có che giấu thế nào thì vẻ tính kế kia cũng không thoát khỏi mắt nàng.

“Không có việc gì!” Thản nhiên lên tiếng, Thiên Thanh Hoàng không nói thêm nữa, Hiên Viên Lam cũng không dám mở miệng, trong lúc nhất thời lâm vào trầm mặc, chỉ có thanh âm mấy người phía trước trêu đùa.

Bích Long hồ là hồ nhân tạo khoảng một nghìn mét vuông, nước trong hồ là nước dẫn từ suối, màu sắc xanh biếc như khối ngọc bích thiên nhiên nên cũng vì vậy mà có cái tên hiện tại.

Lúc này, mặt nước của Bích Long hồ đã kết thành một tầng băng mỏng, không chú ý thì sẽ không nhìn ra: “Xem ra tuyết sắp rơi.”

“Đúng vậy, mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, ngay cả mặt hồ cũng kết băng thì có lẽ sẽ có tuyết. Ở Tây Hạ đã nhiều năm rồi không thấy tuyết a.” Hiên Viên Lam cảm thán nói.

Thiên Thanh Hoàng không trả lời, lại thấy mấy người bên kia đã tìm được gốc mai mà Hiên Viên Lam nói. Trên mấy nhánh cây không lá, quả nhiên có vài nụ hoa trắng trắng, có lẽ đến khi tuyết rơi, chúng sẽ nở.

Đột nhiên, Hiên Viên Lam giữ chặt tay Thiên Thanh Hoàng, mời nói: “Hoàng hậu nương nương cũng đến xem đi.”

Thiên Thanh Hoàng không cự tuyệt, đi theo nàng ta lên phía trước, nhưng cũng không vui vẻ giống như những người khác. Hầu hết mọi người đều thích mai, chỉ đáng tiếc là Thiên Thanh Hoàng lại thích anh túc xinh đẹp tận cùng. Đóa tươi như máu, đường hoàng mỹ lệ nhưng hàm chứa kịch độc, khiến cho người ta không thể kháng cự.

“Oa! Ở đây có một đóa nở rồi này!” Lưu quý phi kinh ngạc kêu lên, đi tới gần mặt hồ nhìn chăm chú cành mai xa nhất. Đúng là nếu nhìn kỹ thì thật sự có thể phát hiện một đóa sắp nở, thoát nhìn rất đẹp.

Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng cảm giác được có người đang tới gần mình, theo bản năng phản xạ dõn đi, chỉ thấy Hiên Viên Lam ngã về phía trước vừa vịn vào lưng Lưu quý phi, nhất thời, bị kịch đã xảy ra!

“A...” Cùng với tiếng thét chói tai của Lưu quý phi, thân thể nàng ta cũng “ùm” một tiếng rơi vào hồ nước, mặt nước kết băng vỡ lớn một khoảng, cả người không ngừng chìm lặn: “Cứu mạng a... Cứu mạng a...”

“Không ổn không ổn rồi! Quý phi nương nương rơi xuống nước rồi!”

“Người đâu! Mau tới đây! Quý phi rơi xuống nước rồi!” Không biết là ai phản ứng đầu tiên, mọi người lập tức bắt đầu ồn ào, nhưng lại không có ai nhảy xuống cứu Lưu quý phi, đây chính là nhân tính a!

“Cứu mạng...” Lưu quý phi liên tục vùng vẫy, trong lòng lo lắng nhưng lại không có cách nào, mà cung nữ của nàng ta muốn đi lên lại bị người có ý ngăn bên ngoài.

“Không phải ta, không phải ta...” Hiền Viên Lam đột nhiên hoàn hồn, lập tức điên cuồng kêu to, hình như đã bị dọa.

Thiên Thanh Hoàng mất lạnh nhìn hết thấy, đợi tới khi Lưu quý phi sắp chìm xuống mới phi thân chuồn chuồn lướt nước kéo nàng ta lên, tùy tay quăng qua một bên.

“Người đâu! Mau mời ngự y...” Nhất thời, ngự hoa viên lại loạn lên.

Ngự y còn chưa tới thì một cổ máu tươi đã từ giữa hai chân Lưu quý phi chảy ra, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không khí, rất nhiều người nhìn một màn này không có thương tâm, cũng không có đau lòng, mà chính là mừng thầm!

Cuối cùng cũng đem được Lưu quý phi hồi tẩm cung, thái y bắt mạch xong thì vẻ mặt tiếc hận: “Hồi hoàng hậu nương nương, đứa nhỏ của quý phi nương nương đã không còn!”

Thiên Thanh Hoàng cứng đờ, tuy đã sớm biết đáp án này, nhưng trong lòng vẫn không nhận được cảm giác mất mát. Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm của thái giám: “Thái hậu nương nương giá lâm!”

“Tham kiến thái hậu!” Tất cả mọi người đều quỳ xuống hành lễ, ngoại trừ Thiên Thanh Hoàng.

“Có chuyện gì vậy?” Thái hậu nhìn đám người đang quỳ, lớn tiếng quát hỏi, ánh mắt sắc bén bắn thẳng tắp về phía Thiên Thanh Hoàng, giống như muốn khẳng định nàng là hung thủ.

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Không phải thái hậu đã nhìn thấy rồi sao?”

Sắc mặt Hàn thái hậu băng hàn nhìn những người khác: “Ai nói cho ai gia xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải ta... Không phải ta...” Đúng lúc này, Hiền Viên Lam phát điên chạy ra, ôm chân Hàn thái hậu chân, trong miệng không ngừng nỉ non: “Không phải ta... Không phải ta...”

Nhìn một màn này, Trần quý phi đứng một bên ‘hào tâm’ giải thích: “Hồi thái hậu, lúc ấy Lưu quý phi đang nhìn đồa mai nở rộ bên hồ thì thấy trường công chúa ngã xuống trên người nàng, cho nên Lưu quý phi mới vô ý rơi vào trong nước, đứa nhỏ cũng bởi vậy mà không thể giữ.”

“Không phải ta...” Hiền Viên Lam ôm chặt chân Hàn thái hậu: “Thái hậu, lúc ấy có người đã đẩy ta, cho nên thân thể ta mới không vững lao về phía trước, thật sự không phải ta!”

Thiên Thanh Hoàng nhú mày, thì ra Hiền Viên Lam đột nhiên không điên nữa là chờ lúc này...

“Lúc ấy là ai ở bên người trường công chúa?” Hàn thái hậu đảo mắt nhìn mọi người, lớn tiếng hỏi.

Thanh âm một cung nữ nhất gan nhu nhu vang lên: “Nô tỳ... Nô tỳ thấy... người đó là... là hoàng hậu...” Dứt lời, cả người mạnh mẽ quỳ xuống, thân mình phủ phục lạnh run.

“Hoàng hậu!” Hàn thái hậu quát lớn, quay đầu nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng hậu còn lời gì muốn nói sao?”

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Thái hậu nương nương tới thật nhanh.” Cung điện của thái hậu cách nơi này ít nhất phải hai khắc, vậy mà bà ta không đến nửa khắc đã tới, tốc độ này thật sự không phải người thường có thể so được.

Thái hậu mặt không đổi sắc, làm như không nghe thấy lời của Thiên Thanh Hoàng, xoay người nhìn về phía mọi người: “Hoàng hậu có ý đồ mưu hại con nối dòng của hoàng tộc, đây là tội lớn nhất! Người đâu! Bắt lại cho ai gia!”

“Xoẹt xoẹt...” Vô số đao kiếm nhảy mất rồi khỏi vỏ, hàn quang dày đặc, xem ra lần này thái hậu đã chuẩn bị tốt, không giết được nàng quyết không từ bỏ.

“Hoan Hỷ, Hoan Lạc!” Thiên Thanh Hoàng không quan tâm nhú mày gọi.

“Dạ!” Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc lập tức nhảy ra trước mặt Thiên Thanh Hoàng, không biết từ đâu rút ra hai thanh kiếm, khuôn mặt oa nhi không đổi sắc, đôi mắt trong suốt ẩn chứa sát ý lạnh như băng.

“Hoàng hậu! Người dám kháng chỉ?” Hàn thái hậu đã có kinh nghiệm về sự lợi hại của Hoan Hỷ, Hoan Lạc, cho nên trong lòng hơi run.

“Kháng chỉ?” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Ồ Tây Hạ này, ngoại trừ lời của Hiền Viên Tuyết, bây giờ bản cung mới biết lời của thái hậu cũng là thánh chỉ!”

“To gan! Thiên Thanh Hoàng ngươi...” Hàn Thái Hậu chỉ vào mặt Thiên Thanh Hoàng, lại không biết nên nói gì, cường sự hoành, hoành sự không muốn sống, Thiên Thanh Hoàng không sợ cái gì cả, nhưng Hàn thái hậu lại có điều cố kỵ, cho nên bà ta muốn đấu với Thiên Thanh Hoàng thì vĩnh viễn đều thua cuộc.

“A...” Một tiếng thét chói tai vang lên, lại thấy Hiên Viên Lam vốn quỳ trên đất bị Thiên Thanh Hoàng nắm trong tay như nhấc một con gà con, Thiên Thanh Hoàng cúi thấp lưng nhìn thẳng ánh mắt bối rối của nàng ta: “Có người đẩy người à? Là bản cung sao? Hoa mai bên Bích Long hồ thật sự rất đẹp đi?”

“Ồ ồ...” Thiên Thanh Hoàng còn chưa nói xong, Hiên Viên Lam đã kinh hãi khóc lớn.

“Còn các người nữa!” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng quét mắt nhìn đám cung phi cùng cung nữ lạnh run trên đất: “Các người thấy sao? Thấy cái gì? Nói cho bản cung biết, lần này bản cung sẽ cho các người nhìn rõ ràng!”

“Ngô... Hoàng hậu nương nương tha mạng!” Một người tiếp một người quỳ xuống, khí thế cường đại đang ở trước mặt, bọn họ không thể không cúi đầu, lúc này mới hiểu rõ mình đã chọc phải người không thể chạm.

“Hoàng hậu người...” Hàn Thái Hậu khiếp sợ, bà ta không ngờ Thiên Thanh Hoàng mới nói hai ba câu đã đánh tan phòng tuyến của những người này, làm cho tất cả ngoan ngoãn thần phục.

Thiên Thanh Hoàng không thèm để ý, quăng Hiên Viên Lam về phía cây cột gỗ bên cạnh, nhưng cũng may cho nàng ta là nàng không vận nội lực. Toàn bộ đại điện chỉ có thanh âm ‘ba ba ba’ vang lên, Hiên Viên Lam còn chưa kịp kêu thảm đã bị Thiên Thanh Hoàng đánh cho hôn mê bất tỉnh. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đã hoàn toàn thay đổi, mọi người đều như rơi vào hầm băng, nửa thanh âm cũng không phát ra được.

Mà bên kia, thái giám tổng quản An công công vội vàng chạy vào Ngự Thư phòng: “Hoàng thượng! Có việc lớn không tốt rồi!”

Hiên Viên Tuyết không ngẩng đầu: “Chuyện gì mà kích động thế?”

An công công thật vất vả mới hô hấp bình thường được: “Hoàng thượng! Hoàng hậu nương nương đẩy quý phi vào trong hồ, làm Lư quý phi sảy thai!”

“Không sao!” Dù sao cũng không phải con hấn, sớm hay muộn đều phải chết!

An công công hết lời để nói, lúc này, một thái giám khác lại nhanh chóng chạy vào: “Hoàng thượng! Hoàng thượng! Hoàng hậu nương nương đánh công chúa!”

Nghe vậy, Hiên Viên Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, ngữ khí sốt ruột: “Tay hoàng hậu có làm sao không?”

“Ách? Không có việc gì!” Thái giám kia lập tức không phản ứng được, bất quá chuyện nên quan tâm không phải cái này a!

“Vậy thì không cần quan, nàng muốn đánh thì cứ để nàng đánh!” Đám người đó nên được giáo huấn một chút.

“...” Hai người im lặng không nói, tốt xấu gì đó cũng là nhất quốc công chúa a!

Bên này im lặng không nói gì, còn bên kia lại ầm ĩ cả lên, Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc hai người đồng thời nhảy về phía sau thị vệ của Hàn thái hậu, tay nâng kiếm lạc, máu văng đầy đất.

“A...” Đám tần phi chưa gặp qua trường hợp máu tanh như vậy, người người đều sợ hãi lui tới góc phòng, mà Hàn thái hậu nhìn thủ hạ bị giết thì lại tức đến phát run: “Thiên Thanh Hoàng! Người dám hạ thủ?”

Lần này, trả lời bà ta không phải Thiên Thanh Hoàng, mà là Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc, hai người lưng tựa lưng đứng chung một chỗ, ánh mắt thị huyết khiến những người xung quanh run rẩy: “Muốn chạm vào tiểu thư chính là tự đi tìm đường chết!”

Thủ hạ mình ti mi đào tạo đã bị giết sạch, Hàn thái hậu không còn nhịn được, nhấc lên một cây kiếm trên mặt đất, lao về phía Thiên Thanh Hoàng. Thiên Thanh Hoàng dễ dàng nắm chặt thân kiếm, nhẹ nhàng động tay, theo thanh âm thanh thúy vang lên, kiếm gãy đôi!

“Không biết tự lượng sức!”

“Thiên Thanh Hoàng! Ta muốn giết người!” Hàn thái hậu không còn lý trí, tất cả đã bị Thiên Thanh Hoàng kích thích phát điên!

Thiên Thanh Hoàng mâu quang phát lạnh, một chương mang theo huyết quang đánh ra, thân mình Hàn thái hậu liền như điều đứt dây bay ra ngoài, ở trong không trung lưu lại một đường máu rồi ngã vào giữa đám thi thể của thủ hạ.

“Tiểu thư!” Giết xong người cuối cùng, Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc trở lại bên người Thiên Thanh Hoàng, hai thân y phục hồng nhạt vẫn sạch như mới, khuôn mặt rõ ràng oa nhi, nhưng trong mắt những người xem lại như ma quỷ!

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng đảo qua đám phi tần cùng cung nhân trốn trong góc, thanh âm lạnh lùng uy nghiêm: “Nếu muốn sống thì lập tức cúi về nhà cho ta, bằng không người tiếp theo sẽ là các người.”

Tất cả đều run lên, không nói gì, nhưng ý chí muốn rời đi lại vô cùng kiên định!

“Mang thái hậu về cung, ngoại trừ phi tần, những người còn lại... giết!” Thiên Thanh Hoàng nói xong liền xoay người dẫm lên máu tươi rồi đi, đối với thanh âm la hét cầu cứu phía sau mắt diếc tai ngơ. Người không phạm ta ta không phạm người, tất là đều do bọn họ tự tìm!

Hầu hết phi tần đều bị trục xuất khỏi cung, thái hậu đang bị trọng thương thì bị giam lỏng, hoàng cung chết đi một phần lớn cung nữ thái giám, mà chuyện Đông Hán công chúa chết ngoài ý muốn cũng không có ai giải quyết, mắt thấy đã sắp qua năm mới, có lẽ đây sẽ một năm rất áp lực, so với ngày ấy Hiền Viên Tuyết sát huynh đoạt vị cũng không sai biệt lắm!

“Tuyệt! Tuyệt rồi rồi!” Thiên Thanh Hoàng tựa vào lòng Hiền Viên Tuyết nhìn những bông tuyết ngoài cửa sổ, nghe nói lúc tuyết rơi chính là thời gian thuần khiết nhất, trong suốt, trắng nõn.

“Ừ! Hoàng Nhi lạnh không?” Hiền Viên Tuyết kéo kín chiếc áo hồ cừu trên người Thiên Thanh Hoàng

“Tuyệt! Sắp qua năm mới rồi!” Thiên Thanh Hoàng tựa đầu vào hõm vai của Hiền Viên Tuyết, tựa như một con mèo nhỏ đã ăn no.

“Hoàng Nhi muốn qua năm mới như thế nào?” Trước kia hắn chưa bao giờ quan tâm đến năm mới, nhưng năm nay lại không giống vậy, bởi vì năm nay có Hoàng Nhi ở cùng hắn, cho nên hắn đột nhiên có chút chờ mong.

“Ta cũng không biết! Nhưng có chàng là được rồi!” Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu, hai mắt trong suốt nhìn Hiền Viên Tuyết, sau đó ánh mắt trượt đến bạc môi kiều gọi, dưới sự chờ mong của Hiền Viên Tuyết hơi tiến lên ấn xuống.

Cảm giác có bờ môi mềm mại chạm vào khiến tâm tư của Hiền Viên Tuyết điên lên, nếu là trước đây thì khẳng định hắn sẽ hung hăng ngăn chặn rồi hôn thật sâu, nhưng hiện tại hắn lại thầm nghĩ muốn hôn như vậy, không sâu, nhưng tình nồng!

“Tuyệt! Vì sao chàng không cần ta?” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên hỏi, đêm đại hôn kia là vì nàng ngủ nên không làm được, nhưng đại hôn đã qua rất lâu rồi mà mỗi ngày Hiền Viên Tuyết chỉ dừng lại ở ôm hôn thân mật, một chút động tác dư thừa cũng không có, làm nàng không thể không nghi hoặc. Không phải nàng háo sắc a, chỉ là thấy không bình thường thôi.

Hiền Viên Tuyết nghe vậy sững sốt, lập tức cười yếu ớt: “Nàng nghĩ gì vậy? Không phải ta không cần nàng, mà vì thái y nói lần đầu tiên của nàng mới đến, không thể làm nàng bị thương... Tuy rằng ta rất rất muốn nàng, nhưng không thương tổn đến nàng lại là điều kiện tiên quyết!”

“Tuyệt...” Thiên Thanh Hoàng ôm cổ Hiền Viên Tuyết, trong mắt không che giấu cảm động, nam nhân này a...

“Chẳng lẽ Hoàng Nhi đã không nhịn nổi mà muốn ăn trộm rồi?” Trong con ngươi sâu thẳm hiện lên ý cười xấu xa, trêu chọc nói.

Chút cảm động trong lòng Thiên Thanh Hoàng nháy mắt biến mất sạch sẽ, liếc hắn một cái: “Ta không thèm.”

“Ha ha!” Thấy nàng thẹn quá hóa giận, Hiền Viên Tuyết vui vẻ cười ra tiếng, trong ngực rung động mãnh liệt.

Hai người ôm nhau đứng chung một chỗ, hạnh phúc mỉm cười, tức giận nhưng lại mang theo yêu thương, thoạt nhìn rất hài hòa duy mỹ.

Thời gian hạnh phúc luôn ngắn ngủi, bởi vì khi Thiên Thanh Hoàng nghe tin Hoan Lạc báo lên, khuôn mặt liền tối tăm.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì?” Hiền Viên Tuyết ôm nàng, lo lắng hỏi.

“Tiểu tử Đông Phương kia đã bị người của Từ Hà thành bắt đi, mấy ngày nay sống chết không rõ, Từ Tiêu cùng Từ Tính đã tới nhưng vẫn không tìm thấy người.” Nhớ đến Đông Phương Mặc, lời nói của Thiên Thanh Hoàng không tự giác được quan tâm hơn vài phần.

“Nàng muốn đi sao?” Hiền Viên Tuyết có chút mất mát, nhưng không biểu hiện ra ngoài, cả đi cả về phải mất hơn một tháng, có lẽ sẽ sớm qua thôi...

“Ta phải đi!” Thiên Thanh Hoàng quay lại ôm Hiền Viên Tuyết, cắn lên khuôn mặt tuần tú một ngụm: “Ta cũng muốn cùng chàng vui vẻ qua năm mới, nhưng ta không thể bỏ mặc Đông Phương, hắn là bằng hữu cũng là người thân của ta, ta phải đi cứu hắn!”

“Ta biết rồi. Cẩn thận một chút, nhớ về sớm đây!” Hiền Viên Tuyết biết có khuyên cũng không được nên không có cảm xúc quá lớn, chỉ có ánh mắt chăm chú nhìn Thiên Thanh Hoàng như muốn nhét nàng vào lòng.

Dưới ánh mắt không tha của Hiền Viên Tuyết, Thiên Thanh Hoàng dần dần biến mất trong làn tuyết trắng. Hắn đứng nhìn phương hướng nàng rời đi, lần đầu biết thế nào là chua xót khi ly biệt! Lúc này, An công công vội vàng chạy tới: “Hoàng thượng! Không ổn rồi! Không thấy Thái hoàng từ đâu!”

Ngược lại với An công công sốt ruột, Hiền Viên Tuyết không chớp mắt nói: “Mặc kệ đi!” Có tiểu tử đó ở bên cạnh nàng, hắn rất yên tâm!

Mà bên trong xe ngựa, chủ tớ ba người đồng thời nhướn mày nhìn cái kẻ không biết từ đâu chui ra.

“Sao ngươi lại ở đây?” Hoan Hỷ trừng mắt với hắn, vẻ mặt ghét bỏ.

Hiền Viên Dịch ủy khuất ngồi trong góc, tựa như một nàng dâu nhỏ chột chột ngón tay: “Hoàng tẩu! Người để ta đi theo đi mà. Hơn nữa người đã đồng ý dạy võ công cho ta rồi còn gì...”

“Nhưng ngươi cũng không thể mặt dày bám đuôi a!” Hoan Hỷ lườm hắn, mắt to tràn ngập bất mãn.

Hiền Viên Dịch cuối cùng cũng hung hăng trừng lại: “Cái đồ bánh bao thối nhà ngươi, ngươi bớt nói thì sẽ chết à!”

Lại nghe được hai từ ‘bánh bao’, Hoan Hỷ tặc mao: “Cái đồ hỗn đản thói nhà nguoi. Đây là tiểu thư nhà ta, ta có quyền nói!”

“Nàng là hoàng tẩu của ta!”

“Nàng là tiểu thư nhà ta!”

“Được rồi! Dừng lại ở đây đi!” Thiên Thanh Hoàng cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng nàng cũng không quan tâm lắm tới hai kẻ cứ há mồm ra là lại phân cao thấp kia, trong lòng chỉ cười khê, náo nhiệt như vậy cũng không tệ.

“Hoan Lạc! Nói tin tức xấu đi!” Thiên Thanh Hoàng lắc đầu vứt bỏ sự ảnh hưởng của Hiên Viên Tuyết, sao vừa mới đi mà đã nhớ rồi?

“Người của chúng ta chỉ tra được Tam sư thúc bị bắt vào phủ của thành chủ Từ Hà thành, mà Từ Hà thành đã nhiều ngày treo lụa hồng, không biết là vì sắp tới năm mới hay là vì có việc vui!”

“Không phải bị ép bái đường chứ?” Thiên Thanh Hoàng nghĩ đến nha đầu Thu Thanh Nhi mà Đông Phương Mặc vẫn thí diên thí diên tránh né.

“Cũng có thể!” Hoan Lạc nheo mắt nói.

“Ngô! Sớm biết như vậy ta đã mang Goyard theo, cho dù không đánh lại cũng làm một đồng người tức chết.” Nhớ tới lần trước Goyard làm Thu Thanh Nhi tức giận gợn chân, Thiên Thanh Hoàng vẫn không nhịn được muốn cười.

Hoan Hỷ mím môi nói: “Đại thành chủ của Từ Hà thành là Thu Thủy Ly, hẳn có một nam một nữ, nữ nhi là Thu Nhược Yên, Vô lâm đệ nhất mỹ nhân, con trai là Thu Triển Hạo, nghe nói cũng rất khá, có khả năng sẽ là người được chọn tiếp theo. Nhị thành chủ Thu Thủy Hà chỉ có một nữ nhi Thu Thanh Nhi là bảo bối. Cho nên chuyện gì cũng sùng ái vô pháp vô thiên, nuôi dưỡng lên cái tính điều ngoa bốc đồng kia. Cho dù nàng ta có muốn trối Tam sư thúc lại để ép thành thân cũng không phải không thể!”

“Hi vọng đợi khi chúng tôi, Tam sư thúc vẫn còn trong sạch.”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 20: Trên Đường Đi Gặp Uyên Ương Số Khổ?

“Hi vọng đợi khi chúng tôi, Tam sư thúc vẫn còn trong sạch.” Hoan Hỷ đột nhiên nói một câu như vậy, lập tức bị Thiên Thanh Hoàng gõ đầu: “Ta nói gì sai sao?”

Hoan Hỷ đáng thương nhìn tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư! Người ta nói thật mà! Lần trước khi chúng ta gặp Tam sư thúc đã thấy nữ nhân kia hận không thể nhảy vào người Tam sư thúc. Bây giờ Tam sư thúc đã lọt vào tay nàng ta, còn có thể nguyên vẹn được sao?”

Thiên Thanh Hoàng giật giật mí mắt, quyết định không đề ý nữa, quay đầu nhìn Hoan Lạc: “Phu nhân của Thu Thủy Ly đâu?”

“Vị phu nhân kia họ Tô, tên là Tô Như Tuyết, đại tiểu thư của gia đình thương nhân ở phía nam, tài lực hùng hậu, Tô Như Tuyết cũng là một nữ nhân biết suy nghĩ, một nửa việc buôn bán của Tô gia đều nhúng tay vào, khi bà ta gả tới Thu gia, của hồi môn đủ để mua một Từ Hà thành!”

“Đúng là nhiều tiền, trách không được người của Thu gia muốn Thu Thủy Ly thú bà ta!” Cho dù có là ai đi nữa thì cũng không thể chịu nổi sự dụ dỗ của tiền tài.

“Nhưng Thu Thủy Ly lại rất tách biệt với bà ta, một người chủ nội, một người chủ ngoại, rất ít cùng xuất hiện!”

“Ít cùng xuất hiện mà có thể sinh đứa nhỏ sao? Hơn nữa còn là hai đứa?” Hiên Viên Dịch đột nhiên nhảy vào.

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nhìn hắn một cái, phát hiện kẻ này có đức hạnh rất giống Hoan Hỷ!

Thiên Thanh Hoàng đang muốn nói thêm thì xe ngựa đột nhiên dừng lại, Hoan Hỷ vén màn xe lên: “Tiểu thư! Phía trước có rất nhiều người tụ tập, ta đi xem!”

Hoan Hỷ vừa đi, Hiên Viên Dịch cũng không ngồi im được, lập tức theo xuống, Thiên Thanh Hoàng nghĩ nghĩ, sau đó cùng Hoan Lạc bước xuống.

Tuyết đã rơi hai ngày, khắp nơi đều trắng xóa một mảnh, xuống xe ngựa, chân dẫm lên tuyết phát ra âm thanh ‘kéo kẹt kéo kẹt’.

Ngẩng đầu nhìn hướng xa xa, quả nhiên như Hoan Hỷ nói có rất nhiều người, đường đi bị chặn nên xa phu mới phải dừng lại.

Rất nhanh sau đó, Hoan Hỷ cùng Hiên Viên Dịch đã chạy về trước mặt Thiên Thanh Hoàng: “Tiểu thư! Phía trước có người chết!”

“Nhưng lại chết đến vài người!” Hiên Viên Dịch bổ sung.

Thiên Thanh Hoàng cùng Hoan Lạc nhìn nhau một cái, vốn nàng không muốn xem, nhưng hiện tại đã bị chặn đường nên không đi được. Hoan Hỷ cùng Hiên Viên Dịch phụ trách mở đường, bốn người nhanh chóng đi vào đám đông; trên mặt tuyết trắng nõn có bảy cỗ thi thể so le nằm, xác chết bởi vì đóng băng mà đã biến thành màu tím, trong tuyết có vết máu màu đỏ, xem ra cũng chưa chết lâu.

Đột nhiên, ánh mắt Thiên Thanh Hoàng dừng trên một cỗ thi thể: “Hoan Lạc! Ngươi có thấy những người này rất quen mắt không!”

Hoan Lạc tỉnh táo xem xét, kinh ngạc phát hiện đây chính là đám người bị Hoan Hỷ đánh toi rồi đuổi ra khỏi Thanh Hoàng sơn trang, không ngờ bọn họ lại chết ở đây!

Không cho Hoan Hỷ cùng Hiên Viên Dịch cơ hội đặt câu hỏi, Thiên Thanh Hoàng cùng Hoan Lạc đã xoay người trở về, quan binh sẽ nhanh đến nhặt xác nên xe ngựa sẽ không còn trở ngại.

Bên trong xe ngựa, Thiên Thanh Hoàng lẳng lặng tựa vào thành xe, trong đầu hiện lên thân ảnh tiểu cô nương kia, trong mắt có chút thâm trầm. . .

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh, ngoại trừ Hoan Lạc thả bỏ câu đùa tin thì những người còn lại rất im lặng.

“Tiểu thư!” Thanh âm Hoan Hỷ ỷ khuất vang lên, ai oán nhìn Thiên Thanh Hoàng cứ thích vuốt ve mặt nàng.

Thiên Thanh Hoàng nghe được tiếng, ngược lại càng dùng sức nheo nheo hai cái: “Ngô! Mặt của Hoan Hỷ vẫn rất tốt a, xúc cảm không thay đổi!”

“Mặt của Hoan Lạc cũng như vậy mà. Vì sao tiểu thư không niết Hoan Lạc?” Hoan Hỷ trong lòng bất bình, tuy nàng rất thích tiểu thư ngẫu nhiên xoa xoa như vậy, nhưng có đôi khi tiểu thư lại rất dùng lực nha, làm mặt nàng đau tới mấy ngày. Nghe vậy, Hoan Lạc cũng nhìn về phía tiểu thư nhà mình, thực sự nghi hoặc là vì sao hai khuôn mặt đều giống nhau mà rõ ràng tiểu thư chỉ niết Hoan Hỷ?

Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Hoan Lạc là chiếc áo bông tri kỷ của ta, cho nên phải dùng để ôm, đầu gối người luôn khiến người ta muốn hung hăng chà đạp!”

Nghe vậy, Hoan Lạc nở nụ cười, Hoan Hỷ lại khổ mặt. Kết quả của việc Hoan Hỷ tâm tình không tốt chính là tai ương của Hiên Viên Dịch, chỉ thấy Hoan Hỷ hung hăng lay cái người đang ngủ gật dậy: “Hỗn đản chết tiệt, hỗn đản thói tha, nhanh tỉnh lại cho ta!”

“Ngô... Thối bánh bao, ngươi làm sao thế?” Hiên Viên Dịch tỉnh lại trong sương mù, hoàn toàn không biết gì cả, mà một tiếng ‘bánh bao’ kia của hắn lại châm lên hỏa diễm trong lòng Hoan Hỷ, làm nàng kích động đá mạnh một cước, Hiên Viên Dịch lập tức bất hạnh bay ra ngoài xe.

“A... bánh bao chết tiệt, ngươi làm cái gì vậy a!” Hiên Viên Dịch đứng dậy từ trên tuyết, tuy không bị thương, nhưng cả người lại đầy tuyết.

Hoan Hỷ hừ một tiếng, không giải thích với hắn.

Xa phu dừng xe lại đợi Hiên Viên Dịch lên xe, nhưng khi hắn vừa muốn đi lên lại thấy ở đối diện có vài người đang vây quanh một nam một nữ, kích động lập tức rống to: “Hoàng tâu! Có người bị bắt nạt a!”

“Thật sao?” Hoan Hỷ lập tức ló đầu ra, vẻ mặt hưng phấn; Hoan Lạc vén màn lên thân nhiên nhìn lướt qua, quay đầu nói với Thiên Thanh Hoàng: “Tiểu thư! Là một nam một nữ bị vài sơn tặc vây quanh!”

Thiên Thanh Hoàng kéo hồ cừu trên người, con người lạnh lùng dần khép lại: “Chúng ta đi!”

“Hoàng tâu! Chúng ta mặc kệ họ sao?” Hiên Viên Dịch vẻ mặt bất mãn, vừa nãy hắn còn ảo tưởng làm anh hùng một lần a!

Thiên Thanh Hoàng nâng mâu, lạnh lùng liếc mắt một cái: “Hiện tại ngoài việc tránh được mười chiêu của Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc, ngươi còn cái tài gì nữa?”

Hiên Viên Dịch nghe vậy lập tức kích động, quả thật là như thế, ngoại trừ thân thể linh hoạt chạy trốn để không bị đánh thì hắn chẳng học được gì khác.

“Khi nào thì hoàng tâu mới dạy ta võ công a?” Hắn vẫn rất rất muốn học mà đáng tiếc hoàng tâu không dạy.

Con người của Thiên Thanh Hoàng lạnh như băng không có độ ẩm: “Ta đã từng dạy ngươi, nhưng đáng tiếc ngươi không học được!”

“Cái gì?” Hiên Viên Dịch kinh hoàng, hoàng tâu dạy hắn lúc nào? Vì sao hắn không biết? Hoan Hỷ ngồi một bên cũng hiểu ý tiểu thư nhà mình, một lần nữa cảm thán tâm tư tiểu thư rất tinh tế.

“Ta bảo Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc đồng thời ra tay là vì muốn huấn luyện tốc độ phản ứng cho ngươi, giúp ngươi trong khoảng thời gian giữa hai người lần lượt ra tay sẽ có nửa thời gian để phản ứng, nhưng vì sao ngươi không lấy nửa thời gian còn lại để đánh trả?”

Hiên Viên Dịch sững sờ: “Ta ra tay với Hoan Hỷ và Hoan Lạc?”

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng liếc hắt một cái, sau đó nhắm mắt không nói, hiển nhiên đang thăm rủa Hiên Viên Dịch thật ngu ngốc. Nhìn Hiên Viên Dịch sốt ruột, Hoan Lạc hào tâm giải thích, bắt quả lời nói kia lại khiến hắt tức chết: “Ngươi cho rằng nếu ngươi đánh trả thì có thể làm chúng ta bị thương?”

Hiên Viên Dịch vốn còn mừng thầm vì tránh khỏi sự tập kích của hai nàng lập tức hoàn toàn bị đá kích, trằm mặc một lát rồi ghé vào một bên cửa sổ nhìn Hoan Hỷ hóng chuyện nhảy ra ngoài.

“Ài! Hồn dân đáng chết, ngươi kéo ta đi đâu?”

“Theo ta đi là được!” Hiên Viên Dịch sắc mặt thâm trầm, lời kéo Hoan Hỷ đến gần đám người.

Đội hai người đi xa, Hoan Hỷ mới nhìn tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư giận Thất hoàng tử không hiểu ý tứ của ngươi sao?”

Thiên Thanh Hoàng nâng mâu, đôi mắt lạnh lùng hiện lên hàn quang, đưa một tay vén rèm nhìn về phía những bông tuyết bay ngoài trời: “Có chút. Nhưng còn phải xem sau này đã.”

“Chúng ta sẽ không quan tâm tới bọn họ sao?” Nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau, Hoan Lạc hỏi nhưng không lo lắng nhiều, chỉ dựa vào võ công của Hoan Hỷ cũng đủ để người bình thường trên giang hồ không làm gì được nàng.

“Cứ kệ đi, không bị đánh đau thì làm sao biết hoàn thù khi bị đánh.” Thanh âm của Thiên Thanh Hoàng so với tuyết trắng bên ngoài còn lạnh hơn. Vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn, nàng từng phải vì hoàn cảnh sinh tồn mà không ngừng chém giết, chưa từng có người chỉ dạy cho nàng, sự phụ duy nhất, chính là những lần giáo huấn sống còn!

Thiên Thanh Hoàng vừa thu hồi suy nghĩ thì đột nhiên cảm giác được có mấy người mang nội công thâm hậu đang tới gần. Hàn quang chột lóe: “Hoan Hỷ gặp nguy hiểm!”

Dứt lời, thân ảnh của Thiên Thanh Hoàng cùng Hoan Lạc đồng thời biến mất, lúc xuất hiện đã đứng trên ngọn cây, mà phía trước không đến năm mươi mét, Hiên Viên Dịch đang cùng vài tên đại hân triển đấu, Hoan Hỷ đứng một bên nhìn, khi nào Hiên Viên Dịch có nguy hiểm mới ra tay tương trợ.

Hiên Viên Dịch linh hoạt tránh khỏi thủy đao, bốc tuyết trên đất ném về phía mặt một tên đại hân, hai tay nắm tay cầm đao của hắn, lộn mèo nhảy ra phía sau, đá mạnh vào khuỷu chân hắn một cái, người nọ đau đớn liền quỳ xuống, Hiên Viên Dịch kéo hắn quay lại, chặn đón đòn tiếp theo của tên khác. Thiên Thanh Hoàng nhìn một loạt động tác này mà nhẹ nhàng gật đầu, không uống công có thể trốn được mười chiêu của Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc.

“Suru suru!” Tiếng xé gió thật nhỏ truyền đến, người thường nghe không thấy, nhưng không thể giấu được Thiên Thanh Hoàng, thân thủ bẻ một đoạn nhánh cây, sau khi lọt vào tay nàng, nhánh cây kia lập tức bị cắt thành đoạn nhỏ, trở thành ám khí sắc bén!

‘Phốc’! Ngoại trừ Hiên Viên Dịch, Hoan Hỷ cùng đôi vợ chồng kia, tất cả đám hân tử đều chết. Thiên Thanh Hoàng vốn có thể cứu tất cả, nhưng nàng không thừa hơi, bọn chúng với nàng mà nói chỉ là râu ria, huống hồ cho dù nàng có cứu bọn chúng, bọn chúng cũng không thoát khỏi cái chết.

Hoan Hỷ nháy mắt cảnh giác, đứng lên cùng Hiên Viên Dịch lưng tựa lưng đề phòng, mà đôi vợ chồng kia cũng gắt gao ôm chặt nhau, đề phòng nhìn bốn phía.

Gió bên tai vang lên, Hoan Hỷ rùng mình: “Đến rồi!” Hôn nữa tốc độ rất nhanh.

Rất nhanh sau đó, vài thân ảnh liền xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, cầm đầu là một nam tử trung niên mặc hắc bào, khuôn mặt chữ quốc (国), thoạt nhìn rất hiền lành nhưng ánh mắt âm ngoan lại quá rõ ràng, vừa thấy đã biết không phải người tốt. Phía sau hắn có bốn gã hắc y nhân, trên mặt đeo mặt nạ trắng khiến người ta không nhìn được gì.

Ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng dừng trên người tên cầm đầu, ám khí vừa rồi là của hắn!

Nam nhân kia khoanh tay đứng cách Hoan Hỷ không xa, nói với Thiên Thanh Hoàng: “Không biết các hạ là vị anh hùng nào, có thể đi ra được không?”

Thiên Thanh Hoàng biết nam nhân này võ công cũng không tệ nên không có che giấu bản thân nữa, cùng Hoan Lạc biến mất trên ngọn cây, xuất hiện phía trước Hoan Hỷ, đối diện với nam nhân kia.

Hai người quý dị xuất hiện, ngoại trừ Hoan Hỷ, ngay cả Hiên Viên Dịch cũng kinh hãi, nhưng kinh ngạc xong cũng không có biểu tình gì nữa, hắn đã sớm biết hoàng tử không phải lợi hại bình thường. Nhưng nam nhân đối diện vẫn mở to hai mắt: “Ngươi có quan hệ gì với vu nữ của Vô Nhai?”

Nếu không phải hắn đã thấy vu nữ Vô Nhai thì chỉ sợ hắn sẽ nghĩ đây chính là cái vu nữ kia!

Ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng sắc bén bắn về phía hắn: “Không liên quan tới ngươi!”

Nam nhân trung niên ý thức được mình thất thố, thu hồi biểu tình, khôi phục vẻ mặt ôn trầm, ánh mắt mẫn cảm và lo lắng nhìn qua hỏi: “Vậy ngươi là ai? Vì sao quan tâm đến chuyện của Tô gia chúng ta?”

“Ta là ai ngươi không cần biết, chuyện ngươi nói ta cũng không muốn quản, là ngươi hạ thủ với người của chúng ta trước!” Thanh âm của Thiên Thanh Hoàng leng keng lưu loát, khí thế cường đại bộc phát làm nam nhân kia muốn lui về phía sau từng bước.

Trong lòng hắn hoảng hốt, vẫn nghĩ vừa rồi nàng đánh hạ vài ám khí kia là may mắn, bởi vì dù sao hắn cũng bắn ra nhiều cái như vậy mà nàng chỉ đánh

roi có bốn, nhưng hiện tại xem ra hấn đã xem nhẹ thực lực của đối phương, không ngờ nàng thoát nhìn còn nhỏ tuổi mà lại lợi hại như vậy, trong lòng liền hơi chấn động.

Trăm chuyển thiên hồi xong, trên mặt hấn lại bất động thanh sắc dịu đi, cười đối trả: “Không ngờ cô nương lại có võ công cao cường như thế, là tại hạ thất lễ rồi, nhưng nếu cô nương đã vô tình liên quan mà không muốn thì có nên giao lại hai người kia cho tại hạ không, để tại hạ trở về cũng dễ báo cáo.”

“Người nghe không hiểu tiếng người sao?” Thiên Thanh Hoàng sắc mặt băng hàn, quanh thân tản ra lãnh ý khiến người khác kinh hãi: “Người muốn dẫn người nào đi ta mặc kệ người, nhưng người đã ra tay thương tổn đến người của ta mà muốn bỏ qua dễ dàng như vậy?”

Nghe vậy, cho dù hấn có muốn nguy trang cũng không được nữa: “Tuy tại hạ đã ra tay trước, nhưng người của cô nương cũng không bị thương, cô nương cần gì khí thế bức nhân như vậy?”

Thiên Thanh Hoàng hừ lạnh: “Có ta ở đây người của ta tất nhiên sẽ không bị thương, nhưng cũng không có nghĩa là không liên quan tới người, đối với người của ta dám nổi lên sát tâm mà còn muốn bỏ đi yên bình, không có chuyện tốt như vậy đâu!”

Thiên Thanh Hoàng cũng lười vô nghĩa, một tay nâng lên, những bông tuyết phân tán quanh thân lập tức bị ngưng kết thành một khối băng, tốc độ cực nhanh bay về phía đối diện.

Mấy người kia kham kham tránh thoát, bốn hắc y nhân vẫn đứng phía sau đồng thời đi lên, Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc phi thân lên ngăn cản bọn chúng, để Thiên Thanh Hoàng ứng đối với nam nhân trung niên.

“Cô nương tuổi còn nhỏ, cần gì cứ cố chấp không buông tha như vậy? Muốn hành tẩu trên giang hồ thì phải biết nhẫn nại để không bị đắc tội!” Người nọ tiếp được vài lần công kích của Thiên Thanh Hoàng cũng càng ngày càng kinh ngạc, bản thân thì bị đánh cho chật vật không chịu nổi mà ngay cả một góc áo của tiểu cô nương kia cũng không đụng được.

“Ta chưa bao giờ biết cái gì là đắc tội!” Chỉ cần dùng thân phận của nàng, đi ngang trên giang hồ tuyệt đối không có vấn đề.

Nghe vậy, người nọ lại giống như không tin: “Vậy cô nương có nghĩ nếu đắc tội với Tô gia của Dương Thành sẽ có hậu quả gì không?”

Tô gia? Thiên Thanh Hoàng thu tay: “Người nói là nhà mẹ đẻ của Tô Như Tuyết?” Thật ra đến bây giờ nàng mới biết có cái Tô gia kia.

Người nọ nghĩ nàng sợ, nhất thời đắc ý: “Ngoại trừ nhà mẹ đẻ của phu nhân thành chủ Từ Hà thành ra thì còn Tô gia nào khác sao? Từ Hà thành đứng trong Thất thế lực, là hoàng thành trong chốn võ lâm, đại tiểu thư của chúng ta chính là nữ chủ nhân của nơi đó, nếu như tiểu cô nương đồng ý, tại hạ có thể giúp người dẫn kiến!”

“Hừ!” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Chỉ là một thủ hạ của thành chủ phu nhân mà cũng dám vọng ngôn trước mặt ta! Cho dù có là thành chủ Từ Hà thành ta cũng không hiếm lạ!”

Dứt lời, thân mình như kiếm tiến lên, một chưởng đánh tới trước ngực hấn, nhìn hấn ngã trên tuyết mà thân mình bay lên điểm trụ mấy đại huyệt.

“Người rốt cuộc là ai?” Chẳng những không có kỵ thanh danh của phu nhân thành chủ mà ngay cả thành chủ cũng không sợ, công phu còn cao cường như thế, rốt cuộc là người ở đâu?

Thiên Thanh Hoàng không trả lời, trực tiếp điểm á huyệt, chỉ để hấn mở lớn mắt sợ hãi cùng không cam lòng.

Thiên Thanh Hoàng lấy chủy thủ Từ Đồ Dực tặng ra, dùng vài bó thật dày bọc xung quanh rồi đưa cho Hiên Viên Dịch đang ngây ngẩn cả người: “Lại đây! Giết hấn!”

Hiên Viên Dịch nhìn Thiên Thanh Hoàng ra tay từ đầu tới cuối, nhất là dùng khí thế áp đảo người khác giống hoàng huynh mà vừa kích động vừa hưng phấn, sai đó lại đột nhiên nghe thấy nàng gọi hấn, lập tức khôi phục tinh thần, nhìn nàng đưa chủy thủ qua, lại nhìn người trên tuyết mà có chút do dự, hấn chưa giết người bao giờ!

Thiên Thanh Hoàng liếc mắt: “Muốn đi theo ta thì phải động thủ, bằng không lập tức cắt về núp dưới cánh chim của hoàng huynh người, vĩnh viễn làm một kẻ bất lực!”

Nghe vậy, nội tâm của Hiên Viên Dịch chấn động, hấn biết Thiên Thanh Hoàng đang khích lệ hấn, nhưng hấn vẫn thật sự bị kích động, đón lấy chủy thủ từ tay nàng, đợi tới khi hàn khí xuyên qua vài bó thật dày rơi vào lòng bàn tay mới thanh tỉnh, nhìn người nọ hung hăng trừng hấn, trong lòng hơi e ngại, không khỏi ‘ực ực’ nuốt nước miếng.

“Hoàng tẩu... Ta...” Hiên Viên Dịch không ngừng chuyển động chủy thủ, vô cùng do dự.

Thiên Thanh Hoàng nhìn bộ dáng hấn không có tiền đồ, thật sự hận không thể một phát đá bay: “Người có thể lựa chọn không giết!”

Hiên Viên Dịch còn chưa kịp cao hứng, đã bị Thiên Thanh Hoàng bồi thêm một câu đánh tụt xuống đáy cốc.

“Vậy thì để hấn giết người!” Nói xong, Thiên Thanh Hoàng thật sự giải huyệt đạo của người kia, thân ảnh chợt lóe đứng phía xa, không để ý nữa.

Người nọ bị thương, không dám tùy tiện ra tay, mà Hiên Viên Dịch cũng do dự không ngừng, hai người cứ như vậy đối mặt; lúc này, Hiên Viên Dịch

nhìn Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc còn đang đánh nhau, hai tỷ muội tuy tuổi rất nhỏ nhưng lại có thể đã thương người khác không tổn sức, mỗi chiêu đều sắc bén vô cùng, sát khí mười phần, ánh mắt băng lãnh khiến hấn mỗi lần nhìn đều vô cùng kinh hãi, rốt cuộc là hoàn cảnh nào đã bức các nàng thành cái dạng này?

Hoan Hỷ tay nâng kiếm, hung hăng chém một hắc y nhân thành hai nửa, đây không phải lần đầu tiên Hiên Viên Dịch thấy cảnh giết người này, nhưng khác là một lần là Hoan Lạc, một lần là Hoan Hỷ. Hấn nhớ có một lần Hoan Hỷ đã nhìn hấn đang kinh hãi mà nói một câu: ‘Chỉ khi nào tiểu thư gặp nguy hiểm Hoan Lạc mới như vậy. Nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ ra tay như thế, không chút do dự!’

Lúc đó ánh mắt của Hoan Hỷ rất kiên định cùng quyết tuyệt! Nghĩ nghĩ, tay Hiên Viên Dịch nắm chủy thủ cũng nhanh hơn.

Xoay người nhìn về phía người trước mắt, Hiên Viên Dịch cố gắng làm bản thân tâm ngoan, sau đó chậm rãi giờ chủy thủ lên.

Người nọ không ngừng lui về phía sau, người khác không biết, nhưng hấn rất rõ bây giờ mình không còn nội lực, hơn nữa vì một chương kia của Thiên Thanh Hoàng mà ngay cả một quyền cơ bản nhất cũng không làm được, chỉ có thể nhìn thiếu niên trước mắt cầm chủy thủ đi từng bước tới gần.

Hiên Viên Dịch đi tới trước người hấn, đứng bên cạnh cầm chủy thủ do dự.

Nam nhân trung niên hung hăng trừng mắt nhìn Hiên Viên Dịch, hi vọng có thể dọa hấn, tuy hấn biết hôm nay sẽ chết chắc, nhưng vẫn muốn hy vọng xa vời.

Hiên Viên Dịch vẫn còn đang do dự như cũ thì Thiên Thanh Hoàng đột nhiên đi tới: ‘Nhìn thật kỹ ánh mắt này cho ta, ánh mắt tuyệt vọng ôm nỗi hận! Nếu hôm nay ngươi không giết hấn, về sau người nằm trên đất mặc người chà đạp sẽ chính là ngươi! Nếu ngươi không muốn có một ngày như vậy thì phải học được tâm ngoan. Bên cạnh ta không có kẻ vô dụng, làm một điều đơn giản cũng không xong thì có dạy tuyệt thế võ công ngươi cũng chỉ như bao cô!’

Mỗi một câu nói của Thiên Thanh Hoàng đều vô cùng chân thực, không phải nàng muốn cướp đi ánh mắt trời trong lòng Hiên Viên Dịch, nhưng nàng không hi vọng hấn sẽ có ánh mắt trời này, trong sạch để rồi biến thành một kẻ ngu ngốc. Đi theo bên nàng sẽ có rất nhiều nguy hiểm, nếu ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có thì sẽ là sự trói buộc của nàng. Người như vậy nàng không cần.

Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc bên kia đã giải quyết xong bốn người, Hiên Viên Dịch đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng, giống như Hoàng tẩu nói, hấn chỉ là một bao cô, không giết người ta thì người ta sẽ giết mình.

Rốt cục cũng hạ quyết tâm, Hiên Viên Dịch nắm chặt chủy thủ, sau đó hung hăng đâm xuống! ‘Phốc!’ chủy thủ đâm thủng ngực người nọ, máu tươi phun ra, sền sệt, dính dính, lại có mùi rất ghê tởm, Hiên Viên Dịch cố nén cảm giác muốn nôn, ngẩng đầu nhìn Hưóng Thiên Thanh Hoàng: ‘Hoàng tẩu! Ta làm được!’

Ngoại trừ khuôn mặt tái nhợt bên ngoài, thì thần sắc càng thêm kiên định! Thiên Thanh Hoàng vừa lòng, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên: ‘Đứng lên đi!’

Hiên Viên Dịch rút mạnh chủy thủ ra, đứng lên, dùng vải bố lau khô máu xong mới đưa cho Thiên Thanh Hoàng: ‘Hoàng tẩu! Trả lại cho ngươi!’

Mặt Thiên Thanh Hoàng không chút thay đổi tiếp nhận: ‘Đi thôi!’

Hoan Hỷ đi tới, khẽ cười: ‘Chúc mừng ngươi đã thông qua khảo hạch, hiện tại ngươi đã là đệ tử chính thức của tiểu thư nhà ta.’

Hiên Viên Dịch nghe vậy, vẻ mặt kinh hi: ‘Thật sự?’ Nhìn Hoan Hỷ gật đầu khẳng định, trong lòng hấn nở đầy hoa, không ngờ vừa há miệng muốn cười lại có một giọt tuyết lọt vào miệng, tuyết mang theo mùi máu tanh khiến hấn nhẹn không được nữa nôn ra.

Hoan Hỷ liếc mắt: ‘Vẫn không có tiền đồ!’

Khi Thiên Thanh Hoàng định rời khỏi thì một thanh âm ôn nhu bỗng vang lên: ‘Tiểu thư! Xin dừng bước!’

Thiên Thanh Hoàng quay đầu, lúc này mới nhớ còn một đôi nam nữ bị bỏ qua, tinh tế đánh giá hai người một chút, phát hiện bộ dáng của nữ tử này cũng không tệ, tuy không tuyệt sắc mỹ nhân như Triệu Phi Tuyết cùng Tư Đồ Văn Thiên nhưng cũng nhìn được, bộ dáng của nam tử thì bạch tịnh, vẻ mặt thư sinh, mặc dù có chút yếu, nhưng hai người rất xứng đôi.

‘Lý Lương đa tạ ân cứu mạng của tiểu thư!’ Thư sinh vỗ về nữ tử, đối Thiên Thanh Hoàng cúi người cảm tạ, nàng kia kinh hồn chưa định nhưng vẫn cười cười với Thiên Thanh Hoàng: ‘Đa tạ cô nương.’

Thiên Thanh Hoàng không để ý vẫy tay, sau đó chỉ vào Hiên Viên Dịch: ‘Không cần cảm tạ ta, kẻ xen vào là hấn!’

Lời nói không nề mặt như vậy nếu đổi lại là người khác thì mười người có đến chín người chán nản, nhưng hai người kia lại không có, chỉ nhìn nhau cười, tuy vừa rồi bị dọa sợ, nhưng vẫn nhìn ra được vị cô nương này không phải người xấu, hơn nữa tuy nàng có ăn nói hơi khó nghe một chút, nhưng rất có lý. Hai người bèn cảm kích cúi người với Hiên Viên Dịch: ‘Đa tạ công tử cứu mạng!’

‘A! Không cần không cần...’ Hiên Viên Dịch vội vàng xua tay, nào dám nhận lễ của bọn họ, rõ ràng hấn cũng có làm gì được đâu.

Thiên Thanh Hoàng xoay người: ‘Đi thôi!’

Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc trực tiếp đuổi theo cước bộ của Thiên Thanh Hoàng. Hiên Viên Dịch cũng chạy nhanh đi theo, hiện tại hắn đã là đệ tử chân truyền của hoàng tẩu rồi a.

Đội khi tới gần xe ngựa, Hiên Viên Dịch mới phát hiện hai người kia cũng đi theo, quay đầu nghi hoặc hỏi: “Các người đi theo chúng ta làm gì?” Khi hắn hỏi, Thiên Thanh Hoàng đã lên xe, mà Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc cũng chui vào.

Thư sinh tên Lý Lương ngai ngừng cười: “Phu thê chúng ta vốn là bỏ chạy tới đây, xe ngựa không có, nơi này lại cách thành trấn kể tiếp lại quá xa nên muốn thỉnh ân nhân chờ chúng ta đoạn đường, đến nơi có người chúng ta sẽ lập tức xuống...”

“Cái này...” Hiên Viên Dịch do dự quay đầu nhìn về phía xe ngựa, màn xe đã sớm buông, ngăn không cho hắn hỏi.

“Nếu tiểu công tử khó xử thì chúng ta cũng không ép!” Cô nương kia biết Hiên Viên Dịch đang khó xử, cũng không cố nài nữa mà nhẹ nhàng kéo kéo quần áo Lý Lương: “Tướng công! Chúng ta đi thôi!”

“Ta...” Lý Lương muốn nói nữa nhưng lại bị ánh mắt của nàng ngăn lại.

Khi hai người đang định rời đi thì bên trong xe ngựa bỗng truyền ra thanh âm lạnh lùng của Thiên Thanh Hoàng: “Thân phận, nguyên nhân, lý do!”

Sợ hai người không nghe hiểu, Hoan Hỷ vén màn xe lên đi ra giải thích: “Tiểu thư nói chỉ cần các người đồng ý điều kiện của nàng, các người có thể vào.”

Hai phu thê nhìn thoáng qua lẫn nhau, cảm kích cười: “Được! Đa tạ cô nương!”

Xe ngựa không vì có thêm hai phu thê mà chật chội hơn, ngoại trừ Hiên Viên Dịch vẫn phải chen chúc ngoài cửa thì Thiên Thanh Hoàng vẫn một mình chiếm một chỗ, Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc lần lượt ngồi bên cạnh nàng.

Vì Thiên Thanh Hoàng yêu cầu nên Lý Lương bắt đầu kể và thân phận cùng sự tình của bọn họ. Thì ra vị tiểu thư kia là biểu muội của Tô Như Tuyết ở Tô gia trang, Tô Như Mộng, là một trong những khuê nữ xuất sắc của Tô gia, không kém một tài nữ, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú không gì không thông thạo. Vào một lần trên đường đi dâng hương nàng đã gặp Lý Lương đang cõng mẫu thân xuống núi, tuy mệt nhưng miệng vẫn cười, dù chật vật cũng không ngại khó, tấm lòng hiếu thảo này đã làm cảm động Tô Như Mộng.

Một lần nữa nàng gặp lại Lý Lương là trên một cuộc thi, thư sinh tao nhã, đọc đủ thứ thi thư, đầy bụng kinh luân, hơn nữa lại có hiếu tâm, tự nhiên sẽ đạt được phương tâm của Tô Như Mộng. Lần thứ hai Tô Như Mộng đi dâng hương, hai người quý trước tượng phật kết duyên, từ nay về sau tình ý tiệp thâm. Lý Lương thích Tô Như Mộng xinh đẹp hào phóng, có tri thức hiểu lễ nghĩa; Tô Như Mộng thích Lý Lương tấm lòng son sắt, chí hiếu chí thiện!

Một người không chê đôi phương bản cùng, một người không tham đôi phương giàu có, thật tình hứa hẹn, yêu nhau! Đáng tiếc là trời không chiều lòng ngựa, phụ thân của Tô Như Mộng lại có ý đem Tô Như Mộng gả cho thiếu gia nhà quan viên, Tô Như Mộng tính cách kiên cường, thà chết không chịu khuất phục, hai người vì e ngại quyền thế của Tô gia mà liền cùng nhau bỏ trốn, cuối cùng bị đuổi giết đến tận đây.

Nghe bọn họ kể về tình yêu của hai người, Hoan Hỷ cảm động rồi tỉnh rồi mừ: “Tiểu thư! Thật cảm động a!”

Thiên Thanh Hoàng liếc mắt một cái: “Làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy cũng đáng để bội phục!” Đối với Thiên Thanh Hoàng mà nói, hành vi của bọn họ đúng là ngu không ai bằng!

Lý Lương cùng Tô Như Mộng sắc mặt cứng đờ, Tô Như Mộng lập tức cười nhẹ: “Chúng ta tuy biết làm vậy có chút ngu xuẩn, nhưng chúng ta yêu nhau, cho dù khổ mấy cũng không hối hận.”

“Nếu kết quả là sẽ chết?” Thanh âm của Thiên Thanh Hoàng vẫn như trước lạnh như băng.

Lý Lương cùng Tô Như Mộng nhìn nhau cười: “Nếu có thể thoát được thì tốt, nhưng nếu không thoát được thì chúng ta sinh tử tương tùy!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng không biết nên nói gì, tình cảm dữ dội ngu xuẩn như vậy, lại dữ dội tốt đẹp đến thế, làm nàng bỗng nghĩ tới mình cùng Hiên Viên Tuyết, tình yêu của bọn họ có kiên định như thế không?

Thu hồi suy nghĩ, Thiên Thanh Hoàng nhìn về phía hai người: “Các người tính làm gì bây giờ? Tiếp tục trốn?”

“Thiên hạ rộng lớn ắt sẽ có chốn dung thân, chúng ta chỉ cần tìm được một chỗ an ổn rồi sống bình lặng là được.”

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Muốn tránh khỏi sự đuổi bắt của Từ Hà thành, người nghĩ mình có thể sao?” Hai người không đáp, hiển nhiên cũng biết đáp án là không có khả năng.

“Muốn sống bình ổn, nói thì đơn giản, nhưng có thể làm được hay không lại là cả một vấn đề! Không phải người muốn chấm dứt là chấm dứt được!” Thiên Thanh Hoàng nhìn về phía Lý Lương: “Người đã có đầy bụng kinh luân thì vì sao không lên kinh dự thi? Nếu người có bản lĩnh thì chắc chắn sẽ vào được triều đình, tự giúp lấy chính mình! Chỉ biết tránh né tránh né là hành động của một kẻ nhu nhược!”

Lý Lương nghe vậy, nhìn Thiên Thanh Hoàng, lại nhìn thê tử: “Tiểu thư nói rất đúng, nhưng ta chỉ là một thư sinh nghèo, muốn vào triều mà không có thân phận cùng bối cảnh thì chỉ sợ ngay cả nhóm khảo viện cũng không qua được!”

“Hoàng tâu! Quan viên trong triều đều là như vậy, quan quan lẫn nhau, tất cả đều là người nhà của các đại thần, không có thân phận địa vị thì không làm gì được, cho dù có tài cũng chỉ có kết cục bị chèn ép!” Hiền Viên Định mở miệng nói.

Thiên Thanh Hoàng không nói gì, Hoan Hỷ cũng hiểu được, lấy giấy và bút mực ra, đưa tới bên cạnh: “Tiểu thư!”

Thiên Thanh Hoàng ngồi thẳng người, tay cầm bút đang chuẩn bị hạ xuống lại nháy mắt dừng lại, ngẩng đầu nhìn hai người: “Ta có thể cho người một thân phận, cũng có thể cam đoan các người an toàn, nhưng các người có thể cho ta cái gì? Ta chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn!”

Nghe vậy, Lý Lương có chút kích động, há mồm muốn nói lại không biết nói gì. Tô Như Mộng cười nhẹ với Thiên Thanh Hoàng: “Ta biết tiểu thư không phải người bình thường, chuyện của chúng ta người cũng rất chú ý, nhưng thứ chúng ta có thể cho tiểu thư chỉ có tuyệt đối trung thành, nếu sau này tiểu thư có gì cần, cho dù là chuyện gì, chúng ta nhất định sẽ dùng toàn lực hỗ trợ.”

Thiên Thanh Hoàng thường thức nhìn về phía Tô Như Mộng, nàng quả thật có tài, hơn nữa lòng dạ rộng lớn, dũng khí không hề thua kém nam nhi. Lý Lương có được thế tử như vậy xem ra rất may mắn! Lập tức cũng không do dự nữa, đề bút hành thư, một hàng chữ liền hiện lên trên giấy trắng, tựa như con người của Thiên Thanh Hoàng, mang theo khí phách sắc bén cùng凛冽. Nàng hạ bút cực nhanh, không đợi bọn họ thấy được một chữ đã cất vào phong thư.

“Người cầm phong thư này tới Phụng thành, tìm tửu lâu hoặc y phố lớn nhất, giao cho chương quỳ là được.”

“Cảm ơn tiểu thư!” Hai người lại cảm kích, tuy không biết thân phận của Thiên Thanh Hoàng là gì, nhưng cũng biết đây không phải vấn đề nên hỏi.

Đợi tới thành trấn kế tiếp, hai người đứng lời xuống xe tự đi tìm chỗ ở, mà sắc trời cũng đã tối muộn, Thiên Thanh Hoàng cũng ở lại khách điểm dưới danh nghĩa của Thanh Hoàng sơn trang.

“Hộ tống!” Thiên Thanh Hoàng vào cửa đã lưu lại câu kia, chương quỳ hiểu ý gật đầu cung kính tiếp lệnh. Thiên Thanh Hoàng không biết rằng, việc làm của nàng hôm nay đã tạo nên một Thừa tướng mà vô số môn sinh sùng bái sau này, cũng mở ra khơi dòng nhập sĩ thư sinh cùng khổ...

Đi vào phòng, Thiên Thanh Hoàng bắt đầu tự hỏi hai người bên trong, đây là hai người đã trốn khỏi Từ Hà thành hơn nửa tháng trước, tuy không biết tình huống hiện tại nhưng vẫn biết về Thu Thanh Nhi. Nghe nói Thu Thanh Nhi kiêu ngạo ương ngạnh, chỉ cần là thứ nàng ta muốn thì không có gì không chiếm được, hơn nữa dục vọng chiếm đoạt cũng rất lớn, nếu không có được thì thà hủy đi còn hơn để người khác cầm.

Nghe nói, có lần nàng ta rất thích con chó nhỏ của Thu Nhượng Yên, muốn bắt đi nhưng Thu Nhượng Yên cũng rất thích nên không cho, nàng ta liền chém chết con chó nhỏ kia trước mặt Thu Nhượng Yên. Tuy chỉ là một súc sinh, nhưng cũng đủ để nhìn ra tâm tính của Thu Thanh Nhi này.

Mà phụ thân của Thu Thanh Nhi, Thu Thủy Hà cũng là cao thủ như Thu Thủy Ly, võ công đạt tới cảnh giới đỉnh phong, ở trong chốn võ lâm ít có đối thủ, hơn nữa với địa vị của Từ Hà thành, tất nhiên sẽ không có ai dám trêu chọc nàng ta. Thiên Thanh Hoàng nghe xong càng thêm lo lắng về tình cảnh của Đông Phương Mặc.

Thiên Thanh Hoàng thu hồi suy nghĩ, đột nhiên cảm giác trong phòng có hơi thở xa lạ, thâm tình rùng mình, không chút do dự ra tay, người nọ phản ứng cực nhanh, nhanh chóng phá cửa sổ chạy ra, chớp mắt đã biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Thiên Thanh Hoàng nhìn ngoài cửa tối đen rồi lâm vào trầm tư, võ công của người kia thế nào nàng không biết, nhưng có thể thoát được một chiêu kia thì nhất định không thấp! Người này rốt cuộc là ai?

Đêm, vẫn rất yên tĩnh, Thiên Thanh Hoàng trần trọc không ngủ được, hôm qua nàng có thể tựa vào lòng Hiền Viên Tuyệt an ổn ngủ, nhưng hôm nay không có hắn... vuốt chân gối không có độ ấm bên người, trong lòng bỗng nhớ cảm giác được Hiền Viên Tuyệt ôm... Thói quen đứng là một thứ đáng sợ!

Đứng dậy mặc từng kiện y phục vào, ngay khi nàng đang cài nút thắt cuối cùng thì một bóng đen bỗng hiện bên ngoài cửa sổ. Cài xong áo, sau đó mới mở cửa sổ ra, quả nhiên thấy bóng đen kia đang đi về phía cách đó không xa, cố ý thả chậm tốc độ như muốn đợi nàng đuổi theo.

Thiên Thanh Hoàng không dễ chiều ý như vậy, đợi hắn đi rồi mới đóng cửa sổ lại, mở cửa đi ra ngoài, nhanh chóng tới hậu viện của khách điểm.

Mở cửa đi vào, bên trong đã sớm có người đợi Thiên Thanh Hoàng, thấy nàng lập tức cúi người hành lễ, nếu có người nhìn thấy thì có thể nhận ra đây là chương quỳ nơi này: “Tham kiến trang chủ!”

Thiên Thanh Hoàng tiêu sái đi vào, ngồi lên chủ vị: “Nói đi!”

Chương quỳ kia đứng thẳng dậy: “Mười ngày trước, Đông Phương công tử biến mất ở biên giới Từ Hà thành, mà mấy ngày trước ngày nào cũng uống rượu say khướt khách điểm nên mới tạo cơ hội cho kẻ khác hạ tán công tán trong rượu, sau đó bị một đám hắc y nhân bắt đi, sau khi đi vào phủ thành chủ thì không còn đi ra nữa. Thuộc hạ đã sai người vào phủ tìm hiểu nhưng không tìm được Đông Phương công tử, cũng không có tin tức bất thường nào, chỉ có điểm kỳ lạ duy nhất là phủ thành chủ gần đây có treo hồng trù, mua một lượng lớn đồ dùng hôn khánh, nhưng Thu Thanh Nhi cùng Thu Nhượng Yên đều không có biểu hiện khác thường nên thuộc hạ không dám khẳng định.”

Ngón trỏ của Thiên Thanh Hoàng hơi khúc khởi, gõ nhẹ lên bàn, suy tư hồi lâu mới mở miệng: “Giám thị chặt chẽ phủ thành chủ, có thể an bài bao nhiêu người đi vào thì tận lực an bài, phái người điều tra một chút về Tô gia, ngay cả chuyện hai mươi năm trước cũng không bỏ qua.”

“Dạ!” Dứt lời, chương quỳ kia lập tức đi trước an bài, không dám trì hoãn.

Thiên Thanh Hoàng một mình ngồi trên ghế, nghĩ đến Đông Phương Mạc mà không nhận được nhủ mảy, nếu việc kia điều tra đúng, thì ngày đó vừa vặn là ngày đại hôn của nàng cùng Hiên Viên Tuyệt... Đông Phương nhìn thì tùy tính, nhưng lại rất cẩn thận, làm sao có thể phạm sai lầm như vậy? Tán công tán... nếu không còn vô công, hẳn nhất định sẽ bị chà đạp! Hơn nữa hẳn còn đang ở trên tay Thu Thanh Nhi...

Đông Phương, người rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Đợi tới khi Thiên Thanh Hoàng mở cửa phòng đi ra thì một bóng đen lại xẹt qua trước mặt nàng, khác biệt là lần này trên tay hẳn có vác một người. Thiên Thanh Hoàng nhìn về phía nơi hẳn vừa đi ra, đó là phòng của Hiên Viên Dịch!

“Đáng chết!” Thiên Thanh Hoàng tức hận cắn răng, phi thân đuổi theo. Tốc độ của nàng mau, nhanh, mà người nọ cũng không thua kém, hai bóng đen ở trong tuyết cấp tốc chạy lên núi, nhanh chóng đi tới đỉnh núi cách đó hai dặm, người phía trước lặn mình vào một sơn động.

Thiên Thanh Hoàng dùng chân liền đi vào, nàng cũng thật sự muốn nhìn xem là thần thánh phương nào! Nhưng khi Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy hai người bên trong, lại có chút kinh ngạc! Người đang vác Hiên Viên Dịch kia không phải lão già lần trước được Hoan Hỷ cứu sao? Mà trên giường đá bên cạnh lão, tiểu cô nương kia ngồi xếp bằng bên trên, hai mắt nhắm nghiền, ở ngạch gian có đồ án hỏa diễm, lửa đỏ xinh đẹp, rất xứng với khuôn mặt. Lần trước nàng không chú ý, bây giờ nhìn kỹ cũng thấy tiểu nha đầu này không tệ.

“Không ngờ lại là các người!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 21: Nam Hoang Hiến Tế Tộc Nhị

Ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng dừng trên người lão già, cho dù lần trước hay hiện tại, nàng vẫn không cảm nhận được nội lực trên người lão, nhưng tốc độ kia cư nhiên có thể bằng nàng, không thể không kinh ngạc.

“Tiểu thư! Thành thật xin lỗi vì dùng phương thức này mời người đến!” Lão già ngẩng đầu, khuôn mặt hiền lành không thể nhìn rõ.

Nàng tự nhận ánh mắt của mình đã đủ độc, nhưng không ngờ cũng có lần sai lầm. “Người năm lần bảy lượt phí công dẫn dụ ta đến đây làm gì?”

Lão già nhìn nàng, sau đó lại nhìn tiểu cô nương bên cạnh: “Cái này còn phải đợi chủ nhân tỉnh lại mới có thể nói cho người!”

Thiên Thanh Hoàng nhíu mày, quả nhiên là vậy, lần trước nàng đã thấy kỳ lạ, bởi vì thái độ kia không phải của một tôn gia nên có. Thiên Thanh Hoàng không nói, tiểu cô nương kia nhanh chóng mở mắt, hoa quang hiện lên, lộ ra một đôi con ngươi trong suốt. Thiên Thanh Hoàng nhìn mà không nhận được sợ hãi than, đúng là một đôi mắt đẹp.

“Đại tỷ! Chúng ta lại gặp mặt!” Thấy Thiên Thanh Hoàng, tiểu cô nương nhón môi cười, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại thấy có chút quý dị.

“Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, ta không có tính nhẫn nại!”

Tiểu cô nương không trả lời mà đem ánh mắt nhìn lên tay phải của nàng: “Hóa hồ của đại tỷ rất đẹp!”

Những lời này thành công làm Thiên Thanh Hoàng cả kinh, lại bất động thanh sắc: “Giờ người có thể nói nguyên nhân.”

Tiểu cô nương cười khẽ, nàng biết Thiên Thanh Hoàng thực tâm đối đãi nàng, không thừa nước đục thả câu nữa, đứng lên rồi giường đá hỏi: “Tỷ tỷ đã nghe nói tới Nam hoàng hiến tế tộc chưa?”

Thiên Thanh Hoàng lắc đầu: “Chưa!”

Tiểu cô nương không hỏi nhiều, chậm rãi nói: “Ta tên là Phù Linh, là thần nữ của Nam hoàng Hiến tế tộc, cũng chính là đại thần nữ Hiến tế tiếp theo. Nam hoàng ở Đông Nam đại lục, nhưng phải vượt qua Thiên nhai chi cốc nguy hiểm mới có thể tới. Nam hoàng có rất nhiều chủng tộc, nơi nào cũng có bộ lạc nhỏ, mà Hiến tế tộc được thần linh phù hộ, trở thành bộ lạc thủ lĩnh, có lịch sử hơn một ngàn năm!”

“Nữ tế ti của tộc Hiến Tế được thần chúc phúc, có sức mạnh cường đại, trấn thủ tứ phương. Sức mạnh như vậy đương nhiên trở thành mơ ước của các tộc khác, vì thế những thủ lĩnh kia liền âm mưu liên thủ, ngày ta nhận được sự chúc phúc của thần đã phát động tấn công. Tuy ta cuối cùng cũng nhận được lời chúc, nhưng linh hồn đã bị đánh tan, không chống lại được bọn họ nên đại trưởng lão đã mang ta trốn đi!”

“Ngày ấy chúng ta bị khi dễ là vì ta vẫn còn suy yếu, mà thần lực của đại trưởng lão cũng chưa hồi phục. Khi ta thấy người, ta đã biết người có thể giúp ta, cho nên ta mới nhờ đại trưởng lão cầu người để cho ta đi theo người, nhưng người lại không đáp ứng. Lúc đó ta không có cách nào, chỉ có thể nhìn người rời đi, nhưng sau đó ta vẫn luôn tìm kiếm người!”

“Cho nên sau khi ngửi giết những người đó vừa vặn thấy ta đi ngang qua liền đi theo ta, dẫn ta tới đây, hai lần không thành liền trực tiếp bắt cóc người của ta để uy hiếp?” Thiên Thanh Hoàng thay nàng nói xong.

“Đại tỷ có đáp ứng không?” Phù Linh cúi đầu đưa ra đáp án.

Hơi thở trên Thiên Thanh Hoàng chợt lạnh đi vài phần, sắc mặt Phù Linh có chút trắng bệch, mà lão già phía sau nàng cũng xuất hiện: “Ta sẽ không đáp ứng ngươi, nếu như ngươi không muốn ta ra tay, tốt nhất nên đem hân trả lại cho ta! Mà nếu ta không đoán sai, hai người các ngươi hai căn bản không có võ công, trừ bỏ cái gọi là thân lực!”

Dứt lời, Phù Linh kinh ngạc mở to hai mắt: “Cái này tỷ tỷ cũng có thể đoán được? Nhưng cho dù ta có đem hân trả lại cho tỷ tỷ cũng vô dụng, bởi vì hân bị ta hạ Thần rửa, ngươi không cứu được hân!”

“Ngươi uy hiếp ta?” Thiên Thanh Hoàng sắc mặt phát lạnh.

“Không phải! Tỷ tỷ có thể dẫn hân đi, nhưng hân sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại, còn cả hai vị tỷ tỷ trong khách điểm nữa!” Phù Linh thành thật nói, trên khuôn mặt xinh đẹp hé ra loại thành thực khác hẳn với tuổi của nàng.

“Ngươi...” Thiên Thanh Hoàng nắm chặt hai tay, trong lòng rầu rĩ, nàng tự nhiên bị một tiểu cô nương uy hiếp mà còn không thể động thủ!

“Chỉ cần tỷ tỷ đáp ứng theo ta trở về, ta sẽ giúp bọn hân giải Thần rửa, cũng có thể giúp tỷ tỷ làm việc, ta cam đoan trừ bỏ lần này, tuyệt đối không tính kể tỷ tỷ nữa, cũng không ra tay với người bên cạnh tỷ tỷ!” Nàng nhìn ra được Thiên Thanh Hoàng đối với người bên cạnh nhất mực thủ hộ, cho nên cam đoan như vậy là vì làm Thiên Thanh Hoàng yên tâm.

“Được!” Tuy trong lòng có chút buồn bực, nhưng Thiên Thanh Hoàng vẫn đáp ứng. Nàng không đáp ứng thì phải làm sao đây?

Lúc trở ra, bên cạnh Thiên Thanh Hoàng có thêm Hiên Viên Dịch, mà Phù Linh cũng không nhanh không chậm đi theo phía sau nàng, lão già kia cũng xuất hiện cùng nàng ta, Thiên Thanh Hoàng không hỏi gì, chỉ thầm nghĩ phải nhanh chóng trở về cứu tiểu tử này tỉnh lại.

Thiên Thanh Hoàng đặt ba người nằm cạnh nhau, Phù Linh ngồi một bên, chấp hai tay, hai mắt nhắm nghiền, miệng không ngừng tụng niệm, sau đó liền thấy một cỗ linh khí màu trắng từ tay nàng thoát ra, như có ý thức bay về hướng đỉnh đầu ba người kia, cảnh tượng kỳ lạ như thế cho dù là Thiên Thanh Hoàng cũng không khỏi có chút kinh ngạc, bất quá cũng không quá kỳ quái, bởi vì nàng từng thấy trên người Cổ Thập loại kỳ quái này, nàng nhớ lần đó lúc Hình Từ Tiêu sắp chết, Cổ Thập cũng làm như vậy cứu sống hân, chẳng lẽ Cổ Thập có liên quan sâu xa với tộc Hiến tế?

“Ân... Ngó...” Rất nhanh, ba người lần lượt tỉnh lại, Hoan Lạc ngồi dậy nhìn Thiên Thanh Hoàng, cũng không hỏi nhiều, nhưng Hoan Hỷ kỳ quái nhìn bốn phía, lại nhìn nhìn Phù Linh: “Tiểu thư! Đã xảy ra chuyện gì sao? Nàng ta là ai vậy?”

“A...” Hiên Viên Dịch tỉnh lại vừa vặn thấy Hoan Lạc nằm bên cạnh hân, sợ tới mức cả kinh kêu lên, phản xạ xoay người, hậu quả chính là giường không đủ lớn, bự một phát ngã xuống. Thiên Thanh Hoàng liếc trắng mắt, nhìn về phía Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc: “Nàng ta là Phù Linh, về sau sẽ theo ta một thời gian, không cần hỏi nhiều, ngươi an bài cho nàng một chỗ ở đi!”

“Vâng! Tiểu thư!” Hoan Lạc gật đầu nói, nếu tiểu thư nói cần không hỏi, nàng tự nhiên sẽ không hỏi nhiều.

Thiên Thanh Hoàng đứng dậy, túm áo Hiên Viên Dịch quăng hân ra ngoài, đôi lấy sự bất mãn cùng kháng nghị của Hiên Viên Dịch: “Hoàng tẩu muốn làm gì a?”

Thiên Thanh Hoàng mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói hai chữ: “Luyện công!”

“Cởi quần áo!” Thiên Thanh Hoàng nhìn Hiên Viên Dịch như phá bố, lạnh lùng mệnh lệnh.

Hiên Viên Dịch còn chưa kịp chỉ trích Thiên Thanh Hoàng tàn ác, chỉ nghe thế đã nháy mắt sùng sốt, phản ứng đầu tiên là hai tay ôm trước ngực, dùng ánh mắt thà chết không chịu khuất phục nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng tẩu... Ta... Ta ta...”

Thiên Thanh Hoàng thấy hân ‘Ta’ nửa ngày vẫn không nói được một chữ, lông mày khẽ nhíu: “Ngươi cởi hay không cởi? Đừng ép ta động thủ!”

Lời nói ái muội làm mặt Hiên Viên Dịch biến hồng, cả người tựa như trứng tôm nấu chín: “Hoàng tẩu... Đừng...”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng đang suy nghĩ chuyện gì đó bỗng hoàn hồn trở lại, khi nàng nhìn Hiên Viên Dịch một bộ như đề phòng sắc lang thì nhất thời một đầu hắc tuyến: “Ngươi thích cởi thì cởi, không cởi thì biến đi, ta với ngươi là sư đồ a!”

Hiên Viên Dịch nghe vậy như được đại xá, đi được hai bước mới phát hiện có chút không đúng, ánh mắt Hoàng tẩu lạnh buốt, hơn nữa Hoàng tẩu nói là sư phụ, hân sẽ không hiểu sai đi?

Thử quay trở lại, chỉ thấy Thiên Thanh Hoàng vẫn như trước suy nghĩ gì đó, trong lòng càng thêm khẳng định suy đoán của chính mình, cũng nhận không được có chút xấu hổ, sao hân lại có thể nghĩ như vậy a?

Thấy Thiên Thanh Hoàng nửa ngày sau cũng không để ý đến mình, Hiên Viên Dịch nghĩ nàng đang tức giận, do dự hồi lâu vẫn bắt đầu cởi áo, cởi ngoài bào, sau đó là hai kiện áo trong, cuối cùng run tay đặt lên kiện áo lót, sau đó cắn răng một cái cởi, gió lạnh nháy mắt thổi vào, lạnh tới nỗi hân nhận không được phát run, cắn chặt hàm không ngừng vang tiếng kéo kẹt kẹt.

Đến khi Thiên Thanh Hoàng hoàn hồn, thấy trước mắt là một bộ mỹ nam đồ nửa thân trần thì nhin không được trêu chọc: “Không ngờ sau khi nguoi còi y phục lại có thể nam tính như vậy!”

Nghe thế, Hiên Viên Dịch xấu hổ đến mức muốn kiếm một chỗ chui vào.

Bất quá dáng người của hắn quả thật không sai, tuy so ra kém Hiên Viên Tuyệt gọi cảm dụ hoặc, nhưng cũng là mỹ thiếu niên đáng người diễn, không nhiều không ít, vừa mới tốt!

Thiên Thanh Hoàng đứng dậy, trực tiếp đem Hiên Viên Dịch quăng lên giường, để cho hắn ngồi xếp bằng, sau đó tự mình ngồi xuống đối diện.

“Hoàng... Hoàng tẩu...” Hiên Viên Dịch buồn bực, sao đêm nay hắn cứ nói chuyện lấp ba lấp bắp thế này!

Thiên Thanh Hoàng lười chờ hắn nói xong, trực tiếp nâng tay hắn lên, hai chưởng đối lập, nội lực ôn hòa từ bàn tay dung nhập vào trong cơ thể Hiên Viên Dịch, thấy Hiên Viên Dịch còn mở to mắt, Thiên Thanh Hoàng quát mắt nói hắn: “Nhắm lại, không được suy nghĩ gì hết!”

Hai người cứ như vậy tĩnh tọa, nếu có người lại gần xem sẽ phát hiện trên người bọn họ khí tức không ngừng luân chuyển!

Thiên Thanh Hoàng vẫn mặt không chút thay đổi, nhưng Hiên Viên Dịch đã mồ hôi đầm đìa.

Rốt cục, ngay tại khi Hiên Viên Dịch sắp chịu không nổi, Thiên Thanh Hoàng thu tay, nhanh chóng điểm vài huyệt đạo trên người hắn, sau đó cho một viên dược vào trong miệng.

Hiên Viên Dịch suy yếu mở mắt ra: “Hoàng tẩu! Ta thật khó chịu!”

Thiên Thanh Hoàng liếc trắng mắt: “Nguoi vô duyên vô cớ được mười mấy năm công lực, một chút khổ sở này cũng không chịu được thì làm sao có thể làm nên chuyện?”

Nghe vậy, Hiên Viên Dịch kinh sợ, mười mấy năm nội lực, khí tức dừng mảnh vừa mới đi vào trong cơ thể hắn là nội lực của Hoàng tẩu sao? “Hoàng tẩu! Nguoi...”

“Nguoi tốt nhất đừng nói gì, chú tâm cảm thụ đi, tranh thủ dung hoà nó thành của mình!” Thiên Thanh Hoàng từ trên giường đứng lên, tuy đã cực lực nhin xuống, nhưng thân mình vẫn lao đảo mấy cái, khi Hiên Viên Dịch muốn mở miệng hỏi tiếp, Thiên Thanh Hoàng đã cắt ngang trước: “Mười mấy năm công lực với ta mà nói không tính là gì, nhưng ta không hi vọng công lực của ta cho nguoi vô dụng!”

Hiên Viên Dịch nhất thời nghẹn lại, tuy lời Thiên Thanh Hoàng nói rất khó nghe, nhưng hắn rất cảm động, hắn không biết mười mấy năm công lực đối với Thiên Thanh Hoàng mà nói ý nghĩa gì, nhưng hắn biết mười mấy năm công lực này với hắn mà nói rất có ý nghĩa: “Hoàng tẩu! Ta đã biết!”

Thiên Thanh Hoàng cũng không quản hắn, mở cửa đi ra, đỡ lấy một bên cột, cước bộ vẫn có chút không xong!

“Giờ nguoi rất yếu!” Phù Linh không biết từ khi nào đứng ngoài hành lang, nhìn Thiên Thanh Hoàng thành thật nói.

Thiên Thanh Hoàng không nói, nàng đương nhiên biết nàng rất yếu, công lực của nàng có chút bất đồng, so với người bình thường bá đạo hơn, tổn hại sau khi bị thương không chỉ là nàng chết, mà linh hồn cũng bị tổn hao, nhưng nàng không hối hận!

“Ai!” Phù Linh thở dài một hơi, hai tay cao thấp kết một cái hoàn kết, một bạch quang từ tay nàng quấn quanh thân thể Thiên Thanh Hoàng, Thiên Thanh Hoàng nhất thời cảm giác bị một loại hơi thở thanh linh tràn ngập cơ thể, sau đó công lực đã biến mất chậm rãi khôi phục...

Thiên Thanh Hoàng kinh ngạc nhìn Phù Linh, không nghĩ nàng có thể làm được việc này, cũng càng không nghĩ Phù Linh so với nàng còn kinh ngạc hơn: “Vi sao thần lực có thể khôi phục công lực của nguoi?”

Thiên Thanh Hoàng nhíu mày: “Nguoi cũng không biết?”

Phù Linh lẳng lẳng lắc đầu: “Ta chỉ muốn giúp nguoi bổ hồi nguyên khí mà thôi! Hơn nữa thân thể của nguoi làm sao có thể có trăm năm công lực?”

Thiên Thanh Hoàng không trả lời, xoay người vào phòng, không chút do dự đóng cửa, đem Phù Linh ngăn cách bên ngoài! Nàng hiện tại không thể xem Phù Linh như một tiểu hài tử bình thường được, mặc kệ Phù Linh xuất phát từ mục đích nào muốn đi theo nàng, ít nhất nàng hiện tại không có cách thật tình tiếp nhận nàng ta.

Ngày thứ hai đoàn người gấp gấp rời đi, còn một cửa ải cuối cùng, bọn họ có thể đội, nhưng Đông Phương Mạc thì không! Trên xe ngựa giờ thêm một người, Phù Linh chỉ lẳng lẳng ngồi, trải qua một đêm điều hoà công lực, hiện tại Hiên Viên Dịch thoát nhìn rất tốt, nhưng lại bắt đầu mệt rã rời, vừa lên xe liền ngủ; Hoan Lạc ít nói hơn, ngồi bên người Thiên Thanh Hoàng yên lặng không nói, mà còn lại là Hoan Hỷ cũng không thích Phù Linh nên không thể cùng nàng ta nói chuyện, vì thế không khí trong xe an tĩnh quý dị.

Thiên Thanh Hoàng ngả người nằm trên đùi Hoan Lạc, Hoan Lạc nhẹ nhàng vì nàng mát xa đầu, thấy Thiên Thanh Hoàng nhíu mày có điểm u sầu, Hoan Lạc cũng nhíu mày: “Tiểu thư đang lo cho Đông Phương sư thúc sao?”

Thiên Thanh Hoàng hơi nghiêng đầu: “Tên Đông Phương kia cho tới bây giờ vẫn chưa từng làm nguoi khác bớt lo!”

Nàng còn nhớ lần đầu tiên nàng đến đình Đông Hoa, hần cười hi hi đã chạy tới nói với nàng, hần là sư huynh của nàng, lúc ấy nàng mới tới thế giới này, tâm tính lãnh như hàn băng, tự nhiên đối với hần không có sắc mặt hoà nhã, nhưng hần lại cứ bám riết không tha liều chết quẩn lấy, chỉ cần nơi nào có nàng, hần đều xuất hiện. Nàng bắt đầu cảm thấy phiền, ngẫu nhiên sẽ nhăn mặt nhủ mày, hần lại vì thế mà rất vui mừng.

Từ đó biểu tình trên mặt nàng bắt đầu nhiều thêm, hần cũng không ngừng đến trêu chọc nàng, làm nàng không ngừng nhíu mày, cuối cùng vì muốn nàng mỉm cười một cái, hần cứ nhiên đi vật lộn với tiểu ngu, ở nơi băng tuyết như thể đánh bao nhiêu cái mới được nàng khẽ nhếch môi, nhưng lại khiến hần cao hứng thật lâu!

Trong mấy vị sư huynh, chỉ có Đông Phương Mạc thân với nàng nhất, cũng là người làm nàng thấy thế giới này rất ấm áp, hần cho nàng cảm giác như một đại ca, cho nên nàng đề ý hần, cũng cho phép hần hồ nháo với mình và không muốn hần bị thương.

Trong chớp mắt đã qua mấy ngày, trừ bỏ thời gian tạm dừng nghỉ ngơi, thời gian còn lại xe ngựa không ngừng chạy, trên đường thay đổi ba lượt xe cùng ba xa phu, ngày đêm không ngừng chạy rốt cục cũng tới một thôn trang gần Từ Hà thành.

“Ngô! Cuối cùng cũng được hít thở không khí!” Hiên Viên Dịch nhảy xuống xe cơ hồ muốn ngã sấp, nếu không có nội lực cường đại hộ thể, hần khẳng định đã nằm úp.

Hoan Hỷ cùng hần cũng không sai biệt lắm, còn Hoan Lạc chỉ khẽ nhấc chân liền xuống được xe ngựa.

Muốn nói trong xe ai thăm nhất chính là Phù Linh, tuy rằng còn tuổi nhỏ, nhưng bọn họ đều không xem nàng là tiểu hài tử mà đối đãi, đã nhiều ngày Thiên Thanh Hoàng không hề mở miệng nói chuyện, một câu cũng không nói, bọn họ tự nhiên cũng không mở miệng, Hoan Hỷ Hoan Lạc đã sớm hình thành một loại tư tưởng, tiểu thư không thích các nàng cũng không thích, mà Hiên Viên Dịch cũng bị bọn họ đồng hóa, cho nên cũng bắt đầu lấy Thiên Thanh Hoàng làm trung tâm tư tưởng.

“Hần là người rất quan trọng với ngươi sao?” Phù Linh nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng nhin không được hỏi, nàng từ trong lời nói của bọn họ biết bọn họ muốn đi cứu người, hơn nữa tựa hồ rất quan trọng.

Thiên Thanh Hoàng nâng mâu ngồi dậy: “Chuyện này ngươi không cần biết!”

Dứt lời đứng dậy, xa phu dọn xong ghế, Hiên Viên Dịch chân chó đứng một bên chờ đợi, tuy võ công của hần đã đủ cao, nhưng vẫn đối với Thiên Thanh Hoàng một mực cung kính: “Hoàng tâu! Chậm một chút!”

Hoan Hỷ Hoan Lạc đồng thời cho Hiên Viên Dịch một cái nhìn xem thường, đợi Thiên Thanh Hoàng xuống dưới, Hoan Lạc lập tức cầm áo khoác tuyết hồ khoát lên cho nàng: “Tiểu thư! Nơi này là trấn cuối cùng để đến Từ Hà thành, đêm nay chúng ta có thể đến Từ Hà thành!”

“Ấn!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu, cùng Hoan Hỷ đi vào tửu lâu, mà người trong tửu lâu đã sớm nhận được tin tức, chuẩn bị tốt tất cả.

Ngay khi mọi người ngồi xuống ăn cơm, một vị khách mặc lam bào tiến vào, tiếp theo truyền tới một âm thanh có chút non nớt: “Tiểu nhị, tìm một vị trí cho bản công tử!”

Tiểu nhị nghe vậy, có chút khó xử: “Vị công tử này thật ngại quá, chỗ chúng tôi đã đầy khách, xin chờ một chút, hoặc là đi tửu quán khác!”

Vị công tử kia còn muốn nói thêm, thì một thanh âm lạnh lùng đã phát ra: “Nếu không ngại thì cùng chúng tôi ngồi chung một bàn đi!”

Tiểu nhị tất nhiên biết vị khách vừa nói là khách quý mà chường quầy chiếu cố, thấy nàng lên tiếng, cũng không dám nhiều lời.

Lam bào công tử nghe tiếng nhìn lại, đang ngồi xung quanh bàn lớn là ba nữ một nam, còn có một tiểu hài tử, chính giữa là một nữ tử mặt lạnh như băng, người vừa mở miệng hần là nàng đi! Ánh mắt trong suốt lộ ra băng hàn, khi nhìn về phía hần không có ý tứ dư thừa, chỉ là thuận miệng mời. Tuy bộ dạng của nàng rất bình thường, nhưng quanh thân lại tản ra khí thế áp lực cùng hơi thở cao quý, làm người ta không thể thoải mái.

“Đa tạ cô nương!” Dứt lời cũng không khách khí, đi đến cái ghế còn trống ngồi xuống, mà tiểu nhị cũng nhanh chóng đem thêm một bộ bát đĩa cho hần.

Lúc hần đang tận lực đánh giá các nàng, Thiên Thanh Hoàng cũng đánh giá hần, hần bắt quá chỉ khoảng mười lăm tuổi, hai gò má trắng nõn, mày kiếm mắt sắc, mũi cao thẳng, môi mỏng vừa phải, đầu tóc sáng bóng được buộc gọn thành dạng đuôi ngựa phía sau, đúng là một nữ thiếu niên. Một thân áo lam tôn lên sự sạch sẽ sáng ngời của hần; bên hông dùng một trương ngân đai màu lam thất lại, tuy tay nắm danh kiếm chỉ là một công tử! (VV: *khóc ròng* tự thấy văn miêu tả của mình rất ... T.T)

“Cô nương, chúng ta nên xưng hô thế nào?” Lam bào thiếu niên phụng phụ, ra vẻ lão thành hỏi.

Nghe vậy, Hoan Hỷ ‘Phốc’ một tiếng nở nụ cười, Hoan Lạc nhin không được buồn cười, tiểu tử này thật đáng yêu!

Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Ngươi gọi ta Thanh Hoàng được rồi, còn ngươi?”

“Thanh hoàng cô nương! Tại hạ là Thu Triển Hạo!” Thu Triển Hạo vừa chấp tay, nghiêm trang nói.

“Ha ha!” Thiên Thanh Hoàng hơi kinh ngạc, về thân phận của hần, dù không cố ý vẫn chú ý, nàng hiện tại thích thiếu niên này a, trước khi tiến vào Từ Hà thành, hết thấy đều cùng thiếu niên này không quan hệ: “Ngươi hình như nhỏ hơn ta đi! Làm gì phải tỏ ra lão thành như vậy? Giống như thiếu niên các

ngươi, nên tươi cười, hoạt bát, tùy ý làm vậy, tỷ như nói hân!”

Thiên Thanh Hoàng thăm nghĩ Hiền Viên Dịch.

Hiền Viên Dịch nghi hoặc: “Hoàng tâu! Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?”

Hoan Hỷ nhìn lên cánh tay hân một chút: “Không có chuyện của ngươi!”

Khuôn mặt Thu Triển Hạo suất khí hơi động, vẫn như trước vẻ mặt lão thành: “Tại hạ từ nhỏ đã gánh vác trách nhiệm, đương nhiên không thể cùng một bàn nhân quơ đũa cả nắm được!”

Hoan Hỷ nghe vậy, vui sướng một bộ thấy người gặp họa nhìn về phía Hiền Viên Dịch, ánh mắt như nói: Ngươi nhìn đi, hoàng tử như ngươi bị người ta coi là thường dân kia!

Thiên Thanh Hoàng cười khề, cũng không có ý đi sửa đúng, chỉ nói: “Nếu như ngươi không ngại, ta sẽ xưng hô tên của ngươi, mà ngươi cũng có thể không cần một câu lại một cái ‘Tại hạ’. Nghe rất không tự nhiên!”

Thu Triển Hạo động mắt: “Tại hạ...”

“Ân?” Thanh âm Thiên Thanh Hoàng không lớn không nhỏ vang lên, vừa mới bắt đầu đã có tác dụng uy hiếp, làm Thu Triển Hạo không thể không sửa miệng: “Ta đã biết!”

Nhìn bộ dáng thoải hiệp của hân, Thiên Thanh Hoàng nở nụ cười, Hoan Lạc cũng loay loay môi, nàng biết không có việc gì mà tiểu thư nàng không làm được!

Mà Phù Linh đứng một bên nhìn không khỏi ghen tức, vì sao thiếu niên này vừa mới tới đã chiếm được thiện ý của Thiên Thanh Hoàng, còn nàng đến đây lâu như vậy, bọn họ một chút hoà nhã cũng không cho nàng, chẳng lẽ vì nàng thiết kế Thiên Thanh Hoàng sao? Nàng cũng chỉ là bắt đắc dĩ a, hơn nữa nàng không thật sự muốn thương tổn bọn họ mà! Nghĩ tới đây, đáy lòng vô cùng ủy khuất: “Đại tỷ tỷ!”

Một tiếng này thành công đem ánh mắt của mọi người kéo lại, mấy người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, đã thấy Thiên Thanh Hoàng sắc mặt lạnh xuống, trầm giọng nói: “Ngươi có muốn biết vì sao ta có thể đối với người lần đầu tiên gặp mặt đã tươi cười, mà thủy chung không tiếp nhận ngươi không?”

Phù Linh ủy khuất gật đầu, tuy rằng đã biết, nhưng nàng vẫn muốn nghe nàng nói! “Ta đối với tiểu nha đầu ngươi cũng không chán ghét, nhưng ta không thích người tính kế ta, ngươi muốn đi theo ta, ta không phản đối, nhưng do ngươi dùng phương pháp sai lầm, nếu như ngươi trực tiếp đến trước mặt ta, nói cho ta biết chuyện của ngươi, dùng chân thành đến trao đổi, có lẽ sẽ không như hôm nay!”

Phù Linh cúi đầu, nàng biết... Một bên đứng nhìn, Thu Triển Hạo có chút không đành lòng: “Ngươi làm gì mà bức nàng như vậy? Nàng chỉ là một hải tử!”

Thiên Thanh Hoàng quay đầu: “Không hiểu chuyện thì đừng nói lung tung!”

Thu Triển Hạo ghen giọng, phát hiện mình quả thật không biết gì, không có lập trường nói chuyện!

“Ai! Hoàng tâu! Bên ngoài có thật nhiều người giang hồ a!” Hiền Viên Dịch kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, một đám khiêng đại đao, cầm kiếm, suất khí mười phần, ngẫu nhiên đi ngang qua cô gái đều cước bộ nhẹ nhàng, vừa thấy đã biết là tập võ, vừa vào không chú ý, hiện tại thấy rõ không khỏi kinh ngạc.

Hoan Hỷ liếc trắng mắt: “Không phải ngươi thường xuyên chạy ra bên ngoài sao? Chẳng lẽ chưa thấy qua người giang hồ?”

“Mỗi lần ta đi đều phải tránh né bị đuổi bắt, làm gì có nhiều thời gian để xem a, hơn nữa cho dù trên đường có nguy hiểm, người hầu của ta sẽ dọn sạch, ta chỉ phụ trách chạy!” Hiền Viên Dịch vừa dứt lời, trên trán mọi người đồng thời xuất ra ba đường hắc tuyến. Biết rõ không chạy được mà còn muốn chạy!

“Đây là trấn cách Từ Hà thành gần nhất, Từ Hà thành thế lực đứng đầu, trong chốn võ lâm được xưng là ‘Hoàng thành’, nơi này là nơi cuối cùng vào Từ Hà thành, tất nhiên sẽ có nhiều người trong võ lâm lui tới nghỉ chân!” Hoan Lạc nói.

“Nói cách khác người giang hồ trong Từ Hà thành so với nơi này còn nhiều hơn?” Hiền Viên Dịch vẻ mặt hưng phấn.

“Ồ Từ Hà thành, công lực của ngươi không đáng nhắc tới!” Hoan Hỷ không chút do dự đã kích hân, đáng tiếc nàng đã xem nhẹ trình độ mặt dày của Hiền Viên Dịch, hoàn toàn không bị đã kích mà càng hưng phấn: “Có thể gặp nhiều võ lâm cao thủ như vậy, so với vài lần trước ta chạy ra đáng giá hơn!”

Thu Triển Hạo cùng Phù Linh nhìn bọn họ ngươi một câu ta một câu tán gẫu, tuy không vui nhưng cũng không dám chen vào.

“A! Ở đây còn hai mỹ thiếu niên a!” Một thanh âm âm dương quái khí chợt vang lên, nhất thời hấp dẫn tầm mắt của mọi người, đồng thời là vô số thanh âm nuốt nước miếng, giang hồ nhiều nhất chính là bát quái!

“A! Đây không phải nương tử Hoa gia sao? Không ngờ lại gặp ở đây!”

“Nàng vẫn còn thật câu hồn a. Cặp đùi trắng nõn kia vừa nhìn lão tử đã muốn cười.”

“Hur! Ngươi nhỏ giọng chút đi, nương tử Hoa gia biết dùng độc đấy, muốn chết rồi có phải không?”

“Đẹp thì đẹp, đáng tiếc là quá độc!” Thiên Thanh Hoàng nâng mâu nhìn lại, đúng là một mỹ nhân có thể so sánh với Goyard, nàng nghĩ Goyard đã đủ yêu diễm, không ngờ đến đây còn gặp được người hơn nàng, Goyard hay mặc quần áo lộ liễu, nhưng chỉ cần nàng quy củ lại chắc cũng không kém bao nhiêu, mà người ở đây tất cả đều thấp bé, trừ bỏ ba người kia, chỉ cần nàng ta đi lại, toàn bộ đều thấy được! Bộ dạng quả thật rất đẹp, nhưng là loại xinh đẹp diễm tục khiến người ta khó chịu!

Hiên Viên Dịch nhìn cặp đùi trắng bóng, cô nén nôn mửa: “Tướng vu nữ Goyard đã đủ ghê tởm, không ngờ còn có người ghê tởm hơn.”

Thiên Thanh Hoàng nhủ mảy, bởi vì nương tử Hoa gia kia đang đi về phía bọn họ, ánh mắt khinh thường đảo qua mấy người, cuối cùng dừng lại trên người Hiên Viên Dịch cùng Thu Triển Hạo, nhướn môi cười: “Hai vị công tử thật xinh đẹp, ta là Hoa nương tử, thỉnh giáo đại danh hai vị công tử!”

Hiên Viên Dịch kéo Hoan Hỷ qua, để nàng che cho hắn, một tay che miệng, trong lòng ai thán: Thật ghê tởm! Thật ghê tởm! Nhất là khi nàng ta dùng loại ánh mắt trắng trợn nhìn hắn, giống như muốn lột sạch hắn vậy, làm cho hắn cực kỳ khó chịu.

Mà Thu Triển Hạo cũng không khá hơn, tuy rằng hắn giả trang làm người lão thành, nhưng dù sao mới mười lăm mười sáu tuổi, bị người nhìn chằm chằm như vậy, toàn thân đều không được tự nhiên, nét mặt cứng nhắc, nếu không phải phía sau có bàn chống đỡ thì không biết đã biến thành cái dạng gì.

“Bộ dạng ghê tởm mà cứ nghĩ mình có dung mạo tuyệt thế, tự ghê tởm mình thì tốt rồi, còn cố tình muốn đi ra làm người khác ghê tởm theo!” Thanh âm lạnh lùng phát ra, trong nháy mắt làm cho mọi người không khỏi quay đầu tìm kiếm, chính là Thiên Thanh Hoàng!

Nghe nàng nói như vậy, người ở đây đồng loạt dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng: Ngươi chọc phải Hoa nương tử, ngươi chết chắc rồi!

“Nha đầu chết tiệt kia, ngươi nói cái gì?” Hoa nương tử lần đầu tiên bị mắng chửi thẳng mặt, cặp mắt loé sáng như muốn phun âm độc: “Ngươi muốn chết sao?”

Thiên Thanh Hoàng đang ngồi ở vị trí đầu, nghe nàng ta uy hiếp thì thần nhiên nâng mắt nhìn, ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới: “Khuôn mặt cũng coi như xinh đẹp, nhưng đáng tiếc lại mọc trên người ngươi, chẳng giống người cũng chẳng giống quỷ, là một nữ tử trong võ lâm mà so với thanh lâu kỹ nữ còn phóng dăng hơn, bây giờ ngươi còn có thể dựa vào hồng nhan tươi trẻ, khiến người ta e ngại vì bên người ngươi có độc vật, nhưng không chừng có một ngày ngươi còn ghê tởm hơn bọn chúng!”

Thiên Thanh Hoàng vừa nói xong, lấy nàng làm trung tâm, những người xem kịch vui lập tức lùi lại năm thước, sợ Hoa nương tử động thủ ngộ thương đến bọn họ! Bất quá cũng có người đồng ý với Thiên Thanh Hoàng, quả thực rất sắc bén!

“Ngươi muốn chết sao!” Hoa nương tử thở hắt ra tay, hai thanh xà từ trong tay áo bay ra, thẳng tắp lao về phía khuôn mặt Thiên Thanh Hoàng, Thu Triển Hạo cả kinh, tuy võ công hắn không tệ, nhưng dù sao tuổi cũng còn nhỏ, đương nhiên vẫn kém hơn so với người trưởng thành từ trong máu tươi của giang hồ, huống hồ còn là loại võ công tà ma ngoại đạo. Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị xuất kiếm, thân mình đã bị người khác kéo lại, sau đó bị chấn trước mặt, ngẩng đầu lên thì thấy đó là Thiên Thanh Hoàng. Đây là lần đầu tiên được người khác bảo vệ, bọn họ cao không kém nhau là mấy, nhưng hắn vẫn cảm thấy âm áp trong lòng.

Thiên Thanh Hoàng vung tay, hai con xà bị quăng vào tường, rơi thẳng xuống đất, động cũng không động, chết cũng không thể chết!

Mọi người nhất thời kinh ngạc, thanh âm lạnh băng của Thiên Thanh Hoàng lại vang lên: “Ta ghét nhất là loại động vật ghê tởm này, ngay lập tức cắt thì ta tha cho ngươi một mạng, hơn nữa đừng để ta gặp lại ngươi, bằng không sẽ không có cơ hội lần thứ hai!”

Những lời này chỉ có Hoan Hỷ, Hoan Lạc cùng Hiên Viên Dịch hiểu rõ ý tứ, bọn họ vẫn còn nhớ lần trước khi Thiên Thanh Hoàng so chiêu với Goyard rồi khản cập chạy trốn cũng đủ thấy nàng có bao nhiêu chán ghét thứ này; hơn nữa sau khi Goyard bị nàng ra lệnh cưỡng chế, tuyệt đối không dám mang theo độc trùng, đừng nói xà, một con kiến cũng không được!

“Tiểu nha đầu lừa đảo này còn dám nói ầu nói tả, xem ra ta không hảo hảo giáo huấn ngươi thì ngươi sẽ không biết trời cao đất rộng!” Hoa nương tử nói xong cười lạnh, không biết từ lúc nào xuất hiện trước mặt nàng ta năm người, bộ dạng cực kỳ khó coi, tuy không đến kinh tởm, nhưng trên mặt đều như da độc vật.

“Tiểu thư! Bọn họ giao cho chúng ta!” Hoan Hỷ Hoan Lạc thấy tiểu thư nhà mình sắc mặt trắng bệch, lập tức biết nguyên nhân, ‘Khanh’ một tiếng không biết khi nào lấy kiếm ra khỏi vỏ, phi thân tiến lên, cùng năm người triển đấu.

Hiên Viên Dịch đang ngăn chặn một tên, một phen bay qua lấy kiếm của Thu Triển Hạo: “Cho ta mượn dùng một chút!”

Sau đó gia nhập cùng Hoan Hỷ Hoan Lạc, so với Hoa nương tử, mấy tên độc vật này hắn miễn cưỡng có thể tiếp!

Phù Linh biết thực lực của hai người họ, vốn không có ý định ra tay, Thu Triển Hạo muốn ra tay nhưng kiếm của hắn đã bị Hiên Viên Dịch cầm, chỉ có thể ở một bên nhìn!

“Phốc!” “A!” Thanh âm kiếm xuyên thân thể cùng mùi máu tươi tràn ngập, Hoan Lạc thành công giết chết một tên, khẽ chớp mắt rút kiếm ra, chém người

tiếp theo.

“À!” Thanh âm thứ hai vang lên! Hoan Hỷ tức giận hung hăng nhìn chằm chằm bọn người kia, làm cho tiểu thư ghê tởm, đều phải biến mất!

Cuối cùng, Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc mỗi người giải quyết thêm một tên, mà Hiên Viên Dịch kham kham giết chết một tên cuối cùng, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng kinh nghiệm như vậy với hắn mà nói thực trân quý!

Toàn bộ tửu lâu một mảnh yên tĩnh, ngoại trừ tràn ngập mùi máu tươi, cũng chỉ có tiếng hít thở ồ ồ, rất cục, có người nhin không được bạo phát: “Trời ạ! Lão tử cư nhiên có thể thấy được người giết sạch độc nhân!” “Đúng vậy! Năm tên độc nhân làm nhiều việc ác như vậy cuối cùng cũng có ngày này!”

Mọi người thất loạn bát tao hắn lên, muốn nói có bao nhiêu khó nghe liền có bấy nhiêu, Hoa nương tử tức giận đến tái mặt, nhưng cũng biết không phải đối thủ của bọn họ, lập tức xoay người muốn rời khỏi, đáng tiếc cơ hội một lần Thiên Thanh Hoàng cho nàng ta đã kết thúc.

Vung tay cường lực về phía ngực nàng ta, Hoa nương tử không chịu nổi chế bị văng về phía sau, sau đó ngã thật mạnh lên mấy cỗ thi thể. Hoa nương tử hoảng sợ nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Người... Ta với người không oán không cừ, vì sao người muốn giết ta?”

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Muốn trách thì nên trách người chọc không đúng người!” Người bên cạnh nàng mà cũng muốn nhún nhường sao?

“Vì sao người không sợ độc của ta?” Hoa nương tử hỏi ra vấn đề trong lòng mọi người, bọn họ sợ dĩ có thể đi lại trên giang hồ là vì có độc công làm người khác khó phòng, nhưng mấy người này lại không hề sợ hãi.

“Những lời này người xuống địa ngục tìm đáp án đi!” Thiên Thanh Hoàng bắt tay thành quyền, ‘răng rắc’ một tiếng, Hoa nương tử tắt thở. Thiên Thanh Hoàng dùng chiêu thức xa giết người khiến cho tất cả kinh sợ, lúc này mới chắc chắn người này tuyệt đối là một cao thủ!

Chỗ này có người chết, Thiên Thanh Hoàng tự nhiên không muốn ở lại lâu, sự tình phía sau sẽ có người của Thanh Hoàng son trang xử lý, liền lôi kéo Thu Triển Hạo lên xe ngựa rời đi.

“Vì sao hắn lại ở đây?” Hiên Viên Dịch nhìn Thu Triển Hạo, tuy hắn không ghét, nhưng sao Hoàng tẩu lại đem hắn lên xe chứ? Thu Triển Hạo vốn ôm kiếm oa oa ở một góc, nghe vậy cũng nhin không được nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, hắn cũng rất muốn biết vì sao nàng kéo hắn lên.

Thiên Thanh Hoàng tựa vào vách xe ngựa chớp mắt, mà Hoan Lạc còn lại dùng khăn sạch nhúng vào nước lau tay cho nàng, nghe xong vấn đề của bọn họ, Thiên Thanh Hoàng mắt cũng chưa nâng: “Chỉ thuận tay thôi, giờ muốn đi ta cũng không ngăn người!”

Nghe vậy, thật sự tức chết Thu Triển Hạo hắn mà, thời điểm bị kéo lên hắn hoàn toàn không hiểu chuyện gì, tận mắt thấy nàng giết người, nhưng hắn lại không chút sợ hãi, ngược lại vì được nàng cứu mà hảo cảm lại tăng thêm, vì thế khi hắn bị Thiên Thanh Hoàng lôi đi, người luôn không thích người khác chạm vào như hắn lại để mặc nàng kéo, đợi tới xe ngựa rồi đi mới giật mình! Mà giờ phút này nàng lại nói là thuận tay, nói cách khác lúc ấy cho dù có phải hắn ở bên cạnh hay không, nàng cũng đều lôi đi! Chỉ vì hắn trùng hợp ở bên người nàng, cho nên mới kéo hắn đi mà thôi?! Không biết vì sao, nghe xong những lời này, trong lòng nhin không được có chút mất mát. Hơn nữa nàng còn nói muốn xuống xe nàng cũng không ngăn cản... con đường này hắn đã đi qua rất nhiều lần, hắn tất nhiên biết mình đang ở đâu, nếu bây giờ xuống xe, một là quay lại thôn trấn mua ngựa, hai là đi về phía Từ Hà thành, mà hai bên đều khó khăn như nhau.

Hiên Viên Dịch cũng vì Thu Triển Hạo cảm thấy không đáng, tuy bọn họ chỉ nói qua một câu, nhưng hắn đã mượn kiếm người ta, tóm lại vẫn là có hảo cảm, biết tính tình Hoàng tẩu nhà mình, hắn nhích tới bên người Thu Triển Hạo, vỗ vai hắn: “Người không cần lo lắng, cứ đi theo chúng ta đi, Hoàng tẩu ta nói năng chua ngoa nhưng tâm can hậu hù, nếu đã cho người lên xe thì tự nhiên sẽ không đuổi người xuống, người an tâm theo chúng ta tới Từ Hà thành đi!”

Nghe vậy, Thu Triển Hạo yên tâm, nhưng vẫn nhin không được nhìn Thiên Thanh Hoàng một cái, thấy nàng không có phản đối, tâm tình treo lơ lửng mới thả xuống.

Hoan Hỷ thấy Hiên Viên Dịch và Thu Triển Hạo ở cùng một chỗ, tò mò chớp chớp cánh tay Phù Linh: “Bọn họ khi nào thì cảm tình tốt như vậy?”

Phù Linh nheo mắt, cười khê: “Từ khi Hiên Viên Dịch lấy kiếm của người ta!”

Hoan Hỷ bĩu môi: “Thì ra là thích người ta từ lúc đó! Hừ!” Lời nói của bọn họ Hiên Viên Dịch cùng Thu Triển Hạo cũng nghe thấy, chỉ là hai người đều lựa chọn không để ý.

Mà Hoan Lạc vẫn lau tay cho Thiên Thanh Hoàng, đến khi không thể trắng hơn nữa mới dừng tay, sau đó lấy ra một viên bạch đan bóp nát vẽ loạn trên lòng bàn tay Thiên Thanh Hoàng.

Nhìn thế Thu Triển Hạo nhú mày, không phải chỉ là đánh hai con xà thôi sao? Có cần khùng bố như vậy không?

“Hoàng tẩu! Ta nhớ tay người còn chưa đựng tới hai con xà kia mà! Có đáng sợ như vậy sao?” Hiên Viên Dịch cũng khó chịu, hắn thấy nữ nhân kia thật ghê tởm, đó là do Goyard làm hại, Thiên Thanh Hoàng cũng như vậy, hơn nữa bệnh này so với hắn còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Thiên Thanh Hoàng nâng mâu, ánh mắt lạnh lùng: “Hai con xà kia cùng thứ Goyard từng nuôi dưỡng không khác lắm, mà hai con xà của Goyard là ta bóp chết!” Vừa mới nhớ đến cảm giác kia đã thấy ghê tởm rồi.

Nghe vậy, Hiên Viên Dịch đã hiểu, tâm bệnh của Thiên Thanh Hoàng là do Goyard mà thành!

Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn về phía Thu Triển Hạo: “Ngươi có biết phủ thành chủ treo lụa hồng làm gì không?”

Thu Triển Hạo không nghĩ Thiên Thanh Hoàng sẽ hỏi như vậy, lập tức sững sờ: “Ta không biết, hai tháng trước ta bị phụ thân phái ra ngoài làm việc, bây giờ mới về nên không rõ!”

Hiên Viên Dịch nghi hoặc: “Hoàng tâu hỏi hần làm gì?” Dứt lời, Hiên Viên Dịch không ngoại lệ bị Hoan Hỷ phát bạo: “Đồ ngốc, hần là đại thiếu gia của phủ thành chủ, không hỏi hần chẳng lẽ hỏi ngươi?”

Nghe vậy, Hiên Viên Dịch nhìn Thu Triển Hạo như sinh vật kỳ lạ: “Thì ra ngươi chính là thiếu thành chủ a!” Không ngoài dự đoán lại được thêm mấy người xem thường, lần này ngay cả Phủ Linh cũng cho một cái.

Thu Triển Hạo không nghĩ ngờ gì Thiên Thanh Hoàng biết thân phận của hần, nhưng Hiên Viên Dịch không biết thân phận của hần mới thật ngoài ý muốn! Hai má khê đỏ, không nói gì.

“Đêm nay sẽ tới Từ Hà thành, hai người kia đâu?” Thiên Thanh Hoàng hỏi là Ngũ Tử Tịch cùng Hình Từ Tiêu.

Trả lời tất nhiên vẫn là Hoan Lạc, “Hai vị sư thúc đã đến Từ Hà thành nhiều ngày, vẫn luôn ở khách điểm, Từ Tịch sư thúc gửi thư nói không tìm được Đông Phương sư thúc, từ khi Đông Phương sư thúc vào Từ Hà thành liền biến mất cho nên có khả năng còn ở Từ Hà thành, nhưng dấu vết đã bị người nào đó che đi!”

“Vẫn là không có gì hết!” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, tuy Ngũ Tử Tịch nói hần chỉ biết nàng trước lúc năm tuổi, nhưng trong lòng nàng vẫn không thoải mái, giống như bị đánh cắp thứ gì đó, tựa như thấy được nửa người trên, nửa người dưới không thoát, không phải vẫn là rình coi sao?

“Các người đang tìm người sao?” Thu Triển Hạo trực tiếp hỏi, bọn họ nói chuyện không hề lảng tránh hần, nên hần nghe ra được.

“Người của chúng ta bị Thu Thanh Nhi bắt vào thành chủ phủ, sau đó biến mất không thấy tung tích, chúng ta tới tìm hần!” Thiên Thanh Hoàng không vì thân phận của hần mà giấu diếm, nàng tin tưởng ánh mắt của mình không nhìn lầm người, huống hồ đây cũng không phải chuyện gì ám muội.

“Người đó là... Đông Phương Mạc sao?” Vừa nãy hần nghe các nàng nói hai chữ ‘Đông Phương’ nên đoán vậy.

Thiên Thanh Hoàng nhíu mày: “Ngươi biết?”

Thu Triển Hạo khẽ nhíu mày: “Ta đương nhiên biết, Thu Thanh Nhi vì muốn tìm người tên Đông Phương Mạc mà đã tìm đến rất nhiều nơi, thứ nàng muốn mà không chiếm được thì sẽ hủy diệt, lần này người kia rơi vào tay nàng, nếu thông thuận theo, hậu quả rất nghiêm trọng!”

Việc Thu Thanh Nhi có tính chiếm hữu như thế không phải tin đồn vô căn cứ. “Ngươi có biết vì sao nàng ta muốn truy Đông Phương Mạc không?” Lần trước dù bị nàng kéo lỗi tại Đông Phương Mạc cũng không nói, cho nên không biết rõ.

“Ngày đó Thu Thanh Nhi cùng một nữ tử thanh lâu tranh một hộp son, nữ tử thanh lâu vốn biết thân phận của nàng nên đã chuẩn bị rời đi, nhưng Đông Phương Mạc lại cố tình muốn đoạt lại đưa cho nữ tử thanh lâu kia, hai người sau khi bắt đầu động thủ, Thu Thanh Nhi liền bị đá bại, sau đó không biết như thế nào liền thích hần, sống chết đuổi theo người ta không tha, ở Từ Hà thành rất nhiều người biết!”

Thiên Thanh Hoàng hơi giật giật khóe môi, đây đúng là việc mà Đông Phương Mạc sẽ làm, đại khái đã biết nguyên nhân, Thiên Thanh Hoàng nhắm mắt tựa vào xe ngựa, hết thấy phải chờ tới nơi rồi mới biết được...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Cứu Đông Phương. Đại Chiến Kinh Hải

Từ Hà thành là Hoàng thành trong chốn võ lâm, không chỉ có địa vị mà đồng thời cũng rất phồn hoa, tượng trưng cho tài phú, ngoại trừ thể hệ phú thương Tô gia, ngay cả Thanh Hoàng sơn trang cũng mở rất nhiều cửa hàng ở đây, người trong võ lâm nổi lên không dứt, phở lớn ngõ nhỏ đều có thể thấy người cầm binh khí, ở nơi này cũng được xem như một loại phong cảnh.

Ban đêm, một chiếc xe ngựa bình thường vô kỳ đi vào Từ Hà thành, vòng qua đoạn đường phồn hoa, dừng chân trong một sân nhỏ bình thường.

Hoan Hỷ cùng Hiên Viên Dịch nhảy ra đầu tiên, Hoan Lạc vẫn cẩn thận đi bên cạnh tiểu thư nhà mình, tuy biết nàng có tuyệt thế võ công, nhưng nàng vẫn sợ tiểu thư va phải vật cản: “Tiểu thư chậm một chút!”

Nhìn bộ dáng của Hoan Lạc, Hiên Viên Dịch nhìn không được trêu chọc: “Bộ dáng kia của Hoan Lạc cứ như Hoàng tâu đã bảy mươi tám mươi tuổi ý.”

Lại là xưng hô này, Thu Triển Hạo khó hiểu nhìn Hiên Viên Dịch: “Ngươi gọi nàng là ‘Hoàng tâu’, nàng đã lập gia đình sao?”

“Đương nhiên! Không nghe thấy ta gọi là tẩu tử sao?” Hiền Viên Định trong lòng tiếp tục nghĩ, nàng là Hoàng tẩu của ta, ta đi theo bên cạnh nàng đương nhiên là muốn thay hoàng huynh trông coi rồi thuận tiện thổi bay đám hoa đào rơi xung quanh đi rồi.

Nghe vậy, Thu Triền Hạo không quá mất mát, chỉ tò mò xem phu quân của nàng sẽ là một người như thế nào?

“Chi nha!” Đại môn ở một bên sân mở ra, một nam nhân trung niên hơn bốn mươi bước đến, đối Thiên Thanh Hoàng cung kính cúi người: “Thuộc hạ Mạc Dương tham kiến tiểu thư!”

Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Mạc thúc không cần đa lễ, người ở Từ Hà thành đề ý nhiều năm như vậy thật vất vả rồi!”

Trên mặt nam nhân tên Mạc Dương ửng ửng có chút kích động: “Tiểu thư quá lời, vì tiểu thư làm việc là phúc khí của Mạc Dương.” Dứt lời liền đón mọi người vào, nhưng vẫn cung kính với Thiên Thanh Hoàng.

Thu Triền Hạo nhìn nam nhân này, Mạc Dương? Hình như hơi quen, nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra. Bất quá nhìn bộ dáng hần đối với Thiên Thanh Hoàng lại không khó nhìn ra thân phận của nàng không đơn giản.

Đây là một cái sân rất bình thường, không lớn cũng không nhỏ, ngoại trừ Mạc Dương thì còn mấy người khác, mọi thứ đều chuẩn bị vì Thiên Thanh Hoàng, tuy rằng nhiều năm rồi nàng không tới, nhưng tâm ý này vẫn có thể cảm nhận được.

“Sao người còn ở đây?” Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng xoay người nhìn Thu Triền Hạo, lạnh lùng hỏi.

Thu Triền Hạo sắc mặt cứng đờ, không ngờ Thiên Thanh Hoàng sẽ trực tiếp hỏi hần, làm hần trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Phủ thành chủ ở gần đây, người không về nhà mà chạy theo chúng ta làm gì?” Hoan Lạc cũng hỏi trắng ra, có lẽ bọn họ không cảm thấy lời này thực sự đã thương người, hoặc có lẽ các nàng biết, nhưng vẫn muốn nói.

Thu Triền Hạo vô cùng xấu hổ, có chút vô thố nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Ta... Ta về bây giờ đây...” Nói xong thật sự xoay người rồi đi.

Mạc thúc đợi Thu Triền Hạo rồi đi mới nói: “Tiểu thư rõ ràng thích đứa nhỏ này, vậy vì sao còn muốn đuổi hần đi? Thiếu thành chủ cũng là một thiếu niên tốt, lão phu cũng rất thích hần.”

Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Nếu như bị người ngoài biết ta mang thiếu thành chủ của Từ Hà thành theo bên người thì người đoán xem sẽ có hậu quả gì?”

Mạc thúc gật đầu, đây cũng là một việc đáng để bàn luận.

Mà ngoài cửa, Thu Triền Hạo nhìn chăm chăm cửa viện, muốn rời đi nhưng chân lại như mọc rễ. Tại sao chỉ mới gặp bọn họ có mấy giờ, mà hần đã có cảm giác không muốn rời bỏ? Hơn nữa so với phụ thân cùng mẫu thân còn mãnh liệt hơn...

Hần không biết vì sao lại theo tới, nhưng khi nàng không chút lưu tình đuổi hần đi, hần thật sự rất đau lòng! Hồi lâu sau, cuối cùng mới đi động bước chân, đi về hướng phủ thành chủ.

Ban đêm, nhận được tin tức Ngũ Tử Tính cùng Hình Tử Tiêu cũng tới tiểu viện, sân đình vốn trống vắng bỗng náo nhiệt hẳn.

“Thanh Hoàng!” Hai người nhìn Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt không biết nên đặt ở đâu, sau lần đại náo đại hôn ấy của nàng, không ngờ nhanh gặp lại như vậy.

Hai người không biết làm sao, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại không hề xấu hổ, ánh mắt không thay đổi chuyển động trên người hai người, cuối cùng dừng ở Hình Tử Tiêu: “Biết thân thể không tốt mà suốt ngày chạy loạn, cứ thế này dù là thần tiên cũng không cứu được người!”

Nghe vậy, Hình Tử Tiêu lạnh lùng cũng có một tia ấm áp, đối Thiên Thanh Hoàng cười yếu ớt: “Ta biết!”

Ngũ Tử Tính nhìn bộ dạng của Hình Tử Tiêu, bất đắc dĩ lắc đầu, người này a! Chỉ khi nào có Thiên Thanh Hoàng mới là một kẻ sinh động!

“Đông Phương có lẽ đang ở phủ thành chủ, đêm nay ta sẽ đi xem trước, các người mấy ngày nay chắc không được ngủ nghỉ rồi, hảo hảo ở đây đi. Nơi này tuyệt đối an toàn!” Khó thấy Thiên Thanh Hoàng tâm bình khí hòa ở trước mặt Ngũ Tử Tính nói ra lời quan tâm như vậy, Ngũ Tử Tính mỉm cười, cũng coi như một thay đổi tốt đi!

“Hoàng Nhi đi một mình sao?” Hình Tử Tiêu lo lắng nhìn Thiên Thanh Hoàng, không phải hần lo lắng cho võ công của Thiên Thanh Hoàng, mà lo lắng theo thói quen.

Thiên Thanh Hoàng đối với nam tử lúc nào cũng nhẹ nhàng này vĩnh viễn không phát tính tình, nhẹ nhàng cười: “Ta tự biết đúng mực!”

Ban đêm:

Một bóng đen bay qua sân, nhanh chóng dừng trên nóc phủ thành chủ tượng trưng cho quyền lực, thành chủ phủ tuy không xa hoa như hoàng cung, nhưng cũng được xem như cực kỳ xa hoa; toàn bộ phủ thành chủ đèn đuốc sáng trưng, phản xạ ánh từ kim sắc hoa lệ, đại khí xa hoa, không hổ là bảo

địa trong chốn vô lâm! Mà hiện tại toàn bộ xung quanh phủ thành chủ treo đầy tơ lụa cùng đèn lồng đỏ, nhưng lại không có một chữ hi, thật sự làm người khác khó hiểu.

Thiên Thanh Hoàng tỉnh tể cảm nhận đám người đi tuần tra, thân mình biến mất tại chỗ, rất nhanh lại xuất hiện ở một địa phương hẻo lánh khác. Theo bản đồ thi phòng của Thu Thanh Nhi ở phía tây, cách nơi này không xa.

Sau khi tránh né vài nhóm người, Thiên Thanh Hoàng rốt cục cũng thấy bảng hiệu ghi ‘Tây Uyển’!

Đường cửa chính chạy thẳng vào một căn phòng, xem ra đây là khuê phòng của Thu Thanh Nhi. Thân mình biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã ở phía trên phòng Thu Thanh Nhi. Nhưng điều khiến Thiên Thanh Hoàng khó hiểu là, trong phòng lại không có ai!

Ánh mắt đảo qua toàn bộ phòng, thoát nhìn hoa lệ như tâm cung của phi tần. Bên trong phần lớn là đồ của nữ nhân, ngoài ra còn có thêm mấy loại binh khí.

Đột nhiên, bên tai truyền đến một tiếng vang rất nhỏ. Thiên Thanh Hoàng phản ứng rất nhanh, liền thấy trên giường tách làm đôi, lộ ra một lỗ hổng chỉ vừa một người bước vào, tiếp theo đó là một người đi ra từ bên trong. Quả nhiên là Thu Thanh Nhi! Chỉ là sắc mặt nàng ta tựa hồ không được tốt.

Thu Thanh Nhi ngồi trên giường, rầu rĩ không rên một tiếng, nặng nề hồi lâu, cảm thấy trong lòng vẫn hờn dỗi, liền hung hăng kéo màn che bên giường xuống, ‘xoẹt’ một tiếng xé rách màn che sang quý.

“Hỗn đản! Tức chết ta! Rõ ràng người là ta bắt được, dựa vào cái gì không cho ta xem?” Lại hung hăng xé cái nữa, sau đó điên cuồng tê rên, thanh âm không ngừng vang lên, màn che rộng lớn nhanh chóng biến thành một đồng mảnh nhỏ hỗn loạn.

Thiên Thanh Hoàng tựa vào tường, cũng không sợ Thu Thanh Nhi sẽ phát hiện, chỉ cần nàng không muốn, trên thế gian này chỉ có vài người mới phát hiện được sự tồn tại của nàng. Mà hiện tại nàng có thể xác định Đông Phương Mặc đang ở ngay gần đây!

Đang lúc Thu Thanh Nhi còn sinh hờn dỗi thì một nha hoàn bồng gỗ cửa: “Tiểu thư! Nhị thành chủ gọi người qua!”

Nghe vậy, Thu Thanh Nhi không trả lời, rầu rĩ nằm trên giường chốc lát, cuối cùng vẫn phải đứng dậy đi ra ngoài. Đợi Thu Thanh Nhi đi ra, hai nha đầu liền lập tức tiến tới thu thập mọi thứ, mặt khác cũng có hai người cầm cái mới đến thay, giống hệt như cái vừa rồi.

“Ái! Đây là lần thứ mấy chúng ta đổi màn che rồi?” Một nha đầu thờ dãi.

“Màn che này giá một trăm lượng bạc, nhưng tiểu thư lại coi như giẻ rách, ta nhìn mà cũng thấy đau!” Một nha đầu khác đang vén màn che nói.

“Các người đừng nói nữa, nếu bị tiểu thư nghe được thì không dễ chịu đâu!” Một nha đầu hơi ớn trầm nói, sau đó ôm chặt này nọ, kéo hai người kia ra.

Đợi cửa phòng đóng lại, Thiên Thanh Hoàng mới bước ra, tìm bên giường một hồi, cuối cùng cũng tìm được một ám cách, dùng sức nhấn vào, quả nhiên mặt giường tách rời, Thiên Thanh Hoàng không chút do dự nhảy xuống, lập tức cảm giác được mặt giường trên đỉnh đầu đã trở lại bộ dáng ban đầu.

Đây là một ám cách rất khá, chỉ cần nhìn tạo hình và sự khô ráo trơn nhẵn của vách tường là có thể nhận ra, hơn nữa có vẻ đã đào rất lâu.

Thiên Thanh Hoàng một đường đi về phía trước, cách năm thước lại có một viên Dạ Minh Châu chiếu sáng, tuy rằng vẫn hôn ám, nhưng như vậy cũng đủ, mà Dạ Minh Châu kia cũng đủ nói lên tài lực của Từ Hà thành.

Bên trong trống trải vô cùng, giống như đi mãi không tới đáy. Cuối cùng thì ở trước mặt Thiên Thanh Hoàng cũng xuất hiện hai luồng trắng xóa. Nghĩ nghĩ, vẫn là đi theo trực giác qua bên trái. Đi vào không đến 2 phút, Thiên Thanh Hoàng đột nhiên cảm giác được một loại sức mạnh làm nàng loạn tâm, mà hòa mị trên tay cũng giật giật mấy cái.

Thiên Thanh Hoàng đứng im tại chỗ, thân mình trong nháy mắt cứng ngắc, nàng biết đã bị phát hiện, trong lòng hoảng hốt, không ngờ lại gặp một cao thủ ở đây!

Thiên Thanh Hoàng xoay người, giống như bỏ chạy quay lại đường cũ, không chút do dự rẽ sang lối đi bên phải.

Thiên Thanh Hoàng không ngừng chạy, bởi vì nàng có thể cảm giác được phía sau rõ ràng người nọ đang đuổi theo không bỏ! Rốt cục Thiên Thanh Hoàng cũng tìm được một chỗ ám cách, không kịp đợi mặt đạo mờ đã trực tiếp dùng sức mạnh đánh văng ra, sau đó biến mất trong vài đạo âm thanh kinh ngạc.

Đợi khi Thiên Thanh Hoàng thoát khỏi nguy hiểm, quay đầu vừa nhìn mới phát hiện, cửa mật đạo là ở một căn phòng trong chỗ hạ nhân của Đông uyển!

“Có thích khách! Người đâu! Có thích khách!” Những người kia lâu sau mới hoàn hồn trong sợ hãi, chạy toán loạn kêu, toàn bộ thành chủ phủ bỗng vô cùng náo nhiệt!

Thiên Thanh Hoàng vừa muốn đi, lại phát hiện hơi thở cường đại kia đang bao phủ toàn bộ thành chủ phủ, nếu bây giờ nàng đi, khẳng định sẽ bị bắt, nhưng nếu không đi thì cũng không ổn, hiện tại toàn bộ thành chủ phủ đều đang tìm người!

Thừa dịp không có ai tới, Thiên Thanh Hoàng đi vào một khoảng sân lạnh lẽo, lại ngoài ý muốn bị người bên trong nhìn thấy!

“Sao ngươi lại ở đây?”

“Là ngươi!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn Thu Triển Hạo, hơi nhú mày: “Nếu ta nói ta là thích khách, ngươi có kêu to lên không?”

Nghe vậy, Thu Triển Hạo cũng khẽ nhú mày, lúc này bên ngoài ánh lửa tận trời, xem ra đã bắt đầu điều tra! Thu Triển Hạo đột nhiên đi đến trước mặt Thiên Thanh Hoàng, giữ chặt nằng: “Mau vào đây!”

Thiên Thanh Hoàng vừa bước vào phòng, Thu Triển Hạo lập tức đóng cửa, kéo nằng đến bên giường: “Trốn tạm trên giường của ta đã!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn giường lớn, hơi thở nam hài sạch sẽ truyền đến, nhưng thật ra rất dễ ngủ, chỉ là hấn bảo nằng trốn? “Ngươi không sợ gây họa sao?”

Thu Triển Hạo nhú mày: “Ta không sợ, nhanh trốn đi!”

Dứt lời, người điều tra bên ngoài đã đến, không đợi gõ cửa đã trực tiếp xông vào kêu ngao: “Thiếu thành chủ, chúng ta phụng mệnh của nhị thành chủ đến điều tra thích khách! Thịnh thiếu gia thứ lỗi!”

Thu Triển Hạo bị Thiên Thanh Hoàng đột nhiên biến mất lúc này mới hoàn hồn, nhìn mấy tên kêu ngao đến cực điểm hừ lạnh: “Các ngươi là tới bắt thích khách hay là tới chê cười bọn thiếu gia? Biết rõ ta bị mẫu thân đóng cửa cấm đoán mà còn tùy tiện xông tới, các ngươi nghĩ bọn thiếu gia dễ bị bắt nạt như vậy có phải không?”

Ách! Nghe vậy, mấy người kia không biết nói gì cho phải, tượng trưng nghìn trong phòng vài cái rồi bỏ chạy. Thu Triển Hạo cảm tức ném một bình hoa theo sau, thanh âm vỡ vụn khiến bọn người chạy nhanh hơn. Ai ai cũng biết thiếu thành chủ hôm nay bị phụ nhân phạt, phát giận cũng là bình thường!

Thiên Thanh Hoàng ngồi trên sà nhà nhìn tiểu hài tử phát giận, không ngờ hấn cũng có vẻ mặt đáng yêu như vậy! So với việc hấn giả trang lớn tuổi luôn mồm ‘tại hạ’ thì đáng yêu hơn nhiều.

“Thanh hoàng! Ngươi ở đâu?” Thu Triển Hạo thấp giọng gọi, kéo lại suy nghĩ của Thiên Thanh Hoàng, chỉ thấy hấn vẻ mặt sốt ruột như đang tìm cái gì đó.

“Ta ở đây!” Thiên Thanh Hoàng nhảy xuống, lập tức thấy Thu Triển Hạo đang sốt ruột mắt sáng rực lên, lập tức có chút ngượng ngùng: “Ta còn tưởng ngươi đã đi rồi!”

Thiên Thanh Hoàng đi đến bên giường hấn ngồi xuống: “Ngươi bị cấm quan? Xảy ra chuyện gì à? Mà ngươi không phải thiếu thành chủ sao? Những người đó sao lại kêu ngao như vậy?”

Thấy nằng khó hiểu, Thu Triển Hạo cũng làm một bộ tập mãi thành quen: “Phụ thân đã từ rất lâu về trước không còn quan tâm đến việc vật trong thành, tất cả đều do mẫu thân cùng Nhị thúc và đám trưởng lão đề ý. Lần này ta xuất môn là phụng mệnh của phụ thân, mẫu thân không biết, cho nên sau khi ta trở về liền phạt ta cấm quan!”

“Phụ thân không đề ý tới thể sự, toàn bộ thành chủ phủ đại bộ phận đều nghe lệnh của Vu Nhị thúc, nếu không phải Nhị thúc không có con trai thì vị trí thiếu thành chủ này chỉ sợ ta không ngồi nổi!”

Trách không được a! Thiên Thanh Hoàng xoa xoa đầu thiếu niên, thanh âm mang theo an ủi: “Không ngờ ngươi cũng không dễ chịu như vậy!”

Thu Triển Hạo đột nhiên ngồi xổm xuống, ghé vào đầu gối Thiên Thanh Hoàng, ánh mặt như thu thủy chờ mong nhìn nằng: “Ngươi làm tỷ tỷ của ta được không?”

Tỷ tỷ? Thiên Thanh Hoàng sững sốt: “Không phải ngươi cũng có một tỷ tỷ sao? Nếu ta nhớ không lầm thì đó còn là võ lâm đệ nhất mỹ nhân a!”

Thu Triển Hạo nghe xong, khuôn mặt nhất thời kéo xuống dưới: “Đó không phải tỷ tỷ của ta! Suốt ngày chỉ biết tranh đấu, đi theo mẫu thân khoa tay múa chân với người khác, lại còn học mẫu thân khắp nơi tính kế; cho tới bây giờ chưa từng một lần quan tâm ta, mỗi khi thấy mặt đều nói ta sai đủ chỗ, nói ta không đảm đương nổi xưng hô thiếu thành chủ này. Nếu so về lòng dạ hẹp hòi thì chỉ có hơn chứ không kém Thu Thanh Nhi!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng trầm mặc, đây chính là bi ai khi được sinh ra trong gia đình quyền lực a. Khẽ niết khuôn mặt mềm mại như của Hoan Hỷ, nói: “Một khi đã vậy, ta sẽ coi như tỷ tỷ của ngươi, về sau nếu có gì khó khăn thì tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không chối từ. Lúc nào tâm tình không tốt thì cứ tới chỗ hôm nay tìm ta, trong thời gian ngắn ta vẫn còn ở đó!”

“Thật sao?” Thu Triển Hạo trước mắt sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu tình trẻ con.

Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Thật! Giờ ngươi là đệ đệ của ta, cho dù ngươi có thân phận như thế nào, bọn họ vẫn đều tôn ngươi một tiếng ‘thiếu gia’, cho dù không có ta, bọn họ cũng sẽ hoan nghênh ngươi!”

“Ta không cần xưng hô ‘thiếu gia’, ta chỉ cần có thể thấy tỷ tỷ là tốt rồi!” Buông tâm tư, Thu Triển Hạo trở về với bộ dáng hài tử nên có. Thiên Thanh Hoàng cũng có chút vui vẻ, nằng nhìn hấn mà như thấy được Hoan Hỷ bọn họ trước đây, nằng dùng thật tình đối đáp bọn họ, đối lại cũng nhận được bọn họ thật tình đối đáp!

“Đừng rồi! Tỷ tỷ, ta cho ngươi cái này!” Thu Triển Hạo đứng dậy đi tới lục ngăn kéo, rốt cục cũng tìm được một huyết ngọc Phượng Hoàng tạo hình có chút thô ráp, nhìn kỹ còn không giống Phượng Hoàng. Thu Triển Hạo đỏ mặt, nhưng vẫn đưa cho Thiên Thanh Hoàng.

“Đây là huyết ngọc ta lấy được theo lời phụ thân ở chỗ đó, sau đó tự mình điêu khắc, tuy bọn họ đều nói viên ngọc trên quý đã bị ta phá hư...” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của Thu Triển Hạo càng ngày càng nhỏ.

Thiên Thanh Hoàng tiếp nhận nhìn nhìn, cũng thật sự thô ráp, nhưng có thể điêu khắc thành như vậy cũng đã rất đẹp rồi, trên mặt ngọc còn có một cái lỗ nhỏ dùng để xuyên tuyến.

“Đẹp lắm. Nhưng cái này quá quý, chờ ta tìm được thứ có thể xứng đôi với nó, ta sẽ đưa tặng ngươi đáp lễ!”

Nghe vậy, Thu Triển Hạo cao hứng ngẩng đầu, trong lòng rất vui vì Thiên Thanh Hoàng thích, nhất là nàng còn nói sẽ tặng quà lại cho hắn!

Cảm giác bên ngoài đã yên tĩnh một chút, Thiên Thanh Hoàng mới xoa xoa khuôn mặt của Thu Triển Hạo: “Được rồi! Hôm nay ta về trước, có rảnh thì tới tìm ta!”

Nghe thấy nàng phải đi, Thu Triển Hạo có chút mất mát, nhưng nàng đã nói hắn có thể tới tìm nên lại cao hứng lên: “Được!”

Nhìn hắn trong nháy mắt thay đổi tâm tư, Thiên Thanh Hoàng mỉm cười, chung quy vẫn là một đứa nhỏ!

Thừa dịp bóng đêm trở lại tiểu viện, rất xa liền thấy một thân ảnh màu xám đen ở tường viện, Thiên Thanh Hoàng do dự một chút, vẫn là dừng lại: “Vào đi thôi!”

Ngũ Tử Tinh nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, thấy nàng bình yên vô sự, lúc này mới yên lòng, nghe được nàng nói ba chữ kia, tuy không đặc biệt quan tâm, nhưng với hắn như vậy cũng đủ vui vẻ!

“Bọn họ đều đang đợi ngươi!”

“Ừ!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu, đẩy cửa phòng khách ra, quả nhiên thấy mọi người đều ngồi bên trong, thấy nàng tiến vào lập tức nhìn lại.

“Hoàng tẩu! Thế nào?” Hiên Viên Dịch vốn đang ghé vào trên bàn ngủ gật, vừa nhìn thấy Thiên Thanh Hoàng trở về đã lập tức tỉnh táo.

“Trong phủ thành chủ có cao thủ, hơn nữa khả năng ở trên ta!” Thiên Thanh Hoàng ăn ngay nói thật.

“Làm sao có thể?” Hiên Viên Dịch là người đầu tiên kêu lên sợ hãi. Trong tư tưởng của hắn, trước đây Hoàng huynh lợi hại nhất, Hoàng tẩu thứ hai, hiện tại là Hoàng tẩu đệ nhất, Hoàng huynh thứ hai, với hắn mà nói võ công của Hoàng tẩu đã là cực hạn, làm sao có người đánh thắng được nàng?

“Thanh Hoàng! Ngươi nói thật sao?” Thiên Thanh Hoàng võ công cao bao nhiêu, Ngũ Tử Tinh cùng Hình Tử Tiêu là rõ ràng nhất, so với Thiên Thanh Hoàng còn lợi hại thì rốt cuộc là cái dạng gì?

Thiên Thanh Hoàng ngồi vào vị trí: “Ta nói là khả năng! Bởi vì ta còn chưa tới gần đã bị hắn phát hiện, vì tránh đã thảo kinh xà, ta chưa cùng hắn giao thủ đã bỏ đi, nhưng ta có thể xác định được vị trí của Đông Phương, chỉ cần dẫn đi rồi cứu Đông Phương là được!”

“Ta đi!” Ngũ Tử Tinh là người nói đầu tiên, hắn đã lo lắng rất lâu rồi!

Thiên Thanh Hoàng lắc đầu: “Hiện tại không vội, chúng ta phải nghĩ kế sách thật tốt đã, đêm nay ta dò xét được hắn ở phía đông, chúng ta cần phải có người đến trợ giúp đánh yểm trợ, bằng không dựa vào võ công của các ngươi, mang Đông Phương đi mà không bị phát hiện vẫn rất khó khăn!”

“Người của chúng ta trong phủ thành chủ có gần một trăm, muốn che giấu cũng không phải không thể, nhưng khả năng sẽ hy sinh một ít người!” Mặc thúc sắc mặt lãnh trầm nói, những người đó tuyệt đối trung tâm với trang chủ, nhưng dù sao cũng đã đi theo ông nhiều năm như vậy, bảo bọn họ đi chịu chết vẫn thấy khổ sở.

Thiên Thanh Hoàng đương nhiên biết tâm tình của ông: “Mặc thúc không cần lo lắng, người giúp che giấu ta đã tìm được, ta không cần dùng phương thức đổi mạng này để đạt được mục đích!”

Nghe vậy, Mặc thúc cảm kích đồng thời cũng xấu hổ, ông thế nhưng không tin tiểu thư!

“Đến lúc đó ta đi dẫn dắt tên cao thủ kia, Tử Tinh cùng Hoan Hỷ và Hiên Viên Dịch đi cứu người!” Nói xong Thiên Thanh Hoàng còn nhìn về phía Phù Linh: “Mang theo nàng cùng đi!”

“Vì sao?” Hiên Viên Dịch khó hiểu, tuy hắn biết Phù Linh có chút không đơn giản, nhưng dù sao nàng ta vẫn chỉ là một đứa nhỏ a.

Thiên Thanh Hoàng không muốn trả lời vấn đề đàn độn này, nhìn Phù Linh: “Có ý kiến không?”

Phù Linh cười khê: “Không!” Nếu làm vậy có thể khiến nàng tin tưởng, nàng nhất định không ngại!

“Vậy cứ làm thế đi! Hoan Lạc cùng Tử Tiêu tiếp ứng, Mặc thúc phụ trách truyền tin. Hơn nữa dùng danh nghĩa của Thanh Hoàng sơn trang thúc đẩy

nhóm võ lâm nhân sĩ, nếu thành chủ phủ có động tác khác thường thì tạo ra một chút phiền toái ‘hợp lý’ phân tán lực chú ý!”

Thiên Thanh Hoàng nói xong, người bên trong tất cả đều về mặt nghiêm túc, tuy nói thì đơn giản, nhưng phải làm thì mới biết hung hiểm, trước không nói cái khác, chỉ nghĩ đến tên cao thủ có thể địch nổi Thiên Thanh Hoàng là đã không thể bỏ qua!

Tựa hồ nhìn ra bọn họ lo lắng, Thiên Thanh Hoàng nói: “Công lực có thể so với được với ta, nhưng có thể giết ta hay không lại là chuyện khác, các người cứ làm tốt chuyện của mình đi, đến lúc đó đừng khiến ta phân tâm!”

“Đã biết!”

“Hoàng Nhi cẩn thận!”

Thiên Thanh Hoàng cười khê, nâng mâu nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Mặc thúc! Ngày mai hẳn là qua năm mới đi?”

“Ân! Tiểu thư muốn nói cái gì!”

“Đây là lần đầu tiên qua năm mới mà lại có nhiều người như vậy! Ngày mai cứ chuẩn bị một bữa thật ngon trước đã, chúng ta phải cùng nhau vui vẻ qua năm mới!”

“Được!”

Ngày hôm sau, toàn bộ tiểu viện lại trở về bình thường, xung quanh có rất nhiều đóa hoa tàn sắc trong đông, Tịch Mai và Mầu Đơn cùng nhau khai phá, nhưng lại tạo ra cảnh sắc rất khác biệt.

Mặc thúc từ lúc sáng sớm đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị bữa tối hôm nay, cũng vội vàng chuẩn bị mọi chuyện ngày mai.

“Thiếu gia!” Người mở cửa đối Thu Triển Hạo xoay người hành lễ làm hắn bỗng sửng sốt, trong lòng vang lên lời đêm qua Thiên Thanh Hoàng nói với hắn, lúc này liền cảm động, nằng thật sự coi hắn là đệ đệ a!

Vừa vào sân, liếc mắt một cái là nhận ra người có diện mạo bình thường nhưng lại vô cùng xuất chúng, tỷ tỷ của hắn. Mà Thiên Thanh Hoàng cũng nhìn thấy, hơi có chút ngoài ý muốn: “Hôm nay là ngày đầu năm mới, ta cứ nghĩ người sẽ không đến!”

Thu Triển Hạo đi qua, đối Thiên Thanh Hoàng mỉm cười: “Ta nhớ tỷ tỷ, cho nên muốn tới!”

“A?” Hiên Viên Dịch chạy vòng quanh Thu Triển Hạo một vòng, không thể tin hỏi: “Người là người ngày hôm qua sao?”

Hoan Hỷ Hoan Lạc cũng có chút kinh ngạc, lão già cù kỷ cùng tiểu thiếu niên hôm nay trừ bỏ bộ dạng giống nhau thì thật sự chính là hai người a!

Thu Triển Hạo có chút ngượng ngùng, trước kia hắn vẫn luôn cải trang, nhưng giờ đã có Thiên Thanh Hoàng nên hắn cải trang không được, nét mặt có chút không được tự nhiên. Cũng may Thiên Thanh Hoàng nhanh tay giải cứu ôm hắn vào trong lòng: “Đây là đệ đệ của ta, Thu Triển Hạo! Về sau hắn sẽ có bộ dạng này, không có gì kỳ lạ cả!”

“Thanh Hoàng! Chúc mừng a!” Ngũ Tử Tính cũng nhìn ra đứa nhỏ này không tệ, hơn nữa tâm tính thuần khiết, có lẽ đây cũng là lý do Thiên Thanh Hoàng thích hắn.

“Hoàng Nhi! Chúc mừng!” Hình Từ Tiêu thiên nhiên cười, chỉ cần Hoàng Nhi vui, hắn cũng vui.

Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc nhìn nhau, đối Thu Triển Hạo phúc thân: “Hoan Hỷ / Hoan Lạc bá kiến thiếu gia!”

“A! Không cần đâu!” Ngày hôm qua vẫn là bằng hữu, ngày hôm nay lại hành lễ với hắn, thật sự khiến hắn rất xấu hổ!

Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Các nàng đồng ý với thân phận của người nên mới hành lễ, về sau người chính là thiếu gia của các nàng, đồng thời cũng là bằng hữu!”

Thu Triển Hạo gật đầu: “Ta đã biết!”

Hiên Viên Dịch kéo Thu Triển Hạo từ trong lòng Thiên Thanh Hoàng ra, thực bạn hữu nắm đầu vai hắn: “Hắc hắc! Về sau chúng ta là thân thích!”

Nghe thế, mọi người nhìn không khinh bỉ Hiên Viên Dịch trong lòng, nhanh như vậy đã nhận làm thân thích!

Thu Triển Hạo ở lại đến tận chiều, Thiên Thanh Hoàng biết buổi tối hắn phải về, cho nên cố ý dọn bữa tối trước, sau đó mọi người cùng nhau ngồi, vui vẻ ăn uống, ăn xong xong thì trực tiếp nói ý nghĩ của mình cho hắn nghe, nhờ hắn hỗ trợ đánh yểm trợ.

Thu Triển Hạo không chút nghĩ ngợi đồng ý: “Tỷ tỷ yên tâm, chút chuyện ấy ta có thể làm được!”

Thiên Thanh Hoàng cảm kích nói: “Cảm ơn người!”

Thu Triển Hạo cầm tay nàng, độ ấm lạnh lạnh lại làm hắn rất thích: “Chuyện của tỷ tỷ chính là chuyện của ta, có thể đến giúp được ta rất vui!”

Nhìn con người hần lóe sáng, Thiên Thanh Hoàng ẩm áp trong lòng, có được một đệ đệ như vậy thật may mắn!

Ban đêm, tất cả mọi người đều đã ngủ, chỉ có Thiên Thanh Hoàng ôm hai bầu rượu ngồi trên nóc nhà một mình độc chiêm, cho dù cảm giác được có người đi lên, nàng cũng không để ý.

“Giờ này còn uống rượu sao? Không ngủ được à?” Ngũ Tử Tinh ngồi xuống bên cạnh Thiên Thanh Hoàng, tay hần cũng cầm một bầu rượu.

“Không!” Thiên Thanh Hoàng xoay người nhìn vào mắt Ngũ Tử Tinh, hình ảnh này làm nàng nhớ lại cái đêm trước khi bước vào Tây Hạ, nàng cùng Đông Phương cũng như vậy ngồi trên nóc nhà... Một người hoàn hảo tốt đẹp như vậy làm sao có thể hãm thân trong ngục tù đây!

“Là lo cho Đông Phương? Hay là... nhớ hần...” Ngũ Tử Tinh nói xong liền hận mình nhiều chuyện.

Nhưng Thiên Thanh Hoàng lại không có chút cảm xúc kích động nào: “Đều có! Nếu như không có chuyện của Đông Phương, hiện tại ta hần đang cùng hần bước qua năm mới! Nhưng ta lại càng lo cho Đông Phương hơn!”

“Hần...” Ngũ Tử Tinh muốn há miệng hỏi, nhưng lại phát hiện không thốt lên được một chữ, có lẽ đã không biết nên nói gì cho phải!

Thiên Thanh Hoàng bỏ một bầu rượu trống không xuống, thanh âm miễn cưỡng nói: “Đừng nói đề tài cả ta và người đều không thích nghe nữa.”

Ngũ Tử Tinh nghe vậy, cũng thật sự không hé miệng, hai người lẳng lặng uống rượu trong tay. Cùng là rượu, nhưng uống ra mới biết hương vị thật khác biệt!

Buổi sáng ngày hôm sau, tất cả mọi người đều xuất phát, Mạc thúc từ sáng sớm đã canh giữ ở thành chủ phủ, nhìn Thu Thanh Nhi ra khỏi thành chủ phủ liền lập tức gọi người truyền tin. Muốn dẫn dắt Thu Thanh Nhi đi thì đơn giản nhất là lợi dụng tính cách của nàng ta. Hôm nay, một cửa hàng nữ trang của Thanh Hoàng sơn trang đã đưa ra một bộ son phấn đẹp nhất, hơn nữa chỉ bán duy nhất một ngày, cho nên Thu Thanh Nhi tất nhiên sẽ đi sớm để mua.

Mà bên kia, nhị thành chủ cũng vì chuyện hai võ lâm cao thủ tranh đấu mà bị dẫn tới thành Nam, chủ nhân Tây Uyển xem như không còn một ai.

Hôm nay Thiên Thanh Hoàng một thân cảm y màu trắng, phía sau nàng không xa là đám người Ngũ Tử Tinh. Đi đến nơi cách Tây Uyển còn hai trăm dặm, Thiên Thanh Hoàng ra giấu cho bọn họ dừng lại, còn nàng một mình đi vào Tây Uyển. Hiện tại không có Thu Thanh Nhi nên Thiên Thanh Hoàng rất nhẹ nhàng đi vào, nhanh chóng đi đến hai lối rẽ hôm trước. Nếu muốn ra ngoài, một là đi về phía bên phải, hai là quay lại phòng Thu Thanh Nhi, ngoài ra không còn con đường nào khác.

Thiên Thanh Hoàng vừa mới bước vào mật đạo bên trái, lập tức cảm giác được sự tồn tại của người nọ. Lần này nàng không trốn, mà đi bước một về phía trước, rất nhanh liền thấy diện mục chân thực của người kia!

Đó là một nam nhân hơn năm mươi tuổi, cơ thể chỉ còn da bọc xương rất khó coi, hai hốc mắt hãm sâu, nhưng hai mắt lại tinh lóng lánh; ngạc cốt đột khởi, quả nhiên là một cao thủ võ lâm!

“Cuối cùng ngươi cũng tới! Ta chờ ngươi đã lâu!” Nam nhân kia ngẩng đầu lên để Thiên Thanh Hoàng thấy rõ hần, nhưng cũng lại khiến nàng vô cùng ghê tởm, mà hơi thở âm trầm cũng thật sự khiến người khác toàn thân không thoải mái.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của cá hạ!” Thiên Thanh Hoàng nhịn xuống cảm giá muốn xoay người rồi đi hỏi.

Da mặt người nọ khẽ nhúc nhích: “Ngươi là người đầu tiên dám đến đây rồi thấy ta còn trực tiếp hỏi tên. Đúng là tiểu cô nương gan dạ sáng suốt.”

“Nhìn các hạ suốt ngày tránh ở âm muội này, chẳng lẽ tên của ngươi cũng giống người không thể ra ánh sáng?” Thiên Thanh Hoàng châm chọc nói, nàng vốn cũng không muốn lưu tình!

Vừa nói chuyện, Thiên Thanh Hoàng vừa quan sát bên trong mật thất, nơi này không có thân ảnh của Đông Phương, nhưng nàng lại dám khẳng định hần ở trong này. Hiện tại chỉ cần chế trụ lão nhân rồi giao trận pháp cùng mật đạo cho Ngũ Tử Tinh là được.

“Cái miệng thật sắc bén!” Người nọ ôn giận: “Lão phu sợ ta có nói tên ngươi cũng không biết! Tiểu oa nhi kiến thức nông cạn a!”

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Ngươi không nói ra thì làm sao ta biết? Chẳng lẽ tên ngươi thật sự không thể gặp ánh sáng?”

Người nọ cá giận nói: “Lão phu là Tranh Hành, ngươi nói xem ta là ai?”

Thiên Thanh Hoàng sừng sốt, đánh giá cao thấp người trước mặt, có chút kinh ngạc nói ra thân phận của hần: “Vô Nhai thượng mặc tộc trưởng?”

Tranh Hành không ngờ Thiên Thanh Hoàng thật sự nhận ra hần, có chút ngoài ý muốn: “Không ngờ tiểu oa nhi ngươi cũng có chút kiến thức, chỉ bằng điều này, lão phu cũng có thể cho ngươi được chết một cách thống khoái nhất!”

Thiên Thanh Hoàng trong lòng than thầm: Sao lại đụng phải người Vô Nhai nữa rồi? Không phải nói người Vô Nhai lãnh đời thâm cư sao? Tại sao một đám người này cứ liên tục chạy ra bên ngoài như vậy, lại còn toàn để nàng thấy! Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng nhớ tới tộc trưởng của Vô Nhai là thừa kế!

“Lão nhân! Tộc trưởng đương nhiệm của Vô Nhai là con của ngươi sao?” Thiên Thanh Hoàng không xác định hỏi.

Tranh Hành gật đầu: “Đương nhiên! Đó là đứa con duy nhất của lão phu!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng thiếu chút nữa cười ra tiếng: “Hình như đã rất lâu rồi ngươi không liên lạc với hần phải không? Trách không được không biết tin hần đã chết.”

“Cái gì? Chết?” Tranh Hành mạnh mẽ đứng lên, hung hăng nhìn chằm chằm Thiên Thanh Hoàng: “Nói, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Thiên Thanh Hoàng lui ra phía sau hai bước, cười lạnh: “Thực bất hạnh cho ngươi a! Hần đã chết, hơn nữa là chết trong tay ta!”

“Cái gì?” Tranh Hành mở lớn hai mắt trừng trừng, tang con trai đau đớn làm lão phẫn nộ, không chút do dự ra tay với Thiên Thanh Hoàng, chưởng phong sắc bén làm nằng kinh hãi, xem ra nằng thật sự đã xem thường lão!

Vận khởi quyền lực, Thiên Thanh Hoàng tiếp được hai chưởng kia, sau đó bỏ chạy ra ngoài, chỗ này quá nhỏ, lão ở bên trong một kẻ làm quan, rất bất lợi với nằng!

“Hồn đàn! Trốn đi đâu?” Lão nghĩ Thiên Thanh Hoàng muốn chạy trốn, lại thêm tin dữ từ con trai, không nghĩ nhiều lập tức đuổi theo, lần này Thiên Thanh Hoàng cũng không khởi động cơ quan, trực tiếp phá vỡ giường lớn của Thu Thanh Nhi, sau đó nhanh chóng rời đi.

Thăng đến khi hai người một trước một sau ra ngoài, Hiên Viên Dịch vẫn có cảm giác không đúng: “Tốc độ của bọn họ thật nhanh!”

Mà Ngũ Tử Tịch lại vẻ mặt lo lắng: “Người phía sau rất kỳ lạ!”

Phù Linh cũng nhũn mảy, nhưng nhanh chóng đẩy mấy người phía trước: “Muốn giúp nằng thì nhanh đi cứu người ra một chút.” Dứt lời, mấy người liền dời khỏi vị trí.

Ban ngày, Từ Hà thành rất náo nhiệt, Thiên Thanh Hoàng không dám dẫn hần tới đó, cũng may thành chủ phủ tạm tựa đại sơn, cho nên nằng không chút do dự xoay người vọt vào! Rất nhanh sau đó, Thiên Thanh Hoàng liền cảm giác được sự kỳ lạ trong miệng Ngũ Tử Tịch!

Thiên Thanh Hoàng mạnh nhất là về tốc độ, với công lực cùng tốc độ này, tuyệt đối không ai có khả năng đuổi kịp, đêm đó nằng cũng không dùng hết toàn lực mà người này cũng không đuổi theo, nhưng hôm nay hần lại đuổi theo; không chỉ như thế, hai mắt hần lại khiến người ta sợ hãi, ần ần phiếm lục quang, quanh thân tản ra hắc khí nồng đậm, xung quanh vì hần tồn tại mà trở nên âm trầm, cây cối bị hần chạm vào trong nháy mắt héo rũ!

“Từ vong khí!” Thiên Thanh Hoàng kinh hãi, nằng không ngờ lại có thể tận mắt thấy được thứ này! Nghe nói từ vong khí có thể ăn mòn tất cả sinh mệnh! Người trước mắt có thể sử dụng từ vong khí, chỉ có thể nói hần đã không thể khống chế chính mình. Nếu như nói tiên khí là tu tiên, thì đây chính là sửa quỷ! Thì ra trên đời cũng có kẻ vội vàng thành quỷ!

“Ha ha! Không ngờ tiểu nha đầu ngươi lại có kiến thức sâu rộng như thế, ngay cả từ vong khí cũng biết!” Tranh Hành nói, khuôn mặt dọa người khiến người khác ghê tởm.

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Một kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ thì có gì mà đắc ý!”

Tranh Hành cười lạnh: “Vô mồm thật nhanh! Công phu này lão vừa mới luyện thành, ngươi xem như là té phẩm đầu tiên đi!” Dứt lời, lập tức bay về phía Thiên Thanh Hoàng, những nơi đi qua đều lưu lại hơi thở từ vong, làm cho sinh vật xung quanh không một thứ sống sót.

Thiên Thanh Hoàng biết mình không thể cứng đối cứng, chỉ đành né tránh, cũng may so về tốc độ nằng cũng không chậm, chỉ có điều bị hơi thở từ vong đuổi theo phía sau thật không phải khó chịu bình thường!

Mà lão vừa nói công phu này mới luyện thành, nói cách khác là chuyện mới xảy ra gần đây. Nằng đột nhiên nhớ tới chuyện phù thành chủ treo lụa hồng, thì ra bọn họ đều đã đoán sai, việc vui với năm mới cái gì chứ! Tất cả là để che đậy âm khí!

“Ha ha! Tiểu oa nhi, ngươi trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn làm té phẩm của ta đi!” Ngay trong nháy mắt này, người nọ đột nhiên trống rỗng xuất hiện trước mặt Thiên Thanh Hoàng, hơi thở từ vong gắt gao tập trung làm nằng không thể động đậy! Hồng quang mãnh liệt lóe sáng từ cánh tay, hỏa mị dung nhập linh hồn vào thân thể của Thiên Thanh Hoàng, một thanh âm non nớt vang lên trong đầu nằng: “Ta có thể ngăn cản một trận hơi thở của hần, ngươi nhanh chóng đá bại hần đi!”

Thiên Thanh Hoàng hơi sững sốt, không lui về phía sau nữa, nâng tay về phía cây cối xung quanh, toàn bộ điệp tử tách ra, tụ lại xung quanh nằng. Thiên Thanh Hoàng vùng tay lên, điệp tử lập tức như kiếm khí lao về phía đối diện.

“Ha ha! Vô dụng thôi.” Quả nhiên, điệp tử lục sắc chạm đến đám khí màu đen liền dần dần trở nên khô héo, cuối cùng hóa thành bột phấn bay tán loạn.

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, nằng cũng không hy vọng luồng điệp tử này có thể giết chết lão. Tay đặt lên hồng, từ đai lưng rút ra một sợi tơ đen thui, hơi thở lãnh lẽo lập tức phát ra. Nếu đã muốn giết người thì làm sao có thể không chuẩn bị chút gì?

Dùng vô số điệp tử che tầm mắt của hần, Thiên Thanh Hoàng vùng sợi tơ trong tay ra, ở trên bầu trời mở ra một đại võng, đi theo điệp tử cùng nhau bao vây, mà cái võng kia không có sinh mệnh, tự nhiên không bị từ vong khí ăn mòn, nháy mắt khi rơi vào đối phương mặc cho lão có tránh thế nào cũng không ra!

Thiên Thanh Hoàng cười khê, không nghĩ tới thứ này của Goyard cũng có lúc dùng đến, đây là cái vòng lần trước khi gặp hỏa mị, Goyard đã dùng để bắt chồn đen, sau lại bị Thiên Thanh Hoàng cướp mất và thay đổi một chút.

Nàng đương nhiên cũng không quá trông cậy thứ này có thể vây khốn lão, nhưng chỉ cần có thể trở cản lão được một chút là tốt rồi.

Lấy chủy thủy huyền thiết ra, dùng nội lực hùng hậu oánh bạch nhập vào chủy thủy, hơi thở lãnh liệt phác sái, xung quanh có thể thấy mọi thứ dần kết băng.

Vùng chủy thủ, vận khởi nội lực toàn thân, hung hăng hướng về phía hắc vụ phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 23: Sinh Tử Một Đường. Đông Phương Mạc Chi Thương

“Giá... Giá...” Hai người hai ngựa chạy vội trên quan đạo, cảnh sắc ven đường lục ý thúy nhiên, nhưng có thể thấy cả hai đều không có tâm trạng liếc mắt một cái.

“Giá! Hu!” Bên ngoài Từ Hà thành cao lớn, người cầm đầu kéo cương ngựa, một thân cẩm bào màu vàng, tóc đen có chút hỗn độn, nhưng không hề tổn hại đến tuấn mỹ, khuôn mặt như thần không phải ai khác ngoài Hiên Viên Tuyết!

Một người khác cũng ngồi trên lưng ngựa, một thiếu niên toàn thân hắc y, Lãnh Nguyệt. Hắn tiếp nhận tờ giấy từ bỏ câu đưa tin, sắc mặt ngưng trọng: “Chủ thượng, bọn họ đã bắt đầu cứu người, phu nhân tự mình dẫn Tranh Hành rồi đi!”

Hiên Viên Tuyết vốn đã lãnh liên, giờ phút này càng lạnh lẽo hơn. Chết tiệt! Hắn vẫn tới chậm sao?

Đột nhiên, Lãnh Nguyệt kinh ngạc ra tiếng: “Chủ thượng! Nhìn kia!”

Hiên Viên Tuyết quay đầu nhìn lại, ở phía sau phương hướng thành chủ phủ, một mảnh trời bị âm khí nồng đậm bao phủ, mà phía dưới âm khí lại phiếm ánh sáng lạnh lẽo màu trắng: “Nàng ở đó!” Hiên Viên Tuyết trong lòng cả kinh, không quan tâm đây là đâu, vận khinh công trong chớp mắt biến mất tại cửa thành.

“Trời đất phù hộ nàng bình an!” Lãnh Nguyệt cầu xin nói, hắn cũng rất lo lắng, nhưng hắn biết võ công của mình vốn không làm được gì.

Mà Thiên Thanh Hoàng giờ phút này cũng khó chịu vô cùng, trên cái trán trắng nõn đã đầm đìa mồ hôi, nhất kích muốn đâm chủy thủ vào bụng Tranh Hành, nhưng thân thể hắn đã được từ khí luyện hóa, đao thương bất nhập, nếu trong tay nàng không phải là huyền thiết vạn năm thì chỉ sợ không tổn hại gì tới hắn!

Nàng muốn chuyển hướng của chủy thủ, nhưng chủy thủ lại không hề động đậy, đừng nói là đâm vào, ngay cả rút ra cũng là một vấn đề!

“Ha ha! Tiểu oa nhi, ngươi không giết được ta đâu. Võ công ngươi đúng là rất cao, nhưng muốn giết ta thì tuyệt đối không có khả năng!” Tiếng của Tranh Hành tùy ý bừa bãi, hắc vụ bên người càng lúc càng đậm, ngoại trừ ánh mắt lục u, những cái khác đều không còn thấy rõ.

Thiên Thanh Hoàng nhìn tay hắn sắp đưa qua liên buồng chủy thủ, nhanh chóng phi thân lui ra phía sau, nhưng vì khoảng cách quá gần nên từ khí lạnh lẽo dễ dàng nhập vào thân thể của nàng. Thiên Thanh Hoàng rung mình một cái, nàng biết, thứ đang lạnh bây giờ không phải thân thể, mà là linh hồn của nàng!

Hồng quang trên người càng lúc càng mờ nhạt, Thiên Thanh Hoàng biết hỏa mị không chịu nổi nữa, nhẹ nhàng cười: “Tiểu tử! Không cần thể hiện nữa, nhanh đi đi, bằng không thật sự sẽ chết!”

Hồng quang chợt sáng lên, không tiếng động kháng nghị, lại cũng không rời đi, Thiên Thanh Hoàng lập tức thấy ảm áp, không kịp nói gì thì Tranh Hành đã tiến lại gần. Hiện tại nàng đã không còn sức lực chống lại hắn nữa, chỉ có thể chạy trốn.

Thiên Thanh Hoàng vận lực chạy về phía sau núi, Tranh Hành vẫn đuổi theo không bỏ. Thiên Thanh Hoàng cao ngạo vì tốc độ vậy mà giờ khắc này lại bị kẻ khác truy đuổi không còn chút sức lực, làm cho nàng vô cùng buồn bực, nhưng thật sự không còn cách nào nữa.

Cuối cùng, ‘bụp’ một tiếng, một chương hung hăng đánh vào lưng Thiên Thanh Hoàng, xuyên qua bảo hộ trên người, trực tiếp chấn động lục phủ ngũ tạng!

“A...” Thiên Thanh Hoàng nhịn không được hô đau, ý thức có chút mơ hồ, thân mình như một chiếc lá phiêu đi, sau đó hạ xuống.

“Không... Hoàng Nhi...” Hiên Viên Tuyết không ngờ lúc hắc tìm được Thiên Thanh Hoàng chính là thấy hình ảnh làm hắc tan nát cõi lòng này! Kia là Hoàng Nhi của hắc sao? Cái người cường đại quật cường, kiêu ngạo nhất thiên hạ?

“Ha ha...” Tranh Hành đứng trong đám hắc vụ còn muốn tiếp tục động thủ, nhưng lập tức bị một chương của Hiên Viên Tuyết hắt ra, để vương khí thuần dương, là dương cương khí thuần khiết nhất, là khắc tinh của tất cả những vật u linh, cho dù Tranh Hành có muốn giết hắc cũng không dám động thủ.

“Hoàng Nhi...” Hiên Viên Tuyết đón được thân mình của Thiên Thanh Hoàng, thân thể vốn đã nhẹ giờ phút này hoàn toàn không còn sức nặng.

“Phốc...” Bị đụng vào, Thiên Thanh Hoàng phun ra một ngụm máu tươi, chiếu trên váy áo màu trắng thật sự chói mắt.

Thiên Thanh Hoàng cố gắng mở mắt ra, vừa vặn thấy con ngươi lo lắng của Hiên Viên Tuyết, một người bá đạo biến thành như vậy, chính là do nàng... Thiên Thanh Hoàng miễn cưỡng cười: “Chàng... Đến rồi...”

“Đồ ngốc!” Hiên Viên Tuyết đau lòng đem Thiên Thanh Hoàng ôm vào lòng, nhìn nàng vô lực cười lại càng đau đớn hơn: “Sao lại liều mạng như vậy? Biết rõ mình không đánh lại được mà vì sao còn muốn ra tay? Nếu như nàng chết, cho dù có xuống địa ngục ta cũng phải kéo nàng lên. Cho nên nàng phải sống thật tốt đấy, có nghe thấy không?”

Thiên Thanh Hoàng ảm áp cười, bàn tay run rẩy chạm vào Hiên Viên Tuyết: “Tuyết! Thân thể của ta ta biết, bây giờ còn chưa chết được, nhưng hiện tại chàng phải giết chết hắc trước! Ta ở đây chờ thương chờ chàng, được không?”

Hiên Viên Tuyết cũng biết bây giờ không phải lúc nói chuyện yêu đương, ấn lên trán nàng một nụ hôn, ánh mắt nhu dịu xuất thủy: “Chờ ta trở lại!”

“Ừ!”

Hiên Viên Tuyết nhẹ nhàng đặt Thiên Thanh Hoàng xuống rồi mới đứng lên, trong nháy mắt khi xoay người, ánh mắt ôn nhu đã biến mất, thay vào đó là sát sắc! Kẻ dám dẫm thương Hoàng Nhi của hắc chỉ có một kết cục, chết!

Từ lúc Hiên Viên Tuyết xuất hiện, Tranh Hành đã bắt đầu cảnh giác, nhưng hắc không biết thứ phát ra từ người Hiên Viên Tuyết là để vương khí, cho nên chỉ cần thận trọng cách đó không xa quan sát, muốn tìm cơ hội đánh lên giết chết cả hai, mà lúc này vừa vặn Hiên Viên Tuyết quay lại.

“Thì ra tộc trưởng Vô Nhai chỉ là một con rùa đen rút đầu thôi sao?” Thanh âm của Hiên Viên Tuyết lạnh như băng mang theo vẻ châm chọc, chỉ có chính hắc mới biết hắc phải cố gắng áp chế cảm xúc như thế nào!

“Người là ai?” Tranh Hành từ chỗ tối đi ra, hắc vụ trên người vẫn lượn lờ, thấy không rõ bộ dáng vốn có. Sở dĩ hắc hỏi như vậy là muốn biết vì sao Hiên Viên Tuyết có thể khắc chế cương khí!

“Người giết người!” Hiên Viên Tuyết không muốn nói nhiều, trực tiếp động tay, sát khí dày đặc làm đối phương kinh hãi, không dám trực tiếp cứng đối cứng.

Thiên Thanh Hoàng nằm trên mặt đất gian nan quay đầu, thấy chiêu thức kia của Hiên Viên Tuyết thì trong mắt liền hiện lên cảm xúc không biết tên, nàng vẫn luôn xem thường Hiên Viên Tuyết, nhưng ngày hôm nay được nhìn thì với võ công như vậy, không cần trăm năm công lực cũng có thể khiến người khác kinh hoàng, dù có là nàng cũng chỉ sợ không chiếm được thuận lợi. Thiên Thanh Hoàng bỗng thấy có chút may mắn, may mắn khi nàng không phải địch thủ của hắc, mà là người đi vào tâm can hắc, được hắc sùng ái độc nhất vô nhị.

“Ầm...” Tiếng trọng vật rơi xuống đất vang lên, cách Thiên Thanh Hoàng năm mươi mốt, mặt đất sâu hăm xuống một cái hố to, mà trong hầm giam chính là kẻ bị một chiêu của Hiên Viên Tuyết đánh bại.

Nhưng cũng chỉ là bị thương mà thôi, muốn thật sự giết hắc vẫn rất khó!

Nhìn Hiên Viên Tuyết dùng toàn lực muốn ra tay một chiêu cuối, Thiên Thanh Hoàng đột nhiên nhắm mắt, tập trung tư tưởng trong đầu, một ngọn lửa đỏ liền xuất hiện trên trán nàng. Thiên Thanh Hoàng mở lớn mắt, lấy tay dời hỏa diễm đến phía trên hố to. Hỏa diễm bị chương lực của Hiên Viên Tuyết đẩy xuống, rơi vào giữa hố.

“A...” Chỉ là một hỏa diễm nho nhỏ, nhưng lại khiến Tranh Hành lăn lộn trên mặt đất, âm khí nồng đậm từ miệng vết thương phát ra, cuối cùng cả người đều hóa thành tro tàn.

Hiên Viên Tuyết có chút kinh ngạc, hỏa diễm vốn có thể tách ra đã đáng ngạc nhiên, vậy mà đằng này còn có thể mang uy lực lớn như thế! Rốt cuộc trên người Hoàng Nhi còn bao điều kinh ngạc chờ hắc phát hiện?!

Thiên Thanh Hoàng dùng nội lực điều trị một chút, cuối cùng cũng có thể ngồi dậy, nhìn về phía Hiên Viên Tuyết đang chậm rãi đi tới, cười khê: “Ta cũng không rõ về hỏa diễm này, vừa nãy chỉ thử một chút thôi, cũng không ngờ...”

Hiên Viên Tuyết không hỏi nhiều, xoay người ôm Thiên Thanh Hoàng vào lòng, hít sâu một ngụm mùi hương trên người nàng, thanh âm trầm thấp hơi khàn: “Hoàng Nhi! Về sau đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa!”

Thiên Thanh Hoàng tựa vào trước ngực hắc: “Ừ! Sẽ không!” Bởi vì nàng phải trở nên cường mạnh hơn, không bao giờ cho phép mình có một ngày như

hôm nay nữa.

Hiên Viên Tuyệt ôm Thiên Thanh Hoàng đứng dậy, cuốc bộ vững vàng đi về phía Từ Hà thành.

Bước vào cửa viện không khóa, hai người liền miễn cảm phát giác bên trong có hơi thở không tầm thường, nhìn nhau, Hiên Viên Tuyệt ôm Thiên Thanh Hoàng đi theo đường tường.

“Tiểu thư đã về rồi.” Hoan Hỷ là người đầu tiên phát hiện ra Thiên Thanh Hoàng, hưng phấn kêu lên, nhưng về u sầu giữa mi lại không che giấu được! Đột nhiên lại thấy trên quần áo của Thiên Thanh Hoàng có vết máu, nhất thời kinh hãi: “Tiểu thư! Người bị thương?”

Một tiếng này nhất thời làm cho tất cả mọi người thu tâm nhìn vào.

Thiên Thanh Hoàng khẽ cười cho bọn họ an tâm: “Vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại. Đừng lo.”

“A!” Hoan Hỷ rầu rĩ trả lời, trên mặt tất cả đều là đau lòng.

“Cô gia!” Hoan Lạc nhìn về phía Hiên Viên Tuyệt.

“Người cũng tới rồi!” Hình Từ Tiêu nhìn Hiên Viên Tuyệt, thân nhiên mở miệng, biểu tình rất lạnh đạm, cũng rất phức tạp.

Hiên Viên Tuyệt nhẹ nhàng gật đầu, vẫn như trước không nói gì.

“Mạc thúc! Nói cho ta biết sao lại thế này?” Thiên Thanh Hoàng nhìn sắc mặt bọn họ không tốt, thanh âm cũng lạnh xuống.

“Tiểu thư! Cô gia!” Mạc thúc đi lên, vẻ mặt ngưng trọng: “Đồng Phương công tử đã cứu về rồi, nhưng tình huống không được lạc quan...”

“Hoàng tẩu! Hoàng huynh!” Hiên Viên Dịch từ bên trong đi ra, hơi sững sốt, lập tức nói: “Hoàng tẩu vẫn nên đi vào xem trước một chút đi!”

Thiên Thanh Hoàng không hỏi nhiều, trực tiếp từ trong lòng Hiên Viên Tuyệt nhảy xuống, ổn định thân mình đi vào, toàn bộ người trong sân cũng đi theo.

Còn chưa bước vào cửa phòng, Thiên Thanh Hoàng đã cảm giác được hơi thở lạnh như băng, lúc vào đến nơi, cả người lại lập tức ngưng ngẩn.

Trong phòng khách rộng lớn, là một khối quan tài huyền băng, nắp quan tài đã mở, Phù Linh ngồi một bên, linh lực óng ánh bạc trong tay cuộn cuộn không ngừng phóng thích, nhìn là biết đang chữa thương cho người bên trong quan tài.

Thiên Thanh Hoàng cảm giác hai chân mềm nhũn, chậm rãi bước lại gần, khi nhìn rõ khuôn mặt bên trong, lại không biết nên dùng biểu tình thế nào.

Người trong quan đúng là Đồng Phương Mạc, hắc lẳng lẳng nằm đó, trên người vẫn là y phục màu xanh ngày ấy, hai tay giao nhau đặt trên bụng, khuôn mặt tuấn tú trầm tĩnh mà an tường.

“Không... đây không phải Đồng Phương...” Thiên Thanh Hoàng hung hăng đánh một chuông lên huyền băng, mu bàn tay lập tức bị đâm thủng, máu tươi nhỏ xuống bên cạnh quan tài, nhìn mà thấy ghê người.

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyệt ôm lấy Thiên Thanh Hoàng, nhìn nàng vì một nam nhân khác thương tâm, tuy trong lòng không vui nhưng đau lòng lại nhiều hơn.

“Hắn không phải...” Thiên Thanh Hoàng tránh khỏi bàn tay của Hiên Viên Tuyệt, đi đến bên cạnh quan tài băng, nhìn người bên trong rồi hung hăng kéo áo Đồng Phương Mạc, ép hắn đứng lên: “Người tỉnh lại cho ta, người tỉnh lại cho ta! Người không phải đã nói mạng của người giao cho ta sao? Ta chưa cho người chết mà người dám chết sao?”

“Hoàng Nhi! Nàng bình tĩnh đi!” Hiên Viên Tuyệt lại ôm lấy Thiên Thanh Hoàng, hắn chưa từng thấy Hoàng Nhi điên cuồng như vậy, Hoàng Nhi của hắn vĩnh viễn đều rất bình tĩnh cơ! Chẳng lẽ nam nhân này thật sự rất quan trọng? Quan trọng đến mức làm nàng phát điên?

“Ta rất bình tĩnh!” Thiên Thanh Hoàng thu hồi biểu tình hung hăng, ánh mắt lạnh băng thả Đồng Phương Mạc xuống, nhưng mà giờ khắc này, tâm nàng thật lạnh!

Nàng đương nhiên biết rõ người trong quan tài là Đồng Phương, cũng càng biết rõ, hắn có thể đã chết, nhưng nàng không muốn chấp nhận! Trong trí nhớ của nàng, nàng chưa từng thấy Đồng Phương như vậy. Đồng Phương trong trí nhớ chưa bao giờ có biểu tình an tĩnh như thế. Mỗi khi đối mặt với nàng, Đồng Phương đều cười, đều chơi xấu, đều giả bộ đáng thương, đều từ triển lạn đánh với nàng, đừng nói là khi trợn mắt, ngay cả lúc ngủ, Đồng Phương cũng không bao giờ nằm im, luôn biến giường ngủ thành cái ổ heo.

Đồng Phương cười, vĩnh viễn đều ấm áp, tựa như một đại ca. Nếu nàng không để ý tới hắn, hắn sẽ cười đùa nàng, nếu nàng ra tay với hắn, hắn cũng sẽ cười hi hi bao dung. Khi hắn nhảy vào phòng nàng, bị nàng một cước đá ra ngoài, hắn sẽ bỏ từ mặt đất dậy, phui phui tro bụi trên quần áo, rồi lại cười như trước với nàng...

Nhưng bây giờ, hắn sẽ không bao giờ nở nụ cười nữa!

Trong mắt toan chất vô cùng, cho dù Thiên Thanh Hoàng có kiềm chế như thế nào, nước mắt vẫn rơi xuống, dọc theo hai má lăn dài, giọt nước trong

suốt mỹ lệ rơi vào trong quan tài, nhỏ xuống mặt Đông Phương Mạc, lại kỳ lạ biến mất không thấy, nhưng một màn này lại không có bất luận người nào nào chú ý tới.

Kiếp trước, nàng chưa bao giờ biết cái gì gọi là thân tình, thứ nàng nhìn thấy chính là lợi dụng cùng phản bội, đạt được rồi thì chính là tàn nhẫn cùng hận thù khôn cùng! Nhưng mà, đoạn thời gian ở núi Đông Hoa kia, nàng đã lần đầu tiên cảm nhận được sự dịu dàng giữa người với người, nàng dần dần tiếp nhận nam nhân tên Đông Phương Mạc ấy, bỏ hẳn vào trong lòng, cảm nhận sự ấm áp của tình người.

Nhưng mà, ngay cả hắn cũng muốn bỏ nàng mà đi sao? Dù loại tư vị của kiếp trước lại hiện lên trước mắt, cô độc khôn cùng cùng tuyệt vọng bao vây lấy Thiên Thanh Hoàng làm trước mắt nàng trở nên mê man, cuối cùng tối sầm lại...

Hiên Viên Tuyệt ôm chặt thân thể mất đi lực đạo, trong mắt có đau lòng cũng có bất đắc dĩ, nhờ Mạc thúc dẫn đường rồi bế nàng vào phòng.

“Hoàng tẩu rất để ý đến hắn sao?” Hiên Viên Dịch vừa mới hoàn hồn từ khiếp sợ, hơi thở tuyệt vọng vừa phát ra trên người Thiên Thanh Hoàng kia hắn chưa từng thấy qua. Ở trong trí nhớ của hắn, Hoàng tẩu là người rất lạnh lùng, cũng rất bình tĩnh, cho dù có ngẫu nhiên cười thì phần lớn đều mang theo vẻ phúc hắc cùng tính kế...

“Chúng ta quả thực không thể so với hắn.” Một tiếng cảm thán này là của Ngũ Tử Tinh.

“Đúng vậy!” Hình Từ Tiêu nhẹ nhàng nín thở, nhìn Đông Phương Mạc trong quan tài, thần sắc làm người ta không thể thấy rõ.

“Các ngươi đang nói cái gì thế?” Hiên Viên Dịch nhìn hai người người một câu ta một câu mà hắn lại nghe chẳng hiểu gì.

Hai người kia vốn không để ý tới hắn, Ngũ Tử Tinh tiếp tục thờ dài: “Trong năm sư huynh sư muội chúng ta, đại sư huynh ôn trọng, phần lớn thời gian nói chuyện đều có nề nếp, Từ Tiêu người lạnh lùng, đối với mọi chuyện đều coi như không liên quan, mà ta lại nhìn thấy kiếp trước của nàng, chỉ có nhị sư huynh thân với nàng nhất, từ triền lạc đánh với nàng, quan tâm đầy đủ, cho dù bị thương vì nàng cũng không cho nàng biết, thật sự chiếm được sự để ý của nàng, mà nay còn vì hắn chết mà thương tâm đến ngất xỉu!”

“Rõ ràng tiểu tử này đã chết, nhưng vì sao còn khiến ta ghen tị như vậy!”

Hình Từ Tiêu lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Bây giờ nói việc này còn có ý nghĩa sao?” Từ rất lâu trước đây, tất cả đều đã được định đoạt!

Hiên Viên Dịch lúc này mới nghe hiểu, thì ra bọn họ là sư huynh sư muội, mà tất cả giống nhau rất để ý đến Hoàng tẩu, nhưng Hoàng tẩu lại chỉ coi trọng người kia!

“Hai vị sư thúc có biết cái gì gọi là nhân quả không?” Hoan Lạc nghe hai người nói mà nhin không được mở miệng.

“Tiểu nha đầu có ý gì?” Hai người Ngũ Tử Tinh tất nhiên biết nha đầu bên người Thiên Thanh Hoàng này, tuy nàng mới mười bốn tuổi, nhưng bọn họ không hề xem thường, có khác gì sư muội mới mười lăm đâu.

Hoan Lạc ngẩng đầu nhìn hai người, lập tức đem ánh mắt chuyển qua Đông Phương Mạc nằm trong băng quan: “Hai người và Đông Phương sư thúc đồng thời gặp tiểu thư, nhưng lại chỉ có Đông Phương sư thúc mới chiếm được cảm tình của tiểu thư, không phải bởi vì tính cách của hai người, cũng không phải vì tiểu thư lạnh lùng, mà bởi vì hai người vốn không thật sự vì tiểu thư mà phải trả giá điều gì!”

“Tiểu thư rất cô độc, tâm tư của nàng như một bức tường băng không thể phá vỡ, nhưng Đông Phương sư thúc lại rất kiên nhẫn dùng phương pháp vô si nhưng rất đơn giản đã động lòng người, làm cho tiểu thư nhớ kỹ hắn, sau đó dần dần cho nàng cảm giác ấm áp!”

“Tiểu thư có khát vọng với thân tình, thứ mà Đông Phương sư thúc cho tiểu thư chính là nhu tình mà đại ca cung chiều muội muội, cho nên tiểu thư mới coi hắn như thân ca ca, là thân tình không thể xóa nhòa chiếm cứ lòng người!”

“Nếu nói lạnh lùng, ta tin Đông Phương sư thúc cũng lạnh lùng như hai người, hơn nữa hắn cũng có kiêu ngạo của hắn, nhưng vì tiểu thư mà hắn nguyện ý buông kiêu ngạo, thậm chí là tự tôn. Hai người nguyện ý sao? Hay là nói hai người đã làm sao? Hai người không có! Hai người chỉ biết làm theo tính tình của mình, giữ vững kiêu ngạo của bản thân rồi muốn tiểu thư có thể chủ động hiểu được tâm tình của hai người. Hai người nghĩ rằng tiểu thư có thể sao? Có nguyên nhân tất có quả, mọi chuyện đều do mình gây ra, không trách người khác được.”

Không thể không nói, Hoan Lạc đã nói rõ ràng tất cả, lời nói cũng rất sắc bén, làm cho hai người á khẩu không trả lời được, nhưng cuối cùng cũng hiểu được bản thân kém Đông Phương Mạc ở điều gì, đáng tiếc bây giờ đã không thể quay lại nữa! Chỉ hi vọng về sau có thể ở bên cạnh nàng là bọn họ thỏa mãn rồi.

Mà trong phòng, Thiên Thanh Hoàng từ trong lòng Hiên Viên Tuyệt từ từ tỉnh lại, bắt gặp ánh mắt hắn rõ ràng có chút bi thương liền sùng sốt: “Tuyệt! Ta...”

“Nàng không cần giải thích! Ta biết!” Nếu như nói vừa rồi hắn vẫn còn ghen tuông thì khi nghe Hoan Lạc nói xong hắn lại thấy đau lòng nhiều hơn, hắn hiểu rõ tâm trạng của nàng lúc này, cho nên không cần giải thích.

Thiên Thanh Hoàng ngồi dậy, Hiên Viên Tuyệt để nàng tựa vào người mình: “Thân thể nàng vẫn chưa hồi phục, nghỉ ngơi một chút nữa đi!”

“Không cần!” Thiên Thanh Hoàng lắc đầu, cổ chấp: “Ta không an tâm, ta không thể để hắn cứ như vậy chết đi!” Nàng đã từng thề trong lòng, cả đời này nhất định phải giữ chặt những thứ nàng muốn, cho nên chỉ cần còn một tia hy vọng, nàng cũng phải cứu Đông Phương! Cho dù phải trả bất cứ giá

nào!

Hiên Viên Tuyệt thờ dài trong lòng, coi như chưa nói gì, hấn không muốn ngăn cản nàng. Thứ hấn có thể làm, chính là yên lặng bảo vệ phía sau nàng, lúc nàng gặp nguy hiểm sẽ đứng ra che chở, khi nàng cô độc sẽ cùng nàng sóng vai...

“Ta biết cách cứu sống hấn!” Tiếng Phù Linh ở cửa vang lên, khi thấy hai người quay đầu lại nhìn mới cất bước đi vào.

“Nói!” Một chữ lạnh lùng từ trong miệng Thiên Thanh Hoàng thốt ra không mang theo một tia cảm xúc dư thừa.

“Trên Thánh kinh ở tộc ta có ghi, phía dưới Thần đàn có một loại Thánh Thủy khởi từ hồi sinh, nhưng bây giờ Thần đàn đã bị phong ấn, bên trong vô cùng hung hiểm, rất nhiều người muốn lấy loại nước này đều biến mất một cách khó hiểu, chưa ai thoát ra được.” Phù Linh chậm rãi nói, nàng vốn muốn thuyết phục Thiên Thanh Hoàng cùng nàng trở về, nhưng xem ra không cần nữa, lần này Thiên Thanh Hoàng không thể không đi một chuyến.

“Người nói thật sao?” Hiên Viên Tuyệt cảm thấy có chút không thể tin, khởi từ hồi sinh, đây là chuyện nghịch thiên!

Phù Linh bất mãn vì bị nghi ngờ: “Ta lấy danh nghĩa thần nữ hiến tế của ta để thề, lời ta nói tuyệt đối không nửa câu hư ngôn! Vừa nãy ta đã dùng thần lực khởi phục thân thể của hấn, bây giờ chỉ cần tìm được Thánh Thủy cho hấn uống là có thể cứu được!”

“Được! Ta đi theo người!” Thiên Thanh Hoàng không chút do dự trả lời, nàng tin Phù Linh không dám lừa nàng, mà cho dù nàng ta dám thì hậu quả phía sau cũng không phải thứ nàng ta có thể chịu nổi!

Ban đêm, toàn bộ sân viện vô cùng yên tĩnh vô cùng, xung quanh tối đen, chỉ có cổ quan tài nằm trong đại đường tản ra ánh sáng sắc lạnh.

Một bóng đen hiện lên đứng phía trước cửa sổ: “Chủ thượng! Người của Thái Hậu đã bắt đầu hành động!”

Hiên Viên Tuyệt rời giường, Thiên Thanh Hoàng đã sớm bị hấn điểm huyết ngủ, cầm lấy quần áo mặc vào, mở cửa đi ra, người ngoài cửa chính là Lãnh Nguyệt!

“Hàn Vân Phi thì sao?” Khuôn mặt Hiên Viên Tuyệt lạnh lùng trong đêm có chút mờ lung, nhưng hơi thở lại khiến người ta không thể bỏ qua.

“Hàn Tướng quân đã giết chết trưởng công chúa, quyết liệt chống đối Thái Hậu.” Hôn nhân của trưởng công chúa vốn là để Thái Hậu mượn sức Hàn Vân Phi, nhưng hấn là người có quan điểm riêng, đối với người được an bài này tự nhiên không có sự hoà nhã; từ sau lần Thiên Thanh Hoàng đánh nàng ta, Hàn Thái Hậu liền coi đây là cái cớ muốn Hàn Tướng quân đưa nàng ta vào quân doanh, nhưng bà ta cũng biết Hàn Vân Phi vốn hận thấu xương hai người, không thể vì bà ta mà phản bội Hiên Viên Tuyệt; cho nên lúc này Hàn Thái Hậu liền triệu tập vây cánh ra tay với Hiên Viên Tuyệt, Hàn Vân Phi thì trực tiếp chém chết Hiên Viên Lam để tỏ rõ lập trường.

Hiên Viên Tuyệt nghe vậy, trầm ngâm một lát rồi nói: “Người về trước đi, sáng sớm mai ta sẽ khởi hành!”

Lãnh Nguyệt biết hấn làm vậy là vì Thiên Thanh Hoàng nên cũng không nói nhiều, lập tức xoay người biến mất trong bóng đêm.

Hiên Viên Tuyệt đứng ở cửa một lúc lâu rồi mới đi vào, nằm im bên cạnh Thiên Thanh Hoàng nhưng lại không hề buồn ngủ, xoay người ôm nàng vào lòng, con ngươi sâu thẳm nhìn chằm chằm dung nhan người bên cạnh không chớp mắt, nhìn mãi vẫn không đủ.

Thiên Thanh Hoàng hình như nằm mơ thấy điều không vui, mày hơi nhăn lại, Hiên Viên Tuyệt liền nhịn không được vuốt ve mi tâm nàng, đợi đến khi nàng buồn lòng mới lưu luyến rời đi.

Da của Thiên Thanh Hoàng rất đẹp, trắng trắng mềm mềm, khiến hấn yêu thích không buông, không biết có phải Hiên Viên Tuyệt nghĩ nhiều hay không nhưng mỗi lần khi hấn tỉnh té nhìn khuôn mặt Thiên Thanh Hoàng thì luôn có cảm giác mờ lung không thật, nhưng hấn cũng không tìm thấy dấu vết dịch dung trên mặt nàng, nói cách khác đây là bộ dáng thật sự của nàng, nhưng vì sao vẫn thỉnh thoảng thấy vậy?

Hiên Viên Tuyệt dùng ánh mắt lên cánh môi đậm sắc, hương vị kia đã rất lâu rồi hấn không được thưởng thức; cảm giác mềm mại trong trí nhớ làm trái tim bất giác đập nhanh, rốt cuộc nhịn không được cúi xuống phủ lên.

Một tay cố định đầu nàng, một tay ôm chặt vòng eo, luồn vào bên trong chạm tới da thịt mềm nhẵn non mịn. Hạ phúc đột nhiên căng thẳng, hấn lập tức rời khỏi môi nàng, ôm nàng vào trong lòng, nhưng cảm giác mãnh liệt trên người vẫn không biến mất chút nào, Hiên Viên Tuyệt bất đắc dĩ thờ dài: “Tiểu yêu tinh!”

Sau một giấc ngủ đẹp, Thiên Thanh Hoàng tròn mắt nhìn con ngươi mang ý cười của Hiên Viên Tuyệt, nhất thời tâm tình tốt lên không ít, cũng không vội rời giường, ngược lại còn ôm chặt lấy hấn cọ cọ. Rất thoải mái! Đã lâu rồi không được như vậy!

Hiên Viên Tuyệt vui vẻ ôm Thiên Thanh Hoàng trong lòng, đây là người hấn yêu nhất nhưng nhớ, sao có thể không vui đây?

Một lát sau, Thiên Thanh Hoàng mới nhớ tới một vấn đề: “Tuyệt! Sao chàng lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

Hiên Viên Tuyệt sớm biết nàng sẽ hỏi, xoa xoa đầu nàng rồi nói: “Nàng đi được hai ngày thì ta nhận được tin tộc trưởng đời trước của Vô Nhai xuất hiện ở Từ Hà thành, nắm đó hấn vì đường mạng người đệ tu luyện công phu âm độc mà bị buộc rời khỏi Vô Nhai, ta sợ hấn gây bất lợi cho nàng nên mới tới, không ngờ vẫn chậm một bước!”

Thiên Thanh Hoàng dùng đầu cọ cọ trên ngực hắn: “Chàng đừng tự trách mình, dù sao cuối cùng chàng cũng cứu được ta mà, không phải sao?”

Hiên Viên Tuyệt không trả lời, một lát sau mới mở miệng: “Trong triều có việc, giờ ta phải về!” Nàng có muốn cùng ta trở về không? Hiên Viên Tuyệt rất muốn hỏi, nhưng hắn đã biết đáp án, cho nên không cần hỏi nữa. Chỉ hi vọng hắn nhanh chóng xử lý mọi việc để sớm quay lại bên nàng.

Thiên Thanh Hoàng cứng đờ một chút, rất nhanh lại thả lỏng: “Ừ! Chàng về đi!”

Một chút lưu luyến cũng không có! Hiên Viên Tuyệt bất mãn: “Hoàng Nhi chỉ có một câu như vậy thôi sao?”

Thiên Thanh Hoàng đứng dậy, ngồi bên giường nhìn thẳng hắn, nhìn thật kỹ con người che giấu thâm tình, tâm tư không thể không chế run rẩy, trực tiếp hôn lên mắt hắn: “Ta yêu chàng!”

Hiên Viên Tuyệt một tay ôm Thiên Thanh Hoàng vào lòng, tình yêu không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, hắn vốn định hôn nàng, nhưng kết quả lại khiến hắn càng động tâm.

“Hoàng Nhi! Ta cũng yêu nàng!”

Bởi vì thời gian gấp rút nên Hiên Viên Tuyệt chỉ tùy tiện thu thập một chút, ngay cả bữa sáng cũng không ăn đã rời đi, đứng ở thành lâu của Tử Hà thành, nhìn thân ảnh màu đen dần dần đi xa, thẳng đến khi biến mất không thấy, Thiên Thanh Hoàng mới xoay người đi vào trong thành.

Chuyện hôm qua Thu Thủy Hà không dám làm lớn, cho nên chỉ có thể sắp xếp điều tra Tử Hà thành, nơi nơi đều bị lục soát.

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nhìn những người kia, ánh mắt lạnh băng hiện lên thị huyết sáng bóng: “Cứ hưởng thụ thời gian cuối cùng này đi!” Thu Thủy Hà, Thu Thanh Nhi!

Thiên Thanh Hoàng đứng phía trước quan tài, xuyên thấu qua lớp băng trong suốt nhìn người nằm bên trong, nàng nhất định phải tới Nam hoàng lấy Thánh Thủy cứu hắn, nhưng trước khi rời đi, nàng còn một việc phải làm!

Đúng lúc này, đại viện vang lên tiếng ‘Bang bang phanh’, Mạc thúc đi vào: “Tiểu thư! Bọn họ đến rồi!”

Thiên Thanh Hoàng đứng im tại chỗ, thanh âm lạnh lùng: “Mạc thúc! Ta giao hắn cho ngươi!”

Nghe vậy, Mạc Dương vén vạt áo quỳ xuống: “Thuộc hạ thề sống chết không phụ sự giao phó của trang chủ!”

“Đứng lên đi! Ta đã nói rồi, thứ ta muốn không phải là các ngươi dùng mạng sống để đổi, phải bảo vệ cả hắn và cả mạng sống của các ngươi là điều kiện tiên quyết, cho dù phải dùng Thất Tinh!”

Thân thể Mạc Dương chấn động, Thất Tinh là thế lực ngầm của Thanh Hoàng sơn trang, Thất Tinh có bao nhiêu uy lực cũng chỉ có người từng trải qua mới biết, nếu Thất Tinh xuất hiện, không thể nghi ngờ chính là địch thủ của võ lâm thiên hạ. Nay tiểu thư vì không muốn bọn họ hy sinh mà không tiếc đổi địch cùng thiên hạ! Trong lòng Mạc Dương thực sự cảm động!

“Khanh khanh. . . Mở cửa. . . Mở cửa nhanh lên!” Tiếng gõ cửa bên ngoài càng thêm vang dội.

“Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng xoay người, không chút lưu luyến bước ra, mà Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc đứng cạnh cửa mỗi người cầm một thanh kiếm, mặt không chút thay đổi đi theo sau Thiên Thanh Hoàng. Cho dù hôm nay phải đối mặt với cái gì, các nàng cũng không bao giờ lùi bước!

“Mở cửa. . . nếu không ta sẽ phá cửa!” Đứng cách cửa năm thước, Thiên Thanh Hoàng nghe tiếng lạnh lùng vung tay đánh bay đạo môn.

“Ba!” Nhóm người bên ngoài bị nội lực đánh bay, phía trước đại môn trống trải một mảnh, cách đó không xa có hơn mấy cỗ thi thể.

Thiên Thanh Hoàng nâng bước, từng bước một thong dong đi, ngay cả liếc mắt cũng lười nhìn, đám người trên đất không chết ngay lập tức thì cũng không có khả năng sống thêm! Sau khi nàng đi, mấy bóng đen liền từ ngõ nhỏ nhảy ra, đâm xuống mỗi người một đao, sau đó nhanh chóng kéo đồng thi thể đi!

Thiên Thanh Hoàng mang theo Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc đi trên đường lớn, mặc dù đã sắp xếp người điều tra, nhưng tạm thời vẫn không tra được chi tiết, cho nên không có ai tới gần làm phiền nàng. Thẳng đến. . .

“Sao lại là ngươi?” Một tiếng kêu không thể tin truyền đến, lập tức kéo tới tầm mắt của không ít người.

Thiên Thanh Hoàng nhìn người che mặt trước mắt, mâu quang lạnh lùng thị huyết, nàng còn chưa đến tìm, nàng ta đã tự đưa tới cửa: “Trí nhớ của Thu tiểu thư thật không tệ!”

“Đồ tiện nhân nhà ngươi sao lại ở đây?” Thu Thanh Nhi phẫn hận hỏi, đột nhiên nghĩ đến quan hệ giữa nàng cùng Đông Phương Mạc, không khỏi càng thêm phẫn nộ: “Nói, Đông Phương ca ca có phải bị ngươi đoạt đi hay không?”

“Đoạt?” Thiên Thanh Hoàng châm chọc cười: “Ngươi chưa đọc thư sao?! Đừng chọc cười ta!”

“Ngươi nói cái gì? Muốn chết có phải không? Còn không mau đưa Đông Phương ca ca cho ta!” Thu Thanh Nhi không phát hiện có điều không đúng,

vẫn chỉ cao khí ngang nói.

“Đã gặp tiện, nhưng chưa thấy tiện vô si như vậy!” Thiên Thanh Hoàng không để ý nàng ta, thân ảnh chợt lóe đã đi xa mười thước, mà Thu Thanh Nhi vừa muốn hỏi đã bị Hoan Hỷ Hoan Lạc đồng thời ra tay, hai dây thừng màu đỏ quấn chặt lấy nàng ta.

“Các ngươi làm gì vậy? Tiện nhân! Mau thả ta ra, ta là...” Không đợi Thu Thanh Nhi mắng xong, Hoan Hỷ đã kéo một nắm cổ bên chuồng ngựa nhét vào miệng nàng ta: “Hóa ra miệng thiên kim tiểu thư cũng thối như vậy, có khi còn thối hơn cả phân ngựa.”

Dám mắng tiểu thư nhà nàng sao, hừ hừ!

Hoan Lạc cũng mất hứng, nhưng nàng không giống Hoan Hỷ mắng ra tiếng, chỉ im lặng thắt chặt dây thừng thêm vài phần.

“Ô ô...” Thu Thanh Nhi không chịu nổi đả ngộ như vậy, cổ trong miệng còn mang theo “mùi hương ngựa” thoang thoảng, trên người dây thừng càng ngày càng thít, giống như muốn cửa ra máu. Nàng ta kháng nghị, nàng ta phản nộ, nhưng hoàn toàn không nhận được một cái liếc mắt.

Hoan Hỷ Hoan Lạc mỗi người nắm một đầu dây kéo Thu Thanh Nhi đi phía sau Thiên Thanh Hoàng cách đó không xa. Thu Thanh Nhi không đi, hai người liền đồng thời dùng sức kéo nàng ta như tha cẩu tử.

“Kia không phải là Thu Thanh Nhi sao?” Không biết là ai nhận ra Thu Thanh Nhi đầu tiên, trong lúc nhất thời liền khiến ngã tư đường sôi trào! Thu Thanh Nhi là độc nữ của nhị thành chủ, tại Từ Hà thành là bảo bối trong bảo bối, cho dù nàng ta kiêu ngạo ương ngạnh thế nào, bọn họ cũng chỉ dám giận mà không dám nói gì, dù sao hậu quả của việc đắc tội với Từ Hà thành cũng là sống không bằng chết.

“Đúng đó! Thiếu chút nữa ta không nhận ra!”

“Mẹ nó! Á ta cũng có ngày hôm nay sao! Lần trước lão tử bị à ta đánh cho chết khiếp giờ còn ghen đây này!”

“Không phải cũng chỉ ý mình là con gái của nhị thành chủ sao? Hừ, mắt còn cao hơn cả trời, lúc nàng ta bắt nạt người khác, chắc không nghĩ đến sẽ có ngày mình cũng chặt vật thể này đâu nhỉ!”

“Ngươi nói xem hai tiểu nha đầu và người phía trước là từ đâu đến mà dám đụng vào Thu Thanh Nhi? Không phải không muốn sống nữa chứ?”

“Ta nào biết, nhưng chắc không phải người ở đây đâu!”

“Quản làm gì a. Nhân cơ hội này mà xả ghen đi!” Người nọ ôm rô rau hất qua, lúc sắp bay đến chỗ Thu Thanh Nhi lại đột nhiên bay thẳng trở về, trực tiếp đập vào mặt hắn.

Những người khác cầm đồ ăn còn chưa kịp tạt người thì đã ngăn cả ra: Chuyện gì vậy?

“Mẹ nó! Ai làm?” Người nọ phui đồ ăn trên mặt xuống, cả giận nói; mà ngay lúc này, thanh âm của Thiên Thanh Hoàng như truyền ra từ địa ngục: “Ai dám động thù! Giết!”

Nội lực cường đại hỗn loạn bên trong chữ “giết”, khiến cho các cao thủ võ lâm đều tim đập nhanh, vốn bất mãn cũng chỉ có thể áp chế! Thẳng đến khi đám người Thiên Thanh Hoàng đi xa mới có người phục hồi tinh thần: “Đi mau a! Có trò hay để xem kia! Bỏ lỡ sẽ không có lần thứ hai đâu.”

Tự nhiên có người dám đùa giỡn uy nghiêm của thành chủ phủ thì sao bọn họ không hưng phấn a, đám nhân sĩ võ lâm lập tức sôi trào, nhanh tay nhanh chân đuổi theo.

“A? Kia không phải tiểu thư sao?” Trong đội ngũ điều tra có người nhận ra Thu Thanh Nhi, vốn muốn tiến lên giải cứu nhưng lại bị một ánh mắt lạnh lùng quét qua của Thiên Thanh Hoàng khiến tất cả đóng băng, một bước nhích lên cũng không dám, thẳng đến khi Thiên Thanh Hoàng đi xa mới có người phản ứng lại cuống cuồng đi báo tin.

“Cái gì?” Nghe nói có người bắt nữ nhi bảo bối của mình đi dạo phố, Thu Thủy Hà tức giận mang người xuất phủ bắt người, nhưng vừa mới bước ra khỏi thành chủ phủ, người hân muốn bắt đã tự đến.

Thiên Thanh Hoàng đi phía trước, Hoan Hỷ Hoan Lạc một trái một phải đứng sau, ở giữa là một người bị hai đoạn dây thừng thít chặt, nữ nhi của hắn!

“To gan! Ngươi là ai? Còn không mau thả nữ nhi của bản thành chủ ra, nếu không đừng trách bản thành chủ không khách khí!” Khuôn mặt lồm xồm của Thu Thủy Hà ngập phần nộ, đôi mắt lộ ra tính kế, khoanh tay đứng muốn bày ra uy nghiêm thành chủ!

“Nhị thành chủ đi ra rồi!” Mấy người theo tới lập tức biết chuẩn bị có trò hay.

“Thu Thủy Hà!” Thiên Thanh Hoàng lạnh giọng gọi, nhưng lại giống như tử thần triệu hồi.

“To gan! Tên của thành chủ mà hạ người như ngươi cũng có thể gọi hay sao?” Người đứng bên cạnh Thu Thủy Hà đứng ra quát, điệu bộ lỗ mũi hướng lên trời như chó bắt chước chủ.

“Cút!” Thiên Thanh Hoàng quát lạnh một tiếng, kẻ vừa nói lập tức bị văng xa đập vào cây cột bên cạnh, đầu rơi máu chảy, nhất thời không có tiếng động!

Toàn bộ lập tức im lặng, bây giờ tất cả mới hiểu, sở dĩ bọn họ dám bắt nạt thành chủ phủ là vì vốn có cao thủ a!

“Ô ô!” Thu Thanh Nhi sợ hãi ra tiếng, muốn nhắc nhở phụ thân cứu mình.

“Khanh!” Kiếm của Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc đồng thời ra khỏi vỏ, giao nhau đặt trên cổ Thu Thanh Nhi, nàng ta không sợ yết hầu bị cắt đứt thì có thể dám nói thêm một chữ.

“Mau thả nó ra!” Thu Thủy Hà thấy máu tươi chảy dọc theo cổ Thu Thanh Nhi thì vô cùng đau lòng nhưng lại không dám tùy tiện ra tay, chỉ có thể trừng lớn mắt.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi có biết đây là phủ thành chủ của Từ Hà thành hay không? Ngươi muốn giương oai thì cũng phải nhìn một chút đây là đâu chứ! Ngươi xác định có thể đắc tội với Từ Hà thành sao?” Thu Thủy Hà cố lấy Từ Hà thành ra áp đảo người. Từ Hà thành đối với người trong võ lâm chẳng khác nào hoàng cung, cho dù có là người của thất thế lực cũng không dám kiêu ngạo như vậy.

Nếu đối lại là những người khác thì có lẽ còn có kị, nhưng hôm nay người tới là Thiên Thanh Hoàng, cho nên chỉ thấy nàng lạnh lùng cười: “Thành chủ phủ thì sao? Từ Hà thành thì sao? Hôm nay cho dù là Thiên Vương đến đây cũng không cứu được ngươi!”

Lời nói thật kiêu ngạo! Thái độ vô cùng cuồng vọng! Rõ ràng chỉ do một nữ tử nhỏ tuổi nói ra, nhưng những người ở đây đều có cảm giác tin tưởng nàng sẽ thật sự dám làm như thế!

“Ngươi... được lắm! Nếu ngươi đã dám khiêu chiến thành chủ phủ thì hãy xưng tên ra!” Thu Thủy Hà hiển nhiên tức giận không nhẹ.

“Tên của ta, ngươi không có tư cách biết!” Một câu này như đổ thêm dầu vào lửa. Cái gì gọi là kiêu ngạo! Cái gì gọi là cuồng vọng? Đây chính là nó!

“Hoàng tâu! Hay!” Ngũ Tử Tinh, Hình Từ Tiêu, Hiên Viên Dịch cùng Phù Linh bốn người ngồi trên tử lâu cách thành chủ phủ gần nhất, nghe Thiên Thanh Hoàng nói xong, Hiên Viên Dịch lập tức về mặt sùng bái; nếu không phải do thân phận hoàng tộc của hắn không thể tham dự tranh đấu trong võ lâm thì hắn khẳng định cũng đi cùng. Khắp thiên hạ đều biết Từ Hà thành, mà người có thể dám nói với người của Thu gia như vậy thật đúng không nổi vài người.

Nhưng hình như hắn cũng đã quên mất một vấn đề, Thiên Thanh Hoàng đã gả cho Hiên Viên Tuyết, hắn cũng coi như là người trong hoàng thất...

“Làm càn! Ngươi không biết đang ở Từ Hà thành sao?” Thu Thủy Hà tức giận chỉ vào mặt Thiên Thanh Hoàng, lông mày không ngừng run rẩy.

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Không cần ngươi lặp đi lặp lại nhiều lần nhắc nhở, thứ ta tìm chính là phủ thành chủ của Từ Hà thành, muốn giết cũng chính là Thu Thủy Hà ngươi!”

Thiên Thanh Hoàng nói xong liền xoay người nắm cổ Thu Thanh Nhi, ở trước mắt mọi người nhẹ nhàng chuyển tay!

“Răng rắc!” Tiếng vang thanh thúy rõ ràng rơi vào lỗ tai của những người xung quanh, rất nhiều người đều dùng ánh mắt không thể tin nhìn Thiên Thanh Hoàng. Nàng dám giết con gái của nhị thành chủ?! Hơn nữa còn giết ngay trước mặt hắn! Nhân tài cường đại này thật sự dám làm a!

“Không...” Nhìn Thu Thanh Nhi chết không nhắm mắt, Thu Thủy Hà rốt cuộc cũng bạo phát dùng mười thành công lực, phi thân đánh úp về phía Thiên Thanh Hoàng.

Hoan Hỷ Hoan Lạc kéo thi thể của Thu Thanh Nhi ra xa, để lại khoảng trống cho hai người, thi thể của Thu Thanh Nhi bị hai tỷ muội tha vô cùng thê thảm, nhưng ngay cả mí mắt hai người cũng không chớp một cái, nhất thời làm người ta có linh cảm hai nhà đầu này cũng không đơn giản.

“Trả con cho ta!” Thu Thủy Hà phẫn nộ, mỗi chiêu đều cực độc, cực mạnh, nhưng Thiên Thanh Hoàng chỉ đứng im bất động dùng hai tay cũng hóa giải được chiêu thức của Thu Thủy Hà, cuối cùng dùng một chưởng hung hăng đánh bay hắn ra ngoài, lưu lại trên mặt đất một vệt máu dài.

“Ba!” Tiếng trọng vật rơi xuống đất cũng giống như tâm tình những người ở đây.

Nhị thành chủ của Từ Hà thành bị một nha đầu hơn mười tuổi đánh trọng thương tới học máu, hơn nữa đặc biệt còn chưa tới mười chiêu đã thất bại! Điều này làm sao khiến người tự cho là đại hiệp chịu nổi?

“Giết!” Máu hộ vệ đi theo Thu Thủy Hà thấy thành chủ bị thương, lập tức rút đao xông ra, hướng về phía Thiên Thanh Hoàng.

“Hừ!” Hoan Hỷ Hoan Lạc nghiêm mặt, quăng thi thể Thu Thanh Nhi vào đám người kia, sau đó giờ kiếm đi lên.

“Phốc phốc phốc...”

“A a a...”

Tay nâng kiếm rơi, huyết vũ tán loạn, thân mình nhỏ nhắn của Hoan Hỷ Hoan Lạc xuyên qua đám người, tốc độ không thể thấy rõ, chỉ biết trong chớp mắt đã khiến những kẻ tự cho là hộ vệ võ công cao cường không sót một ai.

Những người đó tất cả đều ngã xuống cách Thiên Thanh Hoàng mười thước, đừng nói ra tay, cơ hội tới gần còn không có.

“Oa...” Hiền Viên Dịch nhìn hai thân ảnh kia, tuy là một đôi song bào thai, nhưng hai tính cách lại khác biệt quá lớn, liếc mắt một cái có thể nhận ra; nhưng giờ phút này hai người lại mặc quần áo giống nhau, biểu tình giống nhau, võ công giống nhau, quả thực chính là giống nhau hoàn toàn! Ngay cả các chiêu chuẩn, độc, đứng khiến hần nhìn mà hâm mộ kia nữa.

“Quả nhiên không hổ là người của Hoàng Nhi!” Hình Từ Tiêu nhìn hai người, trong mắt hiện lên vẻ thương thức.

“Lại tăng sát nghiệp a!” Ngũ Tử Tịch than nhẹ nhưng không ngăn cản, bởi vì hần biết hần có ngăn cũng không được.

Thi thể đầy đất, máu tươi chảy khắp bốn phương tám hướng, huyết tinh nồng nặc. Hoan Hỷ Hoan Lạc thu kiếm đứng phía sau Thiên Thanh Hoàng, giờ phút này không còn ai dám xem họ là ba tiểu nha đầu nữa! Ba người mười lăm sáu tuổi giết một cao thủ nhất lưu, chém một đồng hộ vệ, ai còn dám khinh thị các nàng?

Thiên Thanh Hoàng đang muốn bước tới gần Thu Thủy Hà thì bên trong phủ thành chủ rốt cục cũng có người đi ra, đó là một phu nhân hơn ba mươi tuổi mặc một thân quần áo hoa lệ, tóc mây cao ngất, ung dung hoa quý. Khuôn mặt xinh đẹp, lông mày mắt hạnh, nhất là đôi mắt lộ ra khôn khéo cùng uy nghiêm, rất xứng với phong thái của nữ chủ nhân thành phủ, Tô Như Tuyết!

Phía sau là một cô gái cùng một thiếu niên, có thể đoán ra người che mặt là võ lâm đệ nhất mỹ nhân, Thu Nhược Yên, mà người còn lại là Thu Triền Hạo!

Thu Triền Hạo lo lắng nhìn Thiên Thanh Hoàng, Thiên Thanh Hoàng bất động thanh sắc, nàng không muốn để người khác biết quan hệ của bọn họ. Ít nhất không phải hiện tại.

“Vi sao cô nương lại ở Từ Hà thành sinh sự, còn ra tay giết hại người của Từ Hà thành ta?” Tô Như Tuyết đứng phía trên mười bậc thang, lấy tư thái cao cao tại thượng nhìn Thiên Thanh Hoàng.

Thiên Thanh Hoàng nhíu mày: “Thu phu nhân, ta chỉ đến để giải quyết ân oán giữa chúng ta, những chuyện khác không liên quan tới ngươi, cũng không muốn có can hệ tới thành chủ phủ, ngươi tốt nhất đừng xen vào!”

“Cô nương ở thành chủ phủ giết người mà lại bảo ta mặc kệ, vậy ngươi có đem Từ Hà thành để vào mắt hay không? Chẳng lẽ cô nương cho rằng ngươi có võ công thì liền tùy ý giết hại người trong võ lâm sao?” Tô Như Tuyết tức giận mất hạnh trừng lớn.

Kéo cả võ lâm vào sao? Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Vừa nãy Thu Thủy Hà hỏi ta đã nói rất rõ ràng, ta muốn giết hần, ngươi có thể làm khó dễ được ta sao? Giang hồ vốn là một nơi khoái ý ân cừ, hần giết huynh trưởng của ta, chẳng lẽ ta không thể giết hần?”

“Ngươi chỉ là một thành chủ phủ nhân, ta tôn kính ngươi mới xưng với ngươi một tiếng phu nhân, hi vọng ngươi không làm thất vọng xưng hô này của ta. Nếu muốn dùng Từ Hà thành nói chuyện cùng ta thì gọi Thu Thủy Ly ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

“Ngươi...” Tô Như Tuyết cũng là người từng trải, thủ đoạn chèn ép người hoặc lấy bối cảnh áp bách uy hiếp, hoặc là dùng vũ lực dụ người khác vào cái bẫy của mình là kẻ bà tay hay dùng, nhưng hiện tại lại dù có dùng phương pháp gì cũng không thực hiện được!

“Ngươi nói ta giết huynh trưởng của ngươi, vậy huynh trưởng của ngươi rốt cuộc là ai?” Thu Thủy Hà vừa nói xong liền thở dốc, không dám dùng bộ dáng đối địch hỏi, hần đã khắc sâu cảm giác với ba người này.

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Ngươi còn nhớ Tranh Hành chứ? Còn nhớ nam tử hơn hai mươi ngày trước bị nữ nhi của ngươi dùng thủ đoạn bắt về? Còn nhớ tên hần là Đông Phương Mạc?”

“Ngươi là...” Thu Thủy Hà tất nhiên biết, thì ra người hần luôn muốn tìm, người hần luôn muốn giết bây giờ lại xuất hiện trước mắt, hơn nữa còn khiến hần thiếu chút nữa mất mạng!

“Ha ha!” Thiên Thanh Hoàng giương giọng cười: “Ta đột nhiên có chút hối hận vì vừa nãy dứt khoát giết con gái ngươi, đáng lẽ ta nên giữ nàng ta lại, làm cho nàng ta sống không bằng chết! Nhưng nếu nàng đã chết thì không còn cách nào khác, kẻ làm phụ thân như ngươi chịu thay đi!”

“Răng rắc răng rắc...” Thanh âm xương cốt vỡ vụn không ngừng vang lên, người trong võ lâm ở đây đều rõ, nghe thế cũng nhin không được rung mình.

“A a...” Đau đớn thấu xương làm Thu Thủy Hà kêu to, cuối cùng hôn mê bất tỉnh, tay chân đều bị Thiên Thanh Hoàng bóp nát, cả đời chỉ có thể làm một phế nhân!

“Từ nay về sau hần chính là khát cái ở Từ Hà thành, các ngươi có cừ thì báo, có oán thì trả, có hận thì tiết hận, chỉ cần không khiến hần chết là được.” Thiên Thanh Hoàng tàn nhẫn nói.

“Ngươi dám! Hần là nhị thành chủ của Từ Hà thành!” Tô Như Tuyết tức giận run rẩy, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua người kiêu ngạo như vậy, nhưng lại ngay cả bà ta cũng không dám động vào.

Thiên Thanh Hoàng đối với loại nữ nhân đùa giỡn tâm cơ này vốn không có hảo cảm, lười liếc một cái, nếu không phải vì giết bà ta sẽ có chút phiền phức thì nàng thật sự không ngại giết nhiều hơn một người. Nhân nhượng bà ta là mẩu thân của Triền Hạo, trước mắt cứ giữ lại một mạng!

“Nói cho Thu Thủy Ly biết, nếu muốn toàn bộ Từ Hà thành chôn cùng! Ta phụng bồi!”

Dứt lời, thân ảnh ba người nhảy mất biến mất tại chỗ, những người xung quanh nhìn thấy mà cả kinh, câu nói lưu lại kia rõ ràng đã truyền tới lỗ tai của tất cả, không ai dám nghi ngờ nàng nói dối, bởi vì đồng thi thề kia chính là minh chứng tốt nhất...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 24: Đường Đi Nam Hoang

Phía đông, mặt trời dần lên cao, một chiếc xe ngựa bình thường không vội không chậm đi trước, rất nhiều người còn chưa kịp bình tĩnh chuyện hôm qua ở Từ Hà thành, đám người của Thiên Thanh Hoàng đã sớm rời đi.

Giữa trưa, rất xa mới thấy một thôn trấn, Hiên Viên Dịch cao hứng vươu đầu: “Đến thôn trấn rồi, chúng ta đi ăn một chút gì đó rồi lại đi đi!” Nói xong còn sờ sờ cái bụng xẹt lép.

Thiên Thanh Hoàng dời mắt khỏi sách, nhìn bên ngoài rồi gật đầu: “Ừ!”

“Đến đây đến đây! Khách quan có bao nhiêu người?” Xe ngựa dừng lại trước cửa một túp lều, tiểu nhị lập tức thân thiện đi đón.

“Tiểu nhị! Nhanh bày chút đồ ăn ngon lên đây cho gia.” Hiên Viên Dịch vội vàng xuống xe, sau đó nhanh chóng chui vào.

“Được rồi! Mời khách quan chờ!”

Đợi tới khi Thiên Thanh Hoàng các nàng đi tới mới nhìn thấy đám người ở đại sảnh đã ngồi đầy, hơn nữa người người đều giữ vũ khí, không khó nhận ra là người trong giang hồ. Nhưng không khí lại có chút quý dị, bình thường những nơi có người giang hồ thì đều rất náo nhiệt, nhưng trong đại sảnh này ngược lại rất an tĩnh.

“Ai! Các người nói xem tin tức về Thánh Thủy kia có đúng hay không?” Đột nhiên có một người hạ giọng hỏi người bên cạnh, tuy tiếng động rất nhỏ, nhưng với tất cả người có võ công ở đây đều không khó.

“Chắc là thật, nghe nói ở Nam hoang kia rất nguy hiểm, hơn nữa còn có thần nữ gì đó, cho nên chuyện Thánh Thủy không giả được!” Một người khác đáp lại.

“Nhưng trước kia chúng ta đều không biết, hiện tại sao đột nhiên lại nghe có người nói cái Thánh Thủy gì đó, không phải gạt người chứ?” Có người hoài nghi.

“Không đâu! Mà người quan tâm nhiều như vậy làm gì. Thật hay giả thì đi xem chẳng phải sẽ biết sao, nếu thật thì chúng ta lấy về để buôn bán kiếm lời, nếu giả thì có nhiều người như vậy còn sợ gì?”

“Nhưng mà nhưng mà...”

Kế tiếp, toàn bộ túp lều nhất thời sôi nổi tán gẫu, đề tài không đổi, chung quanh vẫn là Thánh Thủy lần này Thiên Thanh Hoàng cần tìm.

“Không phải ta nói!” Phù Linh có chút đáng thương kéo áo Thiên Thanh Hoàng, lịch đại Thánh kinh chỉ có thần nữ có thể xem, nàng không biết những người này từ đâu mà biết.

“Ta không trách người!” Thiên Thanh Hoàng cúi đầu nhìn nàng: “Ta tin tưởng người, nhưng ngọn nguồn của tin tức này quả thật có điểm khả nghi! Nam hoang rất ít can hệ tới bên ngoài, người biết không nhiều lắm, trước kia cũng không từng có người biết, vì sao ở bây giờ lại lộ ra?”

“Chắc chắn là những người đó!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phù Linh nghiêm lại: “Những người đó giết hại Hiến tế tộc, thần miếu bị hủy, khẳng định đã phát hiện có Thánh kinh bên trong, nhưng vì không có năng lực mở ra nên muốn dẫn người tới giúp sức.”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng gật đầu, khả năng này là lớn nhất.

“Chúng ta có nên ngăn cản bọn họ không?” Phù Linh hỏi.

“Không cần!” Ngăn cản? Đối với đám người nhiệt huyết trên giang hồ mà nói, dụ hoặc của Thánh Thủy này cũng không phải lớn bình thường, muốn dùng hai ba câu nói khiến họ bỏ qua thì chính là người si nói mộng; huống hồ chỗ kia rất hung hiểm, có thêm nhiều người giúp nàng dò đường không phải rất tốt sao?

Phù Linh tuy không biết ý của Thiên Thanh Hoàng, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, nếu nàng từng là thần nữ trước kia thì tuyệt đối sẽ không cho phép những người này bước vào Thần đàn thần thánh của bọn họ, nhưng bây giờ chỗ đó đã bị đám hỗn đản kia chiếm lĩnh, bản thân nàng còn đang dẫn ngoại nhân trở về, loại cảm giác này khiến nàng không biết nên nói thế nào!

Đi một đường dài hai ngày, trên đường gặp người giang hồ không hơn một ngàn cũng có vài trăm, đề tài không ngoài hai chữ ‘Thánh Thủy’, một đám về mặt hưng phấn cùng nhiệt huyết kia giống như mình đã sắp lấy được.

Nhưng như vậy cũng làm Hiên Viên Dịch đại khai nhãn giới, thì ra đây mới gọi là giang hồ a!

Càng đi về hướng đông, sau khi đi tới biên giới Đông Hán thì lập tức xuyên một qua dãy núi dài, nơi này không có thôn trang, không có bóng người, ngủ lại trở thành lựa chọn duy nhất của bọn họ.

“Oa! Phải ngủ ngoài trời sao!” Hiên Viên Dịch nhìn cây trong rừng nơi nơi đều có người ngủ thì về mặt ngạc nhiên, trong mắt lộ ra hưng phấn cùng nóng lòng muốn thử.

Tiếp tục đi về phía trước, xe ngựa cũng không thể dừng, ngay cả ngựa cũng không thể qua, cho nên chỉ có thể dùng chân bay qua ngọn núi này! Thiên Thanh Hoàng nhìn rừng cây sâu thẳm phía trước nói.

“Nơi này từng có một Vu tộc, có rất nhiều độc vật cùng độc thảo, cẩn thận một chút!” Hoan Lạc nhắc nhở.

“Người định làm gì? Chỗ này ta nhìn thấy trước cơ mà, các người dựa vào cái gì mà muốn đuổi người?” Tiếng một hán tử nhất thời khiến người trong rừng chú ý, vừa nhìn lại đã thấy một hán tử hai bảy hai tám bị vài nam nữ từ làm cho mặt đỏ tai hồng.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào chúng ta là người của Chuyên Môn phái, mà người chỉ là một hiệp sĩ tam lưu!” Một nữ tử cao ngạo chanh chua nói. Nàng ta nói vậy không chỉ đắc tội với một người, mà nơi này có rất nhiều người đều như vậy, đi cùng chỉ giúp góp vui, nhưng tất cả cũng ngại thân phận Chuyên Môn phái nên không dám động thủ.

“Chuyên Môn phái thì rất giỏi sao? Chuyên Môn phái thì có quyền đuổi người sao? Nơi này có nhiều chỗ như vậy, người dựa vào cái gì cố tình nhắm chỗ của ta?” Hán tử kia về mặt không phục, hai mắt đỏ đậm, tay nắm đao nổi gân xanh, có thể thấy hán tử phần nộ bao nhiêu.

“Chúng ta thích nơi này, người tốt nhất ngoan ngoãn rút ra, bằng không cẩn thận ta đánh người tới răng rơi đầy đất!” Nam tử cầm đầu diện mạo bình thường, ánh mắt hẹp dài khiến hán tử thoát nhìn có chút âm nhu, nhưng không có cảm giác đẹp như Đông Phương Hằng mà ngược lại khiến người ta nghĩ đến một loại rắn độc, rất không thoải mái.

“Các người... Các người khinh người quá đáng...” Hán tử giang hồ vốn thẳng tính, thường trực tiếp động thủ, bị người nói như vậy, hán tử có thể chịu lâu thế cũng là kỳ tích, ‘khanh’ một tiếng bảo đao rời vỏ, hung hăng bỏ tới.

“Muốn chết sao!” Nam tử cầm đầu thoát nhìn võ công không tệ, thoải mái đỡ một kích mãnh liệt của hán tử.

“A!” Lập tức hán tử lại ra tay thêm một chiêu, nhưng lúc này hiển nhiên có biến hóa, nếu một đao kia là cạy mạnh thì hiện tại hoàn toàn có thể dùng từ linh hoạt để hình dung. Trường đao tứ thước vũ uy vũ sinh uy, thân mình cao lớn nhưng động tác linh mẫn, mắt thấy hán tử sắp bị thương, nhưng hán tử lại rút tay ngay sau đó.

Hai người đánh nhau trong rừng, rất nhiều người tự giác tránh ra, sợ bị thương, nhưng lại không ai ra tay, đều một bộ tư thái xem kịch vui.

“Có chút bản lĩnh.” Ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng vẫn dừng trên người hán tử, càng xem càng thấy không tệ, hán tử này tuy nhìn lỗ mãng, nhưng lại có vài phần nhân tính, vừa nãy khi bắt đầu hán tử rõ ràng có thể rút đao, nhưng lại nhịn xuống, cho đến khi bị chọc tức đến nóng nảy mới rút đao; mà đao pháp của hán tử nói mười phần, khí phách lại không mất linh mẫn, nhân tài như vậy đặt trong chốn giang hồ thật sự đáng tiếc.

“A!” Hán tử tuy có võ công không tệ, nhưng vẫn còn kém đám người được Chuyên Môn phái dạy dỗ, nam tử bị kiếm đâm bị thương, đại đao rời khỏi tay vung xa, máu tươi chảy ròng.

Nam tử thắng cũng không đuổi tận giết tuyệt, có lẽ nói hán tử khinh thường giết hán tử, khinh bỉ nhìn hán tử: “Chỉ với chút võ công ấy mà cũng dám khoe khoang trước mặt bản công tử sao?”

Hán tử ôm tay không nói, mồ hôi thấm ra từng giọt lớn trên trán, máu tươi chảy ra nhanh chóng thành một vũng nhỏ trên đất, xem ra một kiếm kia không nhẹ!

“Hoan Lạc! Cứu hán tử!” Thiên Thanh Hoàng cuối cùng cũng mở miệng, nhưng lại khiến mọi người ngoài ý muốn, không ngờ nàng sẽ chủ động mở miệng cứu người.

“Dạ!” Sung sướng nghe vậy dưới chân liền sinh gió, hai bước đã đến trước mặt hán tử, thân thủ nhanh chóng điểm hai huyệt đạo trên người giúp hán tử ngừng chảy máu rồi mới đưa một viên thuốc qua: “Ăn xong sẽ dễ chịu một chút, ngồi xuống ta giúp người băng bó!”

Hán tử tiếp nhận ăn vào, phát hiện thật sự dễ chịu hơn rất nhiều, bình tĩnh xong mới miễn cưỡng mở miệng: “Cảm ơn tiểu cô nương!”

Hoan Lạc mặt không chút thay đổi: “Không cần cảm tạ ta, là tiểu thư nhà ta muốn cứu người!”

Hán tử nghe vậy, hàm hậu cười: “Mặc kệ là ai, Vũ Đức ta đều cảm ơn nàng!”

Hoan Lạc hơn con em, đối với hán tử hàm hậu hơn một phần hảo cảm! Mà lúc này đám người kia lại đi lên, bắt đầu nói chuyện là nữ tử bắt mắt nhìn

Hoan Lạc: “Tiểu nha đầu nguoi là ai? Tại sao dám cứu hần?”

Hoan Lạc nghe vậy, lạnh lùng ngẩng đầu: “Ta là ai cũng không liên quan đến nguoi, cút xa một chút cho ta!” Ai nói Hoan Lạc không có tính tình? Đó chỉ là ở trước mặt tiểu thư nhà nàng thôi, khi gặp phải kẻ khiến nàng chán ghét cũng không dễ chịu.

Một đồng nguoi này không có lấy một kẻ tốt thì đừng trách nàng không hòa nhã!

“A! Tính tình tiểu nha đầu nguoi cũng thật không nhỏ, không phải là tiểu lão bà nhà ai đó chứ?” Lòng mảy mảy ta dựng thẳng lên, trào phúng cười.

“Câm mồm! Ta cùng cô nương nhà nguoi ta thanh trong bạch sạch, không được nói năng bậy bạ!” Vũ Đức muốn cãi lại, nhưng bị thương không thể cổ sức, chỉ đành hồng cổ trừng nguoi ta.

“Ta còn chưa nói cái gì đâu, nguoi kích động làm gì? Bằng không nguoi khác còn tưởng các nguoi thật sự có cái gì a?” Nữ tử cười lớn.

Vũ Đức còn muốn nói thêm, lại bị Hoan Lạc ngăn lại: “Đừng chấp ả điên!”

“Nha đầu chết tiệt kia, nguoi dám nói ta là ả điên?” Nữ nhân kia giận dữ, kềm rút kiếm lao về phía trước thì bỗng từ đâu xuất hiện một đội bóng áo trắng tổ sam đi tới, liếc mắt một cái nhìn lại đều toàn tuấn nam mỹ nữ, cầm đầu là nam tử mắt sáng răng trắng, phong thần tuấn lãng, nữ tử lông mày loan loan, mắt to mím cười, khuôn mặt xinh đẹp không có nhiều biểu tình, một thân áo trắng khiến nàng thoát nhìn oai hùng hiên ngang.

“Nguoi của Chuyên Môn phái lại bắt nạt nguoi khác sao?” Mờ miệng là nữ tử kia, không khó nghe ra nàng bắt mẫn với Chuyên Môn phái.

“Áo trắng kiếm ngọc, đây không phải thất đại đệ tử của Minh tông sao?” Thân phận mấy nguoi một thân áo trắng rất rõ ràng. Ngọc bội bên hông, áo trắng kiếm ngọc, đây là nguoi của Thiên hạ đệ nhị tông phái Minh Tông, dấu hiệu của thất đại đệ tử chính thống.

“Chuyện của Chuyên Môn phái không tới lượt nguoi của Minh tông đến quản!” Nam tử cầm đầu Chuyên Môn phái lại mở miệng, ánh mắt không tốt nhìn nguoi Minh Tông.

Trong chốn võ lâm có vô số phân cấp, nhưng có thể đứng sừng sững cùng vô lâm chỉ có ba cái; Đông Huyền tông đệ nhất, Minh Tông đệ nhị, Chuyên Môn phái đệ tam, Đông Huyền tông có tiền sư Cổ Thập tọa trấn, không ai dám nói một câu không phải, nhưng Minh Tông cùng Chuyên Môn phái lại thủy hỏa bất dung; không chỉ vì nguoi Minh Tông từng muốn giết Hiên Viên Ngân còn nguoi Chuyên Môn phái lại bảo vệ hần; mà hai thế lực lớn trong lúc đó vốn đã không hòa thuận.

Vị trí thứ hai thứ ba tuy chỉ là một bài danh, nhưng chính là đại biểu cho địa vị trong giang hồ, cho nên hai phái luôn muốn tranh đoạt, nhưng vì Minh tông thủy chung chiếm giữ vị trí thứ hai, không để Chuyên Môn phái chiếm ưu thế, nên Chuyên Môn phái cũng bám riết không tha, khắp nơi tìm kiếm nguoi Minh tông gây phiền toái. Nguoi hai bang phái chống lại nhau, tất nhiên sẽ không tường an vô sự!

“Minh Tông đại diện cho chính nghĩa của võ lâm, không quen nhìn loại hành vi cậy mạnh bắt nạt kẻ yếu của các nguoi, cho nên đương nhiên phải xen vào!” Nữ tử Minh tông nhún lông mày nói; một câu này dễ dàng trở thành ngòi nổ, hai bên lập tức ‘khanh’ một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ, mỗi bên đều có năm nguoi, vừa vãn một chọi một!

“Hắc hắc! Nguoi Minh Tông cùng Chuyên Môn phái vừa gặp đã đánh nhau, giống như chỉ cần có bọn họ đồng thời xuất hiện thì sẽ không có chuyện không giao tranh!” Nguoi nọ là điển hình của những nguoi xem kịch vui.

“Đi thôi!” Hoan Lạc nhanh tay băng bó giúp Vũ Đức, sau đó xoay nguoi đi tới chỗ Thiên Thanh Hoàng.

Vũ Đức nhìn Hoan Lạc, lại nhìn hai bên đang giao tranh, cuối cùng vẫn đi theo Hoan Lạc rời khỏi chiến trận.

“Đa tạ ân cứu mạng của cô nương!” Vũ Đức thấy Thiên Thanh Hoàng, lập tức quỳ tạ, lại bị Thiên Thanh Hoàng ngăn cản. Nội lực cường đại bức hai đầu gối gập xuống của Vũ Đức đứng thẳng khiến hần kinh hãi đồng thời kính nể: “Không ngờ cô nương tuổi nhỏ mà võ công lại rất cao, Vũ Đức bội phục! Đại ân đại đức này của cô nương Vũ Đức không có gì để báo, chỉ cần cô nương không chê bai, Vũ Đức nguyện vì cô nương cống hiến sức lực!”

Thiên Thanh Hoàng đối với loại nguoi thẳng tính này rất thích, nhưng nàng sẽ không vì thế mà thay đổi ý định ban đầu, nhẹ nhàng cười: “Ta chỉ cứu nguoi ta cảm thấy đáng cứu, nếu nguoi muốn báo đáp, có thể đi theo ta làm hộ vệ trên đường chứ?”

Vũ Đức cảm kích gật đầu: “Đa tạ tiểu thư!” Hần tuy thành thật, nhưng không ngu ngốc, hần đương nhiên biết một đường này có bao nhiêu hung hiểm, mà vừa nãy hần bị thương không thể động đao, có thể sống hay không cũng là một vấn đề, nếu làm hộ vệ của nàng, hiển nhiên sẽ an toàn rất nhiều.

Thiên Thanh Hoàng không nói nhiều, có chút đạo lý tự mình hiểu vẫn hơn, ánh mắt đảo qua Vũ Đức lập tức rời đi. Thân mình hần cao trắng như thế tốt nhất nên ngẩng đầu lên, nàng không thích loại cảm giác này.

Bên này vô cùng an tĩnh, bên kia lại nhộn nhịp đánh nhau, sắc trời đã dần tối, có nguoi đã nhóm lửa mà vòng luẩn quẩn đao quang kiếm ảnh vẫn tiếp tục. Mấy nguoi kia đều là những đệ tử xuất sắc, nguoi của Minh Tông tuy gắt gao áp chế nguoi của Chuyên Môn phái, nhưng muốn thắng cũng không dễ, hơn nữa bọn họ chỉ có thể dả thương chứ không thể giết, cho nên ra tay không toàn lực, đánh tới đánh lui, thoát nhìn đã không còn hứng chí như ban đầu, thậm chí có nguoi đã đi ngủ.

Nguoi hai bên không ngừng thở, hiển nhiên cũng mệt mỏi, nhưng không ai muốn dừng tay trước.

“Đù rồi!” Cuối cùng, một tiếng quát lạnh lẽo cũng vang lên, đối với người hai bên đều như tiếng trời.

Thiên Thanh Hoàng cũng nhìn về phía người nọ, ánh vào mi mắt đầu tiên chính là bạch y, sau đó là cổ tay tinh xảo đặt bên bụng, mãi cho đến khi hắn tiếp tục cất bước, mọi người mới nhìn rõ bộ dáng của hắn. Khuôn mặt kinh hồng như tuyết, nói đẹp hẳn không bằng Hoa Úc, nói tuấn tú, hẳn không bằng Hiên Viên Tuyết, nói dương quang, tuổi của hắn hơi lớn, nói lạnh lùng, hẳn so ra còn kém Hình Từ Tiêu, nhưng loại hỗn loạn này ở trên người hắn lại tạo cảm giác rất dễ nhìn!

Mặt như trăng rằm đêm thu, như đóa hoa xuân nở, mi như mực họa, khuôn như trái đào. Thiên Thanh Hoàng không biết tại sao lại nghĩ ra những lời này, nhưng đây là hình dung chân thực nhất về người trước mắt. Nhưng nói về hơi thở của hắn, thì chỉ có thể dùng hai chữ, đậm mực!

Đôi mắt như dòng nước dưới trăng, trong sâu thăm lộ ra bạc lạnh, cả người thoát nhìn rất tùy ý, không có biểu tình cố ý, có lẽ nói hẳn không có biểu tình thì giống khí chất trích tiên, nhưng lại không giống Hình Từ Tiêu tùy thời hóa tiên.

“Sư tôn!” Năm người Minh tông xoay người, quỳ gối trước mặt nam tử, vẻ cung kính trên mặt không phải giả.

“Sư đệ duy nhất của chương môn Minh Tông, Vô Trần công tử, Tiêu Ngôn!” Hoan Lạc mặt không chút thay đổi nói ra thân phận của hắn.

“Vô Trần...” Thiên Thanh Hoàng dùng thanh âm chỉ có một người có thể nghe thấy nỉ non. Vô trần... không giống phạm, cũng không như tiên.

“Đứng lên đi!” Tiêu Ngôn đảo mắt qua mấy người, không nói gì, trực tiếp xoay người trở lại xe ngựa vừa ngồi.

“Hừ!” Hai bên nhân mã hung hăng trừng liếc đối phương một cái, sau đó đều tự tìm nơi rời đi, mà người vô tội như Vũ Đức đã sớm bị bọn họ quên mất.

“Tiểu thư! Bên Chuyên Môn phái kia là thập tứ đại đệ tử, cầm đầu có hai người, nam là Hà Kiêu, nữ là Liễu Mi, ba người khác ta không biết; bên Minh tông ngoại trừ hai người phía trước là thất đại đệ tử thì những người khác đều là bát đại đệ tử, nam là Minh Từ Nặc, nữ là Minh Từ Tuyên!” Hoan Lạc đứng bên cạnh Thiên Thanh Hoàng nói.

“Ừ!” Thiên Thanh Hoàng thần nhiên gật đầu sau đó xoay người về xe ngựa, xe ngựa rất rộng, nhưng có nhiều người như vậy nên khẳng định phải có người ngủ bên ngoài. Trong bọn họ chỉ có Thiên Thanh Hoàng cùng Phù Linh ngủ trên xe, Hiên Viên Dịch thì cao hứng nhảy lên một nhánh cây phía trước xe ngủ, Vũ Đức tựa vào thành xe bên ngoài chợp mắt; Hoan Hỷ gác đêm, Hoan Lạc đi tìm đồ ăn.

Đêm, vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng lửa ‘bùm bùm’ cũng chỉ có tiếng người ngủ say hít thở.

Ở những nơi thế này Thiên Thanh Hoàng tự nhiên không ngủ được, từ trên xe ngựa xuống bảo Hoan Hỷ đi vào ngủ, sau đó mới đi về một hướng khác trong rừng.

Chóp mũi ẩm ướt nói cho nàng biết chỗ này có một hồ nước nhỏ, đi về phía trước không xa quả nhiên thấy.

Ánh trăng nhẹ nhàng phủ trên mặt hồ, yên tĩnh không một tia gợn sóng, vô cùng xinh đẹp!

Vừa mới đến bên hồ, Thiên Thanh Hoàng đã phát hiện có người đến trước nàng. Một thân áo trắng lẳng lẳng đứng bên hồ ngoài Tiêu Ngôn thì không còn ai! Nhưng Tiêu Ngôn lại không có động tác gì, vẫn yên lặng nhìn phương xa, giống như không nhận ra nàng đến.

Thiên Thanh Hoàng không phải loại người tùy ý kết giao, cho nên dù người nọ là Tiêu Ngôn, nàng cũng không tới gần mà chỉ ngồi xuống bên hồ nhìn một lát, thật khó có dịp gặp cảnh đẹp này.

Cuối cùng, Thiên Thanh Hoàng nhịn không được đưa tay vào hồ nước, đảo loạn một đoạn, đáng tiếc lực của nàng quá nhỏ, khi nàng vừa dừng tay, chi chóc lát sau mặt hồ đã khôi phục như ban đầu.

Hai người, một ở trên bờ, một ở bên bờ, một lẳng lẳng nhìn phương xa, một lẳng lẳng nhìn mặt hồ; hình ảnh duy mỹ hài hòa; chỉ có bọn họ biết, bọn họ biết đối phương tồn tại, nhưng đều xem như đối phương không tồn tại.

Mãi cho đến khi một loại tiếng động không rõ vang lên, Thiên Thanh Hoàng mới cả kinh đứng dậy, mà thân ảnh của Tiêu Ngôn đã biến mất trong rừng cây.

Khi Thiên Thanh Hoàng trở lại xe ngựa, mọi người vẫn ngủ, mà xung quanh cũng không có dị động, lúc này mới tạm yên tâm, nơi này cách hồ nước không xa, nếu có chuyện nàng sẽ về kịp.

Thiên Thanh Hoàng vừa muốn xoay người lên xe ngựa thì đột nhiên thân mình cứng đờ, máu toàn thân đều bị đông lại, thanh âm ban nãy không ở trong này, như vậy... Hoan Lạc ở trong núi...

Thiên Thanh Hoàng nắm chặt tay, thân ảnh chợt lóe lao đi, trái tim không ngừng run rẩy: Hoan Lạc! Trăm ngàn lần đừng có việc gì!

Nhưng khi Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy người đang nằm trên mặt đất, nàng biết mình đã tới chậm!

Phía trước, Tiêu Ngôn đến sớm hơn đang đưa lưng về phía Hoan Lạc, mà đối diện với hắn là một mảng xà chùng mướt thướt. Hai mắt nó đỏ đậm, không ngừng học tâm từ đối chọi với Tiêu Ngôn, muốn xuống tay nhưng lại như đang sợ hãi.

“Hoan Lạc!” Thiên Thanh Hoàng đi tới bên người Hoan Lạc, cẩn thận ôm nàng kiểm tra, lúc này mới tạm yên tâm: “Thật may, chỉ là hôn mê!”

“Tê tê...” Mãng xà nôn nóng bất an di động thân thể qua lại, tiếng động đứt quãng vang lên càng làm nó phát điên.

Cuối cùng, mãnh xà liền hung hăng cắn về phía Tiêu Ngôn, cái đuôi cường lực cũng quét qua, động tác không có nhiều tiếng vang, chỉ có tiếng xé gió a a.

Tiêu Ngôn phi thân nhảy lên, muốn đánh một chưởng xuống đầu rắn, nhưng mãnh xà lại giao quay đi, dùng đuôi quất lại, Tiêu Ngôn chỉ đành lui ra phía sau, mũi chân điểm xuống đón nhận, tốc độ lần kế tiếp lại nhanh hơn, đuôi rắn còn chưa quay lại, hắn đã đánh một chưởng vào thân rắn, nhưng con rắn này lại như không có cảm giác, xoay một cái lại xuất động.

Tiêu Ngôn hiển nhiên cũng nhìn ra con rắn này có điểm kỳ lạ, lui lại phạm vi con rắn không thể công kích nghĩ đối sách.

Thiên Thanh Hoàng đặt Hoan Lạc xuống, rút huyền thiết chủ thủ ra, hàn khí lạnh lẽo lập tức lan tràn, xoay người nhảy ra đứng trước mặt mãnh xà, trong ánh mắt mang theo ngoan độc, súc sinh này dám làm Hoan Lạc bị thương thì chỉ có một kết cục!

Thiên Thanh Hoàng phi thân nhảy lên, trong nháy mắt đã tới gần sát mặt mãnh xà, mãnh xà phản ứng rất nhanh, mạnh mẽ dựng đuôi vung qua, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại không nhúc nhích, trong mắt mãnh xà liền hiện lên một chút đắc ý. Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, để cho người tự mình nhìn xem còn đắc ý được không!

Chớp mắt, Thiên Thanh Hoàng biến mất tại chỗ, không chỉ làm mãnh xà sùng sốt, ngay cả Tiêu Ngôn đứng một bên cũng có chút kinh ngạc, vừa nãy hắn còn tưởng nàng sẽ bị đá thương, không thể ngờ đột nhiên lại biến mất?!

“Súc sinh!” Tiếng Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng truyền đến từ trên không, không đợi ai kịp phản ứng, chủ thủ trong tay nàng đã hung hăng đâm xuống, cắm sâu vào đầu rắn, niết một đường dài, dùng nội lực lớn nhất xoay chủ thủ, mãnh xà lập tức bị tách làm hai nửa, ‘oanh’ một tiếng ngã xuống đất.

Thân rắn được được vật rèn luyện, so với độc xà bình thường cường hãn hơn rất nhiều, nhưng huyền thiết cũng không phải sắc bén bình thường, ngay cả quỷ khí nàng cũng có thể đâm vào thì đừng nói là một con rắn!

Xà huyết đầy trời, nhưng không có một giọt dừng trên người Thiên Thanh Hoàng!

Thu chủ thủ lại, Thiên Thanh Hoàng đi đến bên cạnh Hoan Lạc, xoay người ôm lấy nàng, lúc này mới nhìn về phía Tiêu Ngôn: “Đa tạ!” Nếu không phải hắn đến trước thì chỉ sợ Hoan Lạc đã gặp nạn, cho dù nói thế nào thì nàng đều phải cảm ơn hắn!

Tiêu Ngôn hơi vuốt cằm, biểu tình không có biến hóa, nhưng suy nghĩ trong lòng lại không bình tĩnh như mặt ngoài: “Không cần!”

Thiên Thanh Hoàng cũng không nói nhiều, ánh mắt đảo qua đỉnh núi đối diện, ôm Hoan Lạc đi về phía xe ngựa! Tiêu Ngôn thu hồi ánh mắt nhìn theo Thiên Thanh Hoàng lên thứ ở trên mặt đất, chuẩn xác mà nói là hai nửa thân rắn, một chút thâm trầm liền hiện lên.

“Ngô... Tiểu thư...” Hoan Lạc tỉnh lại trong lòng Thiên Thanh Hoàng, thấy mình bị tiểu thư ôm sắc mặt liền ứng đỏ: “Tiểu thư! Mau buông ta xuống!”

Thiên Thanh Hoàng thấy nàng như vậy mới yên tâm, ngoài miệng nhin không được trêu chọc: “Xấu hổ sao? Có phải thật sự muốn gả cho tiểu thư ta không?”

“Tiểu thư!” Thanh âm của Hoan Lạc mang theo buồn bực, tiểu thư lại bắt đầu đùa giỡn rồi!

“Được rồi! Không đùa ngươi nữa.” Thiên Thanh Hoàng buông nàng ra: “Cơ thể có thoải mái không?”

Hoan Lạc lắc đầu, bỗng nhìn đầu ngón tay có một chỗ có vết máu thì liền nghi hoặc, nàng bị thương bao giờ vậy a? Nhưng chút vết thương nhỏ này không nên để tiểu thư lo lắng, lo lắng liền che đi: “Ta không sao! Tiểu thư không cần lo lắng!”

“Ừ!” Thiên Thanh Hoàng cũng không hỏi nhiều, hai người cùng nhau trở lại xe ngựa, để Hoan Lạc đi ngủ cùng Hoan Hỷ xong, chỉ còn một mình nàng liền lấy sách, nhảy lên ngọn cây đối diện chỗ Hiên Viên Dịch ngồi xem.

Nhìn một hồi, Thiên Thanh Hoàng khép sách lại, sách này là phụ thân Goyard cho nàng, tất cả đều về Vu Cổ (Phù thủy), mà thanh âm ban nãy kia, nếu nàng không đoán sai thì hẳn rất giống cây sáo của Goyard, dùng để khống chế độc xà kia!

Nhắm mắt lại, Thiên Thanh Hoàng suy nghĩ cẩn thận về chuyện của Vu tộc một lần: Vô nhai, Goyard — Trình Qua — Qua — Qua phụ thân — Tộc trưởng — Tranh Hành! Thiên Thanh Hoàng đột nhiên mở to mắt, ba chữ rõ ràng kích động hiện lên trong đầu, Từ Hà thành!

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, nếu người đã dám chọc vào ta trước, thì đừng trách ta không khách khí!

Một đêm này, thực yên tĩnh...

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người lại tiếp tục lên đường, Hiên Viên Dịch mở mắt ra, vừa vặn thấy người vốn nên ngủ trong xe Thiên Thanh Hoàng đang ngủ đối diện hắn, kinh ngạc thiếu chút nữa rơi xuống đất, lập tức ôm chặt nhánh cây vượn cổ qua: “Hoàng tẩu! Sao người lại ở đây?”

Thiên Thanh Hoàng mở mắt, bên trong vô cùng tinh táo: “Có ý kiến?”

“Ách... Không có!” Hiên Viên Dịch lui cở, hấn nào dám có ý kiến, lập tức chân chó cười hi hi nhảy xuống chạy đi.

Khi đám người Thiên Thanh Hoàng chuẩn bị bỏ lại xe ngựa đi tiếp, thì thấy một chiếc xe ngựa xa hoa màu tím lại gần, sự xa hoa nhất thời hấp dẫn tầm mắt của mọi người, nhưng trên xe ngựa lại khắc một đồ văn phức tạp, rất nhiều người liếc mắt một cái đã nhận ra, đây là xe ngựa của Từ Hà thành!

Một đồ án phức tạp bao xung quanh một chữ “Hà” khiến người ta không thể xem nhẹ.

Phía sau xe có mấy con ngựa, bốn nữ tử hoàng y lập tức nhảy xuống, cung kính chờ phía trước xe, rất nhanh sau đó, một nữ tử che màn sa đi ra, một thân cầm y hoa bó, đầu đội kim xoa, cho dù không nhìn rõ bộ dáng của nàng, nhưng như vậy cũng cực mỹ.

“Ai nha! Đại tiểu thư đại giá không phải đùa đâu!” Nhìn đám người phía trước khoa trương, lập tức có người khinh thường ra tiếng, chính là Liễu Mi của Chuyên Môn phái. Nhưng Thu Nhượng Yên lại như không nghe thấy, không có so đo.

Lúc này Thu Nhượng Yên đã xuống xe ngựa, bốn nữ tử vây xung quanh nàng ta, mấy người cùng nhau hướng về phía đỉnh núi.

“Chạy đến nơi này khoe khoang, có quan trọng sao?” Minh Từ Tuyên cũng đi tới, đoàn người nhìn Thu Nhượng Yên như không tước cao ngạo đi qua trước mặt mà vô cùng khó chịu.

Không ai trả lời nàng, nhưng dù sao rất nhiều người đều đồng ý khinh thường Thu Nhượng Yên này!

Thiên Thanh Hoàng bỗng nghĩ tới tiểu tử Thu Triển Hạo, nàng nhớ hấn nói tỷ tỷ này có hay không đều giống nhau, hôm nay nàng lần thứ hai nhìn thấy cái gọi là Đệ nhất mỹ nhân, lần đầu tiên không chú ý vì nàng ta đứng phía sau Tô Như Tuyết, nhưng hôm nay bộ dáng cao ngạo không coi ai ra gì kia quả nhiên rất giống mẫu thân nàng ta, khiến người khác không có hào cảm.

Nghĩ xong, Thiên Thanh Hoàng lại có chút nhớ tiểu tử Thu Triển Hạo, đột nhiên rời đi nên còn chưa kịp gặp hấn!

“Tỷ tỷ!” Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng nghe thấy giọng nói quen thuộc, cảm giác mình như sinh ảo giác, đến tận khi thiếu niên mặc lam sam đứng trước mặt, nàng vẫn thấy không đúng: “Sao ngươi lại tới đây?” Hơn nữa còn cố tình chọn lúc nàng đang nhớ hấn.

Thu Triển Hạo nhìn Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt không thể tin, trên khuôn mặt trũng trạc cười khê: “Chẳng lẽ tỷ tỷ không muốn gặp ta?”

“Không có!” Thiên Thanh Hoàng cũng cười khê: “Vừa nãy thấy tỷ tỷ ngươi, ta bỗng nghĩ ngươi có đến hay không, không ngờ ngươi liền xuất hiện!”

“Tỷ tỷ thật sự có nhớ ta sao?” Thu Triển Hạo nhìn chằm chằm Thiên Thanh Hoàng, đôi mắt trong suốt phá lệ xinh đẹp.

Thiên Thanh Hoàng véo mũi hấn: “Đúng! Nhưng sao ngươi không đi cùng tỷ tỷ?”

Nghe xong, Thu Triển Hạo trầm mặt: “Xe ngựa của tỷ ấy chưa bao giờ để người khác vào, cho dù biết ta cũng đến nhưng không muốn đi chung.”

Ai! Thiên Thanh Hoàng thờ dài dưới đáy lòng, vỗ nhẹ vai hấn: “Một khi đã vậy, ngươi đi cùng chúng ta đi, vừa vặn có bạn!”

“Được!” Thu Triển Hạo lại vui vẻ, chỉ có ở trước mặt Thiên Thanh Hoàng, khuôn mặt nhỏ của hấn mới ấm nằng.

“Ai? Sao ngươi lại tới đây?” Hiên Viên Dịch một bộ anh em tốt chạy lại khoác vai Thu Triển Hạo.

Thu Triển Hạo lập tức thu hồi tươi cười, nhưng mặt cũng không cứng ngắt: “Cha bảo ta đến, không ngờ sẽ gặp mọi người!”

“Hai tỷ đệ các ngươi, một người theo phụ thân, một người theo mẫu thân, phân biệt thật rõ!” Hiên Viên Dịch trêu chọc nói; mà sắc mặt của Thu Triển Hạo nhảy mắt trầm xuống: “Mẫu thân ta không thích ta, phụ thân ngoại trừ bảo ta tập võ cùng làm việc ở ngoài thì rất ít cùng ta nói chuyện, tỷ tỷ cũng không thích ta...”

Yết hầu Thu Triển Hạo có chút nghẹn ngào, hấn không biết vì sao muốn nói, nhưng trong lòng thật sự rất ủy khuất, hấn nghĩ chỉ cần mình học võ công thật giỏi thì có thể sẽ được phụ thân khen ngợi, nhưng đáng tiếc cho tới giờ phụ thân chưa từng liếc hấn một cái; mà mẫu thân cũng luôn trầm mê trong quyền thế, chỉ thích nhất tỷ tỷ có tính cách giống bà!

Tỷ tỷ không những không để ý đến hấn mà còn chán ghét hấn, hấn chính là người đáng ghét nhất trong toàn bộ thành chủ phủ!

“Được rồi!” Một đôi tay hơi lạnh xoa hai má hấn, mang theo chút cảm giác mát mẻ, giọng nói lại khiến hấn nghe vô cùng thoải mái; ngẩng đầu lên, con ngươi ưu thương toàn bộ rơi vào mắt Thiên Thanh Hoàng.

“Tỷ tỷ...” Nhìn ánh ngược trong mắt Thiên Thanh Hoàng của mình, Thu Triển Hạo có chút luống cuống: “Ta...”

Thiên Thanh Hoàng xoa má hấn: “Đừng nghĩ nữa, đi thôi!”

“Ân!” Thu Triển Hạo rầu rĩ gạt đầu, chờ khi hấn vừa định nói gì đó thì Thiên Thanh Hoàng đã đi xa, lưu lại cho hấn một bóng lưng tiêu sái.

Khố Kỳ son rất thưa người ở, có thể nói là tuyệt tích. Vừa mới vào dãy núi Khố Kỳ, dưới mấy cây gỗ lớn đã có rất nhiều cỏ hoang và bụi gai, đám người trong võ lâm không thể không vung đao chém đi, ngẫu nhiên còn xuất hiện vài động vật nhỏ cùng độc xà, tất cả đều thành vong hồn dưới đao.

Bên Thiên Thanh Hoàng, Vũ Đức đi trước, dùng cổ tay không bị thương vung đao mở đường. Hiên Viên Dịch cùng Thu Triển Hạo cũng không nhàn rỗi, rút kiếm tiến đến giúp đỡ, ba người đi phía sau chậm rãi tiêu sái, rất thích ý.

Khác với người trong võ lâm từng bước từng bước đi về phía trước, Thu Nhượng Yên có bốn người che chở bên cạnh, đứng thẳng như nữ thần, tùy ý để bốn người nâng nàng ta đi. Nhìn thấy như vậy, hai đội nhân mã vừa chặt bụi gai vừa nhỏ vài ngụm nước bọt!

“Đầu óc của Thu Nhượng Yên này không phải có vấn đề chứ? Chạy tới nơi này còn muốn khoe khoang sao?” Minh Từ Tuyền trừng mắt to, không lý giải nổi hành vi của Thu Nhượng Yên.

“Kệ nàng ta đi, đi nhanh lên!” Minh Từ Nặc chém một bụi cây phía trước nói.

Minh Từ Tuyền liếc trắng mắt: “Ta nói này sư huynh, không phải ngươi coi trọng nàng ta chứ?”

Minh Từ Nặc hơi nhú mào: “Ta làm sao có thể coi trọng nữ nhân như vậy?”

Nghe vậy, Minh Từ Tuyền sang sảng nở nụ cười: “Ta biết mà, ánh mắt của sư huynh ta đâu kém như vậy!”

“Hừ!” Bên kia Liễu Mi cũng trừng mắt nhìn Thu Nhượng Yên đã đi xa, trong mắt đầy ý khinh thường, thanh cao cái con khi, nhìn xem ngươi cùng vài cái tỷ nữ kia có thể chống đỡ tới khi nào!

Ngược lại, Hà Kiều bên cạnh lại vẻ mặt si mê: “Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, quả nhiên rất giống tiên nữ!”

Liễu Mi hung hăng trừng hán: “Cho dù ngươi xem người ta vừa mắt, người ta cũng thấy ngươi chướng mắt!”

Hà Kiều thu hồi ánh mắt không có hảo ý nhìn về phía Liễu Mi: “Ngươi cảm thấy lần trước ta trừng phạt còn chưa đủ sao?”

Dứt lời, sắc mặt Liễu Mi lập tức trắng bệch, nàng làm sao quên được ác ma Hà Kiều này đối xử với nàng như thế nào?! Nghe hán nói vậy, thân thể nhẹn không được run rẩy lui về sau hai bước, lại bị bụi gai phía sau cào xước tay, lúc này mới hoàn hồn, miễn cưỡng cười: “Sư... Sư huynh nói gì vậy, chúng ta đi nhanh đi, bằng không sẽ không đuổi kịp bọn họ.”

“Hừ!” Thu ánh mắt lại, trong lòng hán không khỏi đắc ý: Liễu Mi ở Chuyên Môn phái là người kiêu ngạo mạnh mẽ, nay không phải còn ngoan ngoãn thần phục hán sao?

Ở phía sau đoàn người, Tiêu Ngôn một thân áo trắng không nhanh không chậm tiêu sái đi, ánh mắt thủy chung không rời nữ tử kia. Hán không biết tên nàng, nhưng bọn họ đã từng nói hai câu, chỉ tiếc lời duy nhất là nàng nói ‘Cảm ơn’, còn hán nói ‘Không cần’, hai chữ đối thoại này là vào lúc hai người cùng xuất hiện.

Đêm qua hán theo thói quen đứng ở nơi trống trải, không ngờ lại thấy nàng cũng đi tới bên hồ, hán không nhìn nàng, cũng không nói chuyện, nàng cũng không nói gì, hai người ăn ý vẫn duy trì trầm mặc, nhưng lại biết lẫn nhau tồn tại.

Sau đó hán nghe thấy tiếng cổ tiếu trong rừng cây, cứu được một tiểu nha đầu, không ngờ nha đầu kia là người bên cạnh nàng. Khi hán không có cách nào hạ gục măng xà, nàng lại dứt khoát chặt đứt nó làm hai nửa. Tại kia một khắc kia hán mới thật sự nhìn cô gái này. Không tính đẹp nhất, nhưng lại có một hơi thở cao quý làm người ta không thể bỏ qua, rõ ràng mới chỉ hơn mười tuổi, nhưng lại có vẻ bình tĩnh cùng ôn trầm.

Tính hán đậm mực, rất ít chú ý một người, ở Minh Tông, cho dù một đệ tử có ngày nào cũng xuất hiện ở trước mặt hán, hán cũng chưa chắc nhớ rõ. Nhưng cô gái này, chỉ một cái liếc mắt kia hán liền nhớ kỹ nàng, hơn nữa suốt một đường, ánh mắt luôn không chịu không chế nhìn về phía nàng, loại cảm giác không tự chủ như vậy vẫn là lần đầu tiên xuất hiện! Chỉ có thể nói người này rất đặc biệt!

Thiên Thanh Hoàng tất nhiên cũng biết có một người đang nhìn mình chăm chú, nhưng nàng không chủ động quay đầu hoặc muốn kết giao với hán, tuy nàng không chán ghét, vì từ đêm qua mà nói, nàng bây giờ còn nợ hán một ân tình, nhưng ở thời điểm thích hợp nàng sẽ trả lại cho hán, nàng không thích đem việc này bắt tại ngoài miệng, chính mình nhớ rõ là tốt rồi!

“Tỷ tỷ, ngươi có mệt không?” Phù Linh nhìn Thiên Thanh Hoàng, lấy lòng hỏi, bàn tay nhỏ bé kéo một mảnh áo nàng, một chút cũng không dám buông ra!

Thiên Thanh Hoàng nhìn nàng như vậy, nhẹ nhàng cười, tuy nàng không thích Phù Linh tính kế mình, nhưng tiểu nha đầu này trong khoảng thời gian qua đã chuộc lỗi rất nhiều, dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, nàng từ tâm nhân so đo cùng một đứa nhỏ như vậy làm gì? Bàn tay sờ sờ đầu nàng như Hoan Hỷ: “Ta không sao, ngươi mệt à?”

“Không có!” Phù Linh nhanh chóng lắc đầu, một chút nàng cũng không mệt, chỉ là không có người nói chuyện cùng nàng, nàng sợ Thiên Thanh Hoàng sẽ bỏ quên nàng; không ngờ Thiên Thanh Hoàng lại thân thiết sờ đầu nàng như vậy, khiến nàng nhất thời vui vẻ lên, làm sao còn biết mệt hay không.

Thiên Thanh Hoàng gỡ bàn tay nhỏ nắm góc áo mình ra, dưới ánh mắt không yên của Phù Linh chợt nắm lấy: “Ngươi còn chưa nói cho ta biết ngươi bao nhiêu tuổi nha!”

“Dạ?” Phù Linh còn chưa kịp hoàn hồn từ chuyện Thiên Thanh Hoàng nắm tay nàng, nàng biết Thiên Thanh Hoàng không thích đụng chạm với người xa lạ, cho nên nàng đến đây lâu như vậy, nhiều nhất cũng chỉ được nắm góc áo Thiên Thanh Hoàng, ngoại trừ Hoan Hỷ Hoan Lạc thì cũng chỉ có Thu Triển

Hạo được Thiên Thanh Hoàng đựng tới, nhưng hiện tại đại tỷ lại đang chủ động nắm tay nàng: “Tỷ tỷ... Ngươi tha thứ cho ta?” Giống như không thể tin hỏi.

Thiên Thanh Hoàng xoa tay nàng: “Chỉ cần ngươi chân thành, ta liền tha thứ cho ngươi!”

“Cảm ơn tỷ tỷ!” Phù Linh kích động ôm cổ Thiên Thanh Hoàng, trong mắt chất chất, hai giọt nước mắt liền như vậy rơi xuống.

“Được rồi! Không có việc gì!” Thiên Thanh Hoàng hơi thả nhẹ khí nhu hòa, càng làm nội tâm Phù Linh thêm kích động, mọi tủi thân cho tới giờ rốt cuộc không nhịn được nữa khóc ra, bà vai nhỏ bắt lực run run.

Vì nàng đùa giỡn tâm cơ nên Thiên Thanh Hoàng không thể không giữ nàng bên người, nhưng như vậy cũng mất đi sự tín nhiệm của bọn họ. Hoan Hỷ cùng Hoan Lạc không để ý tới nàng, Hiên Viên Dịch cũng không nói chuyện cùng nàng, Thiên Thanh Hoàng càng không cần nói. Tuy bọn họ không nói gì đã thương người, nhưng thái độ hồ hững lại như một con dao vô hình lăm lăm: nàng cũng không dám nói chuyện phiếm với bọn họ, nàng sợ, chỉ dám im lặng để ý giúp Thiên Thanh Hoàng.

Nàng nghĩ Thiên Thanh Hoàng vĩnh viễn cũng không tha thứ cho mình, nhưng không ngờ tỷ tỷ chẳng những tha thứ mà còn đối xử với nàng tốt như vậy!

“Tỷ... Tỷ...” Phù Linh nhìn xuống tiếng nước nỏ, trả lời vấn đề Thiên Thanh Hoàng vừa hỏi: “Ta năm nay mười tuổi!”

Thiên Thanh Hoàng có chút kinh ngạc, nhìn Phù Linh cao gầy như vậy, nàng nghĩ đã mười hai a, không ngờ mới mười tuổi, thì ra nhỏ như vậy!

“Được rồi! Đừng khóc, ta không thích nước mắt!” Thiên Thanh Hoàng dùng khăn lau khô nước mắt của nàng, nói.

“Dạ! Ta không khóc!” Vừa nghe Thiên Thanh Hoàng không thích, Phù Linh lập tức nuốt nước mắt lại, một bộ muốn chảy nhưng không chảy được, rất đáng thương!

“Lúc ngươi đi ra là từ nơi này sao?” Thiên Thanh Hoàng nắm tay Phù Linh đi, nhìn bộ dáng nàng, trong lòng than nhẹ: Đúng là vẫn còn là một đứa nhỏ a!

Nghe vậy, Phù Linh lắc đầu: “Ta không rõ, ta được đại trưởng lão công ra, lúc ấy chỉ lo chạy, không nhớ đường a!”

“Nói một chút về chuyện Hiên tế tộc đi!” Thiên Thanh Hoàng nhìn xa xa, nói.

Thiên Thanh Hoàng hỏi, Phù Linh cũng không chút giữ lại, chậm rãi nói: “Hiên tế tộc bắt đầu hình thành là vì hiên tế tổ tiên cùng Thần, Thần nữ của Hiên tế tộc có thể đọc ý chỉ của Thần, sau đó nhấn dùm, muốn trở thành thần nữ thì phải trải qua lễ rửa tội Thần trị, được Thần ban cho sức mạnh, thi pháp, có khả năng phong hoá vũ, bảo mưa thuận gió hoà!”

“Thần nữ Hiên tế tộc vĩnh viễn chỉ có thể ở điện Hiên tế, nơi duy nhất có thể đi là tế đàn. Sau này đến tuổi, mỗi thần nữ đều phải cùng dâng sớ mạnh nhất trong tộc kết hợp, sinh hạ nữ nhi là đại thần nữ kế tiếp! Đây là truyền thừa của thần nữ.”

“Không phải chứ? Nếu như sinh con trai thì sao?” Hoan Hỷ nhìn không được sáp miệng lại gần, khuôn mặt bánh bao nổi lên tò mò, nếu chỉ sinh nam không sinh nữ thì sao a?

“Không có khả năng!” Phù Linh kiên quyết phủ định: “Có thần lực tồn tại, thần nữ vĩnh viễn đều sinh hạ nữ anh, chưa từng có nam anh xuất hiện!”

“Lại còn có chuyện như vậy sao?” Hoan Hỷ kinh ngạc.

“Người cao nhất cảm quyền là thần nữ sao?” Thiên Thanh Hoàng đối với cái chuyện chỉ sinh nữ nhi gì kia một chút cũng không thêm để ý.

“Không phải!” Phù Linh lắc đầu: “Tín ngưỡng cao nhất là thần nữ, nhưng thật sự nắm giữ tất cả lại là trưởng lão. Thần nữ cần thanh tâm quả dục tu luyện, mọi lúc quan trọng đi ra đều là dùng thần lực vì tộc nhân tiêu trừ kiếp nạn, ngoài ra thời gian còn lại đều đứng ở điện Hiên tế.”

“Vậy không phải còn thảm hơn ta sao?” Hiên Viên Dịch cũng lại gần góp vui, hẳn vì không chịu không nổi hoàng cung mới nhiều lần trốn đi, nhưng hẳn là hoàng tử, ít nhất còn có thể đi chơi, mà thần nữ này thì thật thảm!

“Không tính là thảm đi?” Phù Linh như không có cảm giác gì.

Thiên Thanh Hoàng nhìn Phù Linh, đột nhiên có chút đau lòng vì đứa nhỏ này, vừa sinh ra đã bị sắp đặt tất cả, không có tự do, không được làm những thứ bình thường nhất, thậm chí thứ đơn giản như là thân tình cũng không nhất định có, tuy mọi thứ đều không thảm như nàng, nhưng cũng tương tự a.

Tay Thiên Thanh Hoàng nắm Phù Linh hơi dùng sức, nếu như nói vừa nãy nàng vì thái độ mà tha thứ, thì hiện tại nàng vì đau lòng mà tiếp nhận! Nàng tuyệt đối sẽ không để đứa nhỏ này cứ như vậy cả đời!

“Gào...” Một tiếng hổ rống bỗng vang vọng núi rừng.

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 25: Tiểu Bạch Hồ Không Có Tiết Tháo* [(*): Tự Trọng, Danh Dự]

“Rống rống...” Hai tiếng hồ rống chấn thiên làm người ta kinh hãi đảm chiến; khi cơ thể cao lớn uy mãnh xuất hiện ở trước mắt mọi người, lập tức phá tan sự can đảm của đám nhân sĩ.

“A! Là một con hồ a!”

“Có hồ! Chạy mau!”

“Trời ơi, sao lại có một con hồ lớn như vậy?”

Cơ thể dài hai thước, hồ văn hắc bạch giao nhau, cái đầu lớn vuron lên càng làm nó thêm cao, trên trán có một chữ ‘vương’ lớn, đôi mắt trùng trùng, khí thế vương giả mười phần, thì ra đây là Bạch Hồ chi vương khó gặp, ‘Rống!’ lại một tiếng gào dài, Hồ Vương vung một chưởng đánh xa những người muốn tập kích nó, những người kia lập tức miệng phun máu tươi ngã trên mặt đất.

“Rống rống!” Nhưng khi chuẩn bị có người muốn xông lên công kích tiếp, Hồ Vương lại đột nhiên rống hai tiếng rồi xoay người nhảy vào rừng cây, trong nháy mắt biến mất không thấy bóng.

“Đi? Sao con hồ này lại chuyển hướng?”

“Không phải thấy nhiều người nên sợ chứ?”

“Không đúng đâu, dựa theo tính cách của loài hồ, nó sẽ không dễ dàng tha cho chúng ta như vậy!”

“Vù vù...”

“Vù vù...” =. =!!!! Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt đầy hắc tuyến nhìn cái tên dùng miệng cắn chặt góc áo mình, nơi này chỉ sợ chỉ có nàng biết Bạch Hồ Vương kia vì sao không tới đây, hơn nữa hai tiếng rống to sau cùng, rõ ràng là nhìn nàng rống.

“Đi? Sao lại có một con hồ nhỏ ở trong này?” Hiên Viên Dịch ngạc nhiên nhìn tiểu tử phía trước, buông góc áo Thiên Thanh Hoàng ra, tò mò muốn sờ thử, liền thấy tiểu gia hỏa hồ trùng mắt, làm cho hắn không thể không dừng tay.

“A! Con hồ này tính tình thật không nhỏ!” Hiên Viên Dịch nhìn lại cảm thấy thật độc.

“Tiểu thư! Con hồ nhỏ đến đây lúc nào?” Hoan Hỷ cũng áp mặt lại gần, vô cùng hiếu kỳ nhìn nó.

“Tỷ tỷ! Hình như nó rất thích người nha?” Phù Linh nhìn kia con hồ nhỏ vô cùng thân thiết cọ cọ Thiên Thanh Hoàng, cười nói.

“Tỷ tỷ! Nó là con của con hồ kia sao?” Con người thu thủy của Thu Triển Hạo trong suốt, đưa tay muốn sờ con hồ nhỏ. Khác với ban nãy, con hồ nhỏ an tĩnh để Thu Triển Hạo sờ đầu nó. Nhìn thấy vậy, Hiên Viên Dịch đứng một bên xem uất hận cắn răng, tiểu tử thói này!

“Đừng vậy!” Thiên Thanh Hoàng ngồi xổm xuống, đối diện cùng con hồ nhỏ, nhìn mắt hồ hưng phấn nhìn mình, không đợi Thiên Thanh Hoàng nói, nó đã nhảy lên dùng đầu lưỡi thô rất liếm mặt nàng. Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt hắc tuyến, tựa hồ cảm giác được cảm xúc của nàng biến hóa, con hồ nhỏ không dùng đầu lưỡi nữa, mà dùng cái đầu tròn tròn cọ cọ trên cổ nàng. Bộ dáng chân chó kia bị Hiên Viên Dịch tổng sỉ vả nghiêm trọng khinh bỉ!

“Tiểu thư! Tiểu gia hỏa này đang lấy lòng nha!” Nhìn bộ dáng con hồ nhỏ đáng yêu, vẻ mặt mọi người đều ngập ý cười, ngay cả Hoan Lạc ít cười hình như cũng rất thích nó, quả nhiên, nữ nhân đối với những động vật đáng yêu không có lực miễn dịch.

“Vù vù...” Con hồ nhỏ hô vài tiếng với Thiên Thanh Hoàng, con người trong suốt lộ ra vẻ thật cẩn thận, một bộ sợ Thiên Thanh Hoàng không cần nó. Thiên Thanh Hoàng nhìn mà trán ướt mồ hôi, thật không biết tiểu gia hỏa này vì sao lại muốn đi theo nàng. Nam hoàng vô cùng nguy hiểm, chẳng lẽ còn muốn nàng mang theo một sủng vật đi cùng? Tiểu gia hỏa này còn chưa lớn, vốn không có nhiều lực sát thương, tuy nàng cũng rất thích, nhưng mang theo chính là trời buộc. Ở núi rừng làm Vương không muốn, chạy tới trêu chọc nàng làm cái gì?

“Chân chó! Không tiết tháo!” Hiên Viên Dịch uất hận quay đầu, con hồ nhỏ kia không đối xử công bằng với hắn!

Bên này hiếu kỳ nhìn con hồ nhỏ, bên kia cũng có người phát hiện con hồ này, vài người vô lâm liềm cầm binh khí đi tới, oán hận trùng trùng nhìn con hồ nhỏ, chấp tay đối đám người Thiên Thanh Hoàng: “Các vị, con hồ lớn kia đã thương huynh đệ của chúng ta, cho nên thỉnh các vị đem con hồ nhỏ này giao cho chúng ta xử trí!”

“Dựa vào cái gì?” Hoan Hỷ lập tức nổi giận: “Đã thương hắn là lão Hồ Vương, sao các người không đi tìm con hồ lớn mà ngược lại chạy tới nơi này bắt nạt một con hồ nhỏ?”

“Hừ!” Nam nhân cầm đầu hừ lạnh: “Tiểu nha đầu thì biết cái gì, cái này gọi là cha sai con chịu, con hồ lớn kia đã chạy mất, tất nhiên ta phải tìm con hồ nhỏ bảo thù!”

“Buồn cười thật!” Hiên Viên Dịch đi tới chiếm vị trí bên cạnh Hoan Hỷ, bảo vệ Thiên Thanh Hoàng ở sau người, Vũ Đức không nói gì, cũng lấy đao đứng lại gần cùng ngăn cản tầm mắt của bọn họ.

“Chứ không phải là sợ hồ lớn lên muốn tìm hồ nhỏ xà hận sao? Cái gì mà ‘cha sai con chịu’ chứ, đối trá!”

“Xú tiểu tử! Ngươi nói cái gì?” Một người trong đó lập tức muốn rút kiếm, lại bị người cầm đầu ngăn cản: “Lão Nhị, không được xúc động!”

Dứt lời, lão đại kia lại nhìn về phía mấy người, bất quá ánh mắt cuối cùng dừng lên người Thiên Thanh Hoàng ngồi xổm trước mặt Tiểu hồ vương, theo thái độ của vài người kia, có lẽ nàng mới người trung tâm của nhóm người này: “Cô nương! Tại hạ không phải cố ý muốn mạo phạm, nhưng vừa nãy Hồ Vương đã đã thương huyệch đệ của chúng ta, thỉnh cô nương giao tiểu súc sinh kia cho chúng ta xử trí!”

“Tỷ tỷ!” Phù Linh nhìn mắt Thiên Thanh Hoàng, tuy không biết Thiên Thanh Hoàng sẽ trả lời thế nào, nhưng nàng tin Thiên Thanh Hoàng sẽ không giao con hồ nhỏ này ra...

“Trước khi ta còn chưa tức giận, cắt!” Thiên Thanh Hoàng cuối cùng cũng bắt đầu vuốt đầu Tiểu Hồ Vương, đầu không ngừng, lời nói thản nhiên nhưng lại mang uy nghiêm khiến người ta không thể kháng cự.

“Cô nương! Chúng ta chính là người của Ngọc Hà Thượng Quan Trang, cô nương cần gì vì một con hồ nhỏ mà làm vậy?” Xuất thân cũng mang ra, ý uy hiếp rõ ràng.

“Xi!” Hiên Viên Dịch nhin không được xuy cười ra tiếng, không phải hấn cố ý, nhưng hấn thật sự muốn cười đám người đàn độn này, ngoan ngoãn cắt đi không phải tốt hơn sao, lại còn cố tình mang xuất thế ra để uy hiếp. Một Thiên Thanh Hoàng dám trước mặt bao nhiêu người chém giết nhị thành chủ Tử Hà thành chẳng lẽ còn sợ cái gì mà Thượng Quan Trang sao?

“Các vị nên đi đi! Tiểu thư nhà ta không thích nói chuyện!” Hoan Lạc đứng dậy, vừa vận chận đón ánh mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng.

“Hừ! Tiểu nha đầu! Đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, địa vị của Thượng Quan Trang chúng ta trong chốn võ lâm không phải thứ các người đụng được!” Lão đại kia lại nói, nhưng lần này hiên nhiên có chút tức giận.

“Đại ca! Nói vô nghĩa nhiều như vậy làm gì, cứ đoạt con hồ kia lại không phải là được sao, lão tử bây giờ còn trọng thương hôn mê, cục tức này sao nuốt xuống!” Lão nhị lại mở miệng, tay vẫn không rời chuỗi kiếm.

Lão đại nâng tay tiếp tục ngăn cản hấn, ánh mắt sắc bén đảo qua mỗi người: “Các người nhất quyết không giao sao?”

“Không giao? Chẳng lẽ người còn biện pháp cứng rắn nào?” Hiên Viên Dịch khinh thường, đây là giang hồ sao? Đúng là man di không phân rõ phải trái!

“Khanh!” Đao kiếm rời vỏ: “Các vị nếu không thuận thì đừng trách chúng ta không khách khí!”

“Khanh!” Hiên Viên Dịch, Hoan Hỷ cùng Thu Triển Hạo đồng thời rút kiếm, đại đao của Vũ Đức vẫn nắm trong tay, chuẩn bị tư thế chiến đấu!

Mà lúc này Thiên Thanh Hoàng bỗng đứng lên, chậm rãi quay đầu nhìn đám người, thanh âm lạnh như băng lộ ra giận dữ: “Không muốn chết! Cút!”

Một chữ cuối cùng mang theo nội lực, mắt thường có thể thấy được khí lãng khuếch tán bốn phía, mấy người vây quanh bọn họ nhất thời bị cỗ khí lãng đánh trúng, thân thể không chịu nổi bay ra ngoài, tuy không bị thương, nhưng cũng không dám coi khinh Thiên Thanh Hoàng.

“Ngươi...” Lão Nhị đứng dậy muốn tức giận mắng, lại bị lão đại ngăn cản, thâm trầm nhìn Thiên Thanh Hoàng một cái, xoay người: “Đi!”

“Nhưng đại ca...” Lão nhị còn không cam lòng đã bị lão đại trừng mắt trở về.

“Nữ tử kia thực lực sâu không lường được, cùng bọn họ đối nghịch chẳng khác nào tự tìm đường chết! Đi thôi!” Lão đại tâm như gương sáng.

“Hừ!” Hiên Viên Dịch thu kiếm vào vỏ, xoay người liền thấy tiểu bạch hồ như chó Nhật xoay quanh Thiên Thanh Hoàng, nhất thời lại đen mặt, thật khó tưởng tượng vừa nãy hấn lại bảo vệ cái đồ không tiết tháo này!

Tiêu Ngôn nhẹ nhàng thờ ra, lại phát hiện tay mình đã không tự chủ nắm thành quyền, nhất thời có chút mê hoặc, vừa nãy hấn lo cho nàng sao? Biết rõ những người đó không thể gây thương tổn cho nàng nhưng hấn vẫn xuất hiện cảm xúc lo lắng! Thì ra hấn cũng học được cách lo cho người khác?

“Đi đi! Đi tới nơi người nên đi!” Thiên Thanh Hoàng đẩy nhẹ con hồ nhỏ, muốn để nó rời đi.

“Vù vù!” Con hồ nhỏ lập tức lác lác cái đầu, dùng răng cắn góc áo Thiên Thanh Hoàng, hai mắt mờ lớn, sợ Thiên Thanh Hoàng không cần nó!

...!!!!Thiên Thanh Hoàng tiếp tục rơi hắc tuyến, kéo áo khỏi miệng con hồ nhỏ, đứng dậy đi về phía trước, nhưng được hai bước lại phát hiện góc áo hơi nặng, quay đầu nhìn, tiểu gia hỏa kia lại cắn. Kéo ra, đi tiếp, lại cắn! Lại kéo, lại đi, tiếp tục cắn!

Rốt cục, Thiên Thanh Hoàng cũng nổi giận: “Đừng đi theo ta nữa!”

“Vù vù!” Con hổ nhỏ cúi đầu không biết về mặt, nhưng lực cắn áo lại tăng, sống chết không buông.

“Phốc!” Nhìn bộ dáng chân chó khoẻ mạnh kháu khỉnh, mấy người lập tức phì cười; rốt cục, Thu Triễn Hạo đi ra giật nhẹ góc áo Thiên Thanh Hoàng:
“Tỷ tỷ! Mang nó đi cùng đi!”

“Không!” Nếu là ở Hoàng thành hay sơn trang, nàng đều không ngại nuôi một tiểu tử, nhưng bây giờ đường đi vô cùng nguy hiểm, mang theo nó chẳng khác nào hại nó!

“Vù vù...” Tiểu tử kia cũng phát hiện Thiên Thanh Hoàng ghét bỏ nó, lập tức áp sát vào Thiên Thanh Hoàng, dùng hai cái chân nhỏ ôm chặt đùi nàng, cái đuôi cộp dài không ngừng lắc lư, một bộ chân chó làm người ta cười vắng.

“Nó thực sự là hổ sao?” Hiên Viên Dịch tiếp tục si vờ, không chỉ không có uy nghiêm của đế vương rừng rậm mà ngược lại so với câu cẩu cẩu còn chân chó hơn. Trời ơi, không phải đầu thai nhầm chứ?

“Tiểu thư! Giữ nó lại đi!” Hoan Hỷ cũng gia nhập cầu tình.

“Tiểu thư! Nó thực... đáng yêu, nó thực thích người!” Vũ Đức có chút ngốc nghếch biểu đạt ý tứ của mình, sau đó ngại ngùng cười với Thiên Thanh Hoàng.

“Tỷ tỷ...” Phù Linh giật nhẹ góc áo Thiên Thanh Hoàng, ý tứ thực rõ ràng.

“Được rồi! Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng thờ dãi nhìn thứ trên đùi, nó thích thế nào thì thế ấy đi.

Biết Thiên Thanh Hoàng không còn đuôi nó nữa, con hổ nhỏ nhảy xuống cắn góc áo nàng, vẫy đuôi, lắc lư bốn chân chạy theo. Hiên Viên Dịch trừng mắt hung hăng khinh bỉ nó!

Dạ ngộ bầy sói:

Ban đêm, một đám người đều tự ở trong rừng ăn ngủ, bốn phía đều vang lên tiếng lửa, Thiên Thanh Hoàng ngồi trên một tảng đá, mà con hổ nhỏ ngồi bên cạnh nàng, cái đầu tròn tròn thích ý dựa vào đùi nàng ngủ khiến mấy người xung quanh nhìn mà ghen tỵ.

“Tỷ tỷ!” Thu Triễn Hạo ôm kiềng đi tới bên Thiên Thanh Hoàng, ghen tị nhìn tiểu bạch hổ, sau đó hỏi: “Tỷ tỷ không cho nó một cái tên sao?”

“Tên?” Thiên Thanh Hoàng khẽ vuốt lông nó, nuôi sủng vật nên để nó có một cái tên, nhưng nàng lại không coi tiểu tử này là sủng vật, nàng còn muốn đợi khi nào nó tự rời đi a. Nhưng lại nghĩ tiểu tử kia ý lại nàng như vậy, không chừng ước muốn chẳng thể thành sự thật!

“Gọi là Khâu Táp đi!” Thiên Thanh Hoàng nói, đây là cái tên ở kiếp trước nàng dùng khi nhặt được một con chó lưu lạc.

“Khâu Táp! Cái tên thật đặc biệt!” Thu Triễn Hạo nhẹ nhàng cười, đưa tay sờ lỗ tai Khâu Táp, Khâu Táp giật giật lỗ tai, nhưng vẫn nhắm mắt ngủ yên, hai người nhìn mà đều nhịn không được cười khế.

“Tỷ tỷ! Khâu Táp lớn lên ngoại trừ giống hổ thì những cái khác không chút nào giống cả, người xem có con hổ nào dựa vào con người ngủ như vậy không? Hơn nữa bị sỏ vào cũng không tỉnh!” Thu Triễn Hạo nhíu mày nói.

“Đúng vậy! Nói nó là chó Nhật hoặc mèo đại lười thì còn có người tin!” Hiên Viên Dịch ngồi lại gần, vô cùng đồng ý với lời của Thu Triễn Hạo.

Thiên Thanh Hoàng không đáp, chỉ yên lặng vuốt lông con hổ nhỏ.

Đột nhiên, Khâu Táp giật mình mở mắt, khí thế sắc bén dọa Hiên Viên Dịch cùng Thu Triễn Hạo cả kinh. Khâu Táp đứng thẳng dậy, mắt hổ đảo qua bốn phía, toàn thân nghiêm túc đề phòng.

“Hoàng tâu! Nó làm sao vậy?” Trên mặt Hiên Viên Dịch có chút sợ hãi, không rõ tại sao cục bông trắng kia một khắc trước vẫn là con mèo lười, một khắc sau lại lập tức khấn trương, thiếu chút nữa hù chết hẳn!

Thiên Thanh Hoàng vuốt lưng Khâu Táp để nó thoải mái, bên tai nghe tiếng bước chân tất tất sách sách: “Nếu như ta đoán không sai thì hẳn là bầy sói!”

“Trước xuất hổ khẩu, sau ngộ bầy sói!”

Rất nhanh sau đó, lời của Thiên Thanh Hoàng liền được chứng thật, khi ánh mắt lục u lóe ra trong rừng rậm, lập tức vang lên hàng loạt tiếng thét to: “Sói! Trời ơi! Có sói!”

“Khốn khiếp! Ban ngày là hổ, buổi tối là sói! Nơi này rốt cuộc là nơi quỷ quái gì?”

“Sói! Rất nhiều sói!”

“Mau đốt củi đi, sói sợ lửa!” Không biết là ai nói câu này, tất cả đều nhanh chóng nhặt cành khô vẩy thành một đồng đốt lên. Có mấy người vốn phân

tán ở các góc khác cũng tụ tập đến cùng giúp.

“Tiểu...” Hoan Lạc đứng dậy muốn đến gần Thiên Thanh Hoàng, nhưng đầu bỗng có chút mê muội, dùng sức lắc lắc một chút, loại cảm giác này lại biến mất. Hoan Lạc không để ý nhiều nữa, lập tức bước chân: “Tiểu thư! Chúng ta cũng đi qua đi!” Tuy bọn họ sẽ không bị sói ăn, nhưng nhiều một chút vẫn an toàn hơn.

“Ừ!” Thiên Thanh Hoàng cũng biết đạo lý này, đứng dậy vỗ vỗ đầu Khâu Táp bảo nó đi theo.

“A! Là người...” Có một người võ lâm nhận ra Thiên Thanh Hoàng chính là người ngày ấy ở Từ Hà thành động thủ. Nhưng không đợi hắn nói nhiều, bảy sói đã đến gần, tất cả lập tức cảm vũ khí đề phòng.

Người nọ hoàn hồn trong khiếp sợ xong cũng cảm vũ khí đi xa một chút, ngày đó hắn tận mắt thấy tất cả, cho nên đối với công phu cùng thủ đoạn của chủ tử ba người này vô cùng rõ ràng, hắn cũng không muốn vô cớ trải nghiệm.

Đám người tụ lại tạo thành một cái vòng lớn, bên ngoài đều là thù hạ, chỉ có số ít chủ nhân được bảo hộ bên trong. Thiên Thanh Hoàng nâng mắt nhìn, xem ra người tới thật sự không ít, võ lâm nhân sĩ rải rác khoảng bốn trăm, thế gia khoảng hai trăm, những người này là tới trước, chưa kể phía sau còn hàng loạt người sẽ lục tục tới, nói cách khác còn có thể tiếp tục gia tăng.

Bảy sói càng ngày càng nhiều, một đám nhảy qua bụi cây lại gần, ánh lửa chiếu sáng khiến tất cả đều thấy rõ, mười con trăm con năm trăm con... Sói còn đang không ngừng gia tăng.

Toàn bộ khoảng trống nhanh chóng bị một mảnh lục u vây quanh, đám người bị dồn trong ba tầng bảy sói, chúng nghe răng trợn mắt, nước miếng chảy ròng ròng, không biết đã bị đối bao lâu, bọn chúng nhìn chăm chăm nhóm người như ngay sau đó sẽ lập tức xông lên ăn luôn, làm cho người xem kinh hãi đảm chiến!

Nhưng sau đó, mọi người đều phát hiện đám sói này tuy vây quanh bọn họ, nhưng lại không nóng nảy công kích, hình như đang chờ cái gì đó.

“Ngao ô!” Một tiếng sói to rõ phá vỡ trời đêm yên tĩnh, tiếp theo như muốn đáp lại, đám sói cũng ngẩng đầu thét dài: “Ngao ô!” Thanh âm vang vọng như thiên quân vạn mã, nếu không phải sinh mệnh đang nguy hiểm, chỉ sợ đã có người cảm thán thương thức.

“Ngao ô!” Một tiếng rống dài áp chế, bảy sói như được huấn luyện chia làm hai bên, lộ ra một đường đi đến. Tiếp đó, một vật thể tuyết trắng xuất hiện, mỗi bước đều ưu nhã mạnh mẽ khiến người ta thấy cảnh đẹp ý vui, bất quá nơi này cũng chỉ có một mình Thiên Thanh Hoàng nghĩ vậy!

Trên trán Lang Vương có một cáo mao đám đậm kim sắc, rất giống một cái vương miện làm nó càng thêm cao quý.

“Rống!” Một tiếng hổ rống lập tức vang lên. Hiên Viên Dịch sợ hãi nhảy dựng, kinh hồn chưa định trừng mắt nhìn Khâu Táp: “Ta nói này tiểu đệ, lúc người muốn rống có thể báo trước một tiếng không a, bất thành linh như vậy hù chết người có lá gan nhỏ rồi!”

Những người chung quanh ngoại trừ Thiên Thanh Hoàng đều có cảm giác không khác Hiên Viên Dịch là bao, Thu Triển Hạo tuy không nói gì, nhưng nhìn sắc mặt trắng bệch sẽ biết. Tất cả mọi người đều đang tập trung tinh lực đối phó với địch nhân mà bên người lại đột nhiên nghe thấy tiếng hổ rống, không sợ mới lạ!

Thiên Thanh Hoàng tán thưởng nhìn Khâu Táp, tuy nhỏ một chút, chân chó một chút, nhưng cũng rất ra dáng Bạch Hổ Vương. Chỉ bằng một tiếng rống này, năng quyết định nhận nó!

“Ngao ô!” Tuyết Lang Vương nhìn về phía Bạch Hổ, sau đó ưu nhã đi tới đứng trước mặt Khâu Táp, ánh mắt không tốt nhìn nó.

“Rống!” Lại là một tiếng rống, Khâu Táp cũng bước lên vài bước đứng đối diện Bạch Lang Vương, cặp mắt trong suốt dữ dằn trừng nó.

Những người xung quanh lửa thấy một màn như vậy đều bị hấp dẫn, hổ lang tranh chấp, nhưng con sói này lại đủ lợi hại, mà con hổ kia hình như hơi nhỏ một chút cũng dám đấu lại sao?

“Ngao!” Rốt cục, Khâu Táp cũng nhảy lên đánh về phía Lang Vương, Lang Vương nhanh nhẹn né tránh, vừa rơi xuống đất lập tức lộn trở lại, một sói một hổ xoay vòng đánh nhau, bụi đất mù mịt.

“Ngao ô!” Đàn sói ngửa mặt lên trời thét dài như muốn trợ uy cho Lang Vương. Cuối cùng, Lang Vương cũng cắn một ngụm lên cổ Khâu Táp, nhưng cũng chỉ vừa mới cắn được, bởi vì ngay sau đó nó đã bị một đại lực đánh văng ra, con hổ nhỏ cũng được Thiên Thanh Hoàng cứu về bên người.

“Rống rống!” Khâu Táp bất mãn lại muốn lên, nhưng bộ lông bắt đắc dĩ bị Thiên Thanh Hoàng niết chặt trong tay không dám động, chỉ có thể trừng mắt nhìn Lang Vương.

“Ngao ô!” Lang Vương lui về giữa bảy sói, ngửa mặt lên trời thét dài, sau đó bảy sói vốn xao động bắt an hoàn toàn bạo phát! Đám sói như được mệnh lệnh, không có kỵ lửa lớn trước mặt, mạnh mẽ phóng qua quyền lửa nhảy vào đám võ lâm nhân sĩ!

“A! Đám súc sinh này vào được, mau giết nó đi, mau giết nó đi!”

“A! Nó cắn được đuôi ta!”

“Đại ca! Đại ca thế nào rồi? Đừng chết a!”

“Hoan Hỷ, cẩn thận!” Nhìn một con sói đứng sau lưng Hoan Hỷ, Hiên Viên Dịch lập tức muốn lại gần giải cứu, nhưng đã thấy Hoan Hỷ như phía sau có mắt, đầu không quay lại nhưng kiếm đã đảo vòng xuyên qua bên hông đâm vào bụng sói.

“Oa! Lợi hại!” Hiên Viên Dịch vô cùng bội phục, quay đầu nhìn Hoan Lạc cũng giống Hoan Hỷ, một đao giết một sói, sạch sẽ lưu loát. Mà Thu Triển Hạo có vẻ nhu nhược cũng không yếu thế, kiếm vũ trong tay bay nhanh, đám sói tới gần hắn đều bị đâm chết.

Tay trái của Vũ Đức có chút cổ hết sức, nhưng Hoan Lạc ngẫu nhiên lại giúp hắn một chút nên cũng không bị thương.

Mùi máu tươi bắt đầu tràn ngập! Có sói, cũng có người! Xác sói chết đã chồng thành núi nhỏ, nhưng vẫn có con xông lên tiếp tục, cuộn cuộn không ngừng; biết rõ phía trước là cái chết, nhưng chúng lại không do dự, vẫn vô cùng hung ác.

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nhìn tất cả, sói hung tàn, nàng đã sớm biết!

“Tỷ tỷ!” Sắc mặt Phù Linh trắng bệch nắm chặt tay Thiên Thanh Hoàng! “Không sao!” Thiên Thanh Hoàng xoa tay nàng an ủi, ánh mắt đảo qua đám người không ngừng hợp lại giết sói, cuối cùng dừng lại trên người một thân áo trắng cách đó không xa, hắn không động thủ, mấy người Minh Tông phía trước đã hoàn toàn ngăn được bầy sói ở vòng ngoài, hắn lẳng lặng đứng, con người vô ba vô lạn, giống như tất cả không liên quan tới hắn.

Như cảm giác được ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng, Tiêu Ngôn quay đầu lại, nhưng Thiên Thanh Hoàng đã dời đi trước một khắc!

“Tiểu thư! Làm sao bây giờ a! Bầy sói này không giết được!” Cho dù có giết xong, bọn họ cũng mất rất nhiều lực.

Thiên Thanh Hoàng suy nghĩ, bỗng vươn tay về phía một cây cỏ thụ cách đó không xa, toàn bộ lá cây đều bóc ra bay về phía nàng. Vung tay lên, điệp từ thoát nhìn như yếu nhất thời biến thành phi tiêu bén nhọn lao về phía trán hoặc cổ họng đàn sói. Trong chớp mắt, thấy sói chết đầy đất. Đám người may mắn thấy một màn này lập tức kinh hãi, không ngờ có một cao thủ đến đây.

Mà đoàn người của Thượng Quan Trang thì lập tức bị dọa, đồng thời cũng thán phục vì không đối địch với nàng, bằng không chỉ bằng chiêu thức ấy cũng đủ để tất cả chết sớm!

“Hoàng tâu! Thật lợi hại a!” Ánh mắt Hiên Viên Dịch vô cùng sùng bái, Thu Triển Hạo mím môi không nói, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng.

Ngay cả Vũ Đức cũng không ngờ tiểu thư lại có thân thủ như thế, nhất thời càng thêm kính nể!

Thiên Thanh Hoàng không để ý tới ánh mắt của mọi người, cầm lấy một mảnh lá cuối cùng đặt lên miệng; thanh âm thanh thúy dần dần vang lên, thanh âm không lớn nhưng lại mang theo lực đạo cường đại xuyên thấu, trong phạm vi mấy trăm mét đều có thể nghe được.

Thanh âm này vừa vang lên, bầy sói trong nháy mắt dừng xao động, ngay cả những con đang công kích cũng dừng lại, sau đó ánh mắt thị huyết tán đi, dần dần bắt đầu có sói bỏ chạy.

Mười con... Hai mươi con... Một trăm con... Dần dần, bầy sói vốn vây kín lập tức thưa thớt, đến khi chỉ còn Lang Vương cùng đồng xác sói.

Thiên Thanh Hoàng tiếp tục thổi đến khi Lang Vương cuối cùng cũng rời đi, đợi tới khi không còn thấy bóng dáng đàn sói, Thiên Thanh Hoàng mới ngừng thổi!

“Hoàng... Hoàng tâu... Thật lợi hại a...” Hiên Viên Dịch nói ra tiếng lòng của mọi người, bọn họ chỉ có thể đau khổ chém giết bầy sói, vậy mà bọn chúng lại bị nhạc thanh của nàng dẫn đi.

Mà đúng lúc này, Thiên Thanh Hoàng lấy lá cây trong miệng ra, một ngụm máu tươi cũng phun theo.

“Người sao rồi?” Một bóng trắng chợt lóe ngăn cản những người vốn muốn đỡ Thiên Thanh Hoàng, Tiêu Ngôn nhanh chóng điểm huyết đạo của nàng, giúp nàng ngồi xếp bằng xuống, nội lực dọc theo bàn tay không ngừng truyền qua. Nhạc thanh kia tuy không mang nội lực, nhưng cũng cần nội lực để thổi. Lúc này khi đỡ nàng hắn mới phát hiện nàng vốn đang bị thương, hơn nữa hình như chỉ mấy ngày trước.

“Không sao.” Thiên Thanh Hoàng nói có chút hư nhược, lần trước bị thương nàng giấu được Hiên Viên Tuyệt, không ngờ lần này chỉ một âm công cũng khiến nàng vết thương cũ tái phát, bởi vì nàng xem thường địch nhân nên mới kém chút mất mạng, ngay cả hỏa mị cũng đã ngủ say, hiện tại còn chưa tỉnh!

“Tiểu thư! Tại sao lại chảy máu a!” Hoan Hỷ ngồi xổm trước mặt Thiên Thanh Hoàng, khuôn mặt bánh bao lo lắng, vừa nãy thiếu chút nữa chết nàng rồi.

Hoan Lạc ngăn cản đám người muốn đến gần cảm ơn xong mới đi qua, đau lòng nhìn tiểu thư nhà mình, sau đó lấy một viên đan dược nuốt vào miệng nàng.

“Ngọc bích hoàn!” Minh Từ Tuyên đứng một bên cả kinh kêu to, nhưng lập tức bị Minh Từ Nặc bịt kín miệng. Tuy hắn cũng kinh ngạc nhưng sẽ không thất thố như vậy.

Minh Từ Tuyên mở to mắt, bên trong vẫn chứa đựng kinh ngạc. Ngọc bích hoàn là thần dược trong thần dược, tuy không thể cải tử hồi sinh, nhưng dù có bị trọng thương thế nào, chỉ cần còn một hơi thở, ngọc bích hoàn cũng có thể cứu sống! Nhưng ngọc bích hoàn luyện chế cực kỳ khó, cho dù có, cũng là thiên kim khó cầu, Minh Tông bọn họ cũng chỉ có chương môn mới có hai viên!

Thu Triển Hạo cũng nhận ra đó là viên thuốc thiên kim khó cầu, nhưng hắn không kinh ngạc, hắn biết tỷ tỷ không phải người bình thường, hơn nữa có này viên thuốc này, nàng sẽ không sao!

“Khụ khụ!” Thiên Thanh Hoàng khụ hai tiếng, máu đen lại phun ra, Hoan Lạc vừa muốn cầm khăn tay lau đi, lại phát hiện có người còn nhanh hơn nàng.

Tiêu Ngôn nhẹ nhàng lau vết máu bên môi Thiên Thanh Hoàng, thần sắc bất mãn: “Người biết rõ bây giờ không thể sử dụng nội lực mà còn cạy mạnh, chẳng lẽ không biết thương tiếc chính mình hay sao?”

Tiêu Ngôn vừa dứt lời, năm người Minh Tông liền lấy ánh mắt như nhìn sinh vật lạ xuyên qua hắn: “= Đây là sư tôn sao? Chắc chắn? Thật sự? =”

Cái người kia là cái người không xem thứ gì vào mắt, đậm mạc vô cùng, một nửa biểu tình trên mặt cũng không có, không để ý đến ai, cho dù mỗi ngày ở trước mặt hắn cũng chẳng biết? Cái người kia là sư tôn sao? Sư tôn dám một cước đá sư phụ bọn họ bay xa?

Hắn đang quan tâm người khác sao? Hình như còn tức giận? Không phải chứ?!!

Tiêu Ngôn đương nhiên biết bọn họ kinh ngạc, chính hắn cũng rất kinh ngạc, nhưng khi hắn thấy nàng phun máu ngã xuống, hắn không nghĩ ngợi nhiều chỉ muốn ôm lấy nàng, biết nàng vì vết thương cũ tái phát còn muốn vận nội lực cứu người, hắn lại bỗng có cảm giác tức giận!

“Không cần người quan tâm!” Thiên Thanh Hoàng hạ mặt, những việc nàng làm đều có lý do, không cần người khác giáo huấn.

“Triển Hạo lại đây!” Thiên Thanh Hoàng ngoắc Thu Triển Hạo, đợi Thu Triển Hạo lại gần liền đưa tay cho hắn, lập tức vịn đứng lên, dựa thân mình suy yếu vào hắn. Thu Triển Hạo tuy nhỏ tuổi hơn Thiên Thanh Hoàng nhưng lại cao hơn nàng nửa cái đầu, để nàng dựa vẫn có thể.

Cảm giác Thiên Thanh Hoàng dồn trọng lượng vào người mình, Thu Triển Hạo có chút mất tự nhiên, nhưng cũng vô cùng vui vẻ, trước kia đều là Thiên Thanh Hoàng ôm hắn, hiện tại hắn ôm người ôm lại là hắn, cảm giác rất tốt a!

So với sự vui vẻ của Thu Triển Hạo, Tiêu Ngôn lại có chút mất mát, bàn tay trắng trơn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của nàng, nhìn nàng bị người khác ôm vào ngực, hắn cảm thấy vô cùng chói mắt. Ngay cả một con hổ cũng có thể gần gũi với nàng, còn hắn thì không, bởi vì, không có tư cách!

“Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng dựa vào Thu Triển Hạo, cũng không nhìn người phía sau, hai người cùng nhau bước đi, Khâu Táp chăm chú đi theo Thiên Thanh Hoàng, mà phía sau cũng có một đồng người che chở cho nàng.

Đến khi Thiên Thanh Hoàng tiêu sái đi xa, Minh Từ Tuyên mới thật cẩn thận nhìn Tiêu Ngôn: “Sư tôn! Chúng ta đi tiếp chứ?”

Nhưng áo trắng lại chợt lóe, nhất thời không còn thấy bóng dáng Tiêu Ngôn, lưu lại đám người một bộ biểu tình tập mãi thành quen, sau đó nhận mệnh thu thập tốt lên đường.

Đoàn người một lần nữa tìm chỗ nghỉ ngơi, dưới sự trợ giúp của ngọc bích hoàn, vết thương của Thiên Thanh Hoàng đã ổn định, nhưng muốn khỏi thì còn rất lâu, thẳng đến hừng đông, đoàn người mới lại xuất phát.

“Tỷ tỷ! Kia chính là Thiên nhai chi cốc!” Phù Linh chỉ vào nơi mây mù sương lớn cách đó không xa nói.

“Không phải chỉ là một vách núi đen sao?”

“Bên này là vách núi đen, bên kia cũng là vách núi đen, nhưng hai bên vách núi lại cách nhau trăm trượng, ở dưới hình thành một thâm cốc nghìn trượng, trong cốc rất nguy hiểm, cho dù có là võ lâm cao thủ đi xuống cũng không chắc đến nơi. Đây là biên giới giữa đại lục cùng Nam hoang cho nên mới gọi là Thiên nhai chi cốc!” Phù Linh giải thích.

Khi bọn họ đi đến vách núi đen, nơi đó đã có rất nhiều người, tất cả đều đứng gần vách núi nhìn cầu treo đen thui.

Một đầu cầu treo đâm sâu vào vách đá, một khác đầu khác bị bao phủ trong lớp sương khói mờ mịt, nhìn mãi cũng không tới cuối, phía dưới là vực sâu vạn trượng, hai đầu cầu có vẻ không chắc chắn, tất cả chỉ dám vây lại gần chứ không dám đi lên.

“Trời ạ! Như thế này thì đi thế nào?”

“Cứ lác lác thế kia ai mà dám!”

“Không phải muốn giết người chứ?”

“Hừ! Các người đều sợ thì tránh ra để lão tử đến thử!” Mọi người còn đang oán giận thì bỗng một nam tử hơn hai mươi đi ra, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người nhảy lên trên, nhất thời cầu treo bắt đầu lay động, hắn từ kia lập tức đứng không vững, cũng may nhanh tay bắt được cầu treo mới không ngã xuống, nhưng không ngờ xích sắt kia lại quá trơn, hắn từ nắm không chặt, ‘a’ to một tiếng rơi xuống, nhanh chóng biến mất trong mây!

Sự thay đổi này dọa lui một đám người, hắn từ vừa nảy võ công không thấp, không ngờ lại rơi xuống, nơi này sâu không thấy đáy, ngã xuống có quỷ biết còn mạng hay không!

“Tiểu thư! Chúng ta làm sao bây giờ?” Về mặt Hoan Lạc cũng trầm trọng, muốn đi qua rất khó, muốn toàn bộ đều qua lại càng khó!

Thiên Thanh Hoàng trầm ngâm một lát, nhìn về phía Phù Linh hỏi: “Đây là đường duy nhất?”

Phù Linh gật đầu: “Hai bên Thiên nhai chỉ có một đường duy nhất, có lẽ còn cách khác đi khác, nhưng chờ tìm ra được cũng không biết đến ngày nào tháng nào, cho nên đây là con đường duy nhất; trước kia cầu treo rất chắc chắn, nhưng không biết tại sao lại bị chặt mất mấy dây, lần trước lúc chúng ta trốn đi vẫn còn, giờ không còn chắc chắn là có người cố ý làm vậy!”

“Ta mang Phù Linh đi qua, những người khác trở về!” Thiên Thanh Hoàng lập tức hạ quyết định.

“Tiểu thư! Chúng ta...” Hoan Hỷ muốn đi theo Thiên Thanh Hoàng, nhưng cũng biết nàng đi theo chỉ là trời buộc, cho nên lời muốn nói tiếp theo đành nuốt về.

“Hoàng tẩu! Để người đi mạo hiểm như vậy, hoàng huynh ta sẽ lo lắng a!” Hiên Viên Dịch không đồng ý, tuy hắn biết tình cảm của Hoàng tẩu với người tên Đông Phương kia rất sâu, nhưng chuyện cứu tử nhất sinh thế này vì sao phải nàng tự mình mạo hiểm?

“Vù vù!” Khâu Tập cắn góc áo Thiên Thanh Hoàng, tỏ vẻ nó cũng không đồng ý.

Thiên Thanh Hoàng không nề mặt: “Hoan Hỷ, Hoan Lạc, đây là mệnh lệnh, Hiên Viên Dịch, nếu ngươi còn muốn ta dạy võ công thì về cho ta. Triển Hạo, ngươi cũng không cần đi!”

“Chúng ta...”

“Tỷ tỷ, ta...”

“Đủ rồi!” Thiên Thanh Hoàng quát lạnh, cuối cùng nhìn về phía Vũ Đức: “Võ công của ngươi không tệ, tố chất cũng tốt, nếu chỉ ở võ lâm thì vĩnh viễn không khá lên được. Nếu cho ngươi ra chiến trường, ngươi có đồng ý không?”

“Ta... Ta đồng ý!” Vũ Đức gật đầu thật mạnh, hắn vẫn biết tiểu thư cứu mình là có nguyên nhân, nhưng không ngờ lại là cái này.

“Ngươi có thể đi Tây Hạ tòng quân, có thể trở thành tướng lĩnh hay không còn phải xem bản lĩnh của ngươi!”

“Ta biết! Tà tiểu thư!” Vũ Đức chân thành nói lời cảm tạ, hắn cũng muốn vào binh, nhưng vẫn không có cách hạ quyết tâm, nhưng nay nhìn tiểu cô nương này, hắn rốt cục đã hạ quyết tâm!

“Được rồi! Các ngươi đi đi!” Thiên Thanh Hoàng nói.

“Tiểu thư! Để chúng ta nhìn ngươi qua được không?” Hoan Hỷ vẫn lo lắng.

“Đi mau!” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nói, không còn chút đường sống thương lượng.

Rốt cục, mấy người không tình nguyện nâng bước chân, mà Khâu Tập cũng bị Hiên Viên Dịch ôm chặt không cho theo.

Xác định mấy người đã đi xa, Thiên Thanh Hoàng mới ôm lấy Phù Linh: “Đi thôi!” Nàng dứt khoát quyết định, nhưng lại không biết, bởi vì quyết định này mà khi nàng trở về sẽ nhìn thấy trường hợp tan nát cõi lòng đến thế nào!

“Tỷ tỷ! Vì sao lại đuổi bọn họ đi?” Phù Linh khó hiểu hỏi, nhưng không được Thiên Thanh Hoàng trả lời.

“Xem đi! Lại có một người nữa chịu chết!”

“Lại còn là một nữ nhân ôm theo một tiểu oa nhi a, các nàng không phải muốn chết đến điên rồi chứ?”

Trong khi mọi người thất chùy bát thiết nói chuyện, Thiên Thanh Hoàng đã vững vàng đứng trên cầu treo, bộ pháp nhẹ nhàng bắt đầu cất bước về phía trước, từng bước một đi cực kỳ cẩn thận, cầu treo tạm thời không sụt mẻ.

“Trời ơi! Nữ tử này là một cao thủ a!”

“Nàng không phải là người tới qua dùng lá cây giết sói sao?” Có người nhận ra Thiên Thanh Hoàng.

“Oa! Thì ra là nàng, trách không được nàng dám đi lên.”

Thiên Thanh Hoàng không để ý đến thanh âm phía sau, cước bộ nhẹ nhàng nhìn như rất thoải mái, nhưng chỉ có nàng biết nàng phải cẩn thận bao nhiêu, rất nhanh, thân ảnh của nàng đã biến mất trong sương mù, cầu treo dưới chân như ẩn như hiện, chỉ có thể dựa vào cảm giác bước đi!

Phù Linh ôm chặt Thiên Thanh Hoàng, ngay cả thở mạnh cũng không dám, bởi vì nàng biết các nàng hiện tại rất nguy hiểm, mà sự khản trương của Thiên Thanh Hoàng nàng cũng có thể cảm nhận được.

Đi một lúc lâu, hai người rốt cục cũng thấy được vách núi đối diện, nhưng ngay trong nháy mắt này, cầu treo lại lay động kịch liệt. Thiên Thanh Hoàng bỗng trượt chân, hai người cùng nhau rơi xuống!

Phù Linh nhắm chặt mắt, cắn răng mới không để mình kêu to ra tiếng, nhưng nàng lại đột nhiên thấy thân thể không ngừng lay động, thử mở mắt ra, lập tức thấy Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt nghiêm trọng, một tay nắm chặt đầu cầu, một tay ôm chặt nàng,

“Tỷ tỷ...” Phù Linh muốn khóc, nhưng lại cố gắng nhịn xuống, nàng biết hiện tại không thể gia tăng áp lực cho Thiên Thanh Hoàng.

Thiên Thanh Hoàng cắn răng, nàng biết tay mình đã bắt đầu trượt dần, bên kia có người bước lên cầu treo lên nàng rất khó giữ chắc.

Thiên Thanh Hoàng nhìn vách núi cách nơi này còn có bốn năm mươi thước, nếu nàng một mình đi qua thì khẳng định có thể, nhưng bây giờ nàng lại mang theo Phù Linh! Cúi đầu nhìn cô nhóc sợ phát khóc, trong lòng đã có quyết định! “Nha đầu, bộ dáng người bây giờ không đẹp đâu!”

“Tỷ tỷ! Bây giờ mà còn cười được a!” Phù Linh muốn động, nhưng không dám động.

Thiên Thanh Hoàng cười khê, tâm tư vẫn nặng nề trở nên thoải mái: “Phù Linh, người nhớ kỹ cho ta, tỷ tỷ không ghét người, chưa từng ghét, cho nên người cũng không được ghét tỷ tỷ, biết không?”

Phù Linh vừa định hỏi nàng làm sao, lại cảm giác thân mình bị nâng lên, cơ thể không chịu khống chế bay về phía vách núi đen, vừa tới nơi liền thấy Thiên Thanh Hoàng nhanh chóng rơi xuống, nhưng nàng lại thấy tỷ tỷ đang cười, cười vô cùng xinh đẹp, nhưng lại khiến người ta tan nát cõi lòng: “Tỷ tỷ...”

“Hoàng Nhi...” Một tiếng la tê tâm vang lên, một thân ảnh khác bỗng từ cầu treo nhảy xuống, chẳng sợ phía dưới là vực sâu vạn trượng, cũng chẳng màng do dự!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Thiên Nhai Chi Cốc Tâm Chết Hay Là Buông?

“Tỷ tỷ...” Phù Linh sau khi rơi xuống đất lập tức nhào đến bên vách núi, đáng tiếc đã sớm không còn thấy Thiên Thanh Hoàng, bên tai lại vang lên lời Thiên Thanh Hoàng vừa nói, nước mắt như tràn châu đứt dây: “Tỷ tỷ! Vì sao lại làm như vậy a! Phù Linh không đáng!”

“Tỷ tỷ...” Phù Linh tê tâm gọi to, nhưng Thiên Thanh Hoàng đã không thể nghe thấy!

Hoa Úc ở xa ngàn dặm bỗng thấy trong lòng đau xót, hẳn biết Hoàng Nhi chắc chắn đã gặp chuyện không may, thân ảnh chợt lóe bay ra ngoài: “Hoàng Nhi...”

“Rống!” Khâu Tạp bị Hiên Viên Dịch túm chặt cũng cảm giác được điều gì đó, nó không để ý tới đau đớn trên người, tránh thoát khỏi Hiên Viên Dịch, quay đầu chạy nhanh lại!

Thiên Thanh Hoàng cảm giác được cơ thể đang rơi nhanh, gió bên tai tấp vào mặt sinh đau, không kinh hoàng, không sợ hãi, cũng không giãy dụa, khuôn mặt bình thường cười nhẹ, đây là giải thoát, là thoải mái, là hồn nhiên. Thiên Thanh Hoàng chưa từng thấy nhẹ nhàng như vậy, không cười nhạo, không giết chóc, không kiêu này kiêu sau, nếu có cũng chỉ là một chút muốn hồn phách trôi đi trong thiên địa, nhưng từ nay về sau lại không còn Thiên Thanh Hoàng nữa!

“Hoàng Nhi...” Một tiếng la lên giống như đến từ chân trời. Sao nàng lại nghe thấy tiếng của Hiên Viên Tuyết a? Có phải vì sắp chết nên xuất hiện ảo giác không?! Nhưng mà, tâm tư vẫn không chịu khống chế run run. Nàng bỗng nhiên muốn sống...

Nhưng, cũng chỉ là trong nháy mắt. Tất cả những gì đã trải qua ở kiếp trước kiếp này lần lượt xẹt qua trước mặt, từng thương từng đau, từng hận từng oán, tất cả như đang tái hiện lại... giờ khắc này, Thiên Thanh Hoàng lại có thể bình thần nhìn, không phát điên, cũng không thể không khống chế. Thì ra lúc một người phải chết, thật sự có thể buông xuôi tất cả... Nàng nghĩ đến Hiên Viên Tuyết, nghĩ đến con người bao hàm thâm tình, trái tim lại run rẩy, nhưng cũng không làm nàng giãy dụa quá mức, nhớ tới những lời mình từng nói, nàng bỗng phát hiện, kỳ thật nàng cũng không yêu Hiên Viên Tuyết đến vậy, có lẽ chỉ vì hắn là người duy nhất khiến nàng có cùng cảm giác, cho nên nàng đã ngộ nhận là yêu...

“Hiên Viên Tuyết! Giờ ta buông tha chàng... Ta từng nói sẽ kéo chàng xuống địa ngục, nhưng ta đã quên nói cho chàng biết, sau khi ta chết sẽ không có hồn phách, ngay cả địa ngục, cũng không thể chứa chấp ta...”

Cuối cùng, Thiên Thanh Hoàng nhắm hai mắt lại, thân mình thẳng tắp rơi vào đáy cốc, một khắc trước khi mất đi ý thức, nàng bỗng cảm giác như mình được ôm lấy, độ ẩm quen thuộc, Long Tiền Hương dễ ngửi...

“Không...” Sau khi Thiên Thanh Hoàng rơi xuống, có một người cũng đi theo nhảy xuống, thấy nàng lọt vào trong nước, hẳn cũng không chút do dự đâm xuống. Đợi tới khi vớt được thiên hạ trong nước lên lại thấy nàng hô hấp rất mỏng, tùy thời đều có thể biến mất.

Hiên Viên Tuyết ôm cơ thể Thiên Thanh Hoàng dần dần lạnh như băng đặt lên bụi cỏ, dùng nội lực hong khô quần áo cho nàng, lại lục tìm hai đan dược đút cho nàng, ngón trỏ run rẩy thăm dò hơi thở của nàng. Đối mặt với giờ khắc này, thì ra Hiên Viên Tuyết hẳn cũng sợ hãi phát run, đối mặt với sự uly

hiếp của cái chết hẳn không sợ, đối mặt với Thái Hậu hẳn không sợ, đối mặt với văn võ bá quan hẳn cũng chưa từng sợ, nhưng bây giờ hẳn mới chân thực cảm nhận được cảm giác này. Đầu ngón tay chạm được vào hơi thở ấm áp, lúc này hẳn mới như từ địa ngục lên thiên đường, còn sống!

Hiên Viên Tuyệt kích động ôm Thiên Thanh Hoàng vào lòng, ôm thật chặt: “Hoàng Nhi! Hoàng Nhi của ta! ...”

Hồi lâu sau, Hiên Viên Tuyệt mới buông Thiên Thanh Hoàng, vén tóc nàng lên nhìn, nhìn khuôn mặt vô kỳ bình thường nhưng lại khiến hẳn yêu sâu đậm, chỉ có trời mới biết hẳn nhớ nàng bao nhiêu, mọi chuyện vừa thu xếp xong đã lập tức đến đây, kết quả lại biết nàng đã đi lên xích sắt, vừa đuổi kịp thì lại thấy hình ảnh nàng ngã xuống cùng nụ cười giải thoát tuyệt cùng câu nói tan nát cõi lòng kia!

“Hoàng Nhi! Ta không cho nàng chết! Hiên Viên Tuyệt không cho Thiên Thanh Hoàng chết! Nàng có nghe thấy không?” Hiên Viên Tuyệt nắm chặt tay, một câu kia của Thiên Thanh Hoàng như tảng đá chặn trong lòng làm hẳn khó chịu muốn chết.

Nhìn dung nhan nàng an tĩnh ngủ, không để ý nàng có nghe được không, hẳn cũng bá đạo tuyên bố: “Thiên Thanh Hoàng! Ta mặc kệ nàng có đồng ý hay không, Hiên Viên Tuyệt ta đời này kiếp này đều là phu của nàng, dù lên trời xuống đất cũng đừng nghĩ thoát khỏi ta... Nếu nàng dám biến mất, ta sẽ hủy diệt tất cả những gì nàng để ý, mang tất cả đi chôn cùng nàng!”

Tiếp đó, nụ hôn có chút run rẩy hạ xuống cánh môi lạnh như băng, hai tay xiết chặt để bản thân cảm giác nàng còn tồn tại. Suốt đêm lên đường, đã mấy ngày liền không ngủ, cho nên ở giờ khắc này rốt cục không chịu nổi, trước mắt tối sầm ngã xuống!

Không biết qua bao lâu, Thiên Thanh Hoàng mới run rẩy lông mi, ‘Còn sống’? Đây là ý thức duy nhất của nàng, nhưng, khi nàng cảm nhận được cái ôm ấm áp cùng Long Tiên Hương quen thuộc kia lại nhất thời không biết nói gì cho phải.

Hẳn thật sự đã đến, không phải là ảo giác của nàng! Khi nàng rơi xuống đã muốn buông tha tất cả, nhưng nghĩ đến hẳn, nàng lại thấy tim đập nhanh, thì ra nàng quyến luyến như vậy.

Mở mắt ra, ánh vào mi mắt là dung nhan nặng nề ngủ, khuôn mặt tuần tú có chút tái nhợt, nhưng lại không ảnh hưởng tới tuần mỹ, hẳn như đứa con cưng của trời, một nam tử như thần!

Vén sợi tóc trên mặt hẳn ra sau tai, vừa nẩy hình như nàng ngã vào trong nước, mà hẳn cũng nhảy xuống theo, cho nên mới cứu được nàng.

“Hiên Viên Tuyệt! Vì sao chàng lại tới?” Tại sao luôn xuất hiện, để rồi luôn ảnh hưởng tới tâm tình của nàng, để rồi lại vì nàng mà liên tiếp gặp chuyện xấu...

Thiên Thanh Hoàng cử động cơ thể cứng ngắc ngồi dậy, dùng nội công điều tức xong mới truyền nội lực vào người Hiên Viên Tuyệt, cảm giác thân thể hẳn suy yếu, nàng hơi có chút đau lòng. Đồ ngốc này không phải lại ngày đêm lên đường chứ? Bằng không sao có thể yếu như vậy, lại còn đến bây giờ vẫn chưa tỉnh!

Đưa nội lực vào xong, Thiên Thanh Hoàng nằm xuống bên cạnh hẳn, mặt đối mặt nhìn Hiên Viên Tuyệt, trước kia ở hoàng cung, mỗi ngày hẳn đều ôm nàng vào trong ngực, lúc ấy hẳn luôn là người nhìn bộ dáng nàng khi ngủ, còn nàng thì chưa từng nhìn hẳn, bởi vì nàng sống thoải mái như một con mèo được nuông chiều, người luôn đi ngủ trước là nàng. Được hẳn ôm, cảm giác rất an toàn.

Hiên Viên Tuyệt rất tuần mỹ, thiên hạ này không mấy người có thể so sánh với hẳn, Hoa Úc đẹp là lạnh và yêu, mà hẳn đẹp là như thần như tiên, nếu nói Hoa Úc đẹp mơ hồ nam nữ, như vậy Hiên Viên Tuyệt tuần mỹ chính là nam thuần; cương nghị, bá đạo, thần thánh!

Có lẽ Hình Từ Tiêu và Tiêu Ngôn, còn có rất nhiều mỹ nam khác cũng không kém, nhưng tất cả lại không giống hẳn, khí chất của hẳn để khí thế đế vương, là loại khí thế liếc mắt cũng làm người ta rung động.

“Hô!” Thiên Thanh Hoàng dời ánh mắt khỏi khuôn mặt Hiên Viên Tuyệt, sờ sờ cái bụng xẹp lép, bắt đầu suy nghĩ tìm chút đồ ăn.

Nơi này chắc là Thiên nhai chi cốc, hai mặt là hai vách núi đen giáp nhau, ở giữa có một sơn cốc trống trải, nơi bọn họ vừa ngã xuống là một cái hồ không lớn nhưng rất sâu, xung quanh đều là thảo được thiên kim khó mua, tuy không có gì nguy hiểm nhưng cũng không thể bắt cần.

Thiên Thanh Hoàng đi tới bên cạnh hồ nước, lập tức cảm nhận được hàn ý tập nập, nước hồ lạnh như băng, nhưng lại trong suốt thấy đáy, mấy con cá to mọng bơi qua bơi lại, Thiên Thanh Hoàng vui vẻ: “Bữa tối hôm nay, chính là ngươi!”

Tay cầm sợi tơ, dùng nội lực bắt nó thẳng ra, sợi tơ kia như có sức sống bay về phía hồ nước, xuyên ngang qua đàn cá, đợi đến khi Thiên Thanh Hoàng kéo lên đã được ba con. Ba con cá không ngừng vùng vẫy, nhưng không thể tránh thoát.

Thiên Thanh Hoàng xách ba con cá về, thuận tay hái được vài cái lá to tròn bóng.

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyệt tỉnh lại vừa vặn thấy Thiên Thanh Hoàng đang xách cá về, trái tim vốn kinh hoàng dần yên ổn, ánh mắt dừng lên người mấy con cá: “Hoàng Nhi chuẩn bị nướng cá sao?”

“Tỉnh rồi à!” Thiên Thanh Hoàng thấy hẳn tỉnh lại cũng rất vui, dơ cao tay cầm cá lên nói: “Để ta cho chàng chút mới mẻ!”

Dưới ánh mắt chăm chú của Hiên Viên Tuyệt, Thiên Thanh Hoàng lưu loát mổ bụng cá, rửa sạch, sau đó xuyên vào một nhánh cây, dùng huyền thiết chùy thủ cắt nhỏ. Huyền thiết rét lạnh, vừa chạm vào miếng thịt đã khiến chúng băng lạnh!

“Không ngờ Hoàng nhi có thể làm vậy a!” Hiền Viên Tuyết nhìn bộ dáng Thiên Thanh Hoàng không chút ướn át bản thủ, khẽ cười nói.

“Ném thử đi!” Thiên Thanh Hoàng cũng không nói nhiều, trực tiếp đặt một miếng thịt lên miệng hắn.

Có thể ăn sao? Hiền Viên Tuyết rất muốn hỏi, nhưng xuất phát từ sự tin tưởng với Thiên Thanh Hoàng, hắn vẫn mở miệng ra, chỉ cần là Hoàng Nhi cho, cho dù là độc dược hắn cũng đồng ý ăn.

Nhưng trái ngược với suy nghĩ ban đầu, lúc ăn vào quả thật rất tốt, miếng thịt lạnh lẽo ngon miệng mang theo chút vị, không biết Thiên Thanh Hoàng cho gì vào bên trong mà có chút cay, có chút mặn, nhưng rất ngon!

“Ăn ngon không?” Thiên Thanh Hoàng hỏi, nhưng ngay sau đó lại có một miếng thịt được đặt đến bên miếng.

Hiền Viên Tuyết cười hàm chứa, đầu ngón tay lướt qua lưỡi nàng, cảm nhận cơ thể nàng nhẹ run: “Ngon lắm!”

“...” Thiên Thanh Hoàng không nói gì, tuy không đủ gia vị nhưng vì nơi này không bị ô nhiễm, hương vị ngon tinh thuần, nhưng thật ra khó được mỹ vị.

Ăn xong, Thiên Thanh Hoàng cuối cùng cũng trở lại chính đề: “Sao chàng lại đến đây?” Nàng nhớ Tây Hạ cách nơi này rất xa, sao hắn lại đi nhanh như vậy.

Hiền Viên Tuyết nghe vậy nhìn thật sâu nàng: “Nếu ta không đến, có phải nàng sẽ rời xa ta không?”

Thiên Thanh Hoàng nghẹn lời, trong giây phút sinh tử kia, rõ ràng nàng đã từng nghĩ vậy, nhưng giờ nàng bỗng thông suốt một số chuyện, chỉ có điều khi bị Hiền Viên Tuyết hỏi thẳng, nàng lại không biết trả lời ra sao.

“Chúng ta nhanh đi tìm đường ra đi! Phù Linh trở về một mình nên ta lo!” Thiên Thanh Hoàng lảng sang chuyện khác, nhưng sự lo lắng kia là thật, Phù Linh tuy là thần nữ, nhưng đám người kia lại có ý mưu phản, rất nguy hiểm, không lo không được.

“Đi thôi!” Hiền Viên Tuyết cũng không làm nàng khó xử, có một số việc không cần phải nói, để ở trong lòng tự biết là tốt rồi.

Thiên Thanh Hoàng tạm yên tâm, đợi Hiền Viên Tuyết đứng dậy, hai người cùng chọn một phương hướng nâng bước, tuy sắc trời đã dần tối, nhưng bọn họ biết nơi này không thể ở lâu, thoát ra càng sớm càng tốt.

Trên đường đi có thấy hai cỗ thi thể, chắc đây là thi thể của đám người võ lâm phía trên, nhưng bọn họ không may mắn như hai người, cho nên chỉ có kết cục thịt nát xương tan.

Thiên Thanh Hoàng đột nhiên nghĩ đến người làm nàng rơi khỏi cầu treo. Nếu để nàng biết là ai, nàng nhất định sẽ lột da, róc xương hắn! (Tuyết ca, ca xác định đi :v)

Sắc trời ngày một tối, ngoại trừ hai bên là tuyết địa thì không còn đường ra. Đi mãi, Thiên Thanh Hoàng cũng bắt đầu có chút sốt ruột, nhưng vẫn duy trì cảm xúc bình tĩnh như trước, cố gắng không để ảnh hưởng đến tâm tình của bản thân.

“Hoàng Nhi! Đừng cử động!” Hiền Viên Tuyết đột nhiên kêu lên, nhưng Thiên Thanh Hoàng đã bước chân đi qua, sau đó phía dưới đột nhiên xuất hiện một cái động lớn, Thiên Thanh Hoàng không phòng bị lập tức rơi xuống. Hiền Viên Tuyết không hề nghĩ ngợi cũng nhảy theo ôm chặt Thiên Thanh Hoàng vào lòng.

“Ầm!” Hai người rớt cục cũng rơi xuống dưới, nhưng cũng cùng lúc đó là tiếng xương gãy của Hiền Viên Tuyết.

“Tuyệt!” Thiên Thanh Hoàng nhanh chóng dời khỏi Hiền Viên Tuyết, lập tức thấy trán hắn đầy mồ hôi nhưng lại cố nhịn xuống: “Gãy xương sao?”

Hiền Viên Tuyết gạt đầu, sủng nịch cười với Thiên Thanh Hoàng: “Không sao!”

“Gãy xương mà còn nói không sao?!” Ánh mắt toan chất nhưng đành cố nhịn, nếu là nàng trong trường hợp này cũng phải kêu khẽ một tiếng, vậy mà hắn bây giờ, lại làm nàng còn đau hơn thế vạn lần.

Thiên Thanh Hoàng đưa tay cởi quần áo hắn, Hiền Viên Tuyết biết thương thế nghiêm trọng nên không ngăn cản. Chỉ vài động tác đã cởi xong, Thiên Thanh Hoàng lần này không có tâm tình nhìn hắn, trực tiếp ngồi ra sau lưng, nhìn lên một mảnh sưng đỏ cùng hai khúc xương gồ lên.

Thiên Thanh Hoàng một tay chuyên vận nội lực, một tay nhanh chóng đặt xương lại vị trí cũ, đau đớn làm Hiền Viên Tuyết khẽ run. Thiên Thanh Hoàng sờ sờ trên người, cuối cùng cũng tìm được một viên thuốc, dùng nội lực nghiền thành phấn bôi lên vết thương.

Cẩn thận mặc lại từng kiện quần áo, Thiên Thanh Hoàng sợ đụng tới vết thương làm hắn càng đau.

“Hoàng Nhi đừng lo, sẽ nhanh ổn thôi!” Hiền Viên Tuyết muốn an ủi Thiên Thanh Hoàng, nhưng Thiên Thanh Hoàng sao có thể không biết hắn bị thương nghiêm trọng thế nào! Ngẩng đầu nhìn về phía trước, bọn họ rơi xuống cách đất khoảng một trăm mét. Lúc ấy nàng chỉ lo xem bốn phía mà không chú ý dưới chân, vậy mà không ngờ lại phạm sai lầm như vậy, còn liên lụy Hiền Viên Tuyết bị thương. Đúng là càng nghĩ càng thấy rầu.

Thiên Thanh Hoàng lại tìm tìm, nàng rất ít mang này nọ trên người, trừ khi quan trọng, còn lại đều ở trong tay Hoan Lạc, mà những thứ nàng mang đương nhiên sẽ là đan dược cực phẩm. Vừa may tìm mãi cũng thấy một viên tử kim sáng bóng

“Tứ Kim đan!” Hiên Viên Tuyệt thốt ra tên viên thuốc, sắc mặt như thường nhưng trong lòng có chút kinh ngạc, Tứ Kim đan này hắn cũng chỉ thấy trên sách, ngay cả giang hồ cũng vài chục năm chưa từng xuất hiện.

Công hiệu của Tứ Kim đan càng ở trên Ngọc Bích hoàn, hoạt tử nhân, thịt bạch cốt, nếu là bị thương, cho dù nội thương hay ngoại thương đều có thể lập tức hoàn hảo như ban đầu! Nhưng Hoàng Nhi đã có đan dược như vậy, vì sao còn muốn tìm Thánh Thủy?

Giống như nhìn ra nghi hoặc của hắn, Thiên Thanh Hoàng buồn bã cười: “Năm đó khi nữ nhân kia chết, ta đã cho bà ta ăn hai viên, nhưng cuối cùng đợi tới ba ngày cũng không sống lại... Vậy nên, đan dược này cũng không thần kỳ như trong truyền thuyết.”

Hiên Viên Tuyệt đau xót, nhìn người thân cận nhất chết trước mặt mình mà hữu thần dược cũng không cứu được thì sẽ đau lòng thế nào? “Đan dược này Hoàng Nhi cứ giữ đi! Tuy không lợi hại giống truyền thuyết nhưng cũng là đan dược cao nhất, chút vết thương nhỏ này thật lãng phí!”

Thiên Thanh Hoàng nhẹ nhõm mảy: “Ta không có Ngọc Bích hoàn, trên người cũng chỉ có viên đan dược này có thể chữa bệnh; huống hồ bị thương thì phải trị, cái gì là lãng phí hay không lãng phí?”

Hiên Viên Tuyệt vừa định há miệng nói chuyện, Thiên Thanh Hoàng đã không cho hắn cơ hội, lập tức nhét đan dược vào trong. Cổ họng Hiên Viên Tuyệt nghẹn lại, viên dược kia liền rơi xuống, không đợi hắn nói chuyện, đan dược lập tức có hiệu lực, hắn rõ ràng có thể cảm giác được từ khí quanh quần đan điền, nội lực mất đi ban đầu cũng dần khôi phục, trên lưng bắt đầu ngứa ngáy, không biết qua bao lâu cảm giác này mới dừng lại.

Thiên Thanh Hoàng búng quần áo hắn, quả nhiên miệng vết thương đã kết vảy, đưa tay cẩn thận bóc chúng xuống, lộ ra da thịt hoàn hảo như ban đầu, cẩn thận kiểm tra một chút, thấy thân thể hắn không còn đáng ngại mới yên tâm: “Được rồi! Mặc lại quần áo rồi chúng ta đi tiếp thôi!”

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyệt kéo Thiên Thanh Hoàng vào lòng, vui mừng vào cổ nàng, hít thật sâu một hơi.

“Làm sao vậy?” Thiên Thanh Hoàng dán mặt lên bộ ngực xích lỏa của hắn, cảm giác chấn động cường đại và hữu lực, tuy không phải lần đầu tiên dán vào da thịt hắn như vậy, nhưng nàng vẫn có cảm giác tim đập nhanh.

“Không sao rồi!” Hiên Viên Tuyệt buông Thiên Thanh Hoàng ra, nhu tình hôn lên mặt nàng: “Chỉ là đột nhiên muốn ôm Hoàng Nhi một cái, chúng ta nhanh nghĩ biện pháp ra ngoài đi!”

“Ừm!” Thiên Thanh Hoàng cố dấu đi một tia mất tự nhiên, đứng dậy từ trong lòng Hiên Viên Tuyệt, đánh giá một chút huyết động này, lúc này mới biết huyết động không phải lớn bình thường, động rộng 100 thước, nơi nơi đều là cột đá cao hơn 10 thước, tứ phía đều là huyết động, bốn phương thông suốt, không biết dẫn đến đâu.

“Đi thôi!” Hiên Viên Tuyệt mặc quần áo, hai người nhìn nhau, ăn ý đi tới một huyết động, hướng về phía trước là sơn cốc, nhưng hai mặt đều là vách đá cao đen, muốn từ nơi này đi ra còn khó hơn lên trời.

Sơn động khô ráo không có bất cứ thứ gì, hai người cùng đi trong sơn động trống trải, tuy không có đèn, nhưng cũng không gây trở ngại cho bọn họ.

Cuối thông đạo là một cửa đá, Hiên Viên Tuyệt dùng nội lực nhẹ nhàng đẩy ra, ngay khi cửa mở trong nháy mắt, ngàn vạn kiếm vũ đập vào mặt mà đến, hai người đồng thời lùi bước, nhưng thông đạo trống trải thẳng tắp căn bản không có chỗ tránh.

Hai người nhìn nhau, trong nháy mắt thấy ở nhau ý tứ đồng đều, Thiên Thanh Hoàng rút chủy thủ, mà Hiên Viên Tuyệt cũng rút đoản kiếm bên hông, mũi chân điểm lên, lấy tốc độ nhanh hơn tên bắn lao về phía kiếm vũ.

Càng ngày càng nhiều kiếm vũ bị hai người đánh rớt, thẳng đến khi xếp thành một núi nhỏ! “Đi!” Hiên Viên Tuyệt vừa nói, hai người lại cùng đi về phía trước, Thiên Thanh Hoàng vươn tay bắt một mũi kiếm, dùng nội lực vung trở về, trực tiếp va vào một cơ quan, thanh âm vỡ vụn lập tức vang lên, vũ tiễn rớt cục cũng ngừng lại.

“Ha ha!” Thiên Thanh Hoàng nhìn Hiên Viên Tuyệt, Hiên Viên Tuyệt cũng nhìn Thiên Thanh Hoàng, hai người vẫn hoàn hảo như ban đầu, cũng thêm xác định về nơi bọn họ tìm đến!

Đi qua vũ tiễn, là một ô vuông trăm mét vuông, cao thấp phải trái, tứ phía trên tường đều từ vô số ô vuông tạo thành, nếu bước sai sẽ bị nhốt trong các cơ quan, nhưng những thứ này không phải là vấn đề với hai người.

Thiên Thanh Hoàng điểm mũi chân, cả người biến mất tại chỗ, xuất hiện ở phía đối diện. Hiên Viên Tuyệt cũng không kém cỏi, khi Thiên Thanh Hoàng vừa đến nơi, hắn cũng xuất hiện ở đối diện, Thiên Thanh Hoàng biết võ công của hắn rất cao nên cũng không hỏi, xoay người đi tiếp.

Thiên Thanh Hoàng vừa mới bước được hai bước đã cảm nhận được hơi thở nặng nề âm u cùng một loại mùi ghê tởm, càng đến gần càng khó chịu, Thiên Thanh Hoàng không biết bên trong có gì, nhưng nàng có thể khẳng định bên trong nhất định có thứ nàng ghét nhất, rắn! Bởi vì mùi rắn rất đặc biệt, chỉ cần ngửi cũng có thể đoán được.

Không dấu vết lui về sau hai bước để Hiên Viên Tuyệt đi trước, Hiên Viên Tuyệt nhìn điệu bộ của nàng chỉ sùng nịch cười, tự nhiên bảo vệ nàng phía sau.

Chuyển qua một hành lang khác, đập vào mắt một màn thiếu chút nữa khiến Thiên Thanh Hoàng nôn ra, phía trước có khoảng ba trăm lỗ huyết nhỏ, nhưng toàn bộ huyết động đều có vô số rắn, đỏ, hồng, xanh, trắng, đen... lớn nhỏ nhỏ, ước chừng cũng đến một ngàn con, huyết động cao hơn hai

mười mẽ, tứ phía cao thấp đều có động lớn động nhỏ, thật hiển nhiên mùi vừa này là từ đây bay ra, bởi vì ngay khi Thiên Thanh Hoàng nhìn lại, nàng liền thấy rất nhiều con khác cũng đang đi ra, nhất thời nổi lên một thân da gà, thực dọa người nha!

“Hoàng Nhi! Nàng xem chỗ đó!” Hiên Viên Tuyết chỉ vào một chỗ trống không giữa đàn rắn. Thiên Thanh Hoàng theo tay hắn nhìn qua, trong huyết động rắn dày đặc, nhưng có một chỗ trống khoảng hai ba mẽ không có một con rắn nào, so sánh với hiện tại thì vô cùng kỳ lạ.

Đúng lúc này, Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết đồng thời cảm giác được một cỗ hơi thở nguy hiểm. Rất nhanh sau đó, bọn họ liền biết cảm giác này từ đâu mà đến, bởi vì ngay tại một cái động lớn không xa phía trên, một đầu rắn vàng rực lộ ra, thân rắn cũng nhanh chóng xuất hiện ngoài cửa động, xoay xung quanh vài cái rồi chiếm cứ vị trí trống ban này.

Thân rắn khoảng bảy tám thước, toàn thân lông lánh vậy, đầu rắn hơi bẹt, ngoài ra còn có thể thấy hai lỗ sừng nhọn!

“Thì ra là một con rắn sắp hóa rồng!” Thiên Thanh Hoàng sợ hãi than, đây là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy tình cảnh này, trước kia chỉ nghe nói qua mà không ngờ có thể tận mắt thấy.

“Nàng nhìn trước bụng nó xem!” Hiên Viên Tuyết sắc mặt cũng ngưng trọng, chỉ vào bụng rắn.

Thiên Thanh Hoàng nhìn kỹ đi, phát hiện trên bụng rắn đã thấy hai lỗ móng vuốt mờ mờ: “Xem ra đã đến hậu kỳ hóa rồng!”

Rắn hóa rồng, đầu tiên là dài sừng, sau đó là chân, sau lại mới là vảy vàng, cuối cùng là cơ thể hóa rồng. Rắn hóa rồng là nghịch thiên, bởi vì sau khi rắn hóa rồng không chỉ thay đổi hình thể mà huyết mạch cũng thay đổi, giống như Hỏa Hồ hóa thành Hỏa Mị. Bên trong một chủng tộc, huyết mạch tuyệt đối có thể chán áp, nhưng khi có một chủng tộc thay đổi huyết mạch cao quý hơn thì nó sẽ được lên trời, tuy không bằng Hỏa Mị cùng Nghiệt Long hủy Thiên Diệt Địa, nhưng đối với rắn hóa rồng mà nói, tuyệt đối có thể bắt nó hồi phi yên diệt.

Rồng, là sự tồn tại tuyệt đối thần thánh, đại diện cho cường đại cùng cao quý, Thiên Thanh Hoàng không biết rồng có bộ dáng thế nào, nhưng nàng biết khi bán long xà kia phát hiện ra bọn họ, nàng tuyệt đối sẽ không đánh lại.

Nhưng, suy nghĩ cùng sự thật vẫn luôn khác nhau, ngay khi bọn họ đánh giá con rắn kia thì nó cũng thấy bọn họ, nhưng không lập tức công kích mà chỉ mở to mắt nhìn, sau đó nghiêng đầu như suy nghĩ cái gì đó. Thiên Thanh Hoàng nhìn mà muốn cười, sao nàng lại bỗng thấy con rắn này có chút đáng yêu a?

Đột nhiên, con rắn kia trườn người tới gần, Thiên Thanh Hoàng theo bản năng muốn ra tay nhưng lại bị Hiên Viên Tuyết cầm chặt: “Hoàng Nhi đừng lộn xộn! Nó sẽ không làm hại chúng ta!”

Quả nhiên, con rắn kia vurun đầu lưỡi về phía trước hai người, không dùng tay mà dùng đầu lưỡi phun hơi như tra tìm cái gì đó.

“Hoàng Nhi! Con rắn này được coi là linh vật, hơn nữa ở đại lục cũng được xem là sự tồn tại hy hữu, bình thường nơi có linh vật bảo vệ đều có bảo vật tuyệt thế. Nàng nói xem con rắn này bảo vệ cái gì?” Hiên Viên Tuyết đột nhiên quay đầu hỏi, không để ý đến động tác của con rắn kia.

Mất thấy lưỡi rắn đã đến trước mặt, Thiên Thanh Hoàng cố gắng nhìn xuống cảm giác muốn một đao chặt đứt nó cho vào nôi, quay đầu nhìn Hiên Viên Tuyết: “Bên trong Nam hoang ta không biết còn bảo vật tuyệt thế gì, nhưng không biết đây có thể là Thánh Thủy không?”

“Ta cũng không biết, nhưng cũng có thể chúng ta đã đến nơi!”

Con rắn không để ý đến hai người nói chuyện, chỉ chăm chú như muốn xác nhận thứ gì đó, rồi sau thân rắn đột nhiên biến hóa, thân rắn phóng lớn khoảng hai mươi thước, toàn bộ huyết động bị nó chiếm phân nửa, mấy con rắn nhỏ nhanh chóng chạy tán loạn bỏ trốn.

Con rắn lớn gấp hai mươi lần không chỉ đầu rắn bay về phía Thiên Thanh Hoàng mà còn nghiêng đầu cuốn hai người lên phía trên đỉnh đầu. Thiên Thanh Hoàng thề nếu không phải bị Hiên Viên Tuyết ôm chặt, nàng khẳng định sẽ đánh một chưởng lên con rắn này. Nó dám dùng đầu cuốn nàng!

Hiên Viên Tuyết buồn cười nhìn Thiên Thanh Hoàng thối mặt: “Nhịn một chút sẽ qua!”

Thiên Thanh Hoàng liếc trắng mắt không nói lời nào! Mà con rắn đã bắt đầu động đậy, nó vurun đuôi đập mạnh vào mặt tường, vách tường lập tức ầm ầm sụp xuống lộ ra một cái động lớn, những con rắn không kịp thoát đi liền bị đá đè.

Thân rắn bay về phía trước, cảnh sắc nhanh chóng thay đổi, không biết nơi này rốt cuộc là nơi nào, bốn phương thông suốt, rất trống trải.

Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng cảm giác được không khí bỗng nóng lên, một cửa động nhanh chóng xuất hiện, toàn bộ không gian trở nên đỏ bừng, ánh vào mi mắt bọn họ là một biển lửa lớn.

Biển lửa đầy trời như muốn thiêu đốt tất cả, nhưng trên đỉnh lại như có thứ gì đó đang áp chế, cho nên tuy lửa tàn sát bừa bãi, nhưng không thiêu hủy hết tất cả.

“Tê tê...” Con rắn phía dưới phun hơi, cúi thấp đầu để hai người đi xuống, cái đuôi nhẹ đẩy lưng Thiên Thanh Hoàng như muốn nàng đi về phía trước.

Lúc này, Thiên Thanh Hoàng không để ý đến nó, bởi vì nàng có thể cảm giác rõ ràng trong biển lửa kia như có cái gì đó đang triệu hồi nàng, nhất là những điểm bạch quang trời nổi bên trên lại đem đến cho nàng cảm giác muốn gần gũi; hơn nữa một màn trước mắt này cũng rất quen thuộc...

“Hoàng Nhi!” Thấy Thiên Thanh Hoàng từng bước đi về phía biển lửa, Hiên Viên Tuyết muốn giữ chặt nàng.

Thiên Thanh Hoàng quay đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn hấn: “Ta có lý do phải đi!”

Hiên Viên Tuyết mím môi, hấn bỗng nhớ hỏa diễm lần trước Thiên Thanh Hoàng phóng về phía Tranh Hành, tuy rằng nhỏ, nhưng lại có uy lực khôn cùng: “Nhưng rất nguy hiểm!”

“Không!” Thiên Thanh Hoàng nhìn hỏa diễm hùng hực, hai mắt sáng lên: “Ta cảm thấy nó sẽ không làm ta bị thương!”

“Ta đi cùng nàng!” Hiên Viên Tuyết nắm tay Thiên Thanh Hoàng, không cho nàng cự tuyệt.

Thiên Thanh Hoàng do dự một chút, nhưng ánh mắt của Hiên Viên Tuyết lại khiến nàng không thể từ chối: “Được!”

Hai người cùng nhau bước vào biển lửa, dưới chân một mảnh nóng rực, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, Thiên Thanh Hoàng như không có cảm giác, nhưng trán Hiên Viên Tuyết lại đầm đìa mồ hôi.

Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng dừng chân, Hiên Viên Tuyết chưa kịp phản ứng thì đã bị một chưởng đánh bay ra ngoài, không phải vì điều gì khác, mà bởi vì dưới chân nàng và hấn đã bị cháy sạch.

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết kinh hoàng, hấn không ngờ Hoàng Nhi sẽ đẩy hấn ra, hấn sao có thể để nàng một mình đi mạo hiểm?

“Chờ ta!” Thiên Thanh Hoàng cười nhẹ với hấn, sau đó xoay người kích động đi vào giữa biển lửa, Hiên Viên Tuyết nhìn một màn này, trái tim như bị xé rách.

“A!” Vừa mới vào giữa vòng lửa đã có thể cảm giác hỏa diễm kia còn lợi hại hơn bên ngoài, quần áo trên người đã bị thiêu hủy, cơ thể vẫn không bị tổn thương, nhưng linh hồn lại bị hỏa diễm đốt nóng đau đớn, cuối cùng nhịn không được kêu ra một tiếng.

Trung tâm hỏa diễm có một vệt lửa thâm sắc, Thiên Thanh Hoàng tuy thống khổ, nhưng nàng vẫn từng bước đi về phía vệt lửa đó. Ý thức ở nói cho nàng biết, đó mới là thứ nàng cần!

Đau! Đau chỉ là tê tâm liệt phế? Linh hồn không ngừng bị đốt cháy, choáng váng nhưng không thể chết!

“A!” Thiên Thanh Hoàng cắn chặt khớp hàm, rốt cuộc là đau đến thế nào cũng chỉ có nàng biết. Thiên Thanh Hoàng chậm rãi vươn tay, hiện tại toàn thân nàng đã cứng ngắc, chỉ động một ngón tay mà như róc xương xẻ thịt.

Rốt cục, tay nàng cũng chạm vào được vệt sáng kia. Vừa bị tiếp xúc, hỏa diễm đang yên lặng bỗng bùng lên hưng phấn như tìm được thân nhân, nhanh chóng bao phủ lấy cơ thể nàng, sau đó tập chung vào đan điền, nàng rốt cục cũng đau đến ngã xuống, nhịn không được cao giọng kêu: “A...”

“Hoàng Nhi!” Nghe tiếng nàng hét thảm, Hiên Viên Tuyết không thể tiếp tục nhịn, bắt chập vết thương trên người vọt vào. Chưa tới gần Thiên Thanh Hoàng, hấn đã bị hỏa diễm đốt cháy, nhưng hấn vẫn kiên trì muốn ôm Thiên Thanh Hoàng, người nàng vô cùng nóng, so với hỏa diễm còn nóng hơn.

Hiên Viên Tuyết cắn răng ôm chặt Thiên Thanh Hoàng, hôn lên mặt nàng một cái: “Hoàng Nhi... Hoàng Nhi...”

Hiên Viên Tuyết rốt cuộc không chịu nổi nữa mà ngã xuống, nhưng lại vẫn ôm chặt Thiên Thanh Hoàng, không chịu buông tay; đúng lúc này, một hư ảnh lớn bỗng xuất hiện ở miệng vết thương, bán long xà ở xa thấy hư ảnh kia lập tức sợ hãi vội vàng nằm úp sấp, bởi vì cái kia hư ảnh là một đầu rồng; đừng nói nó hiện tại chưa hóa rồng, mà cho dù nó hóa rồng cũng không bằng một đầu ngón tay của hư ảnh, bởi vì cái hư ảnh kia là...

Thân thể khổng lồ bao trùm vẩy xanh, lân giác, thân rắn, đuôi cá, cửu trảo, đây chính là rồng nghịch thiên trong truyền thuyết, Nguyệt Long!

Thanh ảnh chợt lóe hóa thành một nam tử tuấn mỹ, khuôn mặt giống hệt Hiên Viên Tuyết, nhưng khi đi đến bên cạnh hai người, hấn lại không để ý tới người có bộ dáng giống mình, mà chỉ nhấn mày đau lòng nhìn Thiên Thanh Hoàng.

Vàng sáng trên tay hiện lên đem thần lực chuyển vào cơ thể Thiên Thanh Hoàng giúp nàng dễ chịu một chút. Thấy Thiên Thanh Hoàng hơi dần lòng may hấn mới câu môi: “Mười vạn năm không gặp, Hoàng Nhi của ta!”

Nam tử bỗng nhìn thấy chút hồng quang đang ngủ say trong chỗ sâu nhất ở linh hồn Thiên Thanh Hoàng, nhất thời tức giận lan tràn: “Sao người lạ chạy vào cơ thể Hoàng Nhi ngủ?”

Hỏa mị đang ngủ say như có cảm ứng chậm rãi mở mắt, nhìn thấy nam tử liên sừng sốt, lập tức hiện ra hàn quang, không còn bộ dáng đáng yêu đơn thuần ở trước mặt Thiên Thanh Hoàng: “Long Vực, ngươi không chết?”

“Không ngờ ngươi còn trí nhớ, nhưng giờ ngươi quá yếu. Thật đáng khinh thường!” Long Vực hừ lạnh, không cho hỏa mị cơ hội nói chuyện, vung tay khiến nó lại ngủ say.

“Hoàng Nhi!” Long Vực yêu say đắm nhìn Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt tự nhiên có thể thấy diện mục chân thực của nàng: “Hoàng Nhi! Hoàng Nhi gốc của ta, ngươi bị lừa rồi có biết không?”

Thở dài một hơi, Long Vực không nói thêm nữa, đem Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết chuyển ra vị trí ban đầu, nhìn sâu Thiên Thanh Hoàng

một cái, sau đó hóa thành thanh quang nhập vào Hiên Viên Tuyết.

Hiên Viên Tuyết trong hôn mê run lên, tiếp theo liền thấy nơi bị thương được vẩy xanh bao trùm, đội vẩy xanh biến mất, tất cả lại như ban đầu. Một màn này không ai nhìn thấy, ngoại trừ bán long xà bị dọa thối. . . Khi Hiên Viên Tuyết tỉnh lại, thấy miệng vết thương đã tốt hơn nhưng lại cũng không rồi rầm nhiều, thứ hấn đề ý là Hoàng Nhi của hấn giờ không mặc quần áo. . . Nếu là trước đây, thấy cảnh tượng như vậy sẽ làm hấn nhộn nhạo, nhưng con rắn kia lại đang nhìn chăm chăm cơ thể nàng! Đen mặt ôm lấy Thiên Thanh Hoàng, hấn lạnh lùng nhìn con rắn: “Nếu nghe được thì nhanh đi tìm một bộ quần áo đến đây, còn nếu không nghe được thì ta sẽ lột da ngươi làm quần áo cho nàng!”

Bán long xà run lên, không hề nghi ngờ Hiên Viên Tuyết, vì cái mạng nhỏ của mình chỉ có thể nghe lời! Thân hình cực đại biến nhỏ một chút, ngoan ngoãn chạy đi tìm quần áo.

Rất nhanh nó liền đi vào một cửa động, tìm ra hai bộ quần áo dùng kim tuyến thêu đồ án phiền phức ngoan ngoãn đặt trước mặt Hiên Viên Tuyết, sau đó nhanh chóng xoay người lùi về trong động như rất sợ Hiên Viên Tuyết.

Hiên Viên Tuyết cũng phát hiện ra điều đó, nhưng hấn không có tâm tình so đo với nó, cầm lấy quần áo nhanh chóng mặc cho Thiên Thanh Hoàng rồi mới thay quần áo cho mình, hai bộ quần áo giống nhau làm tâm tình hấn không tệ.

“Ừm!” Hồi lâu sau, Thiên Thanh Hoàng mới tỉnh lại, đầu đón vẫn rõ như trước, thân thể cạn kiệt sức lực, vô cùng mỏi mệt, ngay cả động một đầu ngón tay cũng không có khí lực.

“Hoàng Nhi! Cuối cùng nàng cũng tỉnh!” Hiên Viên Tuyết vui vẻ nói, một tay xoa hai má Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng Nhi, lần sau không được như vậy nữa, ta không bao giờ để nàng đối mặt một mình!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn Hiên Viên Tuyết, nhìn hấn sốt ruột cùng lo lắng, trong lòng thấy ấm áp, vừa nãy khi hấn lao vào ôm nàng, nàng biết hấn chính là người sẽ vì nàng mà không ngại bất cứ thứ gì, thật may, bọn họ còn sống.

“Ngươi xem!” Thiên Thanh Hoàng gian nan nâng tay, một đám hỏa diễm thoát ra, rõ ràng lớn hơn lần trước rất nhiều.

“Đây là thứ nàng lấy đc?” Trong biển lửa ngoại trừ lửa vẫn là lửa, những cái khác không hề có.

Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Trước kia trong cơ thể ta cũng có, nhưng không thể không chế, hiện tại có thể rồi!”

“Được rồi! Chúng ta nên ra ngoài thôi!” Hiên Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng, bán long xà lập tức đảm đương nhiệm vụ dẫn đường.

Bởi vì có long xà dẫn đường, bọn họ không còn gặp trở ngại nữa, không tới một canh giờ liền tới một địa phương còn trông trải hơn.

Đây là một sơn động rất lớn, tứ phía chỉ có thạch nhũ, trong sơn động ở phía đông có một hồ nước sâu rộng hai thước, mặt trên quanh quẩn khí trời, chỉ có hai đóa bạch liên nở rộ, cực kỳ xinh đẹp!

Nhìn cái ao kia, Thiên Thanh Hoàng có chút không thể tin: “Cái này là... Thánh Thủy?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 27: Xà Hóa Rồng. Thiên Lôi Cuồn Cuộn

Thiên Thanh Hoàng không ngờ là, nơi bọn họ tới lại là chi mộ thần nữ của hiến tế tộc. Nếu nàng không đoán sai thì bộ quần áo trên người bọn họ là của tộc hiến tế! Thiên Thanh Hoàng nhìn Hiên Viên Tuyết một thân áo trắng, nói thật, đây là lần đầu tiên nàng thấy Hiên Viên Tuyết mặc quần áo khác màu đen, nhưng cũng không ngờ khí phách uy nghiêm đến vậy, hơn nữa còn có vài phần trịch tiên, thoát nhìn rất được. Người xưa nói không sai: bộ dạng đẹp mặc gì cũng đẹp!

“Tuyệt! Để ta tự đi được không?” Thiên Thanh Hoàng bắt đắc dĩ nói, hấn cứ cố chấp ôm nàng như vậy thật không biết nói gì, tuy thương thể đã tốt hơn nhưng đi đường xa cũng sẽ mệt.

“Để rồi nàng lại đẩy ta ra đi mạo hiểm một mình sao!” Hiên Viên Tuyết nói, ngữ khí không vui, cứ nghĩ đến việc ban nãy là tâm hấn lại đau, còn hơn cả bị lãng trí.

Thiên Thanh Hoàng trong lòng bắt đắc dĩ: thật cố chấp!

Vừa mới đi đến cửa động, chợt nghe có người đọc cái gì đó, nếu đoán không sai thì đây hấn là kinh văn hiến tế của Nam Hoang.

“Xem ra hiện tại không thể ra ngoài!” Từ thần nữ chi mộ đi ra mà bị bắt gặp thì không cần nghi ngờ cũng sẽ trực tiếp thành kẻ địch cho bọn họ đuổi giết.

“Bên này!” Hiền Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng chợt lóe, hai người xuất hiện sau một tấm đá lớn bên ngoài chi mộ thần nữ, bởi vì những người đó đều nhắm mắt đọc kinh văn nên hành động nhanh chóng này không gây chú ý.

Vị trí này rất tốt, có thể nhìn rõ những người kia đang làm gì, nơi này ở phía trên có một lão nhân đang đọc kinh văn, ở dưới là đám người tiều tụy đông nghịt quỳ nghe.

Thiên Thanh Hoàng tinh tế nhìn một chút, phía trước có năm người quần áo hoa lệ hơn phía sau, những người phía sau còn quỳ cách họ hai thước, quần áo của năm người khác nhau, ngũ sắc. Phù Linh từng nói đám người tập kích Hiến tế tộc là của năm bộ lạc khác nhau. Chẳng lẽ năm người này là thủ lĩnh?

Đúng lúc này, một lão già ăn mặc sa hoa hơn hẳn đi lên, quỳ lạy trước mộ thần nữ xong bắt đầu xướng khiêu, trong miệng trúc trắc vang lên kinh văn khó hiểu. Xướng xong người một lần liền lấy từ cái chậu bên cạnh ra chút nước vẩy lên không trung viết một chữ.

Thiên Thanh Hoàng dùng ánh mắt lên bức tượng bên cạnh, đó là đồ án nạm vô cùng quen thuộc, bên phải có một mảng xà trường giác màu vàng, đối diện với nó là vô số con rắn phủ phục, tuy không đủ mọi màu sắc, nhưng so với cảnh tượng bọn họ vừa nhìn ban nãy thì hoàn toàn giống nhau.

Hiền Viên Tuyết cũng thấy, vì thế giải thích: “Tín ngưỡng của Nam hoàng tộc là Thần, bọn họ cho rằng Long xà là sứ giả của Thần, nơi có long xà đều có vạn xà triều bái, bọn họ đem màn này điêu khắc lên dụng cụ hiến tế tỏ ý tôn kính sùng bái long xà!”

“Không chỉ như thế, Xà thần cũng là tín ngưỡng của rất nhiều bộ tộc ở Nam hoang, quần áo hay đồ dùng của bọn họ thường có sự tồn tại của xà. Nhưng long xà chỉ xuất hiện ở Hiến tế tộc, thể hiện long xà là sự tồn tại cao quý trong xà tộc!”

Thiên Thanh Hoàng gật đầu xem như hiểu, nhưng: “Bọn họ hẳn chưa gặp qua long xà thật sự đi?”

Hiền Viên Tuyết sao không biết nàng nghĩ gì, yêu thương cười: “Nàng muốn long xà xuất hiện?”

Thiên Thanh Hoàng cười mang theo tà khí giáo hoạt, đôi mắt nhìn Hiền Viên Tuyết chợt lóe: “Để bọn họ nhìn kỹ vị Thần mình tôn sùng không tốt sao?”

“Ta nhớ chuyện xưa có kể, ở thời cổ hậu có một người vô cùng thích rồng, hẳn đem tất cả mọi thứ trong nhà khắc hình rồng để tỏ ý yêu thích. Sau cùng chuyện này bị Thiên thượng Long biết, vô cùng vui vẻ, liền muốn gặp người thích rồng này, vì thế hẳn lập tức hạ phàm xuất hiện trước mặt người kia, kết quả là hắn lại bị rồng hù chết!”

Hiền Viên Tuyết tự nhiên biết nàng nói có lý: “Con người sở dĩ tin mấy thứ này là vì cần tín ngưỡng, khi bọn họ có chỗ để dựa vào thì mới cảm thấy an tâm, không ai quan tâm những thứ đó có tồn tại thật hay không, chỉ biết mình tin là được, mà những thứ gọi là hiến tế và giáo hộ hay phạt giáo liền tồn tại như vậy!”

“Vậy, tín ngưỡng của Tuyết là gì?” Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn hắn, hỏi.

Hiền Viên Tuyết nghe vậy, ánh mắt thâm trầm: “Ta không cần tín ngưỡng!”

Thiên Thanh Hoàng đối với câu trả lời này cũng không ngoài ý muốn, Hiền Viên Tuyết là như vậy, duy ngã độc tôn, bá đạo vô cùng.

“Bọn họ làm gì vậy?” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên chú ý tới bọn họ ngẩng đầu lên, nhưng không phải tấm bia đá, mà là tấm bia phía trên, chẳng lẽ bên trên còn cái gì đó?

Hiền Viên Tuyết cũng phát hiện, ôm Thiên Thanh Hoàng chợt lóe, xuất hiện phía trên một cây đại thụ, lá cây rậm rạp vừa vãn che khuất hai người.

Thiên Thanh Hoàng vén lá cây nhìn, lúc này mới thấy rõ toàn cảnh chi mộ thần nữ, không ngờ chi mộ lại ở chân núi, mà ở sườn núi có một đàn tế lớn, ở giữa có một bích họa, chính là Thần cùng Long xà, mà phía dưới đàn tế lại có một tế đàn quái dị.

Đúng lúc này, bích họa từ giữa gian mở ra, một người bị trời tên giá gỗ chữ thập bị đẩy lên, Thiên Thanh Hoàng nhìn kỹ mới cả kinh, kia không phải là Phù Linh sao?

Phù Linh bị trời phía trên, tuy đầu bị cố định, nhưng có vẻ rất yếu, khuôn mặt tươi cười tái nhợt, hai tay bị mở ra cột lấy, ở hai bên cổ tay nàng có hai đinh bạc cố định, máu tươi đã bắt đầu khô, hiển nhiên đã đề rất lâu..

Phù Linh! Thiên Thanh Hoàng cắn răng không cho phép mình thốt ra lời, cái người không hề tức giận kia thật sự là Phù Linh sao? Cái người hai ngày trước còn nhẹ nhàng gọi nàng là tỷ tỷ, sợ bị nàng vứ bỏ kia sao? Tại sao hiện tại lại biến thành bộ dạng này? Có phải nếu nàng không đá nàng ra xa, nàng sẽ không biến thành như vậy?

Nhìn đám người phía dưới, chúng nhìn Phù Linh không có một tia kính sợ đau lòng, mà chính là khát vọng vui sướng khi người gặp họa! Đám người này đúng là súc sinh, Phù Linh vẫn còn là một đứa trẻ, tại sao có thể đối xử với nàng như vậy!

Năm người mặc áo trắng, quần áo dùng hắc tuyến thêu Long xà đi ra phía sau thạch bích, trên đầu bọn họ đội phát cô hình rắn, trong tay cầm pháp trượng hình rắn. Có lẽ đây là trưởng lão của Xà tộc!

Năm người vây quanh tế đàn kỳ lạ lại xướng khiêu một trận, sau đó chỉ lên tế đàn, lập tức tế đàn dấy lên liệt hỏa hùng hục. Tiếp đó, năm người xếp thành hàng, trong tay động thần lực như Phù Linh từng làm, ngũ thức linh quang đánh vào người Phù Linh, Phù Linh liền rơi từ trên giá chữ thập xuống.

nhắm thẳng vào biển lửa.

“Không!” Thiên Thanh Hoàng hét lên một tiếng bay về phía đài cao, xuyên qua hỏa diễm hùng hực đoạt lấy Phù Linh, cảm nhận sinh mệnh nàng mỏng manh, trong lòng lại tự trách.

“Người là ai? Tại sao dám cả gan quấy nhiễu tế lễ Thần?” Một trưởng lão hét lớn, chỉ pháp trượng trong tay về phía Thiên Thanh Hoàng, Hiên Viên Tuyết bóng trắng hiện lên, phát một ống tay đánh văng họ ra xa.

“To gan! Các người dám xúc phạm thần sao?” Người cầm đầu quát.

“Nhị trưởng lão, bọn họ mặc quần áo hiến tế!” Một người bên cạnh chỉ vào quần áo hai người mặc nói.

“Các người rốt cuộc là loại người nào?” Nhị trưởng lão trầm ngâm nhìn hai người, không ngờ có người dám ngăn đại lễ tế trời.

Hiên Viên Tuyết đứng phía trước tế đàn, phía sau là hỏa diễm hùng hực, ánh mắt lạnh lùng sắc bén: “Nói! Các người đang làm gì?”

Thanh âm như kim châm xuyên qua màng tai đám người, đau đớn muốn kêu to, đồng thời cũng biết người trước mắt này không thể chống lại: “Đây là nghi thức tế thần.”

“Hừ!” Không nặng không nhẹ hừ thanh lại khiến đám người như rơi vào hầm băng, Hiên Viên Tuyết lạnh lùng nhìn.

“Vị công tử này, chúng ta...”

“Àn...” Người kia vừa muốn nói tiếp thì Phù Linh nằm trong lòng Thiên Thanh Hoàng bỗng chậm rãi chuyển tình, tay nàng còn vết máu, nhưng cơ thể đã hồi phục.

“Tỷ... Tỷ tỷ... Người là tỷ tỷ sao?” Phù Linh thấy Thiên Thanh Hoàng, nhất thời kinh hãi đứng lên, hai mắt đầm lệ mờ lung, lập tức nhào vào lòng Thiên Thanh Hoàng: “Ô ô! Tỷ tỷ! Người làm ta sợ muốn chết, ta nghĩ người không cần ta nữa! Ô ô...”

Thiên Thanh Hoàng vỗ vỗ sau lưng nàng: “Được rồi! Mọi chuyện đã ổn rồi, chúng ta đi ra trước đã!”

Hiên Viên Tuyết xoay người nhìn hai người, Thiên Thanh Hoàng cầm tay hắn, một tay nắm Phù Linh, thân ảnh ba người biến mất tại chỗ làm đám người hiến tế kinh hãi. Điều quan trọng là giờ thần nữ bị cướp đi, vốn hòa bình cũng không duy trì được nữa, vừa nãy còn hoà hợp êm thấm giờ bắt đầu rút đao đánh nhau, toàn bộ loạn thành một đám.

“Ô ô! Tỷ tỷ...” Trong chi mộ thần nữ, Phù Linh ghé vào người Thiên Thanh Hoàng khóc như núi đổ, người bên ngoài không thể nghĩ ra bọn họ đi vào nơi này.

“Được rồi! Đừng khóc, ta không phải vẫn sống tốt sao?” Thiên Thanh Hoàng rất ghét nước mắt, nhưng bộ dáng Phù Linh lúc này lại không khiến nàng chán ghét chút nào, dù sao cũng là một đứa nhỏ, chuyện tình như vậy khẳng định dọa nàng.

“Ngô...” Phù Linh nức nở, thật sự ngừng khóc, đôi mắt đỏ ửng như tiểu lộc, đáng thương hề hề: “Tỷ tỷ, về sau đừng vứt bỏ Phù Linh nữa được không? Phù Linh nguyện ý cùng tỷ ngã xuống, chứ không phải đi lên một mình!”

“Hảo!” Thiên Thanh Hoàng nhẹ nhàng gạt đầu, đây là hứa hẹn, cũng là tán thành.

“Tỷ tỷ!” Phù Linh gắt gao ôm chặt Thiên Thanh Hoàng, lúc tỷ tỷ ngã xuống, nàng thật sự rất sợ, tỷ tỷ là người rất quan trọng trong lòng nàng, là người đầu tiên thật lòng đối xử với nàng, là người đầu tiên cầm tay muốn bảo vệ nàng, cho nên nàng rất sợ mất đi tỷ tỷ!

“Được rồi! Vừa nãy tại sao bọn họ làm vậy?” Thiên Thanh Hoàng nhìn vết thương trên người Phù Linh, tâm rất đau.

“Tỷ tỷ đừng lo, giờ Phù Linh không sao!” Phù Linh trước an ủi Thiên Thanh Hoàng rồi mới nói: “Nghi thức này là đốt tế, là nghi thức hơn một ngàn niên không dùng, nó vốn chỉ dùng để trừng phạt thần nữ tiết độ, trưởng lão chấp pháp sẽ dẫn lửa thiêu sống, khi thần nữ hóa thành tro tàn sẽ lưu lại lực lượng thần ban, sau đó dựa theo quy củ vốn có, thần lực ấy sẽ truyền cho thần nữ tiếp theo.”

“Ta từng nói với tỷ tỷ có mấy tộc tấn công hiến tế tộc, bọn họ chính là những kẻ quỷ hờn nay, bọn họ khát vọng lực lượng của thần, nhưng lực lượng của thần chỉ ban cho thần nữ, nếu ta không có, bọn họ sẽ không chiếm được thần lực, ngày đó bọn họ đến nhai thượng bắt ta rồi muốn thiêu sống ta, cuối cùng là nghĩ cách chia thần lực!”

“Một đám hỗn đản!” Sát ý hiện lên mắt Thiên Thanh Hoàng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đám người này.

“Tỷ tỷ có phải tìm được Thánh Thủy rồi không?” Phù Linh biết Thiên Thanh Hoàng rất giận nên không nói nữa, cố ý dời đi lực chú ý của nàng, về phần Thánh Thủy, có lẽ nước Thiên Thanh Hoàng vừa dứt cho nàng, làm cơ thể nàng tốt lên cũng chỉ có Thánh Thủy!

Thiên Thanh Hoàng sao không biết tâm tư của nàng: “Người không phải đã biết sao?”

“Đúng rồi! Người từ vách núi đen tới có những ai?” Cầu treo kia tuy hiểm yếu, nhưng chỉ cần có võ công cao cường thì muốn tới cũng chỉ là vấn đề thời gian.

“Đi qua được cầu treo đại khái có hơn ba mươi người, Thu Nhược Yên cũng trong số đó, ngoài ra còn có vài người Minh tông, còn lại ta không biết!”

“Bọn họ quả nhiên sẽ tới!”

“Hoàng Nhi! Nàng chuẩn bị làm thế nào?” Hiên Viên Tuyệt rốt cục lên tiếng nhắc nhở Thiên Thanh Hoàng sự tồn tại của hắn, ánh mắt dừng trên người Thiên Thanh Hoàng mang theo chút hờn giận, Hoàng Nhi cư nhiên vì tiểu nha đầu này mà bỏ qua hắn, vì thế ánh mắt nhìn Phù Linh cũng không quá thân mật.

“Tỷ tỷ!” Phù Linh có chút sợ hãi co rụt vào lòng Thiên Thanh Hoàng, nàng cảm giác tỷ phu đột nhiên trở nên thật đáng sợ.

“Bây giờ chưa phải lúc đi ra ngoài!” Thiên Thanh Hoàng nói: “Chúng ta thăm dò chi tiết những người này đã rồi quyết định!”

“Tỷ tỷ! Ta mang người cùng ... tỷ phu đi một chỗ được không?” Phù Linh không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên trước mắt sáng ngời, còn có ý bỏ thêm hai chữ tỷ phu, nói xong còn rõ ràng cảm giác được lãnh ý ít dần.

Thiên Thanh Hoàng không biết nàng muốn dẫn nàng đi nơi nào, nhưng vẫn gật đầu: “Đi thôi!”

“Bên này!” Tay Phù Linh vung lên không trung, mặt tường vốn rắn chắc đột nhiên xuất hiện một cánh cửa, Thiên Thanh Hoàng lấy làm hiếu kỳ, bọn họ ở trong này lâu vậy mà không phát hiện a!

Đẩy ra cửa đá đi vào, cảnh tượng bên trong cùng bên ngoài hoàn toàn bất đồng, bên ngoài là mộ thất bình thường, mà bên trong lại hoa lệ rất nhiều, hiển nhiên đây là chủ mộ trung tâm!

Đi vào một thông đạo rất dài, hai bên đốt một loại đèn không biết chiếu sáng thông đạo, mà hai bên lại có bức họa đủ màu sắc. Nhân vật chính trên đó khiến Thiên Thanh Hoàng không biết nói gì cho phải; nếu không phải nàng đã biết chút chuyện thì nhìn người có đuôi rắn kia khẳng định sẽ nghĩ đến Nữ Oa. Nhưng nhìn kỹ cũng thấy khác nhau, trên đầu người trong hình có hai cái sừng, Nữ Oa không có, hiển nhiên chỉ có thể là sứ giả của Thần, hóa thân Long xà bọn họ sùng bái!

Đại khái nội dung trên tranh là Nam hoàng bị quái vật tập kích, sau đó Thần xuất hiện giải cứu, Thần có một luồng ánh sáng màu vàng vây quanh, duy nhất có thể thấy rõ là bên người Thần có long xà, sau đó đó là mọi người chúc mừng, quỳ lạy với thần. Sau Thần lại nhìn trúng trong đó một cô gái xinh đẹp, dưới ánh mắt mọi người nhìn chăm chú hạ ban cho nàng lực lượng của thần, cuối cùng là điện hiến tế điện xuất hiện.

“Nơi này kể về sự tồn tại của thần nữ cùng hiến tế tộc, bất quá đã là truyện của ngàn năm trước!” Phù Linh giải thích.

“Ừm!” Thiên Thanh Hoàng không nói, cũng không hỏi nhiều, chỉ nhìn một đường.

Cuối thông đạo lại có cửa đá ước chừng cao hai trượng, nhưng Phù Linh chỉ vung tay lên cửa đá kia liền mở ra. Sau khi Thiên Thanh Hoàng bước vào thì hơi có chút kinh ngạc, bởi vì trong này tất cả đều là quan tài, chuẩn xác mà nói, là quan tài dùng đá điêu khắc ra, ước chừng cũng phải trăm cái.

“Trong đó đều có người sao?”

“Ân!” Phù Linh gật đầu: “Lịch đại thần nữ sống lâu đều rất đoan, thay đổi cũng vô cùng nhanh, nơi này là một đại điện, bên trong cũng có vài đại điện như vậy, tất cả cũng đặt quan tài.”

Thiên Thanh Hoàng nhìn kỹ những thứ điêu khắc trên quan tài đá, tất cả đều là về thần nữ khi còn sống, nhưng bộ dạng rất giống nhau, không cầu phúc thì là tế trời.

Đi qua đại điện, lại đi tới một cái cửa đá, thoạt nhìn thì đây hẳn là trung tâm, đại điện rất lớn, xung quanh tổng cộng có tám mặt tường, mỗi mặt đều có một cửa thông đạo, bọn họ đi ra từ một trong số đó.

“Tỷ tỷ! Nơi này!” Phù Linh đứng ở trung tâm, trước mặt nàng là một cột đá sừng sững, bên trên có một quyển sách rất dày.

“Đây là Thánh kinh, chỉ có thần nữ mới được lật xem, nhưng trưởng lão cũng vụng trộm lật xem nên mới biết có Thánh Thủy, tất cả nghi thức của hiến tế tộc đều ghi trong đó, ngay cả phương pháp đối phó với thần nữ cũng lấy từ đây.”

“Không phải chỉ đến xem quyển sách này chứ?” Thiên Thanh Hoàng nhún mày, không hứng thú với Thánh kinh.

“Không phải, bên trên toàn là kinh văn, cho dù tỷ tỷ xem cũng không chắc sẽ hiểu!” Phù Linh cười cười, sau đó vung tay mở ra một trong tám đạo môn: “Tỷ tỷ đến xem sẽ biết!”

Bọn họ nhanh chóng đi vào sơn động kia, bên trong có một thác nước, nhưng kỳ lạ là lại có một cầu vòng thất sắc, bên kia cầu vòng vừa đúng có cửa ra.

“Đây là thất sắc cầu vòng người nói?” Thiên Thanh Hoàng vô cùng ngạc nhiên, không thể không cảm thán thế giới to lớn vô kì bất hữu, ngay cả cầu vòng quang tụ cũng có thể dùng để đi. Ánh mắt Hiên Viên Tuyệt nhìn cầu vòng hơi lóe, không biết suy nghĩ cái gì.

“Đúng vậy! Tỷ tỷ có muốn rời đi bây giờ không?” Phù Linh nhìn Thiên Thanh Hoàng.

“Không cần!” Thiên Thanh Hoàng trực tiếp từ chối: “Người không cần hỏi vì sao, ta có ý nghĩ của ta, ta sẽ đi, nhưng không phải hiện tại!”

“Đã biết!” Phù Linh cao hứng nở nụ cười: “Vậy tỷ tỷ, tỷ phụ, chúng ta trước đi lên được không? Ta sẽ đem lộ tuyến nói cho các người, chờ các người rồi đi có thể trực tiếp ly khai!”

“Ừm!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu, Phù Linh mang theo hai người đi tới một nơi khác, lần này đi ra là một chỗ trống không, thực không khéo là đúng tế đàn ban nãy, nhưng hiện tại tế đàn đã không một bóng người, đám người phía dưới cũng tán đi, chỉ để lại rất nhiều vết máu cùng vết tha đi. Nơi này hiển nhiên mới trải qua đại chiến, chết rất nhiều người.

“Hừ! Mấy bộ lạc này vì đối phó với Hiến tế tộc mà tập kết, người người đều muốn độc chiếm, lại không có cách nào tiêu diệt tứ tộc, mặt ngoài nhìn hòa bình nhưng kỳ thật đã sớm giương cung bạt kiếm, vừa nãy tỷ tỷ mang ta đi, bọn họ liền tương đối phương phái người làm, cho nên không duy trì được quan hệ nữa, rốt cục cũng động thủ, cho dù không cần chúng ta ra tay, bọn họ cũng sẽ bị thương thực thảm!” Phù Linh lạnh lùng nói, biểu tình cùng Thiên Thanh Hoàng phía sau không sai biệt.

“Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng cùng Hiến Viên Tuyệt liếc nhau, dọc theo đường đi đều có thể thấy máu tươi, nhưng thi thể giống như đã được xử lý.

Đi ra không xa, liền thấy hai cung điện nguy nga thần thánh, một nơi là Điện hiến tế, một nơi là Thần đàn, rất nhanh có người phát hiện ra bọn họ: “Người tới a! Thần nữ đến đây!”

“Mau bắt lấy bọn họ! Đừng để bọn họ chạy!”

“Người đâu, bắt lấy bọn họ!” Một đám người huy đại đao vọt ra, Hiến Viên Tuyệt lạnh lùng liếc mắt một cái, chỉ tùy ý vung tay lên, trận gió mạnh mẽ nháy mắt cắt vỡ yết hầu, đám người trực tiếp ngã xuống đất mà chết.

“Đi thôi!” Ánh mắt Thiên Thanh Hoàng không trát một chút, nàng và Hiến Viên Tuyệt vốn là cùng loại người, giết người không số lượng.

“Báo! Long xà xuất hiện! Long xà xuất hiện!” Một người vọt lại gần, nhưng lại thấy chính là thi thể đầy đất, đương nhiên cũng thấy được ba người Hiến Viên Tuyệt, bất quá Hiến Viên Tuyệt không cho hắn cơ hội nói chuyện tiếp, một cước đá cục đá dưới chân kết thúc sinh mệnh hắn.

“Hắn nói có Long xà!” Thiên Thanh Hoàng trầm ngâm nói, không phải tên nhóc kia chạy đến chứ?

“Thật sự có Long xà?” Phù Linh hỏi.

“Người xem nơi đó!” Hiến Viên Tuyệt chỉ vào chỗ mây đen tụ lại trên đỉnh, ở giữa còn có Lôi Điện lóe ra.

“Không phải hóa rồng chứ?” Thiên Thanh Hoàng kinh ngạc, không khéo như vậy đi!

“Đi xem!” Rắn hóa rồng, ngàn năm khó gặp, không xem chẳng phải rất đáng tiếc?

Khi Thiên Thanh Hoàng bọn họ đi tới, nơi đó đã tụ tập rất nhiều người, trong đó có cả người của năm bộ lạc cùng người hiến tế tộc, ngay cả Minh tông và Chuyên môn phái, Thu Nhược Yên một thân áo trắng cũng đứng phía trước, mặt mang lụa mỏng, thâm tình lãnh ngạo.

Mọi người làm thành một vòng tròn đường kính ước chừng hai trăm thước, mà ở trung gian đúng là bán long xà kia, giờ phút này nó nằm úp sấp nhìn mây trên trời, cùng đợi lôi kiếp bùng nổ!

“Long xà a! Ta sinh thời cứ nhiên có thể thấy Long xà!” Một trưởng lão Hiến tế tộc kích động không biết nói gì cho phải, cả người đều run run.

“Thì ra thật sự có Long xà tồn tại!” Một người sợ hãi than.

“Nghe nói da long xà đao thương bất nhập, nếu có thể giết nó bác xuống thì tốt rồi!” Đây là thuộc loại tham tài, không cần nghĩ cũng biết là đám người trong võ lâm.

“Tỷ tỷ! Có nguy hiểm không?!” Phù Linh dù sao cũng là người Hiến tế tộc, đối với long xà cũng có chút tôn kính, mắt thấy những người này như hổ rình mồi thì không khỏi có chút lo lắng.

“Không có việc gì!” Thiên Thanh Hoàng vỗ vỗ tay nàng an ủi, lập tức quay đầu nhìn Hiến Viên Tuyệt: “Chàng thấy thế nào?”

Hiến Viên Tuyệt nâng tay xoa hai má Thiên Thanh Hoàng, trong mắt thâm tình không chút che giấu: “Nếu có thể giúp nó hóa rồng, nó sẽ là một sự giúp đỡ không tệ, nếu sau này nàng có gặp nguy hiểm thì cũng không đáng ngại!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng ấm áp trong lòng, Hiến Viên Tuyệt làm gì cũng đều vì lo lắng cho nàng!

Phù Linh nhìn phương xa, làm bộ như mình không nghe được gì, bất quá khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn bị tình ý của bọn họ làm đỏ mặt.

Long xà vẫn chờ đợi như cảm giác được gì đó, cái đầu lớn quay về phía đám người Thiên Thanh Hoàng đứng. Mấy người xung quanh tưởng nó muốn xông đến, lập tức sợ hãi lui về phía sau, ngay cả trưởng lão kích động vô cùng cũng mang vẻ mặt trắng bệch. Hiến Viên Tuyệt cười lạnh, nhất thời nhớ tới câu chuyện Thiên Thanh Hoàng kể Diệp Công thích rồng, những người trước mắt này không phải là hình dung chân thật nhất sao?

“Oa! Không phải nó tức giận chứ?”

“Nó có ăn thịt người không thể?”

“Không biết!”

“Trời ơi! Lôi Điện phóng xuống!” Không biết là ai hét lớn một tiếng, nhất thời cuồng phong nổi lên bốn phía, mây đen càng thêm nồng đậm, bầu trời vốn sáng trong cũng dần đen lại, trở nên âm trầm!

“Bùm bùm!” Điện quang trong mây đen lóe ra, chiếu lên thiên địa một mảnh trắng bệch, làm cho người ta sợ hãi vô cùng!

Rốt cục, ‘ầm vang’ một tiếng, một tia chớp thẳng tắp bổ xuống dưới, chuẩn xác đánh lên người long xà!

“Rống!” Long xà đau đớn rống to, thân thể cao lớn té trên mặt đất, tạp ngã một cây cổ thụ to, mặt đất cũng lún xuống một cái hố.

Hiên Viên Tuyết nhìn thiên không, sắc mặt lãnh liệt: “Bảy cấp lôi kiếp, chủ lôi bảy đạo, phụ trợ lôi điện bảy bảy bốn mươi chín!”

“Làm sao chàng biết?” Thiên Thanh Hoàng nhìn Hiên Viên Tuyết, mảy thứ này đối với nàng mà nói kỳ thật chẳng khác nào thần thoại, nàng chưa từng nghĩ có một ngày sẽ thấy, kỳ thật đến bây giờ nàng còn không thể tin.

Hiên Viên Tuyết nghe vậy thì sững sốt, hẳn cũng không biết vì sao mình biết, nhưng từ hôm qua tính lại, mỗi lần nhìn vài thứ kia, hẳn sẽ nghĩ tới một số ký ức hẳn cũng không biết. Nhưng ngay khi Hiên Viên Tuyết muốn trả lời thì lại ‘ầm vang’ một tiếng, lôi điện mới lại hạ xuống, toàn bộ đại địa chiếu thành nhan sắc trắng bệch.

“Á!” Trên đất xuất hiện một cái hố lớn, một người bất hạnh bị trượt xuống, cái đuôi của long xà không may dừng trên người hắn, nhất thời bị đánh thành một bãi thịt nát, đám người xung quanh sợ hãi lui thật xa.

“Phanh!” Mấy chục tia chớp nhỏ hạ xuống tiếp theo, một đầu hợp với đám mây, một đầu hợp với mặt đất, rồi một tia chớp lớn lại hung hăng đánh lên long xà, da long xà rốt cục cũng bị bổ ra, da tróc thịt bong, làm cho người ta sợ hãi vô cùng!

“Phanh!” Long xà lại một lần nữa ngã xuống, sau đó chậm rãi sợ hãi đứng lên, tiếp đó liền thấy chi trước của nó dần lớn hơn, trở nên hữu lực, ngoài ra có thể nghe được tiếng xương cốt sinh trưởng, rốt cục, nó mạnh mẽ ngẩng đầu, dựa vào chi trước chống đỡ cơ thể.

“Nó đang tiến hóa!” Nhìn cảnh tượng này, cho dù có ngốc cũng biết đây là cái gì!

Tiếp theo hai đạo lôi lại liên tiếp xuống dưới, không cho long xà thời gian thở dốc, mà phía sau long xà, chi sau cùng sừng rồng đã tiến hóa xong, nhưng trên người cũng không có một chỗ hoàn hảo!

“Oanh!” Thân thể cao lớn lại ngã xuống, cố gắng vài cái cũng không đứng dậy được nữa.

Phù Linh nắm góc áo Thiên Thanh Hoàng, nhìn mà hết hồn.

“Hoàng Nhi chờ ta!” Hiên Viên Tuyết dứt lời, trong chớp mắt biến mất bên người Thiên Thanh Hoàng, cơ hồ là nháy mắt xuất hiện phía trước đầu long xà.

Long xà như cảm ứng được cái gì đó, mở ra đôi mắt mới mẻ, khi nhìn thấy Hiên Viên Tuyết, nó như nắm được một tia hi vọng, nó không quên thân phận của người này.

Hiên Viên Tuyết lạnh lùng nhìn nó, rõ ràng hẳn so với nó quá nhỏ bé, nhưng một thân khí phách vương giả lại khiến người ta không tự giác muốn thần phục cúng bái!

“Ta trợ ngươi vượt qua lôi kiếp, nhưng ngươi phải cùng nàng ký khế ước chủ tớ, dùng mạng của ngươi bảo hộ nàng chu toàn!” Hiên Viên Tuyết cũng không dùng thanh âm quá lớn, nhưng trong tình huống lôi điện đầy trời này lại sinh sôi nhập vào đầu long xà.

Nghe vậy, long xà không có chút do dự, cái đầu lớn gian nan gật nhẹ, mắt to cung kính thành khăn. Thấy vậy, Hiên Viên Tuyết mặt không chút thay đổi, cũng không vui mừng nhiều, lôi điện tiếp theo cũng sắp hạ xuống.

“Dùng sức lực cuối đứng lên thừa nhận lôi điện, nó sẽ giúp ngươi rèn luyện gân cốt, ta cam đoan ngươi không chết!”

Nghe vậy, Long xà giật giật thân mình, gian nan muốn đứng lên, nhưng khi nó vừa mới khởi động một nửa thân mình, lôi điện đã ầm vang một tiếng bổ xuống, khiến nó lại ngã xuống, lúc này còn thấy cả xương cốt.

Hiên Viên Tuyết vươn tay, dùng sức cửa một nhát, màu vàng bay lên không trung, dung tiến vào ngạch gian của long xà. Mà long xà vì động tác vừa nãy của Hiên Viên Tuyết mà vô cùng cảm kích, cho tới bây giờ nó chưa từng dám nghĩ có được máu của hắn, bởi vì đó là thứ xa xỉ trong xa xỉ.

Có được máu của Hiên Viên Tuyết, vết thương trên thân liền nhanh chóng khép lại, theo đó là cơ thể được vẩy vàng bao trùm. Đây chính là Long Lân!

Thiên Thanh Hoàng nhìn không thấy Hiên Viên Tuyết, lo lắng cho hắn muốn tiến lên, nhưng lại vì lời hắn nói mà dừng lại, tay không biết khi nào nắm thành quyền, móng tay đâm vào thịt cũng không biết.

“Trời ạ! Nó thật sự thành công, đó là Long Lân a!”

“Miệng vết thương khép lại còn xuất hiện Long Lân, quá thần kỳ!”

Vẫn là vậy vàng như trước, nhưng so với ban đầu lớn hơn, cũng hoa lệ hơn, màu hoàng kim được lôi điện chiếu rọi long lánh chói mắt!

“Mau nhìn xem! Nơi đó có một người!” Không biết là ai phát hiện ra, Thiên Thanh Hoàng lập tức nhìn lại, thật sự có một người đứng trên đỉnh đầu long xà, hắn một thân áo trắng, mặt như Thần.

“Tỷ phu hắn...” Phù Linh vừa muốn hỏi sao hắn lại đi nơi đó, lại đột nhiên cảm giác được trên tay hơi đau, thì ra là Thiên Thanh Hoàng vô thức nắm chặt tay nàng, mà tay kia cũng sớm gắt gao cầm chặt.

Phù Linh ngẩng đầu, thấy Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt bình tĩnh, con ngươi thâm sâu nhìn không ra cảm xúc, nhưng tay nàng lại để nàng biết, tỷ tỷ rất lo cho tỷ phu!

Bảy đạo lôi đã qua năm đạo, đây là hai đạo cuối cùng! Hai đạo cùng nhau hạ xuống, bạch quang đâm vào mắt mọi người sinh đau, trước mắt hết thấy đều thấy không rõ lắm.

“Rầm rập!” Rốt cục, hai đạo lôi cũng rơi xuống người long xà, nhưng nếu có người thấy rõ mọi thứ bên trong khẳng định sẽ cả kinh rớt mất, ít nhất, long xà kia đã sợ ngây người.

Bởi vì Hiên Viên Tuyết nhảy người lên không trung, một tay tiếp được Lôi Điện, hơn nữa mặt không đổi sắc, hai đạo Lôi Điện trong tay hắn dần dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất không thấy!

Hiên Viên Tuyết nhìn hai tay mình, trong đầu hiện lên một đoạn ngắn, giống như mình cũng từng trải qua chuyện như vậy.

Bảy lôi điện đã xuống dưới, long xà lại phát hiện thân mình không có biến hóa tiếp, nhất thời vô cùng nghi hoặc, nhưng trời cao nhanh chóng giúp nó giải đáp, bởi vì đúng lúc này, một đạo tia chớp cự long hung hăng đánh xuống, Hiên Viên Tuyết vốn không nghĩ muốn nhẹ nhàng, cho nên đạo lôi kia vô cùng hung hăng.

Một lần nữa cát bay đá chạy, vô số hòn đá kích khởi bao phù lấy cơ thể nó.

Đã chết sao? Đây nghi vấn đồng thời trong lòng mọi người, chỉ có Thiên Thanh Hoàng một mình không để ý con rắn kia chết hay sống, lôi điện vừa tán đi, nàng nháy mắt đã nhảy vào: “Hiên Viên Tuyết... Hiên Viên Tuyết... Chàng ở đâu...”

“Hoàng Nhi!” Một tiếng thở dài rất thấp vang lên, Thiên Thanh Hoàng cứng đờ, chậm rãi xoay người, khi nàng thấy Hiên Viên Tuyết vẫn hoàn hảo đứng đó, nàng nở nụ cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

Nhìn nụ cười kia mà Hiên Viên Tuyết tan nát cõi lòng, mạnh mẽ tiến lên ôm lấy Thiên Thanh Hoàng. Thiên Thanh Hoàng cũng tùy cho hắn ôm, không giãy dụa, không động thân, không khóc nháo, chỉ im lặng để hắn ôm, nhưng Hiên Viên Tuyết lại có thể cảm nhận được nàng lo lắng!

Hoàng Nhi ngốc! Hiên Viên Tuyết mím môi hạnh phúc nở nụ cười, nàng để ý hắn! “Thực xin lỗi!” Ta đã làm nàng lo lắng!

Thiên Thanh Hoàng rầu rĩ lắc đầu, tựa vào lòng hắn không nói, trời biết vừa nãy nàng thấy máu mình đông lại thế nào. Nàng muốn vọt vào, nhưng cơ thể lại không thể động đậy. Nàng sợ hãi, cảm giác như thế giới đang sụp đổ trước mắt.

“Hoàng Nhi! Đến đây!” Hiên Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng đi tới phía trước đầu rắn, lấy một giọt máu của nàng nhỏ lên đầu nó. Giọt máu kia nhảy mất phát ra hồng quang rồi liền tiêu thất; ngay trong nháy mắt này, một đạo kim quang theo từ khe giữa bắn ra, đám người xung quanh sợ hãi lui xa.

“Nó đứng dậy... Nó còn sống...”

“Nó còn sống...”

Rốt cục, ‘Rồng!’ một tiếng như sấm đĩnh rít gào vang vọng không trung, những hòn đá xung quanh bị đánh văng ra, cự ảnh kim long long lánh xuất hiện.

Tất cả mọi người đều là bị thân ảnh màu vàng hấp dẫn, mắt tròn, sừng hươu, miệng cá, đầu đà, thận phúc, hổ chưởng, ung trảo, kim lân, thân rắn, đuôi cá, hình thái quen thuộc cùng bức họa điêu khắc nhất sò giống nhau, thân vật trong truyền thuyết, rồng!

“Chủ nhân!” Một thanh âm bỗng vang lên trong đầu, Thiên Thanh Hoàng không kịp phản ứng đã thấy đầu rồng to lớn cúi xuống trước mặt mình.

“Đây là chuyện gì?” Vì sao lại xuất hiện trong đầu nàng?

Hiên Viên Tuyết vuốt mặt nàng: “Về sau nó chính là sủng vật của nàng, nó đã tiến hóa thành Kim Long, có thể ở lúc nàng nguy hiểm bảo đảm an toàn tuyệt đối, như vậy sau này nàng có đi đâu ta cũng an tâm một chút!”

“Súng vật?” Dem sứ giả của Thần làm súng vật? Thiên Thanh Hoàng có cảm giác đầu lưỡi thắt lại, cũng không thể trách nàng quá kích động, lời này của Hiên Viên Tuyệt thật sự rất cường hãn a.

“Nó có thể làm súng vật của Hoàng Nhi là nó may mắn!” Hiên Viên Tuyệt nhìn Thiên Thanh Hoàng súng nịch cười, bộ dáng này thật đáng yêu.

“Chàng vừa đến giúp nó là vì muốn tặng nó cho ta?” Thiên Thanh Hoàng quyết định không hề rối rắm nữa, nàng sợ mình sẽ nội thương.

“Đây là trả thù việc Hoàng Nhi ném ta khỏi biển lửa!” Hiên Viên Tuyệt vừa nghĩ đến chuyện cũ lại thấy đau lòng, hắn không muốn ném thù lần thứ hai cảm giác này, nhưng có lẽ cũng vì nó mà hắn bỗng có được một số kỷ ức.

Thu hồi suy nghĩ, Hiên Viên Tuyệt trừng phạt cắn một ngụm lên lỗ tai Thiên Thanh Hoàng. Thiên Thanh Hoàng đau trừng hắn, nhưng chỉ trừng mắt chứ không nói một câu, bởi vì nàng cảm nhận được tình cảm của hắn!

“Được rồi! Chúng ta đi!” Hiên Viên Tuyệt ôm Thiên Thanh Hoàng rời đi, long xà ở không trung xoay hai vòng, đón lấy ánh mắt mọi người tán thưởng xong liền bay về phía chân trời.

Vị trí chọn Hiên Viên Tuyệt rất xảo diệu, nơi này có nhiều người như vậy, nhưng lại không ai nhìn thấy bọn họ ở bên người con rồng rất lâu.

“Trời ơi! Ta cứ nhiên có thể thấy Long xà hóa rồng trong truyền thuyết a, giờ chết cũng không tiếc!”

“Cái kia thật sự là rồng a...”

Rất nhiều người cảm thán, nhưng Thiên Thanh Hoàng không có tâm tư, bởi vì nàng đột nhiên có một loại dự cảm không tốt, giống như đã đánh mất thứ gì đó rất quan trọng!

“Tuyệt! Chúng ta lập tức trở về!” Tâm tư Thiên Thanh Hoàng bị đảo loạn, không trấn định được.

“Được!” Hiên Viên Tuyệt không hề nghĩ ngợi đáp ứng.

“Tỷ tỷ! Ta đi theo người!” Phù Linh nắm tay Thiên Thanh Hoàng, kiên định nói: “Chỗ này không bao giờ cần thần nữ nữa, về sau ta sẽ đi theo tỷ tỷ!”

Thiên Thanh Hoàng sờ sờ đầu nàng: “Được.”

Xa xa, có hai người phát hiện thân ảnh bọn họ, Tiêu Ngôn xác định người kia là Thiên Thanh Hoàng xong, trong lòng nặng thở một hơi, hoàn hảo, nàng còn sống!

Mà một người khác cũng vẻ mặt lo lắng, khăn che mặt che đi bộ dáng của nàng, chỉ lộ ra đôi mắt tràn ngập tính kế: Thiên Thanh Hoàng, hậu vị là của ta, vĩnh viễn đều của ta!

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 28: Trở Về. Thanh Hoàng Sơn Trang Bị Giết

Từ Nam hoàng trở về, Thiên Thanh Hoàng không ngừng nghỉ đi về Từ Hà thành, Hiên Viên Tuyệt không biết nàng rốt cuộc làm sao, nhưng hắn nhìn ra nàng rất sốt ruột, dọc đường đi không nói một câu, chỉ yên lặng bồi bên cạnh nàng.

Phù Linh tuy nhỏ tuổi nhưng có thể chịu khổ, nàng cùng Thiên Thanh Hoàng đồng ky, Thiên Thanh Hoàng cẩn thận che chở nàng, mà nàng cũng dùng thần lực thư hoãn mệt nhọc cho Thiên Thanh Hoàng, cho nên chỉ tới ba ngày, bọn họ đã đi được nửa đường.

Nhưng, khi Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy sân viên bị cướp sạch kia, cả người sững sờ tại chỗ, thân mình quơ quơ, cũng may có Hiên Viên Tuyệt đỡ nàng nên mới không ngã xuống.

“Mạc thúc! Mạc thúc!” Phù Linh chạy nhanh đi vào gọi Mạc Dương, nhưng toàn bộ đều trống rỗng, cái gì cũng không có.

Thiên Thanh Hoàng liều mạng trấn định, nàng đứng thẳng, cất bước đi vào sân, đôi chân như treo ngàn cân, mỗi bước đều phải cố hết sức.

Trước cửa viện có một bãi máu tươi, đây là của ám vệ trông cửa, phía dưới một cây cột trong sân cũng có, đó là của ám vệ bảo vệ. Đi tiếp, lại thấy mấy chỗ máu tươi, nhưng không biết là của Mạc thúc hay là ám vệ.

Bên trong tất cả đều bị càn quét, ghế dựa và bàn trà bị đánh tung tóe, quan tài nằm giữa đại sảnh cũng không còn, không biết là bị chدف đi hay là bị những người đó nâng đi!

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết ôm lấy Thiên Thanh Hoàng, hẳn biết nàng phải chịu đả kích rất lớn, nàng như vậy, làm cho hắn vô cùng đau lòng.

Ngay tại lúc này, vài hắc y nhân đi đến, đối Hiên Viên Tuyết cung kính quỳ xuống: “Tham kiến chủ thượng!”

Hiên Viên Tuyết không nhìn một cái, lạnh như băng phun ra một chữ: “Nói!”

Tổng cộng có bốn người, cầm đầu là một nữ tử, Huyết vực hộ pháp, Huyết Ngưng! Nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt nhìn bóng lưng Hiên Viên Tuyết mang theo si mê, nhưng khi dừng trên người Thiên Thanh Hoàng lại là oán độc. Hai người ôm nhau không thấy, nhưng Phù Linh đứng bên nhìn rất rõ.

Dấu đi suy nghĩ, Huyết Ngưng nói: “Khởi bẩm chủ thượng, hai ngày trước có một đám người không biết tên đột nhiên xông vào sân, những người đó có võ công cao cường, rất quý mỹ, khi thuộc hạ phát hiện thì tất cả những người ở đây đều đã chết, thuộc hạ vô năng, thỉnh chủ thượng trách phạt!”

“Quả thật đáng chết!” Hơi thở quanh thân Hiên Viên Tuyết chợt lạnh, dương tay muốn đánh bọn họ, lại bị Thiên Thanh Hoàng cản lại, thu hồi chưởng lực, Hiên Viên Tuyết ách náy nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng Nhi!”

“Tuyết, chàng không cần nhiều lời, chuyện này ta tự có thể xử lý, người tới võ công quả thật rất cao, nơi này cũng không có dấu vết đánh nhau, ám vệ có lẽ đã một chiêu mất mạng, hiện tại sở dĩ loạn như vậy chính là cố tình, dù bọn họ có ra tay cứu cũng vô dụng.”

“Cút!” Nếu Thiên Thanh Hoàng đã mở miệng, Hiên Viên Tuyết cũng thu hồi lại sát ý.

“Thuộc hạ cáo lui!” Trước khi đi, Huyết Ngưng thật sâu nhìn Hiên Viên Tuyết một cái, ánh mắt lướt qua Thiên Thanh Hoàng mang theo ghen tị cùng hận thù.

Phù Linh bất động thanh sắc thu tất cả vào mắt, âm thầm phòng bị người này, nàng tuyệt đối không để người khác xúc phạm tới tỷ tỷ!

Thiên Thanh Hoàng đi dạo Từ Hà thành một vòng, thấy đại môn mấy cửa hàng mang danh nghĩa Thanh Hoàng đóng chặt, không cần đi vào nàng cũng biết, bên trong không có một bóng người!

Thanh Hoàng son trang, cho dù là với triều đình hay là với giang hồ mà nói, đều là sự tồn tại tuyệt đối cường đại; không chỉ vì tài phú vô kể, mà còn vì vũ lực cùng thủ đoạn kinh doanh. Quân sự cao cấp của Thanh Hoàng son trang người người đều khôn khéo bất phàm, là nhân tài hiếm có, càng kỳ lạ là bọn họ lớn nhất cũng không đến ba mươi tuổi.

Người của Thanh Hoàng son trang, không ai biết thân thế của bọn họ, không ai biết bọn họ từ đâu mà đến, chỉ biết vào một ngày nào đó của sáu năm trước, Phượng Hoàng xanh treo đầy mấy cửa hàng đại quốc, mọi người lúc ấy mới giật mình thấy tài lực của nó, mà Thanh Hoàng son trang chân chính tồn tại, đã tới hơn mười năm.

Tổng bộ của Thanh Hoàng son trang vẫn là một điều bí ẩn, có người nói nó ở Đông Hán, có người nói nó ở Tây Hạ, cũng có người nói nó ở thâm sơn dã lĩnh, đáng tiếc đến nay vẫn chưa ai xác định nổi vị trí cụ thể của Thanh Hoàng son trang.

Ba người hai ngựa chạy vội trên quan đạo, con đường này hướng đi Tây Hạ, nhưng là đồng thời cũng có thể đi Bắc Lương cùng Nam Phong.

“Hu!” Thiên Thanh Hoàng kéo cương ngựa, phía trước nàng có ba con đường, một đường đi Tây Hạ, một đường đi Bắc Lương, một đường có thể đi Nam Phong, ngay khi Phù Linh muốn hỏi nàng muốn đi bên nào thì Thiên Thanh Hoàng lại giục ngựa đi vào vào vùng cỏ hoang vu bên cạnh đường.

Hiên Viên Tuyết giục ngựa đi theo, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng Thiên Thanh Hoàng, hẳn biết nàng hiện tại đang cực lực nhẫn nại, nhưng nàng đau, hẳn cũng đau!

Xuyên qua một vùng cỏ hoang lớn, đi vào trong núi, ngẫu nhiên có thể gặp vài con thỏ cùng một ít tiểu động vật, nhưng lại không ai có tâm tư nhìn.

Xuyên qua rừng cây, đứng dưới một chân một ngọn núi, Thiên Thanh Hoàng dừng ngựa, đứng lúc này, một người cả người máu tươi từ một bên bụi cỏ đi ra. Thiên Thanh Hoàng nhìn quần áo người nọ, trong lòng trầm xuống.

“Trang... Trang chủ...” Người nọ thấy Thiên Thanh Hoàng, nhất thời kích động vô cùng, lại đi lên phía trước hai bước.

Thiên Thanh Hoàng phi thân nhảy xuống, rất nhanh điểm huyệt đạo cầm máu cho hắn, hai tay dán sau lưng truyền nội lực qua: “Son trang có chuyện gì?”

“Là... Là hộ pháp... Nàng dẫn người tới giết toàn bộ son trang...” Hắn gian nan nói.

Thiên Thanh Hoàng nhăn mày: “Hộ pháp? Hộ pháp nào?” Nàng cảm thấy, đáp án kia hình như sẽ làm nàng chịu không nổi.

“Hoan... Hoan Lạc hộ pháp...”

Oanh! Thiên Thanh Hoàng cảm giác như có bom nổ mạnh trong đầu, ngay cả bản thân bị Hiên Viên Tuyết ôm lấy cũng không biết, trong đầu vẫn vọng lên hai chữ kia: “Hoan Lạc... Hoan Lạc...”

“Không...!” Thiên Thanh Hoàng thật vất vả mới phục hồi tinh thần, nàng không tin Hoan Lạc phản bội nàng, nàng không tin, vừa nãy quá gấp gáp rồi. Không ai hiểu Hoan Lạc trung tâm hơn nàng, Hoan Lạc tuyệt đối không có khả năng phản bội nàng.

“Trang chủ...” Thanh niên kia còn muốn nói thêm, lại bị Hiền Viên Tuyết đánh hôn mê, vì không để hấn kích thích Thiên Thanh Hoàng, cũng là vì bảo vệ mạng của hấn.

Thiên Thanh Hoàng rút ra chủy thủ, không chút do dự đánh lên hai cây cổ thụ bên cạnh, liền ở phía sau, cả tòa sơn như đang vận vẹo, hình ảnh thoát ra phía sau, cảnh sắc phía trước làm Phù Linh mở to hai mắt nhìn.

Hiền Viên Tuyết cũng đoán ra chỗ này khả năng có trận pháp, nhưng không nghĩ đằng sau trận pháp lại là nơi như vậy.

Bắt đầu từ bên chân Thiên Thanh Hoàng, từng mảnh bụi gai sắc nhọn cũng nở thành những đóa hoa trắng nhỏ, phía sau bụi gai là một thôn trang, nhà nhà xây bằng gỗ, bên ngoài có hai vọng đài, ở giữa có một đường dài cho xe ngựa thông hành.

Tầm tựa thanh sơn, chân núi còn có một dòng suối nhỏ, đây nghiêng nhiên chính là thế ngoại đảo nguyên, có thể tưởng tượng người bên trong sống hạnh phúc như thế nào, nhưng đáng tiếc hiện tại chỉ còn phòng ở trống trải, sơ thủy lạnh lùng cùng mùi máu tươi kéo dài không tan.

Hiền Viên Tuyết đi cầm tay Thiên Thanh Hoàng, gắt gao cầm, muốn mượn cho nàng mượn lực.

“Hoàng Nhi! Ta ở đây!” Vẫn luôn ở đây, chỉ cần nàng xoay người lại là thấy, luôn luôn chờ đợi nàng, cho nàng một vòng tay rộng lớn.

Thiên Thanh Hoàng nắm tay, xoay người tựa đầu trong ngực Hiền Viên Tuyết không nói gì, mà Hiền Viên Tuyết cùng Phù Linh cũng trầm mặc, hồi lâu sau, Thiên Thanh Hoàng mới ngẩng đầu lên, trên mặt khôi phục bình tĩnh.

Quay đầu nhìn về phía thôn trang một tay mình từng tự thành lập lên, ánh mắt Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng có chút dao động: “Nơi này, người ở là các lão nhân của Thanh Hoàng sơn trang, bọn họ có trí giả, có tàn tật, có lão nhân, khi người của Thanh Hoàng sơn trang trở về, bọn họ sẽ đều mỉm cười cùng bao dung, là nơi vô cùng ấm áp!”

“Nơi này tượng trưng cho sự hứa hẹn của ta với mọi người trong Thanh Hoàng sơn trang, một lời hứa cả đời, nhưng bây giờ lời hứa này đã tan, vậy thì... Thanh Hoàng sơn trang tồn tại hay không cũng không còn quan trọng!”

Thiên Thanh Hoàng nói rất bình thản, bình thản như chuyện này không liên quan đến nàng, nhưng nếu cẩn thận nghe vẫn có thể nhận ra một chút không ổn, nhưng càng nhiều hơn là kiên quyết.

Bước qua bụi gai, ba người đi vào trong thôn trang, hai bên ốc xá mở rộng, có thể rõ ràng nhìn thấy tất cả bên trong, nhưng đáng tiếc đã không còn ai!

Ở Thanh Hoàng trong sơn trang, bên trong ban đêm có thể không cần đóng cửa, bởi vì bên ngoài có thiên phòng vạn phòng. Đáng tiếc vẫn không phòng nỏ!

Trên đường có thể thấy được dấu vết máu tươi, duy nhất ít có chính là dấu vết đánh nhau, bởi vì nơi toàn là lão nhân, người lưu thủ cũng không có nhiều, bọn họ không có sức phản kháng, cho nên cái chết không thể tránh khỏi.

Một đám không có nhân tính...!

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nhìn một lượt, nơi này tuy trên danh nghĩa là của nàng, nhưng bình thường một năm nàng chỉ đến một lần, mỗi lần cũng đến rồi đi rất vội vàng, rất ít khi lưu lại, nhưng sự nhiệt tình của những người đó đến nay nàng vẫn còn nhớ rõ.

Tháng năm hàng năm, bọn họ đều mỗi ngày hy vọng ngóng chờ, muốn biết khi nào trang chủ của bọn họ sẽ về. Tất cả đều cùng đợi nàng, sau đó mỗi khi nàng xuất hiện, cho dù bọn họ có đang làm gì cũng bỏ hết những thứ trong tay xuống, lập tức chạy ra ân cần chào đón hỏi han, cái loại cảm giác này nếu không trải qua thì không ai biết nó thế nào.

Từng việc từng việc không ngừng hiện lên, Thiên Thanh Hoàng trong lòng lạnh lạnh, tâm cũng lạnh.

Tất cả... Từ nay về sau cũng không còn tồn tại!

Thiên Thanh Hoàng đi một lượt thôn trang, cũng đi tới phòng ở lớn nhất ở đây, đó là nơi ở của nàng khi đến đây, tuy nàng không ở nhiều, nhưng bọn họ vẫn luôn quét dọn sạch sẽ, chờ nàng hàng năm đến một lần.

“Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng quay đầu, không liếc mắt thêm một cái.

“Hoàng Nhi! Hấn đi rồi!” Hiền Viên Tuyết nhắc nhở, khóe môi lộ ra chút cười yếu ớt, có chút giống thực hiện được âm mưu.

“Ai đi rồi?” Phù Linh nghi hoặc hỏi, vì sao nàng cảm thấy bọn họ là lạ?

Thiên Thanh Hoàng nghe vậy, gọi lên một chút tà tiếu, không trả lời Phù Linh, chỉ im lặng đi qua bụi gai, nơi hấn nên có người nằm giờ chỉ còn vết máu, những cái khác không hề có!

“Tỷ tỷ! Người đâu rồi?” Phù Linh đương nhiên không nghĩ phức tạp như vậy, chỉ kỳ lạ xem người ở đây đi đâu.

Thiên Thanh Hoàng vỗ vỗ đầu nàng: “Hấn là gian tế!”

“Gian tể?” Phù Linh cả kinh: “Vậy sao hấn trọng thương như thế?”

“Bởi vì hấn bị trọng thương nên mới làm cho người ta nghi ngờ, nếu như hấn không bị thương thì có lẽ còn chút phần thắng!” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Vô công của những người đó ra sao, nhìn thủ đoạn lưu loát sạch sẽ giết người sẽ biết, giết người thậm chí ngay cả thi thể cũng vô thanh vô tức chớ đi thì sao lại để một mình hấn cả lọt lưới?”

“Huống hồ ta tuy không đến Thanh Hoàng sơn trang thường xuyên nhưng đã gặp qua là không quên được, ta không nhớ nơi này có người như vậy!”

“Cho nên Hoàng Nhi biết hấn là người đến giám thị liên tương kẻ tặc kẻ, giả bộ bị thống khiến chúng nghĩ rằng thật sự bị mê hoặc!” Hiền Viên Tuyết nói tiếp.

Thiên Thanh Hoàng nhìn hấn một bộ hiểu rõ thì không khỏi nghi hoặc: “Khi nào chàng biết?”

“Ngay từ đầu đã biết!” Hiền Viên Tuyết cười khẽ vì nàng giải đáp: “Nơi hấn xuất hiện chính là chỗ hổng lớn nhất, lại có hấn cư nhiên còn có thể sống lại! Ngay hai điểm này cũng biết hấn là gian tể!”

Thiên Thanh Hoàng không thể không bội phục Hiền Viên Tuyết, cũng may hấn không phải địch nhân!

“Hoàng Nhi đừng lo, cả đời này ta cũng không thành kẻ thù của nàng!” Như nhìn ra tâm tư Thiên Thanh Hoàng, Hiền Viên Tuyết nói, nhưng ngữ khí lại vô cùng nghiêm túc cùng với đó là an ủi hứa hẹn.

“Tỷ tỷ! Vậy giờ hấn chạy không phải là bại lộ sao?” Phù Linh nhú mày hỏi.

“Người có nhớ khi chúng ta đi hấn thế nào không?” Thiên Thanh Hoàng không đáp, hỏi lại.

Phù Linh ngẫm lại: “Bị tỷ phu đánh hôn mê!”

Thiên Thanh Hoàng tiếp tục hỏi: “Một người bị người tự tay đánh choáng váng, người sẽ hoài nghi hấn đột nhiên đứng lên chạy trốn sao?”

Phù Linh nhất thời bưng tỉnh đại ngộ: “Ý tỷ tỷ là, tỷ phu cố ý đánh hấn, sau những người đó phát hiện ra hấn nên giết người diệt khẩu để chúng ta không nghi ngờ?!”

Thiên Thanh Hoàng nghe vậy, cho nàng một nụ cười tán thưởng: “Không ngốc a!”

Phù Linh kháng nghị: “Ta vốn đã không ngốc!”

“Ha ha!” Thiên Thanh Hoàng cười khẽ, cũng không đùa nàng nữa.

“Hoàng Nhi, giờ nàng chuẩn bị làm gì?” Hiền Viên Tuyết rất muốn nói để ta giúp nàng, nhưng hấn hiểu rõ Thiên Thanh Hoàng sẽ cự tuyệt, nàng có ngạo khí của nàng, nàng nhất định sẽ tự tay báo thù! Tuy họ vừa nãy đều nhìn ra âm mưu này, nhưng ánh mắt Thiên Thanh Hoàng nhìn thôn trang kia lại không phải giả!

“Bọn họ muốn đấu với ta, ta đương nhiên phụng bồi, dám đụng vào người của ta thì cứ giác ngộ trước đi!”

Thanh Hoàng sơn trang bị giết, ngăn ngui hai ngày, tin tức này đã lập tức thổi quét đại lục, tất cả đều kinh ngạc không thể hoàn hồn, tin tức này là thật sao?

Sơn trang quét khỏi cường thế xuất hiện trước mắt bọn họ, Thanh Hoàng sơn trang cư nhiên bị giết!

Không để mọi người có nhiều thời gian nghi hoặc, bởi vì những cửa hàng dưới danh nghĩa Thanh Hoàng sơn trang cơ hồ sau một đêm đã toàn bộ qua tay, cửa hàng vốn giá trên trời giờ lại như không cần tiền tống đi. Ngày hôm sau, đại lục rốt cuộc không còn thấy phượng hoàng xanh cùng băng hiệu Kinh Cúc hoa nữa!

“Không phải chứ? Thanh Hoàng sơn trang thật sự bị diệt rồi?”

“Thật sự, người không thấy mấy cửa hàng gần đây đã chuyển nhượng, băng hiệu cũng không thấy sao?”

“Trời! Cái này không phải sự thật chứ? Thanh Hoàng sơn trang lớn như vậy mà chỉ sau một đêm đã biến mất!”

“Ai! Thế giới này thật vô kì bất hữu a!”

“Ai! Các người nói xem, có phải bọn họ chọc phá cái gì không thể đắc tội không?”

“Trên giang hồ còn thế lực nào có khả năng làm băng hiệu lớn như vậy bị gỡ xuống sau một đêm sao?”

“Ta có dự cảm giang hồ sắp loạn rồi...”

Tây Hạ để đó:

“Hoa Úc đâu?” Trong Mị âm các, Thiên Thanh Hoàng cùng Goyard ngồi trong phòng, Thiên Thanh Hoàng một thân áo trắng lạnh lùng lạnh nhạt, Goyard một thân hồng y xinh đẹp mỹ lệ.

“Hơn mười ngày trước không biết vì sao hần đột nhiên rời đi, đến bây giờ vẫn chưa về!” Goyard nhún vai, tỏ ý nàng không biết, lập tức nghĩ đến lời đồn bên ngoài, có chút lo lắng hỏi: “Chuyện Thanh Hoàng son trang, có ổn không?”

Thiên Thanh Hoàng nâng mâu: “Không sao! Ta có thể xử lý tốt!” Đột nhiên, cửa bị ‘phanh’ một tiếng mở to, hồng y chợt lóe, Thiên Thanh Hoàng rơi vào một vòng tay lạnh lùng lại quen thuộc.

Một lát sau, Thiên Thanh Hoàng mới phản ứng lại: “Hoa Úc...”

“Hoàng Nhi! Hoàng Nhi...” Hoa Úc gắt gao ôm Thiên Thanh Hoàng, trời biết ngày đó hần cảm giác được Hoàng Nhi gặp chuyện không may thì lo lắng bao nhiêu, nhưng vô nhai cách nơi này đâu chỉ ngàn dặm, cho dù hần có mười chân cũng đuổi không kịp! Hơn mười ngày hần sống trong lo lắng, ở trong bồng hoàng, khi hần biết Thiên Thanh Hoàng còn sống trở về, hần thật sự vui vẻ, gấp gấp quay ngựa trở lại, ngoài ý muốn trên đường nghe được nhiều nhất là tin tức của Thanh Hoàng son trang.

Hoàng Nhi của hần a! Nàng có phải rất thương tâm hay không! Dù sao đó cũng là tâm huyết hơn mười năm của nàng!

Nhưng vẫn thật may khi Hoàng Nhi vẫn hoàn hảo vô khuyết, còn ở đây chờ hần!

Goyard che miệng cười khê, yên lặng lui ra ngoài, đem không gian lưu lại cho hai người.

“Hoa Úc! Ta không sao!” Thiên Thanh Hoàng biết mình làm hần lo, trong lòng cũng rất ấm áp, hần cùng Đông Phương Mạc giống nhau, đều là người nàng để ý.

“Hoàng Nhi! Ta phải trừng phạt ngươi!” Hoa Úc đột nhiên buông Thiên Thanh Hoàng, lộ ra vẻ mặt ý xấu, cũng không đợi Thiên Thanh Hoàng phản ứng, hần đã trực tiếp hôn lên mặt nàng.

Dính môi liền rời đi, nụ hôn chuẩn chuẩn lướt làm Thiên Thanh Hoàng Liên ngay cả quyền cự tuyệt cũng không có!

Đây là lần đầu tiên Hoa Úc hôn nàng! Trước kia bọn họ cũng có rất nhiều động tác thân mật, nhưng duy nhất là không có hôn.

“Hoa Úc!” Thiên Thanh Hoàng mang theo một tia não, nhưng cũng không tức giận.

“Hoàng Nhi! Ta ở đây!” Hoa Úc mắt to chớp chớp, rất vô tội. Thiên Thanh Hoàng một đầu hắc tuyến, yêu nghiệt đáng chết này!

“Ta muốn ngươi giúp tìm đám người Hoan Lạc!” Tinh báo của Mị âm các cũng là nhất đẳng, hiện tại Thanh Hoàng son trang không thể dùng, cũng chỉ có thể dùng Mị Âm Các.

Hoa Úc nghe vậy, mỉa hoặc cười: “Lần này ta không đi Thiên nhai chi cốc, nhưng cũng là có công lao, Hoàng Nhi trước hết nghĩ cách thưởng cho ta đi đã!”

“A?” Thiên Thanh Hoàng không biết hồ lô của hần đựng thuốc gì, nhưng Hoa Úc cũng không nói cho nàng, chỉ cười thần bí vỗ tay với bên ngoài một cái.

Vỗ tay vừa dứt, vài bóng đen nâng cánh bay vào, bọn họ cung kính đem hai cái cánh cùng đặt trước mặt Thiên Thanh Hoàng. Khi Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy hai người trên cánh kia, kích động không biết nói gì cho phải.

Kia không phải là Hoan Hỷ và Hiên Viên Dịch sao! Lần trước nàng bảo bọn họ toàn bộ trở về Thanh Hoàng son trang, lại không nghĩ khi trở về sẽ thấy một màn như vậy, nàng luôn cầu nguyện bọn họ còn sống, mà không phải biến thành thi thể hoang sơn dã lĩnh.

Thi thể trong Thanh Hoàng son trang toàn bộ bị mang đi, căn bản không có cách xác định đã chết bao nhiêu người, cho nên nàng vẫn hi vọng bọn họ chưa trở lại son trang.

“Lúc ta đến Thiên nhai chi cốc, vừa vặn ở nửa đường gặp bọn họ, lúc ấy bọn họ đã bị hạ mê dược, chỉ là Hoan Lạc không đi cùng, ngoài ra còn một hán tử, ta cũng sai người bắt con hồ nhỏ mang về, nhưng giờ đang nhốt vào lồng sắt bên ngoài.”

Thiên Thanh Hoàng tiến lên xem xét thương thế của hai người, sau khi biết chỉ là mê dược lợi hại thì dần yên tâm đồng thời càng thêm nghi hoặc, Hoan Lạc rốt cuộc đi đâu? Sao Hoan Hỷ lại không hề phòng bị? Hơn nữa những người kia vì sao chỉ hạ thuốc mê?

Cũng có thể là, có người muốn giá họa tất cả cho Hoan Lạc! Nhưng vì sao? Chẳng lẽ liền vì Hoan Lạc là người bên cạnh nàng?

“Đưa bọn họ vào phòng.” Thiên Thanh Hoàng ra lệnh xong mới ngồi lại vị trí, vẻ mặt trầm tư.

“Hoàng Nhi! Ngươi không có gì muốn nói với ta sao?” Hoa Úc cảm giác như mình bị ruồng bỏ.

Thiên Thanh Hoàng ngừng đầu, nhất thời trước mắt sáng ngời: “Lúc ngươi cứu bọn họ, những người kia như thế nào!”

Hoa Úc vô lực: “Hoàng Nhi! Ngươi rốt cục nghĩ đến ta!” Tuy rằng thực thất bại, nhưng vẫn cẩn thận đem đặc thù của những kẻ đó nói cho nàng nghe: “Những người đó mặc áo choàng màu xám, cả người che từ đầu tới chân, hơn nữa võ công không kém, ta giết được hai tên nhưng trên người không có cái gì đặc biệt nói lên thân phận, ngay cả khuôn mặt cũng bị hủy không nhìn ra bộ dáng.”

“Nhưng võ công cực kì quý dị, nhất là khinh công, bọn chúng giống như một bóng đen tránh đến tránh đi, vũ khí là đoản đao, xuất đao cũng không có chiêu thức cố định, mỗi lần bóng đen dùng sức đến gần đều muốn cắt một đao, dù trúng hay không vẫn đều vậy.”

Hoa Úc càng nói, Thiên Thanh Hoàng mảy nhăn càng chặt, nói đến câu cuối, mặt Thiên Thanh Hoàng đã có thể dùng khổ mặt để hình dung!

“Hoàng Nhi? Nghĩ đến cái gì sao?” Hoa Úc nhìn nàng, cười cười an ủi: “Hoàng Nhi không cần sốt ruột, càng gấp càng làm mọi chuyện phức tạp!”

“Không sao!” Thiên Thanh Hoàng lắc đầu, nàng biết phải làm thế nào, tuy hiện tại không có thứ gì rõ ràng, nhưng nàng không vội, người những người đó muốn đối phó là nàng, cho nên chắc chắn sẽ lộ ra dấu vết, hiện tại chỉ cần đợi.

Hoàng cung:

Rời đi hơn một tháng lại trở về, hoàng cung cũng không có nhiều biến hóa lớn, chỉ sợ biến hóa chính là, hậu cung không còn oanh oanh yến yến, ngay cả Hàn Thái Hậu cũng bị đuổi tới Hành cung, không bao giờ trở về nữa.

Thiên Thanh Hoàng tuy không biết Hiền Viên Tuyết đã làm gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, nàng không muốn quản sự tình quốc gia, nàng sợ dĩ xuất hiện ở đây hoàn toàn là vì Hiền Viên Tuyết, còn chuyện của hần, không quan hệ tới nàng.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương!” Bên ngoài Ngự thư phòng, An công công đối Thiên Thanh Hoàng xoay người hành lễ, tuy hoàng hậu đột nhiên biến mất hơn một tháng, nhưng trong lòng hần sớm đã có so sánh, chỉ ngoan ngoãn làm việc của mình.

“Hoàng Thượng đâu?” Dù sao cũng là hoàng cung, Thiên Thanh Hoàng vẫn cho Hiền Viên Tuyết chút mặt mũi, gọi hần là Hoàng Thượng chứ không phải hô thẳng tên.

“Hoàng Thượng đang cùng Hàn Tướng quân ở bên trong thương nghị!” An công công đáp: “Hoàng Thượng nói, nương nương đến thì cứ trực tiếp đi vào, không cần thông báo!”

Thiên Thanh Hoàng vốn muốn rời đi, nhưng ngẫm lại vẫn cất bước đi vào, vừa vặn lúc này có một người đi ra, bộ dáng không đến ba mươi tuổi, màu da tiêu mạch, kiện mỹ phi dương, màu quang sắc bén, dáng người cao lớn, đây hẳn là Hàn Văn Phi đi, quả nhiên có phong phạm của võ tướng.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương!” Tuy chưa gặp, nhưng người có thể xuất hiện ở trong này cũng chỉ có thể là hoàng hậu.

“Miễn lễ!” Thiên Thanh Hoàng vung tay lên, cũng không nói nhiều, đi thẳng vào bên trong.

Hàn Văn Phi nhìn chăm chú bóng dáng nàng, có chút suy nghĩ nhìn An công công: “An công công, hoàng hậu này...”

Hàn Văn Phi chưa nói hết, An công công đã đánh gãy lời hần: “Hàn Tướng quân thận ngôn!”

Hàn Văn Phi ngẫm lại, dưới ánh mắt An công công bao hàm thâm ý rời đi.

“Tôi rồi sao!” Thấy Thiên Thanh Hoàng vào, Hiền Viên Tuyết ngẩng đầu nhìn nàng một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương, nhưng lại có vẻ thực tùy ý, hơn phân nửa liếc mắt một cái lại để một bên.

“Nhiều như vậy chàng không phiền sao?” Thiên Thanh Hoàng nhìn một bàn đầy tấu chương nhàu mảy.

“Không sao! Quen rồi!” Hiền Viên Tuyết cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục lật xem tấu chương.

“Hiền Viên Định được Hoa Úc cứu về, chỉ ăn mê dược nên rất nhanh sẽ tỉnh!” Thiên Thanh Hoàng cảm thấy vẫn nên nói cho hần một tiếng.

Hiền Viên Tuyết rốt cục cũng buông tấu chương, đứng dậy đi tới bên Thiên Thanh Hoàng: “Ta không lo cho nó, ta chỉ lo cho nàng!”

“Ta không sao!” Thiên Thanh Hoàng lắc đầu, hiện tại nàng ổn lắm.

“Thật sao?” Hiền Viên Tuyết không tin hỏi: “Vậy Đông Phương Mạc?”

Thiên Thanh Hoàng hít một tiếng trong lòng, cho dù nàng có che giấu thế nào, sự lo lắng kia vẫn bị Hiền Viên Tuyết phát hiện, quả thật mấy ngày nay vẫn một chút tin tức cũng không có, nàng không thể không lo lắng, tuy không biểu hiện ra ngoài, nhưng Hiền Viên Tuyết vẫn nhận ra. Hai người đều không nói gì, không khí trong lúc nhất thời lâm vào tĩnh mịch, Hiền Viên Tuyết có chút vị trong lòng, bởi vì hai ngày nay Thiên Thanh Hoàng luôn có chút hoảng hốt, mà hần rõ ràng biết nàng vì một nam nhân khác lo lắng, tuy biết nguyên do, nhưng vẫn nhìn không được ăn vị, hần cũng không muốn vậy, nhưng lại không nhìn được.

“Đừng! Ta lo cho hần, hần bây giờ chỉ còn một cỗ thi thể, nếu hần là người sống ta sẽ k lo chút gì, nhưng giờ hần là người chết, cho dù có võ công cao cường tới đâu thì cũng chỉ là một cái xác, không lo sao được!” Thiên Thanh Hoàng không trốn tránh, bằng phẳng thừa nhận.

“Sự tồn tại của hần rất đặc biệt với, ta nói muốn cứu sống hần thì sẽ không màng tất cả thực hiện! Ta tin chàng rất rõ ràng!”

Thiên Thanh Hoàng không nhận thấy Hiền Viên Tuyệt khác thường, lời nói ra như ngòi nổ nhất thời thiêu đốt lý trí của Hiền Viên Tuyệt.

“Đúng! Ta rất rõ ràng!” Hiền Viên Tuyệt sắc mặt âm trầm, tức giận: “Nhưng vì rõ ràng, ta mới thấy càng khó chịu, nếu hần là một người sống ta còn có thể ghen, nhưng hiện tại ta lại ghen cùng một người chết, ta khinh thường chính mình!”

Nói xong, Hiền Viên Tuyệt nhanh chóng rời đi, vượt qua bên cạnh Thiên Thanh Hoàng, không chút dừng lại! Hơi thở lạnh lùng không che giấu, thực hiện nhiên, Hiền Viên Tuyệt tức giận!

Thiên Thanh Hoàng hoàn toàn ngây ngốc! Hiền Viên Tuyệt tức giận? Bởi vì nàng để ý Đông Phương Mạc? Nàng không phải đã thừa nhận sao? Vì sao hần còn tức giận? Ghen cũng không phải cái dạng này đi?

Điều này cũng không thể trách Thiên Thanh Hoàng ngốc nghếch, bởi vì từ khi nàng quen Hiền Viên Tuyệt tới nay, đây là lần đầu tiên hần phát giận với nàng, tuy nàng biết rõ tính cách của mình, nhưng nàng không thực sự biết phải làm thế nào.

Trở lại Tê Phượng Cung, không có Hoan Hỷ Hoan Lạc, đuổi đi mấy cung nữ không biết tên, Thiên Thanh Hoàng ngồi trước gương, bắt đầu suy nghĩ xem mình làm sai chỗ nào! Suy nghĩ nửa ngày vẫn nghĩ không ra một nguyên do nên đành buông tha.

Mà bên kia, Hiền Viên Tuyệt lại một mình ở Bàn Long điện sinh hồn, An công công nhìn Hiền Viên Tuyệt một ly lại một ly, trong lòng thờ dài, người khôn khéo đến đâu khi đứng trước tình yêu cũng có ngày đắm vào ngõ cụt.

Hiền Viên Tuyệt đầu óc trống rỗng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía cửa cung điện, mỗi lần liếc mắt trong lòng lại mất mát một phần.

Một bóng đen bỗng bay vào, ở cách Hiền Viên Tuyệt không xa quỳ xuống: “Thuộc hạ tham kiến chủ thượng!”

“Nói!” Hiền Viên Tuyệt mí mắt không nâng.

“Hồi chủ thượng! Thuộc hạ đã điều tra xong, đã nhiều ngày cũng không có thứ gì lén xuất nhập Tử Hà thành, cho nên quan tài kia khẳng định còn ở trong thành, vị trí cụ thể cần kiểm chứng!”

“Ai động thủ?” Tay Hiền Viên Tuyệt nâng chén tạm dừng một chút, hỏi.

“Bọn họ là... người Ngô Đồng Lâm...”

“Ba!” Cái chén trong tay Hiền Viên Tuyệt vỡ vụn, tuấn mỹ vì câu này mà trở nên âm trầm.

“Cút!”

Tê Phượng Cung:

“Chủ tử!” Một người vô thanh vô tức quỳ gối phía sau Thiên Thanh Hoàng, hần một thân áo xanh, trên mặt có đeo mặt nạ, không rõ bộ dáng, nhưng ánh mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng có thể thấy kích động.

“Ngươi rút cục cũng đến!” Thiên Thanh Hoàng cười khê quay đầu, trong lòng đồng thời cũng thờ một hơi.

“Xung quanh Tây Hạ hoàng cung có rất nhiều cơ sở ngầm, thuộc hạ không dám lỗ mãng, đã để chủ tử lo lắng!”

“Hần đâu?” Thiên Thanh Hoàng không đề cập tới trách phạt, thanh âm thâm nhiên hỏi.

“Vẫn ở Tử Hà thành, Mạc lão đã đưa hần tới nơi an toàn, hai ngày tới sẽ đưa tới đây, chủ thượng không cần lo lắng!” Tuy Thiên Thanh Hoàng không nói rõ, nhưng hần cũng biết Thiên Thanh Hoàng hỏi ai.

“Nhìn thấy ngươi ta đã không lo lắng!” Thiên Thanh Hoàng rút cục cũng yên lòng, lạnh lùng cười, trên mặt nở nụ cười tự tin sáng rực.

“Ngươi trước hết cứ ở bên cạnh ta, lục tinh khác bất động, chờ thời cơ tốt nhất!” Thất Tinh, chính là lấy Thiên Khu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyển, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang mệnh danh thất đội nhân mã, bọn họ trực tiếp nhận lệnh Thiên Thanh Hoàng, cho dù là Hoan Hỷ hay Hoan Lạc cũng không thể kêu động bọn họ.

Bọn họ là địa hạ ám quân của Thanh Hoàng sơn trang, người người giấu ở đại lục, chỉ cần Thiên Thanh Hoàng triệu hồi một tiếng, lập tức có thể tập kết, về phần có bọn họ thực lực ra sao, cũng chỉ có khi bọn họ chân chính xuất hiện mới biết.

“Dạ!” Nghe được Thiên Thanh Hoàng tin tưởng hần, thân là thủ lĩnh Thất Tinh, Thiên Khu bình thường vẫn ổn trọng cũng rất kích động, nghe thấy bên ngoài có tiếng người tiến vào, thân ảnh lập tức biến mất.

“Nương nương! Người muốn dùng bữa không ạ?” Một cung nữ vén màn hỏi.

“Không cần!” Thiên Thanh Hoàng đứng dậy, nghĩ nghĩ rồi đi ra cửa cung, cự tuyệt cung nữ đi theo, một đường đi về phía Bàn Long điện.

Tê Phurong Cung cùng Bàn Long điện cách nhau chỉ vài chục bước, rất nhanh liền đi qua. An công công thấy Thiên Thanh Hoàng đến mới nhẹ nhàng thờ ra, mở cửa để Thiên Thanh Hoàng đi vào, thuận tiện cho lui cung nhân.

“Hết giận chưa?” Thiên Thanh Hoàng vừa vào liền thấy Hiên Viên Tuyết tay cầm quyền sách tựa vào nhuyễn tháp xem, liền đi qua ngồi bên cạnh hắn.

Hiên Viên Tuyết nâng mâu, ánh mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng nhìn hắn như nhìn một đứa nhỏ bốc đồng thì nhất thời đen mặt: “Ta phát giận, nàng không hờn?”

“Chàng uống rượu?” Tuy đã dọn dẹp, nhưng nàng vẫn ngửi được.

Hiên Viên Tuyết nhìn nàng không chút giận dữ, không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với nàng.

“Chàng muốn ta hờn cái gì? Hờn chàng ghen với Đông Phurong Mạc? Hay là hờn chàng rống ta?” Thiên Thanh Hoàng lườm lườm hỏi; vừa nãy mới xác định Đông Phurong Mạc cùng Mạc lão không có việc gì xong, nàng đột nhiên nghĩ cần thận xem vì sao Hiên Viên Tuyết lại như vậy, tuy cảm thấy Hiên Viên Tuyết thế này rất ngây thơ.

Nhìn nàng, Hiên Viên Tuyết thở dài, đem nàng ôm vào trong lòng, ngửi hương vị của nàng, tâm phiền cũng dần bình ổn, hồi lâu, hắn mới nói: “Ta thấy nàng lo cho hắn như vậy liền cảm thấy rầu rĩ, nhưng hiện tại không sao rồi!”

Thiên Thanh Hoàng ôm hắn, dán má lên má hắn: “Ồ trong lòng ta, có thể trở thành nam nhân của ta, cũng chỉ có một mình chàng!”

Không nói động lòng người tình, không có từ ngữ triền miên, chỉ một câu đơn giản hứa hẹn cũng làm tâm tư Hiên Viên Tuyết rối rắm nửa ngày thả lỏng, đúng vậy! Hắn vẫn biết người kia quan trọng với Hoàng Nhi! Nhưng dù quan trọng đến đâu cũng chỉ là thân nhân, mà hắn, lại là phu quân của Hoàng Nhi, nam nhân của nàng!

“Hoàng Nhi!” Trong lòng rung động, đem Thiên Thanh Hoàng đặt lên nhuyễn tháp, nhắm mắt in lên dấu son của nàng, một tay găt gao nắm nàng, nhắm nháp tơ vương tốt đẹp đã lâu...

Hồi lâu, Hiên Viên Tuyết mới buông Thiên Thanh Hoàng ra, đại chương nhẹ nhàng sát mặt nàng, thanh âm trầm thấp mang theo nùng tình: “Hoàng Nhi! Hoàng Nhi của ta!”

Thiên Thanh Hoàng không tránh ánh mắt, con ngươi lạnh lùng cùng đan vào, có vẻ hoặc nhân: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Hiên Viên Tuyết lắc đầu, lại đem Thiên Thanh Hoàng ôm vào lòng, thật lâu mới buông: “Người của ta tra được, hắn còn ở Từ Hà thành!”

Thiên Thanh Hoàng không nghĩ hắn nói với mình, hơi câu môi: “Ta biết!”

Hiên Viên Tuyết sững sốt, nhưng không ngoài ý muốn, có thể làm Thanh Hoàng son trang trong một đêm biến mất hoàn toàn đã làm hắn biết Hoàng Nhi không phải đơn giản: “Ta biết, Hoàng Nhi của ta rất lợi hại!”

Thiên Thanh Hoàng nhướn môi: “Thanh Hoàng son trang muốn lớn mạnh, chỉ cần tiền tài không đủ, cần nhất vẫn là thể lực cường đại, bằng không nó không thể sống yên ở đại lục.”

“Khi trừ bị Thanh Hoàng son trang, ta đã huấn luyện địa hạ ám quân, nhưng chưa từng sử dụng bọn họ, mà lúc này chuyện Thanh Hoàng son trang thành như vậy, ta cũng có đủ lý do mà dùng!”

Hiên Viên Tuyết sùng nịch vuốt tóc Thiên Thanh Hoàng, ngón cách đã không có, tâm tình cũng tốt rất nhiều: “Hoàng Nhi biết Ngô Đồng Lâm không?”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng khẽ nhún mày: “Người trong giang hồ quý đệ nhất, Ngô Đồng Lâm?”

Trên giang hồ có ba đại tông phái, Đông Huyền tông, Minh tông, Chuyên Môn phái; mà thất thế lực lớn nhất theo bài danh là, Từ Hà thành, Tiên đảo thần bí, Ngô Đồng Lâm quý đệ, Ân sĩ Kiếm trùng, Độc vật Vô nhai, Thiên nhai chi cốc Nam hoang, Khai sơn lập phái Chuyên Môn phái.

Ngô Đồng Lâm lấy trừ danh quý đệ, đã trăm năm không xuất nhập giang hồ, nhưng địa vị vẫn xếp hạng vô lâm đệ tam, thậm chí còn đứng trước Kiếm trùng, đủ để tương tượng nó bất phàm.

“Ân!” Một chút sát ý hiện lên trong mắt Hiên Viên Tuyết: “Ngô Đồng Lâm rời khỏi giang hồ hơn trăm năm, rất nhiều người đã lãng quên, nhưng lúc này không biết vì sao lại xuất hiện!”

“Ngô Đồng Lâm có một loại công pháp quý đệ, gọi là u hồn công, được cho là kinh công số một, có thể làm người tu thành như quý my, vô thanh vô tức!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng đã có thể xác định thân phận những người này, nàng rất ít chú ý tới thế lực giang hồ, huống chi là thế lực đã rời khỏi giang hồ nhiều năm: “Ngô Đồng Lâm sao?”

“Hoàng Nhi chuẩn bị làm thế nào?” Hiền Viên Tuyết như vô tình hỏi, lời tuy nói vậy, nhưng hẳn đã đoán được kết cục đám người đó.

“Nếu đã có người hạ chiến thư, ta không tiếp, chẳng phải nói ta sợ bọn họ?” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: Ta mặc kệ các ngươi là ai, dám cảm thương người của ta, ta tuyệt đối sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết!

Hiền Viên Tuyết nghe vậy, hơi nhướn mày, trong mắt đều là ánh sáng sừng nịch, Hoàng Nhi của hắn a! Như thế này mới làm hắn yêu thích không buông!

“Hoàng Nhi phải người đi thăm dò Tử Hà thành xem, nói không chừng sẽ có thu hoạch không nhỏ!” Hiền Viên Tuyết tùy ý nói.

“Chàng nói thành chủ phủ?” Thiên Thanh Hoàng nhíu mày: “Hay chính xác là, nữ nhân Tô Như Tuyết?”

Hiền Viên Tuyết không khẳng định cũng không phủ định: “Cái này cần Hoàng Nhi tự đi tìm đáp án!”

Thiên Thanh Hoàng trầm tư, theo như lời Thu Triển Hạo, thành chủ phủ có một nửa quyền lực nằm trong tay mẫu thân hắn, mà Tô Như Tuyết chỉ là một chi nữ thương nhân, làm thế nào để khiến võ lâm quần hùng thừa nhận địa vị của nàng ta ở Tử Hà thành?

Đợi chút! Thiên Thanh Hoàng lập tức ngồi dậy, nàng rốt cục đã phát hiện ra một chuyện rất quan trọng mà nàng xem nhẹ!

Thu Triển Hạo cùng Hoan Hỷ trở về, vì sao Hoa Úc chỉ cứu được ba người? Hoan Lạc đã mất tích, vậy Thu Triển Hạo đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Không Phải Hoan Lạc:

Hôm nay, Mị Âm các xuất hiện một truyện lạ, đó là không biết từ đâu có một con hổ, hơn nữa còn là Bạch Hổ khó gặp, nhưng con hổ này thoát nhìn lại không có chút lực sát thương, cho nên mọi người đều vây lại xem.

“Oa! Thật đáng yêu a!”

“Còn giống như chưa ngủ tỉnh nha, thật đẹp!”

“Sao lại có con hổ đáng yêu như vậy chứ?”

Thanh âm vô số nữ tử sợ hãi than nhẹ làm Thiên Thanh Hoàng vào cửa nhìn một màn kia thiếu chút nữa cười vắng.

Chỉ thấy một tiểu bạch hổ chuyển động trong đại sảnh, nhưng hình như vì mê được chưa tan nên bước chân không xong, trái phải bừa bãi lẫn, cái đầu lắc lắc, cặp mắt tròn xoe mê mang nhìn bốn phía, bộ dáng hàm hậu đáng yêu đạt được vô số hào cảm của những nữ hài tử.

“Ha ha! Ta nói này nha đầu, người túm được ở đâu con hổ này mà đáng yêu vậy a!” Goyard lắc lắc thân hình như rắn nước đi tới, trong mắt không chút che giấu sự yêu thích với con hổ nhỏ.

Tâm tình Thiên Thanh Hoàng hiện tại không tệ, khước môi hơi nhướn: “Là nó tự đến, ta gọi nó là Khâu Táp!”

“Khâu táp! Quái tên!” Goyard nhăn mặt nhăn mũi: “Nhưng nghe kỹ lại thấy đáng yêu!”

Thiên Thanh Hoàng không đáp, nhìn con hổ vẫn xiêu vẹo bước đi, tâm tình càng thêm tốt.

“Khâu Táp! Lại đây!” Thiên Thanh Hoàng nhìn bộ dáng nó vẫn mê mang, lên tiếng gọi.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Khâu Táp dừng lại cơ thể xoay vòng, nấc to chuyển động trong đám người, rốt cục tìm được Thiên Thanh Hoàng đứng bên ngoài, miệng hồ mở lớn, tạm xem như đang cười đi! Ách! Một con hổ đang cười!

Khâu Táp thấy Thiên Thanh Hoàng, tứ chi luẩn xoăn chạy lại, chỉ tiếc nó đã xem nhẹ thân thể của mình, cho nên kết quả mới chạy được hai bước đã lao đảo ngã xuống, khiến tất cả mọi người xung quanh cười vang.

Khâu Táp không biết mọi người đang cười nó, nó chỉ biết Thiên Thanh Hoàng đang ở cách đó không xa, bốn chân mềm mại đứng dậy, chạy tiếp về phía trước hai bước, rồi lại té ngã, lăn hai vòng, lại đứng lên... Một loạt động tác này làm những người đứng xem vừa sợ vừa kỳ.

“Oa! Nha đầu! Nó thật trung tâm với người!” Goyard hâm mộ nhìn Thiên Thanh Hoàng, quay đầu nhìn Khâu Táp vẫn lăn về phía này, hai mắt phấp phồng, hận không thể đi lên bắt nó ôm lấy hung hăng yêu một chút.

Khước môi Thiên Thanh Hoàng cong lên, theo từng động tác của Khâu Táp lại thêm lớn hơn, nàng biết Khâu Táp đơn thuần là lấy lòng nàng, động vật là

như vậy, thích là thích, không thích là không thích, không bao giờ che giấu biểu đạt, nhưng chính vì vậy mới làm lòng người xúc động.

“Vù vù...” Rốt cục, Khâu Táp cũng đến bên chân Thiên Thanh Hoàng, dùng miệng cắn góc áo nàng, giống như lúc nó vụng trộm chạy đến trước kia.

“Ha ha! Nha đầu, thật đáng yêu a! Ha ha! Ta chịu không nổi rồi!” Goyard ôm bụng ha ha cười, nàng thật sự muốn biết đây có phải hổ thật không! Hảo chân chó a! Nhưng cũng thật đáng yêu!

“Vù vù!” Cái đầu tròn tròn cọ cọ chân Thiên Thanh Hoàng, bộ dáng vô cùng thân thiết bất được phương tâm nữ tử.

“Khâu Táp, lại đây cho ta sờ chút đi!” Goyard ngoắc tay với Khâu Táp, nhưng tên kia lại như không thấy nàng, hai mắt chăm chú nhìn Thiên Thanh Hoàng làm Goyard tái mặt: “Ta là bằng hữu của chủ nhân ngươi đây, nghe lời, lại đây!”

“Vù vù!” Khâu Táp hô hai tiếng với Thiên Thanh Hoàng, vẫn không để ý tới Goyard.

=.=!!!! Trán Goyard rơi đầy hắc tuyến.

“Goyard tỷ tỷ! Sao con hổ này lại ở đây?” Có mấy nữ tử lớn mật vây quanh lại gần, các nàng quen Goyard mà không biết Thiên Thanh Hoàng, cho nên ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm Khâu Táp, hoàn toàn đem Thiên Thanh Hoàng là chủ nhân của nó bỏ qua.

“Goyard tỷ tỷ! Con hổ này thật đáng yêu a, chúng ta mua nó rồi bắt xuống nuôi ở sau viện được không?”

“Goyard tỷ tỷ! Con hổ kia không nghe lời, có cần tìm hộ viện dạy dỗ một chút không?”

Mọi người ngơ ngác một lời, ta một câu, hoàn toàn không chú ý tới mặt Goyard đã hiện ý giận, rốt cục, khi một người muốn tiến lên ôm cánh tay Goyard, nàng cũng bạo phát: “Tất cả cút hết cho ta!”

“Goyard tỷ tỷ...” Một nữ tử áo trắng nhu nhu cúi đầu, mắt to chan chứa nước mắt, rất đáng thương, nữ nhân rơi lệ làm vô số người đau.

“Cút! Lão nương nhìn phiền muốn chết!” Goyard hung hăng vung tay, quay đầu nhìn Thiên Thanh Hoàng, khuôn mặt thịnh nộ trở lên nhu hòa: “Nha đầu! Đi thôi!”

Thiên Thanh Hoàng cũng không thích nơi này, nhất là cái nữ nhân rơi lệ kia, nhìn thấy là không vui, đưa tay ôm cổ Khâu Táp rồi đi. Động tác này làm những người nhìn kinh hãi, tuy nó rất đáng yêu, nhưng cũng không thể phủ nhận nó là một con hổ, sao có thể ôm như ôm mèo nhỏ như vậy?

Tất cả đều vui sướng khi người gặp họa, nghĩ con hổ nhỏ sẽ nổi giận, vậy mà con hổ kia lại không hề phản đối, còn phối hợp nâng móng vuốt lên, người không biết còn tưởng nó thật sự là mèo con!

Goyard hừ một tiếng xoay người đi theo, cặp đùi trắng nõn bại lộ trong không khí đưa tới một trận thanh âm hít vào.

“Hoàng Nhi!” Vào phòng, Hoa Úc đã đợi rất lâu, thấy Thiên Thanh Hoàng đem con hổ giống mèo con đi vào cũng không biết nói gì, lại nhìn con hổ như rất hưởng thụ càng thêm hết chỗ nói.

Thiên Thanh Hoàng vút Khâu Táp lên mặt đất, Khâu Táp lập tức chạy lại cắn vạt áo nàng, sợ nàng không cần nó, động tác này làm Hoa Úc cười ha ha.

Hoa Úc bộ dạng mơ hồ nam nữ, cười sang sảng làm hấn càng thêm vài phần khí khái nam tử, thoạt nhìn vô cùng hấp dẫn, trong mắt Goyard hiện lên một tia mắt tự nhiên, nhưng hai người kia không chú ý.

“Bọn họ tỉnh chưa?” Thiên Thanh Hoàng ngồi đối diện Hoa Úc, Khâu Táp cũng đi theo, tư thế một tác không rời.

“Tối qua đã tỉnh, nhưng mê được vẫn chưa tan, cần nghỉ ngơi!” Người trả lời là Goyard, ánh mắt nàng đảo trái đảo phải, nhưng cố tình tránh chỗ Hoa Úc.

“Ta đi xem một chút!” Thiên Thanh Hoàng vừa dứt lời liền muốn đứng dậy, nhưng mới đi hai bước đã bị kéo lấy. Thiên Thanh Hoàng quay đầu dùng một tay xách Khâu Táp lên, đưa tới trước mặt Goyard: “Đi chơi cùng nàng!”

Dứt lời, cũng không quản nó có nghe hay không, nhanh tay quăng vào lòng Goyard, phát tay áo xoay người.

“Tiểu thư!” Thấy Thiên Thanh Hoàng, Hoan Hỷ lập tức kinh hãi, nước mắt cũng rơi xuống: “Ô ô! Tiểu thư! Ta thật lo cho ngươi a!”

“Được rồi! Không có việc gì!” Thiên Thanh Hoàng giống như trước đây xoa xoa đầu nàng, biểu tình cũng vẫn ôn nhu.

“Mê được thế nào? Thân thể không sao chứ?” Đối với Hoan Hỷ và Hoan Lạc, Thiên Thanh Hoàng chưa bao giờ keo kiệt lời nói quan tâm.

“Ô ô... Tốt hơn nhiều rồi!” Hoan Hỷ dùng đầu cọ cọ lòng Thiên Thanh Hoàng: “Chỉ là lo cho tiểu thư thôi! Ô ô!”

“Không sao đâu, ta không phải vẫn rất tốt sao?” Thiên Thanh Hoàng nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng, trong lòng lại nghĩ đến một người khác có khuôn mặt giống Hoan Hỷ. Giờ nàng đang ở đâu?

“Hoan Hỷ, người còn nhớ trước khi hôn mê xảy ra chuyện gì không?”

“A?” Hoan Hỷ ngẩng đầu, đôi mắt hồng hồng với khuôn mặt bánh bao nhìn rất đáng thương. Nghĩ một lúc, Hoan Hỷ mới nói: “Ta nhớ ngày đó đi chưa xa thì Khâu Tập như cảm nhận được cái gì đó mà giãy khỏi tay Hiên Viên Dịch chạy tới vách núi đen bên cạnh, chúng ta thật vất vả mới ôm được Khâu Tập về, còn chưa đi qua rừng cây đã ngủ phải khói mê hương, sau đó không còn nhớ gì nữa!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng cũng không đến hỏi Hiên Viên Dịch, phỏng chừng cũng là đáp án này, chút manh mối duy nhất cũng rất mơ hồ.

“Tiểu thư! Hoan Lạc phải làm sao bây giờ?” Hoan Hỷ vừa tỉnh Goyard đã nói mọi chuyện cho nàng, nhưng chỉ nói chuyện không thấy Hoan Lạc mà không nói về chuyện Thanh Hoàng sơn trang.

“Yên tâm, ta sẽ tìm được Hoan Lạc!” Thiên Thanh Hoàng vỗ vỗ hai má Hoan Hỷ: “Ngủ một giấc nữa đi, sau đó đứng dậy ăn chút gì đó, tất cả đều có ta!”

Nghe vậy, Hoan Hỷ nhất thời an lòng, bởi vì có tiểu thư, cho nên nàng rất an tâm!

Thiên Thanh Hoàng dặn Hoan Hỷ một lúc xong mới rời đi, giờ nàng có chuyện cần an bài nên không chào hỏi với Hoa Úc nữa, trực tiếp dùng khinh công bay khỏi Mị Âm các.

Ra khỏi Mị Âm các không lâu, Thiên Thanh Hoàng liền cảm giác được đằng sau có người đi theo, tuy đã che giấu hơi thở rất khá, nhưng vẫn bị nàng phát hiện.

Thiên Thanh Hoàng đi tới một nơi ít người, sau đó mạnh mẽ xoay người, trực diện đón nhận người theo tới. Nhưng, khi nàng nhìn thấy người kia, tâm đều rung rung!

Người tới một thân hắc y bao lấy cơ thể nhỏ nhắn, tóc đen lưu loát vén lên, còn khuôn mặt đáng yêu kia, lại là thứ nàng quen thuộc nhất! Mười năm, mấy ngàn ngày đêm, nàng đều đối diện với khuôn mặt này, khuôn mặt của nha đầu nàng thích nhất!

Nàng cùng Hoan Hỷ một văn tĩnh, một sáng sủa, là tri kỷ duy nhất trong thiên hạ này của nàng, là nha đầu nàng yêu thương tới cốt tủy!

Người quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc, nhưng lại không có thần sắc quen thuộc, đôi mắt lưu ly giờ chỉ còn lạnh băng cùng sát ý phiếm đồ!

“Hoan Lạc!” Thiên Thanh Hoàng phát ra tiếng xưng hô mười năm, nhưng chưa bao giờ nàng cảm thấy đau lòng như hiện tại.

Hoan Lạc khẽ run, hiện lên một tia mê mang, nhưng rất nhanh lại trở nên lạnh băng, sau đó vung kiếm.

Thiên Thanh Hoàng nhìn con người không có cảm tình trước mắt, trong lòng căm hận, rốt cuộc là ai? Là ai biến nàng thành như vậy? Là ai chạm đến Hoan Lạc của nàng?

“Hô!” Hoan Lạc không chút do dự hạ kiếm, Thiên Thanh Hoàng chỉ né tránh mà không ra tay, mỗi chiêu đều vẫn quen thuộc như vậy, từng chiêu đều do nàng bắt tay chỉ dạy hai tỷ muội họ. Nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ có một ngày, kiếm của nàng sẽ đâm về phía mình. . .

“Hoan Lạc!” Thiên Thanh Hoàng lắc mình, nhanh chóng điểm huyết đạo của Hoan Lạc, cuối cùng lại phát hiện căn bản vô dụng, Thiên Thanh Hoàng kinh hãi, mạnh mẽ lui về sau, đứng giữa Hoan Lạc cùng ba vách tường.

Ánh mắt Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng đảo qua toàn thân Hoan Lạc, cũng không phát hiện có gì không ổn, nhưng Hoan Lạc không bị điểm huyết là vì sao? Hơn nữa võ công hình như cũng cao hơn!

“Vụt!” Hoan Lạc lại công kích, thân ảnh chớp mắt xuất hiện trước mặt Thiên Thanh Hoàng, kiếm trong tay không chút do dự. Thiên Thanh Hoàng nhanh chóng đảo người, thân ảnh nhảy qua Hoan Lạc.

Hoan Lạc vẫn không buông tha, lập tức lại xuất hiện gần nàng, sát ý bốc lên.

Thiên Thanh Hoàng biết Hoan Lạc giờ không nhận ra mình, trong lòng chợt lạnh, quyết tâm đánh một chương vào ngực Hoan Lạc, nhìn Hoan Lạc hộc máu ngã xuống mà đau xót, người nàng không muốn thương tổn nhất chính là các nàng!

Kiên quyết xoay người rời đi, trong lòng Thiên Thanh Hoàng bốc lên sát ý: Cho dù người là ai! Người đã thành công chọc giận ta!

Hoàng cung:

Hiên Viên Tuyết khoanh tay đứng ngoài cửa sổ, khuôn mặt như thần nhìn bầu trời bên ngoài, đôi mắt sâu thẳm đen tối, không biết suy nghĩ điều gì.

“Chủ tử! Vừa nãy ở phố đông, phu nhân bị tập kích!” Lời của ám vệ làm Hiên Viên Tuyết chợt biến sắc: “Ai động thủ?”

“Hồi chủ tử! Là nha hòa của phu nhân, Hoan Lạc, nhưng nàng đã bị khống chế thần trí, không nhận ra phu nhân!”

“Phu nhân có bị thương không?”

“Không ạ! Phu nhân đã thương Hoan Lạc, sau đó trở về!” Âm vệ nói xong, Hiên Viên Tuyết liền vung tay để hắn đi.

Lấy võ công của Thiên Thanh Hoàng ra nói, hiện tại không có ai có thể chạm tới nàng, nhưng hắn vẫn lo lắng, dù sao nàng cùng hai nha đầu kia tình cảm thâm sâu, ra tay khẳng định có cố kỵ, sợ nhất đến lúc đó người bị thương là nàng.

Từ Hà thành! Hiên Viên Tuyết nhìn phương hướng Từ Hà thành, hơi thờ quanh thân lãnh liệt mệnh mông làm người ta sợ hãi.

Thiên Thanh Hoàng trở lại hoàng cung, trực tiếp vào Tê Phượng Cung, ngồi ở ghế trên, mặt không thay đổi nhìn tay mình ngăn người. Hiên Viên Tuyết đi vào thấy nàng như vậy lập tức thờ dài, đau lòng ôm lấy giai nhân, một tay đặt lên tay nàng, ngăn cản tầm mắt khiến nàng bình tĩnh lại, nhưng lại không nói một câu, cứ như vậy lẳng lặng cùng nàng.

Thiên Thanh Hoàng hoàn hồn, thuận theo dựa vào lòng Hiên Viên Tuyết, thanh âm lạnh lùng không lộ cảm xúc: “Vừa này... Ta đánh nàng một chưởng!”

Hiên Viên Tuyết biết nàng rói rầm: “Giờ nàng không nhận ra nàng, đó không phải Hoan Lạc!”

“Ta biết!” Thiên Thanh Hoàng thờ dài một hơi, bắt tay buông, nhích người vào gần Hiên Viên Tuyết, thâm tình lại mang theo bất đắc dĩ.

Hiên Viên Tuyết nghe vậy, tâm tình trở nên phức tạp, bởi vì rõ ràng, cho nên mới có thể ra tay, nhưng cũng bởi vì rõ ràng, cho nên mới khó chịu. Hoàng Nhi của hắn a! Hắn thật sự không muốn nàng như vậy!

“Có lẽ Hoan Lạc trúng Nhiếp Hồn Thuật, bởi vì khi ta gọi nàng cũng có chút phản ứng, nhưng cơ thể lại như bị nhúng tay, không điểm được huyết đạo!” Thu lại cảm xúc, Thiên Thanh Hoàng phân tích.

Hiên Viên Tuyết biết nàng đã bình tĩnh: “Chiếu theo tình huống thì cũng có khả năng. Hơn nữa có thể là dùng được vật. Nàng đi hỏi vu nữ xem, nàng ấy biết rất nhiều!”

“Ừm!” Thiên Thanh Hoàng cũng đồng ý, vừa muốn chuẩn bị đi tìm Goyard, lại nghe thấy tiếng Goyard bên ngoài.

“Nha đầu! Ta vào được không a!”

Thiên Thanh Hoàng sừng sốt, ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Tuyết, đã thấy hắn sừng nịch cười, tuy không nói gì thêm, nhưng đáp án đã vô cùng rõ ràng.

Goyard đi vào, ánh vào mi mắt chính là hai người ‘thâm tình’ nhìn nhau, nhất thời cười lớn: “Khụ khụ... Nha đầu, chú ý nhân sinh!”

Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn nàng: “Làm thế nào để người ta không bị điểm huyết?”

Goyard nhìn Thiên Thanh Hoàng không chút thẹn thùng, cũng không có ý rời khỏi lòng Hiên Viên Tuyết, mà Hiên Viên Tuyết cũng rất tự nhiên, từ khi nàng tiến vào không nhìn lấy một cái. Hai người này lập tức bị Goyard bắt đắc dĩ xem thường.

“Không bị điểm huyết?” Goyard nghe vậy, khẽ nhủ mày: “Ồ Vô Nhai quả thật có phương pháp như vậy!”

“Là gì?”

“Con rồi!” Goyard sắc mặt ngưng trọng phun ra hai chữ.

Thiên Thanh Hoàng cả kinh ngồi dậy: “Con rồi?”

“Đúng!” Goyard gật đầu, tiếp tục nói: “Thuật con rồi là đại cấm thuật của Vô Nhai, cũng đã lâu chưa xuất hiện qua, nó chủ yếu chia làm hai bộ phận hồn phách và thân thể, hồn phách sẽ dùng Nhiếp Hồn Thuật làm người ta mất đi nhân tính, cuối cùng biến thành con rồi chỉ nghe bài bố; còn thân thể thì cần dựa vào được thủy để ngâm!”

“Phải dùng trăm loại dược liệu để điều chế thành dược thủy, sau đó đem người đã mất đi nhân tính ngâm vào. Theo thời gian, cơ thể sẽ bị dược vật chậm rãi thay đổi, cho đến cuối cùng trở thành dược nhân, dược nhân đao thương bất nhập, huyết đạo là thứ đầu tiên, sau đó là da thịt, thậm chí có thể cường hóa lực phủ ngũ tạng!”

“Con rồi thuật là nghịch thiên, trong vạn người không nhất định có thể thành công một, dược nhân phải có cơ thể cường đại hơn lực tinh thần mới đủ khả năng thừa nhận dược vật, nhưng lực tinh thần quá mạnh lại rất khó sử dụng nhiếp hồn, tỷ lệ thành công rất thấp, nhưng một khi thành công thì tuyệt đối sẽ là sự tồn tại không thể coi thường!”

“Không có tư tưởng, chỉ nghe mệnh lệnh, võ công càng cao, sau khi luyện thành con rồi càng thêm khủng bố, hơn nữa còn là đao thương bất nhập...”

Quả thật thực khủng bố, không biết đau, không biết mệt, chỉ biết giết người, người không gây thương tổn được hắn, cũng đánh không lại hắn, nhưng hắn vẫn có lực công kích, cho dù là cao thủ thì ngoại trừ chạy trốn chính là chờ chết!

“Sao lại hỏi cái này?” Goyard nói xong, mới nhớ tới vấn đề quan trọng bị bỏ qua.

Thiên Thanh Hoàng cũng không gạt nàng: “Hôm nay ta gặp Hoan Lạc, nhưng nàng đã mất đi thần trí, chỉ biết giết người, hơn nữa điểm huyết đạo cũng không có hiệu quả!”

Goyard cả kinh, xem như hiểu được: “Muốn nói cho Hoan Hỷ không?”

Thiên Thanh Hoàng lắc đầu: “Không, ta đã hứa với Hoan Hỷ sẽ đem Hoan Lạc về, cho nên ta nhất định sẽ làm được!”

Goyard ngẫm lại, nói: “Thời gian Hoan Lạc mất tích không lâu, bây giờ còn có thể cứu, nếu có thể hồi phục thần trí thì sẽ không biến thành con rối!”

“Nhưng tỷ lệ cũng rất thấp!” Goyard nói xong lại tự mình phủ định, tình huống này khó khăn bao nhiêu, không ai rõ hơn nàng.

“Chỉ cần có khả năng, ta sẽ bắt nó biến thành tuyệt đối!” Đông Phương Mạc đã chết nàng cũng có thể cứu hần về, Hoan Lạc chỉ là mất đi thần trí, nàng không tin không làm được!

“Ách!” Goyard sững sốt, vì ngữ khí quyết tuyệt kia của Thiên Thanh Hoàng, trong lòng đột nhiên có ý nghĩ ‘không có gì nàng không làm được’.

“Hoàng Nhi giờ muốn làm gì?” Hiên Viên Tuyệt ngăn chặn trong lòng một tia hờn giận, vì sao trong lòng Hoàng Nhi có nhiều người quan trọng như vậy? Thế này thì trong tim nàng hần còn bao phần?

Nhưng, có một ngày Hiên Viên Tuyệt rốt cục cũng biết vị trí của hần ở trong lòng Thiên Thanh Hoàng đến đâu, chỉ là lúc ấy, hần tình nguyện vĩnh viễn cũng không biết, bởi vì đại giới kia làm hần tan nát cõi lòng!

“Đội!” Thiên Thanh Hoàng phun ra một chữ, trên mặt biểu tình làm người ta không rõ.

Goyard muốn hỏi đội cái gì, nhưng thấy Thiên Thanh Hoàng như vậy, không biết vì sao không hỏi ra lời; mà Hiên Viên Tuyệt cũng không hỏi, hần biết Hoàng Nhi đã có ý của nàng.

Từ viện Phụng thành:

Hoan Lạc bị thương dùng khinh công bay vào, đôi mắt dần trở nên trống rỗng chết lặng, đi qua một cánh cửa gỗ vào một gian phòng bình thường, tự cởi quần áo, sau đó bước vào bên trong một cái bồn đã sớm chuẩn bị tốt được thủy. Được thủy cao đến gáy nàng, chỉ chứa một cái đầu ở bên ngoài.

“Chi nha!” Cửa gỗ lại bị mở ra, một nữ tử bạch y che màn sa đi đến, chỉ lộ nửa khuôn mặt bên ngoài, rõ ràng chính là Thu Nhượng Yên.

“Hừ! Không ngờ nàng ta dám hạ thủ!” Đôi mắt đẹp mang theo ngạo độc cùng khinh thường, kiểm tra Hoan Lạc một chút rồi cười lạnh: “Người không phải là nha hoàn nàng yêu thương nhất sao? Nếu người biết nàng không chút do dự ra tay với người, không biết có thể trung tâm nữa không!”

Nói xong, Thu Nhượng Yên tùy ý nở nụ cười, cười cái gì, chỉ có nàng ta biết, lại nhìn Hoan Lạc, lâm bầm lâu lâu: “Vết thương nặng như vậy thật phí được liệu của ta!”

Thu Nhượng Yên chậm rãi đưa tay từ bụng lên mặt nàng: “Chắc chắn! Thật là khuôn mặt xinh đẹp a! Không biết khi Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy người có khiếp sợ không? Hay là phần nô? Ha ha, bị người tin tưởng nhất rút dao tương hướng, có lẽ giờ này vẫn còn thương tâm đi!”

Nghe đến Thiên Thanh Hoàng, sắc mặt Thu Nhượng Yên càng thêm âm u: “Thiên Thanh Hoàng! Để người người tìm tưởng nhất tiền người lên đường hần là chết không nhắm mắt đi! Người cũng không thể trách ta, muốn trách thì nên tự trách mình, ai bảo người đã đoạt đi tất cả những thứ là của ta!”

Thu Nhượng Yên đứng dậy, lấy ở bên cạnh ra một lọ thuốc, đổ toàn bộ vào bên trong bồn, sau đó liền thấy Hoan Lạc nhắm mắt, khuôn mặt thống khổ, nàng muốn há miệng kêu, Thu Nhượng Yên lại đâm kim lên đỉnh đầu khiến nàng lập tức im lặng.

Nhìn Hoan Lạc ở được bồn không ngừng giãy dụa, vẻ mặt đau đớn, Thu Nhượng Yên nở nụ cười, sau đó chậm rãi kéo xuống khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ, đó là...

Thu Nhượng Yên vẫn còn đắm chìm trong thế giới của mình, không phát hiện có hai bóng đen nhảy khỏi sân, trong chớp mắt biến mất không thấy.

“Là nàng ta?” Thiên Thanh Hoàng cả kinh, sao nàng lại không nghĩ tới, người sau lưng là nàng ta!

“Đúng vậy, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy!” Thiên Khu quỳ trên mặt đất, mà bên cạnh hần cũng quỳ thêm một hắc y nhân, bọn họ chính là hai bóng đen vừa rời khỏi chỗ Thu Nhượng Yên. Một người là người của Thiên Thanh Hoàng, một người là của Hiên Viên Tuyệt.

Thiên Thanh Hoàng đã thương Hoan Lạc cũng không phải không có mục đích, tuy rằng đau lòng, nhưng không thể không làm vậy; chỉ có đã thương nàng, nàng mới có thể thoát đi, sau đó cử người theo dõi.

Võ công của Hoan Lạc là nàng dạy, không ai rõ hơn nàng phải làm thế nào.

“Bên cạnh nàng ta có ai?”

“Ngoại trừ bốn nha hoàn thì không còn ai, cũng không thấy có bóng dáng những người áo xám!” Thiên Khu cung kính hồi đáp; mà ám vệ bên cạnh chỉ quỳ, cùng chủ tử nhà mình giữ trầm mặc.

“Hoàng Nhi cũng đoán được nàng ta không phải chủ mưu thật sự?” Hiên Viên Tuyệt nói, sau đó vẫy tay để ám vệ rời đi.

Thiên Thanh Hoàng nâng mâu: “Nàng ta chỉ là tiểu thư một thành chủ phủ, cho dù có chút năng lực đặc biệt cũng tuyệt đối không thể làm người Ngô Đồng Lâm nghe theo, hơn nữa tiêu diệt Thanh Hoàng son trang đối với nàng ta không có nhiều tác dụng, nhìn thế nào cũng biết nàng ta không phải chủ mưu!”

“Hoàng Nhi hoài nghi Tô Như Tuyết?” Hiền Viên Tuyết nhu hoãn nhìn Thiên Thanh Hoàng, không tha một tia biểu tình biến hóa trên mặt nàng.

“Không biết, ta cần là đáp án xác thực chứ không phải hoài nghi!” Thiên Thanh Hoàng không thích làm kẻ nghi ngờ lung tung, thứ nàng muốn, là đáp án khẳng định.

Hiền Viên Tuyết nghe vậy, không đáp, chỉ ôm chặt Thiên Thanh Hoàng, hưởng thụ cảm giác ở bên nàng... Liên tục mấy ngày, Thiên Thanh Hoàng đều ở trong cung, Phủ Linh cùng Hoan Hỷ thì ở Mị Âm các, hậu cung bị Hiền Viên Tuyết rửa sạch, ngay cả Lưu quý phi mới lưu sản cũng bị quăng về nhà.

Thái Hậu tập kết vây cánh muốn tạo áp lực với Hiền Viên Tuyết, nhưng vương bài lớn nhất Hàn Văn Phi sau khi giết công chúa hoàng gia lại đứng phía sau Hiền Viên Tuyết, cho nên ngăn ngừa có mấy ngày, sự ngoan độc cùng quyết đoán của hấn đã phát huy đến cực hạn.

Chỉ dùng một ngày để đem tất cả phi tần phân phát, không cho bất kỳ cơ hội cự tuyệt, nếu có đại thần tiến cung thì còn chưa kịp nói câu đầu tiên đã bị đánh vào thiên lao, thỏa hiệp thì giữ mạng, không thỏa hiệp thì chém, gia quyến bị Chung Hách tướng quân dẫn người bắt lại, trực hệ không giữ, chỉ thứ lưu đây, đến lúc này, trong ngoài chiều đã không còn thanh âm dư thừa.

Thế lực của Hàn Thái Hậu sụp đổ, về phần Chuyên Môn phái, Hiền Viên Tuyết đã sớm không cần sợ hãi.

Thiên Thanh Hoàng đứng ở nơi cao nhất trên hoàng cung, nhìn về phía đông, giống như nàng có thể nhìn thấy khoảng cách mấy trăm thước. Ở xa xa kia, chính là cửa đông của hoàng cung, là cánh cửa lần đầu tiên nàng bước vào nơi này.

Lúc trước nàng mang tâm trạng như thế nào vào đây nàng cũng không còn nhớ rõ, nàng chỉ biết đến tận bây giờ, nàng vẫn chưa từng hối hận, chưa bao giờ...

“Hoàng Nhi nghĩ gì vậy?” Hiền Viên Tuyết ôm lấy Thiên Thanh Hoàng từ phía sau, thần sắc nhu hòa nhớ nhung, theo ánh mắt nàng nhìn lại, là toàn bộ cảnh sắc Phượng thành, lại không biết ánh mắt nàng dừng ở đâu.

“Ta đang nghĩ... Chúng ta một đông một tây, khoảng cách thiên nam hải bắc, sao lại có thể đến với nhau, cùng nhau nắm tay... duyên phận này này nợ nọ, quả nhiên kỳ diệu a!” Thiên Thanh Hoàng cảm thán.

Hiền Viên Tuyết hơi sùng sốt, không nghĩ Thiên Thanh Hoàng sẽ nói như vậy, cười khê: “Khi nào thì Hoàng Nhi đã tin tưởng duyên phận?”

Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn Hiền Viên Tuyết, từ góc độ của nàng, vừa vặn có thể thấy cái cằm hoàn mỹ và một nửa khuôn mặt. Hiền Viên Tuyết cúi đầu nhìn nàng, tuấn mỹ thâm tình làm nàng thất hồn.

Hiền Viên Tuyết nhìn bộ dáng Thiên Thanh Hoàng mê mang, khoe môi nhẹ nhàng cong, cúi đầu tới gần nàng, thanh âm trầm thấp mỉa mai: “Cho tới bây giờ ta vẫn không tin duyên phận, ta chỉ tin vào chính mình!”

Hiền Viên Tuyết phun hơi lên mặt nàng, mâu trung thâm tình làm tim Thiên Thanh Hoàng đập nhanh, mắt tự nhiên xoay đầu: “Sao đột nhiên lại nói vậy?”

Hiền Viên Tuyết cường thế quay mặt nàng lại, không cho nàng né ra, con người thâm tình nhìn thật sâu: “Hoàng Nhi, cảm tình không phải dựa vào duyên phận, mà phải dựa vào tranh thủ; nếu lúc trước ta không quyết định xuất hiện ở đại điện Đông Hán, nàng cũng sẽ không tới Tây Hạ, mà chúng ta, cũng sẽ bỏ qua nhau như vậy!”

“Đúng...” Thiên Thanh Hoàng cũng có cảm giác này, nàng cực lực muốn né ra, cuối cùng lại vì Hiền Viên Tuyết xuất hiện mà đáp ứng hòa thân, vốn muốn nửa đường bỏ chạy, nhưng lại bị Hiền Viên Tuyết ảnh hưởng tới tâm tình, cuối cùng vẫn chạy tới Tây Hạ, dùng tâm ở nơi này.

Hiền Viên Tuyết lấy tư thái bá đạo cường thế xông vào sinh mệnh nàng, làm nàng không thể cự tuyệt. Nhưng cũng vì Hiền Viên Tuyết bá đạo, bọn họ mới không sai lầm, nói cho cùng đúng là không liên quan tới duyên phận!

“Hoàng Nhi...” Hiền Viên Tuyết nhìn xuống hai má nàng, cuối cùng dừng lại cánh môi phẫn nộ anh đào, trong lòng dấy lên khát vọng, lại nhìn thấy môi Thiên Thanh Hoàng vô thức mở ra, không nhận được dán cánh môi lạnh băng mang lửa nóng ẩn sâu.

“Ngô...” Thiên Thanh Hoàng không ngờ Hiền Viên Tuyết sẽ đột nhiên hôn nàng, hơn nữa không phải lướt qua, mà là mang theo khát vọng, lửa nóng, cường thế. Nàng không biết cự tuyệt thế nào, có lẽ phải nói, Hiền Viên Tuyết không cho nàng cơ hội cự tuyệt.

Hiền Viên Tuyết ôm thân ảnh Thiên Thanh Hoàng chột lóe, trong nháy mắt đã tới Tê Phượng cung, hai đạo thân ảnh gắt gao ở gần một chỗ, lao thẳng tới giường lớn mềm mại.

“Tuyệt... Ừm...” Thiên Thanh Hoàng muốn nói, nhưng Hiền Viên Tuyết không nặng không nhẹ cắn tai nàng, làm nàng vô thức rên rỉ kích thích hấn. Nụ hôn nóng bỏng hạ xuống một chút, không buông tha một chỗ tốt đẹp nào, Thiên Thanh Hoàng bị hấn hôn đến mơ mơ màng màng, thân mình không tự chủ mềm mại.

Hiền Viên Tuyết ôm chặt Thiên Thanh Hoàng động tình, đôi môi không ngừng đòi lấy nàng, hai tay cũng không dừng lại, vội vàng cởi bỏ đai lưng của

nàng, hấn muốn nàng, điên cuồng muốn. Hấn là người tự chủ, trong tình huống nào cũng có thể bình tĩnh, nhưng bây giờ hấn không thể, hấn muốn nàng, muốn nàng thành người của hấn. Từ khi ở Thiên Nhai chi cốc, từ khi thấy nàng ngã xuống, hấn đã hạ quyết tâm này!

“Tuyệt...” Thiên Thanh Hoàng cũng cảm giác được Hiên Viên Tuyệt khác thường, bây giờ nàng còn một tia lý trí, nhưng nàng không cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt; hai tay ôm cổ Hiên Viên Tuyệt để hấn càng thêm gần sát mình, cảm nhận hơi thở cùng độ ấm của hấn, Thiên Thanh Hoàng nở nụ cười, hơi ngẩng đầu thử đáp lại, nghênh đón hấn càng thêm hôn mãnh liệt.

“Ngô...” Ngay khi hai người hôn tới nóng rực, một đạo sát khí mãnh liệt lại đánh úp tới...

“Đáng chết!” Hiên Viên Tuyệt thấp rủa một tiếng, mang theo hờn giận kéo áo Thiên Thanh Hoàng lên, sau đó ôm nàng chuyển hướng. Bọn họ vừa rồi đi nháy mắt, một thanh kiếm đã đâm thẳng vào vị trí ban nãy, ‘oanh’ một tiếng giương lên gây động.

“Hoan Lạc!” Vừa nãy Thiên Thanh Hoàng đã cảm nhận được là Hoan Lạc, nhưng khi tận mắt thấy vẫn đau lòng.

“Bá!” Lúc này, Hoan Lạc cũng không vì Thiên Thanh Hoàng la lên mà dao động, sát ý dày đặc, kiếm trong tay không hề do dự.

Hiên Viên Tuyệt vẻ mặt âm trầm, nhưng hấn không lập tức ra tay mà ôm Thiên Thanh Hoàng cùng né tránh.

“Hô!” Một kiếm kia chém vào bàn, tung tóe không còn thấy rõ bộ dáng; nhìn thấy không trúng mục tiêu, Hoan Lạc lại đảo kiếm.

“Hoan Lạc!” Thiên Thanh Hoàng quát lạnh, tuy nàng đau lòng, nhưng nàng không thoái nhượng, đẩy Hiên Viên Tuyệt ra, dùng một tay nắm chặt kiếm của Hoan Lạc.

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyệt kinh hoàng nhìn máu tươi trên tay nàng chảy ròng.

“Chàng đừng lại đây!” Thiên Thanh Hoàng quát Hiên Viên Tuyệt muốn tiến lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoan Lạc, đau lòng nói: “Người cứ như vậy bị người khác mê hoặc sao?”

Hoan Lạc nắm kiếm, nhưng không cách nào giẫy khỏi tay Thiên Thanh Hoàng, chỉ đành ra tay công kích, Thiên Thanh Hoàng tiếp được chưởng lực của nàng, cười lạnh: “Hoan Lạc! Người làm ta quá thất vọng rồi!”

“Không... Người không phải là Hoan Lạc của ta!” Thiên Thanh Hoàng lắc đầu: “Hoan Lạc của ta sẽ không động thủ với ta, Hoan Lạc của ta sẽ ngăn cản tất cả chương ngại cho ta, Hoan Lạc của ta sẽ không cho phép người khác thương tổn ta nửa phần. Còn người... không phải!”

Dứt lời, Thiên Thanh Hoàng thấy trên mặt Hoan Lạc có một tia thống khổ, con ngươi chứa đầy sát ý mê mẩn, động tác trên tay cũng ngừng lại.

“Đáng chết!” Hiên Viên Tuyệt nhìn tay Thiên Thanh Hoàng không ngừng chảy máu, sắc mặt càng ngày càng đen, hấn biết Thiên Thanh Hoàng muốn dùng phương pháp như vậy thức tỉnh thần trí Hoan Lạc, nhưng nàng rốt cuộc có nghĩ đến hấn hay không? Có biết nàng bị thương thì hấn đau lòng bao nhiêu?

“Hoan Lạc! Người có nhớ lúc trước ta gặp các người như thế nào không?” Thiên Thanh Hoàng nhìn chăm chăm Hoan Lạc: “Ngày ấy ta chột vật chạy từ trong núi ra, khi đi ngang qua chân núi thì thấy một đôi song bào thai đáng yêu bị bắt nạt, lúc ấy người trông còn nhỏ hơn Hoan Hỷ nhưng lại bảo vệ Hoan Hỷ sau lưng, tuy sợ hãi, lại vẫn kiên định bảo vệ. Ánh mắt ấy, đã làm ta chấn động... rõ ràng ta cũng không có khả năng, nhưng không biết vì sao lại xông vào cứu các người... Ta đặt tên cho hai người là Hoan Lạc, Hoan Hỷ, bởi vì hi vọng hai người có thể vĩnh viễn bảo vệ cảm tình hồn nhiên kia, sống vui vẻ khoái hoạt!” Thiên Thanh Hoàng nói xong, cũng không biết là nói cho Hoan nghe hay là tự mình nhớ lại.

“Hoan Lạc... tỉnh lại đi! Nếu người vẫn còn trung thành với ta, vậy thì bây giờ ta lệnh cho người, tỉnh lại cho ta!” Thiên Thanh Hoàng lạnh giọng quát, tay nắm kiếm tăng lực làm mùi máu trong không khí càng nồng.

“Hoàng Nhi!”

“Không sao!” Thiên Thanh Hoàng không để ý Hiên Viên Tuyệt, nhìn Hoan Lạc thần sắc thống khổ càng thêm rõ ràng, than nhẹ: “Hoan Lạc! Trở về đi! Trở về bên cạnh ta, làm Hoan Lạc ta thích nhất! Trở về làm người ổn trọng, đại khí, nhưng luôn là một đứa trẻ ở trước mặt ta!”

Hoan Lạc giẫy dụa, tay nắm kiếm run run làm sâu thêm vết thương của Thiên Thanh Hoàng.

“Tiểu... Thư...” Hai âm tiết mơ hồ từ miệng Hoan Lạc thốt ra, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại biết nàng đang gọi mình, lập tức vui vẻ.

“Hoan Lạc! Ta ở đây!” Thiên Thanh Hoàng tận lực làm nguôi khí của mình mềm nhẹ nhất.

“Giết... Tiểu... Thư!” Ba chữ lại được thốt ra, Thiên Thanh Hoàng rõ cảm giác được Hoan Lạc lại trở về thần trí ban nãy, sát khí dày đặc.

“Giết tiểu thư?” Thiên Thanh Hoàng cảm hận nói: “Hoan Lạc! Người muốn nói cái này sao?”

“Giết... . . . Tiểu... Thư!” Hoan Lạc vô thức lặp lại, hai tay cầm chuôi kiếm, bắt đầu mạnh mẽ rút ra.

“Người muốn giết ta?” Thiên Thanh Hoàng nhìn Hoan Lạc không che giấu sát khí, biểu tình không biết là đau lòng hay là tâm lạnh.

“Nếu giết ta có thể làm người thanh tỉnh, vậy người xuống tay đi!” Thiên Thanh Hoàng đảo mũi kiếm ra trước ngực, cố ý đâm sâu, máu tươi nhiễm đỏ bạch y.

“Tiểu thư... Tiểu thư...” Ánh mắt Hoan Lạc tan rã dừng trên tay và ngực Thiên Thanh Hoàng, đau đớn càng thêm rõ ràng.

“Tiểu thư! Ta giết tiểu thư...” ‘Loảng xoảng’ kiếm trong chảy xuống, sát khí nhất thời biến mất, chỉ còn lại không cùng đau đớn.

“Ta giết tiểu thư... Ta giết tiểu thư...” Hoan Lạc ôm đầu, hoảng sợ lui ra phía sau, nước mắt chảy xuống, cuối cùng, Thiên Thanh Hoàng rút cục cũng thấy tiêu cực trong mắt nàng: “Tiểu thư!”

Nghe một tiếng như vậy, Thiên Thanh Hoàng biết nàng đã thành công, đầu một mảnh mê muội, trước mắt tối sầm, cuối cùng cũng vì mất máu quá nhiều mà hôn mê bất tỉnh.

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết đón được Thiên Thanh Hoàng, lập tức điểm mấy huyệt đạo, sau đó ôm nàng đi nhanh ra ngoài: “Người đâu! Truyền ngự y!”

Khi đi tới cửa, Hiên Viên Tuyết đột nhiên ôm Thiên Thanh Hoàng xoay người lại, nhìn Hoan Lạc đau khổ, tuyệt vọng, mắt lạnh phun ra vài chữ làm nàng đột nhiên chấn động, ngừng đầu nhìn Hiên Viên Tuyết, vẻ mặt không thể tin...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 30: Đông Phương Tĩnh Lại

Lúc Thiên Thanh Hoàng tỉnh lại vết thương trên tay đã không còn, ngoại trừ cảm giác mất máu ra thì không có gì không ổn.

“Tuyệt... chàng định ôm ta tới khi nào?” Thiên Thanh Hoàng nhìn bình phong phía trước, vẻ mặt bất đắc dĩ, từ một khắc kia hắn đều ôm chặt nàng không buông lỏng một giây.

Hiên Viên Tuyết không nói, chỉ ôm chặt hơn, hồi lâu sau mới mở miệng: “Goyard đã mang Hoan Lạc đi, thần trí tuy được gọi về nhưng trong cơ thể vẫn còn được vật, Goyard mang lên núi chữa thương.”

“Đi rồi sao?” Thiên Thanh Hoàng sững sốt, nhưng nghĩ đến lời của Hiên Viên Tuyết nên không hỏi nhiều: “Ừm! Chỉ cần khi nàng trở về thật tốt là được rồi!”

Xa xa, ở nơi cách Phượng thành ngàn dặm, Goyard phẫn hận nhìn phương hướng Phượng thành: Chữa thương? Thương thương cái rắm ý! Chuyện này liên quan gì đến ta? Vô duyên vô cớ nửa đêm kéo ta ra ngoài! Hừ hừ! Hiên Viên Tuyết ta hận người! Hừ!

Trước khi Hoan Lạc đi có đến gặp Hoan Hỷ, cho nên Hoan Hỷ không còn lo lắng nữa, hoan hoan hi hi về bên cạnh Thiên Thanh Hoàng, Phù Linh tất nhiên cũng đi theo.

“Tiểu thư! Ta rất nhớ người!” Hoan Hỷ phi thân lên giường, hai mắt đáng thương hê hê nhìn Thiên Thanh Hoàng, giống như Thiên Thanh Hoàng sắp bỏ rơi nàng.

“Tỷ tỷ!” Phù Linh đi vào, tuy không khoa trương như Hoan Hỷ, nhưng mấy ngày không gặp, nàng vẫn rất nhớ.

“Tiểu thư...” Hoan Hỷ còn muốn tiếp tục làm nũng thì Thiên Khu bỗng nhiên xuất hiện: “Chủ tử, quan tài đã được đưa tới, đặt ở Thiên điện!”

Thiên Thanh Hoàng ngồi dậy, Hoan Hỷ cùng Phù Linh nhanh chóng đỡ nàng, Thiên Thanh Hoàng không nói gì, nhưng hiện tại thân thể nàng rất yếu, suy cho cùng vẫn nên để bọn họ đỡ.

“Đi Thiên điện!”

“Tiểu thư!” Thiên Thanh Hoàng vừa bước vào Thiên điện, liếc mắt một cái liền thấy quan tài trong suốt, Mạc thúc thấy Thiên Thanh Hoàng, hai đầu gối quỳ xuống đất: “Thuộc hạ cô phụ sự nhờ vả của tiểu thư!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn lão nhân đã nửa trăm tuổi quỳ trước mặt mình, nhìn hán áy náy không phải giả vờ mới lúc đầu: “Mạc thúc! Còn nhớ khi ta đi có yêu cầu gì không?”

Thiên Thanh Hoàng nói xong, khóa cửa điện, đi tới gần quan tài: “Ta muốn người bảo vệ cỗ quan tài này, mà người cũng làm được, tại sao nói cô phụ?”

Mạc thúc chấn động: “Tiểu thư...”

Thiên Thanh Hoàng cười nhẹ: “Đứng lên đi! Ngươi làm được những thứ ngươi cam đoan là được rồi, còn về phần những người hy sinh, ta sẽ thay họ báo thù!”

“Ta tiểu thư!” Mạc thúc đứng lên, hẳn biết tiểu thư một lời cửu đỉnh, mà hẳn cho tới bây giờ chưa từng nghi ngờ lời tiểu thư nói.

Thiên Thanh Hoàng nhìn quan tài, Đông Phương Mạc vẫn như trước khi nàng đi an tĩnh nằm bên trong, đầy nắp quan tài ra, khuôn mặt hẳn càng thêm rõ ràng, hồi lâu, Thiên Thanh Hoàng mới quay đầu nhìn Phù Linh: “Có thể không?”

Phù Linh gật đầu: “Có thể!”

Thiên Thanh Hoàng đem Thánh Thủy đổ vào một chén nhỏ đưa Phù Linh, Phù Linh tiếp nhận dứt cho Đông Phương Mạc uống, lại dùng thần lực khai thông cơ thể hẳn, rất nhanh liền thấy hai gò má nhợt nhạt có chút sắc đỏ.

Thiên Thanh Hoàng nhìn chăm chăm động tác của Phù Linh, thẳng đến khi nàng nghe được tiếng hô hấp nhẹ mới cong môi. Hoan Hỷ khôi hài nhảy dựng lên: “Hắn sống! Tiểu thư, sư thúc sống lại rồi!”

Thiên Thanh Hoàng mỉm môi cười: Đúng vậy! Hắn sống! Nàng đã nói sẽ cứu được hắn, nàng làm được!

Rất nhanh, Đông Phương Mạc ở dưới tay Phù Linh dần mở mắt, trợn nháy mắt kia, Thiên Thanh Hoàng cảm giác như mình mới là người được sống lại. Nhưng, một câu của Đông Phương Mạc lại khiến nàng ngây ngẩn: “Đây là đâu?”

Thiên Thanh Hoàng nhìn Phù Linh: “Chuyện gì vậy?”

Phù Linh nghiêng đầu nghĩ, sau đó nhìn Đông Phương Mạc còn mê mang trong quan tài: “Ngươi có biết mình là ai không?”

Đông Phương Mạc nghĩ nghĩ: “Ta là Tứ Vương Gia Nam Phong, ta nhớ mình bái tiên sư ở Đông Hoa làm sư phụ... Những cái khác ta không rõ...”

Tứ Vương gia Nam Phong! Thiên Thanh Hoàng đối với thân phận này không ngoài ý muốn, dù sao họ Đông Phương cũng không phải người bình thường có thể mang; đứng ở hẳn bên cạnh nhẹ hỏi: “Đông Phương, ngươi biết ta không?”

Đông Phương Mạc nhìn Thiên Thanh Hoàng, bỗng nhiên có cảm giác hoảng hốt, trái tim đau đớn chấn động không biết vì sao, mê mang nhìn nàng: “Chúng ta có quen sao?”

“Tiểu thư! Sư thúc hẳn...” Tiểu thư cố gắng như vậy cứu sư thúc về, vậy mà sư thúc lại nói không biết tiểu thư, tiểu thư sẽ rất thương tâm a...

“Một chút cũng không nhớ?” Thiên Thanh Hoàng không biết mình có đau hay không, chỉ biết có chút trống rỗng...

“Tỷ tỷ! Linh hồn hẳn đã bị tổn thương, có lẽ thứ bị ảnh hưởng là phần trí nhớ quan trọng nhất, cho nên...” Phù Linh nhanh chóng giải thích.

“Chúng ta hẳn là quen đi, bởi vì ta cảm giác nơi này có người!” Đông Phương Mạc nói xong, còn chỉ chỉ tim mình, ánh mắt đào hoa không ngả ngón, rất chân thành.

Thiên Thanh Hoàng sùng sốt, nhẹ nhàng cười: “Đông Phương! Ta mặc kệ ngươi có nhớ hay không, nếu ngươi thật sự không nhớ, như vậy hiện tại nhớ kỹ cho ta, ta, Thiên Thanh Hoàng, là muội muội của Đông Phương, còn ngươi, là ca ca của ta!”

“Ca ca?” Đông Phương Mạc nhú mày, trực giác nói cho hẳn không thích xưng hô này, nhưng lại có một thanh âm khác nói với hẳn đây là sự thật.

“Được rồi!” Thiên Thanh Hoàng cũng không nói nhiều: “Nhanh rời băng quan đi. Hoan Hỷ, gọi người chuẩn bị để hẳn tắm rửa thay quần áo.”

“Dạ, tiểu thư!” Hoan Hỷ lên tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Thiên Thanh Hoàng trở lại phòng, Hiên Viên Tuyết đã lâm triều trở về, đang cầm một quyển sách ngồi trên nhuyễn tháp, thấy nàng vào lập tức buông hai tay đuổi ra đón nàng: “Cơ thể không tốt thì đừng đi nhiều, không phải đã dặn nàng nghỉ ngơi thật tốt sao?”

“Ừm...” Dừng một chút rồi nói, “Đông Phương đã tỉnh, nhưng lại quên một số chuyện!”

Hiên Viên Tuyết cúi đầu nhìn mắt Thiên Thanh Hoàng, chú ý cảm xúc của nàng: “Hoàng Nhi thương tâm sao?”

“Mất mát một chút, nhưng Đông Phương có thể sống lại đã là kết quả tốt nhất!” Thiên Thanh Hoàng thành khẩn nói.

Hiên Viên Tuyết thờ dài, không nghĩ nhiều nữa, nếu không đến lúc đó chỉ có mình tự buồn bực; xoay người lấy ở bên cạnh một hộp gỗ tinh xảo bằng gỗ tử chiến đưa cho nàng: “Hoàng Nhi nhìn xem có thích không?”

“Cho ta?” Thiên Thanh Hoàng nhú mày, thâm tình lộ ra kinh hi cùng vui mừng.

“Mở ra xem”

Thiên Thanh Hoàng mở hộp, bên trong là một cây trân bạch ngọc tạo hình Phượng Hoàng, ngọc trầm ánh bạch bóng loáng, ánh sáng diễm lệ, hơn tạo

hình Phụng Hoàng rất sống động, vô cùng xinh đẹp.

“Thật đẹp!” Thiên Thanh Hoàng thật tình khen.

“Tuyệt! Chàng làm gì vậy?” Thiên Thanh Hoàng thấy Hiên Viên Tuyết đưa tay lên đầu nàng, nghi hoặc hỏi.

Hiên Viên Tuyết không nói, động tác cũng không dừng, mười ngón thon dài cời dây lụa trên đầu Thiên Thanh Hoàng, thả xuôi tóc nàng xuống dưới, sau đó lại nhẹ nhàng quấn một kiểu khác, đưa tay lấy trâm tóc cài vào, lúc này mới vừa lòng cười kéo nàng tới trước gương.

“Hoàng Nhi, rất đẹp nha!” Hiên Viên Tuyết không keo kiệt tán dương.

Thiên Thanh Hoàng cười khẽ, nhìn mình trong gương, mà bên cạnh nàng, là Hiên Viên Tuyết như thần, rõ ràng hai người dung mạo kém xa, nhưng vì sao lại nhìn ra cảm giác rất xứng?

Hiên Viên Tuyết từ phía sau nắm thắt lưng Thiên Thanh Hoàng, đối với hình ảnh kia vô cùng vừa lòng...

Ban đêm:

Mấy ngàn binh lính giờ được vây kín phủ Thừa Tướng, người của Ngụy gia còn chưa có phản ứng, Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Diễm đã cưỡi ngựa đứng trước cửa lớn Ngụy phủ. Lãnh Nguyệt vung tay lên: “Bắt hết tất cả, không tha một ai!”

“Dạ!” Đáp lại là thanh âm chân triệt vân tiêu, tiếp đó, cửa lớn Ngụy tướng phủ trực tiếp bị phá, đội ngũ tiến quân thần tốc, gặp người bắt người, căn bản không cho bọn họ cơ hội phản ứng.

“Cứu mạng a! Cứu mạng a...”

“Người đâu! Cứu mạng a...”

“Dừng tay, buông ra, ta là Thừa tướng phu nhân, buông ra...”

“Lão gia! Cứu mạng a... Lão gia...”

“Ô ô ô...”

Toàn bộ phủ Thừa Tướng đèn đuốc sáng trưng, tiếng gào đầy trời, nhưng mặc kệ bọn họ giãy dụa thế nào vẫn trốn không thoát, người phủ Thừa Tướng nhanh chóng xếp đầy sân.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Một tiếng hô trung khí mười phần truyền đến, chánh chủ rốt cục đã tới, Ngụy Thừa tướng một thân tư phục đi ra, thấy đầy sân người người chật vật quỳ, nhất thời lửa giận bốc lên, căm tức nhìn hai huynh đệ Lãnh Nguyệt Lãnh Diễm: “Hai vị mang binh xâm nhập nhà của bản tướng là vì chuyện gì?”

Ngụy Nhâm vẻ mặt phẫn nộ, trong lòng lại nghĩ xem vì sao Thánh Thượng ra tay với hắn. Cấp bậc của Lãnh Nguyệt và Lãnh Diễm không cao bằng hắn, nhưng lại là phụ tá đắc lực của Hiên Viên Tuyết, bọn họ xuất hiện, là đại diện cho việc Hiên Viên Tuyết bày mưu đặt kế. Không lâu trước đây Hoàng Thượng giết rất nhiều quan viên, hắn thật vất vả mới đào thoát, chẳng lẽ Hoàng Thượng đến giờ vẫn muốn đối phó với hắn?

“Ngụy Ánh Nguyệt có ở đây không?” Lãnh Nguyệt không để ý tới Ngụy Thừa tướng, trực tiếp hỏi.

“Hồi tướng quân, toàn bộ đại viện đều có, chỉ không có Ngụy Ánh Nguyệt!” Một người dẫn đầu hồi báo.

Lãnh Diễm nghe vậy mới nhìn Ngụy Thừa tướng: “Xin hỏi Thừa tướng đại nhân, nữ nhi ngài đâu?”

Ngụy Thừa tướng cả kinh, không ngờ những người này hướng về nữ nhi của hắn, áp chế bất an, trên mặt trấn định: “Mấy ngày trước tiểu nữ đã tới nhà tiêu di nàng, giờ vẫn chưa về!”

Lão hồ li! Lãnh Diễm Lãnh Nguyệt cười lạnh, Lãnh Nguyệt lạnh lùng nhìn Ngụy Thừa tướng: “Thừa tướng đại nhân, ngài cũng biết tội khi quân xử thế nào chứ?”

“Bốn tướng tuyệt đối không lừa gạt nhị vị tướng quân!” Ngụy Thừa tướng cả kinh, nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

“Thật không?” Lãnh Diễm trào phúng cười, lấy ra thánh chỉ Minh Hoàng, không quan tâm bọn họ quý hay không quý, trực tiếp đọc: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Thừa tướng Ngụy Nhâm cấu kết vô lâm, tư thông dị quốc, chứng cứ xác thực, tội ác thông thiên, trăm ngay tại chỗ, gia sản sung công, xét nhà diệt tộc!”

“Oanh!” Lời Lãnh Diễm như sấm giữa trời quang, tất cả phủ Thừa Tướng đều ngây ngẩn.

Ngụy Nhâm khiếp sợ, ban đầu hắn nghĩ bọn họ hỏi vậy là vì nữ nhi của hắn, mà không ngờ người cuối cùng chính là hắn! “Trăm ngay tại chỗ, xét nhà diệt tộc!” tám chữ này từ khi Hiên Viên Tuyết đăng cơ, là tám chữ hắn nghe thấy nhiều nhất!

“Không được! Ô ô ô... Lão gia, ta không muốn chết a!”

“Ô ô! Cứu mạng! Chúng ta không muốn chết đâu!”

“Lão gia! Vì sao vậy! Vì sao lại giết chúng ta!”

“Lão gia! Ô ô ô...”

Tất cả cuối cùng cũng phản ứng, tiếp đó là gào khóc, toàn bộ phủ Thừa Tướng đều là tiếng khóc!

Lãnh Nguyệt nhíu mày, giờ tay phải lên, dùng sức đi xuống: “Hành hình!”

“Xoẹt xoẹt!” Được lệnh, binh lính lập tức rút đao trong tay ra, lúc thu lại, máu tươi đã nhuộm đỏ một mảnh sân trước.

“Lão gia! Cứu mạng a!”

“Lão gia! Ta không muốn chết!”

“Lão gia! ...” Phu nhân Ngụy Nhâm cùng thị thiếp cầu cứu, đáng tiếc Ngụy Nhâm đã không nghe thấy, bởi vì trước mắt hắn, chỉ có máu tươi đầy đất.

“Ha ha ha ha ha!” Đột nhiên, Ngụy Nhâm phá lên cười, khuôn mặt buồn bã nhìn trời cao: “Hiên Viên Tuyết! Ngươi tâm ngoan thủ lạt, giết người vô số, ta nguyện rửa ngươi...”

Lời tiếp theo còn chưa kịp nói, kiếm trong tay Lãnh Nguyệt đã cứa trên cổ. Ngụy Nhâm chết, nhưng đao trong tay vẫn không ngừng, Ngụy phủ tổng cộng hơn bốn trăm người, sau một đêm máu tươi nhuộm đỏ toàn phủ. Sáng hôm sau khi tin tức phủ Thừa Tướng diệt vong truyền ra, trong triều đại bộ phận quan viên đều rung mình một cái, sau một tháng, bọn họ lại lần nữa chứng kiến sự thô bạo và huyết tính của Hiên Viên Tuyết!

“Quả nhiên không có Ngụy Ánh Nguyệt!” Thiên Thanh Hoàng cười khế, Ngụy Ánh Nguyệt... có lẽ Ngụy Ánh Nguyệt đã biến mất, hiện tại hắn tên là Thu Nhượng Yên đi!

Nữ nhi của Ngụy Thừa tướng sao có thể là một cùng Thu Nhượng Yên Thiên Thanh Hoàng không biết, nhưng thứ nàng biết, là rất nhanh sẽ có trò hay lên diễn.

“Tiểu thư! Nghe bên ngoài nói Ngụy tướng phủ máu chảy thành sông, còn chảy tới tận cửa lớn, nhiều người sợ hãi không dám ra khỏi cửa a!” Hoan Hỷ nằm trên đùi Thiên Thanh Hoàng kể tin tức mình nghe được trên đường.

Thiên Thanh Hoàng xoa mặt nàng: “Sáng nay lại xuất cung sao?”

“Không nha!” Hoan Hỷ lập tức lắc đầu: “Giờ không cần xuất cung cũng biết, ta nghe các thái giám kể vậy, giờ ở đâu cũng bàn cái này, rôm rả như tận mắt thấy!”

Thiên Thanh Hoàng động mi phong, không nói gì, mà bên ngoài đang có người đi vào, là Đông Phương Mạc!

Đông Phương Mạc nhìn Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt đào hoa vốn âm thầm sáng ngời, nhẹ nhàng cười: “Muội muội!”

Nghe xưng hô này, trán Thiên Thanh Hoàng xẹt qua một đám hắc tuyến, tuy nàng xem hắn là ca ca, nhưng không có nghĩa nhất định phải dùng xưng hô huynh muội! Nàng có chút hối hận khi lúc ấy nói mình là muội muội của Đông Phương Mạc!

“Muội muội! Ta đã tốt hơn nhiều rồi, khi nào chúng ta về núi Đông Hoa?” Trí nhớ cuối cùng của Đông Phương Mạc là đi Đông Hoa sơn bái sư, cho nên hắn nghĩ Thiên Thanh Hoàng là sư muội hắn nhận sau đó, tới bây giờ vẫn nghĩ muốn về Đông Hoa sơn.

Thiên Thanh Hoàng không biết giải thích thế nào, đứng dậy đi tới bàn trang điểm, lấy ra một hộp vuông điêu khắc tinh mỹ.

“Tiểu thư! Đây là cái gì?” Hoan Hỷ ngó qua, vẻ mặt hiếu kỳ.

Thiên Thanh Hoàng mở ra, bên trong là hai cuộn màu trắng thoạt nhìn giống đai lưng, Đông Phương Mạc nghi hoặc, vừa định hỏi, Hoan Hỷ đã kêu lên: “Tiểu thư! Cái này không phải thứ người cướp được của lão gia gia sao?”

Trên mặt Thiên Thanh Hoàng chảy hắc tuyến, cái gì mà cướp được a! Thiên Thanh Hoàng lấy ra một cái, quả nhiên là đai lưng, trên đai lưng thêu văn lộ đặc biệt, đai lưng màu ngân bạch, văn lộ dùng chỉ lục sắc thêu, nhìn qua rất tinh mỹ.

“Đây chính là vũ khí của ngươi, ngươi nói muốn ta tự tay giao cho ngươi, giờ ta lấy ra tự tay tặng cho ngươi!” Thiên Thanh Hoàng thần nhiên nâng mâu: “Chỉ đai lưng này dùng ngăn thiết biển sâu rền, có thể cương, có thể nhu, một đai lưng một dây cột tóc; ngươi tiêu sái tùy tính, không thích dùng vũ khí, đai lưng và dây cột tóc này vừa hợp ý ngươi, hơn nữa võ công của ngươi trong cương có nhu, không có gì thích hợp hơn vũ khí này!”

Đông Phương Mạc nhìn đai lưng trong tay Thiên Thanh Hoàng, hắn rất thích, hắn không biết vì mình bị mất trí nhớ, nhưng hắn cảm thấy người trước mắt này rất đặc biệt, khi nàng nói chuyện rõ ràng là nói với hắn, nhưng lại cảm giác như không giống nói với hắn. Thật sự kỳ lạ.

“Cảm ơn! Ta rất thích!” Đông Phương Mặc nhận lấy thứ trên tay Thiên Thanh Hoàng, cẩn thận cất đi.

“Không cần!” Đông Phương, ta mới cần cảm ơn người, nhưng người lại không thể nhớ...

Ban đêm, Hiên Viên Tuyết rất khuya mới trở về từ ngự thư phòng, tuy không nói gì, nhưng Thiên Thanh Hoàng biết hẳn đang hờn giận: “Tuyệt! Chẳng làm sao vậy?”

Hiên Viên Tuyết lắc đầu: “Trẫm không sao!”

Trẫm? Nghe xưng hô này, Thiên Thanh Hoàng sùng sốt, lập tức đen mặt, như vậy mà còn nói không sao?

“Chẳng rốt cuộc làm sao thế?” Thiên Thanh Hoàng đứng trước mặt Hiên Viên Tuyết, thấy hắn quay đầu: “Trẫm nói không sao!”

Thiên Thanh Hoàng nghiêng đầu: “Chẳng chưa bao giờ ở trước mặt ta dùng từ ‘trẫm’!”

Hiên Viên Tuyết ngẩn ra, lập tức xoay người không nói, mà Thiên Thanh Hoàng thấy vậy, không biết nên cười hay làm sao, lấy tay vòng qua lưng hắn: “Tuyệt! Chẳng xác định chẳng như vậy là không sao?”

Hiên Viên Tuyết xoay người, căm tức nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Khi nào thì nàng mới tiến bước Đông Phương Mặc đi?”

Thiên Thanh Hoàng không nói gì: “Đông Phương là người, không phải đồ vật, ta không có quyền!”

“Hừ!” Hiên Viên Tuyết hừ mạnh một tiếng, xoay người đi vào trong, đợi Thiên Thanh Hoàng đi vào liền thấy hắn đưa lưng về phía mình, hơi thở lãnh liệt khiến người ta sợ hãi, xem ra thật sự giận.

Thiên Thanh Hoàng đột nhiên có chút buồn cười, cố nén cười tới gần, hai tay ôm lấy hắn từ sau, cảm giác lãnh khí biến mất mới cười khê: “Chẳng ghen sao?”

Hiên Viên Tuyết không nói, nhưng ý tứ rất rõ ràng, Thiên Thanh Hoàng nhướn mày: “Chẳng giận ta đưa đồ cho Đông Phương?!”

Hiên Viên Tuyết rốt cục cũng xoay người, ôm Thiên Thanh Hoàng, căm tức nói: “Nàng đưa cái gì không đưa lại cổ tình đưa đai lưng với dây cột tóc!” Nàng rốt cuộc có biết mấy thứ kia không thể đưa loạn hay không! Một thứ còn chưa đưa đủ, nàng còn đưa tới hai thứ!

Thiên Thanh Hoàng sùng sốt, cố gắng nghĩ thật lâu, cuối cùng mới nhớ mấy thứ kia chỉ có thể là thể từ đưa cho trượng phu, giống như ở hiện đại con gái tặng thắt lưng cho con trai. Thiên Thanh Hoàng quần bách: “Cái kia... là vũ khí, ta không nghĩ nhiều như vậy!” Hiên Viên Tuyết nhất thời nghẹn lời, hắn thật sự rất muốn bỏ đầu người trước mắt này ra để xem bên trong có thứ gì. Hoàng Nhi không rõ, nhưng hắn rất rõ, mà cái Đông Phương Mặc kia rõ ràng cũng có ý với Hoàng Nhi, bằng không sẽ không đứng lúc bọn họ đại hôn uống say như bùn! Thật là làm hắn tức chết mà không phát ra lời.

“Hoàng Nhi! Nàng có biết mình sai ở đâu không?” Hiên Viên Tuyết dùng mắt trên môi Thiên Thanh Hoàng, mang theo ý không tốt.

Thiên Thanh Hoàng nhìn Hiên Viên Tuyết trở nên xấu xa, không tự chủ rút cổ: “Cái kia... Không tính là sai đi...”

Hiên Viên Tuyết cười lạnh, đầu chậm rãi thấp xuống, thanh âm hờn giận, lại đợi trầm thấp mỉa mai: “Đem thứ vốn phải đưa cho trượng phu tặng nam nhân khác, nàng còn nói không sai?”

Thiên Thanh Hoàng gập trở ngại: “Chẳng rồi rắm cái này sao?”

Hiên Viên Tuyết liếm môi: “Chẳng lẽ ta như vậy là sai!” Sắc mặt chợt lạnh làm tâm can Thiên Thanh Hoàng run lên, nàng vốn nghĩ rất đơn giản, nhưng thấy Hiên Viên Tuyết như vậy lại cảm thấy mình tội lỗi chồng chất: “Cái kia... Ta...”

Thiên Thanh Hoàng hết chỗ nói, thật sự không biết nên biện giải thế nào, nàng chỉ biết Hiên Viên Tuyết hiện tại khác Hiên Viên Tuyết bình thường, so với mọi ngày càng mạnh mẽ hơn, cũng càng làm nàng có chút vô tổ.

Hiên Viên Tuyết rất vừa lòng với hiệu quả đạt được, nhìn Thiên Thanh Hoàng mà muốn cười trong lòng, nhưng trên mặt vẫn căng thẳng: “Làm sai thì nhất định phải chịu trừng phạt!”

Phạt cái gì? Thiên Thanh Hoàng rất muốn hỏi, nhưng lời của nàng đã không thể phát ra, bởi vì Hiên Viên Tuyết đột nhiên hôn lên, làm lời tới miệng bị nuốt hết. Cảm giác quen thuộc tốt đẹp khiến Hiên Viên Tuyết muốn ngừng mà không được, một tay nắm thắt lưng Thiên Thanh Hoàng, một tay đỡ đầu nàng, càng thêm hôn sâu.

Điên cuồng đoạt lấy, tùy ý hoành hành, ý thức của Thiên Thanh Hoàng dần trở nên mơ hồ, Hiên Viên Tuyết không ngừng hôn, tay cũng bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve, áp lực chậm lên khát vọng.

“Bang!” Phù Linh bung chấu tiến vào, lập tức đụng phải khung cửa, lúc nhìn thấy hai người lại xấu hổ cười cười, bung chấu xoay người đuổi cung nữ đi, cẩn thận khép cửa lại, sau đó cười xấu xa đi tìm Hoan Hỷ...

Mà Phù Linh tiểu nhạc đệ cũng không ảnh hưởng đến hai người, Hiên Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng lên, một bên khê hôn một bên đi tới giường lớn. Đặt Thiên Thanh Hoàng xuống mặt chần, thân hình cao lớn lập tức phủ lên, hôn dọc theo cổ nàng một đường hạ xuống, trên tay cũng không nhàn

rồi, linh hoạt cời bỏ đai lưng của nàng, hai tay có chút vội vàng đi vào, khi bàn tay nóng bỏng chạm tới da thịt trơn bóng kia thì muốn ngừng cũng không ngừng được.

Nhưng, ngay khi Hiên Viên Tuyết muốn tiếp tục, Thiên Thanh Hoàng lại thấy đau bụng, sau đó, mùi máu tươi thân nhiên phiêu tán trong không khí, cho dù Thiên Thanh Hoàng trầm tĩnh thế nào cũng nhịn không được đỏ mặt: “Tuyệt... Cái kia...”

Động tác của Hiên Viên Tuyết ngừng hẳn, trên trán một mảnh hắc ám: “Đáng chết!” (hú hú =)))))

Thiên Thanh Hoàng nhìn hần, nhịn không được cười khê: “Tuyệt, chàng không sao chứ!”

“Hoàng Nhi! Nàng nói xem?” Hiên Viên Tuyết cắn răng nói, lại nhìn Thiên Thanh Hoàng cười âm áp, nhất thời cảm thấy con tức càng cao, cúi đầu cắn lên tai nàng, nghe được tiếng nàng kêu đau mới buông ra, oán hận nói: “Hoàng Nhi! Nàng nói xem sao muốn ăn nàng mà khó như vậy!”

Thiên Thanh Hoàng lắc đầu, cái này không liên quan tới nàng a! Có đem tân hôn nhưng tại hần không ăn nên không thể trách ai!

“Hoàng Nhi! Nàng là tiểu yêu tinh được phái xuống để trừng phạt ta!” Hiên Viên Tuyết cắn một ngụm trên mặt Thiên Thanh Hoàng, thân ảnh chợt lóe chạy ra phía sau.

Thiên Thanh Hoàng nằm trên giường nhìn phương hướng Hiên Viên Tuyết biến mất, nàng biết hần rất khó chịu, nhưng hần vẫn luôn vì nàng mà nhẫn nại, trong lòng xẹt qua một cảm xúc không biết tên, mang theo nhiều điểm cảm động! Một đêm này, Hiên Viên Tuyết phải tắm nước lạnh hai lần, sau đó mới an ổn ôm Thiên Thanh Hoàng ngủ. Tuy bụng khó chịu, nhưng vì có Hiên Viên Tuyết nên Thiên Thanh Hoàng rất an tâm sâu giấc. Một đêm hảo miên...

Sáng hôm sau, lúc Thiên Thanh Hoàng tỉnh lại Hiên Viên Tuyết đã vào triều sớm, vừa ngồi dậy liền thấy Hoan Hỷ và Phù Linh mỉm cười đi đến, cười vô cùng ái muội: “Chúc mừng tiểu thư!”

“Chúc mừng cái gì?” Thiên Thanh Hoàng không kịp phản ứng, nhưng khi nàng thấy Phù Linh và Hoan Hỷ nhìn nhau cười ái muội, lập tức biết bọn họ hiểu sai, cũng không giải thích, loại chuyện này tốt nhất không nên nói.

Thiên Thanh Hoàng đứng dậy rửa mặt chải đầu sau, liền thấy Lãnh Nguyệt đi đến, Lãnh Nguyệt thấy Thiên Thanh Hoàng, khuôn mặt vốn có chút lạnh lùng cũng thoáng dịu đi: “Nương nương, Thị Lang phu nhân cầu kiến!”

“Không gặp!” Thiên Thanh Hoàng không biết người khác vì sao muốn gặp nàng, nhưng nàng không nhân tâm gặp phu nhân gì đó, lại nói tiếp Thiên Thanh Hoàng thấy mình không xứng với hậu vị, làm hoàng hậu như nàng thật quá không biết lễ nghi.

Lãnh Nguyệt biết nàng sẽ nói như vậy, nhưng: “Nương nương, nàng nói nàng họ Tô, từng chịu ân cứu mạng của người!”

“Họ Tô?” Thiên Thanh Hoàng sững sốt: “Đề nàng vào!”

“Tiểu thư! Không phải là Tô Như Mộng chứ?” Hoan Hỷ cũng nghĩ tới khả năng này, hỏi.

Thiên Thanh Hoàng nâng mâu: “Ta không biết, gặp rồi mới rõ!”

“Thì ra là người tỷ tỷ quen!” Phù Linh đứng một bên giúp Thiên Thanh Hoàng sửa lại góc áo, một bên nói, bây giờ nàng đã học được rất nhiều từ Hoan Hỷ, trước kia nàng là thân nữ vạn người kính ngưỡng, được người người hầu hạ cúng bái, cho tới bây giờ không nghĩ mình cũng có ngày hầu hạ một người, nhưng hiện tại nàng lại vì được hầu hạ Thiên Thanh Hoàng mà rất vui.

“Nương nương! Thị Lang phu nhân đã tới!” Lãnh Nguyệt dẫn người vào liền lui qua một bên.

“Thần phụ tham kiến hoàng hậu nương nương!” Người tới tóc mây vén cao, khuôn mặt xinh đẹp phủ lớp phấn nhẹ, kiều mà không diễm, một thân hoa phục mang đến khí chất cao nhã, gió tay nhắc chân đều quý phái, tuy so với lần trước gặp khác xa nhau, nhưng chính xác đây là Tô Như Mộng.

Tô Như Mộng sửa lại quần áo, đối Thiên Thanh Hoàng cúi đầu. Thiên Thanh Hoàng không thích người khác quý lạy với nàng, nhưng nàng không ngăn cản Tô Như Mộng, bởi vì nàng thấy được trong mắt người đối diện có sự cảm kích phát ra từ nội tâm.

“Đứng lên đi!”

“Tạ hoàng hậu nương nương!” Tô Như Mộng đứng dậy, cười nhẹ với Thiên Thanh Hoàng, không có khản trương và bất an mà rất thông dong, chỉ bằng khí độ cũng đủ khiến Thiên Thanh Hoàng kính trọng vài phần.

“Hình như ngươi không kinh ngạc với thân phận của ta!” Thiên Thanh Hoàng cười khê ngồi trên chủ vị.

“Hoàng hậu nương nương quý khí bức người, lần đầu gặp đã biết thân phận người nhất định bất phàm. Khi đến Phượng thành thần phụ đã nghe được rất nhiều chuyện về hoàng hậu, xác định người là hoàng hậu mới nghĩ muốn bái kiến!” Tô Như Mộng mỉm môi mỉm cười.

Thiên Thanh Hoàng nhìn nữ nhân trước mắt, từ lần đầu tiên gặp nàng đã biết nàng khôn khéo hơn nhiều nữ tử bình thường, không phải loại thủ đoạn ngầm mưu đưa giỡn mà là trí tuệ, trí tuệ lớn thật sự. Đột nhiên nhớ tới thân phận của nàng, Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Lý Lương có thể trong một thời gian ngắn trở thành Thị Lang sợ là ngươi không thể không công!”

Tô Như Mộng cũng không khiêm tốn: “Có một lần Hoàng Thượng rửa sạch quan viên trong triều, hần may mắn vượt qua, được Thái Phó coi trọng nên được lên làm Thị Lang!”

“Lý Lương này đúng là vô tâm nhặt được bảo vật.” Thiên Thanh Hoàng có chút hâm mộ với hai người này, nhưng nàng vẫn thích Tô Như Mộng hơn, đây là nữ tử khiến nàng gặp thoải mái nhất.

Tô Như Mộng không nghĩ hoàng hậu sẽ trêu chọc nàng, sắc mặt hơi phiếm hồng: “Hoàng hậu nương nương quá lời!”

Thấy nàng như thế, Thiên Thanh Hoàng cũng không làm khó nàng, nghiêng người tựa vào gối, về mặt mang thâm ý: “Ngươi tìm ta chẳng lẽ chỉ để gặp mặt?”

Tô Như Mộng nghe vậy, từ trong tay áo rộng lấy ra một trang giấy dày: “Thần phụ đến, một là vì cảm tạ ân cứu mạng của hoàng hậu nương nương cùng chi ân chỉ dạy, hai là hi vọng nương nương có thể xem cái này một chút!”

Hoan Hỷ đi lên nhận lấy, lại thay Thiên Thanh Hoàng nhìn một chút nhưng không biết bên trên viết gì: “Tiểu thư! Cái này viết gì vậy?”

Thiên Thanh Hoàng quyết đoán đánh vào ót nàng một cái: “Bảo ngươi ngoan ngoãn đọc sách ngươi không đọc, giờ còn hỏi ta!”

“Tiểu thư!” Hoan Hỷ vô cùng ủy khuất, một tay kéo kéo góc áo Thiên Thanh Hoàng, bộ dáng đáng thương hề hề khiến người nhìn đau lòng.

Thiên Thanh Hoàng tức giận liếc mắt một cái: “Cẩn thận ta đem ngươi quăng tới chỗ Hiền Viên Dịch đọc sách!”

“Tiểu thư! Ngươi bắt nạt ta!” Hoan Hỷ nhào vào lòng Thiên Thanh Hoàng cọ cọ làm nàng bất đắc dĩ: “Xú nha đầu, im ngay không ta làm thật!”

“Ách!” Hoan Hỷ lập tức dừng tiếng khóc, nhìn Thiên Thanh Hoàng, sợ nàng thật sự quăng nàng tới chỗ Hiền Viên Dịch, mà Phù Linh đứng một bên về mặt hâm mộ, nàng cũng rất muốn làm nũng giống Hoan Hỷ, nhưng nàng thật sự không làm được.

Thấy Hoan Hỷ không âm ỉ nữa, Thiên Thanh Hoàng mới nhìn tờ giấy trên tay, đây là một phần phác thảo kế hoạch, tạm xem như kế hoạch đi! Mở đầu chủ yếu là phê phán sĩ tộc làm quan, sau đó viết hán môn thư sinh có tâm đền nợ nước, lại vô lực hồi thiên, sau đó đề nghị Hoàng Thượng mở cuộc thi để những người có học vấn không gia thế cũng có thể đền đáp quốc gia, phía sau còn phác thảo các cuộc thi, cùng một số lợi ích khi làm vậy.

Đơn giản mà nói đây là một phần kế hoạch khoa cử, Thiên Thanh Hoàng không thể không cảm thán trí tuệ cổ nhân.

“Cái này không phải do một mình Lý Lương nghĩ đúng không!” Thiên Thanh Hoàng nhìn Tô Như Mộng.

Tô Như Mộng biết không lừa được Thiên Thanh Hoàng khôn khéo, ăn ngay nói thật: “Vi phu quân muốn mở cơ hội cho hán môn thư sinh nên thần phụ có đề nghị mấy lời, lấy cuộc thi làm cách công bằng chọn lựa nhân tài, lấy năng lực phục chúng!”

Thiên Thanh Hoàng đặt giấy lên bàn, mày ngài ngón: “Mấy thứ này không phải nên viết thành tấu chương dâng cho Hoàng Thượng sao?”

“Hoàng hậu nương nương cơ trí khôn khéo, người cũng biết việc này muốn thành cũng không phải ngày một ngày hai, cần phải có cường lực bảo đảm, bằng không tất cả đều là nói suông. Tất cả tấu chương đều được chọn lựa dâng lên, mà tấu chương này lại như thạch thành đại hải!”

“Vậy nên ngươi mới nghĩ cách muốn ta đưa cho Hoàng Thượng, sau đó thuyết phục Hoàng Thượng bảo đảm?” Thiên Thanh Hoàng thay nàng nói câu kế tiếp.

Tô Như Mộng hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy! Lấy sự thông minh của nương nương ra nói, tất nhiên sẽ biết có bao nhiêu tác dụng với triều đình. Nhân tài quốc gia không thiếu, nếu bởi vì sĩ tộc nắm giữ triều chính mà đem những người chân chính có năng lực, có tâm đền đáp quốc gia ngăn ở cửa cung thì chính là tổn thất của quốc gia!”

“Hoàng Thượng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, anh minh quyết đoán, chấn hưng triều cương, thần phụ tin nhất định sẽ được ủng hộ!”

“Ha ha!” Rốt cục, Thiên Thanh Hoàng cũng nở nụ cười, cười như hoa như nắng: “Tô Như Mộng! Ha ha, ngươi đúng là nữ tử kỳ tài, sử sách Tây Hạ chắc chắn nhớ tên ngươi!”

“Hoàng hậu nương nương đồng ý rồi à?” Tô Như Mộng có chút không thể tin.

Thiên Thanh Hoàng đem bản ghi kế hoạch trả lại cho nàng, ánh mắt không che giấu thương thức: “Ta không thích lời viết trên giấy hùng hồn, nếu muốn ta tin phục thi thực hiện đi, nếu các ngươi có thể làm được, vậy thì vị trí Tây Hạ Thừa tướng ta sẽ giao cho Lý Lương!”

“Tạ hoàng hậu nương nương!” Tô Như Mộng lại quỳ xuống, nhiều năm sau, khi nàng quay đầu nhớ chuyện cũ, vẫn còn nhớ rõ ngày hôm nay, Tây Hạ hoàng hậu dùng một lời hứa làm nàng kiên trì cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.2 - Chương 31: Mỹ Nhân Lệnh

Hiên Viên Tuyết tuy tàn bạo, nhưng hấn tuyệt đối là một hoàng đế tốt, cũng là một quân chủ anh minh, cho nên Thiên Thanh Hoàng không lo lắng hấn không đồng ý chuyện này. Sự thật chứng minh, ý nghĩ của nàng hoàn toàn chính xác, sau khi Hiên Viên Tuyết xem xong, vẻ mặt liền thương thức: “Ý tưởng này không tệ!”

Thiên Thanh Hoàng nâng mâu: “So với Lý Lương, ta xem trọng thể tử hấn hơn, nữ nhân kia trí tuệ hào phóng, lại có dũng khí nữ tử bình thường không có, nếu không phải vì thân nữ nhi, nàng nhất định xuất sắc hơn Lý Lương.”

“Có thể được Hoàng Nhi khen như thế thì chắc có chỗ hơn người!” Hiên Viên Tuyết nhướn môi, vòng tay ôm Thiên Thanh Hoàng: “Nhưng dù có xuất sắc đến đâu, ở trong mắt ta vẫn kém Hoàng Nhi!”

Thiên Thanh Hoàng không nói gì, chỉ tự nhủ hấn không thấy buồn nôn sao?

“Đúng rồi! Hoàng Nhi chuẩn bị xử trí Thu Nhục Yên thế nào?” Hiên Viên Tuyết đột nhiên chuyển đề tài; Thiên Thanh Hoàng ngẫm lại nói: “Sau lưng Thu Nhục Yên là Từ Hà thành, tuy ta không sợ bọn họ, nhưng có chút rắc rối!”

“Ừm!” Hiên Viên Tuyết cũng biết, Từ Hà thành là hoàng thành trong chốn võ lâm, nếu không có điểm áp lực thì sao chiếm được vị trí đệ nhất lâu như vậy.

“Hoàng Nhi có biết mỹ nhân lệnh không?” Hiên Viên Tuyết vén sợi tóc trên vai Thiên Thanh Hoàng ra sau.

“Mỹ nhân lệnh?” Thiên Thanh Hoàng ngẫm lại, có chút ấn tượng: “Cái này hình như liên quan đến Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hai mươi năm trước, Họa Phiến!”

“Đúng!” Hiên Viên Tuyết gật đầu, sau đó giải thích: “Mỹ nhân lệnh là từ ba mươi năm trước, sau khi Họa Phiến mới trở thành Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đặt ra, nhưng lại dưới sự trợ giúp của Thu Thủy Ly mới có. Mỹ nhân lệnh là lời mời đệ nhất mỹ nhân, yêu cầu mỹ nhân thiên hạ tề tụ luận văn luận võ, người thắng cuối cùng mới có khả năng đảm nhận vị trí Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng hơn hai mươi năm qua, ngoại trừ Họa Phiến, chưa ai ngồi lên được vị trí ấy!”

“Ý của chàng là Thu Nhục Yên phát mỹ nhân lệnh?” Kết hợp trước sau, Thiên Thanh Hoàng lập tức biết Hiên Viên Tuyết muốn nói gì.

“Chẳng những phát mỹ nhân lệnh mà còn chiêu cáo thiên hạ, Tây Hạ hoàng hậu, cũng chính là Hoàng Nhi sẽ tham gia, không chỉ như thế, mấy thế lực lớn cũng đều phái nhân mã, vô cùng long trọng, không biết Thu Nhục Yên muốn làm gì!”

“Muốn nhắm vào ta sao?” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, khi nàng ta còn là Ngụy Ánh Nguyệt đã có tâm tư với Hiên Viên Tuyết, hiện tại thân phận thay đổi lại trực tiếp khiêu khích. Nếu Thiên Thanh Hoàng đi, lấy bộ dạng bình thường này nàng sẽ bị nhục nhã, nếu không đi có nghĩa là Thiên Thanh Hoàng nản sợ, cho dù không bị nhạo báng, nhưng lời đồn đại cũng tuyệt đối không tốt.

“Hoàng Nhi cũng không cần đi!” Hiên Viên Tuyết nói, hấn không thèm để ý cái này, hoàng hậu của hấn chỉ cần hấn thích là được, có đẹp hay không không cần người khác định luận.

“Đi! Sao lại không đi?” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh nhử mồi, lập tức nhìn Hiên Viên Tuyết: “Có người dám mơ ước nam nhân của ta, công khai khiêu chiến với ta, sao ta phải từ chối!”

“Hoàng Nhi!” Biết Thiên Thanh Hoàng tức giận, Hiên Viên Tuyết bắt đắc dĩ, nhưng trong lòng lại vì câu ‘nam nhân của ta’ mà thấy vui mừng, hấn càng muốn nói là, nàng cũng là nữ nhân của hấn!

Thiên Thanh Hoàng quả thật có chút tức giận, nàng có dự vọng chiếm đoạt rất lớn, Hiên Viên Tuyết đã là của nàng, nữ nhân kia còn muốn chen chân, nàng thoải mái được sao! Tạm không nói cái này, chỉ bằng việc Thu Nhục Yên tổn thương Hoan Lạc, Tô Như Tuyết phái người diệt sạch Thanh Hoàng sơn trang thì Từ Hà thành này nàng cũng nhất định phải đi.

Nói đi là đi, ngày hôm sau, bọn họ đã xuất hiện trên hướng đi Từ Hà thành, nhưng lúc này chỉ có Thiên Thanh Hoàng, Hiên Viên Tuyết và hai huynh đệ đánh xe Lân Nguyệt Lân Diễm, hai người kia đều không nói chuyện, cố gắng giảm nhẹ sự tồn tại.

Thiên Thanh Hoàng tựa vào vách xe ngựa, bỗng nhiên nhớ những ngày có Hoan Lạc bên người; nhưng lúc này đây một nha đầu nàng cũng không mang theo; Hiên Viên Đình bị Hiên Viên Tuyết ra lệnh cưỡng chế học chính sự, Hoan Hỷ cùng Phù Linh đồng lòng lắc đầu, đánh chết cũng không đi cùng nàng, nhất là cô nương Hoan Hỷ kia lại còn nói cái gì mà muốn đọc sách, đúng là mặt trời mọc phía Tây rồi.

Nàng vốn trước khi đi muốn gặp Đông Phương Mạc, nhưng đến nơi chỉ thấy Mạc thúc, Đông Phương Mạc không biết đi đâu, cuối cùng chỉ có thể một mình đi theo Hiên Viên Tuyết, sau đó chính là hiện tại. . .

“Tuyệt! Có phải chàng đã làm gì hay không?” Thiên Thanh Hoàng càng nghĩ càng thấy không thích hợp, vẫn là nhịn không được hỏi, trước kia trong xe ngựa luôn có người lúi rúi âm ỷ, lần này lại lạnh lẽo trống trải thật không quen.

“Hoàng Nhi trách ta sao?” Hiền Viên Tuyết ngồi đối diện Thiên Thanh Hoàng, ngẩng đầu nhìn thẳng nàng, con ngươi sâu thẳm mang theo cảm xúc không biết tên, không trả lời, nhưng cũng chứng thật ý nghĩ của Thiên Thanh Hoàng.

Thiên Thanh Hoàng không nói gì: “Chỉ là cảm thấy lạnh lẽo chút!”

Hiền Viên Tuyết đứng dậy, ngồi vào bên cạnh Thiên Thanh Hoàng: “Ta chỉ muốn có nhiều thời gian ở chung với Hoàng Nhi thôi, chẳng lẽ Hoàng Nhi không muốn sao?”

Ách! Thiên Thanh Hoàng không biết biểu đạt tâm tình thế nào, chỉ cảm thấy từ khi ở Nam hoang trở về, khí chất trên người Hiền Viên Tuyết liền thay đổi, có chút ôn nhu hơn nhưng lại tà khí, đôi lúc hơi giống Hoa Úc, cảm tình biểu hiện cũng đặc biệt rõ ràng, luôn làm nàng có cảm giác không chịu nổi.

Ngoài xe ngựa, Lãnh Nguyệt nghiêm trang lái xe, Lãnh Diễm che miệng, lộ ra khuôn mặt phỉếm hồng, cố nén không để mình cười ra tiếng, hẳn chưa từng nghĩ có ngày sẽ thấy Hoàng Thượng ôn nhu như vậy, nhưng lại quá mức buồn nôn a. Mặc dù ở hoàng cung cũng có kiến thức qua, nhưng thật sự nghe thấy vẫn có cảm giác không thật. Mà Lãnh Nguyệt rốt cục nhìn không được quay đầu liếc trắng mắt, nếu như nhìn kỹ, kỹ thật có thể phát hiện tay hắn cứng ngắc.

“Ách! Tuyết...” Thiên Thanh Hoàng nhìn Hiền Viên Tuyết đang dần nhích người tới gần, hai gò má lạnh băng thoáng hiện nhu hòa, mang theo sắc thái mỉa mai. Thiên Thanh Hoàng dùng lý trí cuối cùng chuyển mắt, tâm tư không chịu không chế kinh hoàng, nàng tổng cảm thấy mấy ngày nay Hiền Viên Tuyết như muốn câu dẫn rồi đánh gục nàng, ý nghĩ này thật khiến người ta không biết nói gì, nhưng cũng không thể trách nàng a.

“Hoàng Nhi...” Hiền Viên Tuyết hôn lên cổ Thiên Thanh Hoàng, cảm nhận nàng run rẩy, ý cười nơi khóe mắt càng thêm rõ ràng.

Thiên Thanh Hoàng cắn môi không để mình phát ra tiếng rên rỉ, trên mặt hơi nóng nhưng Hiền Viên Tuyết lại cố tình không buông tha, hôn một đường xuống phía dưới, hôn qua xương quai xanh, sau đó lại dọc theo cổ hướng lên trên, di động từng chút, không bỏ một tắc, mà phần da thịt bị hôn hôn lập tức như bị hỏa thiêu.

“Ừm...” Thiên Thanh Hoàng nhìn không được rên rỉ, ở nơi nàng không thấy, Hiền Viên Tuyết nhướn môi, sau đó ôm nàng vào lòng, sờ soạng một chút, tay không ngừng đốt lửa...

Hai người bên ngoài xe ngựa nghe được động tác bên trong nhất thời oanh một tiếng, tuy trên mặt không nhìn ra, nhưng tâm can lại nóng rực phong bế thánh giác chuyên tâm lái xe, bọn họ thực sự không có gan nghe.

Bên trong xe ngựa không có cảnh tượng kiều diễm như bọn họ tưởng tượng, Hiền Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng, thân mình cứng ngắc không dám động: “Chết tiệt!” Hiền Viên Tuyết thấp rủa một tiếng, cơ thể Thiên Thanh Hoàng hiện tại không tiện, hẳn không thể bừa bãi làm liều!

Thiên Thanh Hoàng ý thức được tình huống trước mắt, buồn cười nhìn hắn dự hòa tự thiêu.

“Hoàng Nhi! Nàng còn cười được?” Hiền Viên Tuyết cắn răng, lưu lại trên cổ Thiên Thanh Hoàng ấn ký trừng phạt.

“Cái này đâu phải lỗi của ta!” Thiên Thanh Hoàng né tránh, cười duyên nói.

Hiền Viên Tuyết bắt mặn hừ một tiếng, ánh mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng vô cùng sùng nịch: “Hoàng Nhi là yêu tinh!”

Thiên Thanh Hoàng tròn mắt, nàng giống yêu tinh bao giờ!

Một đường lặc lự, Thiên Thanh Hoàng cơ hồ bị Hiền Viên Tuyết cột vào bên người, thời gian nửa tháng, Hiền Viên Tuyết đem hết yêu thương dùng trên người nàng, hơn nữa càng ngày càng thâm. Lãnh Nguyệt Lãnh Diễm một đường đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn môi, tận lực giảm tối đa sự tồn tại của mình, nhìn hoàng thượng sùng ái hoàng hậu như vậy bọn họ kỳ thật rất vui vẻ. Hai huynh đệ từ nhỏ đã đi theo hoàng thượng, tình cảm tuy không thâm sâu như huynh đệ nhưng so với người bình thường thì thân mật hơn nhiều. Bề ngoài hoàng thượng thô bạo tàn nhẫn, nhưng không ai biết hắn thật sự rất cô độc; thật may vì giờ đã có hoàng hậu ở bên cạnh.

“Chu từ! Phu nhân, nơi này là thành trấn cuối cùng để tới Từ Hà thành, chúng ta có thể tạm dừng một chút, đêm nay sẽ tới!” Lãnh Nguyệt ngừng xe ngựa nói.

“Ừ!” Hiền Viên Tuyết lên tiếng. Thiên Thanh Hoàng vừa muốn xuống xe thì không biết từ đâu có một mũ sa che trên đầu nàng, tiếp đó là lời dặn cẩn thận: “Lần trước ở thành chủ phủ đã có rất nhiều người thấy nàng, đội mũ sa sẽ tránh được phiền phức!”

Thiên Thanh Hoàng gật đầu, nàng không ngại, nhưng nàng ghét phiền phức, tốt nhất nên đội!

Xuống xe, Thiên Thanh Hoàng mới phát hiện đây là thôn trấn lần trước bọn họ đến, mà trước mắt nàng cũng là từ lâu kia, nơi nàng lần đầu tiên gặp Thu Triền Hạo. Đã hai tháng rồi, không biết giờ hắn thế nào!

“Làm sao vậy?” Hiền Viên Tuyết không biết lấy từ đâu ra một cái mặt nạ che mắt và mũi, nhưng vì bề ngoài quá xuất sắc nên không những không che được mà ngược lại còn thấy thần bí, hơn nữa một thân khí chất quý giá không biết sẽ cướp đi bao nhiêu phương tâm mỹ nhân.

“Không sao!” Thiên Thanh Hoàng quay đầu bước vào từ lâu. Lãnh Diễm đã sớm xuống xe chuẩn bị rượu và thức ăn, đám người Thiên Thanh Hoàng vừa đi vào đã dọn xong.

Khách điểm giang hồ không như khách điểm đề đồ, người bình thường đều chọn ngồi ở đại sảnh nói chuyện trời đất náo nhiệt, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, cho nên nữ tử cầm đao múa kiếm bên trong cũng không ít; nhất là lúc này có người phát mỹ nhân lệnh lại càng đông hơn, bất quá người có tư sắc đều dùng khăn che mặt, cho nên khi Thiên Thanh Hoàng bước vào cũng không ai thấy lạ.

Chỉ có Hiên Viên Tuyết làm người ta nhìn cả hai mắt, nhưng khi thấy hán lạnh lùng đảo qua lại lập tức thu hồi, nam nhân này không thể chọc vào.

Lãnh Diễm chọn một cái bàn gần cửa sổ, đồ ăn bên trên đã bày đủ.

“Ngồi xuống đi!” Sau khi Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết ngồi xuống cũng để Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Diễm ngồi đối diện, nửa tháng nay bọn họ đều ngồi cùng bàn ăn cơm, ban đầu hai người họ còn không tự nhiên, nhưng Thiên Thanh Hoàng và Hiên Viên Tuyết cũng không tỏ ý gì nên dần cũng dễ dàng hơn, xoay người thì lễ xong bắt đầu bụng bắt ăn.

“Ài! Các người nói xem mỹ nhân hai mươi năm sau tụ hội với hai mươi năm trước tụ hội có giống nhau hay không?”

“Đương nhiên sẽ không giống, năm đó Họa Phiến tuyệt nghiêng thiên hạ, nữ nhân ở trước mặt nàng đều tự biết xấu hổ, hiện giờ nào còn mỹ nhân như vậy!”

“Đúng thế! Năm đó lão phu cũng có mặt, chỉ tiếc Họa Phiến chỉ ái mộ Thu Thủy Ly, lúc ấy không biết có bao nhiêu hào kiệt giang hồ bóp cổ tay thở dài!”

“Ba!” Một hán tử đánh một quyền lên bàn: “Đáng giận nhất chính là Thu Thủy Ly lại phụ lòng Họa Phiến, lúc trước còn thấy bọn họ trai tài gái sắc, kết quả thành ra kết cục như vậy!”

“Ài! Đúng vậy...”

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ khách điểm đều vang lên tiếng cảm thán, người một câu ta một câu, lời ra miệng đều là tiếc hận cho Họa Phiến năm đó bị Thu Thủy Ly phụ bạc, còn nói hán là kẻ đàn độn.

“Oa! Sư huynh, thật đông vui a!” Ở trên cầu thang, hai người lên lút trốn vào góc sau, hiếu kỳ nhìn đám người phía dưới đại sảnh.

“Sư muội! Người có thể buông cổ ta ra trước không?” Thiếu niên bị cô gái ôm cổ bắt đắc dĩ nói, nhưng không khó nghe ra ý yêu chiều.

“À!” Cô gái kia buông tay, sửa lại quần áo cho hán, mắt to xoay tròn, mẫn nhãn hiếu kỳ, một khắc không dừng.

“Oa! Sư huynh! Nơi đó!” Cô gái đột nhiên thấy Hiên Viên Tuyết đeo mặt nạ, nhất thời trước mắt sáng ngời, nhưng ngay sau đó đầu nàng lập tức bị người khác xoay trở về, tiếng thiếu niên ôn giận vang lên: “Sư muội! Không được nhìn!”

“Vì sao?” Cô gái kéo bàn tay to của hán ra, vẻ mặt nghi hoặc; thấy nàng một bộ không hiểu, thiếu niên vô lực: Sư muội ngốc này bao giờ mới thấu tâm tư hán đây!

“Xem! Đó là người của Chuyên Môn phái!” Ngoài cửa có vài nữ tử xuống ngựa đi vào, người người đều mang khăn che mặt, nhìn không ra bộ dáng, nhưng trang phục lại nói lên thân phận các nàng.

“Không ngờ Chuyên Môn phái cũng tới!”

“Không biết Chuyên Môn phái có bao nhiêu mỹ đệ tử a!”

“Nghe nói có một người tên là Hàn Linh Nhi, bộ dáng rất được!”

“Ta chưa nghe, phải nhìn mới biết!”

Mọi người người một câu ta một câu nói xong, người của Chuyên Môn phái đã tới cửa, cảm đầu là một người mang mũ sa, ánh mắt quét qua đại sảnh, cao giọng quát một tiếng: “Tiểu nhị, mang một bàn rượu và thức ăn đến đây!”

“Được!” Tiểu nhị vung khăn xoay người mang các nàng vào bên trong.

Vừa vặn lúc này cô gái trốn trong góc lôi kéo thiếu niên đi ra, mắt to không ngừng chuyển hướng xung quanh, hai chân nhảy nhảy, không chú ý tới chân ghế bên cạnh, lập tức té ngã trước mặt mấy người Chuyên môn phái, kiểm lập tức rời vò: “Ài?”

Cô gái sợ hãi trốn sau lưng thiếu niên, nắm chặt góc áo hán: “Sư huynh! Ta không phải cố ý!”

“Ta biết!” Thiếu niên vỗ tay nàng an ủi, lúc này mới nhìn mấy người nâng kiệu: “Các vị cô nương, sư muội tại hạ vô tâm va phải, thỉnh các vị thứ lỗi!”

“Một câu vô tâm va phải là qua sao, người có biết chúng ta là ai không?” Một nữ tử đứng sau lập tức quát, tuy không nhìn thấy bộ dáng, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra ác thái kia.

“Mẹ! Có gì đặc biệt hơn người chứ, không phải chỉ đá băng ghế tới trước mặt người sao? Có phải đá vào người người đâu!” Cô gái nhô đầu, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, nhất là đôi mắt to khiến nàng càng thêm đáng yêu.

“Xin cô nương nói chuyện khách khí, chúng ta là người của Chuyên Môn phái, người không kính nể thì quên đi, sao lại còn mở miệng đả thương người?” Nữ tử cầm đầu nhìn cô gái, khẩu khí hờn giận nói.

Cô gái chán nản: “Sur huynh ta đã xin lỗi, các người còn muốn thế nào nữa?”

“Tự làm tự chịu, rõ ràng là người làm sai lại trốn sau lưng để hấn bảo vệ, người có biết xấu hổ hay không?” Nữ tử bên cạnh khác không có ý buông tha.

“Cô nương thỉnh nói chuyện khách khí!” Thiếu niên gắt gao bảo vệ thiên hạ sau người, khuôn mặt dễ nhìn bất mãn: “Sur muội ta còn nhỏ, người muốn xin lỗi, ta đã thay nàng nói, còn người nhận hay không là chuyện của người, không được vũ nhục sur muội ta!”

“Ai vũ nhục nàng, ta chỉ ăn ngay nói thật!” Nàng kia cao ngạo ngẩng đầu, không xem ai ra gì.

“Sur muội! Chúng ta đi!” Thiếu niên tức giận kéo cô gái rời đi, nhưng cô gái kia không đồng ý, nắm chặt tay hấn kéo lại, trừng to mắt: “Rõ ràng là lỗi của bọn họ, sao chúng ta phải đi, nếu tỷ tỷ ở đây nhất định sẽ thay ta ra mặt!”

Thiếu niên bất đắc dĩ, hấn cũng muốn a, nhưng vấn đề là bọn họ trộm chạy đến, không thể để người khác biết thân phận của mình.

“Còn muốn chạy? Chúng ta chưa xong đâu!” Nữ tử cầm đầu rút kiếm ra phía trước, ánh mắt sau mũ oán hận nhìn chằm chằm hai người, giống như có thâm cừu đại hận.

Ngay khi thiếu niên chuẩn bị rút kiếm, một thanh âm lạnh lùng không lớn không nhỏ bỗng vang lên: “Lập tức rút cho ta!” Tiếng nàng không lớn không nhỏ, nhưng lại khiến người nghe rõ ràng, hơn nữa cũng vì vậy mà xung quanh lập tức an tĩnh, chỉ là vì đột nhiên mà rất nhiều người không biết thanh âm này đến từ phương nào.

Duy có một người kích động nhảy dựng: “Tỷ tỷ! Người ở đây sao?”

Ánh mắt cô gái xuyên qua đám người, rất nhanh dừng trên nữ tử mang mũ sa, lập tức xuyên qua mấy người nọ, vén mũ sa lên ngó đầu vào, lúc nhìn thấy Thiên Thanh Hoàng, nhất thời nở nụ cười: “Tỷ tỷ! Ta rốt cục cũng tìm được người, ô ô...”

Thiên Thanh Hoàng xoa đầu tiểu nha đầu, cười khê: “Các người lại trộm chạy đến?” Tuy là hỏi, nhưng ngữ khí rất khẳng định.

“Tỷ tỷ làm sao biết?” Cô gái kia là Kiếm Linh, thiếu niên là Kiếm Vũ, hai người là người của Kiếm gia Kiếm Trùng.

Thiên Thanh Hoàng không muốn trả lời vấn đề này, người Kiếm gia quân chế cực kỳ nghiêm khắc, nhất là Kiếm Linh, nàng là nữ nhi gia chủ duy nhất của Kiếm gia, tự nhiên phải bảo vệ thật tốt, ngoại trừ bỏ trốn, chẳng lẽ còn biện pháp ra ngoài khác?

“Người là người phương nào?” Người của Chuyên môn phái xác định người nói là Thiên Thanh Hoàng, lập tức rút kiếm đến, lời của nàng đã chọc giận đám người ấy.

Thiên Thanh Hoàng xem như không thấy, ngay cả đầu cũng không nâng, thanh âm lạnh băng: “Không muốn chết thì lập tức rút, hôm nay tâm tình ta không tệ, không muốn động thủ!”

“Hừ! Người nghĩ mình là ai!” Nữ tử cầm đầu hừ lạnh, rút kiếm đâm về phía nàng: “Hôm nay ta sẽ cho người biết sự lợi hại của Chuyên môn phái!”

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nâng mâu: “Vô nghĩa quá nhiều!” Nâng tay, phất tay áo một cái, nội lực tràn ngập lập tức đánh bay nữ tử xông tới ra ngoài, một màn này khiến người xem tròn mắt há mồm.

“Tỷ muội đâu, nàng ta đã thương sur tỷ, chúng ta nhất định phải giết nàng ta!” Một nữ tử bên trong cổ động, mấy người nhất thời cầm kiếm xung phong liều chết, đáng tiếc chút công phu kia căn bản không vào mắt Thiên Thanh Hoàng, vài cái vẫy tay đã đánh bay cả nhóm ra xa.

“Tỷ tỷ! Người thật lợi hại!” Kiếm Linh ôm thắt lưng Thiên Thanh Hoàng, vô cùng thân thiết đặt đầu lên vai nàng. Thiên Thanh Hoàng cũng ôm nàng, một tay xoa xoa khuôn mặt mềm nhỏ, không có Hoan Hỷ, niết nàng cũng không tệ; một màn này nhất thời làm hai nam nhân trước mắt ăn giấm.

Hiên Viên Tuyết cùng Kiếm Vũ đồng thời ra tay, một người ôm Thiên Thanh Hoàng, một người kéo Kiếm Linh, không lưu tình vương bận như đã làm qua rất nhiều.

“Hoàng Nhi! Bọn họ là ai?” Hiên Viên Tuyết hờn giận hỏi, nàng vừa ôn nhu như vậy thực tức chết hấn, không có Hoan Hỷ và Phù Linh lại như thế nào nhảy ra một người khác?

“Tỷ tỷ! Hấn là tỷ phu sao?” Kiếm Linh mở to hai mắt, cho dù bị Kiếm Vũ xách trên tay cũng không ngại, quen là được rồi, mắt to qua lại tò mò nhìn Hiên Viên Tuyết cùng Thiên Thanh Hoàng.

Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Người có thể gọi như vậy.” Nói xong, cũng không cho Kiếm Linh đặt câu hỏi, trực tiếp lên tiếng: “Được rồi, trước rời nơi này đi!”

Dứt lời, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, mấy người cùng nhau ly khai khách điểm, thẳng đến khi bọn họ khuất bóng, tất cả vẫn còn cảm thán hai chiêu kia của Thiên Thanh Hoàng, về phần đám người bị đánh bay Chuyên Môn phái đã sớm bị lãng quên!

Trên mã xa, vốn hai người một thế giới lại xuất hiện thêm hai người khác, Hiên Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng, Kiếm Vũ cố gắng đặt Kiếm Linh ngồi im, miễn cho nàng lập tức vọt qua.

“Vừa nảy đa tạ Thiên tiểu thư!” Kiếm Vũ lễ phép nói lời cảm tạ, đối với chuyện Thiên Thanh Hoàng xuất hiện cũng không có dao động quá lớn.

“Cuối cùng cũng có ngày nhìn thấy người đi cùng nàng!” Thiên Thanh Hoàng cười khẽ, Kiếm Vũ là đứa trẻ Kiếm gia thu dưỡng, hai người là sư huynh sư muội, Kiếm Vũ cũng phụ trách bảo vệ Kiếm Linh, nhiều lúc Kiếm Linh muốn chạy trốn đều bị Kiếm Vũ xách trở về, không ngờ lần này lại thấy hai người cùng đi. Nàng vẫn biết Kiếm Vũ thích Kiếm Linh, nhưng tiểu nha đầu kia phỏng chừng còn ngây ngô không biết!

“Tỷ tỷ! Người đừng nói hấn! Đã lâu rồi ta chưa được ra ngoài, lần này thật vất vả mới trốn thoát, lại còn gặp được chuyện tốt như vậy, ta nhất định phải chơi đủ mới trở về!” Kiếm Linh đánh gãy lời Kiếm Vũ định nói, lập tức bắt đầu hoa chân múa tay vui vẻ nói kế hoạch của nàng, nói xong còn đột nhiên nhớ tới một việc: “Đúng rồi! Gia gia vẫn rất nhớ tỷ tỷ nha!”

Trong đầu Thiên Thanh Hoàng bỗng hiện lên khuôn mặt lão nhân đáng yêu kia, lão còn nhớ nàng? “Có lẽ phải nói muốn mừng ta một trận mới đúng!” Nhớ tới bộ dáng lão nhân nhìn nàng cườp sạch bảo khổ, sau đó thổi râu trừng mắt, Thiên Thanh Hoàng liền cảm thấy có chút buồn cười.

Kiếm Linh nghiêng đầu: “Gia gia nguyên nói là ‘Nha đầu chết tiết kia, chuyển không đồ của ta đi mà cũng không trở lại nhìn ta một cái!’” Kiếm Linh đề yết hầu nói chuyện, học theo lão gia gia ba phần kể lại, làm cho mấy người nghe mỉm cười. “Sư tôn quả thật rất muốn gặp Thiên tiểu thư!” Kiếm Vũ cũng nói, so với Kiếm Linh tùy tính, Kiếm Vũ có vẻ trung quy trung củ, nói chuyện với Thiên Thanh Hoàng rất tôn kính.

“Hoàng Nhi! Các nàng đang nói đến Kiếm Trùng Kiếm Kha tiền bối sao?” Biết tên của bọn họ, lại kết hợp với câu chuyện, Hiên Viên Tuyết không khó đoán ra bọn họ là ai.

“Tỷ phu biết ông nội ta sao?” Kiếm Linh vui mừng nói: “Ta đang nói chính là ông nội đó, năm ấy tỷ tỷ cầm kiếm lệnh đi Kiếm Trùng yêu cầu gia gia đúc kim khâu cho nàng, nhưng gia gia lại muốn nhận nàng làm đồ đệ, cho nên có tình gây khó dễ không đúc cho nàng, sau đó lại dụ dỗ tỷ tỷ, nói nếu nàng làm đồ đệ của ông, ông sẽ đem toàn bộ bảo khổ gì đó đưa cho nàng. Sau đó, đêm ấy tỷ tỷ liền chuyển không tất cả đồ trong bảo khổ của gia gia trốn chạy, cho nên tới giờ gia gia vẫn nhớ kỹ tỷ tỷ a!”

Kiếm Linh tùy ý kể lại, nhưng người nghe quả thật sợ hãi than thở không biết nói gì, bên trong Kiếm Trùng, Kiếm Kha có thân phận cao nhất, trong bảo khổ của lão, tùy tiện lấy một thứ cũng có thể khiến người trong thiên hạ thềm mắt, vậy mà Thiên Thanh Hoàng lại dễ dàng chuyển không không ngăn được, đây chuyện khiến người ta giận sôi thế nào a!

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết nhin cười, tay ôm Thiên Thanh Hoàng càng thêm dùng sức, đúng là hấn nhát được bảo bối mà.

Thiên Thanh Hoàng nghe Kiếm Linh kể ‘công tích vĩ đại’ của mình, một chút tự giác đồ mặc cũng không có, mặt không đổi sắc, khí định thần nhàn, giống như người bọn họ kể không phải mình.

“Đúng rồi! Tỷ tỷ, người muốn đi tham gia cái mỹ nhân lệnh gì kia sao? Người có lên đài biểu diễn không? Nếu tỷ tỷ lên đài, khẳng định có thể đem những người đó đánh cho hoa rơi nước chảy!” Kiếm Linh hoa chân múa tay vui mừng, hoàn toàn không chú ý tới một đám người hắc tuyến đầy mặt.

“Được rồi! Sư muội, đừng nói nữa!” Kiếm Vũ không nói gì đề tay Kiếm Linh lại khiến nàng tạm dừng.

“Làm sao?” Kiếm Linh một bộ biểu tình không biết làm Kiếm Vũ thực thất bại, thấy Kiếm Vũ không nói gì, Kiếm Linh tiếp tục nói: “Tỷ tỷ, nếu không về sau ta liền đi lẫn lộn với tỷ đi, Kiếm Trùng quá nhàm chán, đi theo tỷ tỷ là tốt nhất!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng hết chỗ nói, tựa vào lòng Hiên Viên Tuyết, một chữ cũng không muốn nói; Nha đầu kia đúng là náo nhiệt, một Kiếm Linh hai Hoan Hỷ, chuyện này nàng đã sớm biết trước.

Vì thế, một đám người vô cùng im lặng cùng Kiếm Linh không ngừng lưu rú rốt cục cũng tới Từ Hà thành!

“Oa! Thật đồ sộ!” Xe ngựa dừng lại, Kiếm Linh là người đầu tiên nhảy ra, Kiếm Vũ lập tức đi theo xuống xe, giờ hấn không lo Kiếm Linh chạy lung tung, bởi vì chỉ cần có Thiên Thanh Hoàng, Kiếm Linh tuyệt đối sẽ không rời đi quá xa, tuy đây là sự thật, nhưng cũng làm hấn rất thương tâm.

“Tỷ tỷ! Thật nhiều người a!” Kiếm Linh thấy Thiên Thanh Hoàng đi ra, lập tức chạy lại muốn ôm một cái, nhưng nửa đường lại bị Kiếm Vũ chặn ngang kéo về: “Đừng nháo, cẩn thận lạc!”

Mà Hiên Viên Tuyết cũng gắt gao ôm Thiên Thanh Hoàng, sợ Kiếm Linh lập tức chạy tới, đồng thời tâm tình cũng vô cùng phức tạp, Hoàng Nhi của hấn quả xuất sắc, chẳng những phải phỏng Hoa Úc cùng Đông Phương Mạc ong bướm mà còn phải coi chừng mấy tiểu nha đầu, trong hoàng cung có Hoan Hỷ cùng Phù Linh, thật vất vả mới thoát khỏi các nàng, nửa đường lại xuất một Kiếm Linh, thật sự không biết nói gì nữa!

“Đúng là không thiếu!” Thiên Thanh Hoàng nhìn từng đoàn người trên đường, tán khách giang hồ bình thường đều ăn mặc tùy ý, chỉ có người của những thế lực lớn mới mặc quần áo đồng dạng.

Màu trắng là Chuyên Môn phái, áo trắng kiếm ngọc cùng áo xanh là hai đại đệ tử Minh tông, áo choàng màu đen là Vô Nhai, đồ tía là Từ Hà thành, màu xám là Ngô Đồng Lâm, thất thế lực, ngoại trừ Kiếm Trùng, tiên đảo cùng Nam hoàng, ngũ thế lực lớn đều đến! “Xem đi! Là người Đông chính tông!” Không biết ai kinh ngạc kêu một tiếng, mọi người đều quay đầu nhìn lại, liền thấy một đám người đi tới.

Nữ tử lục sắc xen bạch y, nam tử áo đen giao trắng bạch, đây là y phục của Đông Huyền tông, đi đầu là hai nam tử, một người trường bào xanh đen, khuôn mặt thành thực ôn trọng, một người áo trắng phiêu dật, tại thượng như tiên, tay cầm ngọc tiêu, mọi người lập tức liền nhận ra hắn là Ngọc tiêu công tử, Hình Tử Tiêu, mà một người khác hắn là đại sư huynh của bọn họ, đệ tử thủ tịch của tiền sư Cổ Thập, Dịch Hằng!

“Sư phụ!” Lãnh Diễm kinh hãi kêu lên, hắn rất ít khi được gặp sư phụ, không biết lần trước là lúc nào rồi.

Thanh âm của Lãnh Diễm hấp dẫn tầm mắt của mấy người, Dịch Hằng cùng Hình Tử Tiêu đồng thời xoay người đi tới, nhưng người bọn họ nhìn không phải là Lãnh Diễm, mà là người đứng sau Lãnh Diễm, Thiên Thanh Hoàng!

“Sư muội!”

“Thanh Hoàng!”

Hai người đồng thời mở miệng, vừa vững trâm vừa lạnh lùng, nhưng đều mang theo một tia lo lắng không thể phát hiện.

Lãnh Diễm thấy mình bị vắng vẻ, nhưng nghe thấy xưng hô của Hình Tử Tiêu, nhất thời kinh ngạc: “Sư phụ, phu nhân là sư muội của người?”

Dịch Hằng cùng Hình Tử Tiêu tự động bỏ qua lời hắn nói, Dịch Hằng nhìn về phía Hiên Viên Tuyết: “Người chính là Hạ Hoàng? Tại hạ là Đông Huyền tông Dịch Hằng!”

“Đệ tử tiền sư quả nhiên danh bất hư truyền!” Lúc Hiên Viên Tuyết nói lời này, hơi thở càng ngày càng lạnh, hiện tại nói tới người hắn ghét nhất, chỉ sợ mấy người Đông Huyền tông đều đứng mũi chịu sào; Hình Tử Tiêu cùng Đông Phương Mạc rõ ràng có ý với Thiên Thanh Hoàng; Ngũ Tử Tĩnh cũng vậy, ngay cả Dịch Hằng cũng không thoát, vừa này hắn chỉ liếc nhìn Thiên Thanh Hoàng cũng ôn nhu hơn nhiều! Đối với mặt tình địch trước mắt, Hiên Viên Tuyết tuyệt đối không có khả năng hoà nhã.

“Sư phụ...” Lãnh Diễm rất muốn nói sư phụ ta ở đây, nhưng cảm giác trong không khí có hơi thở quỷ dị, hắn lập tức lựa chọn câm miệng.

Dịch Hằng dưới sự uy áp của Hiên Viên Tuyết nhẹ nhàng cười: “Xem ra sư muội không chọn sai người!”

“Cái này không cần người đánh giá!” Thiên Thanh Hoàng tức giận nói.

Ngữ khí Thiên Thanh Hoàng không tốt không ảnh hưởng đến Dịch Hằng, thực tự nhiên nói: “Sư muội rời đi đã lâu, không biết khi nào mới về?”

Thiên Thanh Hoàng xoay người đi vào khách điểm, đưa lưng về phía Dịch Hằng: “Việc này, người không cần quan tâm!”

Kiểm Linh nhìn bên này lại xem bên kia, mặt to mồm lớn tò mò cùng bát quái, hơi thở vừa nãy thật quỷ dị, suýt nữa khiến nàng không thở nổi; hơn nữa từ khi tỷ tỷ rời đi, không khí ở đây càng thêm trầm thấp, cẩn thận kéo kéo góc áo Kiếm Vũ: “Sư huynh! Chúng ta nên đi thôi!” Ở nơi uy áp này xem bát quái, tâm can nàng chịu không nổi!

Không có Thiên Thanh Hoàng, Hiên Viên Tuyết cũng không che giấu, thâm nghiêm uy áp đánh về phía hai người, mà Dịch Hằng cùng Hình Tử Tiêu cũng không yếu thế, một khéo léo, một lạnh băng, lưỡng đạo cùng nhắm về phía Hiên Viên Tuyết. Những người bên cạnh, tính cả Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Diễm đều bị ba đại khí đánh xa, lùi một vòng lớn nhường chỗ cho ba người.

“Cao thủ a!”

“Công tử này cư nhiên dám chống lại người của Đông Chính tông!”

“Có người dám chọc vào Đông Chính tông sao, gan thật lớn!”

Mặc kệ bên ngoài nghị luận thế nào, ba người bên trong đều không nghe thấy, Hiên Viên Tuyết sắc mặt không đổi, Dịch Hằng vẫn như trước thien ý cười, Hình Tử Tiêu không có biểu tình càng không cần phải nói.

“Không ngờ võ công của Hạ Hoàng lại đăng phong tạo cực như thế, thật ra làm tại hạ nghĩ tới một người!” Dịch Hằng cười khẽ mở miệng.

Hiên Viên Tuyết đương nhiên biết hắn nói ai: “Các hạ cũng không kém, rất xứng với xưng hô đệ tử tiền sư!”

“Hạ Hoàng quá lời, tại hạ bêu xấu!” Dịch Hằng khí định thần nhàn nói, giống như tùy ý nói chuyện phiếm.

“Hừ!” Hiên Viên Tuyết hừ lạnh: “Nếu không phải các người là sư huynh của Hoàng Nhi, ta nhất định sẽ giết các người!”

“Nếu không phải Hoàng Nhi gả cho người, người nghĩ ta sẽ bỏ qua cho người?” Hình Tử Tiêu cười lạnh, khí thế không hề yếu thế, ánh mắt cùng Hiên Viên Tuyết tương đối, nhất thời dấy lên hoa hỏa.

“Hừ!” Hiên Viên Tuyết bỗng gia tăng khí thế trên người, lập tức làm Dịch Hằng cùng Hình Tử Tiêu lui về sau hai bước, Hình Tử Tiêu phun ra một ngụm máu, thân mình hư hoàng hai hạ, kham kham đứng vững; mà Dịch Hằng thực thong dong lấy khăn tay lau miệng cho hắn: “Võ công như vậy, quả nhiên thích hợp hơn bất cứ ai trong chúng ta bảo vệ sư muội!”

“Sư huynh người!” Hình Tử Tiêu khiếp sợ nhìn đại sư huynh, hắn không ngờ đại sư huynh sẽ nói như vậy, ánh mắt dừng trên khăn tay của Dịch Hằng...

“Từ Tiêu, ta cũng là người, cũng có cảm tình, nhưng ta lý trí hơn các người, cũng hiểu trong tình cảm cần có lý trí!”

Hình Từ Tiêu không biết nói gì, ở cùng nhau đã nhiều năm, hẳn vẫn nghĩ mình thật hiểu đại sư huynh, nhưng hôm nay mới biết, mình vẫn là luôn xem thường hẳn.

“Sư huynh! Muốn ta buông thật sự rất khó, nhưng nếu muốn ta chôn chặt, cũng không phải không thể!” Hình Từ Tiêu đột nhiên nói, trên mặt biểu tình cũng thả lỏng, có loại cảm giác như trút được gánh nặng

Địch Hằng nhìn sư đệ, một bộ huynh trưởng miệng: “Có vài thứ, thích không nhất định phải có!”

“Đúng vậy!” Hai sư huynh đệ nhìn nhau cười, lộ ra ý cười đã nhiều năm không thấy.

“Hoàng Nhi!” Bên trong khách điểm, Hiên Viên Tuyết một tay ôm lấy Thiên Thanh Hoàng, gắt gao ôm như sợ nàng bỏ chạy.

Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn Hiên Viên Tuyết, nhìn sư cô tịch trong mắt hẳn, nhất thời có chút đau lòng: “Tuyết, chàng...”

“Hoàng Nhi đừng nói. Để cho ta ôm là được rồi!” Hiên Viên Tuyết đánh gãy lời nàng, gắt gao ôm nàng, hồi lâu, hẳn mới thu lại cảm xúc: “Hoàng Nhi, ta thật sự muốn cất nàng đi, không cho ai gặp, không cho ai nhìn, chỉ có ta mới được phép!”

Thiên Thanh Hoàng nhẩn mày, không trả lời.

“Hoàng Nhi vĩ đại như vậy, bên cạnh cũng có nhiều nam tử vĩ đại như thế, ta thật sự hận, thật sự ghen tị với họ được ở bên nàng những lúc trước kia!” Tiếng Hiên Viên Tuyết rất thấp rất thấp, tựa như kẻ, lại tựa như ni non, thanh âm kia làm lòng Thiên Thanh Hoàng run lên, không biết nên nói gì.

“Hiên Viên Tuyết, chàng thay đổi!” Hồi lâu sau, Thiên Thanh Hoàng mới chậm rãi mở miệng, nói ra lời làm Hiên Viên Tuyết ngây ngẩn cả người.

“Đúng, ta thay đổi, bởi vì nàng, ta đã không còn là chính mình!”

“Không phải!” Thiên Thanh Hoàng lắc đầu: “Chàng trở nên nhân khí hơn, tình cảm hơn, không còn là đế vương lạnh lùng!”

“Đúng vậy!” Hiên Viên Tuyết hơi nướn môi: “Bởi vì có Hoàng Nhi, ta mới có được chính mình, mà không phải kẻ chỉ biết sát phạt ma quỷ!”

“Đừng nói mình như vậy!” Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Tuyết, nơi đó chứa ôn nhu thâm tình hẳn chưa bao giờ thấy: “Tuyết, chàng đã quên, chúng ta là cùng một loại người, cùng ở địa ngục, cùng dính đầy huyết tính, con đường chúng ta đã qua chúng ta không thể chọn, nhưng tương lai là của chúng ta, vẫn còn trong tay chúng ta. Chàng đã quên mình từng nói, cho dù là ma hay là tiên, nếu không phải tự cố gắng, chúng ta đâu có ngày hôm nay!”

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết xúc động ôm Thiên Thanh Hoàng, cảm giác độ ấm của nàng, thâm tình ni non: “Thật may vì có nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 32: Ta Cá Mạng Của Người!

Mỹ nhân lệnh là ngày mai, nhưng hôm nay các thế lực lớn đã tề tụ đông đủ, Từ Hà thành náo nhiệt chưa từng có, mà thứ gây chú ý nhất hiện tại là thỉnh thoảng lại có nhuyễn kiệu đi qua, mơ hồ có thể thấy dáng người yếu điệu, không cần nghĩ cũng biết là mỹ nữ được các thế lực lớn phái đi, vì muốn bảo trì một phần thần bí mới dùng nhuyễn kiệu nâng đến.

Theo tiếng mọi người sợ hãi than, một đám nhuyễn kiệu được nâng vào khách điểm bốn phía, nữ tử ra vào đều mang khăn che mặt, thần bí dụ hoặc khiến đám người giang hồ tâm tư ngửa ngáy.

“Tránh ra tránh ra!” Một đội binh lính mặc khôi giáp nhanh chóng quét sạch người hai bên đường, tiếp đó là một đội ngũ thật dài, ở giữa có người cầm lá cờ minh hoàng, mặt trên có viết hai chữ lớn: Đông Phương!

“Thì ra là người của Nam Phong hoàng thất đến, khó trách phô trương như vậy!”

“Sao người của hoàng thất cũng đến tham gia vào chuyện của giang hồ chúng ta?”

“Sao? Người không biết à? Tây Hạ hoàng hậu cũng tham gia đấy, cho nên Nam Phong có cử người đến cũng không lạ!”

“Vậy hai quốc gia còn lại có cử người đến không?”

“Ai biết được, nhưng có thể xác định lần đại hội này rất náo nhiệt!”

“Có mỹ nhân để nhìn, lại có náo nhiệt để xem, ha ha...”

Ở giữa đội ngũ Nam Phong là hai xe ngựa màu vàng chậm rãi lăn bánh, tuy không ai biết bên trong là ai, nhưng khẳng định thân phận không thấp. Đột nhiên, đội ngũ dừng lại, người trong chiếc xe đầu tiên bước xuống là một nam tử, y bào hoa lệ màu đỏ tía, tóc đen tùy ý phi sái, một tay phe phẩy ngọc cốt phiến khiến người ta có cảm giác tiêu sái, khuôn mặt thiên hướng âm nhu, tuấn mỹ vô song, thấp thoáng cảm giác âm trầm rét lạnh, tất cả nhất thời liền nghĩ ra thân phận người kia. Ở Nam Phong duy nhất chỉ có một người mang dung mạo như vậy, chính là Hằng vương Nam Phong, Đông Phương Hằng!

“Hoàng huynh, sao vậy?” Một thanh âm thanh thúy như chim hoàng oanh vang lên, mọi người nhất thời bị hấp dẫn, nhìn về phía xe ngựa đằng sau, nghĩ xem chủ nhân của giọng nói êm tai kia có bộ dáng gì.

Đông Phương Hằng gấp quạt lại: “Hoàng muội cứ đi tiếp đi, bốn vương muốn tìm một người!”

Dứt lời, cũng không đợi người trong xe trả lời, trực tiếp rời đi.

“Hoàng huynh!” Người trong xe ngựa sốt ruột đi ra, nhìn nơi Đông Phương Hằng biến mất, vẻ mặt cô đơn.

“Tê!” Mỹ nhân đau thương làm nam nhân đau lòng, tuy không thấy dung mạo, nhưng dáng người yếu điệu và đôi mắt lộ ra bên ngoài cũng đủ khẳng định là giai nhân tuyệt mỹ, nhất là thân phận còn là công chúa một nước, thật làm người ta ngửa tâm mà. Thẳng đến khi đội ngũ đi xa, những người đó mới phản ứng lại.

“Sao người lại bỏ tuyệt đại giai nhân một mình?” Khách điểm lầu hai, Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết đều nhìn rõ tất cả phía dưới, Thiên Thanh Hoàng cười khê trêu chọc người tới.

“Lần trước từ biệt, lại đã lâu không gặp, hoàng hậu nương nương phong thái vẫn như xưa!” Đông Phương Hằng đối diện Thiên Thanh Hoàng cười nói.

“Hoàng hậu của trẫm không cần Hằng Vương khích lệ, trẫm cùng hoàng hậu muốn dùng thiện, Hằng Vương xin cứ tự nhiên!” Hiên Viên Tuyết nghiêm mặt, không chút khách khí đuổi người, người là Vương gia một nước thì sao, cho dù người là hoàng đế Nam Phong cũng không được liếc nhìn Hoàng Nhi một cái.

Định ý của Hiên Viên Tuyết Đông Phương Hằng tất nhiên cảm giác được, đáng tiếc hắn tự nhận mình không phải người thức thời, làm bộ như nghe không hiểu: “Vậy sao! Bản Vương đi xa giờ cũng có chút đói bụng, nếu mọi người chưa ăn cơm thì hoàng hậu nương nương cũng không ngại Hằng ăn cùng chứ?”

Nói xong còn trực tiếp ngoác tay: “Tiểu nhị, đem đồ ăn và rượu ngon nhất của các người lên đây, nhanh lên!”

“Ách... Hào... Hào...” Tiểu nhị đã bị dọa ngây ngốc cả kinh hoàn hồn, mạnh mẽ lau mồ hôi trên trán đi xuống chuẩn bị. Trời ơi, hắn cứ nhiên một lần có thể thấy nhiều đại nhân vật như vậy a! Một người là Hằng Vương, còn hai người kia lại là hoàng thượng cùng hoàng hậu! Trong tứ quốc, hoàng thượng cùng hoàng hậu trẻ tuổi như vật ngoại trừ của Tây Hạ thì đâu còn ai! Hắn thật sự đã được gặp đế vương trong lời đồn a! Ai tới nói cho hắn đây là sự thật đi!

“Da mặt người rất dày!” Thiên Thanh Hoàng nâng mâu, lạnh lùng nói.

“Ách!” Sắc mặt Đông Phương Hằng cứng đờ, không ngờ Thiên Thanh Hoàng sẽ nói sắc bén như vậy, bất quá hắn rất nhanh thu hồi cảm xúc, như trước một bộ bất cần đời: “Hoàng hậu nương nương khen sai rồi!”

Thiên Thanh Hoàng giật giật khóe mắt, da mặt người này không phải dày bình thường, hơn nữa tâm kế cũng không phải thâm trầm bình thường. Theo quan điểm của nàng, người như vậy tốt nhất không nên kết giao.

“Hoàng Nhi, nếu không chúng ta đổi bàn khác đi, nghe nói lúc Hằng Vương dùng cơm không thích người khác quấy rầy!” Hiên Viên Tuyết không nhìn Đông Phương Hằng, nhưng toàn thân đều biểu hiện hắn không thích.

“Được!” Thiên Thanh Hoàng biết rõ tâm tư của Hiên Viên Tuyết, nhưng nàng cũng vui vẻ theo hắn, dựa vào lực của Hiên Viên Tuyết đứng lên: “Hằng Vương cứ chậm rãi dùng bữa, cáo từ!”

Nói xong, hai người không chút khách khí xoay người rời đi, Đông Phương Hằng cũng không giữ lại, ánh mắt nhìn theo hai bóng dáng gầy gó. Hắn nhìn ra Hiên Viên Tuyết thực sự yêu thương Thiên Thanh Hoàng, một quân vương thô bạo tàn khốc cũng vì Thiên Thanh Hoàng mà trở nên ôn nhu. Thật buồn cười! Hiên Viên Tuyết, người là đế vương, người nên biết, đế vương không thể động tình, một khi đã động tình có nghĩa là người có nhược điểm, mà người có nhược điểm, là kẻ dễ bị đánh bại nhất!

“Hằng... Hằng Vương...” Tiểu nhị bụng rượu tiến vào, nghi hoặc nhìn hai người kia sao lại đi, sau đó liền thấy Đông Phương Hằng vẻ mặt âm mưu, uy áp cường đại khiến hắn không thờ nổi.

Đông Phương Hằng lạnh lùng chuyển mâu, thấy tiểu nhị vẻ mặt hoảng sợ, trong mắt hiện lên chán ghét khinh thường: “Cút...”

Từ nơi đó đi ra, Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết không đi từ lâu mà tới một nơi hẻo lánh ở thành tây, đẩy cửa viện ra, bên trong đã có vài

người ra đón, trong đó một người là Mạc thúc, một người là Thiên Khu!

“Tham kiến chủ tử!”

“Tham kiến tiểu thư!”

“Ừ!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Ta chỉ đến xem thôi, các ngươi cứ làm việc đi!” Thiên Thanh Hoàng vung tay cho lui tất cả, mặt ngoài tuy không động, nhưng việc cần làm vẫn phải chuẩn bị, chốc tới người của nàng, nàng tuyệt đối không bỏ qua!

“Thì ra Hoàng Nhi còn nơi này!” Viện tử này cách viện tử trước rất xa, hơn nữa nhìn bố trí trong viện cũng biết không phải ngày một ngày hai.

Thiên Thanh Hoàng quay đầu, giao hoát cười: “Chàng chưa nghe thỏ khôn có ba hang sao? Không để lại vài con bài chưa lật sao được!”

“Hoàng Nhi nói đúng!” Hiền Viên Tuyết nhìn Thiên Thanh Hoàng, khóe môi nhướn lên độ cong nhẹ, con ngươi sâu thẳm sùng nịch. Thiên Thanh Hoàng nhìn mà tim đập nhanh, mắt tự nhiên chái tóc, tránh khỏi tay Hiền Viên Tuyết đi lên phía trước.

Thiên Thanh Hoàng đi tới góc viện, nhìn cá chép dưới hồ, hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn xa xa: “Tuyệt! Nếu có một ngày chàng phát hiện ta lừa chàng, chàng sẽ làm gì?”

“Hoàng Nhi bán khoán cái này?” Từ đêm qua Hoàng Nhi đã rất khó đi vào giấc ngủ, hẳn biết nàng có tâm sự, giờ có thể nghe nàng chủ động hỏi, hẳn thoáng nhẹ thở ra.

“Ừ!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng mang theo vẻ mê mang: “Ta chưa bao giờ quan tâm vấn đề đó, nhưng mỗi khi ta nhìn ánh mắt chàng, ta lại thấy không yên... Có chuyện, không phải ta không muốn nói cho chàng, mà là ta không biết nên nói từ đâu, cho nên...”

“Hoàng Nhi!” Hiền Viên Tuyết bắt đầu đi ôm Thiên Thanh Hoàng vào lòng, giọng nói tăng thêm: “Hoàng Nhi không tin tình cảm của ta sao?”

Thiên Thanh Hoàng không đáp, Hiền Viên Tuyết tiếp tục nói: “Vậy hiện tại Hoàng Nhi có xác định tình cảm đối với ta là gì không? Hoặc là nói, nàng có thể cảm nhận tình cảm sâu đậm của ta?”

“Tuyệt! Ta...” Thiên Thanh Hoàng khẽ run, trong lòng dâng lên một chút áy náy, nàng không biết nàng làm sao, nhưng nàng thật sự rất lo...

“Hoàng Nhi, ta biết nàng muốn nói cái gì!” Hiền Viên Tuyết nắm tay Thiên Thanh Hoàng, thanh âm kiên định mang theo thâm tình: “Nhưng dù thế nào nàng cũng phải nhớ, tình cảm của ta dành cho nàng rất sâu đậm, ta không biết nàng gạt ta bao nhiêu chuyện, nhưng chỉ cần không phải là tình cảm, những cái khác ta đều chấp nhận!”

“Tuyệt!” Thiên Thanh Hoàng xoay người tới gần Hiền Viên Tuyết, đầu tựa vào trước ngực hắn, nghe tim hắn cường lực đập, tâm trạng vốn bất an lo lắng dần tán đi, nàng biết Hiền Viên Tuyết yêu nàng, mỗi câu đều xuất phát từ đáy lòng, vậy mà nàng lại không tin tưởng hắn!

Nhưng chuyện kia, thực sự có thể sao?

Hiền Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng, lẳng lặng không nói gì, hẳn đang đợi, đợi Hoàng Nhi mở rộng cửa lòng, đem bí mật của nàng nói với hắn. Tuy hắn rất yêu Hoàng Nhi, nhưng đối với chuyện Hoàng Nhi đã trải qua, sao hắn có thể không quan tâm? Hắn đề ý, đề ý muốn chết, nhưng hắn biết tất cả không thể do hắn hỏi nàng, mà chỉ có thể đợi nàng hoàn toàn tiếp nhận hắn, nói tất cả với hắn.

Hồi lâu, tiếng Thiên Thanh Hoàng rầu rĩ mới vang lên trong lòng Hiền Viên Tuyết: “Tuyệt! Chàng cho ta chút thời gian đi, có lẽ sẽ rất lâu, có lẽ ngay ngày mai, ta sẽ kể cho chàng một chuyện xưa, một chuyện xưa rất dài rất dài...”

Nghe vậy, Hiền Viên Tuyết nhẹ thở trong lòng, tuy không thể lập tức biết, nhưng Hoàng Nhi đang chuẩn bị mở rộng lòng với hắn, không phải sao: “Được! Ta chờ!”

Khách điểm:

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Vừa nãy chúng ta ra ngoài thấy có rất nhiều cổ kiệu a, có tới mấy công chúa một nước nha, công chúa Nam Phong này, công chúa Bắc Lương này, công chúa Đông Hán này, công chúa Mông quốc này, thêm cả đệ nhất mỹ nhân các môn phái a, cả một đồng lớn đây!” Kiếm Linh vừa thấy Thiên Thanh Hoàng, còn chưa tới bên người nàng đã bắt đầu liu riu nói không ngừng.

“Công chúa Bắc Lương?” Thiên Thanh Hoàng nhíu mày, nếu nàng không nhớ lầm thì Bắc Lương chỉ có một công chúa, mà công chúa kia chính là...

“Hình như tên là Triệu Phi Tuyết!” Kiếm Linh nghĩ lại nói, nói xong lại thấy sắc mặt Thiên Thanh Hoàng có chút kỳ lạ: “Tỷ tỷ! Người làm sao vậy?”

Thiên Thanh Hoàng lắc đầu: “Không sao!” Sau khi Triệu Phi Tuyết rời Tây Hạ nàng đã nghĩ sẽ đối phó với nàng ta, nhưng sau lại xuất hiện một số việc nên quên mất, giờ không nhắc thì quả thực đã quên mất người này.

“Tỷ tỷ! Người biết không? Nghe nói phần thưởng của Đệ nhất mỹ nhân này là một thứ của Kiếm Trùng a!”

“Còn có phần thưởng sao? Sao ta không biết?” Thiên Thanh Hoàng nghi hoặc, suốt một đường đến đây, nàng chưa từng nghe có phần thưởng nào cả.

Kiểm Linh nghe vậy, lập tức nhanh nhẩu: “Tỷ tỷ! Cái này người không biết đâu! Kỳ thật ta cũng vừa nghe được của hai người trong thành chủ phủ!”

“Không phải lại lên đi vào chứ?” Thiên Thanh Hoàng nhìn Kiểm Linh lại nhìn Kiểm Vũ bắt đắc dĩ, đoán nói.

“Tỷ tỷ thật lợi hại!” Kiểm Linh không xấu hổ, ngược lại còn vui vẻ kể: “Sur huynh thật lợi hại, những người đó ở ngay dưới chân chúng ta mà còn không phát hiện ra!”

Nghe vậy, thần sắc bắt đắc dĩ trên mặt Kiểm Vũ được thay bởi vẻ yêu chiều.

“Đúng rồi tỷ tỷ! Phần thưởng kia căn bản người không cần lấy, bởi vì người đã có rồi!” Kiểm Linh lơ đãng nói, đối với cái gọi là phần thưởng không hề kích động.

Thiên Thanh Hoàng nghĩ hoặc nhìn Kiểm Vũ, nàng có? Nhất thời, Thiên Thanh Hoàng nghĩ đến một cái khả năng: “Không phải là...”

“Là kiểm lệnh!” Kiểm Vũ gật đầu cho nàng một đáp án khẳng định: “Nghe nói vị phu nhân kia muốn dùng Kiểm lệnh làm phần thưởng cho Đệ nhất mỹ nhân, nhưng còn chưa công bố, bất quá chắc nhanh thôi!”

Thiên Thanh Hoàng ngưng trọng nhìn Hiên Viên Tuyết: “Bà ta rốt cuộc muốn xem trò gì?”

Hiên Viên Tuyết nắm tay nàng: “Hoàng Nhi đừng lo, cho dù bà ta có bày trò gì, kết cục cũng chỉ có một!”

Lúc Hiên Viên Tuyết nói lời này, trong mắt hiện lên sáng lạnh, hẳn không biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, nhu tình và ôn nhu của hẳn chỉ dành cho một người tên là Thiên Thanh Hoàng, về phần những nữ nhân khác, chẳng liên quan gì tới hẳn, đặc tội với Hoàng Nhi, đều phải chết!

Ngày thứ hai:

Phía trước thành chủ phủ có một khoảng sân trống trải, mà lúc này người của thành chủ phủ đã trải khăn đỏ khắp lối đi, ở giữa có một cao đài năm thước, tứ phía đặt ghế cho các vị khách quý, tứ lựa hồng trù giảng tứ phương, thoạt nhìn cực kỳ khí phách!

Từ sáng sớm khoảng sân này đã bắt đầu bị người giang hồ xô đẩy chiếm chỗ, ngoại trừ vị trí đặc biệt, những chỗ khác không còn cả chỗ đặt chân; về phần vài lầu cùng khách điểm bên cạnh cũng sớm chật người, ngay cả trên nóc nhà cũng không còn chỗ leo.

Đến giờ, đầu tiên đi vào là người của các đại môn phái, tiếp theo là vị trí của tứ quốc. Tây Hạ xếp đầu, các quốc gia khác ngồi đối diện ngũ thế lực. Mông quốc là nước nhỏ phụ thuộc vào Nam Phong nên ngồi cuối cùng.

Người ngồi đầu của Nam Phong là Đông Phương Hằng, Bắc Lương là Triệu Duệ, người phía Đông Hán đến không phải Tư Đồ Dục mà là Thượng Quan Hồng, bên Mông quốc là một nam tử cao lớn, thoạt nhìn uy vũ cường đại nhưng không biết thân phận. Nhân mã của tứ quốc ngồi cùng một chỗ, mặc dù có chú ý, nhưng không có ai mở miệng, tâm tư bên trong chỉ có chính họ biết.

Mấy đại môn phái dựa theo thứ tự giang hồ ngồi, vị trí Đệ nhất đương nhiên là Đông Huyền tông, Dịch Hằng cùng Hình Tử Tiêu ngồi bên trên, tiếp đó là người Minh tông Thiên Thanh Hoàng biết, Tiêu Ngôn và Minh Tử Nặc. Người ngồi trên vị trí của Ngô Đồng Lâm là một nam tử tiểu tụy, cả người lui sau y bào màu xám, nhìn không ra bộ dáng, xuống nữa là Vô Nhai, người ngồi là tân tộc trưởng, một lão già năm sáu mươi tuổi. Về phần Chuyên môn phái là một nam nhân trung niên, thoạt nhìn cũng không xuất chúng, phía sau hẳn có Liễu Mi và Hà Kiều.

Ngoại trừ những người có thân phận, phía dưới là người của vài bang phái cùng một số ít kẻ có uy vọng trên giang hồ.

Trường hợp này tuyệt đối ngàn năm có một!

Mà những nữ tử tham gia đều chưa lộ diện, hẳn là đi chuẩn bị xuất trường.

“Thành chủ phu nhân đến!” Một tiếng rống cao vang lên, một nữ nhân mặc trường bào màu đỏ sậm thêu mẫu đơn hoa lệ bước ra, tóc mây vén cao cắm trăm dài, mi cong mắt hạnh, khuôn mặt quyền rũ động lòng, có thể tưởng tượng năm đó mỹ mạo thế nào. Tô Như Tuyết cũng từng là đại mỹ nhân, nhưng vì có Họa Phiến nên ánh sáng của bà ta bị lu mờ, mọi người chỉ nhìn Họa Phiến mà không biết tiểu thư Tô gia cũng là tuyệt sắc mỹ nhân.

Tô Như Tuyết bước ra, dáng đi nhẹ nhàng, một thân ôn trọng ung dung hoa quý làm người nhìn mà muốn cười: Tuy nói Từ Hà thành có danh hiệu Hoàng thành trong võ lâm nhưng Tô Như Tuyết này cũng quá xem trọng mình đi, ăn mặc chẳng khác hoàng hậu thì sao gọi là người trong giang hồ?

“Các vị! Hôm nay tiểu nữ phát mỹ nhân lệnh, thực vinh hạnh được các vị anh hùng đến quan khán. Tô Như Tuyết ta đại diện cho Từ Hà thành hoan nghênh các vị!”

“Mẹ! Bà ta không phải chỉ là một thành chủ phu nhân sao? Cái gì mà đại diện cho Từ Hà thành?” Ở một góc sáng, ba cái đầu cùng đến, nghe được lời kia lập tức khinh thường ra miệng.

“Thật khó chịu, mới nhìn đã thấy ghét!” Người bên cạnh cũng nói thêm vào.

Rốt cục, người bị ép ở giữa hai vóc dáng cao lớn cũng kháng nghị: “Hiên Viên Dịch ca ca, Hoan Hỷ tỷ tỷ, hai người có thể để muội đứng lên hay không, như vậy thất lung muội rất khó chịu a!” Phù Linh nhăn nhăn mũi.

“A!” Hai người nghe vậy nhanh chóng đứng vững nhắc Phù Linh dậy. Phù Linh mếu máo: Cơ thể nhỏ bé của nàng thật thảm!

Hoan Hỷ nhìn trái nhìn phải, hồi lâu cũng không thấy người mình muốn gặp, có chút thất vọng: “Ngươi nói xem tiểu thư cùng cô gia sao còn chưa đến a?”

“Thối bánh bao, ngươi đừng có kích động nữa, nếu để hoàng huynh phát hiện thì chúng ta xong rồi!”

“Ta rất muốn đi theo tiểu thư a!” Hoan Hỷ mếu máo, trời biết khi nàng nói không muốn đi với tiểu thư có bao nhiêu khổ sở, nhưng mệnh lệnh của cô gia nàng lại không thể không theo, ô ô ~~~

“Nên nhớ lần này chúng ta trốn chạy đến. Đừng để chết thảm!” Hiên Viên Dịch rất kinh nghiệm nói.

“Biết rõ chết chắc rồi còn dám chạy đến, không phải là đi tìm đường chết sao?” Phù Linh mếu máo hỏi, tuy nàng rất muốn đến, nhưng lần này nàng hoàn toàn bị bắt ép, nàng thực vô tội nha.

“Được rồi! Đừng nói nữa, mau nhìn!” Hoan Hỷ xua xua hai người, sau đó lại bắt đầu tập trung tinh thần nhìn bên trong.

Bên này, Tô Như Tuyết nói xong lời hoan nghênh rồi tiếp tục: “Trọng tài lần này là đại diện của ngũ quốc và ngũ đại môn phái, lấy phương thức phiếu bầu chọn ra Đế nhất mỹ nhân!”

“Hừ! Ngũ quốc? Vị trí đầu tiên còn đang trống kia kia!” Nam nhân phía Ngô Đồng Lâm hừ lạnh, thanh âm như phá la rất khó nghe, bất quá cũng thành công khiến mọi người chú ý.

“Đúng vậy! Không phải nói Tây Hạ hoàng thượng cùng hoàng hậu cũng đến sao? Người đâu?”

“Đúng đó! Giờ còn không thấy, không phải gạt người chứ?”

“Ta nghe nói hoàng hậu kia từng là tiểu thư ngu ngốc của Đông Hán, xấu xí vô nhan, khẳng định là không dám ra...”

“Không phải đâu! Như vậy cũng có...”

Người của ngũ quốc không hề động, nhưng Hình Từ Tiêu lại không nhịn được, vừa muốn ra tay đã bị Dịch Hằng ngăn cản: “Từ Tiêu, ngươi đã quên bọn họ là người thế nào sao, nếu bọn họ ở đây thì không cần ngươi ra tay!”

Hình Từ Tiêu nghe vậy, cảm giận thu tay, mà ba người kia đứng một bên cũng phần nộ muốn giết người, dám nói lung tung về tỷ tỷ cùng tiểu thư của bọn họ, đúng là muốn chết mà! Nhưng nháy mắt trước khi bọn họ lao ra lại bị người khác kéo lấy, Hoan Hỷ kinh ngạc nhìn người trước mắt: “Mạc thúc! Sao ngươi lại ở đây?”

Mạc thúc bắt đầu nhìn ba người: “Tiểu thư nói với ta khả năng các ngươi sẽ đến, không ngờ thật sự đoán trúng!”

Nghe vậy, ba người cả kinh: “Tiểu thư đã biết?”

Mạc thúc cười khê: “Các ngươi nghĩ tiểu thư không biết cái gì sao? Cho dù các ngươi có cẩn thận đến đâu, cũng không thoát khỏi bàn tay nàng!”

Ba người nhất thời quần bách, bọn họ còn tưởng không ai biết a! Hiên Viên Dịch hậu tri hậu giác cảm thán một câu: “Trách không được lần này chạy ra dễ hơn trước nhiều!”

Nghe vậy, Hoan Hỷ cùng Phù Linh đồng thời cho hắt một ánh mắt xem thường!

Mà bên kia, Tô Như Tuyết nghe người phía dưới người một câu ta một câu, trong lòng đã sớm cười lớn, Thiên Thanh Hoàng ngươi muốn đến đấu với ta? Cho dù võ công của ngươi có cao cường thế nào thì ta có thể tiêu diệt Thanh Hoàng son trang thì cũng tất nhiên có thể đòi lại được hậu vị!

Trong lòng âm mưu tính kế, nhưng trên mặt Tô Như Tuyết vẫn khéo cười, ôm quyền với không khí: “Không biết Hạ Hoàng có đến hay không, nếu có đến, thỉnh xuất hiện!”

Hồi lâu, trong không khí vẫn không có người trả lời, người phía dưới nhất thời nổ tung: “Ta đã nói rồi mà, cái hoàng hậu kia khẳng định không dám tới!”

“Đúng vậy, đúng vậy...” Lập tức có người phụ họa.

“Thật không?” Mà ngay tại lúc này, một thanh âm lạnh băng từ phía sau truyền đến, mang theo khí phách cùng uy nghiêm, không chờ bọn họ xoay người, cường đại nội lực như bạch lăng đã đánh úp lại, những người kia lập tức bị nội lực đánh xa, một góc sân vốn không còn chỗ đặt chân mở một đường lớn dẫn lên đài cao.

Đầu đường đi là hai người, nam một thân hắc y mang mặt nạ ngân bạch không rõ bộ dáng, nhưng lại có cảm giác tuần mỹ phi phạm; thân hình ngang tàng như ẩn chứa sức lực vô hạn, hắc chỉ đứng nơi đó cũng toát ra quý khí bức người, khí phách lăng nhiên, đôi mắt sâu thẳm như hàn băng, một ánh mắt cũng đủ nhấn chìm biển người trong hầm băng không thể nhúc nhích.

Mà tay hắc đang ôm chặt một nữ tử che lụa mỏng, bạch y như tuyết, tóc đen dùng bạch ngọc Phượng Hoàng vén lên, lộ ra cái trán tròn bóng, mắt lạnh không linh, ánh mắt nhìn thực tùy ý lại khiến người ta có cảm giác đang tập trung. Hai người không thấy rõ dung mạo, nhưng chỉ cần một phần khí thế này

cũng phá lệ tương xứng.

Nhân sĩ giang hồ bị đánh xa bị khí thế chấn trụ, khí điểm muốn kêu gào lập tức nghiêm túc. Trong tứ quốc, Hiên Viên Tuyết nổi tiếng thô bạo tàn nhẫn, danh xưng này đều dùng máu tươi chồng chất đổi lấy, không ai dám đắc tội với hắn!

Thiên Thanh Hoàng kéo tay Hiên Viên Tuyết, hai người cùng nhau bước lên phía trước, mà đám người mấy đại môn phái cùng tứ quốc khác thấy họ cũng đứng lên, thấy Hiên Viên Tuyết cùng Thiên Thanh Hoàng đi lên đài cao, ôm quyền hành lễ: “Hạ Hoàng!”

“Thảo dân bái kiến Hạ Hoàng!”

“Thảo dân bái kiến Hạ Hoàng!” Người dưới giang hồ đồng loạt quỳ xuống. Đông Phương Hằng cũng là người thân cao một nước nhưng không được hưởng lễ nghi như vậy, đây là sự khác nhau giữa đế vương cùng vương gia. Cho dù Đông Phương Hằng có nắm giữ nửa bầu trời Nam Phong thì xét cho cùng vẫn chỉ là vương gia, nhưng Hiên Viên Tuyết lại là một đế vương chân chính.

Người trong giang hồ không thuộc quốc gia nào, cho nên không bị pháp luật chế ước, nhưng khi nhìn thấy đế vương vẫn phải quỳ xuống; bất quá cũng không hẳn vậy, nếu đổi lại là Tư Đồ thanh hay một đế vương khác, bọn họ không nhất định sẽ quỳ, chỉ là Hiên Viên Tuyết vừa phát ra khí thế khiến bọn họ kinh sợ, cho nên mới nảy sinh ý sợ, tất cả động tác đều không tự chủ.

Đây mới là khí thế đế vương chân chính!

Đông Phương Hằng là người duy nhất ngồi im, ánh mắt nhìn Hiên Viên Tuyết rất phức tạp, hắn vẫn nghĩ hắn và Hiên Viên Tuyết là cùng một loại người, nhưng đến nay mới biết bọn họ không có chút tương tự nào. Hiên Viên Tuyết cường thế bá đạo hơn hắn, nói về mưu kế, chỉ sợ tuyệt đối không kém hắn. Có đối thủ như vậy, chiến ý của hắn thật sự sôi trào, nhưng có đôi khi, chính hắn cũng có cảm giác muốn cúi đầu trước Hiên Viên Tuyết, tuy rằng hắn rất khinh thường mình, nhưng đây là sự thật.

Tô Như Tuyết nhìn Hiên Viên Tuyết, tuy không thấy bộ dáng của hắn, nhưng chỉ bằng khí thế này cũng rất vừa lòng, nghĩ đến việc hắn sẽ thành con rể của mình, trong lòng như nở hoa; về phần Thiên Thanh Hoàng, bà ta hung hăng liếc mắt một cái liền trực tiếp loại bỏ, đối Hiên Viên Tuyết cúi người thi lễ: “Thu thị tham kiến Hạ Hoàng!”

Hiên Viên Tuyết lạnh lùng nhìn: “Các ngươi không có mắt sao? Không nhìn thấy hoàng hậu của trẫm à!”

Lời này nói ra khiến toàn trường sùng sốt, không nghĩ tới câu đầu tiên hắn mở miệng không phải cho bình thân mà lạnh giọng khi bọn họ không quỳ trước hoàng hậu.

“Ách...” Tô Như Tuyết cũng sùng sốt, tư thế của bà ta là nửa ngồi, muốn đứng lên cũng không thể, muốn hạ xuống càng không thể, hận ý với Thiên Thanh Hoàng càng tăng thêm một phần.

Bởi vì một câu này, trái tim hai nam nhân khác hoàn toàn buông xuống. Dịch Hằng cùng Hình Từ Tiêu đi lên trước, ánh mắt dừng trên người hai người, Dịch Hằng khẽ cười: “Sur muội, đã quên nói với người một tiếng chúc mừng, hi vọng một tiếng này tới không quá muộn!”

Nói xong, Dịch Hằng vén y bào quỳ xuống: “Đông Huyền tông Dịch Hằng tham kiến Hạ Hoàng, tham kiến hoàng hậu nương nương!”

“Sur huynh người!” Thiên Thanh Hoàng cả kinh, nàng không ngờ Dịch Hằng sẽ đột nhiên quỳ xuống, vừa khi hành lễ hắn chỉ chấp tay, nhưng hiện tại...

Dịch Hằng ngẩng đầu: “Đã lâu không được nghe muội gọi một tiếng sur huynh, có một tiếng này, ta quỳ rất đáng!”

Hình Từ Tiêu cũng quỳ một gối xuống: “Đông Huyền tông Hình Từ Tiêu tham kiến Hạ Hoàng, tham kiến hoàng hậu nương nương!” Làm đệ tử tiên sư Cổ Thập, bọn họ cho tới bây giờ không cần quỳ lạy, luôn luôn là người đứng trên cao được tôn sùng; nhưng hôm nay bọn họ quỳ xuống, quỳ gối trước mặt sư muội này, cũng đồng nghĩa là buông tay...

“Tê!” Nhất thời, toàn bộ không khí ngưng kết, đây là tình huống gì a, Đông Chính tông, hai đệ tử tiên sư cư nhiên quỳ trước mặt Hiên Viên Tuyết cùng Thiên Thanh Hoàng! Tất cả không kịp hoàn hồn lập tức sợ hãi quỳ xuống hô theo: “Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Đông Phương Hằng vẻ mặt ý vị sâu xa, mà Triệu Duệ thì bất mãn, Thượng Quan Hồng khẽ nhíu mày, người Mông quốc nọ cúi đầu, không có biểu tình.

Mà bên này, Tiêu Ngôn cũng kinh hãi, ngay khi Thiên Thanh Hoàng mở miệng hắn đã nhận ra nàng, không ngờ thân phận của nàng tôn quý như thế!

“Đại sư huynh! Tam sư huynh! Các người đứng lên đi!” Thanh âm Thiên Thanh Hoàng vẫn như trước lạnh lùng, nhưng người quen thuộc với nàng lại biết nàng đang thỏa hiệp, cũng biết rốt cục nàng đã thừa nhận vị trí của bọn họ, nhận họ là sư huynh của nàng cả đời.

Hiên Viên Tuyết vẫn không mở miệng, trong lòng ghen tuông cũng tiêu giảm, bỏ qua thân phận tình địch, kỳ thật hắn rất thương thức hai người này, không nói đến võ công cùng thân phận, chỉ bằng khí độ phóng hạ kia cũng đáng để hắn kính nể.

Hai người cười với Thiên Thanh Hoàng, Dịch Hằng khoát một tay lên vai Hiên Viên Tuyết: “Sư muội của chúng ta giao cho người, ta cũng không nói chơi, nếu có ngày người để Thiên sư muội thương tâm trở về sư môn, Đông Huyền tông son khẳng định sẽ truy sát người!”

Hiên Viên Tuyết nghe vậy, quay đầu nhìn Thiên Thanh Hoàng, liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra sùng ái vô hạn.

“Ha ha ha!” Dịch Hằng cười to một tiếng, cùng Hình Từ Tiêu trở về vị trí.

Hiên Viên Tuyết cùng Thiên Thanh Hoàng lướt qua mấy người ngồi xuống vị trí, ghế dựa vốn bằng gỗ đã được đổi thành ghế đôi rộng lớn phủ da hổ.

Đáng chết! Tô Như Tuyết cắn răng đứng lên, miễn cưỡng cười: “Các vị, nếu đã đến đông đủ, như vậy hiện tại bắt đầu tỷ thí, đầu tiên là tài nghệ, cầm kỳ thư họa cùng vũ đạo, chọn ra một nghệ!”

Dứt lời, Tô Như Tuyết ly khai đài cao lưu lại cho các mỹ nhân, sau khi vào trong liền lộ ra khuôn mặt vạn vẹo, nhất thời nhủ mảy: “Nhược Yên, người phải biết khắc chế cảm xúc, bằng không kế hoạch chúng ta thiết kế lâu như vậy liền uổng phí!”

Nghe vậy, Thu Nhược Yên thu hồi hận ý, nhẹ nhàng cười: “Mẫu thân! Ta biết!”

Tô Như Tuyết vừa lòng cười: “Đây mới là nữ nhi ta thích. Nữ nhi của ta nhất định sẽ là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hậu vị cũng nhất định là của người. Hào hào biểu hiện!”

Thu Nhược Yên gật đầu, khép lại hai tròng mắt che giấu suy nghĩ: “Nữ nhi biết!”

Lúc bắt đầu còn không có ai dám ra, nhưng sau khi vài mỹ nhân lên đài biểu diễn xong cũng có người hoan hô, thấy Hiên Viên Tuyết sắc mặt không biến hóa, nhất thời tiếng hoan hô càng thêm mãnh liệt, không khí cuộc thi xem như đã trở lại.

Các đại mỹ nữ đều mang khăn che mặt xuất hiện như nhau, cầm kỳ thư họa cùng vũ đạo, các gia tài nghệ tranh tương nở rộ; hơn nữa trong những người này có rất nhiều người Thiên Thanh Hoàng quen, Bắc Lưong Triệu Phi Tuyết, Đông Hán Thượng Quan Úc, Nam Phong công chúa Đông Phương Minh Nguyệt, Mông quốc vu vật cũng là một công chúa, tên là Mona.

Đông Huyền tông chỉ phái đi một tiểu nha đầu ý tứ một chút, còn Minh tông là Minh Từ Toàn, Ngô Đồng Lâm là một người tên Vụ nữ, cái tên rất kỳ lạ. Người Chuyên môn phái ra trắng là Hàn Linh Nhi, Vô Nhai không tham gia vì vốn ít có nữ đệ tử, trước kia Goyard là đặc biệt, nhưng giờ không có Goyard, muốn tìm ra một nữ nhân xinh đẹp là hoàn toàn không thể! Mà người của Từ Hà thành, không cần nói cũng biết là Vô lâm đệ nhất mỹ nhân Thu Nhược Yên.

Triệu Phi Tuyết một điệu ‘điệp vũ’, cơ thể mềm mại đem tinh túy của vũ đạo phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, xem ra từ sau khi trở về vẫn luôn học tập; Thượng Quan Úc đàn một khúc ‘Lạc Hoa vô tình’, trong thê lương mang theo tình nghị kéo dài; Đông Phương Minh Nguyệt đàn tỳ bà, chọn khúc là ‘Lưu Thủy Lạc Hoa’, lúc đàn còn không quên nhìn về phía Đông Phương Hằng, nhất thời nghênh đón một đồng bát quái, nhưng cũng chỉ có thể ở trong lòng.

Mona khiêu diễn vũ, nhưng so với Goyard thì còn kém xa; Vụ Nữ chọn họa, tuyệt bút vung lên, nhiễm giấy vẩy mực, một bức sơn thủy họa liền xuất hiện; Minh Từ Toàn thổi sáo; ngoài ý muốn là Hàn Linh Nhi chọn thư, sử dụng kiếm viết lên cột đá vài chữ, thoát nhìn tiêu sái lưu loát, rất có phong phạm hiệp nữ.

Thiên Thanh Hoàng lười biếng tựa vào người Hiên Viên Tuyết xem một đám tài nghệ, phát hiện một hiện tượng rất thú vị, những nữ tử lên đài cao mặc cho là có ý hay là vô tình, ánh mắt đều liếc lại bên này, ngay cả Đông Phương Minh Nguyệt tình ý kéo dài với Đông Phương Hằng cũng vụng trộm nhìn Hiên Viên Tuyết. Phát hiện này làm Thiên Thanh Hoàng không biết nói gì, đồng thời càng thêm thấy Hiên Viên Tuyết đúng là một tai họa.

Hiên Viên Tuyết vẫn nhìn Thiên Thanh Hoàng tất nhiên phát hiện cảm xúc của nàng, trong lòng lại phi thường vui vẻ, kỳ thật Hoàng Nhi cũng không thờ ơ.

“Oa...”

“Sao lại có Hoa vũ?”

Theo một tiếng sợ hãi than, hoa vũ rơi đầy trời, đẹp không tả xiết, không cần động não cũng biết Thu Nhược Yên xuất trường!

“Xem! Nơi đó...” Một người phát hiện ra thân ảnh Thu Nhược Yên đầu tiên.

Mang trù màu trắng, Thu Nhược Yên một thân bạch y, mũi chân nhẹ điểm trên bạch trù, mi gian đậm mạc lộ ra thánh khiết, phảng phất như tiên từ hạ phàm, mới xuất trường đã bỏ xa đám người phía trước, khiến bao nữ tử uất hận cắn răng.

Thu Nhược Yên theo dải băng trắng đi xuống, làn váy sau kéo lụa mỏng dài, mỗi bước đi lụa mỏng di động, mỹ huyền như tiên.

Thu Nhược Yên chỉ đi hai bước, sau đó dùng nội lực cuốn một mảnh lá cây, theo lụa mỏng đặt lên miệng, tiếng nhạc du dương vang lên như thanh lương nước chảy qua tim khiến người nghe thần thanh khí sảng, ánh mắt nhìn Thu Nhược Yên không phải si mê, mà là loại thưởng thức thuần túy với cái đẹp.

Tô Như Tuyết đứng một bên nhìn Thu Nhược Yên biểu hiện, nhất thời nở nụ cười, không ai ở đâu có thể so được với nàng, đây chính là kết quả bà ta trù bị nhiều năm! Bà ta muốn cho mọi người biết, Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, là nữ nhi của Tô Như Tuyết!

Thu Nhược Yên theo khúc đi bước một xuống dưới, sau đó đi đến giữa trường, ánh mắt người xung quanh không rời theo bước nàng di động, mắt không chớp một cái, sợ bỏ lỡ cảnh đẹp khó gặp!

“Hoàng hậu nương nương có lòng tin không?” Đông Phương Hằng nhìn Thu Nhược Yên, quay đầu đối Thiên Thanh Hoàng hỏi, tuy Thu Nhược Yên

biểu diễn quả thật động tâm, nhưng hần càng muốn biết khi nàng xuất hiện sẽ như thế nào.

Nhưng, ý nghĩ này của hần rất nhanh có thể chính mắt chứng kiến!

Tiêu Ngôn phía xa có chút hoảng hốt, vừa nãy trong nháy mắt hần như cảm giác mình đang ở Vô nhai gặp bảy sói, nàng thổi một mảnh điệp tử đánh lui bảy sói; thời điểm kia nàng lạnh như băng, thánh khiết hấp dẫn hần...

Thu Nhựt Yên thối xong, cuối cùng đứng trước mặt Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết, sau khi mọi người hoàn hồn, lập tức biết có trò hay!

“Nhựt Yên tham kiến hoàng thượng, tham kiến hoàng hậu nương nương!” Hào phóng khéo léo, thông dong thanh nhã, nhất thời khiến người ta có hảo cảm

“Có thể nói cho ta biết, ta nên xưng hô với người thế nào không?” Thiên Thanh Hoàng thân nhiên hỏi, tuy trong lòng hần không thể bấm thấy vụn đoạn nhưng lại không nghe ra chút cảm xúc nào.

Đây là nàng, nàng có thể thương tâm, có thể hận, có thể phát điên trước người nàng tin tưởng, nhưng khi đối mặt với đối thủ nàng lại vô cùng bình tĩnh, mà loại bình tĩnh này một khi bộc phát sẽ phi thường đáng sợ.

Thu Nhựt Yên không ngoài ý muốn khi Thiên Thanh Hoàng biết thân phận nàng ta. Lúc Ngụy gia diệt vong nàng ta đã có đáp án, trong lòng trăm chuyển thiên hồi, trên mặt vẫn nhất phái thông dong: “Hoàng hậu nương nương gọi ta là Nhựt Yên là được rồi!”

Không thể không nói, Thu Nhựt Yên này cũng là một cao thủ, ít nhất đến bây giờ, nàng ta còn chưa có sơ hở, nhưng đáng tiếc người nàng ta đối mặt là Thiên Thanh Hoàng...

“Có thể nói nguyên nhân nhằm vào ta chứ?” Thiên Thanh Hoàng cười nhẹ hỏi, tuy trong lòng nàng có đáp án, nhưng nàng vẫn muốn hỏi, nàng không thích đoán, nàng thích người khác rõ ràng nói ra, như vậy khi nàng giết người mới vui vẻ.

Thu Nhựt Yên không ngốc, tất nhiên biết mình gặp phải đối thủ, có lẽ một khắc kia khi ở Kim Loan điện nàng ta đã biết hoàng hậu này không đơn giản. Nhưng lần này nàng ta cũng không trả lời Thiên Thanh Hoàng mà nhìn về phía Hiên Viên Tuyết vẫn chưa liếc nàng ta một cái.

Nam nhân này, là nam nhân nàng ta si mê, nàng ta muốn trở thành hoàng hậu của hần, bất kể xét về cái gì, nàng ta đều thích hợp nhất, vậy mà hần lại lựa chọn Thiên Thanh Hoàng. Nhưng nàng ta vẫn tin chỉ cần Hiên Viên Tuyết biết nàng ta tốt là có cơ hội thay đổi.

“Hoàng thượng có nhớ Nhựt Yên?”

Hiên Viên Tuyết chuyển mâu, ánh mắt đang ôn nhu sùng nịch biến mất không còn, chỉ còn lại lạnh lùng ám trầm nàng ta vô cùng quen thuộc: “Thu tiểu thư thỉnh chú ý lời nói!”

“Thu tiểu thư? Người gọi ta là Thu tiểu thư?” Thu Nhựt Yên nhất thời bị đá kích, nếu hần gọi nàng ta là Thừa tướng tiểu thư nàng ta sẽ không thương tâm như vậy, nàng ta sẽ còn nghĩ hần không tuyệt tình đến thế, nhưng giờ hần lại gọi là Thu tiểu thư.

Hồi lâu, đợi mọi người bàn tán xôn xao đủ, Thiên Thanh Hoàng mời dời khỏi người Hiên Viên Tuyết, bộ pháp không vội không hoãn tiêu sái đứng đối diện với Thu Nhựt Yên: “Muốn cá một trận không?”

“Cái gì?” Thu Nhựt Yên lập tức không phản ứng kịp.

“Dùng thứ người muốn nhất cá với ta!” Ánh mắt Thiên Thanh Hoàng tỏa sáng, tự tin sáng rực phát ra trên người nàng, một thân khí chất không thể bỏ qua, cùng Thu Nhựt Yên đứng chung không hề lu mờ.

“Được!” Thu Nhựt Yên nghe vậy, nở nụ cười, quay đầu nhìn Hiên Viên Tuyết: “Hoàng Thượng, đây là nàng đề suất, mời người làm chứng!”

Hiên Viên Tuyết nhướn môi, yêu chiều nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng Nhi muốn cá thì cứ cá đi đi, bất quá trăm ngàn lần đừng cá thua ta!”

Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Không có khả năng!”

Thấy vậy, Thu Nhựt Yên sắc mặt nhất thời lạnh xuống, ép buộc chính mình không nhìn thần sắc Hiên Viên Tuyết, đứng thẳng thân mình, cao ngạo ngắt đầu: “Được! Ta cá với người! Ta cá hậu vị của người!”

Thu Nhựt Yên lời vừa dứt, nhất thời làm cho không khí vốn an tĩnh càng thêm yên tĩnh.

Thiên Thanh Hoàng không ngoài ý muốn, sau đó nở nụ cười, cười đến vô cùng rực rỡ, ngay cả đôi mắt lạnh lùng cũng nhiễm ý cười: “Thu Nhựt Yên, thứ Thiên Thanh Hoàng ta cá, là mạng của người!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 33: So Dung Mạo? Người Xác Định?

“Ta cá hậu vị của ngươi!”

Thu Nhượng Yên lời vừa dứt, nhất thời làm cho không khí vốn an tĩnh càng thêm yên tĩnh, người xung quanh cũng mơ hồ hiểu, mỹ nhân này chắc chắn có ý với hoàng đế Tây Hạ nên mới ngang nhiên khiêu chiến với hoàng hậu.

Nhất thời có người có kịch vui để xem, có người bóp cổ tay thở dài, tâm tư đều rất khác nhau!

“Đáng giận!” Hiên Viên Dịch cắn răng: “Hoàng tẩu của ta chỉ có một, nàng ta không có tư cách làm!”

“Hừ, ta vừa nhìn đã biết nữ nhân kia không có hảo tâm, dám muốn chia rẽ tiểu thư với cô gia!” Hoan Hỷ nhăn mặt, nếu không có Mạc thúc, bọn họ thật sự sẽ lao ra.

“Tỷ tỷ sẽ làm gì?” Phù Linh vô cùng lo lắng, ánh mắt chăm chú nhìn xa xa.

Mạc thúc cười khê, trên mặt không có chút lo lắng: “Tiểu thư chưa bao giờ làm chuyện không chắc chắn!” Tiểu thư của lão rất tự tin rất cường đại, nàng chưa bao giờ làm lão thất vọng!

“Ngươi không lo sao?” Kiếm Vũ nhìn Kiếm Linh nằm trên cửa sổ khó có dịp an tĩnh, hẳn rất ít khi thấy nàng an tĩnh như vậy, không nói cũng không động, cứ như vậy nhìn dài cao xa xa.

Kiếm Linh cười khê: “Gia gia từng nói tỷ tỷ là Phụng Hoàng, sẽ có một ngày bay lên trời cao, mà tất cả cực khổ chỉ là dục hỏa trùng sinh, trắc trở càng nhiều, hỏa diễm càng vi diệu, dục hỏa trùng sinh sẽ thêm xinh đẹp, gia gia chưa bao giờ gạt ta, cho nên ta tin!”

Kiếm Vũ quay đầu nhìn nữ tử trên cao, bộ dáng nàng bình thường, nhưng khí thế lại áp đảo, loại áp đảo phát ra từ cốt tủy không ai bắt chước được. Tuy hẳn rất ít nói, nhưng hẳn thật tình kính nể cô gái còn nhỏ hơn hẳn này. Từ khi nàng hoành hành Kiếm Trùng, sau đó dùng một chiêu đánh bại hắn, hẳn liền kính nể nàng!

Đồng Phương Hằng vẻ mặt hứng thú nhìn một màn này, cảm thán một câu, hẳn bỗng nhiên có một loại dự cảm, chỉ cần nơi nào có Thiên Thanh Hoàng, nơi đó tuyệt đối sẽ không buồn tẻ; hiện tại hẳn bỗng có ý nghĩ muốn bắt Thiên Thanh Hoàng về, nhưng lại lo mình không chịu được lửa giận của Hiên Viên Tuyệt.

Thu Nhượng Yên không để ý tới ánh mắt xung quanh, chỉ nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Thiên Thanh Hoàng, ngươi dám cá không?” Cá hậu vị!

Thiên Thanh Hoàng không ngạc nhiên về điều kiện của Thu Nhượng Yên, hồi lâu mới nở nụ cười, cười đến vô cùng rực rỡ, ngay cả đôi mắt lạnh lùng cũng nhiễm ý cười: “Thu Nhượng Yên, thứ Thiên Thanh Hoàng ta cá, là mạng của ngươi!”

“Thu Nhượng Yên, thứ Thiên Thanh Hoàng ta cá, là mạng của ngươi!”

Thanh âm của Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng quanh quẩn trong không khí khiến đám người xung quanh ngây ngẩn người, cá mạng của Vô lâm đệ nhất mỹ nhân, nàng thật sự dám nói!

Hiên Viên Tuyệt nhìn bóng dáng Thiên Thanh Hoàng, thực bất đắc dĩ, nhưng sự yêu thương cũng không giảm, chỉ là trong lòng không biết nên khóc hay nên cười: Hoàng Nhi thật sự lấy hẳn làm tiền đặt cược a!

“Ngươi...” Thu Nhượng Yên không ngờ Thiên Thanh Hoàng muốn mạng nàng ta, lập tức không biết nên trả lời thế nào. Mà Tô Như Tuyết đứng một bên lại tức giận tận trời, rõ ràng đã thiết kế tốt mà thế nào lại đột nhiên thành như vậy! Bà ta đầu tiên là muốn Thu Nhượng Yên lấy danh hiệu đệ nhất mỹ nhân, sau đó lấy đó làm cơ sở cho Hiên Viên Tuyệt, với áp lực của Từ Hà thành, mỹ nhân như vậy khẳng định hẳn sẽ nhận, sau đó chỉ cần loại trừ Thiên Thanh Hoàng, hậu vị Tây Hạ sẽ là của Thu Nhượng Yên; nhưng bà ta vạn vạn không ngờ Thiên Thanh Hoàng sẽ đột nhiên khiêu khích, mà Thu Nhượng Yên còn ngây ngốc đáp ứng.

Vừa vặn lúc này Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn lại, ánh mắt lạnh lùng như phiếm huyết sắc khiến Tô Như Tuyết cả kinh, đợi khi bà ta muốn nhìn rõ, Thiên Thanh Hoàng đã quay đầu, giống như vừa nảy chỉ là ảo giác.

“Thu Nhượng Yên, ngươi dám không? Hay là ngươi cũng cá mạng của ta, hậu vị lần sau lại cướp, nhưng mà nên nhớ không có mạng thì không có lần thứ hai đâu a!” Thiên Thanh Hoàng tà tà nở nụ cười, mặc dù có khăn che mặt ngăn cản, nhưng vẫn khiến người xem ngây ngẩn.

“Được! Ta cá với ngươi!” Thu Nhượng Yên cố gắng trấn định nói, nàng ta cảm thấy bản thân hiện tại không giống bình thường, nhưng điều kiện của Thiên Thanh Hoàng thật sự quá hấp dẫn, chỉ cần Thiên Thanh Hoàng chết, hậu vị trí sẽ là của nàng ta, cho dù nàng ta có giết Thiên Thanh Hoàng, đây cũng là đánh cược công bằng, nàng ta vô tội.

Vị trí kia, nàng ta vẫn luôn khát vọng, từ khi nhìn thấy Hiên Viên Tuyệt, nàng ta đã muốn sống vai cùng hắn, nàng ta không thể trở mặt nhìn cơ hội tốt như vậy mất đi, nàng ta muốn trở thành hoàng hậu!

Thu Nhực Yên nhìn Hiên Viên Tuyết, nhu tình của hắn làm nàng ta mê luyến nhưng cũng khiến nàng ta đau lòng. Nhưng nàng ta tin mình là người duy nhất xứng với hắn, chỉ cần Thiên Thanh Hoàng chết, hắn nhất định sẽ yêu nàng ta.

Tình yêu làm con người điên cuồng, cho dù Thu Nhực Yên có khôn khéo thì cũng sẽ bị chấp niệm che mắt!

“Đợi chút!” Tô Nhực Tuyết cắn răng quát, bà ta không thể để chuyện này phát triển như vậy, Thu Nhực Yên hoàn toàn bị Thiên Thanh Hoàng dắt mũi, tuy rằng bà ta tin Thu Nhực Yên sẽ không thua, nhưng hôm nay có rất nhiều chuyện đều xuất hồ ý liệu, trong lòng bà ta cực kỳ bất an.

“Thành chủ phu nhân muốn nói gì?” Thiên Thanh Hoàng chuyển mâu nhìn qua, khóe mắt mang cười nhưng lãnh ý không thể ngăn, Tô Nhực Tuyết chân thực nghiêng diện cảm giác được Thiên Thanh Hoàng tức giận, nhưng bà ta cũng phải nói cho hết lời.

Tô Nhực Tuyết đi lên phía trước, cố gắng không quan tâm ánh mắt làm bà ta lạnh sống lưng, miễn cưỡng cười: “Tuy chuyện này muốn công bố cuối cùng, nhưng bản phu nhân lại muốn công bố bây giờ... Lần này tỷ thí Đệ nhất mỹ nhân, thành chủ phù ta treo phần thưởng là Kiếm lệnh Kiếm Trùng!”

Lời này vừa ra, toàn bộ khoảng sân một mảnh ồ lên, một nơi an tĩnh nhất thời nổ tung!

“Kiếm lệnh! Gạt người sao? Kiếm lệnh dùng để thưởng cho Đệ nhất mỹ nhân?”

“Trời ơi, cư nhiên là kiếm lệnh a!”

“Thu phu nhân, ngươi có ý gì?” Vài bang phái phía dưới lập tức đứng lên, ánh mắt không tốt nhìn Tô Nhực Tuyết.

“Thu phu nhân, ngươi làm thế không sợ khiến vô lâm đồng đạo bất mãn sao?”

“Đúng vậy! Thu Nhực Yên xinh đẹp như thế, danh hiệu Đệ nhất mỹ nhân khẳng định sẽ là của nàng, đến lúc đó Kiếm lệnh không phải lại về tay các ngươi sao?”

“Các vị!” Tô Nhực Tuyết nhướn mày, cũng không vì bị chất vấn mà rối loạn trận tuyến, ngược lại còn hào phóng khéo léo: “Các vị đã quên Kiếm lệnh này vốn là của thành chủ phù ta, nếu có người đánh bại được Nhực Yên, ta nhất định sẽ tự tay dâng lên, nhưng nếu Nhực Yên được đệ nhất, kiếm lệnh này cũng sẽ không còn thuộc Từ Hà thành, nàng chỉ là nữ nhi Nhực Yên của ta, mười tám tuổi sẽ xuất giá, đạo theo phu ta nghĩ mọi người đều rõ ràng!”

Tô Nhực Tuyết quả nhiên xảo diệu, lấy kiếm lệnh làm phần thưởng, chỉ cần có thực lực thì không ai phản đối, nhưng nếu không có thực lực mà bị Thu Nhực Yên đoạt được quang minh chính đại thì còn ai dám nói gì? Câu kẻ tiếp tuy không nói rõ, nhưng ý tứ rất rõ, chỉ cần nghe thấy đều hiểu, nếu Thu Nhực Yên gả cho ai thì kiếm lệnh sẽ của người đó, cưới được một mỹ nhân tuyệt sắc lại có được khối lệnh người trong vô lâm tha thiết ước mơ, chỉ sợ là nam nhân nào cũng động tâm đi.

Thiên Thanh Hoàng nhìn không được vỗ tay khen ngợi Tô Nhực Tuyết, rốt cục cũng hiểu vì sao bà ta có thể nắm giữ một nửa Từ Hà thành, chỉ bằng tâm tư mưu kế này, vị trí Thu phu nhân cũng rất thích hợp!

Một tuyệt sắc mỹ nhân và một kiếm lệnh vô song, cho dù với bất kỳ người bình thường nào cũng là sự mê hoặc không thể cưỡng lại, chỉ đáng tiếc... Hiên Viên Tuyết không phải người bình thường, hơn nữa trong tay hắn đã có ba khối kiếm lệnh.

Tô Nhực Tuyết cẩn thận nhìn sắc mặt Hiên Viên Tuyết, thấy hắn như trước không có chút biểu tình so với đám người kích động không hề chớp mi làm Tô Nhực Tuyết nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng có chút mất mát; bà ta tự nghĩ Hiên Viên Tuyết sẽ trách tội mình, về phần dao động, dù hắn che giấu đến đâu bà ta cũng tin nhất định có!

Nhìn mọi người, Tô Nhực Tuyết định thần nói tiếp: “Hôm nay các vị vô lâm hào kiệt thiên hạ đều có mặt, Từ Hà thành tuyệt đối không thất tín, mời các vị chứng kiến cho này tràng tỷ thí này!”

“Dựa vào cái gì chúng ta bị loại?” Triệu Phi Tuyết nổi giận đùng đùng đi ra: “Dựa vào cái gì trận tỷ thí này biến thành của hai người kia?”

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng liếc một cái: “Bởi vì các ngươi không đủ tư cách!”

“Ta...” Triệu Phi Tuyết còn muốn nói thêm, đột nhiên phát hiện mình một chữ cũng không nói nên lời, mà phía trước nàng ta, Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nhìn một cái, rõ ràng chỉ là một ánh mắt mà thôi...

Thiên Thanh Hoàng không để ý tới Triệu Phi Tuyết, quay đầu nhìn Thu Nhực Yên, thanh âm lãnh đạm vô ba: “Bắt đầu đi!”

“Ai tới định đề mục?” Thu Nhực Yên nhìn Thiên Thanh Hoàng, dư quang khóe mắt liếc Hiên Viên Tuyết.

“Công bằng khởi kiến, người lấy trước hai đề, ta lấy sau hai đề, một đề cuối cùng mọi người cùng ra!” Thiên Thanh Hoàng nói.

“Được!” Thu Nhực Yên gật đầu, vung tay lên: “Đề thứ nhất, so đàn!” Dứt lời, nhìn người phía sau ngoắc tay: “Dem đàn lên!”

Vài nha đầu của Thu Nhực Yên nhanh chóng đem bàn và đàn lên, cây đàn thất huyền rõ ràng bất đồng với bàn đàn, nó làm bằng gỗ tử chiến, một bên có khắc phượng vĩ, thất căn tuyến cao thấp chằng chịt, có vẻ bất quy tắc, nhưng đây chính danh cầm, ‘Phượng vĩ Cầm’! Cũng chính là nhạc khí năm đó của Họa Phiến, thật không ngờ lại ở trong tay nàng ta.

Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Diễm cũng đem bàn và đàn đi lên, khi Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy cái đàn kia, khóe môi gợi lên độ cong ý vị thâm trường, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua cầm huyền, vài âm tiết đơn điệu vang lên, nhất thời lãnh ý càng thêm rõ ràng.

“Có thể bắt đầu chưa?” Thu Nhược Yên đi lên phía trước, khiêu khích nhìn Thiên Thanh Hoàng, Phụng vĩ Cầm là danh cầm đệ nhất thế gian, thanh âm tuyệt đối không phải cây đàn bình thường so được, hơn nữa nàng ta từ nhỏ đã luyện đàn, một ván này tuyệt đối nắm chắc!

“Có thể!” Thiên Thanh Hoàng nâng mày: “Nhưng, một ván này ta bỏ quyền!”

“Cái gì?” Thu Nhược Yên kinh hãi, thiếu chút nữa nghĩ mình nghe lầm.

“Bỏ quyền? Mới bắt đầu đã nhận thua?” Đông Phương Hằng cũng sùng sốt, ý tứ trong mắt càng thêm thâm sâu, hắn không cho rằng Thiên Thanh Hoàng cuộc đùa, phải biết rằng nàng đang liều mạng trước mặt người trong thiên hạ, cho dù Thiên Thanh Hoàng thua cũng có Hiên Viên Tuyết che chở không chết được, nhưng thanh danh chắc chắn sẽ mất; tuy hắn không thật sự hiểu Thiên Thanh Hoàng nhưng hắn biết nàng tuyệt đối không phải loại nữ nhân không có đầu óc.

“Nàng bỏ quyền? Không phải là sợ người ta chứ!”

“Nói không chừng căn bản không biết đánh!”

“Đúng vậy, không có bản lĩnh còn dám khiêu chiến người ta, đúng là muốn chết!”

Thấy đám người nghị luận, mấy nữ tử mới biểu diễn lập tức vui sướng khi người gặp họa, Thu Nhược Yên vừa xuất trường đã lu mờ tất cả, tuy không cam lòng nhưng vẫn phải chịu phục, cho nên khi thấy Thiên Thanh Hoàng không biết tự lượng sức khiêu chiến Thu Nhược Yên, các nàng đều cười nhạo trong lòng.

Thiên Thanh Hoàng không có cảm xúc nghe những lời nghị luận ngày càng lớn dần, thanh âm như trước bình thản: “Ta chỉ biết đàn một khúc, nhưng sợ rằng các ngươi không dám nghe!”

“Khúc gì?” Thu Nhược Yên khinh thường trong lòng, chỉ biết đàn một khúc? Vậy mà cũng dám đấu?

“Luyện hồn khúc!” Người trả lời không phải Thiên Thanh Hoàng mà là Hình Tử Tiêu, ánh mắt hắn thanh lãnh như tuyết đảo xung quanh, tỏ vẻ bất mãn.

“Cái gì? Luyện hồn khúc?”

“Câu hồn đoạt phách, nghịch thiên mất hồn, Luyện hồn Khúc?!” Nhất thời có người đại kinh, không thể tin nhìn Thiên Thanh Hoàng. Luyện hồn khúc yêu cầu cực kỳ cao với người đánh, mà Thiên Thanh Hoàng lại nói nàng chỉ biết đàn Luyện hồn khúc, nói cách khác cầm kỹ đã tới đỉnh cao nhưng lại cố tình không muốn đánh!

“Khúc cổ ý mà ly thương, cầm vô âm mà mất hồn!” Đông Phương Hằng nhíu mày, sao hắn lại không nghĩ đến đáp án này chứ! Không đánh không phải vì kỹ thuật không bằng người, mà là tiếng đàn lấy mạng!

“Luyện hồn khúc?” Trong đầu Triệu Duệ đột nhiên hiện lên một đoạn ngắn, lại nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, nhất thời kinh hãi, hắn bỗng nhớ tới nguyên nhân mình té xỉu ở Tây Hạ...

“Ngươi biết đàn Luyện hồn khúc?” Thu Nhược Yên cũng cả kinh, tay đặt trên đàn cứng ngắc.

“Ta nói ta bỏ quyền, ra đề tiếp theo đi!” Thiên Thanh Hoàng nhíu mày, nàng làm việc thích sạch sẽ lưu loát, chỉ là một Luyện hồn khúc, cần gì kinh ngạc đến vậy?

Một ván này Thu Nhược Yên thắng, nhưng cũng là thua, Thu Nhược Yên giận sôi nhưng hiện tại không dám phát giận, cố gắng bình phục cảm xúc, sau đó mở miệng: “Đề thứ hai, họa!”

Thu Nhược Yên dứt lời, lập tức có người đem hai giá vẽ đi lên, Thu Nhược Yên nhìn Hiên Viên Tuyết: “Đề mục là, đế vương!”

Nghe vậy, mọi người lập tức biết nàng ta là muốn vẽ Hiên Viên Tuyết, không nói ở đây chỉ có Hiên Viên Tuyết là hoàng thượng, cho dù có tứ quốc ở đây, cũng chỉ có Hiên Viên Tuyết mới được xưng là đế vương.

Thu Nhược Yên nắm bút họa, ánh mắt lưu luyến dừng trên mặt Hiên Viên Tuyết, nàng ta muốn vẽ hắn, quang minh chính đại vẽ hắn; nàng ta từng vẽ vô số bức họa về hắn, nhưng lại không dám lấy ra, bởi vì vẽ hắn là tử tội, nhưng hiện tại không giống, nàng ta muốn hắn hiểu được tình ý của mình!

Trong lòng Thu Nhược Yên không bình tĩnh bằng mặt ngoài, ngay cả tay nắm bút họa cũng phát run, thật vất vả mới khống chế được, sau đó chậm rãi hạ bút.

Mà bên kia, Thiên Thanh Hoàng cầm bút họa lại không biết nên hạ bút như thế nào; vẽ đế vương, vẽ Hiên Viên Tuyết? Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn Hiên Viên Tuyết một cái, lọt vào tầm mắt là thần sắc sùng nịnh, trái tim run lên, nhanh chóng quay đầu, tuyệt đối không thể vẽ hắn cái dạng này.

Thiên Thanh Hoàng nhìn bàn vẽ màu trắng, trong đầu hiện lên hình ảnh của nàng cùng Hiên Viên Tuyết, lần đầu tiên gặp mặt ở trong sơn động, lần thứ hai

là nửa đêm hần vào phòng nàng, lần thứ ba ở trên đại điện, hần lấy tư thái đế vương xuất hiện, một thân đế vương khí thế kia khiến nàng rung động thật sâu; lần thứ tư là bên trong cung điện rộng lớn, hần đi bước một chớ nàng đi tới, dung mạo thất sắc âm đạm, còn có hần vươn tay về phía nàng, hứa cho nàng một hôn lễ thịnh thế!

Sau đó là gặp Goyard, hần giục ngựa đến, trần yên cuộn cuộn không che giấu được dáng người oai hùng, tiếp đó là Tang thành, hần gất gao cầm tay nàng; sau là, nàng đi tới Tây Hạ, nhìn hần một thân long bào. Từ lúc ấy, ánh mắt hần nhìn nàng bắt đầu dần nhu hòa, tiếp đó là hiện tại, luôn luôn bao phủ nàng trong yêu thương.

Chậm rãi hồi tưởng từng chút, Thiên Thanh Hoàng đột nhiên phát hiện, thì ra trong trí nhớ của nàng, hần lại tồn tại cường thế như vậy. Quen hần không đến một năm, nhưng trí nhớ về hần so với mười mấy năm nàng từng sống còn phong phú hơn.

“Sao nàng không vẽ a?”

“Hừ hừ! Không phải lại muốn bỏ quyền chứ?”

“Ta thấy nàng căn bản không làm được còn dám đồng dạc!”

“Đừng vậy...”

Một trận tiếng động nghị luận khiến sắc mặt Hiên Viên Tuyết lạnh xuống, khí thế cường đại nhất thời làm một đồng người sợ hãi ngậm miệng, sao bọn họ lại quên mất còn Hiên Viên Tuyết a!

“Hừ! Rõ ràng chỉ là một kẻ ngu ngốc!” Thượng Quan Úc bắt mắt hừ lạnh, mà Thượng Quan Hồng đứng bên cũng không hoà nhã, hần rõ ràng biết Thiên Thanh Hoàng giết Thiên Thanh Tuyết, nhưng lúc đó hần lại không thể báo thù, cho nên trong lòng vẫn luôn hi vọng Thiên Thanh Hoàng sẽ thua trận này.

Mặc kệ những người đó có biểu tình gì, nghĩ thế nào, Thiên Thanh Hoàng vẫn không thêm để ý, hôm nay, ở đây, nàng rốt cục cũng nhận rõ một chuyện, có một nam tử tên Hiên Viên Tuyết đã nhập sâu vào sinh mệnh nàng, không có cách dứt ra!

“Tuyệt! Chẳng biết không? Ngay vừa rồi ta rốt cục cũng tìm được lý do để mình lưu luyến thế giới này!” Thiên Thanh Hoàng không quay đầu, thanh âm rất nhỏ rất nhỏ, nhỏ đến mức rất ít người nghe thấy, nhưng Hiên Viên Tuyết lại nghe rõ từng chữ.

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết khẽ động trong lòng, không phải động lòng, không phải cảm động, mà hần sâu sắc cảm nhận tình ý của nàng, thật sự khiến hần muốn hưng hăng ôm một cái.

Nghe được lời ấy, tất nhiên không chỉ có Hiên Viên Tuyết; quạt trên tay Đông Phương Hằng hơi chậm, ánh mắt phức tạp nhìn Thiên Thanh Hoàng, không ai biết hần nghĩ gì.

Mà Dịch Hằng cùng Hình Tử Tiêu lập tức vui vẻ thay Thiên Thanh Hoàng, cũng chúc phúc cho nàng dưới đáy lòng!

Tiêu Ngôn nghe vậy, sắc mặt hơi biến, đạm mạc mâu trung xẹt qua một tia đau đớn không thể nhận ra, đáng tiếc không có người thấy! Về phần những người khác vốn không có nhiều phản ứng, có lẽ căn bản không nghe ra ý tứ.

“Vẽ xong rồi!” Thu Nhược Yên dừng bút, nhất thời có người quát to lên.

Thu Nhược Yên nhìn bức họa của mình, vừa lòng cười, ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Tuyết, thấy ánh mắt của hần vẫn dừng sau lưng Thiên Thanh Hoàng, nhất thời sắc mặt vui mừng biến mất, chuyển mâu nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, thấy nàng tay cầm bút không hề động, một bộ không biết hạ bút thế nào thì lập tức cười lạnh, vừa này nàng bỏ quyền làm nàng ta mất mặt, nhưng nếu vãn này còn bỏ quyền nữa, khả năng không còn được đánh giá tốt như vậy!

“Ta đã vẽ xong, ngươi thì sao?” Thu Nhược Yên đi lên hai bước, thấy bàn vẽ trắng trơn của Thiên Thanh Hoàng, trên mặt hiện lên một tia đắc ý.

Thiên Thanh Hoàng cười khê, dùng bút đặt lên mặc thủy trong mặc nghiên bên cạnh, sau đó hạ bút, dưới ngòi bút lưu sướng, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, động tác kia thoát nhìn cực kỳ thư sướng, không biết nàng vẽ thế nào.

Thu Nhược Yên muốn xem, nhưng Thiên Thanh Hoàng xuống tay cực nhanh, nàng ta không thấy rõ lắm, mà trên bàn vẽ vẫn như trước một mảnh trắng xóa khiến nàng ta nhìn không được cười nhạo: Vẽ nửa ngày cũng không ra cái gì, cố làm ra vẽ!

“Được rồi!” Thiên Thanh Hoàng thu bút cười khê, hiện tại có thể so.

Thu Nhược Yên cười lạnh: Nhìn xem chút nữa ngươi kiêu ngạo thế nào!

Thu Nhược Yên phất người đem bức họa cầm xuống, vừa mở ra quả nhiên vẽ là Hiên Viên Tuyết nhưng lại vẽ hần mặc áo giáp, tay nắm trường kiếm ngồi trên lưng ngựa, phía trước hần là thiên quân vạn mã, Hiên Viên Tuyết lạnh lùng nhìn xuống dưới, con người khiếp người làm người xem có cảm giác mình là một trong thiên quân vạn mã kia.

Thu Nhược Yên nhớ lần đầu tiên nàng ra gặp hần là năm năm trước, lúc ấy hần mới mười sáu tuổi, hần ngồi trên lưng ngựa, tay cầm trường kiếm, một người một ngựa xông vào hoàng cung, đối mặt với vô số thủ vệ mà mặt không đổi sắc, hôm ấy hần giết phụ hoàng cùng huynh trưởng, trở thành Tây Hạ

Hoàng đế; người khác nói hấn tàn nhẫn thô bạo, nhưng trong lòng nàng ta, hấn chính là một anh hùng bất bại khiến nàng ta si mê phát điên.

“Oa...” Một tiếng sợ hãi than kéo lại thần trí của Thu Nhược Yên, quay đầu nhìn lập tức thấy một màn khiến nàng ta khiếp sợ, trên trang giấy trắng của Thiên Thanh Hoàng, đột nhiên xuất hiện nhiều nét mực.

Thẳng đến khi trương họa thành hình, tất cả mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần đã lại bị hình ảnh hiện ra làm cho rung động, trong hình là một mảnh thi cốt thành núi, xung quanh là đầu lâu ghê rợn, trên trời có tà dương huyết sắc, ngay cả trời xanh cũng nhiễm sắc đỏ; mà trên đỉnh một mảnh thi cốt xếp cao là hai thanh kiếm giao nhau một lớn một nhỏ, một nữ kiếm một trọng kiếm, hai thanh kiếm như đôi tình nhân tương ái hủy diệt thiên địa!

Bức họa cực kỳ rung động làm người xem có thể ngửi rõ mùi máu tươi nồng đậm, giống như bị lạc vào cảnh giới kỳ lạ. Họa sĩ như vậy, dùng thần công quý phù để hình dung cũng không đủ.

“Hoàng Nhi!” Khi Hiên Viên Tuyết nhìn thấy lập tức rung động, lập tức ôm lấy Thiên Thanh Hoàng vào lòng, cố gắng không làm mình thất thố.

Hoàng Nhi! Hoàng Nhi của hấn a! Ý tứ trong bức họa kia không ai rõ hơn hấn. Nàng nói với hấn, cho dù xuống địa ngục, nàng cũng không để hấn một mình! Đúng vậy, hấn có Hoàng Nhi, hấn không cô độc!

Đông Phương Hằng nhìn bức họa, bạc môi mím chặt, đồng thời với rung động là ghen tị với Hiên Viên Tuyết!

“Ba!” Thu Nhược Yên lui về phía sau từng bước, đánh đổ bàn vẽ sau lưng nhưng cũng không cảm giác được, nàng ta biết, bức họa kia mình không thể vẽ, đến chết cũng không vẽ được!

“Một ván này, ta thua!” Không cần người khác nói gì thêm, nàng ta tự biết rõ mình thua.

“Được rồi! Chờ ta!” Thiên Thanh Hoàng đẩy Hiên Viên Tuyết ra, trên trán chảy đầy hắc tuyến, nàng vẽ bức họa kia là để an ủi hấn, sao lại khiến hấn kích động như vậy?

Hiên Viên Tuyết cố gắng bình phục tâm tình, nhưng độ cong khéo môi lại không hạ xuống được, ở nơi người khác nhìn không thấy ẩn xuống một nụ hôn: “Hoàng Nhi! Nàng nhất định phải thắng, nếu nàng cá thua, để xem lúc về ta trừng phạt nàng thế nào!”

Thiên Thanh Hoàng chưa kịp nói gì đã thấy Hiên Viên Tuyết quay về chỗ ngồi, mang theo một bộ cười cười tà khí nhìn nàng, trong lòng thầm mắng: Yêu nghiệt, tai họa! Yêu nghiệt còn hơn cả Hoa Úc!

“Ngươi ra đề mực đi!” Thu Nhược Yên nhìn Thiên Thanh Hoàng, lúc này rõ ràng thận trọng hơn nhiều, nàng ta biết mình vừa khinh địch.

Thiên Thanh Hoàng có chút khó xử, nàng ta ra đề nàng còn có thể ứng đối, nhưng để nàng ra đề thì thật sự không biết chọn gì cho phải, cảm kỳ thư họa? Thi từ ca phú? Mấy thứ này hay là thôi đi!

Đúng lúc này, trước mắt Thiên Thanh Hoàng hiện lên đôi mắt trống rỗng của Hoan Lạc, trong lòng đau xót, hận ý tiết lộ: “Thu Nhược Yên, ngươi hấn là biết nhiếp hồn thuật đi!”

Ngữ khí khẳng định của Thiên Thanh Hoàng làm Thu Nhược Yên chấn động, mà người đại diện cho Ngô Đồng Lâm cũng vì một câu này mà có phản ứng, nhưng cũng rất nhanh khôi phục bộ dáng ban đầu, giấu cả người vào trong áo choàng.

“Biết!” Thu Nhược Yên biết dù mình có phản bác cũng vô dụng.

“Như vậy chúng ta sẽ dùng cái này. Nếu ngươi có thể dùng nhiếp hồn thuật làm ta mất đi thần trí thì ngươi thắng, ngược lại là ngươi thua!”

“Được!” Thu Nhược Yên không chút do dự đáp ứng, nàng ta rất tự tin với nhiếp hồn thuật của mình, ngay cả sư phụ cũng nói khả năng Nhiếp Hồn Thuật này là vô địch, đề mực Thiên Thanh Hoàng đưa ra chính là đi tìm đường chết!

“Nhiếp Hồn Thuật!” Hiên Viên Tuyết nhìn Thiên Thanh Hoàng, tay vịn bên cạnh bị hấn niết thành bột phấn, nhưng hấn cũng không đi ngăn cản.

Mà lúc này rất nhiều người nghe thấy Nhiếp Hồn Thuật đều cả kinh, Nhiếp Hồn Thuật là một loại công phu cực kỳ quý dị, là tà ma ngoại đạo, không ngờ Thu Nhược Yên lại biết. Nhất thời ánh mắt nhìn Thu Nhược Yên mang theo ý tứ không rõ, ngay cả cái nhìn với Từ Hà thành cũng có chút thay đổi. Tiêu thư Từ Hà thành thành chủ cư nhiên đi học võ công tà môn, thật sự làm nhiều người dao động sự tín niệm với bọn họ.

Từ Hà thành mặc dù có danh hiệu Hoàng thành võ lâm nhưng dù sao cũng không phải Hoàng thành thật, càng không có hoàng quyền khiến người ta không dám cãi lời, đơn giản chỉ là đại diện cho tín ngưỡng tương đương với Võ Lâm minh chủ.

Thu Nhược Yên đương nhiên biết những người này nghĩ gì, nhưng nàng ta không thể chọn, tuy tin vào thực lực của mình nhưng Thu Nhược Yên vẫn không dám coi thường. Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, lúc này mới nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng: “Nhìn ánh mắt ta!”

Thiên Thanh Hoàng vừa quay đầu trong nháy mắt, sắc mặt Hiên Viên Tuyết đã buộc chặt, hơi thở trên người áp chế không phóng ra; mà Đông Phương Hằng cũng không tự chủ dùng sức nắm quạt; Hình Từ Tiêu và Dịch Hằng không có biến hóa, nhưng không ai để ý bốn tay giấu trong tay áo đang nắm chặt; Tiêu Ngôn cũng bắt đầu lo lắng, gắt gao mím môi.

Nhìn ánh mắt Thu Nhược Yên, Thiên Thanh Hoàng rõ ràng nhìn thấy đồng tử thay đổi thành màu thâm đen, sau đó có cảm giác ma âm xâm nhập vào

đầu nàng, từng chút một cắn nuốt thần trí của nàng. . . Thiên Thanh Hoàng thu lại suy nghĩ, cảm thán một tiếng: “Thì ra đây là Nhiếp Hồn Thuật a!”

“Sao ngươi lại không có việc gì?” Hai mắt Thu Nhựt Yên đã khôi phục bộ dáng vốn có, nhưng lại bị lời của Thiên Thanh Hoàng đã kích. Nhiếp Hồn Thuật của nàng ta rõ ràng không ai có thể chống cự, vậy mà sao Thiên Thanh Hoàng lại không có việc gì?

Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Nhiếp Hồn Thuật quyết định thành công bởi công lực thi thuật giả, phải có ý chí mạnh hơn người trúng thuật mới thành công, chút ấy của ngươi không làm gì được ta!”

“Ngươi...” Thu Nhựt Yên chân động, chưa kịp nói gì đã cảm giác được hơi thở trên người Thiên Thanh Hoàng biến đổi, sát ý mênh mông mãnh liệt như con sóng động trời đánh về phía nàng ta, khiến Thu Nhựt Yên không tự chủ lui lại hai bước.

Thiên Thanh Hoàng nhìn Thu Nhựt Yên, ánh mắt lạnh như băng nhấn chìm thiên địa: “Thu Nhựt Yên, có lẽ ta hẳn nên gọi là Ngụy Ánh Nguyệt đi!”

“Ta không biết ngươi làm thế nào để đồng thời sắm vai hai thân phận, cũng không muốn biết thân phận thật sự của ngươi là gì, nhưng hôm nay ta sẽ hảo tính sổ với ngươi một trận! Hơn mấy trăm mạng người của Thanh Hoàng sơn trang và sự tổn thương của Hoan Lạc, ta sẽ đòi lại trên người ngươi!”

“Ngươi không phải rất yêu Hiên Viên Tuyết sao? Yêu đến điên cuồng sao? Đáng tiếc trong lòng hẳn chỉ có ta, hẳn vì ta ngàn dặm hòa thân, hẳn vì ta giết người hủy tích, hẳn vì ta vứt bỏ hậu cung ba ngàn, nhưng ngươi thì sao? Ngay cả một ánh mắt bô thí cũng không chiếm được! Ta nên buồn hay nên cười vì ngươi đây?”

“Ngươi cao ngạo che giấu ngoan độc, giả bộ thánh khiết để mê hoặc ai? Ngươi thật sự nghĩ có người thích kẻ dối trá như ngươi sao?”

“Thiên Thanh Hoàng, ngươi có tư cách gì nói ta? Không phải ngươi cũng giết người sao, thủ đoạn còn tàn nhẫn hơn ta, ngươi có tư cách gì nói ta ngoan độc?” Thu Nhựt Yên bị Thiên Thanh Hoàng chọc giận, một câu ‘Ngay cả một ánh mắt bô thí cũng không chiếm được’ của Thiên Thanh Hoàng đã hoàn toàn làm nàng ta phát điên, bộ dáng thánh nữ cũng không duy trì được nữa, không hề che giấu vẻ âm ngoan trong ánh mắt, mặc dù có khăn che mặt, nhưng có thể tưởng tượng vận vẹo thế nào.

“Ta ngoan độc, ta chưa từng phủ nhận, nhưng ta chỉ ngoan độc với địch nhân. Nguyên tắc của ta là không giết người vô tội, nhưng ngươi thì sao? Trong Thanh Hoàng sơn trang tất cả đều là lão nhược phụ nữ, bọn họ hoàn toàn không có thủ lực, bọn họ chỉ muốn an độ lúc tuổi già, nhưng ngươi lại dám ra tay giết hại những người trời gả không chặt ấy!”

“Vậy mà trước sau ngươi đều giả bộ thánh khiết, dối trá làm người ta ghê tởm!”

“Vậy còn ngươi? Không phải ở trên đại điện Tây Hạ ngươi đã giết một nữ nhân ngủ say sao? Nàng có cái gì sai, nàng chỉ xinh đẹp một chút, vậy mà nàng cái gì cũng không biết đã bị ngươi bác thành khung xương!” Thu Nhựt Yên oán hận nói, tuy nàng ta cũng rất muốn làm như vậy, nhưng lúc ấy thủ đoạn của Thiên Thanh Hoàng không ai không sợ.

“Nàng?” Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng quay đầu, ánh mắt không tốt nhìn Đông Phương Hằng, nhất thời khiến hắn cảm giác được nguy hiểm, nụ cười bên môi cứng ngắc, được rồi! Truyện kia hẳn sai rồi!

“Nàng đáng chết!” Thiên Thanh Hoàng cũng không biện giải.

“Ha ha ha! Thiên Thanh Hoàng, ngươi cũng giống ta mà thôi! Ngươi giết nàng chính là ngươi ngoan độc, nhưng ngươi lại nói nàng đáng chết, chẳng phải ngươi đang dối trá?” Thu Nhựt Yên cười lạnh.

“Các nàng làm gì vậy?” Bởi vì Thiên Thanh Hoàng dùng nội lực cách trở, cho nên ngoại trừ người có võ công rất cao thì những người khác đều không nghe thấy người bên trong nói gì, thêm vào đó lại có khăn che mặt nên không thể thấy môi động.

“Vậy sao?” Thiên Thanh Hoàng cũng không tự ái giống Thu Nhựt Yên, mặt không mang biểu tình, giống như người vừa nói sắc bén kia không phải nàng. Thiên Thanh Hoàng nhắm mắt lại, lúc mở ra, trong mắt một mảnh thanh minh: “Thu Nhựt Yên, đề thứ hai của ta là, luận võ, ngươi có thể động thủ bằng bất cứ cách nào, đương nhiên, ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình!”

“Rất hợp ý ta!” Thu Nhựt Yên nở nụ cười, nàng ta biết Thiên Thanh Hoàng võ công rất cao, nhưng nàng ta tin võ công của mình cũng không kém, nàng ta chờ cơ hội được so với Thiên Thanh Hoàng lâu rồi.

Dứt lời, hai người đồng thời phi thân về phía sau, bay khỏi lôi đài dừng trên hai đầu tư lạp.

“Trời! Muốn đánh nhau sao?”

“Xem ra đúng vậy! Không ngờ Tây Hạ hoàng hậu cũng có võ công!”

“Cũng không biết ai võ công cao hơn!”

“Xem là được, vô nghĩa nhiều làm gì?”

Kỳ thật rất nhiều người đều cảm thấy trận tụ hội này rất quý dị, rõ ràng là một cuộc tụ hội mỹ nhân nhưng chẳng những mấy thế lực lớn đến, ngay cả mấy quốc gia cũng trộn đi vào, có một vương gia quyền cao chức trọng, lại có cả một hoàng thượng hoàng hậu một nước; sau đó tuyển mỹ nhân biến thành Võ lâm đệ nhất mỹ nhân một mình đấu hoàng hậu, lấy hậu vị ra để đánh cuộc, cuối cùng biến thành hai người tỷ thí, phía trước so văn, phía sau luận võ!

Thật sự quá quý dị!

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, nàng thật sự lười phải đánh với nàng ta. Dơ chân lên, đoạn hồng trù tách làm đôi, mỗi tay đón một cái, tơ lụa như linh xà đánh về phía Thu Nhượng Yên. Thu Nhượng Yên đang đợi Thiên Thanh Hoàng ra tay, thấy vậy lập tức xoay người cảm khời bạch trù gào thét đánh về phía hồng trù của Thiên Thanh Hoàng.

Một trắng một đỏ chạm vào nhau trên không trung, nội lực cường đại làm không khí kịch liệt dao động. Thiên Thanh Hoàng có chút ngoài ý muốn nhìn Thu Nhượng Yên, có thể tiếp được chiêu này của nàng thì xem ra nội lực cũng không thấp hơn nàng quá nhiều, trách không được dám kiêu ngạo lên tiếng. Nhưng nàng ta từ đâu mà có công lực lớn như thế?

“Ba!” Hai người đồng thời dùng sức, hai dải tơ lụa hóa thành mảnh nhỏ bay xuống. Thu Nhượng Yên vung tay dùng nội lực hút lại toàn bộ lại. Tơ lụa hồng bạch ở sau lưng nàng ta phóng lên cao, cực kỳ khí thế. Thiên Thanh Hoàng hừ lạnh một tiếng, tơ lụa phía sau như xà huyết lao qua bên người, thẳng tắp đánh vào mặt Thu Nhượng Yên, Thu Nhượng Yên đành phải dùng tơ lụa phía sau ngăn cản; hai bên chạm vào nhau, đầy trời hoa bay.

“Á!” Thu Nhượng Yên xuyên qua hoa vũ nhảy tới trước mặt Thiên Thanh Hoàng. Thiên Thanh Hoàng không hề động thủ, ở thời điểm nàng ta tới trước mặt, thân ảnh đột nhiên biến mất, Thu Nhượng Yên rõ ràng thấy rõ ràng thấy người ở trước mặt đột nhiên biến mất, trong lòng lập tức kinh hãi, nhanh chóng xoay người lại, nhưng bốn phía đều không thấy Thiên Thanh Hoàng.

Một lát sau, thân ảnh của Thiên Thanh Hoàng lại xuất hiện phía trước Thu Nhượng Yên, việc nàng vô thanh vô tức biến mất vừa rồi khiến nhiều người còn chưa kịp sợ hãi than đã thấy nàng ra tay.

Thân ảnh Thu Nhượng Yên mơ hồ biến mất, Thiên Thanh Hoàng một chiêu thất bại, làm nàng nhất thời nghĩ tới u hồn công của Ngô Đồng Lâm, nhưng sát ý sau lưng không để nàng nghĩ nhiều, lắc mình rời khỏi chỗ, đối mặt đứng cách Thu Nhượng Yên mười thước.

Phía trên hai người đánh ngang nhau, phía dưới có người lo lắng, có người kích động, có người trầm tư, cũng có kinh ngạc; hai đại mỹ nhân đánh nhau, hơn nữa võ công cũng không phải lợi hại bình thường, công phát quý dị, thật sự khiến người xem nhiệt huyết sôi trào! Mà Thiên Thanh Hoàng cùng Thu Nhượng Yên đã thăm dò thực lực của đối phương xong, biết đánh tiếp cũng không phải cách hay, nội lực tương đương, không ai làm gì được ai, cứ đánh tiếp không biết khi nào mới so ra thắng thua.

Thu Nhượng Yên oán hận nhìn Thiên Thanh Hoàng, trong lòng vô cùng khiếp sợ, nàng ta không nghĩ Thiên Thanh Hoàng sẽ cường đại như thế, nàng ta phải dựa vào ‘đại nhân’ cho thuốc mới được như hiện tại, còn Thiên Thanh Hoàng thì sao? Sao lại có?

Dư quang khóe mắt của Thu Nhượng Yên đảo đến giá binh khí bên cạnh, thân mình vừa chuyển, một loạt kiếm đã bị nàng ta hút lại, rút kiếm liên tiếp đâm về phía Thiên Thanh Hoàng. Thiên Thanh Hoàng lộn người tránh thoát, hai chân kẹp lấy một trường thương, lại xoay người cầm, dựa vào chiêu lực đạo của Thu Nhượng Yên đâm qua.

“Khanh!” Binh khí chạm vào nhau phát ra tiếng vang thật lớn, nhưng lúc này Thiên Thanh Hoàng đã không muốn buông tha cho Thu Nhượng Yên, thu tay, lại vỗ mạnh lên trường thương, phóng nó về phía Thu Nhượng Yên. Nháy mắt sau khi trường thương rời tay, Thiên Thanh Hoàng chợt lóe thân mình, rất nhanh xuất hiện trước mặt Thu Nhượng Yên. Đợi tới khi Thu Nhượng Yên phát hiện ra, bản thân đã thừa thụ một chiêu trước ngực.

Thu Nhượng Yên như điều đứt dây ngã xuống. Tô Như Tuyết sốt ruột muốn đi lên, nhưng lại đột nhiên xuất hiện một thiếu niên dùng kiếm đặt trước cổ bà ta, cho nên chỉ có thể bắt lực trợ mắt nhìn.

Thấy Thu Nhượng Yên rơi xuống, lão giả của Ngô Đồng Lâm lập tức ra tay, giảm bớt sức nặng cho nàng ta rơi xuống. Mà người phía dưới chăm chú nhìn cũng đã trợn mắt há hốc mồm, từ khi Thiên Thanh Hoàng đẩy trường thương đến khi Thiên Thanh Hoàng đánh bại Thu Nhượng Yên kỳ thật là chuyện xảy ra trong nháy mắt! Đừng nói Thu Nhượng Yên không phản ứng kịp, ngay cả bọn họ cũng không thấy rõ động tác của nàng. Rõ ràng vẫn là sức lực ngang nhau, như thế nào lập tức liên nghịch chuyển?

“Ngươi thua!” Thiên Thanh Hoàng bình tĩnh phui bụi trên tay. Năm cục, nàng thắng ba, nàng ta đã thua.

“Không! Ta không... Ngờ...” Thu Nhượng Yên sốt ruột mở miệng, lại cảm giác được một cổ tinh ngọt ở giữa hầu, cường lực áp chế nó, không cam lòng trừng mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Thiên Thanh Hoàng, ta muốn ra đề cuối cùng! Ta với ngươi so dung mạo!”

Thiên Thanh Hoàng nghe vậy thì sững sờ, lập tức cười lạnh: “So dung mạo? Ngươi xác định?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 34: Hình Dáng Rung Động

“Thiên Thanh Hoàng, ta với ngươi so dung mạo!” Thu Nhượng Yên nhin xuống đau đớn nói ra câu này, nhất thời chẳng những người trên đài cao mà người phía dưới đều nghe rõ.

“Vô si!” Hiền Viên Định cắn răng: “Biết Hoàng tẩu của ta không bằng nên dám dùng chiêu này!”

Hai người bên cạnh cũng lo lắng, cắn chặt môi cắn hận.

“Sư huynh!” Kiếm Linh đứng lên, cuối cùng cũng bắt đầu lo lắng, mặc dù tỷ tỷ có rất nhiều chỗ thắng được, nhưng dung mạo của nàng thật sự quá bình thường, không thể đem ra so.

Kiểm Vũ xoa đầu nàng, cười nói: “Không phải ngươi rất tin tỷ tỷ của mình sao? Như vậy cứ tin đi!”

Nghe vậy, Kiếm Linh nở nụ cười: “Đúng! Ta tin nàng!”

Mà người phía dưới cũng kinh sợ: “So dung mạo?”

“Không phải chứ?”

Thu Nhược Yên gian nan đứng lên nhìn về phía mọi người: “Hôm nay là chọn Đệ nhất mỹ nhân, ngoại trừ độ tài năng còn phải so dung mạo, chẳng lẽ một xấu nữ cũng có thể làm Đệ nhất mỹ nhân?”

“Nói như vậy cũng đúng a!”

“Đúng vậy! Hôm nay là chọn Đệ nhất mỹ nhân cơ mà!” Mọi người nhất thời nhớ tới mục đích hôm nay.

“So dung mạo?” Đông Phương Hằng vốn vì chiêu vừa nảy của Thiên Thanh Hoàng phe phẩy quạt lại một lần nữa nắm chặt; đề này hẳn cũng cho rằng Thiên Thanh Hoàng không có phần thắng, cho dù nàng có khí chất, nhưng dung mạo hẳn đã thấy qua, nếu chỉ nhìn mặt một cách đơn thuần thì sợ rằng hôm nay có rất nhiều mỹ nữ của các thế lực lớn vượt xa.

Mà những người khác đã thấy qua hình dáng của Thiên Thanh Hoàng đều nghĩ như vậy, người không biết cũng tin lời đồn không phải vô căn cứ, cho dù Thiên Thanh Hoàng này so với lời đồn có chút xinh đẹp hơn thì cũng không ai tin có thể vượt qua Vô lâm đệ nhất mỹ nhân.

“Hừ! Xem nàng ta còn kiêu ngạo như thế nào!” Mấy người phụ nhân bị kinh sợ lập tức sống lại; Minh Tử Toàn, Thượng Quan Úc, Triệu Phi Tuyết và Hàn Linh Nhi đều đã thấy dung mạo của Thiên Thanh Hoàng, cho nên không hề nghi ngờ kết quả!

“Ha ha! Cho dù vô công lợi hại thì sao, có tài tình đến đâu thì sao, hôm nay là chọn mỹ nhân, không phải chọn tài nữ!” Công chúa Mông quốc quyền rũ cười.

“Thiên Thanh Hoàng, ta xem lúc này ngươi còn kiêu ngạo như thế nào!” Hàn Linh Nhi vô cùng căm hận Thiên Thanh Hoàng, hoàng đế biểu ca vì nàng ta mà đuổi cô cô đi, Hàn gia cũng theo đó mà suy bại. Nếu không phải nàng ta đoạt hậu vị, mẹ hoặc biểu ca bất hiếu thì đâu có ngày hôm nay!

Cho nên mới nói nữ nhân ghen tị thật sự đáng sợ, trắng cũng có thể nói thành đen.

“Thiên Thanh Hoàng, hậu vị là của ta!” Triệu Phi Tuyết cười lạnh, ánh mắt dừng trên mặt Thu Nhược Yên: Hiện tại cho ngươi kiêu ngạo một chút, tốt nhất các ngươi cùng đầu cùng chết đi, để ta có thể làm ngư ông đắc lợi!

Mỗi người một tâm tư khác nhau, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại không kinh hoàng như tưởng tượng, hay sợ hãi trực tiếp nhận thua, mà là lấy tư thái không chút để ý nhìn Thu Nhược Yên, ánh mắt như vậy làm Thu Nhược Yên cảm thấy mình như con trâu nhỏ, trong lòng bốc lên tức giận, không khỏi châm chọc nói: “Sao? Ngươi sợ? Hay là cảm thấy dung mạo không bằng ta nên không dám nói gì?”

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh như sương: “So dung mạo? Ngươi xác định?”

Loại tự tin ngang nhiên này nhất thời khiến mọi người hít vào! Thật kiêu ngạo! Rõ ràng không có phần thắng, nhưng ngữ khí của nàng lại như nói, ta nhất định sẽ thắng! Hơn nữa cô tình lại khiến người ta có cảm giác tin tưởng vô điều kiện.

Thu Nhược Yên cắn răng, nàng ta đã xem qua dung mạo của Thiên Thanh Hoàng, nàng ta không tin Thiên Thanh Hoàng xinh đẹp hơn mình, cho dù lời của Thiên Thanh Hoàng lại khiến người ta tin tưởng, nhưng sự thật là sự thật, Thiên Thanh Hoàng chỉ phô trương thanh thế mà thôi.

“Thiên Thanh Hoàng, ta xác định, ta muốn so dung mạo với ngươi!”

Thu Nhược Yên đón nhận một viên thuốc từ tay thị nữ nuốt vào, chờ hai thị nữ khác điều tức một lát rồi mới đứng lên, không vội không hoãn bước lên phía trước, đứng trên lối đi dừng lại đối mặt trước mọi người, sau đó, chậm rãi cúi màn xa...

“Oa! Đẹp quá...”

“Tê! Quả nhiên không hổ là Vô lâm đệ nhất mỹ nhân...”

“Đúng vậy! Thật giống tiên nữ...”

“Trời ơi! Ta cứ nhiên có thể gặp một mỹ nhân như vậy, ai có thể nói cho ta biết đây là sự thật đi...”

Thu Nhực Yên vừa lòng nhìn phản ứng của người xung quanh, sau đó chậm rãi xoay người lại, khuôn mặt kia rất giống Ngụy Ánh Nguyệt, bất quá vẫn hơi chút khác biệt, hiển nhiên khi làm Ngụy Ánh Nguyệt nàng ta có thay đổi!

“Là nàng ta!” Triệu Phi Tuyết cả kinh, lúc ở Kim Loan điện nàng ta đã gặp Ngụy Ánh Nguyệt nên tất nhiên nhận ra, chỉ là: “Cũng giống như không phải!” Khi đó nàng ta không đặc biệt chú ý, nhưng tinh tế nhìn thì vẫn có điểm khác nhau, cho nên không lập tức xác định.

“Đúng là một mỹ nhân!” Thiên Thanh Hoàng thân nhiên nói, nghe không ra khích lệ hay là cái gì.

Thu Nhực Yên lại vì vẻ mặt này mà khí cực, nàng ta rất muốn nhìn bộ dáng Thiên Thanh Hoàng thất kinh và sợ hãi cầu xin tha thứ, nhưng Thiên Thanh Hoàng vẫn không ôn không hóa, giống như tất cả đều nắm chắc thắng lợi.

“Nhiều lời vô ích, tôi lượt ngươi!” Nói xong, Thu Nhực Yên lại bỏ thêm một câu: “Có lẽ ngươi nên trực tiếp nhận thua, ta có thể giữ cho ngươi chút tôn nghiêm cuối cùng!” Dứt lời, Thu Nhực Yên như tìm lại được tự tin, vẻ mặt cao ngạo như lúc mới gặp.

“Chút tôn nghiêm ấy, ngươi vẫn nên giữ cho mình đi!” Thiên Thanh Hoàng lơ đãng với lời châm chọc kia.

“Mẹ! Còn so gì nữa? Đệ nhất mỹ nhân khẳng định là Thu tiểu thư!”

“Đúng vậy, đã xấu còn ra bêu xấu, thật là!”

“Muốn so với đệ nhất mỹ nhân thì đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Tuy thanh âm rất nhỏ, nhưng người có võ công đều nghe được, tuy trên đài cao không ai nói gì nhưng trong lòng cũng đồng ý, đương nhiên là trừ Hình Từ Tiêu, Dịch Hằng cùng Lãnh Nguyệt Lãnh Diễm, tuy bọn họ tin Thiên Thanh Hoàng nhưng vẫn phải chuẩn bị thật tốt, nếu Thiên Thanh Hoàng có thua thì cũng bảo vệ được nàng.

Nhưng dù mọi người có khẳng định Thiên Thanh Hoàng thua thì duy nhất có một người vẻ mặt từ đầu đến giờ vẫn không thay đổi, nếu không muốn nói sự thay đổi đó là trong lòng hẳn có một phần chờ mong. Kỳ thật trước đây hẳn đã mơ hồ đoán được, nên lời ban nãy của Hoàng Nhi càng khiến hẳn thêm xác định. Nếu muốn hỏi Hoàng Nhi giấu hẳn những thứ gì, thì cái đầu tiên phải nói đó là dung mạo!

Thiên Thanh Hoàng quay đầu, vừa vặn thấy ánh mắt chờ mong của Hiên Viên Tuyết, trái tim nhất thời thiếu nửa nhịp, ánh mắt hẳn rõ ràng viết ‘Ta đã muốn biết’, nhưng lại không có hoài nghi, không có mất tín nhiệm, không có tức giận, chỉ có chờ mong cùng vui mừng! Trong lòng cũng sinh ra một tia âm áp.

“Thiên Thanh Hoàng, ngươi muốn kéo dài thời gian sao?” Thu Nhực Yên đắc ý ngẩng đầu, những biểu hiện này làm hư vinh của nàng ta được thỏa mãn rất lớn, không có nam nhân không thương mỹ nữ, nàng ta tin tưởng đợi Hiên Viên Tuyết so sánh giữa mình và Thiên Thanh Hoàng xong chắc chắn sẽ bỏ Thiên Thanh Hoàng.

“Không!” Thiên Thanh Hoàng cười nhẹ lắc đầu, một tay đặt lên mặt, sau đó từ từ nhấc khăn che mặt từ dưới lên...

Mọi người cùng ngừng thở đợi đáp án công bố, nụ cười đắc ý bên môi Thu Nhực Yên cũng càng thêm rõ ràng, nàng ta đợi chính là giờ khắc này...

Nhưng, khi dung mạo kia chân chính bại lộ trước mắt tất cả, thì không khí đều ngưng tụ...

Khăn che mặt rơi xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp không ngôn ngữ nào có thể hình dung: đường cong nhu hòa vòng quanh khuôn mặt duyên dáng, da thịt như tuyết, nhan sắc phấn nộn, mi phong vi chôn, lông mi cong dài, con ngươi bằng tuyết trong trẻo nhưng lạnh lùng vô tình, cái mũi tiểu xảo, cánh môi nhiệm hồng kiều diễm! Cái cảm hoàn mỹ hơi nâng, cao ngạo nhưng không làm người ta chán ghét, ngược lại còn có cảm giác muốn quỳ gối dưới chân nàng.

Ở giữa mi gian có đồ án hóa diễm màu đỏ càng làm khuôn mặt thêm phần yêu dã mỹ, quuyến rũ lại mang theo thánh khiết, hai cực đoạn mỹ bày ra trên người nàng rất hòa hợp, đẹp đến nỗi hít thở không thông!

Nhất kiện thu thủy thần mị hồn

Bán khúc thanh ca ảnh như phiêu

Áo thủy đánh tan sương lý Nguyệt.

La quần tảo toái hoa mai sơ

Mạn châu đối diện dẫn tam sinh

Bồ Đề phi thụ chọc phàm trần

Như điệp như phong nan xuy tuyết.

Nhất vô tình cũng động nhân tâm

Khuôn mặt Thiên Thanh Hoàng khi bình thường làm người ta chú ý đến khí chất của nàng, mà hiện tại, nàng một thân áo trắng lẳng lẳng đứng đó lại khiến vạn vật thiên địa thất sắc, làm người ta không tự chủ muốn dùng tất cả những gì tốt đẹp nhất trên người nàng.

Nàng không làm gì, cũng không nói gì, nhưng cũng có thể cướp đoạt hô hấp của mọi người.

Những người ngồi trên đài cao không biết khi nào đều đứng dậy, Dịch Hằng cùng Hình Từ Tiêu cười khổ, bọn họ đã bỏ qua sự tốt đẹp này, nhưng bọn họ lại cam tâm tình nguyện! Mà Tiêu Ngôn cũng khiếp sợ, đây mới là nàng sao, thì ra là dịch dung?

Thượng Quan Hồng không thể tin mờ to mắt, tuy hắn không gặp Thiên Thanh Hoàng nhiều, nhưng dung mạo chắc chắn kém xa Thiên Thanh Tuyết cùng Thiên Thanh Liên, đã nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nàng xinh đẹp như thế. Thế này mà còn có người chê là xấu nữ? Nếu nàng là xấu nữ, chỉ sợ thế gian này không còn nữ nhân xinh đẹp! Nhưng nữ tử quả thật là Thiên Thanh Hoàng, nói cách khác nhiều năm qua nàng đều che giấu dung mạo?

Triệu Duệ nhìn Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt giống như người bình thường si mê, hắn chưa từng gặp mỹ nhân như vậy, nếu vừa rồi Thu Nhượng Yên cho hắn kinh diễm, thì hiện tại Thiên Thanh Hoàng cho hắn rung động, rung động không nói nên lời.

Mà cây quạt trong tay Đông Phương Hằng không biết rơi ra khi nào, hai mắt ngơ ngác nhìn Thiên Thanh Hoàng không nói nên lời, sau khi hoàn hồn, chỉ có một ý niệm trong đầu: Hắn ghen tị với Hiên Viên Tuyết, vô cùng ghen tị!

“Không...” Thu Nhượng Yên mạnh mẽ lui về phía sau, nàng ta làm sao có thể tin người trước mắt này là Thiên Thanh Hoàng? Không... rõ ràng Thiên Thanh Hoàng là một xấu nữ, như thế nào đột nhiên trở nên xinh đẹp, xinh đẹp làm người khác tự biết xấu hổ...

“Kia... Cái kia... Người kia là Hoàng tẩu sao?” Hiên Viên Dịch về mặt không thể tin, thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi, có thể thấy hắn kích động bao nhiêu.

“Thì ra tỷ tỷ lại xinh đẹp như vậy a!” Phù Linh ôm mặt, mỹ mạo than.

“Ô ô! Thì ra đây mới là tiểu thư a, ta đã nói tiểu thư nhà ta là người xinh đẹp nhất trên thế gian mà, sao có thể bại dưới tay loại nữ nhân như Thu Nhượng Yên chứ!” Hoan Hỷ cũng vui vẻ vô cùng.

Không vì bị giấu diếm mà phẫn nộ, chỉ có vui mừng, đây mới là người Thiên Thanh Hoàng chọn!

“Sur huynh! Tỷ tỷ thật sự dục hòa trùng sinh a!” Kiếm Linh ôm cổ Kiếm Vũ, kích động khóc lên, tỷ tỷ thật sự dục hòa trùng sinh rồi, đẹp quá!

“Ừm!” Kiếm Vũ vỗ vỗ đầu Kiếm Linh, nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, suất khí trên mặt gọi lên nụ cười nhẹ: “Sao nàng có thể làm người thất vọng chứ!”

Người vốn lên ‘ở cùng Hoan Lạc chữa thương’ cũng không biết chạy đến từ bao giờ, ánh mắt chăm chú nhìn dung mạo của Thiên Thanh Hoàng, che miệng cười duyên: “Nha đầu, còn muốn dấu dung mạo với ta nữa không? Ha ha! Quả nhiên mỹ mạo làm ta ghen tị nha!”

Mà ở trong góc tối, Hoan Lạc một thân hắc y nhu hòa nhìn Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt tràn ngập vui mừng: “Tiểu thư! Cuối cùng người cũng có thể chân chính đối mặt với chính mình rồi! Ta thật sự rất vui cho người, ở nơi người không biết, mỗi ngày ta đều cầu nguyện cho người! Tiểu thư, người biết không, ra đi lâu như vậy, Hoan Lạc có bao nhiêu nhớ người?”

Thiên Thanh Hoàng đứng bỗng có dự cảm nhìn qua, Hoan Lạc cả kinh nhanh chóng trốn đi, đợi cho Thiên Thanh Hoàng chuyển tầm mắt mới lại nhìn về phía nàng.

Duy có một người bị Lãnh Nguyệt dùng đao chế trụ, Tô Như Tuyết lại sắc mặt trắng bệch, không có một tia huyết sắc, khiếp sợ nhìn khuôn mặt Thiên Thanh Hoàng, đôi môi không ngừng run: “Họa... Phiến...” Chuyện Họa Phiến đã là của hai mươi năm trước, tất cả chỉ biết bà có dung mạo thiên tiên mà không còn nhớ rõ bộ dáng thế nào, nhưng nếu hỏi ai trong số những người ở đây biết rõ nhất thì phải nói đến Tô Như Tuyết, biết rõ thanh thanh sở sở. Bà ta hận người kia đến tận xương tủy, làm sao không nhớ rõ cho được. Mà Thiên Thanh Hoàng này lại có khuôn mặt năm phần tương tự Họa Phiến, năm phần khác giống hệt Thu Thủy Ly, cho dù có ngốc đến đâu cũng biết thân phận của nàng!

Tiện nhân kia không phải đã bị bà ta đuổi đi sao? Vì sao lại có Thiên Thanh Hoàng? Vì sao Thiên Thanh Hoàng lại nhỏ tuổi hơn Thu Nhượng Yên? Vì sao...

Lãnh Nguyệt cũng bị bộ dáng của Thiên Thanh Hoàng làm rung động cho nên không chú ý, lúc phát hiện ra, Tô Như Tuyết đã lao lên cao đài, tay cầm kiếm lao về phía Thiên Thanh Hoàng: “Tiện nhân, ta muốn giết ngươi!”

“Ba! Khanh!” Tiếng trọng vật rơi xuống đất cùng đao kiếm vung xa đồng thời vang lên, lần này người ra tay không phải Thiên Thanh Hoàng, mà là Hiên Viên Tuyết, một tay hắn ôm thắt lưng nàng, ánh mắt lạnh băng nhìn Tô Như Tuyết: “Ám sát hoàng hậu của trẫm, là tử tội!”

“Ha ha ha...” Tô Như Tuyết đột nhiên phá lên cười, thề lương mà thảm đạm: “Thiên Thanh Hoàng, cái tiện nhân kia là gì của ngươi?”

Thiên Thanh Hoàng không trả lời, chuẩn xác mà nói nàng căn bản không biết bà ta có ý gì.

“Họa Phiến, đồ tiện nhân! Không phải người đã đi rồi sao? Dựa vào cái gì còn muốn trở lại? Không phải chỉ ý vào khuôn mặt sao? Người đoạt đi sự nổi bật của ta, giờ lại còn sinh ra một dã nữ đến cướp sự nổi bật của nữ nhi ta! Người đáng chết! Ha ha, ta thật sự hận lúc trước không hảo hảo tra tấn ngươi...”

“Nương! Người làm sao vậy?” Thu Nhược Yên vừa hoàn hồn từ trong rung động liền cảm hận thấy Hiên Viên Tuyệt ôm Thiên Thanh Hoàng đứng một chỗ, trời biết vừa nãy lúc nương lao ra kia, nàng ta có bao nhiêu hi vọng bà có thể giết Thiên Thanh Hoàng!

Thiên Thanh Hoàng rốt cục cũng nghe hiểu, ý tứ của bà ta là Thiên Thanh Hoàng nàng do Họa Phiến sinh, chẳng lẽ vì khuôn mặt này? Nhưng nàng cũng không có tâm tình đi tìm thân thể! Thiên Thanh Hoàng đẩy Hiên Viên Tuyệt ra, lấy trong giá binh khi ra một thanh kiếm, từ từ đi tới giữa lôi đài, mỗi bước đều có thể nghe thấy thanh âm hít vào.

“Khanh!” Thiên Thanh Hoàng rút kiếm khỏi vỏ, xẹt trên không trung một độ cong, cuối cùng chỉ về phía Tô Như Tuyết cùng Thu Nhược Yên, ánh mắt lạnh lùng đảo qua người phía dưới, thanh âm tăng thêm lạnh lùng: “Nửa tháng trước, Thanh Hoàng son trang bị giết, ngoại trừ người bị giết ở Từ Hà thành, ngay cả lão nhược phụ nhụ ở tổng bộ cũng bị giết sạch, mà đầu sỏ của tất cả, chính là hai mẹ con trước mắt!”

“Hôm nay! Thiên Thanh Hoàng ta lấy danh nghĩa chủ nhân của Thanh Hoàng son trang khiêu chiến với thành chủ phủ Từ Hà thành, báo thù cho hơn một ngàn sinh mạng vô tội của Thanh Hoàng son trang!”

“Xôn xao!” Mọi người thật vất vả mới chấp nhận được dung mạo của Thiên Thanh Hoàng xong lại nghe được một tin khiếp sợ chấn động không kém dung mạo của nàng như thế.

“Nàng là trang chủ của Thanh Hoàng son trang sao? Thanh Hoàng son trang phủ giáp thiên hạ?”

“Thì ra nguyên nhân Thanh Hoàng son trang biến mất là bị tiêu diệt a!”

“Là người của Từ Hà thành làm sao?”

“Nàng muốn khiêu chiến với Từ Hà thành? Muốn chết à?”

Hiên Viên Tuyệt đang thấy vòng ôm rộng tuột lại đang nghe được lời nàng nói như thế, nhất thời cảm giác vô lực. Giang hồ phân tranh hoàng thất không thể tham dự, hiện tại hẳn chỉ có thể nhìn, nhưng hẳn sẽ tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương Hoàng Nhi!

“Người nào đang nói lung tung?” Một thanh âm như hồng chung sấm đình nổ tung, vừa nghe đã biết là của các trưởng lão đòi trước của Thu gia.

Rất nhanh, năm lão nhân hơn năm mươi tuổi bay ra đứng trên đài cao, theo sau là vô số hộ vệ xông lên, bao vây toàn bộ lôi đài. Ánh mắt các lão nhân thâm sâu nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Ngươi chỉ là một nữ oa mà cũng dám phát ngôn bừa bãi khiêu khích Từ Hà thành, thật sự to gan!”

Đối mặt với đại trận, Thiên Thanh Hoàng hào không úy kỵ, xinh đẹp xoay người, kiếm trong tay vẽ ra một đạo kiếm phong thẳng tắp đánh úp về phía đại môn của phủ thành chủ, chỉ nghe ‘âm vang’ một tiếng, đại môn cao lớn đổ sập xuống, ngay cả khung cửa cũng không còn.

Mọi người bị thủ pháp của Thiên Thanh Hoàng buur hấn chấn trụ, dám ở trước mặt trưởng lão của Thu gia phá cửa lớn, khắp thiên hạ tìm không ra người thứ hai kiêu ngạo như vậy!

“Ngươi...” Các lão nhân tức giận nắm tay, thiếu chút nữa ngắt xiêu. Từ Hà thành nhiều năm qua vẫn luôn được mọi người tôn kính, nào có khi bị khiêu khích trắng trợn như thế.

“Ta muốn tới chỗ tiểu thư nhà ta, các ngươi đi không?” Ánh mắt Hoan Hỷ đã không còn vẻ vui cười chỉ có quyết tuyệt.

“Được! Hôm nay ta cũng không phải hoàng tử Tây Hạ, ta là đồ đệ của sư phụ!” Hiên Viên Dịch nhếch miệng cười, hai răng nanh lộ ra lóe sáng.

“Ta cũng phải đi giúp tỷ tỷ!” Phù Linh ngẩng đầu, ánh mắt kiên quyết.

Ba người ăn ý gạt đầu, sau đó tay trong tay bay lên đài cao, Hiên Viên Dịch cùng Hoan Hỷ rút kiếm, một trái một phải che trước người Thiên Thanh Hoàng, Phù Linh cũng đứng bên cạnh Thiên Thanh Hoàng, trên tay hội tụ linh lực chuẩn bị ra tay.

Mà lúc này, Goyard cũng lay động cơ thể quý mị xuất hiện, nửa đùa câu hồn lộ ra làm những người đó thiếu chút nữa phun máu mũi, cười duyên nói: “Nha đầu, muốn đánh nhau mà sao không gọi ta, quá không trọng nghĩa!”

“Còn chúng ta nữa!” Kiếm Linh cùng Kiếm Vũ phi thân đi lên, Kiếm Linh cũng không che giấu thân phận: “Kiếm trùng đại đệ tử thứ ba mươi hai Kiếm Linh, Kiếm Vũ!”

“Người của Đông Huyền tông cũng ở đây!” Hình Từ Tiêu cùng Dịch Hằng đứng lên.

“Hoàng Nhi! Còn có ta nha!” Thanh âm Hoa Úc vang lên, nhất thời hoa hồng đầy trời, lòng người kinh hãi: “Hoa hồng tán loạn, là hồng y Tu La!”

“Cái gì? Hồng y Tu La, sao hẳn lại đến đây?”

Không để ý đến mọi người nghị luận, hồng y chợt lóe, Hoa yêu nghiệt dừng bên người Thiên Thanh Hoàng, không để ý đến ánh mắt đối địch của Hiên Viên Tuyệt, ngả ngớn ôm vai nàng: “Hoàng Nhi đánh nhau sao không báo ta, người ta thật đau lòng nha!”

Thiên Thanh Hoàng ghét bỏ nhũn mảy: “Yêu nghiệt, ngươi cút xa ra cho ta!”

Đám trường lão nhìn một đám người đi ra, nhất thời đen mặt, những cái khác không nói, chỉ bằng hai người Kiểm Trùng cùng Đông Huyền tông cũng đủ để bọn họ kinh hãi, thật sự không thể đắc tội!

“Các vị, các người vì có gì lại vì yêu nữ này mà đối địch với Từ Hà thành chúng ta? Các vị đại diện cho chính nghĩa võ lâm nhưng lại cùng yêu nữ khiêu khích Từ Hà thành, không sợ bị người trong thiên hạ nhạo báng sao?” Ánh mắt dừng trên người Hoa Úc: “Nếu ta không đoán sai thì vị này chính là hồng y Tu La Hoa Úc, nàng cùng người của tà phái cấu kết, tội không thể tha, chẳng lẽ các vị còn muốn che chở?”

Địch Hằng cùng Hình Từ Tiêu lạnh lùng liếc mắt: “Đã quên nói cho các người biết, nàng là sư muội của chúng ta, cũng là nữ đệ tử duy nhất của tiên sư Cổ Thập, chẳng lẽ thấy đồng môn bị bắt nạt mà chúng ta khoanh tay ngồi im?”

“Cái gì?” Lão nhân kia thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi, Thiên Thanh Hoàng này là đệ tử của tiên sư? Thật sự phiền toái lớn rồi!

“Hừ! Gia gia Kiểm Kha của ta cũng là sư phụ của tỷ tỷ, nếu các người dám đắc tội với nàng thì đời này đừng mong bước vào Kiểm Trùng!” Kiểm Linh lạnh lùng nói.

Lời này vừa xong khiến những người đó thiếu chút nữa ngã quỵ, chẳng những đắc tội với Đông Huyền tông, lại còn chạm phải Kiểm Trùng?

“Hoàng Nhi! Muốn ta thay người giết bọn họ hay không?” Hoa Úc yêu nghiệt cười, ánh mắt thị huyết đảo xung quanh, người nào dám khi dễ Hoàng Nhi đều phải chết!

“Được rồi! Các người đều đi xuống đi!” Thiên Thanh Hoàng dứt lời, nội lực liên翩 tán mở ra, những người vây quanh nàng lập tức bị đẩy xuống dưới đài, ngoại trừ Hoa Úc, bất quá Hiên Viên Tuyết rất trực tiếp đánh một chưởng lên khiến hắn không thể không buông tay, sau đó Hiên Viên Tuyết không lưu tình lại ra tay, hừ lạnh: “Đối thủ của người là trẫm!”

Hoa Úc yêu nghiệt nhú mày: “Đã sớm muốn đánh với người!” Dứt lời, ra tay cũng không lưu tình, bất quá hai người cũng có ý đem sân khấu tặng cho Thiên Thanh Hoàng, đồng thời bay ra phía ngoài. Chuyện của hai nam nhân, bọn họ muốn tự giải quyết!

Thẳng đến khi hai người đi xa, Thiên Thanh Hoàng mới thu hồi ánh mắt nhìn năm người phía trước: “Hôm nay Thiên Thanh Hoàng ta lấy danh nghĩa của Thanh Hoàng sơn trang khiêu chiến với các người, không liên quan tới các thế lực khác, thân phận của ta là trang chủ Thanh Hoàng sơn trang, không phải đệ tử Đông Huyền tông, càng không phải đệ tử Kiểm Trùng, ta chỉ là Thiên Thanh Hoàng!”

Thanh âm của nàng leng keng vang lên làm người ta cả kinh, nhưng đồng thời cũng bội phục nàng, người có khí phách lại gan dạ sáng suốt như vậy, đủ để khiến người trong giang hồ tôn kính!

“Yêu nữ, người xác định chỉ một mình người khiêu chiến?” Người nọ tựa hồ không tin.

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Chẳng lẽ người của Từ Hà thành không biết cái gì gọi là tôn trọng người khác sao? Yêu nữ? Thiên Thanh Hoàng ta có tên có họ, chẳng lẽ người không có lỗi tại?”

“Đồ yêu nữ nói năng bậy bạ!” Người nọ đỏ mặt nói, vừa muốn phát giận đã bị người bên cạnh can lại, người nọ thoát nhìn lớn nhất trong đám người, ánh mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng muốn hoà giải: “Thiên cô nương, oan oan tương báo khi nào chấm dứt, cần gì vì kích động nhất thời mà đối địch với Từ Hà thành? Không bằng mọi người đều lui bước, xen như hôm nay không phát sinh chuyện gì, Từ Hà thành không truy cứu, cũng thỉnh cô nương buông tâm cừ hận!”

“Ha ha... Không truy cứu?” Khóe môi Thiên Thanh Hoàng nhướn lên độ cong châm biếm lạnh băng: “Phu nhân cùng tiểu thư thành chủ phủ các người giết hại mấy trăm mạng lão nhược phụ nộ của Thanh Hoàng sơn trang chúng ta mà người lại yêu cầu ta không truy cứu?”

“Người có biết bọn họ giết những người như thế nào không? Tất cả đều tay trái gà không chặt, cuộc sống khó khăn, bọn họ chỉ muốn một đời an tĩnh, nhưng người vô tội như vậy lại bị sát hại, người yêu cầu ta buông tâm?”

Thiên Thanh Hoàng lửa giận tận trời, xoay người, ánh mắt đảo qua những người đang ngồi, thanh âm lộ ra thâm lương: “Lúc trước khi ta thành lập Thanh Hoàng sơn trang, ta đã hứa để bọn họ cả đời an ổn, ta đáp ứng dùng sinh mạng của mình bảo vệ cuộc sống yên bình ấy, vậy mà cuối cùng lại vì ta mà bọn họ phải chết oan, chết mà không biết vì sao phải chết. Tất cả những thứ này đều là lỗi của ta, cho nên một khi đã vậy, ta sẽ liều mạng báo thù!”

Dứt lời liền thu lại cảm xúc, khoanh tay đối mặt với người của Từ Hà thành, khí chất vương giả quanh thân phát uy, giống như một khối cự thạch đặt trong lòng mọi người. Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng cất giọng: “Thất Tinh có mặt!”

“Dạ!” Bảy người trống rỗng xuất hiện, mà có người đồng thời phát hiện mình bị đá ra ngoài, bởi vì trước mắt bọn họ đột nhiên trống rỗng xuất hiện hơn một ngàn người, thống nhất một thân hắc y, trên mặt đeo mặt nạ, bên trái hông có hai thanh đoản đao.

Bảy người đứng đầu quỳ xuống, một ngàn người phía sau cũng nhất tề quỳ gối, thanh âm lạnh lùng lộ ra hưng phấn không dễ phát hiện: “Thuộc hạ tham kiến trang chủ!”

“Bọn họ đã xuất hiện như thế nào?” Đông Phương Hằng kinh ngạc nhìn đội nhân mã, một ngàn người quỳ dị không có dấu hiệu xông vào ánh mắt mọi người, hơn nữa đều có hơi thở quý dị, rõ ràng chỉ có một ngàn người nhưng lại cho hắn cảm giác khí thế trăm vạn đại quân, hơn nữa hắn có thể nhận ra bọn họ vô cùng tôn kính và trung tâm với Thiên Thanh Hoàng. Thật sự không biết Thiên Thanh Hoàng này rốt cuộc là thần thánh phương nào!

“Thì ra ngươi đã sớm chuẩn bị nhân mã?” Năm trưởng lão cũng bị khí thế này chấn trụ, nhất thời kinh hãi trong lòng, quý dị hiện ra một đội nhân mã khổng lồ như thể chắc chắn không phải người bình thường! Bọn họ quả nhiên vẫn coi thường nàng.

“Có qua có lại mới toại lòng nhau, nếu đã chuẩn bị tới cửa khiêu khích thì sao không giữ lại con bài chưa lật?” Thiên Thanh Hoàng tự tin nhướn môi, suất khí vậy tay: “Đứng lên đi! Hôm nay là ngày chúng ta rửa hận báo thù. Hãy dùng máu của bọn họ cúng tế vong hồn thân nhân các ngươi!”

“Dạ!”

Thanh âm đinh tai nhức óc, khí thế làm người ta sinh khiếp ý, Hiên Viên Dịch giật nhẹ góc áo Hoan Hỷ: “Những người này là?”

Hoan Hỷ ngạo khí ngẩng đầu: “Đây là Thất Tinh, là Thất Tinh cường đại nhất trong tay tiểu thư, thực lực vô địch, bọn họ là ám quân địa hạ của Thanh Hoàng son trang, chỉ khi đặc biệt mới xuất hiện!” Mà một ngàn người này cũng chỉ là một phần nhỏ! Nhưng câu ấy Hoan Hỷ không nói ra.

Thiên Thanh Hoàng cười nhẹ nhìn Thu Nhượng Yên, nụ cười như ma quỷ: “Thu Nhượng Yên, là ngươi nợ ta trước, cho nên bắt đầu từ ngươi đi!”

“Không!” Thu Nhượng Yên lắc đầu, nàng ta biết Thiên Thanh Hoàng võ công cao cường, hơn nữa mình còn đang bị thương, Thiên Thanh Hoàng muốn giết người quả thực dễ như trở bàn tay. Nàng ta không muốn chết, một chút cũng không muốn chết! Ánh mắt của Thu Nhượng Yên đột nhiên chuyển tới người kia của Ngô Đồng Lâm, vẻ mặt như tìm được cứu tinh, tay chân cùng sử dụng đi qua: “Cứu ta, cứu ta, ta không muốn chết!”

Người kia do dự một lát, nâng tay đẩy Thu Nhượng Yên ra, thanh âm khó nghe đến cực điểm: “Đây là ân oán cá nhân của ngươi, không liên quan tới bản tôn!”

“Cái gì?” Thu Nhượng Yên như bị sét đánh, không thể tin nhìn người nọ: “Ngươi nói cái gì? Ngươi nói không liên quan? Làm sao có thể không liên quan?”

Người nọ nghe vậy, không do dự đánh bay một chưởng lên người Thu Nhượng Yên: “Ngươi không có tư cách chất vấn bản tôn!”

“Phốc...” Thu Nhượng Yên phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể vốn mang trọng thương dưới một chưởng này rốt cuộc không chịu nổi nữa hôn mê bất tỉnh, mà đám trưởng lão kia thấy vậy chỉ khẽ nhíu mày, không nói một câu.

“Mạng nàng là của ta!” Thiên Thanh Hoàng đứng đối diện người kia, mắt bắn hàn băng, dám ở trước mặt nàng giết người của nàng, nàng thực không vui.

“Thiên Thanh Hoàng phải không?” Người nọ nâng mặt lên, lộ ra khuôn mặt da bọc xương đáng sợ: “Bản tôn nhớ kỹ ngươi! Chuyện Từ Hà thành bản tôn có thể mặc kệ, nhưng ngươi nên biết, người nào cũng có máu chó!”

Thiên Thanh Hoàng biết hắn nói đến người đứng đằng sau màn này, xem ra Thu Nhượng Yên cùng Tô Như Tuyết chỉ là hai quân cờ mà thôi!

“Đừng thế, tuy ta không chạm được máu chó của hắn, nhưng... các ngươi lại chạm được máu chó của ta!”

Dứt lời, Thiên Thanh Hoàng chợt lóe, dơ kiếm chém về phía người nọ, kiếm kia mơ hồ mang theo hỏa diễm màu đỏ, trực tiếp đâm qua cơ thể hắn, rõ ràng là một cao thủ, lại bị Thiên Thanh Hoàng trực tiếp giết sát, ầm ầm ngã xuống, đứt thành hai đoạn.

Mà phía sau người kia, Thiên Thanh Hoàng vẫn duy trì tư thế giết người như Tu La, nhưng lại không khiến người ta chán ghét. Tóc nàng bị gió thổi bay, làm nổi bật lên dung mạo xa hoa, người nhìn ngây ngẩn...

Đám người của Ngô Đồng Lâm lập tức rút kiếm muốn ra tay, lại bị đám người Thất Tinh ngăn cản, hai đội nhân mã nhất thời xuất chiêu quá nặng! Nhưng thực hiện nhiên năng lực của Thất Tinh lớn hơn, chỉ dùng ba hiệp đã giết sạch cả đám người.

Nhất thời, khắp nơi yên tĩnh chỉ còn tiếng gió cùng mùi máu tươi phiêu tán...

“Yêu nữ, ngươi...” Năm trưởng lão hoàn toàn bị Thiên Thanh Hoàng làm cho kinh sợ, người kia là tông cấp trưởng lão của Ngô Đồng Lâm, tuy xếp hạng cuối cùng nhưng cho dù là bọn họ cũng không dám đắc tội, vậy mà Thiên Thanh Hoàng lại dùng một kiếm chém đôi người ta, ngay cả toàn bộ thủ hạ của hắn cũng không lưu.

“Thiên cô nương, ngươi muốn đối địch với hai thế lực lớn sao?” Trưởng lão đứng giữa ánh mắt thâm trầm nhìn Thiên Thanh Hoàng, vừa rồi hắn đột nhiên phát hiện một việc, Thiên Thanh Hoàng này không phải người có thể chọc vào, cho dù là vì tự thân thực lực hay là vì những người đứng sau nàng, nếu cố tình khiêu chiến, nói không chừng hậu quả chính là Từ Hà thành diệt vong.

Thiên Thanh Hoàng thu kiếm cười lạnh: “Các ngươi chỉ sợ không đại diện nổi cho Từ Hà thành đi? Nếu muốn nói chuyện với ta thì gọi Thu Thủy Ly ra đây! Các ngươi còn chưa đủ tư cách!”

“Yêu nữ, ngươi đừng quá kiêu ngạo! Ngươi nghĩ mình có thân phận gì mà thành chủ Từ Hà thành cũng có thể tùy tiện gặp?”

Hừ! Thiên Thanh Hoàng không muốn đầu võ mồm, một kiếm chém đứt đầu người kia, kéo một khối khăn trải bàn màu đỏ cuốn vào, quăng qua một bên, đám mỹ nữ biết bên trong là cái gì, lập tức sợ hãi nhanh chóng né ra, mà đầu người kia trực tiếp được ném tới trước mặt Vụ Nữ: “Đem về, nói đây là lễ gặp mặt của ta!”

Vụ Nữ không nói gì, dùng nội lực biến bao bố thành bột phấn, bụi tro bay tan trong không khí, thế này mới ngẩng đầu nhìn Thiên Thanh Hoàng, không phần nộ cũng không sợ hãi, biểu tình rất bình tĩnh: “Lời của ngươi ta sẽ chuyển lại, còn thứ dơ bẩn này không cần mang về làm ô uế mắt hắn!”

Thiên Thanh Hoàng nhủ mảy, cũng không hỏi ‘hắn’ trong miệng nàng ta là ai: “Tùy ngươi!”

“Cái này...” Thấy Thiên Thanh Hoàng cùng Vụ Nữ ‘hài hòa’ nói chuyện, đám trưởng lão có chút mờ mịt.

Xử lý xong chuyện của Ngô Đồng Lâm, Thiên Thanh Hoàng mới quay đầu nhìn đám người của Tử Hà thành, chuẩn xác mà nói là nhìn Tô Như Tuyết bị dọa đến choáng váng, vẻ mặt không thể tin, hình như còn bị kích thích chưa hồi phục tinh thần.

“Ngươi chuẩn bị giả ngu sao? Thu phu nhân?!”

Tô Như Tuyết quay đầu nhìn Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt nhất thời thanh tỉnh, sau đó tràn ngập hận ý: “Thiên Thanh Hoàng, ngươi giống hệt mẫu thân tiện nhân của mình! Ngươi sẽ không được chết từ từ!”

Thiên Thanh Hoàng lơ đãng: “Ta giết rất nhiều người, cho tới bây giờ không nghĩ mình sẽ có kết quả tốt, việc ấy ngươi không cần nói ta cũng biết, hơn nữa ta cũng cho ngươi biết, ngày ấy ngươi tuyệt đối nhìn không tới!”

Tô Như Tuyết căm hận: “Ta muốn gặp tiện nhân kia! À ta còn sống đúng không? Ta muốn gặp Họa Phiến!”

Thiên Thanh Hoàng nhướn mi: “Nếu người ngươi đang nói là Họa Phiến thì không nên hỏi ta, có lẽ nên hỏi phu quân đại nhân của ngươi mới có đáp án! Hơn nữa, ngươi thân là thành chủ phu nhân, vậy mà dưới con mắt của nhiều người như thế một câu tiện nhân, hai điều tiện nhân, không biết hình tượng ngươi vất vả xây dựng bao năm qua sẽ trở nên thế nào!”

“Ta...” Nghe vậy, Tô Như Tuyết quả nhiên nhanh chóng sửa lại dung nhan, chỉ tiếc đã không còn kịp, hiện tại chẳng khác gì kẻ điên.

“Giờ các ngươi có thể nói vì sao lại ra tay với Thanh Hoàng son trang không?” Thanh âm của Thiên Thanh Hoàng không còn lạnh liệt, cũng không còn khí thế bức nhân, giống như đột nhiên trở nên bình tĩnh, nhưng chính loại bình tĩnh này lại khiến người ta hoảng hốt.

“Ngươi... Ngươi nói cái gì? Ai ra tay với Thanh Hoàng son trang?”

“Yêu nữ, ngươi không được ngậm máu phun người!”

“Thiên cô nương, nói chuyện cần phải có căn cứ!”

“Vậy sao?” Thiên Thanh Hoàng châm chọc cười: “Nếu không có, vậy vì sao các ngươi phải kích động? Không phải các ngươi tự nhận là chính nhân quân tử sao? Các ngươi chột dạ cái gì?”

“Ta...”

Lời của Thiên Thanh Hoàng vô cùng sắc bén; kỳ thật ngay từ đầu nàng đã biết chuyện lớn như vậy không phải chỉ hai mẹ con Tô Như Tuyết cùng Thu Nhược Yên có thể làm, Tử Hà thành dù sao cũng của Thu gia, dù Tô Như Tuyết có chương quản Tử Hà thành nhiều năm không bị người của Thu gia phản đối, thì dù thủ đoạn có cao tới đâu cũng không có khả năng gây chuyện. Sau lưng bà ta lần này khẳng định phải có người Thu gia chống đỡ, mà ngoài đám trưởng lão này ra không còn thế lực khác!

Tin tức Hiền Viên Tuyết phái người mang về đã chứng thật suy đoán của nàng, cho nên nàng mới làm một trận lớn bức đám người này ra, sau đó giết tất cả trước mặt người trong thiên hạ. Nàng đã nói nàng thích quang minh chính đại giết người, cho nên dù nàng có giết đám người này, cũng là giết quang minh chính đại, không ai dám phản bác!

“Là cái này sao?” Thiên Thanh Hoàng lấy ra một khối lệnh bài phượng hoàng hắc sắc, phía trên viết rõ hai chữ Thanh Hoàng. Đây là chủ lệnh của trang chủ Thanh Hoàng son trang, có thể điều động mọi thứ dưới danh nghĩa Thanh Hoàng son trang.

Nhưng quan trọng không phải cái này, mà khối lệnh bài này là ‘thiên thạch’! Thiên thạch kỳ thật là một kim loại đặc thù hiếm có, cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng nó lại là một vị thuốc trong quyển ‘trường sinh’ của Vô Nhai, lúc trước Thiên Thanh Hoàng cũng chỉ vô tình có được, bởi vì rất hiếm nên mới để tạo lệnh bài, không ngờ cuối cùng vì vậy mà hại biết bao người mất mạng.

Ban đầu Thiên Thanh Hoàng nghĩ Tô Như Tuyết dùng chuyện nàng giết Thu Thủy Hà cùng Thu Thanh Nhi để đám trưởng lão ra tay, nhưng sau bỗng nhớ Thu Triển Hạo từng nói với nàng ‘Người của Thu gia không có thân tình’ nên mới phủ định ý nghĩ kia, mãi đến một ngày trong lúc vô tình nàng mở sách Goyard đưa cho nàng ra xem, thấy có ghi chép liên quan đến trường sinh, mà trong đó ghi rõ về công dụng của ‘thiên thạch’, kết hợp với chuyện của Tranh Hành và chuyện ở hoàng cung Tây Hạ, Thiên Thanh Hoàng rốt cục cũng tìm được chân tướng. Về phần có sự tham gia của Ngô Đồng Lâm, yêu cầu chính là đòi lấy Thu Triển Hạo!

“Thiên Thạch...” Năm trưởng lão kia thấy khối lệnh bài nhất thời cả kinh, mà tộc trưởng Vô Nhai cũng hơi kinh ngạc, bất quá không kích động như đám người kia, chỉ kinh ngạc thôi.

“Đừng vậy! Đây là thiên thạch trong miệng các ngươi! Các ngươi vì cái này mà dùng một đũa nhỏ giao dịch với Ngô Đồng Lâm, giết hại toàn bộ Thanh Hoàng son trang! Nếu các ngươi thật sự trường sinh bất lão thì không biết còn làm ra những chuyện như thế nào!” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, sau đó dùng chút lực, khối lệnh kia lập tức hóa thành bột phấn...

“Không! Không được...” Năm người không để ý tới hình tượng đánh lên muốn ngăn cản, nhưng bột phấn kia đã theo gió bay đi, không còn sót lại chút

gi.

Thiên Thanh Hoàng xoay người khoanh tay đứng, đưa lưng về phía đám người, lạnh lùng phun ra một chữ: “Giết!”

Nhất thời, Thất Tinh nhân động, không có tiếng kêu, không có tiếng gọi, chỉ có tiếng đao kiếm đâm vào da thịt cùng mùi máu tanh nồng nặc. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ đài cao đã lênh láng máu tươi, hơn một ngàn hộ vệ tính cả ngũ đại trưởng lão nháy mắt không sót một ai.

Dưới đất máu chảy thành sông, mà ngẩng đầu là khuôn mặt Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng, mỹ mạo khiến người ta hít thở không thông, tuy trận thảm sát này nặng chủ đạo, nhưng lại không ai đem từ ngoan độc vô tình hay ma quỷ đặt trên người nàng, cho dù nàng có đứng giữa biển máu, nàng vẫn như một viên minh châu sáng bóng tán ra thánh khiết...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 35: Phụ Thân? Người Không Xứng!

Một ngày kia, ngàn vạn bởi vì người đứng giữa biển máu mà điên cuồng.

Một ngày kia, người của thành chủ phủ bị giết hại không ai đứng ra nói một câu...

Một ngày kia... Những người đó hư không biến mất, lưu lại một đám người si mê nhìn vị trí nàng từng đứng...

“Rầm...” Hoan Hỷ bùng một chậu nước đổ xuống đầu hai người bị trói chặt, vui vẻ nhìn cả hai ướt sũng. Hừ! Dám khi dễ tiểu thư nữa đi, dám làm chuyện xấu nữa đi, đây là kết cục của các ngươi!

“Ngô...” Hai người đang hôn mê bị nước lạnh làm bừng tỉnh, mơ hồ mở to mắt, sau khi nhìn rõ bốn phía xong lập tức tỉnh hoàn toàn. Thu Nhược Yên kích động nhìn xung quanh: “Đã có chuyện gì? Sao ta lại ở đây?”

“Hỗn đản! Sao ngươi dám trói bản phu nhân! Ta là thành chủ phu nhân!” Tô Như Tuyết biết mình bị trói thì lập tức quát to.

“Hừ!” Hoan Hỷ trào phúng hừ thanh khiến hai người kia chú ý, vẻ mặt khinh bỉ nhìn bọn họ: “Không phải các ngươi đã quên mình làm gì rồi chứ? Còn tưởng mình là thành chủ phu nhân, thành chủ tiểu thư sao?”

“Ngươi...” Tô Như Tuyết nhất thời nhớ hình như mình bị đánh bất tỉnh, nói cách khác Thiên Thanh Hoàng không giết bọn họ mà bắt về. Trong lòng bỗng thấy một tia hi vọng: “Mau đi gọi tiện nhân... tiểu thư nhà ngươi tới đây!”

“Nương, ta không muốn thấy tiện nhân kia!” Thu Nhược Yên cắn răng uất hận nói, lập tức bị Tô Như Tuyết xem thường: “Câm mồm, ngươi biết cái gì!” Dứt lời lại quay đầu nhìn Hoan Hỷ: “Còn không đi gọi Thiên Thanh Hoàng tới cho ta?”

Hoan Hỷ châm chọc cười lạnh: “Ngươi nghĩ mình là ai? Chỉ là một tù nhân thì có tư cách gì gặp tiểu thư nhà ta?”

“Ngươi cũng chỉ là một nô tài hạ lưu, có tư cách gì nói chuyện với bản phu nhân! Gọi tiểu thư nhà ngươi tới cho bản phu nhân!” Tô Như Tuyết quát lạnh, không hề hối hận năm năm làm thành chủ phu nhân, trong trường hợp nào cũng đoan cao.

“Hừ! Hình như ngươi nghĩ mình thật sự rất giỏi!” Hoan Hỷ cười lạnh, khuôn mặt bánh bao lộ ra biểu tình chưa bao giờ thấy đi tới bên một cái bàn cầm roi lên. Lúc này Tô Như Tuyết mới phát hiện mình đang ở trong phòng giam, bốn phía treo đầy hình cụ đủ loại, chỉ có thứ không thể tưởng được chứ không có thứ nơi này không có. Ở đây không u ám giống nhà tù bởi vì trên nóc có mấy viên dạ minh châu chiếu sáng; đem dạ minh châu giá trị liên thành để ở loại địa phương này quả thực quá xa xỉ.

“Thu phu nhân, ngươi có biết giờ ta muốn làm gì không?” Hoan Hỷ cười cười, dưới ánh mắt hoảng sợ của Tô Như Tuyết và Thu Nhược Yên, cây roi trong tay hung hăng phát lên, sau đó là tiếng ‘ba ba ba’ thanh thúy.

“Không được a! Thả ta ra... Ta là thành chủ phu nhân...”

“Cái đồ tiện tỳ này, mau dừng tay lại, để xem ta trừng phạt ngươi như thế nào...”

“Ba ba ba!” Hoan Hỷ như không nghe thấy tiếng gì, roi trên tay càng đánh càng nhanh, Thu Nhược Yên là người bị đánh nặng nhất, cuối cùng chỉ còn một thân quần áo rách mướp, khắp nơi là vết máu, đau tới hôn mê bất tỉnh.

“Dừng đánh nữa! Van cầu ngươi, van cầu ngươi...” Tô Như Tuyết cả người lạnh run, miệng không ngừng cầu xin tha thứ, ngay cả khi Hoan Hỷ dừng lại cũng không biết.

“Ba...” Hoan Hỷ đặt roi qua một bên, có chút vô lực ngồi lên ghế, cúi thấp đầu, trong mắt là sự đau xót không ai nhìn thấy. Cả Thanh Hoàng sơn trang

và Hoan Lạc đều vì hai kẻ trước mắt mà thành như vậy... Cứ nghĩ đến ông nội và bà nội, Hoan Hỷ liền cảm thấy rất đau; càng đau hơn là tiểu thư, lúc ấy sợ rằng tiểu thư sẽ phát điên đi, nàng sẽ tự trách thật nhiều, bằng không sẽ không đứng trước mặt người trong thiên hạ làm ra chuyện điên cuồng như vậy. Những người này đáng chết, chẳng những thương tổn nhiều người mà còn làm tiểu thư thương tâm. Từ trước tới nay tiểu thư luôn là người được nàng cùng Hoan Lạc nâng niu trong lòng bàn tay, rất sợ tiểu thư gặp phải thương tổn. Lúc này đây, tiểu thư chắc chắn rất đau...

Đột nhiên, Hoan Hỷ cảm giác thấy một cổ hơi thở lạnh lùng quen thuộc tới gần, đôi bàn tay nhỏ bé nhẹ đặt lên đầu nàng vỗ về. Đến giờ phút này, Hoan Hỷ rốt cục chịu không nổi nữa, vòng hai tay ôm người trước mắt, vùi đầu vào bên hông nàng, nước mắt nháy mắt chảy xuống: “Ô ô... Tiểu thư...”

Thiên Thanh Hoàng nhẹ nhàng vuốt đầu Hoan Hỷ, thanh âm vô cùng nhu hòa: “Nha đầu ngốc...”

“Ô ô...” Hồi lâu sau, Hoan Hỷ mới ngẩng đầu, ánh mắt hồng hồng rất đáng thương: “Tiểu thư... Ta...”

“Xi...” Thiên Thanh Hoàng nhìn nàng như vậy, nhìn không được cười khề, mà Hoan Hỷ cũng vì vậy mà ngây người, ngơ ngác nhìn, quên luôn mình muốn nói gì. Thiên Thanh Hoàng bất đắc dĩ đánh vào ót nàng một cái.

“Ngô, đau quá a!” Hoan Hỷ nhú mày, trừng to mắt lên án Thiên Thanh Hoàng bạo lực.

Thiên Thanh Hoàng nhú mày: “Có ý kiến?”

“Không...” Hoan Hỷ hơi sợ lắc đầu, nháy mắt rút cổ lại, mạng của nàng rất nhỏ rất nhỏ, vẫn nên bảo vệ cẩn thận một chút, cho dù tiểu thư nhìn rất đẹp, ha ha...

“Thiên Thanh Hoàng!” Một tiếng hô to làm hai chủ tớ bừng tỉnh, Thiên Thanh Hoàng xoay người nhìn Tô Như Tuyết oán hận trừng mắt: “Tiện nhân!”

“Ba!” Hoan Hỷ không chút do dự đánh xuống một bạt tai. Muốn chết sao mà dám mắng tiểu thư.

“Ha ha ha ha ha...” Tô Như Tuyết đột nhiên phá lên cười như điên, nhưng ánh mắt lại chứng minh bà ta rất tinh táo: “Họa Phiến, đồ tiện nhân, người sinh nữ nhi cũng tiện như vậy!”

Mặt Thiên Thanh Hoàng không chút thay đổi, nàng không biết Họa Phiến, cũng không liên qua đến nàng. Ánh mắt lạnh lùng nhìn bà ta điên cuồng: “Nếu như ngươi muốn chết, cứ tiếp tục!”

Thanh âm không lớn không nhỏ nhưng rất có tác dụng uy hiếp, Tô Như Tuyết mờ to hai mắt trừng Thiên Thanh Hoàng: “Ta là thành chủ phu nhân, ngươi không thể giết ta, cũng không dám giết ta, bằng không vì sao ngươi không giết ta trước đó? Ngươi dám giết ta sao?”

Thiên Thanh Hoàng trào phúng cười: “Vì sao ta không dám giết ngươi? Ta đã giết nhiều người Thu gia như vậy cũng không ai dám nói gì thì sao không dám giết ngươi?”

“Ta... Bởi vì Thu Thủy Ly... Ngươi sợ hấn đứng không?” Tô Như Tuyết cực lực muốn tìm lý do, không biết là để thuyết phục Thiên Thanh Hoàng hay là để thuyết phục chính mình.

Thiên Thanh Hoàng lười giải thích, nhú mày chán ghét nhìn: “Ngươi thích nghĩ thế nào thì nghĩ, chỉ hi vọng các ngươi cũng thích hưởng thụ thứ ta dành tặng!”

Dứt lời, Thiên Thanh Hoàng mang theo Hoan Hỷ xoay người rời đi, tiếp đó là vài nam nhân cơ bắp cường kiện mặt không thay đổi tiêu sái đi vào...

“Không được... Thiên Thanh Hoàng, ngươi sẽ không được chết từ tế...” Rất xa truyền đến tiếng Tô Như Tuyết tê rống, Thiên Thanh Hoàng đứng bên ngoài nhìn lên cao, thanh âm tàn nhẫn: “Chết, quá dễ dàng cho các ngươi, kết cục của các ngươi chỉ có sống không bằng chết!”

Nhất thời nghĩ đến Thu Triển Hạo sinh tử không rõ, trái tim nàng khó chịu như bị kim đâm. Những đau khổ kia, cho dù là vì Hoan Lạc hay vì Thu Triển Hạo, nàng đều đáp lại gấp ngàn lần!

Xoay người ra khỏi sân, nàng còn phải đi xem Hiên Viên Tuyết.

“Khụ khụ...” Còn chưa vào phòng đã chợt nghe tiếng ho khan rất nhỏ, Thiên Thanh Hoàng nhú mày, trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, tròng trành đi vào phòng thấy Hiên Viên Tuyết và Hoa Úc đồng thời trọng thương trở về thì muốn dơ chân đạp bay bọn họ ra ngoài bao nhiêu! Thật biết làm người ta lo lắng mà...

Đẩy cửa đi vào liền thấy Hiên Viên Tuyết tựa trên mép giường, một tay ôm ngực, tuần mỹ tái nhợt, mày hơi nhăn lại, môi trắng bệch.

“Hoàng Nhi...” Hiên Viên Tuyết thấy Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt lướt qua mặt nàng có chút mất tự nhiên, ôm ngực nằm xuống giường; hôm qua lúc hấn và Hoa Úc bị thương trở về, bộ dáng kia của Hoàng Nhi thật quá dọa người...

Thiên Thanh Hoàng đi vào, dứt một viên ngọc bích hoàn vào miệng Hiên Viên Tuyết, nắm tay hấn chuyển nội lực qua, nhìn mắt Hiên Viên Tuyết đảo trái đảo phải không dám nhìn nàng, Thiên Thanh Hoàng bỗng thấy buồn cười, thì ra Hiên Viên Tuyết cũng có lúc sợ a!

Thu tay lại, đắp chăn cho hấn: “Nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Hoàng Nhi!” Hiền Viên Tuyết đột nhiên đứng dậy ôm cổ Thiên Thanh Hoàng, sợ nằng bỏ đi: “Hoàng Nhi có thể chỉ yêu mình ta được không?!”

Thiên Thanh Hoàng liếc mắt: “Chàng muốn nói cái gì?”

“Không có...” Hiền Viên Tuyết hơi buồn Thiên Thanh Hoàng ra, nghĩ nghĩ rồi nói: “Về sau cách xa tên hỗn đản nào đó ra một chút...” Nói xong liền chui vào chăn không nhìn Thiên Thanh Hoàng nữa, làm nằng không biết nói gì cho phải. Sao lại giống đứa nhỏ giận dỗi như vậy đây...

Vừa bước ra khỏi phòng, liền thấy Hoan Hỷ về mặt rồi rầm nhìn nằng: “Làm sao vậy?”

Hoan Hỷ mày nhíu mặt nhăn, cuối cùng cũng mở miệng: “Tiểu thư! Hoa Hồ Diệp không uống thuốc... Vết thương của hần còn chưa tốt lên đâu...”

“Hỗn đản!” Thiên Thanh Hoàng tuy mắng ngoài miệng như vậy, nhưng bước chân vẫn đi về phía phòng Hoa Úc.

“Ba!” Thiên Thanh Hoàng đẩy mạnh cửa ra, vừa vặn thấy Hoa Úc gian nan đứng dậy muốn uống nước, nhưng vì thương thể quá nặng nên không cử động được, thấy Thiên Thanh Hoàng mở cửa mặt liền mang ý cười, sau đó lại như nghĩ đến cái gì, rụt cổ lại, lấy lòng cười: “Hoàng Nhi, ngại tới rồi!”

Thiên Thanh Hoàng nhíu mày, nằng rất ít thấy bộ dáng Hoa Úc lấy lòng, đi qua dùng một tay ấn hần lên giường, ánh mắt đảo tới bát thuốc đặt một bên: “Sao không uống thuốc?”

Hoa Úc nghe vậy, mày đẹp nhăn lại: “Hoàng Nhi! Cái kia mới người đã không chịu được!”

“Khụ khụ...” Hoan Hỷ quay đầu, trong lòng mặc niệm ‘Ta không thấy gì, ta không thấy gì’... Mỗi lần nhìn Hoa Hồ Diệp làm nũng với tiểu thư, nằng đều rùng mình nổi da gà...

Hoa Úc uất hận đảo mắt tới sau lưng Hoan Hỷ, lúc quay lại nhìn Thiên Thanh Hoàng lại khôi phục một bộ đáng thương hề hề, ôm ngực ho mạnh: “Khụ khụ! Hoàng Nhi, ta...”

“Được rồi!” Thiên Thanh Hoàng không nói gì, dứt ngọc bích hoàn cho hần, lại thay hần truyền nội lực, xong xuôi mới mang về mặt bắt đắc dĩ rời đi; hôm qua vì muốn trừng phạt nên không cho bọn họ uống thuốc ngọc bích hoàn, kết quả lại...

Thiên Thanh Hoàng đi trên hành lang gấp khúc, trong lòng suy nghĩ tới chuyện kế tiếp, vừa vặn thấy Kiếm Linh và Phù Linh tình cảm như hai tỷ muội tay trong tay đi tới, từ hôm qua gặp mặt đã như vậy rồi; Kiếm Linh và Phù Linh ngồi một chỗ nói chuyện phiếm, còn Hiền Viên Dịch thì ra sức lôi kéo Kiếm Vũ bắt hần dạy võ công.

“Tỷ tỷ...” Hai người thấy Thiên Thanh Hoàng, vui vẻ đi tới: “Tỷ tỷ, bên ngoài có người tìm ngài!”

“Tìm ta?” Thiên Thanh Hoàng nhíu mày, đúng lúc này Mạc thúc đi đến, cúi người với Thiên Thanh Hoàng: “Tiểu thư, Thu Thủy Ly đến!”

“Đi!” Thiên Thanh Hoàng không ngoài ý muốn khi vị thành chủ cho tới bây giờ chưa từng lộ diện tới thăm, nếu hần không đến nằng mới cảm thấy kỳ lạ!

Đám người dẫn nhau đi đến phòng khách, liền thấy nam nhân một thân y phục màu lam, cơ thể gầy yếu dựa lưng về phía họ. Sau khi Thiên Thanh Hoàng đi vào, hần mới xoay người lộ rõ dung mạo khiến người người cả kinh. Nam nhân trước mắt thoát nhìn chỉ ba mươi tuổi, có chút gầy yếu nhưng không tổn hại tới tuấn mỹ; điều khiến người ta kinh ngạc không phải vì hần đẹp, mà vì khuôn mặt kia có năm phần tương tự với Thiên Thanh Hoàng...

Thu Thủy Ly năm đó ở trong võ lâm là Đệ nhất nam tử, bất luận về tài tình võ công hay về dung mạo đều nổi bật hơn người, bằng không cũng không được Đệ nhất mỹ nhân lúc ấy ưa ái.

Khi Thu Thủy Ly quay đầu nhìn khuôn mặt của Thiên Thanh Hoàng, trong mắt hiện lên vẻ hoảng hốt, gian nan mở miệng: “Ngươi là nữ nhi của nằng?”

Thiên Thanh Hoàng không nói, ngồi vào chủ vị, thanh âm không mang theo một tia cảm xúc mở miệng: “Thu thành chủ đến đây có chuyện gì?”

Thu Thủy Ly sững sốt, hần không nghĩ Thiên Thanh Hoàng vừa mở miệng sẽ nói như vậy: “Ngươi tên là Thiên Thanh Hoàng đúng không? Ngươi là nữ nhi của ta!”

“Ba!” Thiên Thanh Hoàng vỗ mạnh xuống bàn, lạnh lùng nhìn Thu Thủy Ly: “Thu thành chủ, nếu không có việc gì thì mời về!”

Trong mắt Thu Thủy Ly có chút bị thương, khuôn mặt tuấn dật thoáng tái nhợt: “Cho dù ngươi có muốn hay không, ta vẫn là phụ thân của ngươi!”

“Phụ thân?” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Thu thành chủ, ngươi không dám đương nổi hai chữ này!”

“Thu Triển Hạo cùng Thu Nhược Yên đều là con ngươi, nhưng ngươi làm nổi những việc một phụ thân nên làm sao? Thu Nhược Yên ta không nói, nhưng Triển Hạo thì sao? Hần vì ngươi cái gì cũng làm, chỉ mong ngươi cho hần một ánh mắt tán thưởng mà liều mạng tập võ, chỉ vì một câu của ngươi hần mới mười ba mười bốn tuổi bắt đầu trưởng thành. Hần xem ngươi là phụ thân, nhưng ngươi coi hần là cái gì?”

“Người của Thu gia đem hần làm vật đổi lấy ích lợi, ta không tin thân là thành chủ ngươi không biết chút gì, nhưng vì sao ngươi không ngăn cản? Ngươi xứng làm một phụ thân sao?”

Nhất thời, tất cả mọi người mang theo tức giận nhìn Thu Thủy Ly giống như hần làm nên tội ác tày trời, nhưng Thu Thủy Ly lại hạ xuống một câu khiến tất

cả kinh sợ: “Bọn chúng không phải con ta!”

“Cái gì?” Kiếm Linh nhảy dựng lên, bị Kiếm Vũ bắt đắc đi ẩn ngồi xuống, nhưng hai mắt vẫn trừng to.

“Không phải con của ngươi?” Thiên Thanh Hoàng khẽ động trong lòng, không biết là cảm xúc gì.

Thu Thủy Ly than nhẹ một tiếng, khuôn mặt tuấn dật nhìn Thiên Thanh Hoàng, trong nháy mắt này, Thiên Thanh Hoàng cảm giác như trong máu có cái gì đó đang kêu gào, loại cảm giác xa lạ khiến nàng vô thức. Mãi đến sau này có một ngày nàng mới rõ, đó là rung động huyết mạch!

“Bọn chúng không con của ta, năm đó chuyện ta làm sai duy nhất là chịu gia tộc chế ước cưới Tô Như Tuyết, để Họa Phiến rời khỏi ta... Ngày đại hôn đó Họa Phiến nhảy khúc Thu Thủy Ly Thương làm cho ruột gan ta đứt thành từng khúc, ta vốn định mang theo nàng rời đi, nhưng không ngờ nàng lại bị đại trưởng lão bắt giữ, uy hiếp ta hoàn thành hôn lễ, mà ta cũng vì đó mang trên lưng bêu danh phỉ nài!”

“Bọn họ nhốt Họa Phiến ở địa lao, phái người nghiêm cấm canh gác không cho ta tới gần, có một lần ta xông vào, bọn họ liền ti bi kê đơn cho Họa Phiến, từ đó ta không thể không thỏa hiệp, làm một thành chủ trên danh nghĩa mà thực quyền lại dần bị bọn họ nắm giữ, ta lui cư sau núi, không màng thế sự; nhưng chấp niệm của Tô Như Tuyết với ta quá sâu, mấy lần muốn cùng ta hoan hảo lại bị ta lạnh lùng cự tuyệt, sau đó nàng ta tức giận phát tiết lên người Họa Phiến, vì thương nàng nhưng không muốn phản bội nàng, khi ta rồi rắm vạn phần, thống khổ không chịu nổi ấy, lại phát hiện Tô Như Tuyết không dây dưa với ta nữa, lúc ấy ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy không còn gì tốt hơn thế.”

“Nhưng không bao lâu sau, thành chủ phủ truyền ra tin Tô Như Tuyết có thai, ta vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, ta hận Tô Như Tuyết. Nàng ta sinh con với ai ta cũng không quan tâm, nhưng trên danh nghĩa nàng ta lại là thê tử của ta, mang nón xanh trên đầu Thu Thủy Ly ta. Tuy ta không cố ý đi thăm dò gian phu kia là ai, nhưng cũng có phái người quan sát, chỉ tiếc đến tận khi Tô Như Tuyết sinh hạ nữ nhi cũng không tra được!”

“Hơn một năm sau, đệ đệ Thu Thủy Nhạc của ta về nhà, nhưng hắn không trực tiếp về mà chạy tới cùng ta thương nghị xem làm thế nào để cứu Họa Phiến, hắn nói ở bên ngoài hắn gặp một cao nhân dạy hắn chút phương pháp giải độc, còn dạy hắn cơ quan thuật. Đầu tiên hai huynh đệ chúng ta cùng cứu Họa Phiến ra, sau đó dịch dung cho nàng thành một nha đầu. Vì đoạn thời gian ấy Tô Như Tuyết dành hết mọi sự chú ý trên người nữ nhi nên không quan tâm động tĩnh sau núi, cứ như vậy qua năm tháng, ta kinh hi phát hiện Họa Phiến mang thai, đó là khoảng thời gian ta vui vẻ nhất... Thu Thủy Nhạc mỗi ngày đều tới, hai huynh đệ chúng ta nâng cốc ngồn hoan, đôi khi còn uống đến hừng đông, mà Họa Phiến luôn ôn nhu nhìn chúng ta, bắt đắc đi lặc đầu...”

“Lúc Họa Phiến có thai bảy tháng, có một buổi tối nàng nói muốn ăn bánh trôi, ta lập tức xuống núi đi mua cho nàng, lúc đi qua thành chủ phủ thì thấy một bóng đen phi vào phòng ngủ thành chủ, lòng ta cả kinh nghĩ tới gian phu kia, vì thế ta liền đi qua, nhưng người nọ đã nhận ra ta, còn chưa vào cửa đã xoay người đi hướng khác. Ta không cam tâm để hắn rời đi nên không do dự ra tay...”

“Lúc ấy võ công của ta đã tới cảnh giới cao nhất, chỉ dùng ba chiêu đã đánh hạ hắn, một chương cuối cùng còn là tuyệt học Thuần Dương chương, người bị đánh không chết cũng tàn, nhưng khi ta kéo khăn che mặt của người kia xuống, ta ngây ngốc sững sờ không ngờ hắn là đệ đệ của ta... Thu Thủy Nhạc!”

“Lúc ấy ta hối hận đến cực điểm, ôm hắn về sau núi chữa thương, nhưng một chương kia đánh quá độc, không thể cứu vãn, vậy mà từ đầu tới cuối hắn đều mỉm cười không trách ta một câu, sau đó Họa Phiến nói cho ta biết, hai năm nay hắn vẫn luôn giả trang thành ta viên phòng với Tô Như Tuyết, tìm cách lấy giải được cứu nàng, không ngờ cuối cùng lại bị ta tự tay đánh chết...”

“Họa Phiến vì vậy mà hận ta, cứ như vậy rời khỏi ta, ta tìm mãi cũng không được, cuối cùng lại truyền đến tin Tô Như Tuyết mang thai lần nữa, là đứa nhỏ của Nhạc. Ta vẫn đi tìm Họa Phiến nhưng không có thu hoạch gì, sau lại nghe Tô Như Tuyết sinh được một đứa con trai, ta không vui, nhưng cũng không ghét bỏ như đứa thứ nhất!”

“Từ ngày một qua đi, đứa nhỏ kia hình như không thích Tô Như Tuyết và Thu Nhục Yên, cho nên luôn chạy ra sau núi, ta còn nhớ lần đầu tiên nó gọi ta là phụ thân, ta đã đau lòng bao nhiêu, bởi vì đứa nhỏ ấy rất giống phụ thân của nó, cho nên mỗi lần ta nhìn thấy chỉ có đau lòng và hối hận. Ta muốn đuổi nó đi...”

Thiên Thanh Hoàng nắm chặt bàn tay, sau đó vỗ vỗ tay, như không có việc gì đứng lên, thanh âm lạnh lùng nói: “Ngươi nói xong rồi chứ?”

Thu Thủy Ly đối với việc Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng cũng không có cảm xúc quá lớn: “Ta không cầu ai có thể tha thứ cho ta, nhưng ta chỉ muốn biết... nàng vẫn ổn chứ?”

Thiên Thanh Hoàng mặt không đổi sắc: “Thu thành chủ, ta không biết Họa Phiến trong miệng ngươi là ai, nhưng ta có thể khẳng định nữ nhân kia không phải Họa Phiến, cho nên ngươi hỏi sai người rồi!”

Nói tới đây, Thu Thủy Ly cũng biết nhiều lời vô ích, nhưng bởi vì khúc mắc nhiều năm đã nói ra, cả người thoát nhìn lên tinh thần không ít, đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, khí phách thành chủ tòa bốn phía: “Từ hôm nay trở đi ta sẽ trở lại Từ Hà thành, làm một thành chủ chân chính, chuyện của Triền Hạo ta đã sớm phái người đi Ngô Đồng Lâm nhưng giờ chưa có hồi âm, cho dù thế nào ta cũng nhất định cứu nó về!”

Nói xong, Thu Thủy Ly cất bước đi tới cửa, dáng người cao ngất ngạo khí; khi Thu Thủy Ly sắp bước ra ngoài, tiếng Thiên Thanh Hoàng thân nhiên truyền đến: “Đừng nói chân tướng cho hắn, nếu như sau này hắn còn gọi ngươi là phụ thân, hi vọng ngươi có thể đáp ứng hắn, bởi vì hắn thật sự thích phụ thân này!”

Thu Thủy Ly cứng đờ một chút, lập tức bước nhanh ra ngoài, một chữ “được” phiêu tán trong không trung.

Mãi tới khi Thu Thủy Ly đi xa, Kiếm Linh mới nhảy đến bên cạnh Thiên Thanh Hoàng, mắt to không ngừng chuyển: “Tỷ tỷ! Hắn là phụ thân thân sinh của người sao?”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Kiếm Vũ, ngay cả Hoan Hỷ và Phù Linh cũng muốn đá Kiếm Linh ra ngoài; không thấy tiểu thư / tỷ tỷ tâm tình không tốt sao?

Nhưng Thiên Thanh Hoàng không có nhiều cảm giác lắm, chỉ nhìn ra cửa, ánh mắt có một tia mê ly: “Phụ thân là cái gì... ta đã sớm không còn mong đợi...”

Thu Thủy Ly đi không được bao lâu thì một hộ vệ của thành chủ phủ đem một cái hộp đi vào: “Đây là thành chủ phân phó thuộc hạ nhất định phải giao cho tiểu thư!”

Thiên Thanh Hoàng tiếp nhận mở ra, bên trong là một khối kiếm lệnh, Thiên Thanh Hoàng cũng không chối từ, trực tiếp nhận lấy: “Nói với hắn, cảm ơn!”

Ban đêm, Thiên Thanh Hoàng thu xếp xong chuyện của son trang mới trở lại phòng, vết thương của Hiên Viên Tuyết đã đỡ phần nửa, giờ phút này đang cầm sách tựa vào nhuyn tháp, thấy nàng thì lập tức buông xuống: “Hoàng Nhi có mệt không?”

Thiên Thanh Hoàng lắc đầu tới bên cạnh hắn, lấy kiếm lệnh ra: “Đây là khối thứ tư, khối cuối cùng ta bảo bọn họ đi lấy là được rồi!” Khối lệnh cuối cùng ở Đông Huyền tông, chỉ cần nàng mở miệng là có thể lấy.

Hiên Viên Tuyết đặt kiếm lệnh qua một bên, hai tay ôm lấy Thiên Thanh Hoàng, một tay đặt lên mặt nàng, hai mắt nhìn thật sâu, tuy đã nhìn vài lần nhưng vẫn thất thần: “Hoàng Nhi, nàng thật đẹp!”

Thiên Thanh Hoàng nghe vậy lập tức ngồi dậy, chậm rãi đi tới gương đồng bên cạnh, khi nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kia, nàng rất bình tĩnh, không có cảm giác điên cuồng, chỉ lặng lẽ nhìn, không biết dùng ngôn ngữ gì hình dung.

“Ta rất hận khuôn mặt này, mỗi lần nhìn thấy ta đều muốn phát điên, hận ý không thể ngăn cản, cho nên ta mới dùng dịch dung đàn đầu đi, nhưng mỗi lần không cẩn thận nhìn thấy vẫn không khống chế được... mãi đến khi ta gặp chàng, mỗi khi ta mất khống chế sẽ vì chàng mà nhịn xuống... để rồi tới hôm qua, ta rốt cục hạ quyết tâm lộ mặt... trước đây ta chưa từng nghĩ, sẽ có ngày mình bình thân như bây giờ!”

Hiên Viên Tuyết đứng dậy, từ phía sau ôm Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng Nhi, mặc kệ nàng đã từng trải qua điều gì, giờ nàng chỉ cần nhớ, ta mãi mãi ở phía sau nàng, không bao giờ để nàng một mình!”

Thiên Thanh Hoàng xoay người vui đùa vào lòng Hiên Viên Tuyết, an tâm nặng nề ngủ...

Hiên Viên Tuyết nghe tiếng nàng nhẹ nhàng hít thở, biết là nàng đã ngủ, tuy chuyện hắn có thể làm Hoàng Nhi an tâm rất đáng vui, nhưng là mỗi lần đều ngủ như vậy thật khiến một nam nhân bình thường như hắn ghen khuất mà...

“Ai! Hoàng Nhi...” Hiên Viên Tuyết bất đắc dĩ thở dài, ôm Thiên Thanh Hoàng lên giường, cẩn thận cởi quần áo bên ngoài cho nàng, trong lúc không cẩn thận chạm vào da thịt mềm mại, vài lần thiếu chút không chịu nổi. Đợi cởi xong áo khoác cho nàng, toàn thân hắn đã ướt đầm mồ hôi.

“Tiểu yêu tinh!” Hiên Viên Tuyết cười khở, gọi người chuẩn bị nước tắm, hắn cần dập lửa!

Cũng cùng lúc đó, Hoa Úc chỉ khoác một kiện áo choàng đứng ngoài cửa nhìn về phía chủ ốc, trên mặt không còn tà tiểu như trước đây mà là sự an tĩnh chưa từng có.

Goyard mở cửa đi ra, thấy bức mỹ nhân đồ lẳng lặng như thế, trái tim khẽ run, muốn xoay người rồi đi, Hoa Úc lại phát hiện ra nàng: “Nếu ra rồi thì ngồi lại một lát đi!” Dứt lời, Hoa Úc đi tới bàn đá đặt một bên.

Goyard rất ngoài ý muốn khi Hoa Úc chủ động mời, chuẩn xác mà nói, ngoại trừ lần hắn cho nàng làm hoa khôi ra thì rất ít chủ động nói chuyện với nàng, thật không ngờ đêm nay hắn sẽ mời nàng. Theo hướng hắn vừa nhìn liếc mắt qua, nàng biết đó là phòng của Thiên Thanh Hoàng và Hiên Viên Tuyết...

Nhẹ nhàng đi tới bàn đá, không biết từ khi nào bên trên đã đặt một chén rượu và một bầu rượu, xem ra cho dù đêm nay nàng không đến, hắn cũng một mình uống rượu.

Hoa Úc ngồi xuống tự châm tự ẩm, hoàn toàn quên người hắn vừa mời tới. Goyard ngồi xuống đối diện, lúc bắt đầu là tự hắn làm, cuối cùng là Goyard cầm bầu rượu đổ thay hắn. Hoa Úc hơi dừng động tác, cũng không cự tuyệt, cứ như vậy một người rót một người uống, bầu rượu nhanh chóng đến đáy, nhưng Hoa Úc vẫn rất tỉnh, không có men say.

Đem chén rượu cuối cùng đổ vào miệng, lúc này Hoa Úc mới nhìn Goyard: “Không phải ngươi đã bị Hiên Viên Tuyết tống đi rồi sao? Giờ xuất hiện ở đây không sợ Hoàng Nhi nghi ngờ?”

Goyard thấy hắn nói sang chuyện khác, cũng không hỏi chuyện ban nãy, chỉ nhiu mày: “Nha đầu không phải kẻ ngốc, ngoại trừ chính nàng muốn giấu bản thân ra thì những người khác không ai có thể gạt nàng!”

Hoa Úc cười khê, ngồi xuống lan can bên bàn đá, không biết lấy từ đâu ra bầu rượu khác, trực tiếp đổ vào miệng: “Đúng vậy! Không ai có thể gạt được nàng!”

Goyard muốn đoạt rượu trong tay hắn, lại bị hắn tránh ra, Goyard nhũu mày: “Thương thể của ngươi còn chưa tốt, không được uống nhiều rượu!”

Hoa Úc không để ý lắc đầu: “So với ngày ấy trọng thương có thể sống lại thì chút này không đáng gì!”

Goyard vẻ mặt không đồng ý, nhưng cũng biết mình có nói thể nào hắn cũng không nghe...

“Ngươi có biết bóng đêm đẹp bao nhiêu không?” Hoa Úc nhìn bầu trời tối đen bên ngoài hỏi; Goyard không trả lời, bởi vì nàng biết Hoa Úc muốn phát tiết, không cần ý kiến của nàng.

Hoa Úc nhìn bầu trời đêm, con ngươi yêu đã trở nên mê ly, “Ta thích nhất ban đêm, bởi vì từng có một đêm ta gặp được tinh linh xinh đẹp nhất... không phải tinh tú trên trời, mà là đôi mắt lạnh lùng của nàng... khi ấy ta cảm thấy sinh mệnh mình đã chấm dứt, nhưng đôi mắt kia lại làm ta sống lại, từ ấy ta quyết tâm vì nàng mà sống!”

“Vậy sao...” Goyard không biết vì sao toan chát trong lòng. Nàng biết người Hoa Úc nói là Thiên Thanh Hoàng, nhưng nàng không ghen tị chút nào, bởi vì ghen tị không nổi. Thế giới của Hoa Úc và Thiên Thanh Hoàng như được giăng kết giới ngăn cách nàng bên ngoài, vĩnh viễn không thể bước vào...

Hoa Úc không chú ý tới cảm xúc của Goyard, có lẽ biết, nhưng chưa từng để ý, hắn chỉ muốn nhìn bầu trời đêm, muốn biết khi nào trong đêm tối kia xuất hiện thêm một tinh linh...

Hắn nhớ khi hắn gặp Thiên Thanh Hoàng là lúc mười sáu tuổi, khi ấy Hoàng Nhi còn là một tiểu cô nương chín tuổi, đêm đó hắn bị đuổi giết vào u cốc, hắn chẳng những trúng độc mà trên người còn bị thương rất nặng, mặc dù cực lực chạy trốn nhưng hắn cũng cảm giác được sinh mệnh đang trôi đi, hắn biết dù những người đó không đuổi theo, hắn cũng không sống được, hơn nữa ở nơi hoang vu đã ngoại, bản thân còn bị trọng thương thì cuối cùng không chỉ chết mà thi thể cũng bị mãnh thú tha đi.

“Phanh...” Rốt cục thân thể chống đỡ không được ngã xuống đất, hắn gian nan xoay người, liền thấy những người đó quý mỵ nhẹ nhàng đến gần đánh về phía hắn... Lúc ấy hắn đã vô lực phản kháng, cam tâm chờ chết...

“Khanh!” Thanh âm kim chích chạm vào nhau vang lên, hắn đột nhiên mở to mắt, lập tức thấy ở nơi cách mình không đến một tấc, một phen trường đao cắm sâu xuống đất, ngăn cản động tác của đám người.

“Uống!” Một tiếng non nớt khê kêu, người nọ bị đánh bay ra ngoài, đúng lúc này một tiểu cô nương chín tuổi đứng trước mặt hắn, bộ dạng tinh xảo nhưng thoát nhìn rất bình thường, chỉ là trên người nàng có một loại khí chất đặc biệt cùng khí thế cường đại... và thứ làm hắn nhớ rõ nhất chính là đôi mắt rực rỡ trong đêm ấy...

Nàng nhũu mày liếc hắn một cái, đem một đan dược xanh biếc nuốt vào miệng hắn: “Chúng đã chết!” Dứt lời liền xoay người, sau đó trong bóng đêm đồng thời nhảy ra vài hắc y nhân cùng nàng chém giết truy binh, cuối cùng bọn họ mang thi thể đi vui lạp, chỉ để lại một mình nàng.

Đêm đó, nàng đưa hắn tới một nơi âm trầm, nơi đó có rất nhiều người khác lứa tuổi, bọn họ đều một thân hắc y, võ công cao cường, nhưng lại tôn nàng làm chủ thượng...

Thật vất vả mới hoàn hồn, Hoa Úc phát hiện giờ đã nửa đêm, quay đầu lại thấy Goyard ghé vào bàn đá ngủ say, cảm giác không khí hơi lạnh, Hoa Úc khẽ nhũu mày, đem áo choàng trên người cởi xuống đắp cho Goyard rồi mới xoay người vào phòng...

Ngày hôm sau, trong viện lại có thêm hai vị khách mới, một ôn trọng một lạnh lùng, chính là Dịch Hằng cùng Hình Từ Tiêu.

Thiên Thanh Hoàng và Hiên Viên Tuyết cùng nhau đi ra, trước mắt mọi người nhất thời sáng ngời, Hiên Viên Tuyết tuấn mỹ, Thiên Thanh Hoàng mỹ mạo, hai người đứng chung một chỗ rất xứng đôi! Trước kia khi Thiên Thanh Hoàng dịch dung, bọn họ xứng về khí chất, còn hiện tại mặc kệ thấy thế nào cũng như sinh ra là một, thật sự khiến người ta cực kỳ hâm mộ.

Hiên Viên Tuyết rất không thích ánh mắt như vậy, nhất là thấy Hoa Úc cùng hai người kia, lập tức ôm thắt lưng Thiên Thanh Hoàng biểu thị công khai.

“Sao mọi người lại đến đây?” Thiên Thanh Hoàng có chút ngoài ý muốn hỏi.

Dịch Hằng cười khê, cũng không nói, chỉ lấy từ tay áo ra một khối lệnh bài màu đen: “Cái này sư phụ bảo ta giao cho muội, bây giờ chúng ta phải về Đông Huyền tông.”

Thiên Thanh Hoàng thật sâu nhìn hắn một cái, đưa tay nhận kiểm lệnh.

Thấy vậy, Dịch Hằng cũng không cố lưu lại, chấp tay cáo từ: “Chúng ta đi trước.”

“Đợi chút!” Nháy mắt khi hai người sắp bước khỏi cửa, Thiên Thanh Hoàng rốt cục cũng mở miệng; thấy hai người dừng bước, Thiên Thanh Hoàng nhìn Mạc thúc một cái, Mạc thúc hiểu ý xoay người đi.

“Sư muội còn chuyện gì sao?” Dịch Hằng vẫn cười như trước, nhưng rõ ràng vui vẻ hơn bình thường, mà Hình Từ Tiêu cũng ít đi một phần lạnh lùng.

Mạc thúc đi ra, phía sau là hai người bưng hai khay gỗ đặt một kiếm và một tiêu ngọc bích. Thiên Thanh Hoàng nhận lấy đi lên, nhìn hai người nói: “Đây là thứ ta vẫn muốn tặng cho hai người nhưng không có cơ hội. Đại sư huynh vẫn chưa có binh khí xứng thủ, chuôi Thanh Vân kiếm này hi vọng ngươi có

thể sử dụng thuận tay!”

“Kim Ti Bích Ngọc tiêu là cho tam sư huynh, bên trong có tơ vàng, được cho binh khí kỳ môn. Hơn nữa dùng Ngọc tiêu này để thổi Luyện hồn Khúc thì chỉ cần một phần nhỏ nội lực!”

Hai người không nghĩ nhiều nhận lấy, Hình Từ Tiêu để ngọc tiêu Thiên Thanh Hoàng tặng vào bên hông, trên khuôn mặt lạnh băng rốt cục khó có được nụ cười: “Hoàng Nhi! Cảm ơn ngươi!”

Kiểm Linh nhìn Thiên Thanh Hoàng đem tặng hai thứ kia, nhất thời nháy ra kêu lên: “Tỷ tỷ! Thì ra lúc trước tỷ đi đánh cướp bảo khố của gia gia là vì chọn binh khí cho bọn họ a!”

Thiên Thanh Hoàng nhú mày: “Ngươi muốn nói cái gì?”

Kiểm Linh chạy tới ôm Thiên Thanh Hoàng, lấy lòng cười: “Tỷ tỷ! Ta rất thích một tiểu chủ tử của gia gia, lần sau ngươi thuận tiện lấy giúp ta được không?”

Thiên Thanh Hoàng giật giật mí mắt, những người khác nhất thời một đầu hắc tuyến, chỉ có Kiểm Vũ vô cùng sùng nịch cười, nhờ người khác đi giúp mình trộm đồ của gia gia nhà mình, loại ý tưởng này cũng chỉ có quý nha đầu trước mắt nghĩ ra được... Vui vẻ nhìn kiểm lệnh trong tay, Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Xem ra lúc này chúng ta phải tới Kiểm trùng rồi, bất quá tiểu chủ tử kia ngươi vẫn nên tự lấy đi!”

“Tỷ tỷ, thật sao? Mọi người muốn đi Kiểm trùng?” Kiểm Linh kinh hãi vô cùng, về phần tiểu chủ tử kia trước cứ quên đi đã, chỉ cần tỷ tỷ có thể cùng nàng về là vui rồi. Nàng biết lúc này mà về phụ thân chắc chắn sẽ phạt nàng và sư huynh, nhưng nếu đem được tỷ tỷ về rồi van cầu gia gia, hắc hắc, khẳng định có thể miễn trùng phạt! Kiểm Linh vừa nghĩ vừa cười trộm.

Thiên Thanh Hoàng sao không biết cô gái nhỏ này tính cái gì, nhưng nàng cũng không muốn đả kích cô nhóc.

”Hoàng tẩu, mọi người đi Kiểm trùng có thể mang theo chúng ta hay không?” Hiên Viên Dịch chen đầu vào, vẻ mặt chờ mong.

Bất quá người trả lời hẳn không phải Thiên Thanh Hoàng mà là ánh mắt sát khí của Hiên Viên Tuyệt: “Giờ ngươi không phải nên ở hoàng cung sao? Cần trầm nhắc nhở một chút à?”

“Hoàng huynh tha mạng!” Hiên Viên Dịch run lên, hơi sợ trốn đi, hẳn thật sự không nên quên bọn họ là trốn chạy đến a! Hai ngày nay hắn đã cố gắng giảm tới đa sự tồn tại của mình rồi, như thế nào vẫn bị chữa mũi nhọn a...

Hoan Hỷ và Phù Linh liếc nhau, nhanh chóng lui qua một bên, thẳng đến gần cây cột mới dừng lại; mà Goyard vừa nhắc nửa chân ra ngoài thấy vậy cũng lập tức dừng lại, sau đó... dứt khoát xoay người, nàng thật sự sợ bị Hiên Viên Tuyệt hỏi tội a, cho nên trước mắt vẫn nên trốn đã...

Hiên Viên Dịch nhìn động tác của mấy người, nhất thời rống to trong lòng, đúng là một đám không trượng nghĩa, sao lại bỏ hắn một mình chịu lửa giận của hoàng huynh a a.....

Kiểm Linh vui sướng khi người gặp họa lui qua một bên, ôm tay Kiểm Vũ nhìn Hiên Viên Dịch bị Hiên Viên Tuyệt nhìn chăm chăm mà cố gắng giảm tới thiểu sự tồn tại...

“Sư muội, chúng ta cáo từ trước!” Dịch Hằng cùng Hình Từ Tiêu biết không còn chuyện của bọn họ, nhận binh khí Thiên Thanh Hoàng đưa cho rồi lên tiếng rời đi.

Hai người vừa đi, Thiên Thanh Hoàng lập tức gọi mọi người vào phòng khách, tiếp nhận chén trà trong tay Mạc thúc rồi đưa một chồng sách cho Hoan Hỷ: “Lần này các ngươi không cần đi theo, ngươi và Phù Linh cùng nhau học hết chỗ này đi, khi ta về sẽ kiểm tra.”

“A...” Hoan Hỷ không ngờ lần này tiểu thư không cho nàng đi theo, mặc dù có chút mất mát, nhưng cũng không phản bác, nàng biết tiểu thư làm vậy nhất định là có nguyên nhân; mà Phù Linh thấy Hoan Hỷ không nói gì thì tất nhiên cũng không nói.

“Nha đầu, ta phải về Mị âm các làm hoa khôi của ta rồi!” Goyard lắc mông đi vào nói.

Thiên Thanh Hoàng liếc nàng một cái, nàng chưa từng quản thúc nàng, cho nên nàng muốn đi hay ở cũng tùy.

“Hoàng Nhi! Vậy còn ta?” Hoa Úc dựa vào bàn bày ra khuôn mặt đáng thương hề hề, nhất thời chọc mọi người nổi một tảng da gà.

Thiên Thanh Hoàng giật mí mắt: “Ngươi xác định rất rảnh sao?” Không phát hiện mặt người phía sau sắp kết băng à...

Hoa Úc chớp chớp mắt mấy cái: Chính vì ta thấy, cho nên mới xác định rất rảnh...

Rốt cục, băng sơn bùng nổ: “Hoa Úc...”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 36: Đường Đi Kiếm Trùng

Trong địa lao, hai cơ thể lạnh run cuộn mình vào một chỗ, quần áo trên người rách nát dơ bẩn, tóc tai rối tung như hai kẻ điên.

Thiên Thanh Hoàng một thân áo trắng đi đến, dung mạo tuyệt mỹ khiến Dạ Minh Châu mất đi ánh sáng; mấy nam nhân nhìn thấy Thiên Thanh Hoàng đi vào, cung kính đứng một bên, cúi đầu không dám nhìn thẳng nàng: “Chủ thượng!”

“Ừm!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu đi vào nhà giam, mũi khó chịu xông thẳng vào mũi khiến nàng khẽ nhíu mày, ánh mắt dừng trên hai kẻ phía trước, trong lòng không có lấy nửa điểm gọn sóng, một người là thành chủ phu nhân từng phong cảnh vô hạn, một người là đại tiểu thư kiêu căng ngạo mạn giờ như hai mục điên cuộn mình ở khắp ngõ ngách. Có lẽ trước đây có năm mơ cũng không thể nghĩ mình có ngày chật vật như hôm nay.

“Thiên... Thiên Thanh Hoàng...” Một người phát hiện ra Thiên Thanh Hoàng, đột nhiên nổi điên lao về phía cửa, khuôn mặt trắng bệch, tóc đen hỗn độn, quần áo không đủ che, đây là bộ dạng hiện tại của Tô Như Tuyết!

“Thiên Thanh Hoàng, ta sai rồi, ngươi tha ta ra được không? Ta sai rồi! Ta sai rồi!” Nước mắt ướt đầm mặt, chỉ một ngày một đêm tra tấn, Tô Như Tuyết đã phát hoảng, không chỉ là thân thể mà còn là tinh thần, nữ nhi của chính mình ở ngay trước mặt mình bị người khác phá hư mà chỉ biết bất lực tro mắt, lúc ấy bà ta rốt cục đã biết vì sao Thiên Thanh Hoàng không lập tức giết bọn họ!

“Ta sai rồi... Tha cho ta đi... Ta sai rồi... Ô ô ô...” Tô Như Tuyết dựa vào cửa lao gào khóc, mới có chút thời gian ấy thôi cũng đủ khiến bà ta hổng rồi.

“Ta tha cho ngươi, nhưng ngươi có từng nghĩ tha cho bọn họ?” Thiên Thanh Hoàng mâu quang lạnh như băng. Tha? Nghĩ nàng là thánh mẫu sao? Nhìn thấy kẻ thù đáng thương nên tha cho bọn họ, cuối cùng tự đâm sau lưng mình một dao? Thiên Thanh Hoàng cười lạnh, nàng đã sớm nói, nàng không có thiện tâm!

“Thiên Thanh Hoàng! Ta hận ngươi!” Thu Nhục Yên không biết đứng lên khi nào, bộ dáng chật vật như cũ, khuôn mặt sớm bị hận ý làm cho vặn vẹo không còn tư thái Đệ nhất mỹ nhân; bởi vì cơ thể suy yếu nên chỉ có thể đỡ tường lại gần, nếu là trước đây còn làm người ta thương tiếc một nữ nhân nhu nhược, nhưng hiện tại chỉ khiến người ta buồn nôn.

“Thiên Thanh Hoàng, ngươi cướp đi tất cả của ta, ta có thành quỹ cũng không bỏ qua cho ngươi!” Thu Nhục Yên lao mạnh vào cửa lao, hai mắt phỉếm hồng trừng to nhìn Thiên Thanh Hoàng, loại hận ý thấu xương này khiến người khác kinh hãi, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại thản nhiên nhìn không chớp mắt.

“Hiện tại ngoại trừ nguyên rửa ta, ngươi còn biết làm gì khác sao?” Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Ngươi dùng Nhiếp Hồn Thuật để Hoan Lạc tới giết ta, sau đó tìm người giết người của Thanh Hoàng sơn trang, không thể không nói ngươi đã thành công, cũng quả thật làm ta thương tâm, nhưng chỉ bằng chút thủ đoạn ấy mà muốn đầu với ta thì quá non rồi! Muốn nguyên rửa ta sao? Thiên Thanh Hoàng ta cho tới bây giờ chưa từng sợ mấy thứ này! Nhưng ta tuyệt đối sẽ làm ba chữ ‘Thiên Thanh Hoàng’ trở thành ác mộng của các ngươi, cho dù có thành ma cũng phải kinh sợ!”

“Không được... Van cầu ngươi, tha cho ta...” Tô Như Tuyết ôm cột không ngừng khẩn cầu.

“Nương! Ngươi không được cầu xin nàng ta!” Thu Nhục Yên ngạo khí muốn kéo Tô Như Tuyết về, nhưng khí lực lực hiện tại của nàng ta còn đứng không vững, kết quả cuối cùng là cả hai cùng ngã nhào.

Thiên Thanh Hoàng nhìn Thu Nhục Yên đau đến nhíu mày và Tô Như Tuyết khóc lóc cầu xin, vẻ mặt đạm mạc: “Thu Nhục Yên, nếu các ngươi còn một chút gọi là tôn nghiêm và cao ngạo thì tự sát đi!”

Dứt lời, Thiên Thanh Hoàng xoay người rời đi, nàng làm vậy đã quá nhân từ rồi!

Thiên Thanh Hoàng từ địa lao tới thẳng cửa trước, Hiên Viên Tuyết đã ở trong xe ngựa đợi nàng, hiện giờ bọn họ sẽ khởi hành tới Kiếm Trùng, Kiếm Linh hình như hơi sợ Hiên Viên Tuyết nên lôi kéo Kiếm Vũ cùng cười ngơ. Hiên Viên Tuyết nhìn vậy rất vừa lòng.

Thiên Thanh Hoàng vừa lên xe liền bị ôm lấy, hơi ngẩng đầu: “Chàng ngủ một chút đi, đường còn dài.”

“Không cần!” Hiên Viên Tuyết tựa cằm lên đỉnh đầu nàng: “Nàng không có gì muốn hỏi?”

Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu: “Chàng muốn ta hỏi cái gì?”

Hiên Viên Tuyết nhướn mày, vô cùng thân thiết ghé mũi Thiên Thanh Hoàng: “Nàng thật sự không biết ta nói cái gì sao?”

Thiên Thanh Hoàng nhíu mày cười khê: “Thỉnh hoàng đế đại nhân chỉ dạy!”

Ách! Cho tới bây giờ chưa thấy qua Thiên Thanh Hoàng như vậy, Hiên Viên Tuyết lập tức ngây người, bưng tỉnh cười nhẹ: “Hoàng Nhi! Cuộc đời này ta có nàng là may mắn lớn nhất!”

Thiên Thanh Hoàng đỏ mặt, vỗ vỗ hai má hần: “Ta thấy chàng vẫn luôn rất may mắn!”

Hiên Viên Tuyệt nắm tay Thiên Thanh Hoàng, ngừng lại rồi nói: “Ta không nghĩ sẽ nhanh lấy đủ năm khối kiếm lệnh như vậy, ta nghĩ với năng lực của mình thì ít nhất cũng phải vài năm, không nói hai khối không biết kia, ba khối còn lại cũng không dễ dàng; nhưng thật không ngờ nhờ Hoàng Nhi mà ta lại lấy được tất cả. Thật sự mọi chuyện đều là công của nàng!”

“Chàng vì thần binh kia sao?” Nếu như muốn vũ khí thì một khối kiếm lệnh là đủ rồi, nhưng hần lại muốn năm khối, khẳng định là hướng về thần binh kia.

Hiên Viên Tuyệt gật đầu: “Trên gia phả Hiên Viên gia chúng ta có nhắc đến một loại thần binh, đó là thanh Phurong Thiên Họa Kích, nhưng nó không phải của Hiên Viên gia mà là binh khí do Kiếm tổ Kiếm Trùng tạo ra, khi thần binh xuất hiện ánh sáng tím đầy trời, có thể khiến người sử dụng bách chiến bách thắng!”

“Một vũ khí tuyệt thế tất nhiên sẽ bị tứ phương tranh đoạt, cho nên Kiếm Trùng triển khai một hồi chém giết các thế lực lớn, thi hoành khắp nơi, máu tươi chảy thành sông tới họa kích, họa kích nhiễm máu tươi không sạch sẽ, hoa quang dần phai nhạt, cuối cùng biến thành một loại vũ khí bình thường!”

“Sau trận tranh đoạt này, các đại môn phái võ lâm đại thương nguyên khí, Kiếm Trùng cũng bởi vậy mà ẩn lui vô lâm, rất ít có người biết bọn họ tồn tại, mà người duy nhất có thể đi vào là người giữ kiếm lệnh.”

“Họa kích đã mất sức mạnh, trở thành một binh khí bình thường, vậy chẳng lẽ còn thứ gì đó có thể khiến nó khôi phục thần khí?” Nếu chỉ muốn đoạt binh khí bình thường thì không cần tốn sức như vậy.

“Đương nhiên!” Hiên Viên Tuyệt khẳng định nói: “Năm đó Kiếm Tổ thương tâm dùng ngũ hành trận phong bế họa kích, mà chìa khóa chính là năm khối kiếm lệnh, chỉ cần lấy đủ năm khối thì sẽ mở được ngũ hành trận, nhưng bên trong lại còn trận pháp khác, muốn lấy được họa kích cũng không dễ như vậy, về phần cách khôi phục họa kích thì tới lúc đó nàng sẽ biết!”

Hiên Viên Tuyệt không nói, Thiên Thanh Hoàng cũng không hỏi, tựa vào lòng hần lắng lắng nghe tiếng tim đập.

“Tỷ tỷ!” Kiếm Linh đột nhiên vén màn xe lên, mắt môi cười trộm nhìn hai người ôm nhau, sau đó đưa bố bao trong tay tới: “Đây là dã quả chúng ta vừa đi hái, rất ngọt a, tỷ tỷ thử đi, sau đó... cái kia... ta không quấy rầy nữa...”

Nhìn tiểu nha đầu cười xấu xa biến mất, Thiên Thanh Hoàng không biết nói gì cho phải, đứng dậy nhìn trái cây vừa đưa đến, là một loại quả màu tím không biết tên, chỉ lớn bằng ngón tay cái; cầm một quả bỏ vào miệng, hương vị trong veo ngập tràn: “Rất ngọt!”

Chọn một quả to đưa đến bên miệng Hiên Viên Tuyệt: “Nếm thử đi, so với hoa quả bình thường ngon hơn nhiều!”

Hiên Viên Tuyệt mỉm cười mở miệng cắn một miếng, cánh môi và đầu lưỡi lơ đãng xẹt qua ngón tay của Thiên Thanh Hoàng làm nàng mắt tự nhiên run lên, sau đó nhanh chóng thu lại.

Mà bên ngoài Kiếm Linh cùng Kiếm Vũ sòng vai cười ngửa, đem chuyện vừa mới nhìn kể cho hần nghe, nói ra thật mỉa mai sắc sảo, mà Kiếm Vũ vẫn sùng nịnh cười, bắt quả hơi toan chát trong lòng...

Một đường đi thẳng hơn mười ngày, ban đầu Kiếm Linh và Kiếm Vũ còn tinh thần cười ngửa, nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi. Kiếm Vũ chạy tới lái xe, Kiếm Linh cùng hần ngồi trên xa viên, mệt mỏi liền đi vào tìm chỗ ngủ. Thiên Thanh Hoàng và Hiên Viên Tuyệt lại rất kiên nhẫn, một người đọc sách, một người an ổn dựa vào người kia.

Mới đầu Kiếm Linh còn bát quái một chút, nhưng về sau cũng miễn dịch, tự tìm chỗ làm một bé con ngoan ngoãn ngủ say.

“Hu!” Kiếm Vũ dừng xe ngựa, Kiếm Linh xóc màn xe lên, vừa vặn thấy phía trước có một đồng người gánh nặng chen chúc ở cửa thành, binh lính thủ thành dùng không xuyên ngăn cản bọn họ.

Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyệt nhìn nhau, buông sách trên tay xuống xe, Kiếm Linh nhảy xuống trái nhìn phải xem một lát, về mặt tò mò; Kiếm Vũ đi tìm người hỏi, lúc trở về thì sắc mặt hơi ngưng trọng: “Bọn họ là người ở biên giới Đông Hán, một tháng trước Đông Hán bắt đầu đóng quân tại biên giới nên những người này đều bị đuổi đi, bắt đắ dĩ mới phải tới Nam Phong, nhưng lại bị Nam Phong chặn ngoài cửa thành, rất nhiều người đã đứng đây mấy ngày.”

Sắc mặt của Thiên Thanh Hoàng và Hiên Viên Tuyệt cũng trở nên không tốt, một quốc gia không có khả năng vô cớ đóng quân, nay lại đem quân đội kéo đến xung quanh biên giới thì rõ ràng là muốn phát động chiến tranh, nếu Đông Hán thật sự phát binh thì có khả năng nhất là nhắm vào Tây Hạ; phát binh cần lý do, công chúa Đông Hán chết ở Tây Hạ là lý do tốt nhất, xem ra Tư Đồ Dục vẫn không chán áp được.

“Tỷ tỷ! Giờ phải làm sao?” Vừa nghe đến đánh trận, mặt Kiếm Linh liền nhú lại.

Thiên Thanh Hoàng bình tĩnh quay đầu nhìn Hiên Viên Tuyệt: “Chúng ta đi nhanh tới Kiếm Trùng một chút, hi vọng kịp thời trở lại.”

Hiên Viên Tuyệt gật đầu: “Đông Hán điều binh lớn chắc chắn Chung Hách sẽ phát hiện, hần sẽ phòng bị!”

“Đi thôi!” Nói đi là đi, bốn người bỏ lại xe ngựa, đổi thành mấy con ngựa, bắt đầu chạy về phía Kiếm Trùng.

Khi bọn họ đến bên ngoài Kiếm Trùng, Kiếm Linh đã kiệt sức, nếu không có Thiên Thanh Hoàng truyền nội lực duy trì thì đã sớm không chịu nổi, Kiếm

Vũ cũng mặt trắng bệch, công Kiếm Linh đi vào bên trong.

Kiểm Trùng ở trong khe sâu, bên ngoài là rừng trúc rậm rạp, trong rừng quái thạch lờ mờ, ngẫu nhiên còn có sương khói, nếu người không biết trận pháp đi vào thì tuyệt đối chỉ có đường chết, hơn nữa nơi này có kiếm trận, bước sai một bước cũng là vạn kiếm xuyên tim, thần tiên không cứu được.

“Là kẻ nào!” Mắt nửa canh giờ mới ra khỏi trận pháp, chợt nghe thủ vệ rống lên; Kiếm Linh ở trên lưng Kiếm Vũ ngẩng đầu, tức giận mắng: “Đồ mất mặt kia, ngay cả bốn tiểu thư cũng không biết?”

“Đại... Đại tiểu thư...” Người nọ có chút không xác định hỏi, hiện thân vừa thấy là Kiếm Linh cùng Kiếm Vũ, nhất thời sợ tới mức quỳ xuống: “Thuộc hạ tham gia đại tiểu thư!”

Kiểm Linh vô lực vẫy tay: “Bốn tiểu thư đang khó chịu, nhanh tránh ra!”

“Đại!” Người nọ quả nhiên tránh ra, lại nhìn đến Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết thì lập tức sững sờ.

Hiên Viên Tuyết kéo tay Thiên Thanh Hoàng đi vào, nhanh chóng lướt qua người nọ, sắc mặt lãnh trầm, ánh mắt của tên kia khiến hắn không thoải mái.

Kiểm Vũ công Kiếm Linh đi nghỉ ngơi, Thiên Thanh Hoàng trực tiếp mang theo Hiên Viên Tuyết tới đỉnh núi phía Đông Nam, vừa đến nơi liền cảm giác được một cỗ hơi thở mãnh liệt, sau đó là tiếng quát trung khí mười phần: “Kẻ nào dám xông vào cấm địa!”

Thiên Thanh Hoàng kéo Hiên Viên Tuyết dừng trên một khoảng trống, không ngờ khi thấy khuôn mặt một lão nhân hơn bảy mươi tuổi, tóc râu hoa râm, đôi mắt mang vẻ uy nghiêm cùng ánh sáng lạnh, sắc mặt không tốt nhìn hai người, nhưng trong mắt cũng hiện lên một tia tán thưởng, không chỉ vì bộ dáng bên ngoài mà quan trọng là công lực không phải cao bình thường.

“Đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng!” Thiên Thanh Hoàng nhìn lão già, cười yếu ớt nói.

“Ngươi là?” Giọng nói và thần thái quen thuộc khiến lão nhân chấn động, nhưng khuôn mặt này lão nghĩ không ra...

“Không nhận ra sao?” Thiên Thanh Hoàng nhún mày, ngoại trừ khuôn mặt thì hình như nàng không thay đổi cái gì khác...

“Ngươi là... nha đầu Thanh Hoàng kia?” Thấy Thiên Thanh Hoàng gật đầu xác thực phán đoán của lão, khuôn mặt vừa mới phụng phịu uy nghiêm nhất thời cười lớn hòa ái, bất quá mới cười được một nửa lập tức bị lão thu lại, cố gắng bày ra một bộ giáo huấn: “Cái nha đầu chết tiệt nhà ngươi kia, chuyện không báo khó của lão đi còn dám trở về, lá gan thật không nhỏ a!”

“Mà bộ dáng hiện tại là sao? Người bên cạnh là ai?” Lão nhân cực lực muốn bày ra bộ dáng uy nghiêm nhưng vẫn không che giấu được vui sướng nơi đáy mắt cùng sự thương thức với Hiên Viên Tuyết.

“Tiền bối! Văn bối là Hiên Viên Tuyết, phu quân của Thanh Hoàng!” Hiên Viên Tuyết biết người trước mắt chính là tiền bối Kiếm Kha nên lúc nói chuyện cũng mang theo vẻ tôn kính. Hơn nữa Kiếm Kha rất thích Thiên Thanh Hoàng, mà Thiên Thanh Hoàng cũng cực kỳ tôn kính ông.

“Phu quân?” Kiếm Kha tự do dừng ánh mắt lên hai người hồi lâu, thấy Thiên Thanh Hoàng không đổi sắc mặt mới cười: “Tốt lắm! Nha đầu kia, ngươi lập gia đình mà dám gạt ta, bất quá ánh mắt không tệ, tiểu tử này không phải là tiểu hoàng đế Tây Hạ chứ? Ai ai, nha đầu nhà ta thật tinh mắt!”

Kiểm Kha cười, uy nghiêm thật vất vả mới tạo được tất cả biến thành hiền lành, không che giấu thương thức với Hiên Viên Tuyết, bất quá một câu ‘tiểu hoàng đế Tây Hạ’ kia làm Thiên Thanh Hoàng muốn nhìn Hiên Viên Tuyết một cái, thấy hắn rất thân thiện tiếp nhận xưng hô này mới thở ra, nhưng Kiếm Kha nói cũng không sai, hơn hai mươi tuổi trong mắt lão quả thật là một tiểu tử!

Thiên Thanh Hoàng quyết định không rồi rắm nữa, nói thẳng ý mình đến: “Lão già, ta thật sự muốn vào cấm địa!”

Kiểm Kha nghe vậy hơi cứng đờ một chút, lập tức xụ mặt, tức giận run rẩy: “Nha đầu kia, ngươi không thể ngoan ngoãn chút sao?”

Thiên Thanh Hoàng cười khê tiến lên hai bước đứng trước mặt Kiếm Kha, ôn nhu cười: “Ta không gọi là sự phụ vì ta không thích xưng hô này, đối với ta lão là trưởng bối ta tôn kính, mà ta cũng không lớn hơn Kiếm Linh là bao, nếu có thể, ta gọi một tiếng gia gia được chứ?”

Nghe vậy, Kiếm Kha vênh râu, cuối cùng nhịn không được bật cười: “Nha đầu hư hỏng nhà ngươi, sao không nói sớm!”

Thiên Thanh Hoàng cười khê không đáp, Kiếm Kha có ân cứu mạng với nàng, hơn nữa luôn thật tình đối xử với nàng, tâm nàng không phải bằng đá, sao có thể không có lấy chút cảm giác? Kiếm Kha yêu thương nàng có thừa, hơn nữa có phần dung túng hơn cháu gái duy nhất Kiếm Linh, mà nàng lần đầu tiên được nhận sự quan tâm của trưởng bối như vậy, cho nên đã sớm coi Kiếm Kha như gia gia; trước kia nàng không thể đối mặt với bản thân chân thật cho nên cũng không muốn nói gì.

“Nha đầu, ngươi thật sự muốn vào sao?” Kiếm Kha vừa vui vẻ xong lại lập tức thay nàng lo lắng.

“Gia gia! Ta muốn vào!” Một tiếng gia gia của Thiên Thanh Hoàng làm Kiếm Kha có rất nhiều cảm xúc trong lòng, xoay người chỉ ra phía sau núi: “Các ngươi nhìn xem có gì khác thường không?”

Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết đồng thời ngẩng đầu nhìn, với nhãn lực của bọn họ, đương nhiên thấy ở đó tản ra vàng sáng màu tím.

“Chuyện gì vậy?” Sao lại có ánh sáng tím?

“Kìa là ánh sáng thần khí, tuy rất mờ hồ nhưng là thật, nửa tháng trước ta đã phát hiện, đợi những người khác phát hiện thì chỉ sợ Kiếm Trùng không còn yên bình!” Kiếm Kha bắt đầu đi thờ dài.

“Các người muốn vào cũng được, tốt nhất là trước khi vàng sáng trở nên nồng đậm lấy được rồi nhanh chóng rời đi!” Kiếm Kha quay đầu nhìn về phía dãy núi bên kia Kiếm Trùng: “Kiếm Trùng mất trăm năm mới ổn định, không thể dậy sóng một lần nữa!”

Nói đến đây, Thiên Thanh Hoàng cũng ý thức được tính nghiêm trọng, cho nên hiện tại chỉ có thể dựa vào bọn họ. Thiên Thanh Hoàng nhìn Kiếm Kha: “Gia gia, chúng ta đi đây!”

Kiếm Kha bắt đầu đi gặt đầu, nhìn thật sâu hai người một cái: “Cẩn thận!”

“Dạ!” Thiên Thanh Hoàng gặt đầu, cùng Hiền Viên Tuyết đi về phía sau núi.

Hai người nhanh chóng đi tới một vách núi đen, hai bên vách núi có một tảng đá lớn, mặt trên viết hai chữ to: Cấm địa!

“Sao nàng lại vào được Kiếm Trùng?” Hiền Viên Tuyết bỗng nhiên hỏi.

Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn hẩn một cái: “Lúc đó ta vô ý nghe nói đến thần khí nên muốn đi xem, năm đó ta bảo Hoa Úc đi đoạt kiếm lệnh, sau đó một mình độc sấm Kiếm Trùng, cuối cùng không cẩn thận đi tới phía sau núi, xông thẳng vào Ngũ Hành trận, thiếu chút nữa bị thiêu chết. Lúc ấy là gia gia đã cứu ta, giúp ta chữa thương, ta ở Kiếm Trùng ba tháng, gia gia dạy ta rất nhiều võ công, ông muốn nhận ta làm đồ đệ nhưng ta không đồng ý, trước khi ta đi ông dẫn ta tới bình khố chọn binh khí, kết quả chàng cũng biết, ta đem bình khố của ông chuyển không; mà nơi này trước kia là chỗ ta luyện công.”

Thiên Thanh Hoàng nói xong đi tới tảng đá viết cấm địa, dùng một chưởng đánh vỡ tảng đá kia, dưới lớp đá vụn là Lưu Ly đài được điêu khắc từ một khối Lưu Ly chính thể, có chút giống Thạch bàn, trên mặt bàn có năm vết trũng giống kiếm lệnh.

“Không nghĩ tới cơ quan này lại ở đây!” Hiền Viên Tuyết sợ hãi than, trong sử sách của Hiền Viên hoàng thất không nhắc đến điều này, cho nên dù có là ai tới cũng chỉ sợ không biết cơ quan này ở đâu. Lấy được kiếm lệnh đã khó, đi vào càng không dễ!

“Cái này là khi ta luyện công phát hiện ra, lúc ấy ta chỉ cảm thấy tảng đá này không bình thường chứ cũng không nghĩ nhiều, nhưng có một ngày ta nghe thấy bên trong có tiếng nước nên đoán vậy!” Thiên Thanh Hoàng nói: “Được rồi, mau đặt kiếm lệnh vào!”

Hiền Viên Tuyết sùng nịch cười, không biết nên cảm thán vận khí của Hoàng Nhi tốt hay là nên nói Hoàng Nhi quá thông minh đây. Đặt năm khối kiếm lệnh vào Lưu Ly đài, cảnh tượng trước mắt liền mơ hồ, bạch quang chợt lóe, lúc sương khói biến mất bọn họ đã ở trong một sơn động.

“Đây là phía dưới cấm địa, chúng ta đã qua Ngũ Hành trận!” Thiên Thanh Hoàng có chút may mắn nói, uy lực của Ngũ Hành trận nàng đã tự thể nghiệm qua, có thể tránh được trận pháp kia thì xem như nàng rất may, bằng không vừa tới cửa thứ nhất đã mất mạng.

“Hoàng Nhi cẩn thận!” Hiền Viên Tuyết đột nhiên bảo vệ Thiên Thanh Hoàng sau lưng, trong nháy mắt vô số thanh kiếm hình Kiếm Long lao về phía hai người, Hiền Viên Tuyết không ngừng tránh nhưng Kiếm Long dày đặc, cho dù hẩn có võ công cao cường cũng bị cửa vài nhát.

Chớp mũi ần ần mùi máu tươi, Thiên Thanh Hoàng biết Hiền Viên Tuyết bị thương, nhưng nàng không thể sót ruột, vừa vào đã gặp kiếm trận như vậy, nàng phải phá thể nào đây...

Thiên Thanh Hoàng nhìn xuyên qua cánh tay của Hiền Viên Tuyết, kiếm long dày thể này dù nhãn lực tinh tường hơn cũng không thấu! Xem ra chỉ có thể dùng biện pháp kia!

Thiên Thanh Hoàng dựa vào lưng Hiền Viên Tuyết: “Tuyệt! Ta đếm một hai ba, chàng không cần lo kiếm vũ, trực tiếp xoay người ôm ta ra phía trước, giao tất cả cho ta!”

“Được!” Hiền Viên Tuyết trả lời không chút do dự, bây giờ không phải lúc nghĩ nhiều, tất cả chỉ dựa vào sự ăn ý của hai người...

“Một...”

“Hai...”

“Ba!” Thiên Thanh Hoàng vừa dứt lời, Hiền Viên Tuyết lập tức thu tay ôm nàng xoay người. Thiên Thanh Hoàng dùng ánh lửa trong tay hòa tan kiếm long thành nước thép, một đường đi về phía trước rốt cục cũng tìm được mắt trận, Hiền Viên Tuyết dùng chưởng phá hủy, kiếm vũ lập tức dừng lại.

“Hò...” Hai người đồng thời thở ra, vừa này thật mạo hiểm, nếu Hiền Viên Tuyết do dự hoặc Thiên Thanh Hoàng không ra tay nhanh thì dù có tuyệt thể võ công cũng biến thành nhím.

“Thành công rồi!” Thiên Thanh Hoàng nhoen miệng cười, không thể hạ khoe môi. Điều bộ này làm người trước mắt xem đến ngây ngốc, chỉ là hiện tại không phải lúc...

“Đi thôi!” Mắt thấy nước thép dần thành hư ảo, Thiên Thanh Hoàng xoay người đi về phía trước, đương nhiên còn không quên đưa ngọc bích hoàn cho

Hiên Viên Tuyết, vết thương trên đùi hấn rất nghiêm trọng a!

Hiên Viên Tuyết nắm ngọc bích hoàn trong tay, cũng không nuốt vào, nhìn vết máu loang lổ ở ống quần lo lắng xem có nên nói cho Hoàng Nhi biết thương thế này đã tốt lên rồi không? Hấn còn cảm giác miệng vết thương đang kết vảy và bong ra a... Ngẫm lại vẫn là quên đi, đem ngọc bích hoàn thu hồi, đuổi theo cước bộ của nàng.

Hai người nhanh chóng đi tới phía trước một cửa đá, Thiên Thanh Hoàng dùng sức đẩy ra, bên trong là một sơn động trống không, nhưng không phát hiện ra vật thể gì sáng lên.

“Giống như không nguy hiểm a!” Thiên Thanh Hoàng cảnh giác nhìn hồi lâu, nhưng khi nàng xoay người lại lại thấy một màn khiếp sợ; cái người cao ngạo như Hiên Viên Tuyết giờ phút này lại quỳ trên mặt đất, hai mắt phỉếm đỏ đậm, một giọt máu chói mắt rơi xuống đất, trên mặt còn lưu lại một đường vết máu ghê người.

“Tuyết, chàng sao vậy?” Thiên Thanh Hoàng muốn lau máu cho Hiên Viên Tuyết nhưng lau mãi không xong, muốn diu hấn đứng lên lại thấy cơ thể hấn như nặng ngàn cân, làm thế nào cũng không nhúc nhích.

“Tuyệt! Rốt cuộc là chàng làm sao vậy? Chàng đừng dọa ta!” Nhìn Hiên Viên Tuyết như vậy, Thiên Thanh Hoàng lần đầu tiên biết cảm giác trái tim bị nhéo vài cái.

“Tuyệt!” Thiên Thanh Hoàng xem xét xung quanh, nhưng ngoại trừ nơi này hơi quỷ dị ra thì không có cái gì khác.

Đột nhiên, hồng quang trên cánh tay chợt lóe, một vật thể màu đỏ nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, hòa mị quay đầu đáng yêu nháy mắt với Thiên Thanh Hoàng mấy cái, sau đó đi tới bên cạnh Hiên Viên Tuyết, cuối cùng biến mất trong cơ thể hấn, mà Thiên Thanh Hoàng trong hoảng hốt bỗng nghe thấy hai thanh âm: “Hóa mị, hỗn đản nhà ngươi đi vào đây làm cái gì!”

“Long Vực, nếu ta không vào thì ngươi cứ chờ hồn phi phách tán đi!”

“Hừ, ta không cần ngươi cứu!”

“Mẹ nó! Ngươi nghĩ ta muốn cứu ngươi sao? Nếu không phải sợ Hoàng Nhi thương tâm thì ta sẽ mặc kệ nhà ngươi!”

“...” Hai thanh âm âm ỹ xong liền thấy trên người Hiên Viên Tuyết lóe hồng quang, huyết lệ lập tức biến mất, ý thức của Hiên Viên Tuyết cũng đã tỉnh, nhưng Thiên Thanh Hoàng rất rõ ràng cảm giác được Hiên Viên Tuyết như thay đổi thành một người khác, trong lòng cả kinh: “Ngươi là ai?”

“Hiên Viên Tuyết” nhướn môi một cái: “Hoàng Nhi vẫn luôn miễn cảm như vậy, vừa nhìn đã biết ta khác hấn!”

Thiên Thanh Hoàng lui về phía sau hai bước, sắc mặt lạnh như hàn băng: “Nhanh ra khỏi cơ thể hấn!”

‘Hiên Viên Tuyết’ tự giễu cười: “Hoàng Nhi muốn hấn mà không cần ta?” Tuy vẫn là cùng linh hồn, nhưng Long Vực không thể không ghen, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nàng có chút hoảng hốt, đã bao lâu rồi hấn không được thấy khuôn mặt này? Thật sự rất giống... ngay cả ấn ký hỏa diễm cũng giống...

Thiên Thanh Hoàng nhíu mày: “Ngươi rốt cuộc là ai?” Dứt lời, lập tức nắm chặt bên hông, nơi đó đặt huyền thiết chủy thủ.

“Hoàng Nhi động sát ý với ta?” Long Vực nhìn tay Thiên Thanh Hoàng, thanh âm lộ ra cảm giác mất mát, nàng coi hấn là địch nhân... nhưng cuối cùng vẫn giải thích: “Ta và Hiên Viên Tuyết là cùng một người, chẳng qua hồn phách của chúng ta bị chia đôi, nơi này là trận pháp của một linh hồn Thần Tộc lưu lại nên đã đánh sâu vào linh hồn hấn, tạo thành bộ dáng ban này, mà ta cũng bị áp chế không thể đi ra khỏi cơ thể hấn, cũng may trên người nàng mang theo hồ ly thời kia, nó có thể phóng thích hồn phách để ta đi ra, linh hồn áp chế chỉ nhằm vào một cái nên ta không có chuyện gì, chỉ cần ra khỏi nơi này rồi để hấn nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.”

“Vi sao ta không sao?” Thiên Thanh Hoàng nửa tin nửa nghi, tuy chuyện linh hồn này nọ có chút quỷ dị nhưng chính bản thân nàng không thể không tin.

“Bởi vì linh hồn của nàng không thuộc nơi này nên không bị áp chế!” Long Vực giải thích.

Thiên Thanh Hoàng nhìn Long Vực, khuôn mặt quen thuộc lại mang biểu tình xa lạ, nàng thấy rất quái dị: “Ngươi có thể để hấn trở về sao?”

Long Vực gật đầu: “Rời khỏi nơi này, không tới hai ngày hấn sẽ trở về!”

Thiên Thanh Hoàng biết hiện tại cho dù nàng không tin hấn cũng không thể hủy cơ thể Hiên Viên Tuyết, quay đầu nhìn khoảng không trước mắt: “Nếu ngươi đã biết nơi này là đâu thì nhanh tìm cửa ra đi.”

Biết hấn không phải Hiên Viên Tuyết, khẩu khí của nàng cũng không còn khách khí, trong lòng Long Vực không biết có tư vị gì: “Đi thôi!” Tiến lên muốn nắm tay Thiên Thanh Hoàng, lại bị nàng lập tức tránh thoát: “Ngươi không phải hấn!”

Ngươi không phải hấn! Bốn chữ này khiến tâm Long Vực rơi vào đáy cốc, rõ ràng là một người, nhưng mà...

Long Vực thu tay cầm quyền, cứng ngắc thân mình đi về phía trước, khi tới giữa đại điện, tay hấn đột nhiên đánh vào không trung, nhất thời có thể thấy rõ không khí dao động, sau đó tay hấn đập vào nhau, Thiên Thanh Hoàng như nghe được một tiếng hét thảm, toàn bộ địa phương nhất thời ám xuống,

ánh sáng duy nhất trong bóng đêm là ở trên tay Long Vực, một vòng lửa óanh bạch!

Long Vực dùng chỉ hỏa linh hồn chiếu sáng, xoay người đi tới một bên, thanh âm lạnh như băng: “Đi thôi!”

Thiên Thanh Hoàng biết hấn tức giận, nhưng có thể cảm giác được hấn không có ác ý, chỉ là nghĩ đến việc hấn ở trong cơ thể Hiên Viên Tuyệt nên không thoải mái, tuy rằng hấn nói bọn họ là cùng một người...

Vì có Long Vực nên trận pháp nhanh chóng được hóa giải, Thiên Thanh Hoàng chỉ cần đi theo sau hấn là được.

Ở nơi cuối cùng là một đại điện rộng lớn, hai mặt đặt rất nhiều kiếm, kiếm quang sáng ngời đâm vào mắt; mà ở giữa đại điện là một cái hòm rộng hơn hai thước, bên trên có điêu khắc kiếm văn cùng rất nhiều văn tự cổ xưa. Những chữ này Thiên Thanh Hoàng cũng không biết, nhưng nàng có thể khẳng định bên trong là thần khí! Bởi vì cái hòm kia đột nhiên phát từ quang mãnh liệt, một đạo vàng sáng tàn ra ngoài rồi tiêu thất.

Long Vực muốn mở nó ra nhưng bị Thiên Thanh Hoàng ngăn cản: “Đừng mở, chúng ta mang nó ra ngoài!” Kiếm Kha gia gia đã nói Kiếm Trùng không chịu nổi trận đại nạn này, mà nàng cũng không muốn gây rắc rối cho Kiếm Trùng.

Long Vực nghe vậy lập tức vung tay lên, cái hòm trước mặt liền không thấy, Thiên Thanh Hoàng biết hấn đã cắt đi nên cũng không nói nhiều, hai người cùng nhau đi ra ngoài, giờ nàng muốn về hoàng cung...

“Đi thôi!” Long Vực vốn muốn nắm tay Thiên Thanh Hoàng, nhưng mới vươn ra đã nháy mắt bị hấn đánh chết ngăn cản, Hoàng Nhi đang bài xích hấn, hấn không thể làm nàng càng chán ghét mình.

“Ừ.” Thiên Thanh Hoàng gật đầu.

Ở bên ngoài cấm địa Kiếm Trùng, Kiếm Kha thấy vàng sáng màu tím kia đã biến mất, trên mặt không có chút biểu tình, nàng làm được, nàng không lập tức mở ra quả thật đã tránh cho Kiếm Trùng đại nạn, nhưng lại đưa một đại nạn khác tới đại lục... Thiên hạ yên bình này rất cực sắp loạn rồi!

Kiểm Linh tiểu kịch trường:

“Người đâu! Thả ta ra ngoài! Hỗn đản...” Kiếm Linh không ngừng đập cửa kêu gào, từ sau khi nàng trở về đã lập tức bị phụ thân không lưu tình nhốt vào đây.

Tuy đây không phải lần đầu tiên nhưng vẫn làm cho người ta khó chịu a! “Thả ta ra ngoài! Sư huynh... Ô ô...”

Vốn tưởng dẫn theo tỷ tỷ trở về kết quả sẽ tốt hơn chút, vậy mà tỷ tỷ không biết đi từ khi nào, bỏ nàng ở đây một mình, ngay cả Kiếm Vũ cũng không thấy đến, nàng rất đau lòng a.

Mà Kiếm Linh thần kinh thô sơ căn bản không biết, có một nam tử vì dung túng nàng mà thay nàng nhận mọi trừng phạt...

“Ba ba ba...” Mặt trời chói chan chiếu vào đại địa, một nam tử áo xanh quỳ gối trên đá, một lão nhân cầm trong tay cây mã tiên liên tiếp đánh trên người hấn, quần áo sau lưng đã đầm đìa máu tươi, hai mắt nhắm chặt, gân xanh nổi lên nhưng không nghe thấy một tiếng than nhẹ.

“Hỗn đản, sao ta lại có một đồ đệ như ngươi chứ, ngươi có biết Kiếm Linh đối với Kiếm Trùng quan trọng như thế nào không? Nó là tiểu thư! Là chủ tử của ngươi! Ta để ngươi ở bên cạnh nó là để ngươi coi chừng không cho nó chạy lung tung, vậy mà nghiệt đồ ngươi lại dám một mình mang tiểu thư đi ngoài Kiếm Trùng! Ta dạy ngươi bao thứ như vậy ngươi rốt cuộc có nghe không!” Lão nhân chỉ vào Kiếm Vũ, hai mắt trừng trừng, có thể thấy đang rất giận.

Kiểm Vũ nghe ông nói cũng không dao động cảm xúc quá lớn, cho dù trên người rất đau nhưng chỉ cần nghĩ tới người kia, hấn sẽ thấy yên ổn... Hiện tại nàng hấn nhất định đang ở trong phòng cái lộn rồi trách hấn không tới thả nàng ra đi...

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 37

“Hoàng Nhi!” Long Vực nhìn không được lên tiếng, từ Kiếm Trùng đi ra đã được nửa đường, vậy mà Thiên Thanh Hoàng chỉ lo đi đường mà không muốn nói chuyện với hấn, khiến hấn không biết nên giận hay nên như thế nào.

Thiên Thanh Hoàng đi phía trước bỗng dừng bước nhưng không xoay người, thanh âm lạnh băng không cảm tình: “Ngươi không phải hấn, cho dù các ngươi có cùng linh hồn ngươi vẫn không phải hấn!” Nàng yêu Hiên Viên Tuyệt kia, chỉ một mình hấn.

“Nàng...” Long Vực bị lời nói của Thiên Thanh Hoàng làm tổn thương. Vì sao lại như vậy?

“Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng cũng biết mình làm hấn khổ sở, nhưng nàng không muốn nghĩ nhiều.

“Hoàng Nhi!” Long Vực thở dài một tiếng, trên tay hiện lên tử quang, một đạo ánh sáng tử kim đánh vào trong cơ thể Thiên Thanh Hoàng làm nàng chấn động, sau đó dần ngã xuống.

Long Vực đón lấy cơ thể Thiên Thanh Hoàng, quyến luyến và si mê nhìn nàng, càng nhiều hơn là đau lòng: “Hoàng Nhi! Mười vạn năm thiên địa vạn vật luân hồi chuyển kiếp chúng ta mới có thể gặp lại lần nữa, vậy mà vì sao nàng lại tuyệt tình với ta như vậy? Nàng có thể lấy được đót thể chi diễm lần nữa, nhưng sao không cách nào có lại cảm tình với ta? Có lẽ nàng có, nhưng là với một linh hồn khác của ta...”

Long Vực đưa tay đặt lên ngực, tử quang hiện lên, Long Vực bóc cái gì đó ra, sau đó bỏ vào trong lòng Thiên Thanh Hoàng, làm xong này hết thấy, Long Vực đã đầm đìa mồ hôi, quyến luyến hôn lên má nàng: “Đây là trí nhớ của ta, ta hi vọng nó có thể khiến nàng nhớ ra ta. Ta sẽ trả hấn lại cho nàng, nhưng đợi tới khi chúng ta dung hợp một lần nữa, ta hy vọng có thể chân chính ôm nàng...”

Long Vực nói xong liền ngã xuống, lập tức hồng quang hiện lên, hồ ly như lửa chạy ra khỏi cơ thể Hiên Viên Tuyết. Nó nhìn Hiên Viên Tuyết một cái, lại nhìn Thiên Thanh Hoàng một cái, cuối cùng vẫn chui vào cơ thể Thiên Thanh Hoàng.

Người ngã xuống bên cạnh Thiên Thanh Hoàng dần mở mắt ra, trợn mắt một cái một đạo ánh sáng sắc lạnh hiện lên, lúc nhìn Thiên Thanh Hoàng lại trở nên mềm mại, nếu như Thiên Thanh Hoàng còn tỉnh thì khẳng định có thể nhận ra hấn là Hiên Viên Tuyết!

Một ít trí nhớ hiện lên trong đầu, hấn hơi câu môi, hấn biết trong cơ thể của mình còn một hồn phách khác, hơn nữa hấn cũng không bài xích ‘hấn’ tồn tại, bởi vì bọn họ vốn là nhất thể; đột nhiên bị áp chế là việc hấn không ngờ tới, nhưng nhìn Hoàng Nhi tách bạch phân chia rõ ràng như vậy thì không biết vì sao đáp án này khiến hấn rất vừa lòng. Dù sao ‘hấn’ là hấn nhưng ý thức không phải của hấn.

“Hoàng Nhi của ta!” Hôn lên mặt Thiên Thanh Hoàng một cái, Hiên Viên Tuyết mới ôm nàng đi về phía ánh chiều tà...

Thiên Thanh Hoàng cảm giác như mình đang mơ, mơ một giấc mơ rất dài rất dài... nàng mơ thấy một con rồng màu xanh rất lớn có cừu trào, vẩy xanh lóe ra ánh sáng u u sáng bóng đánh sâu vào thị giác, long thể khổng lồ khiến người ta có cảm giác như áp đỉnh Thái Sơn. Bỗng nhiên thanh long biến thành một nam tử; chuẩn xác mà nói là một nam tử có bộ dáng giống như đúc với Hiên Viên Tuyết, đồng dạng thích hắc y, đồng dạng khuôn mặt hàn băng, nhưng nàng vẫn biết hấn không phải Hiên Viên Tuyết!

Sau đó nam tử kia đột nhiên biến mất, một đạo ánh lửa lóe lên từ phía chân trời, ở giữa là phượng hoàng toàn thân vàng chói mắt được hỏa diễm bao phủ; Phượng Hoàng chạm chân xuống đất, lập tức biến thành nữ tử hoàng y mang khuôn mặt giống Thiên Thanh Hoàng.

Thiên Thanh Hoàng ngây ngẩn nhìn người trước mắt, ngay cả mi gian trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng không khác biệt!

Hình ảnh vận vẹo, hồ ly lửa đỏ bỗng từ đâu xuất hiện, chuẩn xác nhảy vào lòng nữ tử kia, sau đó hỏa hồ ly không ngừng cọ cọ trên bụng nàng, mặt dày nhưng vô cùng thân thiết.

Tiểu tử kia...? Thiên Thanh Hoàng nghi hoặc nhìn hồ ly, bỗng nhiên thấy hình như có chút giống người nào đó... Rồng có thể biến thành người, Phượng Hoàng có thể biến thành người, vậy hồ ly kia hấn cũng có thể đi? Rồng giống Hiên Viên Tuyết, Phượng Hoàng giống nàng, như vậy hồ ly...

Hồ ly? Hoa Úc? Thiên Thanh Hoàng trước mắt sáng ngời, mà ý nghĩ của nàng cũng rất nhanh được chứng thật, bởi vì xung quanh nữ tử kia chợt lóe hồng quang, Hỏa Hồ biến mất, thay vào đó là một nam tử hồng y xinh đẹp, người nọ quả thực rất giống Hoa Úc, hấn lấy lòng nhìn nữ tử, một tay xấu xa ôm thắt lưng nàng, sau đó dưới hai ánh mắt xem thường nhanh chóng tránh đi.

Thiên Thanh Hoàng nhìn vậy rất muốn cười, quả nhiên không hồ là Hoa yêu nghiệt! Mà cánh môi mở ra kia, chính là nói hai chữ nàng quen thuộc nhất, Hoàng Nhi!

Còn chưa để Thiên Thanh Hoàng nghĩ nhiều, đầu nàng bỗng mê muội, khi ổn định lại thì nàng đang ở trên mây, phía trước là tiểu đảo huyền phù giữa trời, ở giữa chỉ duy nhất có một cái hồ nhỏ.

“Rầm rầm...” Trên trời bỗng vang lên tiếng nổ, hai thân ảnh dây dưa đi xuống, một là rồng một là hồ ly.

“Long Vực, đồ hỗn đản, nguoi dám hủy trong sạch của Hoàng Nhi!” Trong miệng hồ ly phát ra tiếng người, tuy xa nhưng đủ để nàng nghe.

Con rồng lớn quét đuôi qua, tấn phóng long uy: “Hỏa mị, nguoi tưởng ta không biết nguoi có tâm tư gì sao? Ta và Hoàng Nhi thật tình yêu nhau, liên quan gì tới nguoi?”

“Hỗn đản, Hoàng Nhi là của ta!” Hỏa Hồ cũng không cam yếu thế, cái đuôi biến dài cuốn lấy long vĩ, sau đó vung vào hồ nước.

“Hóa Thần trì!” Hỏa Hồ kinh ngạc muốn kéo hấn lại nhưng trong nháy mắt, một cột kim sắc bỗng từ trên cao chiếu xuống, đánh cả con rồng lớn và hấn không phòng bị vào sâu trong hồ. Thiên Thanh Hoàng thấy hai người kia gãy dựa muốn đi ra, nhưng thân thể đã ngấm nước, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân mình dần dần biến mất.

Một tiếng phượng minh vang lên, ánh lửa quán quanh, thân ảnh màu vàng nhanh chóng xuất hiện bên hồ nước, nàng nhìn hai người đã sắp chìm bên dưới, về mặt bị thống xoay nguoi hóa thành Phượng Hoàng, ngửa đầu phun hỏa diễm vào trong hồ.

Hỏa diễm lớn mạnh chạm vào mặt nước, dùng mắt thường cũng có thể thấy nước trong hồ dần biến mất, đợi nước hồ cạn bớt, Phượng Hoàng vô lực cúi

đầu biến thành hình người. Tuy nàng rất mệt nhưng vẫn cố chống đỡ nhảy vào bên trong, nhìn mấy đám linh hồn màu trắng phiêu phù trong không trung, nàng nở nụ cười, nhưng trong mắt cũng mang theo kiên quyết! Thu linh hồn vào trong lòng, lại hóa thành Phụng Hoàng, kêu lên một tiếng phụng minh, Phụng Hoàng bay thẳng tới cửa thiên, khi tới chỗ cao nhất lại nhanh chóng quay ngược xuống, có người muốn ngăn cản, nhưng nàng kiên quyết không để ai lại gần, xuyên qua một đồng người lao xuống Vân Tiêu, cuối cùng biến mất không thấy...

Thiên Thanh Hoàng đứng nhìn mà cảm giác trái tim như bị bóp mạnh, loại đau đớn tê tâm cùng kiên quyết liều chết này... rất quen thuộc.

Xem xong tất cả, Thiên Thanh Hoàng mê mang tự hỏi, rốt cuộc nàng là ai? Vì sao nàng lại thấy mấy thứ này? Vì sao bọn họ lại giống Hiên Viên Tuyết, Hoa Úc và nàng? Phụng Hoàng, Long, hồ ly, rốt cuộc là cái gì? Thiên Thanh Hoàng càng nghĩ càng mông lung, không rõ bất kể cái gì, cuối cùng trước mắt lại tối sầm, mất đi ý thức lần nữa...

Khi Thiên Thanh Hoàng tỉnh lại, mở mắt ra là thấy đỉnh giường màu vàng cùng mùi hương quen thuộc, nàng biết nàng đã hồi cung!

“Tiểu thư! Người tỉnh rồi!” Hoan Hỷ thấy Thiên Thanh Hoàng mở mắt, lập tức kích động chạy tới.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên nhớ hình như tên kia làm cái gì đó với nàng, sau đó nàng mới ngất xỉu.

“Đây là ngày thứ hai sau khi cô gia ôm tiểu thư về, lúc nhìn tiểu thư hôn mê, chúng ta thiếu chút nữa bị hù sợ a, ô ô...” Hoan Hỷ nhào vào lòng Thiên Thanh Hoàng âm ỉ.

“Được rồi! Ta không sao!” Thiên Thanh Hoàng xoa đầu Hoan Hỷ, đột nhiên cảm thấy như vậy mới chân thật, khi này trong mơ nàng làm người ngoài cuộc, mọi thứ đều mơ hồ, nhưng hiện tại nàng nghĩ dù có thế nào cũng không liên quan tới nàng, nàng chỉ biết nàng là Thiên Thanh Hoàng, là hoàng hậu Tây Hạ, là tiểu thư của nhà đầu khố như núi đồ này!

“Hắn đâu rồi?” Thiên Thanh Hoàng nhớ tới tên đầu sỏ làm nàng mê man, trong lòng buồn bực xem hắn có đem Hiên Viên Tuyết trở về không.

“Tiểu thư nói tới cô gia sao? Cô gia đang ở ngự thư phòng, vừa mới đi không lâu, nghe nói là bàn chuyện biên quan với các tướng quân!” Hoan Hỷ mặt mày nước mắt nói, cầm chặt tay Thiên Thanh Hoàng không buông.

“Đi thôi! Chúng ta đi xem!” Thiên Thanh Hoàng muốn đứng dậy, Hoan Hỷ lập tức đứng lên, đặt giấy trước mặt nàng.

Hoan Hỷ mặc quần áo cho Thiên Thanh Hoàng rồi giúp nàng rửa mặt. Trong quá trình, Thiên Thanh Hoàng nhìn qua đại diện một lần mới phát hiện từ đầu tới giờ nàng không thấy Phù Linh đâu: “Phù Linh đâu rồi?”

“Nàng theo Mạc thúc đi học quản lý rồi, lần trước tiểu thư đem mấy thứ kia giao cho nàng, nàng học rất nghiêm túc a!” Hoan Hỷ nói.

Thiên Thanh Hoàng cười khẽ, cũng không nói nhiều: “Đi thôi! Đi ngự thư phòng!”

“Hoàng Thượng, từ lúc phát hiện Đông Hán đóng quân thần đã an bài xong, chỉ cần khai chiến, thần sẽ dẫn đầu lĩnh binh xuất chinh...”

Từ xa đã nghe thấy tiếng trung khí của Chung Hách tướng quân, Thiên Thanh Hoàng cười nhẹ để An công công đẩy cửa điện. Nghe tiếng, người ở bên trong quay đầu ra nhìn, người ngồi trên cao cũng kinh hi ngẩn đầu, mâu trung vui mừng không che giấu. Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy người mình to vương trong lòng, huyền tâm nhất thời yên tâm, hắn là Hiên Viên Tuyết!

Hắn là Hiên Viên Tuyết! Phát hiện này làm nàng vui mừng, cũng không quản nơi này còn đại thần, cũng không quản nơi này đang nghị luận quốc gia đại sự, nàng chỉ biết hiện tại nàng muốn ôm hắn!

“Tuyệt!” Thiên Thanh Hoàng nhẹ nói một tiếng, nâng bước chân đi về phía Hiên Viên Tuyết, y đàn màu trắng như điệp tung bay, dung nhan tuyệt mỹ nhẹ nhàng mỉm cười, sáng ngời hơn dương quang bên ngoài.

Thấy Thiên Thanh Hoàng chạy tới, Hiên Viên Tuyết vô cùng kích động mở hai tay đợi nàng, hai người gắt gao ôm chặt nhau, hai khuôn mặt lạnh lùng cùng ngập ý cười.

Thiên Thanh Hoàng không phải người cảm tính như vậy, bình thường cũng không bao giờ có những hành động lớn mật, nhưng lúc này nàng đang bàng hoàng bất an nên mới lần đầu tiên làm chuyện điên cuồng như thế. Nàng không quan tâm người khác thấy thế nào, nàng chỉ biết nàng cần hắn ôm, muốn ôm hắn, như vậy đủ rồi!

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết kéo người Thiên Thanh Hoàng lại gần như muốn dung tiến cơ thể của nàng vào mình.

“Ừ! Ta ở đây!” Thiên Thanh Hoàng tựa đầu vào ngực Hiên Viên Tuyết nghe tiếng tim hắn đập, độ cong bên môi không thể hạ xuống.

“Khụ khụ, hoàng thượng, hoàng hậu nương nương!” Chung Hách nghẹn nét mặt già nua khụ hai tiếng nhắc nhở hai người.

Quả nhiên, Hiên Viên Tuyết vừa phục hồi tinh thần lập tức đen mặt, ôn hòa biến thành lãnh khí; ánh mắt lạnh buốt đảo qua mọi người, sau đó ôm Thiên Thanh Hoàng nháy mắt biến mất.

“Chung tướng quân, người vừa nãy thật sự là hoàng hậu nương nương?” Hồi lâu sau mới có quan viên hồi phục tinh thần không xác định hỏi, tựa hồ vẫn còn rung động.

Chung Hách tức giận trừng mắt: “Hiện tại khắp thiên hạ đều biết hoàng hậu Tây Hạ là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vậy mà ngươi còn hỏi bản tướng quân vấn đề ngu ngốc như vậy sao!”

“Ách?” Quan viên kia ngượng ngùng sờ mũi, đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy, đương nhiên là bị dọa rồi, sao tướng quân lại phát cáu a?!

“Được rồi! Tất cả về đi, nhớ giữ mồm miệng cho tốt! Hoàng hậu không phải là người có thể nghị luận!” Chung Hách lưu lại một câu rồi ngẩng đầu cất bước rời đi, lời hắn nói cũng không phải đùa, muốn biết hậu quả thế nào thì có gan thử rồi biết.

“Hoàng Nhi!” Trên long sàng rộng lớn ở Bàn Long điện, Hiền Viên Tuyết ôm Thiên Thanh Hoàng nằm bên trên, tuy rằng tư thế này có chút khó chịu, nhưng không ai muốn buông tay.

“Tuyệt!” Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu nhìn hắn, lần đầu tiên cảm thấy một cái ôm cũng có thể khiến nàng nhớ nhung đến vậy.

Thiên Thanh Hoàng hơi ngẩng đầu, dung nhan tuyệt mỹ triển lộ trước mặt hắn, con ngươi lạnh lùng không che giấu tình ý, nhìn xuống theo cảm nàng đến chỗ tốt đẹp kia, Hiền Viên Tuyết thấy miệng lưỡi khô khan, mà Thiên Thanh Hoàng bỗng hơi mở cánh môi chậm lên dục hỏa trong lòng hắn. Hiền Viên Tuyết lập tức cúi đầu hướng phước lại.

Tướng hợp, giao triền, tứ lược, hấp doãn, đoạt lấy, hô hấp của Hiền Viên Tuyết dần dần tăng thêm, mà thần trí của Thiên Thanh Hoàng cũng dần xa rời; Hiền Viên Tuyết hôn lên trán nàng, mũi, hai má trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo, sau đó dọc một đường đi xuống...

Đã có kinh nghiệm từ vài lần trước, Hiền Viên Tuyết cởi quần áo rất thuận tay, vài động tác đã cởi sạch quần áo của Thiên Thanh Hoàng, khi ánh mắt hắn chạm đến đến ngọc thể phiếm hồng kia, hạ phúc như sắp nổ tung.

Nhanh chóng tự cởi quần áo, áp chặt cơ thể xích lửa lên người nàng, độ ẩm thoải mái làm hai người đều không nhịn được cúi đầu rên rỉ.

“Ừm!” Tay Hiền Viên Tuyết không ngừng đốt lửa trên người Thiên Thanh Hoàng, tay hắn chạm đến đâu cũng như hỏa thiêu, khó chịu nhưng rất khát vọng.

“Ngô!” Hiền Viên Tuyết hôn cánh môi huyết sắc làm cơ thể hai người không ngừng gần sát, mà bàn tay to cũng không dừng lại, vuốt ve toàn thân Thiên Thanh Hoàng để nàng quen thuộc cảm giác với hắn, sau đó hoá mềm.

Hiền Viên Tuyết cúi đầu hôn lên toàn thân nàng, không buông tha một chỗ tốt đẹp nào, hết sức khiêu khích khiến nàng dục hỏa thiêu đốt. Hiền Viên Tuyết chinh lại tư thế cạ sát, con ngươi nóng bỏng nhìn Thiên Thanh Hoàng, tuy hắn đã biết đáp án, nhưng hắn vẫn muốn chính tai nghe nàng nói. Hiền Viên Tuyết cúi người mị hoặc bên tai nàng: “Hoàng Nhi, nàng nguyện ý giao bản thân cho ta không?”

Lý trí của Thiên Thanh Hoàng đã bị thiêu đốt hầu như không còn, nghe Hiền Viên Tuyết nói vậy cũng chỉ mơ hồ gật đầu: “Ta nguyện ý!”

Ba chữ này đối Hiền Viên Tuyết mà nói không thể nghi ngờ là vô cùng động lòng: “Hoàng Nhi! Ta yêu nàng!” Dứt lời liền động thân một cái tiến vào!

“A!” Thiên Thanh Hoàng đau xót không tự chủ kêu lên, hơi thanh tỉnh hai phần, nhưng nàng cũng biết lần đầu tiên nên vậy. Không đợi Thiên Thanh Hoàng phản ứng tiếp theo, Hiền Viên Tuyết đã bắt đầu vận động trên người nàng, từng đợt khoái cảm đánh úp cắn nuốt lý trí của nàng.

Thiên Thanh Hoàng như đặt mình trong mây, bị hắn đẩy lên cao rồi lại kéo ngã xuống, động tác lặp lại như thế làm nàng có cảm giác muốn sa vào; hai thân thể nóng bỏng không có khe hở kết hợp, trình diễn một hồi kích tình như lửa...

Ánh sáng ban mai chiếu vào đại điện, Hiền Viên Tuyết mở mắt đầu tiên, tối hôm qua ngủ sớm nên hiện tại tất nhiên tỉnh sớm, nhìn sắc trời biết còn cách giờ lâm triều một đoạn thời gian; Hiền Viên Tuyết nhìn thiên hạ trong lòng, da thịt ấm áp dán vào da thịt hắn, gối đầu lên đầu vai hắn, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp nhẹ nhàng, cánh môi phớt hồng hơi mở ra như lời mời vô động, vì thế... vị hoàng đế trần đầy tinh thần lại lần nữa hóa sỏi...

Một phen ** sau, hoàng đế đại nhân dưới ánh mắt ai oán của hoàng hậu nương nương xuống giường lâm triều sớm!

“Tê...” Thiên Thanh Hoàng nằm trên giường, cảm giác đau nhức làm nàng muốn mắng chửi người, Hiền Viên Tuyết chết tiệt dám lợi dụng lúc nàng chưa tỉnh bắt nạt nàng, hại xương sống và thắt lưng nàng muốn đứt đoạn.

“Ba!” Thiên Thanh Hoàng đánh một quyền lên mép giường, Hoan Hỷ vừa bước chân vào sợ hãi chạy vội tới: “Tiểu thư! Ngươi có khỏe không?”

Thiên Thanh Hoàng cá giận: “Không, một chút cũng không!”

“Ha ha!” Hoan Hỷ che miệng cười trộm: “Tiểu thư hờn đối với hoàng thượng sao?”

“Không!” Thiên Thanh Hoàng nghiêng đầu, bất quá lời này chính nàng cũng không tin; đợi Hoan Hỷ giúp nàng tắm rửa chải đầu xong, Thiên Thanh Hoàng lại trở về nằm trên giường, không phải nàng lười, mà giờ thắt lưng của nàng rất khó chịu, động một chút liền khó chịu, nằm trên giường vẫn thoải mái hơn.

“Tham kiến hoàng thượng!” Bên ngoài truyền đến tiếng cung nữ, Thiên Thanh Hoàng nhăn mày, tùy tiện lấy một quyển sách lật xem, không để ý tới người đến.

“Hoàng Nhi!” Hiền Viên Tuyết thấy nàng cái dạng này liền biết nàng vẫn còn vì chuyện hồi sáng mà tức giận, cố gắng bình phục tâm tình lại gần, tuy hẳn rất vui, nhưng không thể biểu hiện trước mặt Hoàng Nhi, bằng không rất thảm a!

Hừ! Thiên Thanh Hoàng quay đầu, không cho phép mình để ý đến hắn!

Hiền Viên Tuyết nhìn sách trong tay Thiên Thanh Hoàng, về mặt ái muội: “Hoàng Nhi là đối với vi phu tối qua không hài lòng sao?”

Cái gì? Thiên Thanh Hoàng sững sốt, lúc này mới phát hiện thứ nàng tùy ý cầm cư nhiên là một quyển đồng cung đồ! Lại nghĩ bây giờ không phải ở Bàn Long điện sao? Như thế nào cũng có mấy thứ này?

“Hoàng Nhi, nàng không chuyên tâm!” Hiền Viên Tuyết lấy quyển sách trên tay nàng xuống dưới.

“...” Thiên Thanh Hoàng nghiêng người không thèm để ý, gờ lưng nàng vẫn còn đau nhức nhắc nhở chuyện tốt hẳn lắm đây!

“Hoàng Nhi!” Hiền Viên Tuyết bắt đầu đi xóc lên chần, hai tay từ sau lưng ôm eo nàng, bắt đầu nhẹ nhàng mát xa. Mà Thiên Thanh Hoàng ban đầu còn cảm thấy đau nhức, dần dần cũng thoải mái hơn nhiều, Hiền Viên Tuyết là người tập võ, rất biết rõ về huyệt vị, hơn nữa tay hắn dày rộng hữu lực, mát xa thật đúng chỗ. Thiên Thanh Hoàng từ nghiêng người ngủ không biết nằm sắp hưởng phúc vụ từ bao giờ.

Hiền Viên Tuyết thấy nàng vẻ mặt thư thái hơn mới mở miệng: “Hoàng Nhi có bằng lòng xử lý chuyện triều chính với ta không?”

Thiên Thanh Hoàng vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở to mắt: “Sao đột nhiên lại nói cái này?”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 38

Hiền Viên Tuyết tiếp tục mát xa, nhìn Thiên Thanh Hoàng nói: “Tình hình biên quan rất căng thẳng, làm hoàng đế, ta có khả năng phải nư giả thân chinh, bởi vậy ta cần một người ổn định đại cục, võ tướng gần như đi hết, quan văn không đủ thực lực, ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn chỉ có Hoàng Nhi!”

“Cần ta tiếp xúc dần sao?” Tuy Thiên Thanh Hoàng không muốn chạm vào chính sự, nhưng ai bảo phu quân của nàng là hoàng đế đâu, cho nên cố mà làm đi!

“Giờ tiếp nhận thì đến lúc đó sẽ không vất vả, hơn nữa việc gì cũng cần một quá trình, giờ đi cùng ta vào triều trước, đợi sau khi ta nư giả thân chinh thì mới có thể danh chính ngôn thuận vào triều, cũng trấn áp được đám người kia!” Hiền Viên Tuyết nghiêm túc nói.

“Được!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu, việc Hiền Viên Tuyết lo lắng không thừa, nàng chỉ cần nghe theo là được.

Nghe thấy đáp án quyết đoán rõ ràng của nàng, Hiền Viên Tuyết nao nao, bất quá lập tức vui mừng ôm nàng vào trong lòng: “Hoàng Nhi, gặp nàng là may mắn nhất của đời ta!”

Thiên Thanh Hoàng nhú mày: “Câu trả lời ta đã nói rồi, ta luôn nghĩ chàng là người rất may mắn!”

“Ha ha!”

Nói xong chuyện chính, Hiền Viên Tuyết tiếp tục động tác trên tay, ánh mắt vẫn dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Thanh Hoàng, biểu tình hường thụ làm tâm tư hắn rung động...

Thiên Thanh Hoàng nằm sắp người hưởng thụ sự phục vụ của hoàng đế đại nhân, nhưng ngay khi nàng thoải mái sắp ngủ lại đột nhiên cảm giác có một đôi bàn tay bắt đầu hạnh kiểm xấu chu du trên cơ thể nàng, thậm chí cuối cùng còn chui vào trong quần áo, rốt cục khi đại chương đụng tới da thịt bên hông muốn hướng lên trên, nàng lập tức đè lại, mở hai mắt tức giận nhìn Hiền Viên Tuyết: “Tuyệt, đủ rồi!”

“Không đủ!” Hiền Viên Tuyết tựa đầu lên lưng Thiên Thanh Hoàng, tay kia tiếp tục vuốt ve trên lưng làm nàng run rẩy một trận. Hiền Viên Tuyết không tính buông tha cho nàng, tay bị cầm khéo tránh thoát, chạy theo da thịt mềm nhẵn chậm rãi di động về phía trước, bạc môi hơi mở ra, thanh âm êm nhẹ động lòng: “Bao năm qua ta không đụng tới nữ nhân nào, mà nay hương vị của Hoàng Nhi lại là tốt đẹp như vậy, ta làm sao có thể đủ đây?”

Thiên Thanh Hoàng sững sốt, bất khả tư nghị nhìn Hiền Viên Tuyết: “Thật sự là lần đầu tiên?”

Lời của Thiên Thanh Hoàng làm động tác của Hiền Viên Tuyết hơi dừng một chút, con ngươi nheo lại hiện lên nguy hiểm: “Hoàng Nhi không nhớ?”

Thiên Thanh Hoàng mờ mịt: “Ta không nhớ cái gì?”

“Tốt lắm!” Hiền Viên Tuyết nheo mắt tà tiếu: “Hoàng Nhi không nhớ thì ta đây nhắc lại vậy, lần này có thể nhớ kỹ rồi chứ!” Dứt lời, Hiền Viên Tuyết

trực tiếp nhào lên người Thiên Thanh Hoàng, vung tay mấy cái đã cởi hết quần áo trên người nàng...

Nằm dưới thừa nhận đòn đấm va chạm của hắn, trong mơ màng, Thiên Thanh Hoàng bỗng nhớ tới đêm động phòng hoa chúc nàng có hỏi Hiên Viên Tuyệt một vấn đề như vậy, hắn trả lời, ‘Nàng là đầu tiên, cũng là duy nhất!’ Nhưng đợi nàng nghĩ tới đây thì đã bị hắn ăn sạch sẽ, cuối cùng chỉ có thể tựa vào hắn nặng nề ngủ...

Edit: Hàn Băng + Trang Phạm

Sáng hôm sau:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Hoàng hậu trí tuệ cơ trí, lãnh đạo có cách, từ hôm nay trở đi Đế hậu đồng đường, cộng đồng chương quản, văn võ bá quan tận tâm hiệp trợ hoàng hậu, trái lệnh, trái!” An công công kích động đọc thánh chỉ, sau đó lui từng bước, vung phát trần: “Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Dứt lời, văn võ bá quan lập tức quỳ xuống: “Hoàng thượng vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế!”

Hiên Viên Tuyệt vẫn một thân long bào màu đen, đầu đội kim quan mặc sắc, khuôn mặt lạnh lùng, vô cùng khí phách, phía sau hắn là Thiên Thanh Hoàng mặc chính trang màu đen, tóc vén cao, dung nhan tuyệt mỹ thoát đi dương quang, khuôn mặt vô cảm, hai mắt lạnh lùng, nhìn qua rất xứng với Hiên Viên Tuyệt.

Hiên Viên Tuyệt nắm tay Thiên Thanh Hoàng cùng ngồi lên long ý rồi mới nói: “Bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng!”

“Các vị ái khanh có ý kiến gì với thánh chỉ của trẫm không?” Hiên Viên Tuyệt lạnh lùng nâng mâu, động tác tùy ý cũng khiến người ta phải cẩn thận, lại quỳ xuống: “Cần tuân thánh dụ!” Hiên Viên Tuyệt đã nói trái lệnh đem chém, tấm gương phía trước rất nhiều, bọn họ nào dám nói thêm cái gì.

Hiên Viên Tuyệt tất nhiên biết tâm tư của bọn họ, trực tiếp nói chính sự: “Có việc gì thì nói đi!”

Thiên Thanh Hoàng lẳng lặng ngồi bên Hiên Viên Tuyệt không nói một câu, nàng nhìn người dưới đất rồi lại nhìn Hiên Viên Tuyệt. Thế gian này nói không sai, chỉ có khí phách này của hắn mới xứng với hai chữ “Đế vương”!

“Hoàng thượng! Chuyện thiết lập học đường thần muốn nhanh chóng đốc thúc, đầu tiên là bắt đầu ở kinh thành rồi mở rộng, thần tin nhất định sẽ có rất nhiều hàn môn đệ tử đứng được báo danh, mà chuyện khoa khảo thần cũng đã biên soạn đề năm nay tiến hành khoa khảo lần đầu, chọn ra nhân tài trúng tuyển, thành lập học viện chuyên môn quản lý cùng cơ cấu khoa khảo.”

Nghe giọng nói có chút quen, Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn lại, người mặc quan phục tam phẩm màu xanh kia không phải Lý Lương sao!

“Ừ!” Hiên Viên Tuyệt khẽ gật đầu, hắn rất tán thành với việc này, điều Lý Lương nói ban nãy là được hắn phê chuẩn và ý bảo.

Hiên Viên Tuyệt vừa dứt lời, một quan viên chức cấp cao hơn liền đứng ra: “Khởi bẩm hoàng thượng, trước đó vài ngày Lý Thị Lang đã lược thuật với hộ bộ ba mươi vạn lượng bạc làm kinh phí dựng học đường, nhưng bây giờ chiến sự biên quan hết sức căng thẳng, quốc khố cần phải cân trọng, thần cho rằng nên tạm dừng việc thành lập học đường, đợi chiến tranh chấm dứt khởi công cũng không muộn!”

“Thượng thư đại nhân nói sai rồi!” Lý Lương lập tức phản bác: “Quốc gia gặp nạn, dùng người tận lực, chọn nhân tài bộ pháp càng không thể ngừng. Một sự thay đổi mới cần nhất là thời gian, nếu thực thi bây giờ thì còn có thể ra đối sách, nhưng nếu hoãn lại mà chẳng may chiến tranh kéo dài không kỳ hạn thì sẽ phải đợi tới ngày tháng năm nào?”

“Nếu Lý Thị Lang đã nói vậy thì tất cả cũng do lão phu đã lo quá rồi, nhưng nếu kinh phí không đủ thì có phải sẽ do Lý Thị Lang bù vào không?” Hộ bộ thượng thư cũng không nhượng, trực tiếp bắt bẻ.

“Nhân tài quốc gia tất không thể thiếu, chọn lựa nhân tài, khai sáng khoa cử không liên quan tới chiến tranh!”

“Một khi chiến tranh nổ ra, dân chúng trôi giạt khắp nơi, cuộc sống khó khăn, ai còn quan tâm đọc sách hay không đọc sách?”

“Gian khổ học tập mười năm, đọc sách không phải một sớm một chiều là thành, cho dù chiến tranh có kéo dài bao lâu cũng không thể khiến người ta bỏ đọc sách!”

...

Hai người, người một câu ta một câu, không ai nhường ai!

“Yên lặng!” An công công vung phát trần quát, lập tức làm cho hai kẻ khác khẩu ngừng lại.

“Hoàng Thượng thứ tội!” Hai người quỳ xuống thỉnh tội.

Hiên Viên Tuyệt lúc này mới lạnh lùng nâng mi mắt: “Chiến tranh còn chưa bắt đầu, chẳng lẽ Tây Hạ của trẫm lớn như vậy, quân phí há lại không kham nổi? Tây Hạ nghỉ ngơi lấy lại sức nhiều năm như thế để làm gì?” Lời của Hiên Viên Tuyệt khiến Hộ bộ thượng thư chấn động, càng cúi thấp người hơn.

“Chuyện xây dựng học đường trăm đã phê chuẩn, cho dù chiến tranh sẽ diễn biến như thế nào, chuyện này cũng không thể chậm trễ, trăm nghĩ Tây Hạ này không đến mức ngay cả việc ấy cũng làm không xong!”

“Hoàng Thượng anh minh!” Lý Lương cung kính dập đầu, vui vẻ phục tùng.

“Hoàng Thượng anh minh!” Thượng Thư cũng dập đầu, không dám có ý khác, nếu hắn còn nói tiếp, không chừng lại bị khép tội tham quan, ngày mai không còn thấy mặt trời.

“Khởi bầm Hoàng Thượng, quân ta đóng ở tứ phương, nay phía đông có quân Đông Hán nên đã tăng cường binh lực trấn giữ, nhưng thiên hạ một khi khai chiến, hai quốc gia còn lại cũng không bằng quang đứng nhìn, thân đề nghị mặt khác điều tam lộ quân bổ sung cho ba thành trì!” Chung Hách nghiêm túc nói.

“Ý của Chung tướng quân là đem Trung Đình quân của ta chia làm ba đường đóng ở ba vị trí quân phòng?” Một vị tướng quân đi ra, trên mặt viết rõ sự không đồng ý.

“Chia làm ba đường khẳng định sẽ phân hoá lực lượng Trung Đình quân, cho nên ý thần là điều quân từ một phía ra hai bên còn lại. Tất cả bọn họ hàng năm đều đóng ở biên quan, có thể dễ dàng dung hợp với nhau, phía bên còn trống để Trung Đình quân toàn bộ tiếp nhận!” Chung Hách mặt không đổi sắc nói.

“Không được! Xưa nay Trung Đình quân vẫn trấn giữ giữa đô thành và biên quan, bảo vệ an toàn cho hoàng thành, nếu như điều đi, binh lực còn lại không đủ thủ hộ hoàng thành!” Vị tướng quân kia phân tích.

Hai người nói đều có lý, lúc này Thiên Thanh Hoàng mới phát hiện kỳ thật Hiên Viên Tuyết rất biết dùng người, những người này đều có điểm đặc biệt, mặc dù sợ Hiên Viên Tuyết, nhưng vẫn nhiều lần thẳng thắn can gián, tuy rằng hai bên có vẻ đối lập, kì thực đều muốn cho chủ kiến tốt nhất, Hiên Viên Tuyết sau khi cân nhắc sẽ tổng kết ra một đối sách khiến bọn họ cùng tin phục, đây mới chân chính là một bậc đế vương; hắn không cần chất vấn ai, bởi vì thủ hạ của hắn có năng lực tự chất vấn, việc hắn cần làm chỉ là đúc kết lại thành một đáp án, nhưng cũng phải là một đáp án tuyệt đối thuyết phục, đây là thành công của người lãnh đạo!

“Trung Đình quân tạm thời án binh bất động, đem quân đội những thành bên tập hợp lại, toàn lực trấn thủ, mặt khác Trung Đình quân cũng gia tăng huấn luyện, nếu một khi khai chiến, tùy thời chuẩn bị trợ giúp!”

“Tuân mệnh!”

...

“Bãi triều!”

“Cung tiễn Hoàng Thượng! Cung tiễn hoàng hậu nương nương!”

Bóng hai người cùng rời đi, suốt buổi lâm triều, Thiên Thanh Hoàng từ đầu đến cuối cũng không nói một chữ nào, chỉ lẳng lặng nhìn, không vội vàng tạo uy nghiêm với bá quan, cũng không tùy tiện can thiệp vào quyết định của Hiên Viên Tuyết, chính là chỉ nhìn như vậy; nhưng Hiên Viên Tuyết biết, đây là chỗ thông minh của Thiên Thanh Hoàng.

Nữ tử cầm quyền, trăm ngàn năm chưa từng có, cho dù thân phận của Thiên Thanh Hoàng có là trang chủ Thanh Hoàng sơn trang người người bội phục, nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật nàng là nữ tử; hôm nay vì hắn là Hiên Viên Tuyết, nên bọn họ không phản đối, nhưng nếu ở một quốc gia khác, Thiên Thanh Hoàng quyết không thể ngồi trên long ý.

Những người bên dưới tuy rằng không dám nhiều lời trước mặt Hiên Viên Tuyết, nhưng kể cả Chung Hách và Lý Lương đều không thuận phục Thiên Thanh Hoàng; nếu hôm nay Thiên Thanh Hoàng lựa chọn can thiệp, cho dù nàng nói đúng cỡ nào, chung quy đều khiến mọi người phản cảm, bởi vì Hiên Viên Tuyết vốn có năng lực xử lý tốt hết thảy, không cần đến sự can thiệp của nàng.

Hôm nay Thiên Thanh Hoàng lại ngồi bên cạnh Hiên Viên Tuyết, một câu cũng không nói, quan sát toàn bộ sự tình trên triều làm cho bách quan cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, nhưng cũng không có cách nào bỏ qua sự tồn tại của nàng, bởi vì nàng là người bên cạnh Hiên Viên Tuyết, là hoàng hậu duy nhất của Tây Hạ!

Không quá lâu sau, bọn họ sẽ quen với sự có mặt của nàng trong các buổi thượng triều, đến khi Hiên Viên Tuyết đích thân dẫn quân ra trận, trong triều không có người đáng tin cậy, Thiên Thanh Hoàng liền có thể ra mặt, cho dù không có Hiên Viên Tuyết ở bên, nàng cũng có thể độc tọa triều đình! Hơn nữa sẽ không có ai nói ra nói vào, bởi vì bọn họ đã quen với việc nàng ngồi vào vị trí đó!

Hai người trở lại ngự thư phòng, An công công đã phái người đem tấu chương chia làm hai phần, Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Tuyết ngồi ở án thư rộng lớn phía sau xem tấu chương; Hiên Viên Tuyết xem tấu rất nhanh, phần lớn đều là xem qua một cái rồi phê duyệt, mà Thiên Thanh Hoàng lần đầu tiên xem nên phải đọc đi đọc lại rồi mới nhắc bút duyệt, vô thức còn viết thêm ý kiến của mình, Hiên Viên Tuyết lấy hai bản qua nhìn một chút, về mặt thưởng thức gât đầu, có điều: “Hoàng Nhi, nếu như chỉ phê hơn mười bản tấu chương thì không sao, nhưng nếu cả ngày phải đối mặt với một núi tấu chương, như vậy nàng có thể không cần ngủ nữa!”

Thiên Thanh Hoàng ngừng một chút, nhìn đồng tấu chương xếp thành núi trên bàn, cũng hiểu được ý của Hiên Viên Tuyết, lại dừng bút, đem tấu chương để qua một bên, mảy mai nhăn: “Ý của chàng là nói nếu chàng rời đi, ta sẽ phải phê duyệt nhiều tấu chương như vậy?” Nghĩ đến đây, Thiên Thanh Hoàng

nhân mày càng chặt.

Hiên Viên Tuyệt buông bút đem Thiên Thanh Hoàng ôm vào lòng: “Hoàng Nhi nếu cảm thấy mệt thì chỉ cần chọn tấu quan trọng xem là được! Hiên Viên Địch đã được ta đưa đến hộ bộ học tập, đến lúc đó gọi nó trở về để nó giúp nàng.”

Đúng vậy! Còn có tiểu tử Hiên Viên Địch kia nữa! Tâm tình khó chịu của Thiên Thanh Hoàng lập tức tan biến, dù sao để hắn đi học tập một chút cũng không tệ!

Hiên Viên Địch đang ở hộ bộ không ngừng lật xem sổ sách hắt xì mạnh một cái, hoàn toàn không biết Hoàng tấu thân yêu đang muốn nô dịch hắn!

Đến tối, Thiên Thanh Hoàng cho Hiên Viên Tuyệt một khối Thất Tinh lệnh, Hiên Viên Tuyệt lập tức cự tuyệt: “Đây là người của Hoàng Nhi, nàng nên giữ lại, ta không cần!”

Thiên Thanh Hoàng cố chấp đem nó bỏ vào tay Hiên Viên Tuyệt, thật tâm: “Tuyệt, ta không phải giao thế lực của ta cho chàng, ta chỉ đem nhân lực cho chàng mượn thôi, khối Thất Tinh lệnh này không thể điều động Thất Tinh của ta, nhiều nhất có thể điều động năm trăm người, mà năm trăm người này chính là lễ vật ta tặng cho chàng.”

“Hoàng Nhi làm vậy là có ý gì?” Hiên Viên Tuyệt biết thủ hạ của Thiên Thanh Hoàng rất lợi hại, cho dù là người của Huyết vực cũng còn kém xa, năm trăm người này Thiên Thanh Hoàng cho hắn chắc chắn có lý do đặc biệt.

“Trên chiến trường thắng bại đều do bất ngờ, ta chưa từng đánh trận, nhưng tin chắc không ai có thể so với người của ta; võ công của bọn họ không chú trọng đối mặt nghênh địch, mà là hoạt động bí mật xung quanh, tìm hiểu quân tình thực hiện nhiệm vụ bí mật, bọn họ tuyệt đối là những hảo thủ, ngoài ra loại võ công bọn họ sử dụng đều lấy nhanh, chuẩn làm mục tiêu, ở trên chiến trường tuyệt đối chiếm ưu thế, hơn nữa ba người một nhóm tạo thành trận pháp, mặc dù không thể nói là tuyệt đối không phá được, nhưng vài đám tiểu binh không thể làm gì được!”

“Quan trọng hơn tất cả đều là Thất Tinh trung thượng cấp, phụ trách huấn luyện thủ hạ, ta đem bọn họ cho chàng là hi vọng bọn họ giúp chàng huấn luyện một quân đội cường mạnh, bất luận tốc độ hay thực lực đều siêu việt!”

Hiên Viên Tuyệt cũng hiểu được ý của Thiên Thanh Hoàng, hắn từng chính mắt gặp qua những người đó, tự nhiên sẽ không hoài nghi thực lực của bọn họ: “Phần lễ vật này ta nhận!”

Thiên Thanh Hoàng không nói gì thêm, lần này cứ để bọn họ chứng minh tâm huyết bấy lâu nay nàng huấn luyện đi, tuyệt đối sẽ không làm nàng thất vọng.

Từ lần đó, Thiên Thanh Hoàng mỗi ngày lâm triều đều cùng Hiên Viên Tuyệt cùng vào cùng ra, cho dù Thiên Thanh Hoàng không nói một câu nhưng những người này cũng đã dần dần tiếp nhận việc nữ nhân ngồi trên long ý!

Mười ngày sau, tin tức từ chiến trường truyền về, hoàng đế Đông Hán lấy cơ Tây Hạ hoàng hậu mưu sát công chúa Đông Hán hòa thân mà chính thức khởi binh chinh phạt Tây Hạ!

“Rốt cục cũng bắt đầu!” Thiên Thanh Hoàng âm trầm nhìn vào không trung xa xăm, lòng thâm trầm.

“Hoàng Nhi đang lo lắng sao?” Hiên Viên Tuyệt đi đến bên Thiên Thanh Hoàng, ôm lấy thất lưng nàng, hai người một thân hắc bào, một thân hoa bào đan cùng một chỗ, sau lưng là cung điện hoa lệ, tạo nên một bức họa mặc tuyệt mỹ.

Thiên Thanh Hoàng vẫn không quay đầu lại, tiếp tục nói: “Đông Hán truyền tin, Tư Đồ Thanh cảm tức Tư Đồ Dục, cố ý phế hắn, một lần nữa lập hoàng tử mười một tuổi kia làm thái tử; người của Thiên gia cũng bị Tư Đồ Thanh bài xích! Trước đó vài ngày thám tử tra ra có người thần bí ra vào hoàng cung Đông Hán, tuy rằng chưa xác định được thân phận, nhưng lần này Đông Hán xuất binh khẳng định do có thế lực khác ở sau lưng làm chỗ dựa!”

“Hoàng Nhi cũng đoán ra sao?” Điều Thiên Thanh Hoàng nói hắn cũng biết, nhưng đối phương che giấu thật tốt, mặc dù có hoài nghi, nhưng vẫn chưa dám khẳng định.

“Có ngũ thành có thể là Ngô Đồng Lâm, về phần đáp án chắc chắn, ta nghĩ lần này là một trận đại chiến!” Chỉ cần đánh tới, nàng không tin bọn họ sẽ không giấu đầu lòi đuôi; nghĩ đến Ngô Đồng Lâm, Thiên Thanh Hoàng liền nghĩ tới tên tiểu tử Thu Triển Hạo, bên Thu Thủy Ly vẫn chưa có tin tức, người mà nàng phái đến Ngô Đồng Lâm cũng không trở về, thật sự đáng lo!

“Bên phía Nam Phong, Đông Phương Hằng thì không thể khẳng định, nhưng Đông Phương Vô Dật vẫn luôn muốn chống lại Đông Phương Hằng, lúc này Đông Hán – Tây Hạ đại chiến, chắc chắn bọn họ sẽ tham dự. Bên phía Bắc Lương thì Triệu Hoàng tuổi tác đã cao, đám hoàng tử vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà sẽ mượn việc này xuất binh tranh đoạt binh quyền!” Hiên Viên Tuyệt sắc mặt dần dần trầm ngâm: “Tây Hạ lần này sẽ là từ phía thụ địch!”

“Người giết Tư Đồ Văn Thiên không tra được, những manh mối tìm thấy đều không rõ ràng, muốn thăm dò người phía sau bức màn này vẫn cần có chút khó khăn!” Tam quốc đều đã phát binh, hơn nữa khả năng đều là nhắm vào Tây Hạ, rốt cục là ai chủ đạo âm mưu này, muốn ra đòn trí mạng với Tây Hạ?

“Hoàng Nhi không cần quá mức lo lắng, đáp án, rất nhanh sẽ có...”

Buổi tối, Thiên Thanh Hoàng rửa mặt chuẩn bị đi ngủ, bước vào phòng không thấy bóng dáng Hiên Viên Tuyệt, biết hắn lại đang xem công văn, cảm áo choàng mặc vào, đi đến thư phòng!

Đẩy cửa đi vào, vừa vặn thấy Hiên Viên Tuyết đứng bên cạnh một cái sa bàn, vẻ mặt ra chiều suy nghĩ, phát hiện nàng tiến vào mới hoàn hồn, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng: “Sao lại đến đây?”

Thiên Thanh Hoàng không trả lời, nhìn sa bàn kia: “Đang nghĩ việc hành quân đánh trận?”

Hiên Viên Tuyết xoay người đem một phong chiến thư đưa cho Thiên Thanh Hoàng: “Nàng xem trước đi!”

Thiên Thanh Hoàng mở ra nhìn một chút, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, trên đó viết chiến tranh đã bắt đầu, Tây Hạ đóng quân có năm mươi vạn, mà Đông Hán đóng quân những bảy mươi vạn, hai phương giao chiến bảy lần, thương vong ngang nhau, không phân thắng bại!

Nhưng chính kết quả này mới làm cho tâm tình của bọn họ trở nên nghiêm trọng, trong các nước, Tây Hạ binh hùng tướng mạnh, binh lực là thứ tối mật của các nước, vậy mà Tây Hạ cứ nhiên cùng Đông Hán đánh ngang tay, kết quả như vậy khiến cho người ta không thể tưởng tượng; cho dù có hai mươi vạn binh lực chênh lệch, cũng tuyệt đối không nên có kết quả này!

“Nơi đang giao chiến là Thiên Lang Quan, yếu lộ của Tây Hạ và Đông Hán, dễ thủ khó công, cũng bởi vậy nên mới giữ được, đổi lại là một quan khẩu khác thì năm mươi vạn đại quân này e rằng đã sớm bị hủy!” Nói cách khác quân Tây Hạ đang đứng ở vị thế ưu thế mới đánh được ngang tay với Đông Hán, nếu không cũng không dám nghĩ tiếp.

“Chung Hách ngày đêm tức tốc khởi hành, tính thời gian cũng có thể đến nơi rồi, nếu như hắn không thể đánh thắng trận này thì chỉ còn cách tự sát thân chinh!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 39: Quỷ Dị Binh Bại. Ngự Giá Thân Chinh

Liên tục nửa tháng, cả hoàng cung Tây Hạ bao trùm bởi một bầu không khí căng thẳng, Thiên Lang Quan thất thủ, Chung Hách tướng quân bị trọng thương, quân Đông Hán thế như chẻ tre, thẳng tắp đánh tới sườn Tây Hạ!

Buổi thượng triều, không khí vẫn trầm mặc như vậy, tin báo từ chiến trường mấy ngày nay không ngừng truyền về như một tảng đá đè nặng trong lòng các quan viên! Thiên Thanh Hoàng nhìn mọi người bên dưới, sau đó quay đầu nhìn gương mặt lãnh trầm của Hiên Viên Tuyết, mở miệng định nói gì đó, cuối cùng lại không nói ra lời.

Sau khi bãi triều, Hiên Viên Tuyết trầm trọng đi về phía ngự thư phòng, hơi thở nặng nề không tài nào che giấu được, nhìn đến bố trận trên sa bàn, Hiên Viên Tuyết dừng lại bất động.

Thiên Thanh Hoàng đi vào, lần đầu tiên ôm lấy thất lưng Hiên Viên Tuyết từ phía sau, tựa đầu vào lưng hắn, thanh âm bình thản: “Muốn ngự giá thân chinh sao?”

Tuy rằng biết sớm muộn cũng có ngày này, nhưng Thiên Thanh Hoàng không nghĩ nó lại nhanh như thế, nàng vẫn còn chưa chuẩn bị.

“Ừ!” Hiên Viên Tuyết gật đầu, thu hồi suy nghĩ, xoay người ôm trọn Thiên Thanh Hoàng vào lòng, có trời mới biết hắn luyện tiếu bao nhiêu, nhưng sự tình trước mắt buộc hắn không thể không đi. Hắn là một đế vương, có trách nhiệm, có kiêu ngạo của mình, không thể đứng nhìn người khác giương oai trên lãnh thổ của mình, cũng không cho phép quốc gia này chôn vùi trong tay hắn.

Trở về phòng, hai người đều không nói nhiều lời, gương mặt đang tươi cười của Hoan Hỷ cũng thoáng chốc không còn hoan ý, nàng biết tâm tình của tiểu thư và cô gia hiện đang khó chịu.

Rửa mặt xong, Thiên Thanh Hoàng nằm trên giường, Hiên Viên Tuyết cũng lên nằm, hai người ôm lấy nhau như trước, thế nhưng trong vòng tay yên bình này, lần đầu tiên Thiên Thanh Hoàng không thể đi vào giấc ngủ; hồi lâu, Thiên Thanh Hoàng mở mắt, ngẩng đầu lên đụng phải ánh mắt sâu thẳm của Hiên Viên Tuyết, Thiên Thanh Hoàng kinh ngạc: “Chàng còn chưa ngủ?”

Hiên Viên Tuyết siết chặt tay Thiên Thanh Hoàng, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Vẫn chưa!”

Thiên Thanh Hoàng đưa tay phủ lên hai má của Hiên Viên Tuyết, không biết tự khi nào, người này đã bắt rễ trong trái tim nàng, khiến nàng không có cách từ bỏ, rồi yêu thương sâu đậm, từ lúc chết đi sống lại đến bây giờ, Thiên Thanh Hoàng mới thấy bản thân biến thành một con người bình thường, trở nên cảm tính, trở nên mẫn cảm, lo được lo mất, ngày hôm nay, lúc nàng ý thức việc hắn thật sự muốn xuất chinh, trong lòng như búa cảm giác mất mát và ghen tuông bao phủ, nàng không muốn để hắn đi, cũng không muốn rời xa hắn!

Khi nào thì một kẻ tiểu sái như nàng đã bắt đầu có vương bận!

“Tuyệt!” Thiên Thanh Hoàng âu yếm nhìn Hiên Viên Tuyết, dưới tầm mắt của hắn, chậm rãi nâng người lên, ngẩng đầu, áp môi son lên cánh môi lạnh như băng của Hiên Viên Tuyết; mắt nhắm nghiền, đôi môi hơi hé mở, linh hoạt thăm dò, học theo bộ dáng của hắn bắt đầu chiếm lấy sự tốt đẹp nhất.

Hiên Viên Tuyết không cử động, dùng tâm cảm nhận nụ hôn của Thiên Thanh Hoàng, hắn biết như thế sẽ nàng sẽ đau lòng, nàng đau làm tim hắn cũng như bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Nụ hôn lướt nhẹ trên da thịt lạnh như băng của Hiên Viên Tuyết, đi đến đâu nơi đó đều trở nên nóng rực; từ trán, chân mày, xuống mắt, mũi, khoe môi rồi qua hai má, tai và cằm, Thiên Thanh Hoàng dùng môi để miêu tả khuôn mặt Hiên Viên Tuyết, trước nay chưa bao giờ nghiêm túc đến như vậy.

Lúc Thiên Thanh Hoàng hôn lên trước ngực hắn, Hiên Viên Tuyết rút cục xoay cũng người đem nàng đặt dưới thân, điên cuồng áp xuống một nụ hôn nồng cháy, không cho nàng cơ hội thở dốc; đáp lại sự nhiệt tình của Hiên Viên Tuyết, Thiên Thanh Hoàng cố hết sức phối hợp với hắn; một đêm này, bọn họ vô cùng điên cuồng, một đêm này, bọn họ liều chết tận hưởng!

Ngày hôm sau, Thiên Thanh Hoàng không cùng Hiên Viên Tuyết đến buổi triều sớm, nhưng rốt cục chuyện gì nên xảy ra vẫn xảy ra, Hiên Viên Tuyết quyết định ngự giá thân chinh, phong cho Hiên Viên Dịch là Nhiếp Chính vương, phò trợ hoàng hậu cai quản triều chính!

Hiên Viên Tuyết hạ thánh chỉ, một lúc sau, năm mươi vạn binh sĩ Trung Đình Quân đã sẵn sàng chờ lệnh bên ngoài Phụng Thành!

“Tiểu thư, cô gia muốn đi, người thật sự không tới xem sao?” Hoan Hỷ lo lắng nhìn Thiên Thanh Hoàng, tiền phương không thể chậm trễ, Hoàng Thượng buổi sáng quyết định thân chinh, buổi chiều sẽ xuất phát, tiểu thư hẳn thương tâm lắm đi.

“Chàng đã đi chưa?” Cuối cùng, Thiên Thanh Hoàng cũng từ trong không trung hoàn hồn.

“Ân! Năm mươi vạn quân sĩ của Trung Đình Quân, còn có mười vạn thiết kỵ Hoàng Thượng nuôi dưỡng ở quan ngoại đã tiếp chỉ, chuẩn bị xuất phát đi Thiên Lang Quan, Hoàng Thượng cùng Hàn Tướng quân mang theo một vạn kỵ binh đi đến điểm hẹn, một canh giờ sau sẽ xuất phát!” Hoan Hỷ nói.

Thiên Thanh Hoàng trầm mặc một lát, bước xuống giường: “Hoan Hỷ, mặc y phục cho ta!”

Trước cửa cung, binh lính thân mang chiến bào xếp thành một mảng đông nghìn nghịt, nghiêm trang, trầm mặc, không một chút cử động, yên lặng chờ đợi vương của bọn họ!

Cuối cùng, cửa cung vĩ đại cũng chậm rãi mở ra, một nhóm thân ảnh màu đen vô cùng tuấn mã dẫn đầu đi ra; nam tử bên ngoài mặc áo giáp, bên trong một thân áo bào màu đen, ngang tàng ngồi trên ngựa, tay trái nắm một thanh Phụng Thiên Họa Kích, mười phần chiến ý. Hắn thẳng thắn ngồi trên lưng ngựa, tuấn mỹ như thần, vẻ mặt lạnh lùng vô tình, trên người toát ra khí chất vương giả làm cho người ta không tự chủ được mà muốn thần phục. Phía sau hắn là Hàn Văn Phi, Lãnh Nguyệt và Lãnh Diễm cũng một thân áo giáp, nhưng ở trong mắt mọi người, chỉ có khí phách kia của hắn mới xứng là đế vương.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Một vạn binh lính nhất loạt quỳ trên đất, thanh âm vang vọng chân trời, rung chuyển bầu trời trên Phụng Thành.

Hiên Viên Tuyết quét ánh mắt lạnh băng đảo qua mọi người, họa kích trong tay chỉ về phía trước mặt: “Xuất phát!”

“Khanh!” Binh lính đồng loạt xoay người, vô cùng chỉnh tề nép ra hai bên, tạo thành một con đường lớn ở giữa.

“Hoàng Thượng!” Ngay khi Hiên Viên Tuyết sắp sửa gục ngựa, một tiếng gọi làm hắn dừng lại động tác: Là ảo giác sao? Nàng chưa bao giờ gọi hắn là Hoàng Thượng!

“Hoàng Thượng!” Lại một tiếng gọi, một thân ảnh màu trắng đi tới phía trước đầu ngựa, Thiên Thanh Hoàng trong cung phục hoa lệ màu trắng, trên đầu cài sớ một món trang sức xinh đẹp – Nga Mi đạm tảo, môi hồng điểm nhẹ, làm cho nàng càng xinh đẹp hơn, đẹp đến kinh người!

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết không chớp mắt nhìn mỹ nhân tuyệt thế trước mặt, mỗi ánh mắt đều tràn đầy tham niệm.

“Hoàng hậu nương nương!” Hàn Văn Phi thật vất vả mới tìm lại được giọng của mình, sớm đã nghe nói hoàng hậu tuyệt mỹ vô song, nhưng hắn luôn ở trong quân đội chưa từng thấy qua, không nghĩ tới hôm nay lại được gặp trong tình huống này, hơn nữa nàng còn ăn mặc đẹp như vậy, làm cho hắn không kìm được sự kinh diễm.

“Đã xuất chinh, làm sao có thể không có một ly rượu tiễn đưa này!” Thiên Thanh Hoàng nhẹ nhàng câu môi, quay về phía đám người Hoan Hỷ vẫy tay một cái, lập tức bốn chén rượu được rót đầy, đưa tới tay bốn người.

Thiên Thanh Hoàng hai tay cầm lấy một ly cuối cùng, hướng về Hiên Viên Tuyết giơ lên: “Chúc Hoàng Thượng mã đáo thành công, thuận lợi thu hồi đất mất, sớm ngày khai hoàn!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn Hiên Viên Tuyết bằng ánh mắt sắc lạnh, lúc này đây, Hiên Viên Tuyết có cảm giác chính mình như trở về lần đầu tiên gặp nàng, một Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng, kiêu ngạo, cao quý!

“Ân!” Hiên Viên Tuyết trước tình cảnh này cũng không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu, như nhận lấy lời chúc phúc của nàng; nâng chén uống một hơi cạn sạch, vung roi ngựa: “Xuất phát!”

Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Diễm hướng về phía Thiên Thanh Hoàng chấp tay: “Hoàng hậu nương nương bảo trọng!”

Thiên Thanh Hoàng đứng tại chỗ nhìn Hiên Viên Tuyệt cùng đội ngũ phía sau dần dần khuất bóng, không có mất mát cũng không có thương tâm, bởi vì nàng hiện tại có niềm tin đợi nam nhân kia khai hoàn trở về!

“Tiểu thư!” Hoan Hỷ bước lên phía trước, nhẹ giọng kêu, không thấy Thiên Thanh Hoàng quay lại, ngay lúc Hoan Hỷ định lui xuống, Thiên Thanh Hoàng đột nhiên xoay người, thẳng lưng đi về phía hoàng cung, giờ khắc này nhìn nàng vô cùng cao quý, giống như một nữ hoàng!

“Gọi Nhiếp Chính vương tới!” Thanh âm rất xa của Thiên Thanh Hoàng truyền đến, Hoan Hỷ lúc này mới lấy lại tinh thần, nhớ ra Hiên Viên Dịch hiện tại đã là Nhiếp Chính vương, chạy nhanh kêu người đi gọi hắn.

Trong ngự thư phòng, Thiên Thanh Hoàng ngồi sau thư án xem tấu chương, ở một góc nhỏ khác của thư án, Hiên Viên Dịch trang chỉnh đang múa bút thành văn phê duyệt tấu chương, Hoan Hỷ ở một bên mài mực cho hắn, nhìn Hiên Viên Dịch với biểu tình ‘Ta muốn chết’, nàng liền cảm thấy muốn cười.

Đây đã là ngày hôm sau, từ khi Hoàng Thượng ngự giá thân chinh, tiểu thư liền kéo Hiên Viên Dịch qua đây, sắp xếp cho một cái bàn nhỏ, bày một đồng tấu chương chất thành núi, hai ngày liên tục, công việc chính của Hiên Viên Dịch là ở đây phê duyệt, khiến hắn suýt chút nữa sụp đổ. Bất quá hắn cũng biết tình thế hiện tại rất ác liệt, không cho phép hắn lấy tính khí hoàng tử ra đùa giỡn, cho nên dù trong lòng cực kỳ khó chịu nhưng vẫn đang kiên trì xem tấu chương, thoạt nhìn rất ra dáng một hoàng tử!

An công công từ phía sau đi đến: “Nương nương, Vương gia, ngọc thiện đã chuẩn bị tốt!”

Thiên Thanh Hoàng buông tấu chương, nâng mi mắt: “Vậy thì truyền đi!”

Hiên Viên Dịch nhìn vào mắt Thiên Thanh Hoàng, lại nhìn vào mắt Hoan Hỷ, sau đó nháy mắt mấy cái: Hoàng tẩu không có sao đi?

Hoan Hỷ lắc đầu cười khẽ: không sao!

Tiểu thư nhà nàng vĩnh viễn đều như vậy, bất kể tâm trạng xấu thế nào vẫn có thể điều chỉnh lại rất nhanh, điều này làm cho nàng vô cùng kính phục tiểu thư!

Một bàn ngọc thiện, Thiên Thanh Hoàng ngồi ở vị trí chủ trì, Hiên Viên Dịch cùng Hoan Hỷ mỗi người một bên, không ai dám nói gì, dù sao Thiên Thanh Hoàng cũng sùng ái người của mình đến cực độ, vô cùng dung túng Hoan Hỷ khiến mọi người rất ghen tỵ.

Thiên Thanh Hoàng vừa mới nâng bát lên, lập tức có người vọt vào quỳ xuống: “Hoàng hậu nương nương, có tin báo từ chiến trường!”

Thiên Thanh Hoàng buông đũa, biểu tình không thay đổi: “Trình lên!”

“Dạ!” An công công tiếp nhận chiến báo dâng lên trước mặt Thiên Thanh Hoàng, Thiên Thanh Hoàng nhìn qua một lượt rồi bước xuống, về mặt ngưng trọng, biểu tình bắt đầu không thoải mái.

“Hoàng tẩu, làm sao vậy?” Hiên Viên Dịch cũng buông đũa xuống, nhìn Thiên Thanh Hoàng nhíu mày, hắn cũng khẩn trương đi theo!

Thiên Thanh Hoàng đưa chiến báo qua: “Người xem xem!”

Hiên Viên Dịch nhìn qua một chút, lập tức nét mặt trở nên trầm trọng: “Hoàng huynh còn chưa đuổi tới mà những người đó đã thế như chẻ tre tiến công ba tòa đại thành, biến thành Tây Hạ hoàn toàn thất thủ!”

Thiên Thanh Hoàng cho người đưa tin lui xuống, sau đó cầm bát lên: “Ăn cơm trước đi!” Hiện tại bọn họ chỉ có thể ở đây thu thập tin báo, cho dù biết được tình hình cũng chẳng thể làm gì, chỉ có thể tập trung ổn định triều cương!

“Vâng!” Hiên Viên Dịch gật đầu, đem chiến báo giao cho An công công rồi mới cầm bát lên, bất quá ăn nhưng không cảm nhận được vị gì.

Cơm nước xong, Hiên Viên Dịch tự giác đi phê duyệt tấu chương, Hoan Hỷ đi theo, chỉ có Thiên Thanh Hoàng đứng một bên chăm chú nhìn sa bàn trước mặt, không biết đang nghĩ gì!

Chạng vạng, Thiên Thanh Hoàng đón tiếp một vị khách ngoài ý muốn, Tô Như Mộng hơi cúi người: “Tham kiến hoàng hậu nương nương!”

Thiên Thanh Hoàng phẩy tay: “Đứng lên đi!”

“Tạ nương nương!” Tô Như Mộng đứng dậy, ánh mắt đảo qua Thiên Thanh Hoàng đang đứng trước sa bàn: “Nương nương đang nghĩ đến chiến sự sao?”

“Ừ!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu, lúc này mới nhìn về phía nàng: “Sao lại đến đây!”

Tô Như Mộng cười yếu ớt: “Như Mộng biết tâm tình nương nương hiện tại không tốt nên muốn đến xem, hi vọng không khiến nương nương thêm phiền toái!”

Thiên Thanh Hoàng cười khẽ, xoay người ngồi vào nhuyễn tháp, ngẩng đầu ý bảo nàng ngồi xuống: “Người có thể cho ta thêm phiền toái gì, bất quá nhìn thấy người tâm tình của ta cũng tốt lên không ít!” Tô Như Mộng chính là kiểu nữ tử luôn có khả năng khiến người đối diện có cảm giác thoải mái, càng là tiếp xúc càng không thể phủ nhận được.

“Nương nương nói như vậy, xem ra là ta đã đến đúng!” Tô Như Mộng lấy hộp thức ăn từ tay một thị nữ, đem mấy món điểm tâm tinh xảo bày lên bàn: “Đây là điểm tâm do Như Mộng làm, thiết nghĩ không thể tay không tiến cung nên đã mang đến!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn mấy món điểm tâm tinh xảo, so với thứ ngự trù làm ra cũng không kém, tán thưởng nhìn về phía nàng: “Tay nghề rất khá!”

“Nương nương còn chưa thưởng thức sao đã biết là không tệ?” Tô Như Mộng trêu ghẹo nói.

Thiên Thanh Hoàng thuận theo cầm một khối bỏ vào trong miệng, phát hiện thứ nàng làm là điểm tâm Cặp Hóa, có hương trà, vị không quá ngọt, ăn nhiều cũng không ngấy, ngược lại rất nhẹ nhàng, rất thoải mái!

Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng như nghĩ đến cái gì đó, nhẹ nhún mày: “Người không sợ dung mạo của ta?”

Tô Như Mộng không nghĩ Thiên Thanh Hoàng sẽ hỏi như vậy, hơi sững sốt lập tức cười khẽ: “Từ trong miệng phu quân ta đã biết chuyện về dung mạo của nương nương, trước kia lúc gặp nương nương ta đã biết nương nương không phải người bình thường, cho nên cũng không quá kinh ngạc, bởi vì nương nương vốn là cửu thiên phượng hoàng, cho dù có bình thường, một ngày nào đó cũng sẽ nở rộ hoa lệ!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn thẳng vào mắt Tô Như Mộng, chỉ thấy chân thành cùng kính ngưỡng!

“Trước kia ta chưa thấu rõ, không nghĩ tới người mới chính là người có được trái tim thất khiếu linh lung!” Thiên Thanh Hoàng buông điểm tâm, xoa xoa tay nói.

“Nương nương khen trật rồi, Như Mộng chỉ hi vọng có thể đến giúp nương nương, dù chỉ là một chút!” Tô Như Mộng nhìn Thiên Thanh Hoàng nói, kỳ thật nàng rất muốn nói: Nương nương, người biết không người thật cao quý vô cùng, là một người ưu tú mà tất cả mọi người đều ngưỡng mộ, người vô ý chiếu sáng thế giới của người khác, vừa cơ trí lại khôn khéo, sợ rằng nam nhi cũng không bì kịp, làm cho nàng nguyện ý trung thành!

Tô Như Mộng bồi Thiên Thanh Hoàng đến mặt trời lặn mới rời đi, hai người không tán gẫu quá nhiều chuyện, chỉ là Tô Như Mộng ngẫu nhiên nói một câu, Thiên Thanh Hoàng đáp một câu, hay là Thiên Thanh Hoàng nói một câu, Tô Như Mộng lại đáp lời, rõ ràng có vẻ buồn tẻ, nhưng đối với các nàng mà nói lại rất thoải mái.

Ban đêm, Thiên Thanh Hoàng xử lý xong mọi việc mới đi ngủ, ngủ đến nửa đêm nàng thức giấc, hai tròng mắt sáng vô cùng, không có chút gì giống một người đang buồn ngủ.

Không kinh động đến Hoan Hỷ các nàng, chỉ phủ thêm một tấm áo choàng rồi ra khỏi cung, trong bóng đêm, một thân ảnh quỳ xuống trước mặt nàng: “Chủ thượng, thuộc hạ tra được trong quân doanh Đông Hán có người của Ngô Đồng Lâm ra vào, hơn nữa hình như còn có một cao nhân trong đó, người kia trong lúc khai chiến mặc trường bào đi ra, che kín từ đầu đến chân, không thể nhìn thấy gì, mỗi lần giao chiến hấn lại đi ra trước ba quân, khiến cho sĩ khí binh lính Tây Hạ vốn đang dâng cao sẽ trở nên không có tinh thần, sau đó bị binh lính Đông Hán giết hại!”

“Lúc thuộc hạ lên vào quân doanh xem xét, phát hiện hấn đi vào doanh trướng liền biến mất không thấy nữa, sau đó mỗi khi khai chiến, hấn lại từ trong doanh trướng đi ra!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng thần sắc trở nên ngưng trọng, hai quân giao chiến quan trọng nhất chính là sĩ khí, nhưng đối phương lại có thể tiêu giảm sĩ khí binh lính, như vậy đối với Tây Hạ mà nói là tuyệt đối bất lợi!

Chỉ là, tại sao có thể tiêu giảm ý chí người khác? Thiên Thanh Hoàng nâng mâu: “Xung quanh chiến trường có xuất hiện điều gì bất thường không?”

“Có! Trong các dãy núi bốn phía Thiên Lang Quan, gần đây động vật đều chết không rõ nguyên do, trên xác không có một vết thương, nhưng khi khám nghiệm thì thể lại phát hiện nội tạng đã biến thành máu loãng!”

“Nội tạng biến thành máu loãng, còn không có thương tích bề ngoài!” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên nghĩ tới người đã giết chết Tư Đồ Văn Thiên, thủ pháp này nếu thật như hấn nói, nàng nhất định có thể tra ra chút gì đó.

“Giám thị chặt chẽ, còn có, phái người điều tra tình hình Tư Đồ Dục!”

“Tuân lệnh!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn hấn rời đi, tâm tình chẳng những không thoải mái mà ngược lại lại có vẻ ngưng trọng: “Có thể khiến mấy chục vạn binh lính đồng thời mất hết ý chí, con người có thể làm được sao?”

“Chủ nhân! Là yêu ma!” Một giọng nam nhân dễ nghe vang lên, Thiên Thanh Hoàng cả kinh: “Ai?”

Một kim quang từ trên cao bắn xuống dừng ở trước mặt Thiên Thanh, hóa thành một kim y nam tử hơn 20 tuổi, bộ dạng cũng thực tuấn mỹ, tuy rằng so ra kém Hiên Viên Tuyệt và Hoa Úc, nhưng cũng được cho là một mỹ nam, bất quá hấn có một đôi mắt màu vàng, lóng lánh trong bóng đêm.

Nam tử quì một gối trước Thiên Thanh Hoàng: “Chủ nhân! Là ta!”

Nghe xưng hô như thế, Thiên Thanh Hoàng mới chợt nhớ ra thân phận của hắn: “Người là con rồng kia?”

Nam tử gật đầu: “Chủ nhân cứ gọi ta là Xích được rồi, lúc trước ta vừa mới hóa rồng không lâu, còn chưa ổn định nên rời đi tìm một nơi yên lặng tu luyện, hiện tại sức mạnh ổn định mới trở về bên người chủ nhân!”

Thiên Thanh Hoàng không nhiều lời, trực tiếp hỏi điều hắn vừa nói: “Người nói yêu ma là có ý gì?”

Xích đứng dậy nói: “Yêu chính là linh vật tu luyện thành tinh, nhưng không thể thành tiên, giống như ta lúc còn là long xà, đó chính là “Yêu”; một loại khác là “Ma”, những kẻ đến từ Ma giới, bọn họ có sức mạnh cường đại, không được dung nạp trong trời đất; thứ người kia vừa nói chính là một loại trong đó, bọn họ bình thường đều thích sát sinh, hơn nữa ma và yêu đều ghét ánh sáng nên mới tự che khuất chính mình, hắn có thể làm cho mấy chục vạn binh lính mất đi ý chí chiến đấu, đây là một loại bí pháp công kích tinh thần, Long tộc cũng biết, có điều Long tộc sẽ dùng thanh âm, mà hắn không phát ra tiếng động!”

“Vậy chẳng phải hiện giờ Tuyệt rất nguy hiểm?” Thiên Thanh Hoàng đối với việc này tuy rằng đã từng nghe qua, nhưng lại không hiểu rõ, có điều nàng biết chắc rằng sức mạnh giữa người và yêu ma rất chênh lệch.

“Chủ nhân không cần lo lắng, nếu là người khác thì không được, nhưng ngài ấy chắc chắn không có vấn đề!” Xích chắc chắn nói, chàng là tối nghịch thiên nhân, cho dù hiện tại chỉ có một hồn phách, loại yêu ma này cũng không thể tổn thương.

Thấy hắn nói như vậy, tâm trạng Thiên Thanh Hoàng tốt hơn một chút, nàng thực sự tin tưởng Hiên Viên Tuyệt, quan trọng hơn Hiên Viên Tuyệt là đế vương, là chân mệnh thiên tử, yêu ma tuyệt đối giết không được hắn !

Ngày hôm sau lúc Hoan Hỷ rửa mặt chải đầu cho Thiên Thanh Hoàng phát hiện trên tay Thiên Thanh Hoàng không biết khi nào đeo một cái vòng tay màu vàng, có điều nàng cũng không hỏi nhiều, thay Thiên Thanh Hoàng lo liệu mọi việc, sau đó nhìn nàng cùng Hiên Viên Dịch lâm triều sớm!

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế! Vương gia thiên tuế!” Thiên Thanh Hoàng ngồi trên long ý, còn Hiên Viên Dịch đứng một bên long án.

“Bình thân!” Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu, cho phép mọi người đứng dậy.

“Nương nương, lương thảo và quân phí đã chuẩn bị thỏa đáng, giờ ngọ hôm nay có thể xuất phát!” Hộ bộ thượng thư đi ra nói, cho dù hiện tại người ngồi trên đó là Thiên Thanh Hoàng, hắn vẫn cung kính như trước.

“Lương thảo cùng quân phí tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tăng số người hộ tống lên một ngàn người!” Thiên Thanh Hoàng trầm ngâm nói.

“Tuân mệnh!”

“Nương nương, hơn một nửa số quân lính và binh khí đã được mang đi, thuộc hạ đã thúc giục các thị trấn tăng cường tiến độ, nhưng việc khai thác không kịp đáp ứng, hiện tại đã xuất hiện tình trạng thiếu binh khí, mà việc vận chuyển binh khí tới biên quan lại không thể gián đoạn! Thần đề nghị ra ngoài thu nạp thêm tráng đinh để rèn kiếm và khai thác quặng!” Binh Bộ Thượng Thư bước ra nói.

Thiên Thanh Hoàng: “Binh bộ chỉ cần dựa theo tiến độ mà làm, chiến tranh mới bắt đầu đã kêu gọi tráng đinh khắp nơi sẽ khiến cho dân chúng lo sợ, đến lúc thực sự thiếu binh khí, bốn cung tự có biện pháp!”

“Thần tuân mệnh!”

Bên dưới một đám đại thần ngôn hành thận trọng, trên đài cao một nữ tử thong dong ứng đối, từ đầu đến cuối không hề nhú mày, giống như mọi việc đều đã được tính toán kỹ càng, mỗi một cái nhíu mày, mỗi một ánh nhìn đều mang mười phần khí thế nữ vương, khiến mọi người cung kính và tin tưởng; tuy rằng chỉ mới thượng triều hai ngày, nhưng Hiên Viên Dịch đã thực sự nhận thức được năng lực của Thiên Thanh Hoàng, đứng bên cạnh nàng, hắn không cần nói gì, chỉ cần nhìn nàng thong dong xử lý đại sự triều đình, hắn cảm thấy bản thân học hỏi được không ít; khí độ và uy nghiêm kia quả thực rất giống với hoàng huynh!

Vừa mới thoái triều, một sĩ binh vội tiến vào: “Nương nương! Có chiến báo!”

An công công đưa chiến báo lên trước mặt Thiên Thanh Hoàng, nàng nhìn thoáng qua, liền lệnh An công công tuyên đọc; kỳ thật so với hôm qua cũng không có tin gì mới, chỉ là nói quân đội Đông Hán lại tiến công, còn quân của Hiên Viên Tuyệt ngày đêm không nghỉ đã đi được hơn một nửa một nửa lộ trình!

So với tin báo về chiến tranh Đông Hán, Thiên Thanh Hoàng quan tâm tới tin tức về hai quốc gia còn lại hơn. Đại quân của Hiên Viên Tuyệt đã rời kinh đô, hai quốc gia kia như hổ rình mồi có thể cùng nhau xuất binh bất cứ lúc nào. Hơn nữa tin tức do Thất Tinh truyền đến nói Bắc Lương đã bắt đầu tụ tập binh lực, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Triệu Duệ có thể sẽ dẫn binh chinh phạt!

Đông Phương Hằng và Đông Phương Vô Dật của nước Nam Phong đều đang án binh bất động, nhưng theo tin tức tình báo, quân đội của hai người cũng có dấu hiệu lạ, đến cùng vẫn là muốn tham gia tranh đoạt miếng mồi ngon này.

Nửa đêm, một bóng trắng trắng xuất hiện trên không trung, phi thân vào trong Mị Âm Các!

Nhìn khung cảnh quen thuộc, Thiên Thanh Hoàng bước về phía trước, đột nhiên nàng phát giác được trong bụi cỏ có thứ gì đó đang động đậy, sau đó một cái bóng màu trắng lao vút ra làm nàng ngã xuống đất!

“Vù vù hô...” Con hổ không ngừng liếm láp trên mặt Thiên Thanh Hoàng, nàng nhú mày: “Đù ròi, Khâu Táp!”

“Vù vù hô...” Biết Thiên Thanh Hoàng không thích, Khâu Táp không liếm nữa, nhưng lại dùng cái đầu to của nó cọ lên hai má Thiên Thanh Hoàng một cách vô cùng thân thiết.

Thiên Thanh Hoàng khổ sở đứng lên, phát hiện mới mấy tháng không gặp Khâu Táp đã lớn lên rất nhiều, hiện tại có lẽ đã dài hơn một thước? nhưng lại mập ra không ít, xem ra trong khoảng thời gian này Hoa Úc chăm sóc nó rất khá.

“Vù vù hô...” Khâu Táp kích động xoay quanh Thiên Thanh Hoàng, ra vẻ nũng nịu, đôi mắt tròn xoe, làm cho Thiên Thanh Hoàng không cách nào bỏ mặt, nàng thân thiết ôm đầu nó, rồi tiếp tục bước vào sân nhà Hoa Úc.

Lúc Thiên Thanh Hoàng bước đi, rõ ràng nàng cảm giác được váy mình bị kéo lại, trên trán nàng liền xẹt qua một đường hắc tuyến, nhưng hề quay lại nhìn thấy đôi mắt vô tội kia của Khâu Táp, ý nghĩ muốn đá nó ra lập tức tan thành mây khói. Nàng bước thêm một bước, lại bị kéo thêm một cái, cuối cùng, Thiên Thanh Hoàng để nó tùy ý kéo đi, nó muốn đi đâu thì đi đến đó!

“Rầm!” Vẫn chưa đến phòng Hoa Úc, Thiên Thanh Hoàng đã nghe thấy tiếng đồ sứ rơi xuống vỡ dưới đất. Nàng chưa kịp bước qua, Qua Nhã* đã bung một đồng mảnh vỡ đi ra, về mặt vô cùng thương tâm.

(* Goyard tên thật là Qua Nhã)

“Nha đầu... Sao muội lại tới đây?” Không nghĩ Thiên Thanh Hoàng đột nhiên xuất hiện, Qua Nhã kinh ngạc, lập tức nhìn trước nhìn sau, sau đó quay đầu nhìn Thiên Thanh Hoàng cười gượng: “Nha đầu, có thể đi nói chuyện với ta một lát không?”

Thiên Thanh Hoàng nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, lại nhìn về mặt nghiêm túc của Qua Nhã, bèn gật gật đầu: “Uhm!” Nàng vỗ đầu Khâu Táp để nó rời đi, rồi đi theo Qua Nhã.

Qua Nhã đi bước vào trong đình, đặt cái khay trong tay xuống: “Nha đầu cảm thấy Hoa Úc thế nào?”

Thiên Thanh Hoàng sừng sốt: “Tỷ muốn nói gì?”

Qua Nhã hít vào một hơi, sau đó ngẩng đầu, đôi mắt mở to, hốc mắt ngân ngấn nước, nhìn vào không trung đảo quanh, ngoan cường không để mình rơi lệ: “Hắn bị thương, bị thương rất nặng, nhưng lại không để cho ta nói với muội!”

“Huynh ấy đã gặp ai?” Là ai có thể làm Hoa Úc bị trọng thương? Sắc mặt Thiên Thanh Hoàng trầm xuống.

“Hắn đi Ngô Đồng Lâm, vì biết những người gần đây ngại phải đi đều biến mất, người bước vào Ngô Đồng Lâm đều không ai có thể đi ra, cho nên mới tự mình đi!” Qua Nhã quay đầu lại: “Hắn biết muội quan tâm Thu Triển Hạo, biết muội lo lắng cho hắn, cho nên mới xông vào nơi quỷ dị đó, cứu Thu Triển Hạo ra, nhưng lúc trở về đã thành ra thế này...”

“Muội có biết là hắn rất quan tâm muội không? Hắn vì muội có thể không tiếc thứ gì, vì muội có thể từ bỏ tôn nghiêm, vì muội tình nguyện đem tình cảm chân thực của mình mãi mãi chôn sâu xuống, nguyện ý ở trong bóng tối nhìn lên bầu trời đêm, chỉ để chờ mong muội xuất hiện!”

“Lần này, vì không để muội lo lắng, dù biết rõ phía trước có nguy hiểm vẫn muốn xông vào, thiếu chút nữa đã đánh mất cái mạng cũng không cho ta nói với muội. Ta ghen tị với muội đến mức nào muội có biết hay không?” Qua Nhã ngẩng đầu nhìn Thiên Thanh Hoàng, nước mắt trong suốt chảy xuống theo khuôn mặt, sự bi thương trong mắt khiến cho người ta không khỏi đau lòng: “Hắn yêu muội đến như vậy, khiến ta không những ghen tị, mà còn rất đau lòng!”

“Nha đầu!” Qua Nhã nhào vào trong lòng Thiên Thanh Hoàng, cả người không ngừng run run: “Nha đầu, ta rất hận chính mình, ta không ngờ lại đi ghen tị với muội... Thậm chí có lúc, ta hận muội làm cho hắn quan tâm người như vậy... Nhưng ta càng đau lòng hắn... Hắn...”

“Đừng nói nữa!”. Thiên Thanh Hoàng biết trong lòng Qua Nhã đang thực sự rất khó chịu, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, để nàng cảm thấy tốt hơn một chút.

Qua Nhã ôm chặt Thiên Thanh Hoàng: “Nha đầu, thực xin lỗi!”

Thiên Thanh Hoàng nâng mặt nàng lên, nói: “Tỷ không cần xin lỗi ta, tình cảm là chuyện con người ta không thể không chế!”

“Nhưng hắn thật sự yêu muội!” Qua Nhã nhìn Thiên Thanh Hoàng, trong ánh mắt đều là thương tâm.

Thiên Thanh Hoàng nhẹ nhàng lau nước trên khóe mắt nàng, bình thần nói: “Người ta yêu chỉ có một, vĩnh viễn chỉ có một, ta thật lòng thương hắn, nhưng đó là tình huynh muội, chúng ta vĩnh viễn không thể. Người nay trong lòng đã có hắn, hãy dùng tình yêu của người bảo vệ hắn, trái tim con người không phải ngay từ đầu đều lạnh, chỉ cần người nguyện ý đi sưởi ấm nó, cho dù là tảng đá cũng sẽ ấm lên!”

“Nha đầu!” Qua Nhã cảm động vô cùng, tự trách bản thân đã sinh lòng ghen tị, nàng không nên ghen tị nha đầu, nàng không nên ghen tị. Lòng nàng vốn dĩ đang vô cùng khó chịu nhưng nhờ những lời nói của Thiên Thanh Hoàng, bóng ma trong lòng nàng đã biến mất, nghĩ thông suốt rồi, càng thấy cảm động hơn.

“Tốt lắm! Đưa ta đi thăm huynh ấy!” Thiên Thanh Hoàng biết Qua Nhã đã nghĩ thông, cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Ừ!” Qua Nhã gật gù đầu, ngượng ngùng thè lưỡi, kéo tay Thiên Thanh Hoàng, đi đến cửa phòng lúc này, mở cửa ra, chỉ vào bên trong: “Chỉ mình muội đi vào thôi! Từ lúc hần trở về đến bây giờ đều không muốn gặp người!”

Thiên Thanh Hoàng ngồi được trong không khí mùi máu tươi và vị thuốc, nhất thời chau mày đi vào, vẫn là một màu đỏ tươi, nàng vén màn giường lên, không thấy bóng dáng người nào. Ánh mắt Thiên Thanh Hoàng lại rơi trên mặt đất nơi lưu lại nhiều vết máu tươi, nàng chau mày: “Người ngoan ngoãn ra đây cho ta!”

Người trong bóng tối động dậy, nhưng không có ý đi ra!

Thiên Thanh Hoàng ngồi được mùi máu tươi trong không khí, nhất thời nóng nảy, vận nội lực hướng hướng tới nơi đang được một tấm lụa đỏ bao phủ, nháy mắt bắt ra được một người: “Tên gốc nhà ngươi, có biết yêu quý chính mình hay không...” Nói xong câu đó, Thiên Thanh Hoàng bị người ở trước mắt làm chấn động.

Người này... Là Hoa yêu nghiệt sao? Gương mặt yêu nghiệt ngày nào, nay nửa mặt trái dọc theo cổ đến xương quai xanh đã biến thành một màu tím khiến người ai thấy đều sợ hãi, nhưng vẫn còn chưa lan đến bên trong quần áo. Đôi môi trắng bệch không có chút huyết sắc, nửa bên mặt kia cũng vô cùng nhợt nhạt. Điều làm Thiên Thanh Hoàng khó chịu nhất là, đôi mắt chan chứa rưng rưng ngày nào, giờ đây không còn chút thần sắc, chỉ có tuyệt vọng và hủy diệt!

“Hoa Úc...” Trong phút chốc, yết hầu của Thiên Thanh Hoàng như có thứ nghèn nghẹn, làm nàng nói không nên lời. Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao Qua Nhã đau lòng đến vậy, vì sao lại nói hần không muốn gặp người!

Hoa Úc nhìn Thiên Thanh Hoàng, ánh mắt vô hồn chợt lóe lên một tia sáng nhưng ngay lập tức lại chìm vào tuyệt vọng: “Muội không nên tới đây, ta không muốn muội nhìn thấy ta thế này...”

Thiên Thanh Hoàng cảm thấy mắt mình cay cay, nàng nhìn lên ngực phải của Hoa Úc, máu tươi không ngừng thấm ướt áo choàng màu đỏ, mùi máu tanh ngày càng nồng nặc!

Thiên Thanh Hoàng vận nội lực, bắt Hoa Úc mang lên giường, muốn cõng y phục của hần ra nhưng bị hần cản lại: “Đừng!”

Nhìn bộ dáng gầy gò xương kia, lòng Thiên Thanh Hoàng đau đớn vô cùng. Nàng cương quyết mở tay hần ra, sau đó chậm rãi cởi quần áo trên người hần. Quả nhiên như nàng đoán, nửa người trái của Hoa Úc da thịt đều đổi màu, bên ngực phải, có một thanh kiếm còn cắm trên miệng vết thương, máu tươi đang không ngừng tuôn ra, bởi vì không kịp thời, miệng vết thương bên cạnh cũng bắt đầu sinh mùi!

“Hoàng Nhi! Đừng nhìn!” Hoa Úc lại bắt lấy tay Thiên Thanh Hoàng, trong mắt hiện lên một sự đau xót khôn cùng.

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống trên người Hoa Úc. Trong mắt Hoa Úc cuối cùng cũng ánh lên một tia sáng, đôi tay gầy guộc áp lên hai má Thiên Thanh Hoàng: “Muội đang khóc vì ta sao?”

Thiên Thanh Hoàng mặc kệ Hoa Úc, quay đầu lấy thuốc trị thương, dùng lưỡi dao loại bỏ những chỗ bị nung mủ, sau đó đem một viên ngọc bích hoàn bóp nát rắc trên miệng vết thương, dùng băng gạc đắp lên, rồi lại dùng băng vải cố định. Sau khi làm xong những việc này, Thiên Thanh Hoàng mới ngẩng đầu nhìn Hoa Úc, nửa bên gương mặt tuyệt mỹ vô cùng, mà nửa bên còn lại nhìn sơ cũng có thể dọa người.

“Hoàng Nhi có phải cảm thấy rất khó coi?” Hoa Úc xoay nửa mặt sang xấu xí sang một bên không muốn để Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, chua chát, xót xa!

“Không có!” Thiên Thanh Hoàng giọng trầm ấm, ngẩng lên nhìn hai má của hần: “Hoa yêu nghiệt mãi mãi đẹp trai như vậy, sao lại có thể khó coi được!”

“Muội không cần ở gạt ta, ta rất rõ thân thể của chính mình, kẻ đó nói cho ta biết, cho dù vết thương trên người ta trị khỏi, nhưng làn da sẽ vĩnh viễn mang màu tím, không thể nào hồi phục!” Hoa Úc kích động nắm chặt hai nắm, gân xanh nổi lên, Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy băng gạc có vết máu thấm ra, lập tức áp chế hần: “Huynh đừng như vậy!”

Thiên Thanh Hoàng cảm giác được cơ thể Hoa Úc dần thả lỏng, không còn kích động nữa, thay vào đó là một hơi thở yếu ớt.

Nhìn thấy hần như một cái xác không hồn, lòng nàng đau như cắt. Một Hoa Úc kiêu ngạo ngày nào sao lại ra nông nỗi này. Thiên Thanh Hoàng lấy tinh thần, nhìn Hoa Úc: “Huynh muốn như vậy chờ chết sao?”

Hoa Úc mí mắt khẽ nhúc nhích, quay đầu nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng: “Ta vốn muốn chết đi, nhưng lại cảm thấy không cam lòng, nên trở lại đây. Lúc ta nhìn thấy chính mình người không, ra người quý không ra quý, ta liền không còn hy vọng gì nữa. Ta thật không không muốn muội nhìn thấy ta như thế này, nhưng cuối cùng vẫn để muội nhìn thấy...”

“Hoa Úc!” Thiên Thanh Hoàng quát lạnh: “Huynh đối với ta như vậy sao?”

Hoa Úc sững sờ, bị sự lãnh khốc của Thiên Thanh Hoàng làm hoảng sợ: “Hoàng Nhi...”

Ánh mắt Thiên Thanh Hoàng trở nên lạnh như băng: “Hoa Úc, huynh chắc còn nhớ rõ mạng này của huynh là ta cứu về, không được ta cho phép, huynh

có tư cách gì đi tìm cái chết?”

“Hoàng Nhi...” Hoa Úc cố giấu đi sự bi thương trong đôi mắt.

“Huynh chỉ vì mất đi dung mạo mà tuyệt vọng sao? Hoa Úc, huynh làm ta quá thất vọng rồi! Lẽ nào huynh đã quên mất sứ mệnh của mình, quên đi kẻ đã làm hại huynh? Quên đi mối thù của mình? Quên là huynh đã từng phát hạ lời thề sao?”

“Huynh nói là huynh sẽ trở nên mạnh mẽ, sau đó tự tay giết chết bọn họ! Huynh nói huynh muốn trưởng thành, cùng ta kẻ vai sát cánh, chẳng lẽ những điều này huynh đã quên hết rồi sao?”

“Hoàng Nhi!” Đừng nói nữa!

Thiên Thanh Hoàng nhìn Hoa Úc: “Kẻ thù lớn nhất của đời người kỳ thật chính là bản thân mình, chỉ có chiến thắng chính mình, huynh mới là kẻ mạnh chân chính! Chỉ cần người còn, mọi thứ đều có thể, huống hồ huynh còn mang sứ mệnh trên mình, Hoa Úc, huynh không được phép tuyệt vọng!”

“Hoàng Nhi!” Hoa Úc một tay ôm lấy Thiên Thanh Hoàng, vùi đầu trên vai nàng: “Thực xin lỗi!”

Thiên Thanh Hoàng dịu Hoa Úc lên giường, nhìn hấn mỉm cười, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt biến sắc kia, cúi người hạ xuống một nụ hôn: “Muội nhất định sẽ làm huynh khôi phục dung mạo như trước kia! Cũng sẽ mang Hoa Úc của ngày trước trở về!”

Hoa Úc cảm nhận được những xúc cảm trên gương mặt rất rõ ràng, trong mắt hiện rõ sự kinh ngạc và không thể tin được, tuy biết rằng Hoàng Nhi đang an ủi hấn, nhưng là...

Thiên Thanh Hoàng nhìn hấn như vậy, không nhịn được cười khẽ: “Choáng váng sao?”

Hoa Úc hoàn hồn, cười khổ: “Hoàng Nhi, người như vậy sẽ làm ta hiểu lầm!”

Thiên Thanh Hoàng búng tay lên trán hấn một cái: “Hiểu lầm cái gì? Là muội muội hôn ca ca, huynh nghĩ đi nơi nào rồi?”

Hoa Úc nghe vậy xinh đẹp câu môi: đúng vậy! Muội muội hôn ca ca, bọn họ có thể làm người thân yêu nhất của nhau, hấn là ca ca nàng, nàng là muội muội hấn thương yêu nhất, một cái hôn mà thôi, lại đủ để cho hấn ghi khắc...

“Ngô...” Ngoài cửa, Qua Nhã hai tay che miệng, cố gắng ngăn mình không được khóc, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống, những giọt nước mắt vui sướng...”Vù vù hô...” Khâu tạp không biết chạy đến từ khi nào, nhu thuận đứng cạnh Qua Nhã, không hề quấy rầy hai người trong đó.

“Hoàng Nhi! Muội lại đã cứu ta một lần!” Làm cho hấn lại sống lại, ngay cả tinh thần cũng trở nên kiên định hơn!

Thiên Thanh Hoàng nhíu mày, bỏ ngoài tai những lời đó, ánh mắt dừng trên thân thể không còn mấy cân thịt của hấn, lập tức trở nên sắc bén: “Cái khác tạm gác lại, bây giờ phải ăn chút gì đi, để da thịt mọc trở lại!”

“Tuân mệnh!” Hoa Úc cố tình đánh mặt lại.

Qua Nhã ở ngoài cửa nghe được, vô cùng vui mừng vội đi chuẩn bị thức ăn.

Chờ Hoa Úc ăn xong, Thiên Thanh Hoàng lại thay thuốc cho hấn, cho hấn ăn mấy viên ngọc bích hoàn, nhìn miệng vết thương có chuyển biến tốt rồi mới rời đi, sắc trời phía sau đã hừng sáng!

“Chủ nhân!” Một thanh âm vọng tới, Thiên Thanh Hoàng dừng lại cước bộ: “Người muốn nói gì?”

“Chủ nhân có còn nhớ hay không người ở trong ao Nam Hoang Thánh Thủy lấy được hai đóa Bạch Liên?” Xích Long hỏi.

Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Nhớ rồi!” Bạch liên sinh trưởng trong ao Thánh Thủy không phải là loại bình thường, nên lúc ở Thánh Thủy nàng đã tiện tay hái đi.

Tiếng Xích Long lại vọng tới: “Đó là Thánh Thủy Bạch Liên, ở Nam Hoang Thánh kinh Trung Đô có ghi lại, là thể gian tinh thuần nhất. Vật đó đối với việc chữa bệnh không có công hiệu quá lớn, nhưng lại có thể loại bỏ hết những thứ không sạch sẽ trên thể gian! Người kia hấn là trúng độc của ma tộc, dùng được vật bình thường sẽ không có hiệu quả, người có thể thử dùng một chút Bạch Liên, có điều muốn vậy cần có thần lực của Nam hoàng thân nữ trợ giúp!”

Thiên Thanh Hoàng nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra: “Ta hiểu rồi!” Dứt lời, nàng liền bay về phía Tê Phượng Cung, thời gian lâm triều cũng đã sắp đến!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 40: Đại Thắng

“Đát đát đát...” Tiếng vó ngựa của thiên quân vạn mã trên quan đạo truyền đến, ánh sáng rạng đông yếu ớt chiếu xuống, có thể thấy được những đám mây bụi mờ nhạt ở xa xa; rất nhanh, rất nhiều kỵ binh xuất hiện trên đường chính, đứng đầu là một nam tử thân áo giáp màu đen, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ. Ánh mắt hân hạnh thâm trầm nhìn ra phía tiền phương, không ngừng giục ngựa về phía trước.

“Hú!” Ở một hẻm núi, nam tử kim cương ngựa, đám đông theo sau hắn cũng dừng lại.

“Hoàng Thượng! Phía trước chính là Chu Vân Sơn, theo tìm tức từ thám tử, Đông Hán đã chiếm được năm thành lớn, nếu cứ theo hướng này tiến công, không quá mười ngày sẽ đến đây!” Hàn Văn Phi giục ngựa tiến lên nói. Mấy ngày liền không ngừng lên đường đã khiến sắc mặt hắn có chút trắng bệch, môi khô nứt ra.

“Ừm!” Hiên Viên Tuyết gật đầu, ánh mắt đảo qua ngọn núi bên kia, trong đầu hiện ra bản đồ địa hình đã thuộc nằm lòng: “Đại quân đóng quân ở Chu Vân Sơn, trước nghỉ ngơi hồi phục sức lực, sau sẽ lại xuất phát!”

“Vâng!” Lãnh Nguyệt và Lãnh Diễm lập tức đi truyền lệnh.

Hàn Văn Phi đồng ý gật đầu, đại quân mấy ngày liền hành quân gấp rút, nếu như trực tiếp cùng quân Đông Hán giao chiến lúc này, một phần thắng lợi cũng không có!

Năm mươi vạn đại quân đóng quân trong núi Chu Vân, còn Hiên Viên Tuyết mang theo một vạn kỵ binh còn lại đi đến một thị trấn phía trước, gọi là trấn Diệp Dương.

“Hoàng Thượng! Người nghỉ ngơi một chút đi!” Hàn Văn Phi đi vào phòng thấy Hiên Viên Tuyết đang xem sa bàn, nhất thời khuyên nhủ. Mười ngày mười đêm không ngừng lên đường, Hiên Viên Tuyết đi trước làm gương, chưa bao giờ để lộ một chút cảm xúc. Chính vì có một hoàng đế gương mẫu như vậy, nên mới khiến cho nhiều người tiếp tục kiên trì; Hiên Viên Tuyết bá đạo, chuyên chế, nhưng những việc Người làm khiến cho bất cứ kẻ nào cũng đều phải bội phục, cho nên hắn mới lựa chọn đi theo Người.

“Người đi ngủ trước đi, trăm một lát nữa sẽ đi!” Hiên Viên Tuyết không hề ngẩng đầu lên, nói.

Hàn Văn Phi biết Hiên Viên Tuyết là loại người nói một không hai, hắn cũng không nói thêm nhiều, đến bên bàn, rót một chén nước dâng tới trước mặt Hiên Viên Tuyết: “Thần cáo lui!”

Đợi cho Hàn Văn Phi rời đi, Hiên Viên Tuyết mới dùng tay xoa xoa huyệt Thái Dương, vịn tay ghế đứng lên, Hiên Viên Tuyết nhìn về hướng Phương Đều, trong mắt hiện lên một thứ cảm xúc gọi là “vấn vương”!

Hiên Viên Tuyết tới Diệp Dương ngày thứ mười, quân đội Đông Hán cuối cùng đã chiếm được thành thứ sáu, đối kháng chính diện với Hiên Viên Tuyết!

“Hoàng Thượng! Bọn họ đến rồi!” Trải qua mấy ngày bố phòng, Diệp Dương Thành đã biến thành một trọng điểm quân sự, tại đây có hơn năm mươi vạn đại quân cùng một vạn kỵ binh của Hiên Viên Tuyết, tổng cộng năm mươi một vạn người. Trong khi đó, quân Đông Hán cũng đang bắt đầu tiếp viện, bổ sung lại những hao tổn trước đó, hiện tại ước chừng có đến trăm vạn quân!

“Đầu đầu là năm vạn bộ binh, tiếp theo là một vạn kỵ binh, còn có năm ngàn cung tiễn thủ! Trận đấu này bọn họ đã dốc hết toàn bộ sức lực!” Lãnh Diễm nhìn quân đội xếp thành hàng phía trước, nói.

“Chủ soái Đông Hán lúc này là Hồng Nguyên, là một chiến binh xuất chúng. Người này thích nhất là tấn công trực diện, mỗi trận đều phải tắm máu!” Hàn Văn Phi nói.

“Thám tử hồi báo, đối phương đánh giặc thật sự rất quái lạ. Mỗi lần nghênh chiến đều phái một hắc y nhân lên trước. Hiện tại bọn họ đã vào hàng ngũ nhưng vẫn chưa phát binh, hẳn là đang đợi người kia xuất hiện!” Lãnh Nguyệt sắc mặt có chút ngưng trọng, theo tin tức thu được mà nói, việc này đối với quân ta rất bất lợi.

Hiên Viên Tuyết mặt không biến sắc: “Đi chuẩn bị!”

“Vâng!” Lãnh Nguyệt và Lãnh Diễm lĩnh mệnh đi xuống, Hàn Văn Phi chỉnh lại áo giáp, nhìn quân sĩ phía trước, ngày này cuối cùng cũng đã đến!

Từ trong quân đội Đông Hán xuất hiện một người giục ngựa đi ra. Hắn từ đầu tới chân một thân hắc y, không ai có thể nhìn rõ hình dạng, xoay người lên ngựa, chậm rãi hướng ra phía trước đội ngũ!

“Đến rồi!” Nhìn thấy người thần bí đang chậm rãi giục ngựa kia, Hàn Văn Phi đứng lên, vẻ mặt cẩn trọng, người này vô cùng quý giá, bởi vì có hắn, nên Tây Hạ mới liên tiếp bại trận, ngay cả Chung Hách tướng quân cũng thua ở trong tay bọn họ, hắn không dám khinh suất!

“Thùng thùng thùng...” Tiếng trống trận cuối cùng cũng vang lên.

“Tấn công!” Tướng lĩnh Đông Hán hô lên một tiếng, binh lính xếp thành hàng vọt đi lên!” Tấn công! Giết!”

Tiếng hò hét đỉnh tai nhức óc cũng không thể làm cho hai người biến sắc, bọn chúng hùng hổ xông tới, lúc còn cách khoảng hơn hai trăm mét, Hiên Viên Tuyệt mạnh mẽ vung tay lên, phút chốc cửa thành mở toang, rất nhiều binh sĩ Tây Hạ đã được huấn luyện theo tổ đội xông ra ngoài: “Giết...!”

Tiếng kêu chấn động trời đất, binh khí chạm vào nhau phát ra tiếng ‘leng keng’, một cuộc chiến đẫm máu, tất cả chỉ mới bắt đầu!

“Hắn vì sao lại không động?” Hàn Vân Phi luôn đề mắt tới hắc y nhân kia. Hắn ngồi trên lưng ngựa, màn chém giết hỗn loạn xung quanh lại không hề có chút ảnh hưởng gì tới người này. Càng kỳ quái là, bên cạnh hắn rõ ràng có binh sĩ Tây Hạ, nhưng lại không có ai ra tay với hắn.

“Hắn đã hành động!” Hiên Viên Tuyệt sắc mặt lãnh trầm: “Người xem những binh lính này!”

Hàn Vân Phi quay sang nhìn những binh lính bị giết, lập tức phát hiện có điều kỳ quặc, vừa nãy xông trận sĩ khí ngút trời, nay lại có vẻ lực bất tòng tâm, rõ ràng đao tiếp theo sẽ có thể chém chết đối phương, nhưng lại bất ngờ vô lực, cuối cùng bị quân Đông Hán chém chết. Trong một thời gian ngắn, binh lính Tây Hạ đã hao tổn không ít!

“Sao lại có thể như vậy?” Hàn Vân Phi trước nay chưa từng gặp được chuyện kỳ lạ như vậy. Tuy rằng tin báo đã có nói qua, nhưng lúc tận mắt chứng kiến, vẫn có một loại cảm giác khó tin. Ánh mắt Hàn Vân Phi dừng trên người hắc y nhân: “Là do hắn sao?”

“Ừm!” Hiên Viên Tuyệt đảo mắt qua khắp chiến trường, mắt thấy thủ hạ của mình bị giết hại, hắn vẫn không xuất đầu lộ diện. Bất luận là quân Tây Hạ hay là quân Đông Hán đều cho rằng trận chiến này Tây Hạ nhất định thua!

Lúc quân Đông Hán sắp giành được thắng lợi, một vạn kỵ binh áo đen đột nhiên xuất hiện từ hai bên, mạnh mẽ xông vào chiến trường bắt đầu chém giết. Hiên Viên Tuyệt xoay người đi đến bên cái trống, dùng dùi trống đánh lên một tiếng ‘đông’. Một đạo ánh sáng người bình thường đều có thể nhìn thấy tán ra khắp nơi, binh lính trên chiến trường lập tức khôi phục tinh thần, lại nắm chặt tay đao: “Tấn công!”

“Giết!”

“Thùng thùng thùng...” Hiên Viên Tuyệt không ngừng đánh trống, nhịp trống dồn dập kích lệ tinh thần binh sĩ Tây Hạ, sự dũng mãnh của quân Tây Hạ cuối cùng cũng thể hiện ra. Lãnh Nguyệt và Lãnh Diễm mang theo ba vạn người đột kích từ phía sau bao vây quân Đông Hán. Cuộc chiến thực sự, bây giờ mới bắt đầu!

Thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông! Đây mới thực sự là chiến trường!

Hàn Vân Phi giương cung tiễn về phía hắc y nhân. Lúc hắn chuẩn bị bắn tên, người kia lại đột ngột biến mất. Hàn Vân Phi không khỏi kinh hãi: “Hắn biến mất trong không trung!”

Hiên Viên Tuyệt dùng dùi trống, gác dùi trống lên tay trống, mắt đảo qua chiến trường, thanh âm lạnh như băng: “Một người cũng không lưu lại!”

Cuối cùng, sáu vạn năm ngàn quân Đông Hán toàn bộ bị giết sạch, đánh dấu sự tàn bạo của Hiên Viên Tuyệt, cũng mở ra một thắng lợi đầu tiên trong cuộc đại chiến này! Máu tươi chính là thứ kích lệ lòng quân tốt nhất!

“Thắng rồi! Thắng rồi! A!”

“Thắng rồi! Chúng ta thắng rồi!”

Sau một khắc tĩnh lặng, toàn quân bùng lên tiếng hoan hô. Vừa ra trận đã thắng, còn là tiêu diệt toàn quân, bọn họ sao lại có thể không kích động được!

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế, vạn tuế!”

Binh sĩ đồng loạt tung hô. Hàn Vân Phi thấy vậy, trong lòng cũng rất phấn khích, quỳ xuống trước Hiên Viên Tuyệt: “Chúc mừng Hoàng Thượng!”

Hiên Viên Tuyệt thân nhiên gật đầu: “Gửi chiến báo về triều đình đi!” Nói xong, Hiên Viên Tuyệt liền rời thành lâu!

“Ách?” Hàn Vân Phi không kịp phản ứng, Hoàng Thượng vừa mới bảo hắn đi gửi chiến báo? Từ lúc nào một tướng quân như hắn lại phải đi gửi chiến báo vậy?

Hiên Viên Tuyệt trở lại thành, không hề bận tâm đến người đang quỳ kia. Về phòng, hắn từ trong lòng sắt bắt ra một con bò câu đưa thư, rồi đi đến thư án đặt trước, đặt bút lên giấy trắng, muốn viết gì đó nhưng nhất thời không biết nên viết gì cho tốt. Cuối cùng, Hiên Viên Tuyệt chỉ viết hai chữ, cuộn lại buộc lên chân bò câu, nhìn nó bay đi. Trước mắt Hiên Viên Tuyệt hiện ra cảnh Thiên Thanh Hoàng đưa tiễn ở cửa cung, lúc đó hắn đã nghĩ rằng nàng sẽ không đến...

Chiến tranh là việc không thể né tránh. Đông Hán thế như vũ bão, quân ta lại luôn thua trận một cách kỳ lạ, khiến hắn không thể không tự giả thân chinh. Tuy rằng trong lòng không hề muốn chia xa, nhưng là tình thế bắt buộc phải như vậy. Đêm đó hắn biết nàng không muốn hắn rời xa, nên mới không đến nói lời từ biệt, hắn sợ chính mình lại luyến tiếc; thật không ngờ nàng lại đến, dùng bộ dạng tự tin nhất để tiễn biệt, để hắn an tâm xuất chinh!

Đêm đến, quân doanh Tây Hạ bốn phía mở tiệc ăn mừng, trong khi quân doanh Đông Hán lại là một mảnh tĩnh mịch.

“Khốn kiếp! Tại sao có thể như vậy? Lúc đầu không phải quân Tây Hạ đã bị mê hoặc sao? Tại sao đột nhiên có thể lấy lại tinh thần?”

“Còn ba vạn thiết kỵ tập kích bất ngờ kia, bọn chúng ẩn náu sau lưng quân ta, sao không ai phát hiện ra?” Hồng Nguyên giận dữ, ngồi trên cao trừng mắt nhìn một ngàn người bên dưới. Sáu mươi vạn binh lính đã mất đi như vậy. Tuy rằng so với đối với trăm vạn quân mà nói sáu mươi vạn quân này không tính là nhiều, nhưng cũng đủ làm hấn kinh sợ. Nếu là trước kia, sáu mươi vạn binh sĩ tuyệt đối bách chiến bách thắng.

“Đặc sứ đâu? Hấn biến đi đâu rồi?” Hồng Nguyên sức nghĩ đến kẻ biến mất trên chiến trường. Nếu hấn không đột nhiên biến mất, quân đội cũng sẽ không bị đánh bại.

“Tướng quân! Vẫn chưa có tin tức của đặc sứ!” Một tiểu binh hồi đáp.

“Vô liêm sĩ!” Hồng Nguyên lửa giận ngút trời, vung tay đập bệ cái bàn.

Trong khi đó, trong núi Chu Vân, một bóng đen trông như u linh đang không ngừng di chuyển trong rừng cây. Đột nhiên, hấn dừng bước, vì ngay phía trước, Hiên Viên Tuyết tay cầm họa kích không biết đã đứng đợi ở đây từ lúc nào!

“Ngươi sao có thể tìm được ta?” Hắc y nhân nói, thanh âm khó nghe vô cùng.

Hiên Viên Tuyết không nói gì, một tiếng thở cũng đủ làm cho người ta sợ hãi, không một chút sát khí, nhưng so với sát khí càng đáng sợ hơn!

“Ngươi chính là Hiên Viên Tuyết?” Người nọ hỏi, trong thanh âm lại có chút sợ hãi.

Hiên Viên Tuyết vốn không muốn trả lời, nắm trong tay họa kích vòng qua, sau đó, chém xuống với tốc độ chớp nhoáng!

Hắc y nhân hoảng sợ vô cùng, muốn biến đi, nhưng lại phát hiện chính mình như bị khóa lại, không thể động đậy, đến khi họa kích xuyên qua người, cảm giác được hơi thở của Hiên Viên Tuyết trên nhẹ đi một chút, hấn đột nhiên khanh khách cười rộ lên: “Quên nói cho ngươi biết, binh khí của nhân loại không tồn thương được ta ...”

Nhưng khi hấn vừa nói xong, lập tức sợ ngây người, bởi vì thân thể hấn đang không ngừng tan biến, mắt thấy chính mình tan biến, hấn không thể tin hô to: “A! Tại sao có thể như vậy...”

Họa kích trong tay Hiên Viên Tuyết đột nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt màu tím, ở nơi ánh sáng màu tím chiếu xuống, người nọ liền biến thành sương khói, không hề lưu lại vết tích!

Hiên Viên Tuyết đứng thẳng, tay vẫn nắm lấy họa kích phát ra ánh sáng tím, mặt thản nhiên không chút thay đổi nhìn chỗ người kia biến mất, sau đó thân ảnh chợt lóe lên rồi biến mất trong không trung.

“Hoàng Thượng! Ngài đã trở lại!” Bên ngoài binh lính Tây Hạ ở khắp nơi chúc mừng. Hàn Văn Phi cùng một ngàn tướng lĩnh đang ngồi trong đại đường nghị sự, thấy Hiên Viên Tuyết tiến vào, mọi người lập tức đứng dậy.

Hiên Viên Tuyết đem họa kích đặt ở một bên, ngồi trên chủ vị, Lãnh Nguyệt lập tức trải bàn đồ lên bàn!

Hiên Viên Tuyết chỉ vào một chỗ trong bản đồ: “Nơi này là nơi Hồng Nguyên đang ở, một trăm vạn đại quân địch chỉ có bảy mươi vạn đóng ở đây, trừ ra sáu vạn năm ngàn quân hôm nay, vẫn còn có sáu mươi ba vạn năm ngàn. Hôm nay hấn thua thảm bại, theo tích cách của Hồng Nguyên mà nói, chỉ sợ sáng sớm ngày mai sẽ phát binh công thành, mặc kệ là tránh thua hay để giảm bớt tổn thất, đều không để hấn phát binh trước chúng, hiện tại lựa chọn duy nhất chính là... Đột kích ban đêm!”

“Hàn Văn Phi mang năm vạn tướng sĩ tập kích chính diện!”

“Dạ!”

“Lãnh Nguyệt, Lãnh Diễm mang năm vạn thiết kỵ theo hai cánh đánh sâu vào!”

“Tuân mệnh!”

“Triệu Cương, Lý Trác mỗi người mang 1 vạn binh lính, thiết đặt cạm bẫy trên đường rút lui của địch!”

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Khi mọi người đều lĩnh mệnh đi ra ngoài hết, Hiên Viên Tuyết ngoác tay một cái, một hắc y nhân phóng xuống đất: “Chủ tử!”

“Đi thăm dò tin tức Lạc thành!”

“Dạ!”

Sau nửa đêm, khắp nơi một mảnh tối đen, quân doanh Đông Hán vô cùng yên tĩnh, binh lính hồn nhiên ngủ say, không hề hay biết từ thần đang lặng lẽ tới gần! Một tiểu đội Tây Hạ lén lút đi đến trước cổng quân doanh Đông Hán, phóng ra vài cây kim, bốn người gác cửa liền ngã xuống, người canh gác trên đài quan sát cũng đã sớm bị một đao trên cổ! Ở bên một hàng rào khác, cũng có người lén lút lên vào, đem binh lính Đông Hán giết chết trong bóng đêm.

Vô số bóng đen tiến vào, thâm nhập những lều trại không phòng thủ, giết chết hết binh lính, máu tươi vung vẩy trên lều trại màu trắng, phác thảo nên một bức mỹ đồ!

“Người đâu! Có người tập kích!” Rốt cục một binh lính trông thấy cảnh giết chóc, kêu to, đánh thức một nhóm người.

“Không xong rồi! Có người đánh lén!”

“Có người xâm nhập quân doanh...”

“Báo! Tướng quân, có người tập kích quân doanh!”

“Cái gì?” Hồng Nguyên đang trên giường bưng tỉnh, nghe được tin tức giật dừ: “Tập kích quân doanh?”

“Đừng vậy! Tướng quân, bên ngoài từ đâu đến một nhóm binh lính Tây Hạ, thừa lúc ta quân không chú ý đã lên vào, hiện tại đến rất gần!”

“Vô liêm sỉ!” Hồng Nguyên đứng dậy đem áo giáp mặc vào, vén rèm lên, thấy bên ngoài ánh lửa đầy trời, tiếng kêu la chém giết!

“Mau giống trống, tập hợp tất cả mọi người lại đây!”

“Dạ!”

“Giết!” Lúc này đây, đa số binh lính Đông Hán vừa mới tỉnh ngủ, còn quân Tây Hạ tinh thần lại vô cùng hăng hái. Hai bên một khi giao thủ, quân Đông Hán chỉ có thể hoàn toàn bị tiêu diệt. Những tiếng rên la cuối cùng. Một màn chém giết vô cùng thống khoái!

“Giết a!” Hai bên thiết kỵ đột nhiên xuất hiện tập kích, binh lính Đông Hán vốn đang bối rối nay càng thêm hoảng loạn!

“Tướng quân! Hai doanh trại ở tiền phương đã bị kẻ địch tiêu diệt!”

“Tướng quân! Hai cánh đột nhiên xuất hiện vạn kỵ binh!”

“Tướng quân! La phó tướng đã hy sinh...”

“Tướng quân...”

Từng tin, từng tin truyền đến làm cho sắc mặt Hồng Nguyên ngày càng đen lại, nhìn khắp Diệp Dương Thành hung hăng nghiêng rằng: “Hiên Viên Tuyệt! Ngươi điên rồi!”

“Tướng quân, phải làm sao bây giờ?”

Hồng Nguyên một cước đá văng tên binh lính đang hỏi kia ra: “Truyền lệnh xuống, giữ lại mười vạn quân tiên phong chặt đứt phía sau, những người khác rút lui!”

“Dạ!”

Quân đội Đông Hán nhanh chóng bắt đầu nhổ trại, tổng cộng còn lại hơn sáu mươi vạn người, nhưng cuối cùng lúc rời đi chỉ có bốn mươi vạn người. Nói cách khác Đông Hán lúc này tổn thất hơn hai mươi vạn người, trong khi Tây Hạ xuất quân chỉ có mười vạn!

Hồng Nguyên thở ngắn mang theo quân đội rút lui, khi thấy những cụm mây sắp đạt sẵn ở giữa đường, lại tức giận, hận không thể lập tức đi tìm Hiên Viên Tuyệt liều mạng. Cuối cùng, trước khi tìm được một đường lui đến Lạc thành gần nhất, lại tổn thất thêm hơn hai vạn người tại đây!

Trong vòng một ngày hai lần đại thắng, khi tin tức được truyền về, cả triều đình đều vui mừng, hô to vạn tuế.

So với sự vui mừng của bọn họ, đối với Thiên Thanh Hoàng đây chỉ xem như là chuyện nằm trong dự kiến. Chỉ cần có Hiên Viên Tuyệt, nhất định có thể thắng, nên lúc nhận được tin tức nàng cũng chỉ tượng trưng nói vài câu, không hề tỏ vẻ quá vui mừng.

“Tiểu thư! Cô gia đại thắng, nhanh chóng đánh cho bọn Đông Hán tả toir như hoa rơi giữa dòng, thật là lợi hại a!” Hoan Hỷ ghé vào trên nhuyển tháp vui vẻ nói.

Thiên Thanh Hoàng cười khề không nói, chu môi chọc Hoan Hỷ: “Tiểu thư nhà ngươi có chỗ nào giống như không vui vẻ đâu!”

“Cô Cô!” Tiếng kêu của con chim bồ câu thu hút ánh nhìn của Hoan Hỷ, nàng ngưng tầm mắt bên cửa sổ nơi con bồ câu đang đậu: “Tiểu thư! Là bồ câu đưa tin!”

Thiên Thanh Hoàng có chút kinh ngạc, đứng dậy làm cho bồ câu bay đến trên tay, từ trên chân con bồ câu lấy ra một tờ giấy, nhìn trên mặt giấy có viết hai chữ. Thiên Thanh Hoàng cuối cùng cũng thật tâm mỉm cười: An Hảo* (* nghĩa là bình an và mọi việc đều tốt)! Chỉ có hai chữ, nét chữ quen thuộc kia khiến nàng dường như trông thấy Hiên Viên Tuyệt của ngày thường, ngăn gọn súc tích, so với lúc nghe được hai tin báo thắng trận, nàng còn vui vẻ hơn!

“Tiểu thư! Là thư của cô gia sao?” Hoan Hỷ trông thấy khuôn mặt rạng rỡ của Thiên Thanh Hoàng, nhất thời bạo gan liếc mắt thăm dò một cái, nhưng Thiên Thanh Hoàng đã kịp đem tờ giấy thu lại. Nàng không nhìn thấy gì, không khỏi có chút thất vọng.

“Tiểu thư quá keo kiệt rồi, cho ta xem chút cũng không được?” Hoan Hỷ chu miệng bất mãn nói.

Thiên Thanh Hoàng tức giận trừng mắt nhìn nàng, liếc một cái, thuận tay gỡ lên đầu nàng, hoàn toàn không để tâm tới bộ dáng thống khổ của Hoan Hỷ, hỏi: “Phù Linh đâu? Đã trở lại chưa?”

Hoan Hỷ ôm đầu, cái miệng nhỏ nhắn ngoác lên cao, nhưng khi nghe Thiên Thanh Hoàng hỏi vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Đã nhận được tin tức, đêm nay có thể về đến Phụng Đức!” Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng hơi cau mày: “Thay y phục cho ta, ta muốn xuất cung!”

Ban đêm, Thiên Thanh Hoàng một thân áo trắng đi vào Mị Âm các, lập tức đã bị Phù Linh ôm lấy thôn thức: “Tỷ tỷ! Muội rất nhớ tỷ a!”

Thiên Thanh Hoàng xoa xoa đầu nàng, đột nhiên phát hiện tiểu cô nương này đã cao đến ngực mình: “Hình như là đã cao thêm một chút!”

Phù Linh ngẩng đầu lên nhìn dung mạo kiều diễm của Thiên Thanh Hoàng nhất thời kinh ngạc, ngây dại nói: “Tỷ tỷ! Tỷ thật xinh đẹp a!”

Thiên Thanh Hoàng xoa mặt nàng: “Được rồi! Không phải đã từng nhìn thấy qua rồi sao? Có cần kinh ngạc như vậy không?”

Phù Linh hoàn hồn cười khê: “Tỷ tỷ là người xinh đẹp nhất thế gian, muội chỉ nhìn đến ngây người thôi!”

“Đủ rồi! Đừng nói những lời nịnh nọt này nữa, nói xem muội đi theo Mạc thúc đã học được những gì đi?” Thiên Thanh Hoàng nắm tay nàng vừa đi vừa nói.

Vừa nghe đến chuyện này, Phù Linh ánh mắt sáng rỡ: “Mạc thúc dạy muội rất nhiều thứ, nào là tính toán sổ sách, còn có tính tiền, gần như đã học biết hết những thứ đó!”

“Muội chưa học được bao lâu, từ từ rồi sẽ nắm được những tính toán trong đó. Chờ muội học xong, đến tham gia kỳ khảo hạch quản sự của Thanh Hoàng sơn trang, xem thử năng lực của mình!” Thiên Thanh Hoàng nói.

“Dạ được!” Phù Linh nhu thuận gật đầu, bản thân cũng bắt đầu mong đợi cuộc khảo hạch mà Thiên Thanh Hoàng nói.

“Đúng rồi tỷ tỷ, tỷ bảo ta trở về có việc gì?” Phù Linh vừa mới đến Mị Âm Các, cho nên còn chưa hiểu rõ tại sao Thiên Thanh Hoàng lại đột nhiên gọi nàng trở về, dù sao được gặp lại tỷ tỷ nàng vẫn đã rất vui vẻ.

Thiên Thanh Hoàng mang theo nàng xuyên qua sân đi về hướng Hoa Úc: “Mượn sức của của muội giúp ta cứu người!”

“Được!” Phù Linh đáp ứng không chút do dự, nếu như nàng năng lực giúp được tỷ tỷ, vậy thì còn gì bằng.

“Vù vù hô...” Không ngoài dự đoán, Thiên Thanh Hoàng lại bị một con hổ bắt được, làm Thiên Thanh Hoàng không thể không nghĩ có nên tìm một cái lồng sắt nhốt nó lại? Thiên Thanh Hoàng có vẻ không hài lòng, nhưng Phù Linh lại thực rất thích nó, ôm cổ xoa xoa đầu nó: “Khâu Tập!”

“Vù vù hô...” Khâu Tập nhận ra Phù Linh, tự nhiên cũng không bài xích, ôm nàng, bắt quá răng nanh vẫn cắn lấy quần áo của Thiên Thanh Hoàng, sợ nàng chạy mất.

Thiên Thanh Hoàng không thể nhịn được nữa, hung hăng trừng nó liếc mắt một cái, đợi Khâu Tập thu răng nanh về, mới đi về phía sân đình. Còn chưa vào cửa đã thấy Qua Nhã bung một cái chậu đi ra, trên gương mặt xinh đẹp lộ vẻ mỉm cười, nhìn thấy Thiên Thanh Hoàng đến lập tức ra đón: “Nha đầu, sao muội lại tới đây?”

“Ta đến thực hiện lời hứa!”

“Muội... Muội thật sự tìm được cách?” Qua Nhã không thể tin được hỏi, thấy Thiên Thanh Hoàng gật đầu, nàng vừa vui mừng vừa kinh ngạc che miệng lại, cười ra nước mắt, thật vất vả mới nhìn xuống được, vỗ vai Thiên Thanh Hoàng, cuối cùng chỉ nói được bốn chữ: “Nha đầu, cảm ơn!”

Thiên Thanh Hoàng nhún mày: “Ta không thích tỷ gọi ta là nha đầu!”

Qua Nhã sững sờ một chút, lập tức cười to: “Muội bắt quá mười sáu tuổi, ta gọi muội là nha đầu cũng không quá đáng?” Nói xong còn thêm một câu: “Ta gọi là lâu như vậy, có vẻ như muội cũng nghe quen rồi?”

Thiên Thanh Hoàng quyết định không cùng nàng tranh luận nữa, bay thẳng vào trong, xuyên qua tấm màn đỏ liền thấy Hoa Úc đang an tĩnh nằm ở trên giường. Một kẻ yêu nghiệt luôn tươi cười phóng đảng ngày nào nay đã không còn, thoạt nhìn giống như đã biến thành một người bình thường. Một gương mặt chia ra làm hai nửa. Làn da hắc vốn rất đẹp, kỳ thật cũng không đến nỗi khó coi như vậy. Trông hắc có vẻ không còn gầy yếu và tiêu tụy như lần gặp trước, biết hẳn thật sự nghe lọt tai những những gì nàng nói, trong lòng Thiên Thanh Hoàng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhận ra sự tồn tại của Thiên Thanh Hoàng, Hoa Úc mở to mắt, nhìn lên: “Hoàng Nhi Muội đến rồi!”

Thiên Thanh Hoàng gật đầu ngồi xuống bên giường, không chút khách khí kéo y phục ra xem xét thương thế trước ngực hắc. Hoa Úc lập tức tỏ ra một bộ dáng ủy khuất: “Hoàng Nhi! Muội muốn dùng bạo lực với ta sao?”

Thiên Thanh Hoàng nheo mắt: “Huynh muốn bị đánh có phải không?”

“Ha ha a!” Hoa Úc cười to, nâng tay cầm lấy tay Thiên Thanh Hoàng: “Cảm ơn muội, Hoàng Nhi!”

Ánh mắt Thiên Thanh Hoàng dừng lại trên nửa bên mặt đen của hắn: “Ta sẽ nhanh chữa lành nó!”

Hoa Úc lắc đầu: “Hoàng Nhi không cần miễn cưỡng, cho dù đi không chữa được ta cũng sẽ để tình thân sa sút nữa! Như Hoàng Nhi đã nói, ta không có tư cách, ta còn gánh trên vai huyết hải thâm thù của gia tộc. Huống hồ mạng của ta là của Hoàng Nhi, vì Hoàng Nhi ta sẽ sống tốt!”

Thiên Thanh Hoàng nâng tay áp lên hai má của hắn, ánh mắt vô cùng thâm tình: “Ta nói rồi chuyện gì làm không được, hãy tin ta!”

Hoa Úc mím môi cười yếu ớt, không nói gì. Hoàng Nhi nói hãy tin tưởng nàng, hắn sẽ tin, vẫn luôn tin tưởng!

“Tỷ tỷ!” Phù Linh đi đến, sau lưng còn dẫn theo một ‘cái đuôi’. Nhìn bộ dáng bất lực khi bị Khâu Táp cản giữ của Phù Linh, Thiên Thanh Hoàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, rốt cục cũng có người hiểu được nỗi khổ của nàng.

“Muội lại đây đi!” Thiên Thanh Hoàng ngoắc Phù Linh lại, ném một ánh mắt lạnh như băng tới con hổ, khiến nó ngoan ngoãn buông ra nhưng vẫn lưu luyến không rời đi.

“Tỷ tỷ... Hấn...” Phù Linh bị bộ dáng của Hoa Úc làm cho hoảng sợ. Trong mắt nàng không hề có chán ghét, chỉ là kinh ngạc, cho nên Hoa Úc cũng không để tâm.

Thiên Thanh Hoàng không phải người nhiều lời, mang ra một đóa Bạch Liên, bẻ ra một miếng đưa đến miệng Hoa Úc: “Ăn nó trước!”

“Đây là cái gì?” Hoa Úc nhìn hoa sen mùi phần linh khí này liền có chút tò mò, vừa hỏi vừa cũng hé miệng ăn cánh hoa sen Thiên Thanh Hoàng đưa cho. Thiên Thanh Hoàng dứt cho hắn từng miếng từng miếng một, mặc dù hơi khó ăn, nhưng Hoa Úc vẫn là không nhú mảy ăn hết. Đến cuối cùng chỉ còn lại một cái nhụy hoa, Thiên Thanh Hoàng cũng trực tiếp đưa vào trong miệng của hắn, dù sao cũng là đồ xuất xứ từ Thánh Thủy, ăn luôn khẳng định sẽ có điểm trừ việt.

Phù Linh nhìn Thiên Thanh Hoàng đem toàn bộ hoa sen cho vào miệng Hoa Úc, một hồi lâu mới định thần lại, bất giác hỏi: “Tỷ tỷ... Người... Thử tỷ cho hắn ăn không phải là Thánh Thủy Liên chứ?” Hỏi xong Phù Linh liền thu lại tâm tình, hi vọng Thiên Thanh Hoàng đừng nói ra cái đáp án dọa người đó!

“Đúng vậy!” Thiên Thanh Hoàng nói xong liền thấy bộ dạng bị đá kích của Phù Linh, không khỏi nghi hoặc: “Có vấn đề gì sao?”

Phù Linh hơn nửa ngày mới khôi phục tinh thần, khổ sở nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Có vấn đề, vấn đề rất lớn... Tỷ tỷ, tỷ có biết hay không Thánh Thủy Liên quý giá biết chừng nào? Nghe nói trăm năm mới mọc ra một đóa, nhưng cũng không chắc sẽ nở hoa. Đã hơn một ngàn năm nay cũng chưa có ai thấy qua Thánh Thủy Liên. Nó có thể tinh lọc hết thảy những thứ không sạch sẽ. Trước nay chỉ dùng để tắm rửa thân thể Thánh nữ, bảo trì thánh khiết. Ở trong chốn võ lâm mà nói, người tập võ ăn được, có thể dịch cân tẩy tủy, là thánh phẩm trong thánh phẩm. Cả Nam Hoang cũng chỉ có một đóa hoa. Mỗi khi Thánh nữ dùng cũng chỉ gần lấy một chút uống với nước, nhưng người cư nhiên dứt cho hắn ăn cả một đóa hoa!”

Thiên Thanh Hoàng sững sốt, nàng không nghĩ tới thứ này lại quý giá như vậy. Nhìn Hoa Úc đã ăn hết một đóa hoa, bất giác hỏi: “Ăn nhiều sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Nghe vậy, sắc mặt của Hoa Úc và Phù Linh đen lại. Một người thì vô tội làm ‘chuột bạch’, một người thì cảm thấy phẫn nộ đối với hành vi lãng phí của Thiên Thanh Hoàng, không ai nói gì.

Kỳ thật Thiên Thanh Hoàng cũng có chút đau lòng, thứ đó trân quý như vậy, cho hắn ăn hết! Sớm biết như vậy lẽ ra nên hỏi kỹ một chút... Không biết Hoa Úc và Phù Linh nghe được tiếng lòng của nàng sẽ có biểu tình gì nữa!

Thiên Thanh Hoàng vốn còn muốn nói thêm, nhưng chợt phát hiện trên người Hoa Úc bắt đầu phát ra vàng sáng màu trắng, đứng dậy đẩy Phù Linh vào chỗ mình: “Tới phiên muội!”

Tuy rằng cực kỳ không hài lòng đối với hành vi của Thiên Thanh Hoàng, nhưng Phù Linh vẫn ngoan ngoãn tiến lên dùng thần lực giúp Hoa Úc phát huy được tính của Thánh Thủy Liên. Đây là cả một đóa hoa đó, nếu như không có hiệu quả nàng cũng chỉ có nước đập đầu xuống đất mà khóc!

Rất nhanh Hoa Úc hoàn toàn bị ánh sáng màu trắng vây quanh, Phù Linh không ngừng đem thần lực phóng thích đến toàn thân Hoa Úc. Hồi lâu, cuối cùng Phù Linh cũng dừng lại, vô lực tới ôm Thiên Thanh Hoàng, lần đầu tiên lên án nàng: “Tỷ tỷ, lần sau nhớ rõ đừng cho nhiều như vậy, thần lực muội không đủ, thiếu chút nữa đã mất cái mạng nhỏ này rồi!”

Thiên Thanh Hoàng đau lòng đem Phù Linh ôm lấy đặt lên trên nhuyễn tháp, đắp cho nàng mô tấm chăn rồi mới quay sang nhìn Hoa Úc. Nhưng lúc nhìn đến khuôn mặt của Hoa Úc, trong nháy mắt, nàng hoàn toàn ngây người...

Mảng màu đen trên người Hoa Úc quả nhiên hoàn toàn biến mất, bởi vì công hiệu của Thánh Thủy Liên, làn da Hoa Úc càng thêm trắng nõn. Càng khiến Thiên Thanh Hoàng kinh ngạc hơn là... “Vì sao đóa hoa sen kia lại chạy lên trên mặt hắn rồi?”

Lúc này, thanh âm của Xích vang lên bên tai Thiên Thanh Hoàng: “Đã quên nói cho chủ nhân, nhụy hoa của Thánh Thủy Liên chính là một hạt giống,

người đem nhụy hoa đút cho hần ăn luôn, cho nên đóa hoa xuất hiện ở trên mặt hần cũng không có gì kỳ lạ!”

“Người không nói sớm!” Thiên Thanh Hoàng thật muốn bắt con xích long này lại hảo hảo đánh cho một trận, nói chuyện không nói hết, hại chết nàng.

“Ân?” Lúc này Hoa Úc cũng từ từ tỉnh lại. Lúc hần mở mắt ra, Thiên Thanh Hoàng rõ ràng thấy một vầng sáng màu trắng hiện lên. Cặp mắt kia giờ phút này trông giống như hoa đào nở, đẹp đến kinh người. Trên mặt hần lại là hoa sen, tựa hồ cũng bởi vì hần tỉnh lại mà càng có vài phần giống thật. Tuyệt mỹ dung nhan điểm thêm một đóa hoa sen, mang theo một vẻ quyền rũ thánh khiết, Thiên Thanh Hoàng nhìn đến ngây người đi!

Mà Hoa Úc trông thấy vẻ ngây ngốc nửa ngày cũng không có dấu hiệu phục hồi của Thiên Thanh Hoàng, lại nhìn thấy bản thân mình trong mắt nàng, Hoa Úc có chút không thể tin được người kia chính là chính mình. Tuy rằng rất vui vì dung mạo đã được khôi phục, nhưng có thể khiến nàng nhìn đến ngây ngốc như vậy so với việc khôi phục dung mạo lại còn vui sướng hơn!

“Hoàng Nhi cũng bị ta mê hoặc?” Hoa Úc cười quyền rũ, còn ném một ánh mắt phong tình, khiến Thiên Thanh Hoàng bất chợt hoàn hồn. Vẻ đẹp của Hoa Úc so với đóa hoa còn sáng chói hơn. Thiên Thanh Hoàng nét mặt xám xịt, đưa tay lấy ra một cái mặt nạ nửa mặt bằng bạc. Cái này vốn chuẩn bị để giúp hắc che bớt nửa khuôn mặt đen kịt, không ngờ nay khi đã hồi phục, so với lúc trước càng cần phải che lại!

“Yêu nghiệt!” Đây chỉ là yêu nghiệt, còn là loại yêu nghiệt có thể gây tai họa. Vốn dĩ đã đủ yêu nghiệt rồi, nay lại trở thành thế này không biết còn gây hại cho bao nhiêu người nữa.

“Ha ha! Hoàng Nhi rốt cục cũng bị ta mê hoặc!” Tâm tình Hoa Úc tốt lên hẳn, mọi thứ đều rất tốt, đúng là trong họa gặp phúc. Hoa Úc của trước kia đã trở lại, không, phải nói là một Hoa Úc so với trước kia càng ‘yêu nghiệt’ hơn!” Huynh thôi đi!” Thiên Thanh Hoàng không nói gì, rồi tầm mắt khỏi Hoa Úc, rồi hỏi: “Hình như huynh vẫn chưa nói cho ta biết huynh bị thương như thế nào?”

Nói đến này, sắc mặt Hoa Úc hơi trầm xuống: “Ta ở bị một tên nam nhân đã thương ở trong Ngô Đồng lâm, người đó. . . Không. . . Có lẽ hần căn bản là không phải người. Lúc ta tiến sâu vào trong Ngô Đồng Lâm thì gặp được hần. Hần xuất hiện từ trong không trung, quanh thân toát lên một luồng khí hắc ám. Hần hình như có thể khống chế người khác, ở trước mặt hần, võ công của ta không thể dùng đến. Hần trực tiếp một kiếm đâm vào trong ngực ta, sau đó hạ độc trên người ta. Hần nói loại này độc thể gian không người nào có thể hóa giải. Hần muốn ta mang bộ mặt xấu xí này mà chết đi. Ngay trong thời điểm đó, trong nháy mắt ta đã nhìn thấy bộ dáng của hần. Da thịt của hần để là màu đen, hơn nữa ngũ quan. . . Ách, nói thế nào đây, dù sao chính là một bộ dạng cực kỳ xấu xí.”

“Ngô Đồng Lâm so với những gì ta tưởng tượng cao thâm hơn rất nhiều!” Thiên Thanh Hoàng cảm thán. Nay đã có thể khẳng định lần này Đông Hán xuất binh chắc chắn có liên quan đến người của Ngô Đồng Lâm. Bọn họ chen ép Tư Đồ Dực, giúp Thượng Quan hoàng hậu và vị hoàng tử mười một tuổi kia, chẳng lẽ có ý đồ muốn chiếm đoạt triều chính? Ngô Đồng Lâm trước nay vẫn ẩn cư, đột nhiên lại xuất đầu lộ diện làm nhiều chuyện như vậy, còn nhúng tay vào chuyện chính sự, rốt cuộc là có mục đích gì?

“Hoàng Nhi đã từng nghĩ qua vì sao bọn họ vì sao muốn bắt Thu Triển Hạo chưa, dù gì cũng đường đường là một thiếu thành chủ. Theo như vị thế của Ngô Đồng Lâm hiện tại mà nói, không cần thiết phải đi bắt Thu Triển Hạo để uy hiếp ai, thậm chí vì một tên Thu Triển Hạo mà gây chiến!”

Lời của Hoa Úc đánh thức Thiên Thanh Hoàng, nàng chỉ mãi nghĩ làm sao để cứu Thu Triển Hạo, đã quên không tìm hiểu nguyên nhân thật sự. Nhất thời nảy sinh một cảm giác ảo não, nhìn về phía Hoa Úc, trực tiếp phớt lờ dung mạo chói mắt của hần: “Thân thể huynh nếu đã hồi phục chi bằng giúp ta đi điều tra một chút, một chút tin tức đều không được bỏ qua!”

“Tuân mệnh!” Hoa Úc câu môi, giả bộ cung kính, chọc Thiên Thanh Hoàng tức giận liếc trắng mắt: “Còn nữa, huynh không nên đến Ngô Đồng Lâm, bây giờ chưa phải lúc cùng bọn họ gia chiến chính diện!”

“Ân!” Hoa Úc gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, cùn vì sự quan tâm của Thiên Thanh Hoàng mà nở nụ cười. Giải quyết xong chuyện của Hoa Úc, Thiên Thanh Hoàng thoải mái trở về. Hiện tại rất nhiều chuyện còn mờ mịt chưa rõ ràng, nàng cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước. Nói đến Hiên Viên Tuyệt hiện tại vừa đánh thắng một trận, không biết hần đang làm gì, dù cô bất mình không được suy nghĩ, nhưng nàng vẫn là giống hần, không có hần ôm ấp bên mình tựa hồ không thể ngủ ngon!

“Vù vù hô...” Nghe thanh âm quen thuộc, trán Thiên Thanh Hoàng hiện lên hai đường hắc tuyến: nếu nàng đoán không sai, chắc chắn là nó...

Thiên Thanh Hoàng quay đầu, quả nhiên thấy một con hồ nhin như con chó nhỏ đang cắn góc áo của nàng, dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng, làm cho nàng có một loại cảm giác như chính mình đã phạm vào một tội ác tày trời nào đó.

“Trở về!” Thiên Thanh Hoàng quát lạnh, nếu đem nó vào hoàng cung, chắc chắn sẽ gây ra một trận náo nhiệt.

“Vù vù hô...” Vẫn kiên trì không ngừng, tuyệt không nhả ra.

“Buông ra!” Thiên Thanh Hoàng dùng sức cầm quần áo rút ra, nhưng Khâu Táp cắn rất chặt, trừ phi nhổ răng nanh nó ra, nếu không đừng nghĩ đến việc lấy quần áo ra khỏi miệng nó.

“Người còn không buông ra ta sẽ tức giận!” Không cần biết nó nghe hiểu hay không hiểu, Thiên Thanh Hoàng uy hiếp nói.

Mà Khâu Táp nghe vậy thật sự buồn lòng hằm, chỉ là ngay sau đó lập tức chạy lên trên đường đi của Thiên Thanh Hoàng, mắt to chớp chớp, cái đuôi lắc lư đi theo, một bộ dáng nịnh nọt điển hình. Thiên Thanh Hoàng không khỏi kích động: Không biết lúc trước vì sao nàng lại muốn mang con hồ này về?

“Loảng xoảng!” Một mảnh thiết nặng rơi xuống, Thiên Thanh Hoàng vỗ tay: “Thành công!”

Hoan Hỷ người chủ nhân vô lương tâm kia đang dung lòng sắt nhốt một chú tiểu bạch hổ dễ thương, cảm thấy có chút không đành lòng: “Tiểu thư, người thật sự muốn nhốt nó ở trong lòng à?”

Thiên Thanh Hoàng nheo mắt, con ngươi ám trầm: “Người nói xem!”

Hoan Hỷ sợ sệt rụt cổ: “Ý của tiểu thư chính là...!” Khâu Tập, đừng trách ta, làm tiểu thư tức giận hậu quả thực nghiêm trọng, cho nên người ráng chịu khổ một chút đi!

“Vù vù hô...” Khâu Tập muốn kháng nghị, Thiên Thanh Hoàng ngó lơ, rồi phui tay bỏ đi!

Thế là dưới sự áp bức của chủ nhân vô lương tâm Thiên Thanh Hoàng, Khâu Tập bắt đầu cuộc sống trong lồng giam của mình...

Trở lại ngự thư phòng, Hiên Viên Dịch vẫn đang xem tấu chương, bên cạnh bày biện một ít quốc thư, hiển nhiên là đang bắt đầu dụng công lao khổ. Thiên Thanh Hoàng đi đến phía trước, mở ra một quyển tạp ký trước mặt, một mảnh giấy nhỏ từ trong rơi. Nhìn đến hai chữ trên mặt giấy, Thiên Thanh Hoàng hơi sững sốt. Đây là thư Hiên Viên Tuyết viết cho nàng, nàng cất ở trong này, thiếu chút nữa đã quên.

Cầm mẫu giấy lên, đầu ngón tay miết dọc theo nét chữ, khóa môi để lộ một nụ cười yếu ớt!

Phát hiện chính mình càng ngày càng tưởng nhớ hần, rất muốn gặp đến hần, đây rõ ràng không phải là điều tốt! Nhớ nhưng càng ngày càng sâu đậm, những ngày tiếp theo không có hần, nàng sẽ vượt qua thế nào đây?

Khi đó ở biên quan, Hiên Viên Tuyết một mình ở trong phòng tự mình châm trà, trong lòng phiền muộn, nhìn giấy Tuyên Thành và bút lông bên cạnh, nghĩ đi nghĩ lại, nhắc bút suy tư, vừa mới muốn hạ bút lại lập tức dừng lại.

Cảnh tượng Thiên Thanh Hoàng ở giữa đoàn quân đưa tiễn chợt hiện lên rõ ràng trước mắt hần, hần lần này không chút do dự hạ bút, cổ tay linh hoạt chuyển động, đem cảnh tượng trong lòng vẽ ra, đôi mắt nàng, chân mày của nàng, đôi môi của nàng môi, sự xinh đẹp của nàng, khí chất cao quý đầy tự tin!

Rốt cục cũng ngừng bút, Hiên Viên Tuyết rất hài lòng với bức họa của chính mình. Đây là tâm ý của hần đối với Thiên Thanh Hoàng. Ngày đó nàng y phục xinh đẹp, trang sức tao nhã, lúc nàng đứng trước mặt, hần thật sự không thể dời mắt. Khi đó nàng thật sự rất xinh đẹp, đẹp đến mức làm cho hần muốn dứt bỏ hết tất cả vì nàng. Nhưng nàng lại dùng hành động nói với hần, nàng sẽ vì hần ở trong hoàng cung chờ đợi, giúp hần hạ quyết tâm xuất chinh!

Trên đường, hần không có một khắc nào không nhớ tới nàng. Mỗi khi ở một mình, hình ảnh của nàng đều hiện lên trước mắt. Lúc một mình nằm trên giường hần liền cảm thấy trong lòng trống trải, nhớ đến những lúc ôm nàng ngủ, không biết không có hần, nàng ngủ có ngon hay không?

Không biết từ khi nào một Hiên Viên đế vương luôn lãnh đạm kiêu ngạo bắt đầu sinh tâm thương nhớ đến mất hồn!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 41: Tô Vương Gặp Lại

“Rầm!” Một đồng tấu chương trên long án bị ném xuống đất, tuần mã nam hơn hai mươi giận giữ, đôi mắt âm trầm. Nam tử một thân long bào mình hoàng, đầu đội tử kim quan khí phách uy nghiêm không biết vì sao lại tức giận. “Hoàng hậu nương nương!” Người bên ngoài hô lên một tiếng, một thân ảnh đỏ tiên liền xuất hiện. Người tới mặc phượng bào đỏ thẫm, đầu cài trâm phượng hoàng, xinh đẹp thoát tục.

“Hoàng thượng lại tức giận về chuyện của Hoàng thúc sao?” Hoàng hậu vòng qua đám tấu chương đi tới trước mặt nam nhân, trung đô hai mắt đau lòng.

Đông Phương Vô Dật cầm tay Hoàng hậu: “Yến nhi, người nói trăm nên làm gì bây giờ?” Tôn Yến, trưởng nữ Nam Phong quyền tướng, hoàng hậu của Đông Phương Vô Dật.

Tôn Yến vỗ vỗ tay Đông Phương Vô Dật, đỡ hần ngồi xuống, bản thân cũng thuận thế ngồi lên đùi hần, mắt sáng chói lóe, thanh âm ôn nhu hỏi: “Hoàng Thượng có thể cho thiếp biết hoàng thúc đã làm gì chọc giận người không?”

Nói đến lại khiến Đông Phương Vô Dật tức giận, “Ba” một quyền đánh lên bàn: “Hoàng thúc đối nghịch với trăm, trăm đã nhin, vậy mà lúc này Đông Hán giao chiến với Tây Hạ, Tây Hạ bị vây, chỉ cần Nam Phong chúng ta xuất binh chống Đông Hán kiềm chế Hiên Viên Tuyết thì bắt Tây Hạ giao ra nửa giang sơn cũng không thành vấn đề, nhưng Đông Phương Hằng lại cản trở án binh bất động, đã vậy cũng không cho trăm xuất binh, hôm nay lúc lâm triều còn dám nói ai xuất binh sẽ trở thành kẻ địch của Đông Phương Hằng! Nàng xem xem, đây là lời một vương gia được nói sao?”

Tôn Yến nghe vậy nhanh chóng xoa ngực Đông Phương Vô Dật: “Hoàng Thượng bớt giận, cẩn thận long thể!”

“Trẫm còn sợ tổn thương long thể sao? Hắn còn như vậy nữa trẫm sẽ tức chết!”

“Hoàng Thượng! Nếu người còn nói những điều xấu như thế thiếp sẽ tức giận!” Tôn Yến cả giận nói, mà tâm tình của Đông Phương Vô Dật lại bởi vì những lời này khá lên: “Được rồi Yến nhi, trẫm nói lúc giận dữ, nàng đừng tưởng thật!”

“Hoàng Thượng là thiên tử, không được nói như vậy. Còn hoàng thúc có làm gì cũng chỉ là một vương gia, thiên tử còn phải sợ vương gia sao?” Hai tay Tôn Yến ôm cổ Đông Phương Vô Dật, khó hiểu nói.

Nghe vậy, mi gian Đông Phương Vô Dật hiện lên một tia bất đắc dĩ: “Yến nhi không biết đây là bí mật của hoàng thất, năm đó khi phụ hoàng băng hà, vốn dĩ ngôi vị là truyền cho hoàng thúc niên thiếu hữu vi, hoàng thúc có văn có võ, tài đức vẹn toàn, trong tất cả hoàng tử không một ai có thể so sánh, kỳ thật lúc ấy trẫm rất kính nể Hoàng thúc, cũng cho rằng ngôi vị hoàng đế này chỉ Hoàng thúc mới ngồi được; nhưng không ngờ khi thánh chỉ tuyên xuống, người làm hoàng đế lại là trẫm! Lúc ấy tất cả đều chấn kinh, hoàng thúc tuy rằng không có cảm xúc nào quá lớn, nhưng trẫm đứng phía sau rõ ràng thấy hắn nắm chặt tay!”

“Càng khiếp sợ là sau hoàng thúc lại tuyên bố với thiên hạ đời này chỉ làm vương gia, không mơ tưởng tới vị trí cao nhất kia. Ban đầu trẫm cũng không rõ là có chuyện gì, đằng vị xong mới phát hiện hoàng thúc đã thay đổi, ngay thẳng, dũng cảm trước kia biến thành nội hiểm thâm trầm, nơi nơi tính kế, kết bè kéo phái để vượt qua trẫm!”

“Cho tới khi mẫu hậu cũng ra đi trẫm mới rõ ràng mọi chuyện, thì ra di chỉ năm đó của phụ hoàng bị mẫu hậu tráo đổi, mà ngày tuyên bố di chỉ đó, mẫu hậu đã bắt nữ tử hoàng thúc yêu nhất để ép thúc ấy thề trước thiên hạ. Mọi chuyện xong xuôi mẫu hậu mới thả người, nhưng nữ tử kia lại thấy thẹn với hoàng thúc, cho nên liên tục vẫn trước mặt thúc ấy tạ tội. Đó là lý do khiến hoàng thúc thay đổi lớn, tuy rằng trẫm vô tình, nhưng chung quy vẫn nợ thúc ấy, bởi vậy cần rằng nhường nhịn, để rồi tới kết cục hôm nay!”

“Không ngờ mọi chuyện lại như thế!” Tôn Yến kinh ngạc vô cùng, không ngờ ngôi vị hoàng đế này lại đạt được bằng cách này, nhưng nhớ mỗi lần phụ thân nhắc tới chuyện hai người họ đều thở dài thì chắc hẳn ông cũng biết.

“Đúng vậy, vì trẫm cảm thấy ăn năn nên mới biến thành cục diện hôm nay. Tuy rằng trẫm không có hùng tài đại lược như hoàng thúc, nhưng giang sơn này tuyệt đối sẽ không chôn vùi trong tay trẫm. Nếu trẫm tranh chấp với Hoàng thúc thì Nam Phong sẽ đại loạn, tạo cơ hội cho các nước khác gây rối. Cho nên dù giận, trẫm cũng không muốn làm căng!”

“Hoàng Thượng, người có nghĩ rằng tất cả là vì người đang dung túng? Hoàng thượng mới là hoàng đế duy nhất ở Nam Phong, dựa vào cái gì mà phải nhường một vương gia? Cho dù người cảm thấy có lỗi, nhưng quân là quân, thần là thần!” Tôn Yến kích động nói: “Hoàng Thượng có biết người bên ngoài vẫn đồn đại về Nam Phong như thế nào không? Lại nói người như thế nào? Quân thần không ra quân thần, Hoàng Thượng chỉ là hoàng đế trên danh nghĩa, còn thực quyền đều trong tay Vương gia, Hoàng Thượng...”

“Đủ rồi!” Đông Phương Vô Dật vỗ mặt bàn, giận nói: “Hoàng hậu nói đủ chưa?”

Trong mắt Tôn Yến hiện lên chút ám quang, mặt đỏ hoe: “Cho dù Hoàng Thượng có muốn giết nô tì, nô tì cũng phải nói, người là Hoàng Thượng, người là chân long thiên tử, nhưng cũng chỉ cái danh là hoàng đế; nô tì không phải muốn chống đối với người, nô tì chỉ bất bình thay người. Người bao dung nhường nhịn lâu như vậy nhưng Hoàng thúc cứ được một tác lại tiến một thước, càng ngày càng kiêu ngạo. Người còn nhớ thân tình, nhưng Hoàng thúc có nhớ người là cháu hân?”

“Hoàng Thượng nếu muốn giết nô tì, nô tì cũng không oán hận, nhưng thỉnh Hoàng Thượng tỉnh lại đi...” Tôn Yến nói xong chậm rãi quỳ xuống, khuôn mặt lê hoa đài vũ nhưng hai mắt quật cường.

“Hoàng hậu...” Đông Phương Vô Dật nhìn đến Tôn Yến mà rung động, vì sao hoàng hậu còn nhìn được như vậy mà hắn cứ mãi hồ đồ?

Tôn Yến biết Đông Phương Vô Dật đã dao động, hiện tại còn kém phát hỏa thì đột nhiên nghe bên ngoài dồn dập tiếng bước chân, hai mắt liền tối lại.

“Hoàng Thượng! La đại nhân, Vương đại nhân, Hồ đại nhân cầu kiến!” Tổng quản thái giám Đức công công đi vào bẩm báo.

“Bảo chờ ở chính sảnh đi!” Dứt lời, Đông Phương Vô Dật nâng Tôn Yến dậy: “Hoàng hậu liệu chết tiến gián, trẫm sẽ cân nhắc, nàng về trước nghỉ ngơi đi, đừng lo nhiều!”

“Hoàng Thượng...” Tôn Yến hai mắt đầm lệ mệnh mông, muốn nói lại thôi, cuối cùng nhẹ nhàng cúi người: “Nô tì cáo lui!” Như vậy lại khiến Đông Phương Vô Dật thương tiếc yêu thương một trận.

.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Thấy Đông Phương Vô Dật đi ra, ba đại thần lập tức quỳ lạy.

Đông Phương Vô Dật vung tay lên, xoay người ngồi trên ghế cao: “Đứng lên đi!” “Tạ Hoàng Thượng!” Ba người đứng dậy, người ở giữa đứng lên trước: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, đây là sổ sách hôm nay ghi được, bên trên là sổ tiền Hộ bộ thượng thư tham ô mấy năm nay, theo thần kiểm chứng, sổ tiền này có liên hệ với phủ Hằng vương!”

“Trình lên đi!” Sắc mặt Đông Phương Vô Dật có chút khó coi.

“Đại!” Đức Công công đi xuống đem sổ sách đưa tới tay Đông Phương Vô Dật; Đông Phương Vô Dật lật vài cái, sắc mặt ngày càng xanh mét: “Người nói đây là sổ sách Hộ bộ thượng thư tham ô?”

“Đúng vậy! Nếu Hoàng Thượng không tin vì thần có thể phái người bắt Hộ bộ thượng thư tới, vì thần dám đối chất với hắn!” La đại nhân mặt không đổi sắc nói.

Bên cạnh, Hồ đại nhân cũng đem một bản tấu qua: “Hoàng Thượng, đây là tin tức thần tìm tòi ba tháng nay, Hằng Vương khai thác khoáng sản đúc binh khí bốn phương, thậm chí chiêu binh mãi mã, dụng tâm này có thể thấy rõ!”

Thấy vậy, Vương đại nhân cũng tiến lên từng bước: “Hoàng Thượng, khoảng thời gian trước Hằng Vương mang theo Minh Nguyệt công chúa tới tham dự Mỹ nhân lệnh ở Tử Hà thành, lúc ấy Hằng Vương cùng Hiên Viên Tuyệt rất có giao hảo, thần hoài nghi hắn cấu kết với Tây Hạ cho nên mới phản đối Hoàng Thượng xuất binh!”

“Hoàng Thượng! Hằng Vương có dã tâm bưng bưng, triều đình cao thấp không ai không biết, thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc!”

“Hoàng Thượng! Thỉnh cân nhắc!”

“Đủ rồi!” Đông Phương Vô Dật ném tấu chương trong tay xuống đất, sắc mặt vô cùng âm trầm.

“Hoàng Thượng...” Ba người bi thống hô to, Đông Phương Vô Dật lạnh lùng liếc mắt một cái: “Hộ bộ thượng thư tham ô, tội chết vạn lần, trăm cả nhà, gia sản sung công, lập tức tiến hành!”

“Đại!” Ba người vui vẻ lĩnh mệnh đi xuống; Hộ bộ thượng thư là trợ thủ lớn của Đông Phương Hằng, năm đó người Đông Phương Hằng yêu thương cũng chính là tiểu nữ nhà Hộ bộ. Sau khi tiểu nữ kia chết, Đông Phương Hằng thấy có lỗi, mà Hộ bộ thượng thư năm đó chỉ là một thất phẩm Huyện lệnh, sau lập tức lên như điều gặp gió thành trọng thần, hơn phân nửa đều là do Đông Phương Hằng; mà Hộ bộ thượng thư cũng tuyệt đối trung thành; hiện tại Đông Phương Vô Dật xử trăm Hộ bộ thượng thư chính là trăm ngòi tuyên chiến với Đông Phương Hằng.

Nội loạn ở Nam Phong rốt cục cũng mở màn rồi!

*

Phượng hợp điện:

“Hoàng hậu nương nương cát tường!” Cung nữ thấy Tôn Yến đi tới, lập tức quỳ xuống đất cung nghênh.

“Đứng lên đi!” Tôn Yến ngẩng đầu đi vào, dáng vẻ cao ngạo không còn bộ lễ hoa đái vũ ban nãy.

Đi vào trong, Tôn Yến không kiên nhẫn vẫy tay: “Được rồi, các người đều ra ngoài đi, không có lệnh không cho bất kỳ ai tiến vào!”

“Đại!” Cung nữ xoay người, buông màn xuống.

“Bảo bối!” Đợi cung nữ rời đi, một nam nhân bước ra từ bóng tối ôm lấy Tôn Yến. Tôn Yến không giẫy dụa, tùy ý hắn ôm: “Đông Phương Vô Dật đã kích động, chỉ cần người của người không có vấn đề, hắn sẽ đổi đầu với Đông Phương Hằng!”

Nam nhân cắn lỗ tai Tôn Yến: “Ta biết bảo bối tuyệt nhất mà, giờ sẽ thưởng cho nàng!” Hắn vừa nói vừa động cao thấp.

“Ân... Đừng!” Tôn Yến then thùng giẫy dụa.

“Bảo bối! Đến thôi!” Nam nhân một tay ôm lấy Tôn Yến, mặt mặt hôn xuống, y bảo đồ thẩm hoà với y phục nam tử...

Bên này hai người mây mưa thất thường, còn bên kia Đông Phương Vô Dật đang vì Đông Phương Hằng mà giận phát hỏa, hoàn toàn không biết mũ xanh đã đội bao lâu.

Người Đông Phương Vô Dật phái tới bắt cả nhà Hộ bộ thượng thư đem đi còn chưa kịp xử trăm thì quân của Đông Phương Hằng đã nhanh chóng tới cướp đi, mà Đông Phương Hằng cũng không sát tiến hoàng cung, chỉ mang theo thế lực của mình rút khỏi Hoàng thành. Nam Phong phía Nam là Hoàng thành Vân đều, còn phía Bắc là đất phong của Hằng vương, trung gian ngăn cách bởi một con sông lớn chia đôi đất nước. Thế lực của Đông Phương Vô Dật ở Nam, Đông Phương Hằng ở Bắc, từ đó hai người hoàn toàn xé bỏ mặt nạ, Nam Phong hai phân, chân chính mở màn nội loạn!

Thiên Thanh Hoàng đặt tin tức vừa nhận được xuống bên cạnh: “Nam Phong nội loạn, Đông Phương Hằng và Đông Phương Vô Dật đối đầu, bây giờ không cần lo nữa, chỉ còn chờ xem bên Bắc Lương!”

Hiên Viên Dịch lúc nhìn thấy tin tức này cũng rất vui, Nam Phong tự rối loạn ngay cả nghĩ cũng không gây một phần nguy hiểm cho Tây Hạ: “Hoàng tẩu, thế quân của hoành huynh như trẻ tre, đã đánh tới phụ cận Thiên Lang Quan, lãnh thổ Tây Hạ sớm sẽ quy về một mối thôi!”

“Ừm!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu, nhưng so với Hiên Viên Dịch hưng phấn thì không có quá nhiều cảm xúc: “Xử lý tốt chuyện triều đình đi, chắc sắp có chuyện mới xảy ra rồi!”

“Ta biết!” Hiên Viên Dịch gật đầu, trở về tiếp tục phê tấu chương.

Thiên Thanh Hoàng đi vào nội thất, một bóng đen rơi xuống đất: “Chủ thượng!”

Thiên Thanh Hoàng quay đầu: “Tin tức đâu?”

“Hồi chủ thượng, Tư Đồ Dực bị Tư Đồ Thanh giam lỏng trong Đông cung, Thiên Gia cũng bị trông giữ gắt gao, xung quanh Tư Đồ Dực có rất nhiều cao thủ bí mật, thuộc hạ không dám tùy tiện dẫm thảo kinh xà!”

“Tiểu hoàng tử bên người hoàng hậu giờ rất được Tư Đồ Thanh quan tâm, hơn nữa Tư Đồ Thanh cũng bắt đầu sủng ái hoàng hậu, từ lúc khai chiến đến bây giờ hẳn đều ngủ trong cung Hoàng hậu, chỗ các phi tần khác không hề đi qua!”

“Sủng ái hoàng hậu?” Thiên Thanh Hoàng nâng mày, Thượng Quan hoàng hậu tuy rằng vẫn trẻ trung xinh đẹp nhưng dù sao cũng đã có tuổi, Tư Đồ Thanh nhiều năm qua đối xử với nàng ta đều không lạnh không đậm, bây giờ lại đột nhiên sủng ái, nguyên nhân chắc chắn không chỉ đơn giản là tình cảm vợ chồng!

Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng nhớ Tư Đồ Văn Thiên từng đưa ra một khối kiếm lệnh, nghe nói là Thượng Quan hoàng hậu đưa cho, nhưng Thượng Quan gia sao lại có kiếm lệnh? Nghi hoặc trong lòng Thiên Thanh Hoàng càng lớn: “Đi thăm dò Thượng Quan gia, nhất là cái vị hoàng hậu kia!”

“Rõ!”

Thiên Thanh Hoàng đi vào ngự thư phòng, mở cửa sổ lớn ra, tình cảnh của Tư Đồ Dực nàng không lo, bởi vì chỉ cần có người của Mị Âm Uyên, hẳn sẽ không chết được, tuy rằng bị giam lỏng, nhưng chỉ cần có thời cơ sẽ có thể chuyển mình.

Hiên Viên Tuyệt xuất chiến liên tục báo tin thắng lợi, rất nhanh sẽ thu hồi lại ngách thỏ Tây Hạ đã mất đi, nhưng dựa theo tính cách của hắn, nhất định sẽ lập tức tấn công Đông Hán, hơn nữa nhất định sẽ đánh ác liệt hơn bọn chúng từng làm rất nhiều. Tới khi đó nếu Đông Hán không muốn bị hủy diệt, thì con đường duy nhất là cầu hòa!

“Nương nương, nay Hoàng Thượng liên tục báo tin thắng lợi, trong triều trên dưới đều rất hoan hỷ, có muốn thiết yến chúc mừng không ạ?” An công công thử hỏi.

Thiên Thanh Hoàng cũng biết đây là hình thức không thể thiếu trong triều, hoàng gia mở tiệc chiêu đãi cũng không có gì lạ, bất quá: “Hoàng Thượng bây giờ còn ở tiền phương đánh giặc, trong triều thần tử lại uống rượu hoan ca thì ra cái gì?”

“Nương nương nói đúng ạ!” An công công không phản bác.

“Đội Hoàng Thượng đắc thắng trở về sẽ đại yến sau!”

“Dạ!”

.

“THẮNG RỒI!!! THẮNG RỒI!!!...” Thiên Lang Quan, vô số tướng sĩ vui mừng ôm nhau, cao hứng không thể kiềm chế. Từ khi quân đội Đông Hán xuất phát liền thế như chẻ tre đánh hạ năm thành lớn của Tây Hạ, vô số thành nhỏ. Nay Hoàng Thượng mang binh lập tức lần lượt đại thắng, quân Tây Hạ lấy lời đình chỉ thế thu phục đất mất, Thiên Lang Quan này chính là quan đạo cuối cùng, bọn họ đánh tới nơi này rốt cục cũng đuổi được đi được bọn Đông Hán!

“Chúng ta thắng rồi, chúng ta thắng rồi!” Trên thành lâu, binh lính nhất loạt hoan hô.

“Hoàng Thượng! Chúng ta rốt cục cũng đánh xong rồi!” Hàn Văn Phi lau khuôn mặt dính đầy máu, trên mặt cũng khó nén vui sướng, quay đầu nhìn nam tử như thần kia càng thêm vững chắc với lựa chọn của mình. khoảng thời gian một tháng này,

Hiên Viên Tuyệt cơ hồ không miên không ngủ, mỗi ngày đều nghiên cứu đi binh bày trận; mỗi một trận chiến dịch đều nằm trong lòng bàn tay hắn, quyết đoán, tuyệt quyết, ngoan độc, Hiên Viên Tuyệt mấy ngày này đã phát huy cực hạn, từ lúc khai chiến đến bây giờ, bộ pháp Tây Hạ không ngừng một khắc, quân đội chia làm hai, một nửa công kích ban ngày, một nửa công kích ban đêm, đánh cho binh lính Đông Hán trở tay không kịp.

Đông Hán đánh mấy tháng mới chiếm được, Hiên Viên Tuyệt chỉ dùng một tháng để thu hồi, đúng là một thần thoại!

khi quân đội Tây Hạ đánh tới Thiên Lang Quan, dân chúng trong thành khắp đường hẻm ngõ lớn ngõ nhỏ đều hoan hô, không ai có thể chịu làm nô vong quốc, không ai có thể chịu quốc gia của mình bị quốc gia khác chiếm lĩnh, mà hơn tất cả, không ai không hy vọng quân chủ của mình lợi hại hơn hoàng đế các quốc gia khác, không hy vọng nước mình cường đại hơn nước khác!

“Hoàng Thượng, người bị thương!” Lãnh Nguyệt đi lên liền thấy tay Hiên Viên Tuyệt không ngừng chảy máu, nhất thời kinh hãi.

“Không sao!” Hiên Viên Tuyệt mặt không đổi sắc, ánh mắt nhìn quân đội Đông Hán chật vật chạy trốn rồi ra lệnh: “Hàn Văn Phi, trăm cho người ba ngày chinh đốn lại quân đội, hội tụ binh mã, tiếp đến trong nửa tháng thao luyện, nửa tháng sau, trăm muốn tấn công Đông Hán!”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Hàn Văn Phi quỳ xuống đất lĩnh mệnh, trong nháy mắt hắn cũng có thể cảm thấy máu huyết sôi trào, xuất binh tới Đông Hán chính là Tây Hạ chuyển bị động thành chủ động, đòi lại cả vốn lẫn lãi!

“Hoàng Thượng! Trước băng bó đi!” Ánh mắt của Lãnh Nguyệt chưa từng rời khỏi cánh tay của Hiên Viên Tuyết..

“Đi thôi!” Hiên Viên Tuyết mặt lạnh lùng đi vào nơi đóng quân, rất nhanh có quân y tới băng bó.

“Miệng vết thương trên tay rất sâu, trong thời gian tới Hoàng thượng đừng nên có động tác quá lớn, càng không được dính nước!” Lão quân y dặn nói.

“Đi xuống đi!” Hiên Viên Tuyết vẫy tay, chút vết thương ấy sẽ nhanh lành thôi, chỉ không muốn để bọn họ thấy kỳ quái nên mới nhẫn nại ngồi băng bó.

“Hoàng Thượng! Thần có tội!” Chung Hách một thân áo tù rách mướp, khắp khiêng tiều sái tiền vào, còn chưa đi tới phía trước Hiên Viên Tuyết đã quỳ xuống, thật sâu áy náy.

Ngày đó Thiên Lang Quan thất thủ, Chung Hách bị thương bị bắt làm tù binh, tận tới ngày Hiên Viên Tuyết đánh hạ Thiên Lang Quan mới thấy lại ánh mặt trời.

“Đứng lên đi!” Hiên Viên Tuyết thần nhiên nâng mâu.

“Không!” Lãnh Nguyệt muốn đi đỡ Chung tướng quân, lại bị hấn tránh ra, phủ phục dưới đất: “Tội thần có lỗi, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!”

“Ngươi có tội gì? Thiên Lang Quan thất thủ cũng không phải sai lầm của ngươi, ngươi làm đủ những gì có thể làm, vậy là được rồi!” Giọng Hiên Viên Tuyết vẫn lạnh băng, nhưng lời nói ra lại khiến hấn từ như Chung Hách nhìn không được rơi lệ, Hoàng Thượng vẫn là tin tưởng hấn a.

“Tội thần hồ thẹn với Hoàng Thượng, nguyện từ quan quy ẩn, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn!” Chung Hách rung rung nói.

“Chung tướng quân!” Lãnh Nguyệt kinh hãi, Chung Hách chính là đệ nhất đại tướng quân đương triều, cũng là trợ thủ lớn nhất của Hoàng Thượng, theo Hoàng Thượng từ lúc ngài còn là hoàng tử, trung thành tận tâm phò trợ khiến người ta bội phục. Chung Hách làm người ngay thẳng, chỉ giáo cho hấn rất nhiều điều, cho nên theo tư tâm mà nói, hấn cũng không hi vọng Chung Hách rời đi.

Hiên Viên Tuyết đứng lên, đi đến bên cạnh Chung Hách, ánh mắt lạnh lẽo: “Ngươi muốn trầm tự chặt đứt phụ tá đắc lực của mình sao?”

“Hoàng Thượng, tội thần...” Chung Hách còn muốn nói cái gì đó, nhưng ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Tuyết vừa đảo qua đã khiến hấn không nói nên lời.

“Tuy rằng ngươi là phụ tá đắc lực của trẫm, nhưng trẫm cũng không cần một tướng quân thua không dậy nổi!” Hiên Viên Tuyết vô tình nói: “Lãnh Nguyệt, cho hấn ngân lượng, đưa ra ngoài!”

“Hoàng Thượng! Chung tướng quân...” Lãnh Nguyệt sốt ruột muốn thay Chung tướng quân cầu tình, nhưng lại bị Chung Hách kéo vạt áo, sau đó nhìn Chung Hách từ từ đứng lên, lao đảo hai bước mới vững vàng, sau đó bộ pháp kiên định tiều sái đi tới trước mặt Hiên Viên Tuyết, ‘phanh’ một tiếng quỳ một gối xuống, thanh âm leng keng hữu lực: “Thần Chung Hách, tham kiến Hoàng Thượng!”

Hiên Viên Tuyết nâng mâu: “Bình thân!” “Tạ Hoàng Thượng!”

Chung Hách lại đứng lên, thất lưng thẳng tắp, Chung Hách trước kia cuối cùng đã trở lại; Lãnh Nguyệt nhướn môi, hấn rốt cục cũng hiểu ý của hoàng thượng ban này.

“Hoàng Thượng, thuộc hạ mang Chung tướng quân đi xuống chữa thương!” Lãnh Nguyệt hướng Hiên Viên Tuyết xin chỉ thị,

Hiên Viên Tuyết đầu không ngẩng: “Chuẩn!” “Tạ Hoàng Thượng!” Lãnh Nguyệt chạy nhanh tiến lên đỡ lấy Chung Hách, đưa hấn mang ra ngoài.

Đội Lãnh Nguyệt mang Chung Hách đi xa, Hiên Viên Tuyết mới đưa ánh mắt từ trên sa bàn trở về, hấn đương nhiên hiểu được tâm tình của Chung Hách, trận này bại thế thảm như thế cũng có thể lý giải được sự tiêu cực kia; nhưng nếu Chung Hách thật sự vẫn tiêu cực như vậy, chắc chắn hấn sẽ để ông ta rời đi, cứ coi như xem trọng, nhưng người yếu đuối như vậy hấn không cần. Thật mừng là Chung Hách hiểu được ý của hấn, đứng lên trong nghịch cảnh, dũng cảm bước về phía trước, đại tướng quân của hấn đã trở lại rồi!

Thắng rồi! Tiếng hoan hô bên ngoài vẫn còn có thể nghe thấy, Hiên Viên Tuyết đứng dậy đến bên cửa sổ, ánh mắt đảo qua lòng sắt bỏ câu đưa tin, lòng mảy mui lại, hấn đã gấp rút đưa tin rồi mà sao giờ còn chưa có hồi âm? Chẳng lẽ nàng không nhận được?

Ánh mắt nhìn về phía Phượng đều, to vương nồng đậm...

“Tuyệt...” Một tiếng gọi nhẹ giọng khiến Hiên Viên Tuyết lắc đầu, lại ảo giác rồi...

“Tuyệt!” Một tiếng gọi nữa lại vang lên, trong lòng Hiên Viên Tuyết run run, sao lại chân thật như vậy... cả người cứng đờ một chỗ, con ngươi sâu thẳm khiếp sợ quay đầu lại.

Dung mạo tuyệt sắc quen thuộc kia, ánh mắt và nụ cười quen thuộc kia, còn có mùi hương kia, không phải là của người hấn vẫn ngày đêm thương nhớ sao?

“Hoàng Nhi!” Hiên Viên Tuyết dang hai tay đỡ lấy thân ảnh nhỏ nhắn trước mặt, không che giấu được sự kinh hỷ.

“Tuyệt!” Thiên Thanh Hoàng cũng động tình hồi báo hân, lúc đứng sau lưng hân, nàng có thể cảm nhận được hân đang tưởng niệm, là đang nghĩ tới nàng sao?

“Hoàng Nhi! Hoàng Nhi của ta!” Hiên Viên Tuyệt gất gao ôm chặt, muốn đem toàn bộ tư vương mấy tháng nay nói hết cho Thiên Thanh Hoàng, nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

Thiên Thanh Hoàng cong cong khóe môi, nhắm mắt hưởng thụ hân ôm, ngửi thật sâu mùi hương quen thuộc, “Tuyệt, ta nhớ chàng!”

Hiên Viên Tuyệt lại buộc chặt cánh tay, thanh âm khàn khàn trầm thấp: “Ta cũng nhớ nàng!”

Không biết qua bao lâu, Hiên Viên Tuyệt mới buông Thiên Thanh Hoàng ra, con người nhìn chăm chăm mặt nàng, ánh mắt luyến tiếc: “Hoàng Nhi, sao nàng có thể đến đây?”

Thiên Thanh Hoàng nâng tay lộ ra cái vòng màu vàng: “Kim Long chàng cho ta đã trở lại, là hân mang ta đến!” Kỳ thật là vì lần trước hân không nói rõ cho nàng chuyện thánh thủy khiến nàng phạm sai lầm lớn, tâm tình không tốt muốn thử mùi thịt rồng, cho nên đám lửa đốt thể chi diễm kia đã khiến hân sợ chết khiếp nên mới nghĩ cách lấy lòng.

Hiên Viên Tuyệt không hỏi nhiều về Xích, chỉ nhìn thật sâu Thiên Thanh Hoàng, sau đó từ từ tiến lại gần, Thiên Thanh Hoàng cũng không tránh né, vòng hai tay lên cổ, mở hàm răng đón Hiên Viên Tuyệt mưa rền gió dữ, có chút đau, có chút sót, nhưng lại vui mừng và ngọt ngào nhiều hơn.

Hiên Viên Tuyệt không ngừng vuốt ve trên người Thiên Thanh Hoàng, chốc nàng thở gấp liên tục, lại chưa kịp rên rỉ ra ngoài đã bị hân nuốt vào bụng. Hiên Viên Tuyệt ôm Thiên Thanh Hoàng vòng qua bình phong trong lầu trại vào giường sau, như mưa to diễm hôn hạ xuống, thẳng đến khi hôn khắp toàn thân khiến nàng không chịu nổi rồi ăn luôn, một phen ** sau mới miễn cưỡng buông ra.

“Tuyệt!” Thiên Thanh Hoàng ở trong lòng Hiên Viên Tuyệt nhũ mây, hiện giờ thắt lưng nàng rất đau, đùi cũng đau. Nàng không nghĩ hân lại cuồng dã như vậy.

Hiên Viên Tuyệt yêu thương ấn lên trán Thiên Thanh Hoàng một nụ hôn, sau đó xoay người để nàng nằm trên người mình, cảm nhận hai luồng mềm mại đang đè lên lại nhìn xuống xúc động điên cuồng mà thay nàng mát xa phần eo.

Thiên Thanh Hoàng ghé vào người Hiên Viên Tuyệt thoải mái hưởng thụ, hai thân mình xích lửa, cảm giác da thịt tiếp xúc nàng rất thoải mái, tuy hơi ngượng nhưng lại như không có khoảng cách.

Nhưng mới thoải mái hưởng thụ không được bao lâu, thì hai đại chủng kia lại bắt đầu không an phận, từ thắt lưng trượt dần xuống, Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu tức giận trừng mắt với Hiên Viên Tuyệt: “Tuyệt...” Nhưng khi nhìn đôi con người thiêu đốt dục hỏa kia, không biết thế nào lại muốn nói lại nghẹn trong hầu họng, không đợi nàng kịp phản ứng, Hiên Viên Tuyệt rất nhanh cúi người, đem lời sắp nói thành tiếng rên rỉ...

Sáng hôm sau, dưới ánh mắt oai oán uất ức, Hiên Viên Tuyệt thực tận tâm thay Thiên Thanh Hoàng chà xát lưng tắm rửa, thẳng đến khi nàng thư thái mới thay nàng mặc quần áo rồi mang nàng lên núi phía sau Thiên Lang Quan.

“Thật đồ sộ!” Nơi này có địa thế cao nhất nên có thể nhìn thấy toàn bộ Thiên Lang Quan nơi đó, thoạt nhìn thật giống trường thành.

“Hoàng Nhi thích không?” Ánh mắt của Hiên Viên Tuyệt vẫn nhìn Thiên Thanh Hoàng, thấy nàng sợ hãi than như thể không khỏi cong môi.

Thiên Thanh Hoàng nhìn tường thành cao lớn ngăn cách Đông Hán và Tây Hạ, sau đó nâng mâu nhìn về phía Đông Hán: “Chàng đang chuẩn bị tiến công Đông Hán sao?”

Hiên Viên Tuyệt ôm lấy Thiên Thanh Hoàng từ phía sau: “Chắc chắn sẽ đánh, nhưng đã đánh lâu như vậy, binh lính cũng cần nghỉ ngơi, nửa tháng sau sẽ tiến công!”

Thiên Thanh Hoàng gật đầu, trầm mặc một hồi đột nhiên hỏi: “Tuyệt! Chàng nói xem nếu chúng ta thống nhất thiên hạ này thì sẽ thế nào?”

Nghe vậy, Hiên Viên Tuyệt nhũ mây, nâng mâu nhìn về phương xa: “Chỉ cần là đế vương đều muốn thống nhất thiên hạ, nhưng thiên hạ rộng lớn, muốn thống nhất cũng không phải chuyện một sớm một chiều, bất quá giờ đánh Đông Hán trước, Nam Phong đang nội loạn, đợi thiên hạ đại loạn thì ắt có cơ hội!”

“Thiên hạ đại loạn, Tây Hạ chắc chắn sẽ bị cuốn vào, trong loạn thế cầu sinh rất khó khăn, trừ bỏ đánh, chúng ta không còn lựa chọn nào khác!” Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Tuyệt, ánh mắt sáng ngời: “Tuyệt, thiên hạ này chúng ta muốn thì như thế nào?”

Thiên hạ này chúng ta muốn thì như thế nào? Những lời này, khắp đại lục không mấy ai dám nói như vậy, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại nói ra rất tùy ý, khiến cho người ta không thể phản bác, lấy thực lực của hai người thì chỉ cần bọn họ muốn, thiên hạ này tuyệt đối không khó khăn.

“Được!” Hiên Viên Tuyệt không hề nghĩ ngợi đáp ứng: “Chỉ cần Hoàng Nhi muốn, thiên hạ này sẽ là của nàng!”

Hiên Viên Tuyệt để ý không phải thứ Thiên Thanh Hoàng nói là thiên hạ, mà là nàng nói nàng muốn, nếu nàng muốn, hân nhất định sẽ cho!

Sắc trời đã trễ, hai người mới xoay người xuống núi, đột nhiên Thiên Thanh Hoàng đứng lại không đi, Hiên Viên Tuyệt xoay người, con người thân thiết

hỏi: “Làm sao vậy?”

Thiên Thanh Hoàng đứng ở nơi cao nhất, đối với Hiên Viên Tuyết ngẩng đầu, kiêu ngạo vô cùng: “Lưng ta!”

Hiên Viên Tuyết hơi sùng sốt, lần đầu tiên thấy Hoàng Nhi như vậy, mang theo chút kiêu ngạo, mang theo chút trẻ con. Nàng như vậy, thật khiến hấn mê muội; vì thế Tây Hạ hoàng đế đại nhân, đối với hoàng hậu cao quý cúi thắt lưng, đợi khi Thiên Thanh Hoàng nằm úp sấp trên lưng, hấn mới sùng nịch cười bước xuống núi.

Thiên Thanh Hoàng an tĩnh nằm trên lưng Hiên Viên Tuyết, cảm giác từng bước đi nhịp nhàng, làm cho nàng có cảm giác thật an tâm, tựa như tất cả đã có hấn gánh vác...

Vì không muốn để người khác nghi ngờ, hai người đều ẩn thân trở lại doanh trường, phân cách nhiều ngày ôm nhau mà ngủ, có lẽ đã lâu lắm rồi không được an ổn như vậy!

Sắc trời còn chưa sáng, Thiên Thanh Hoàng đã tỉnh, mở mắt nhìn dung nhan Hiên Viên Tuyết ngủ say, đột nhiên thấy thật thỏa mãn; nhưng còn nửa canh giờ nữa sẽ lâm triều, nàng phải về rồi... Vừa mới muốn đứng lên, lại bị một đôi cánh tay ôm chặt không thể động đậy, Thiên Thanh Hoàng nhìn hành động vô thức này của Hiên Viên Tuyết mà nhịn không được cười khê: “Được rồi, ta thật sự phải đi! Chàng ngủ đi!”

Hiên Viên Tuyết chậm rãi mở to mắt, cánh tay chẳng những không buông ra ngược lại còn buột chặt: “Không muốn nàng đi!”

“Nhưng ta phải lâm triều sớm!” Thiên Thanh Hoàng nói. Nghe vậy, Hiên Viên Tuyết hơi buông tay, nhưng vẫn không có ý để nàng đi.

Thiên Thanh Hoàng dở khóc dở cười, già cả rồi mà sao còn trẻ con như vậy.

Cùng Hiên Viên Tuyết rồi rầm hồi lâu, Thiên Thanh Hoàng rốt cục mới dứt ra được, lại bị hấn hung hăng hôn thật lâu mới có thể trở về, mà Hoan Hỷ các nàng đã gấp đến độ xoay vòng vòng, bắt quá cũng may Thiên Thanh Hoàng đứng lúc chạy trở về.

Thay triều phục, Thiên Thanh Hoàng cùng Hiên Viên Dịch vào triều: “Hoàng hậu nương nương giá lâm! Nhiếp Chính vương giá lâm!”

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế, Vương gia thiên tuế!” Chúng thần quỳ gối quỳ lạy.

Thiên Thanh Hoàng ngồi trên long ý, vung tay: “Các vị hãy bình thân!”

“Tạ hoàng hậu nương nương!”

“Khởi bẩm nương nương, bảy tháng đã qua, khoa khảo đầu tiên cũng đã chuẩn bị xong, một tháng sau là có thể tiến hành!” Lý Lương đứng ra nói.

“Đã bảy tháng rồi sao!” Thiên Thanh Hoàng hơi cảm thán, mấy tháng nay đúng là trôi qua trong nháy mắt, mùa hạ tương mới bắt đầu mà mùa thu cũng tới rồi: “Bản Cung chỉ nhìn kết quả, Thị Lang đại nhân cứ hoàn thành theo đúng kế hoạch đi, bắt quá ở khoa khảo cuối cùng ta muốn tự mình kiểm nghiệm, các vị cũng cùng đi, để bầu chọn ra ba trong mười người xuất sắc nhất, đệ nhất tên là Trạng Nguyên, thứ hai là bảng nhãn, đệ tam là thám hoa, tiền tam danh giả đều có thể phong quan chức tước!”

“Thần tuân chỉ!” Vốn Thiên Thanh Hoàng cũng không có ý lưu tâm đến chuyện này, nhưng nàng lại đột nhiên muốn quản lý đất nước này thật tốt. Nàng đã gả cho một đế vương, cả đời này đều là đế hậu, đây là quốc gia của nàng và Hiên Viên Tuyết, nàng đương nhiên hy vọng nó sẽ cường thịnh, rồi hai người sẽ cố gắng tạo ra một đại quốc thịnh thế thiên thu...

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 42: Thương Thế Của Hoa Úc

Đông Hán liên tiếp thất bại lui binh. Nam Phong quốc nội loạn. Bắc Lương vẫn đang do dự không biết có nên từ bỏ ý định xuất binh hay không. Tình thế hiện tại vô cùng bất lợi, lại thêm e ngại con người Hiên Viên Tuyết thủ đoạn và tàn nhẫn vô cùng, chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi đã có thể lật ngược lại tình thế. Tuy rằng chỉ là nghe tin truyền về trên giấy, cũng đã đủ làm chấn động triều đình Bắc Lương.

Vừa xuất chinh liền thắng trận, còn là thắng lợi áp đảo. Sau đó thế như chẻ tre, một đường đánh tiếp. Không đợi đối phương kịp phản ứng, Hiên Viên Tuyết đã lấy lại lãnh thổ của mình. Một đạo trăm một người, đi một đường giết hết một đường. Khí phách và thủ đoạn này, thử hỏi có ai bì được? Nay quân đội của Hiên Viên Tuyết đóng chốt bên cạnh Đông Hán, không cần nghĩ cũng biết là muốn tấn công Đông Hán. Kết cục của Đông Hán đã có thể lường trước được.

Tháng bảy đã qua mấy ngày. Hôm nay là Thất Tịch. Cũng vì tin thắng trận, hôm nay toàn bộ Phụng Hằng đều vô cùng náo nhiệt. Thiên Thanh Hoàng cũng bị

hai nha đầu Hoan Hỷ và Phù Linh kéo ra ngoài!

Thất Tịch, đầu đường giăng đầy hoa đăng và câu đố, dọc theo đường đi đong đưa những chiếc đèn lồng ngũ sắc. Những thiếu nữ che mặt tay cầm lồng đèn dập dề qua lại, đúng là cảnh đẹp nhân gian.

“Tiểu thư, hoa đăng kia thật đẹp nha!” Hoan Hỷ chỉ vào một chiếc lồng đèn hoa sen bên cạnh, xoay người vui vẻ nói với Thiên Thanh Hoàng.

“Người thích thì mua đi!” Thiên Thanh Hoàng che mặt, Qua Nhã cùng Phù Linh một trái một phải đi theo nàng, chỉ có một mình Hoan Hỷ chạy loạng xoạng khắp nơi.

“Cảm ơn tiểu thư!” Hoan Hỷ vui vẻ trả tiền, sau đó tiếp tục hành trình thăm thú.

“Nha đầu, không cần phải nghiêm mặt như vậy. Hôm nay là đêm Thất Tịch, một năm chỉ có một lần, người ngày thường khó mà ra ngoài chơi, có thể vui vẻ lên một chút không? Hơn nữa nghe nói vào đêm Thất Tịch nếu như đem hoa đăng thả vào trong nước rồi ước nguyện, sẽ rất linh nghiệm nha! Nha đầu, muốn thử một lần không?” Qua Nhã chớp chớp đôi mắt to tròn, nói.

Thiên Thanh Hoàng hơi ngẩng lên: “Những thứ ta muốn sẽ tự mình đi đoạt lấy, không cần đến thứ nguyện vọng hão huyền đó!” Nàng không tin Thần, nàng chỉ tin chính mình.

Qua Nhã nghe vậy méo máo: “Biết ngay là nha đầu muội hoàn toàn không có chút lãng mạn nào, Thất Tịch là để cho người ta một chút cảm giác mơ mộng, cứ như muội vừa nói, không khí gì cũng không tiêu tan hết rồi!”

Thiên Thanh Hoàng không để ý tới nàng, cúi đầu nhìn về phía Phù Linh: “Muội không đi du ngoạn sao?”

Phù Linh lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Thiên Thanh Hoàng cười yếu ớt: “Muội trước kia tin Thần, nhưng Thần không cách nào ban cho muội tất cả, sau lại gặp tỷ tỷ, hiện tại tỷ tỷ là tín ngưỡng của muội, người muội tin tưởng, cũng chỉ có một mình tỷ tỷ!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng cười khẽ. Qua Nhã chỉ còn biết trưng ra một cái nhìn khinh khinh, thương thiên ơi, nàng sao lại muốn cùng hai người kia đi dạo phố, quả thực tìm không thấy một tiếng nói chung; xoay người kéo tay Hoan Hỷ đang ngó đông ngó tây: “Đi thôi, chúng ta đi xem!”

“Ài! Tiểu thư...” Hoan Hỷ muốn cầu cứu Thiên Thanh Hoàng, nhưng Qua Nhã nhanh tay lôi nàng đi, nhanh chóng biến mất trong biển người.

“Đi thôi! Nếu đã ra ngoài, chúng ta cũng đi xem xem!” Thiên Thanh Hoàng dắt tay Phù Linh, cũng hòa vào dòng người.

“Àn!” Phù Linh gật đầu, nhìn tay mình bị Thiên Thanh Hoàng nắm giữ, nhu thuận đáp.

Phố đêm Thất Tịch mua bán rất nhiều thứ, không chỉ có lồng đèn, còn có trang sức, son bột, son nước, và không ít đồ ăn vặt, đương nhiên cũng có các cô gái ‘bán hoa’. Hoa đăng nhiều màu thấp sáng cả dãy phố, tiếng tiểu thương rao hàng, tiếng các cô nướng trà giả làm cho nơi này thêm phần náo nhiệt. Đương nhiên không thiếu những đôi trai gái xách lồng đèn đi dạo, quả là rất có cảm giác lãng mạn.

“Cái này bao nhiêu tiền?” Một giọng nữ trong trẻo, lạnh lùng nhưng dễ khiến người khác nghe một lần là nhớ, khiến cho tiểu thương ngẩng đầu. Khi hắn nhìn thấy người nói chuyện, liền nhất thời kinh ngạc. Một thân bạch y thanh thoát, dáng người cao gầy, nửa mặt dưới dù đã được che đi, nhưng không hề che dấu được vẻ kiều diễm của nàng, đặc biệt là hàng lông mày ‘hóa diễm đồ văn’ kia, đã khiến sự thánh khiết của nàng lại có thêm vài phần quyến rũ. Còn đôi mắt, đen láy như mực, ‘thanh lãnh như tuyết’, ngay cả những người đã từng thấy qua vô số tiểu thư khuê các đều phải ngây người. Tuy rằng không thể nhìn thấy mặt của nàng, nhưng hắn có thể khẳng định đây nhất định là một “tuyệt sắc mỹ nhân”.

“Uy! Tỷ tỷ của ta đang hỏi người, ngây ngốc cái gì?” Phù Linh đập chưởng lên bàn, dáng người nhỏ nhắn nhưng khí thế áp đảo, đôi mắt bốc lửa trừng trừng nhìn người phía trước, cư nhiên dám nhìn chằm chằm tỷ tỷ như vậy, cần thận ta móc mắt người ra!

“A? ... Nga... Nga...” Tiểu thương bị Phù Linh quát tháo cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, không dám ngẩng nhìn lại Thiên Thanh Hoàng, sợ chính mình lại phạm sai lầm: “Xin hỏi vị tiểu thư này cần gì?”

Thiên Thanh Hoàng không có so đo với hắn, là chỉ vào kia một đôi dây buộc tóc màu trắng có đính chuông: “Cái này giá bao nhiêu!”

“Ngạch... Vật này mười đồng tiền, nếu tiểu thư muốn không cần phải đưa tiền, tiểu sinh tặng cho tiểu thư!” Tiểu thương cầm chuỗi dây buộc tóc cung kính đưa qua, không biết vì sao hắn có cảm giác người trước mặt không đơn giản, làm cho hắn không thể không cung kính đối đãi.

Thiên Thanh Hoàng cầm lấy, cời dây buộc tóc của Phù Linh ra. Phù Linh có chút khó hiểu, nhưng vẫn để tùy ý Thiên Thanh Hoàng. Tiểu thương rất nhanh trí đưa qua một cây lược gỗ đào, Thiên Thanh Hoàng khẽ gật đầu, nhận lấy lược chải tóc cho Phù Linh. Thủ pháp của Thiên Thanh Hoàng rất linh hoạt, nhanh chóng quấn mớ tóc dài tận thắt lưng của Phù Linh thành hai cái bánh bao nhỏ ở hai bên đầu, còn chừa lại một phần nhỏ tóc ở dưới; sau đó Thiên Thanh Hoàng cột hai dây buộc tóc lên hai cái bánh bao, một cái đầu bánh bao xinh đẹp liền hoàn thành.

“Vị tiểu thư này tay nghề thật khéo a!” Nhìn Thiên Thanh Hoàng dùng vài động tác liền phát huy được một món đồ trang sức xinh đẹp, tiểu thương nhin không được mà tán thưởng.

Phù Linh sờ hai cái bánh bao trên đầu, cũng rất vui mừng, sau đó chợt nghe Thiên Thanh Hoàng hỏi tiểu thương: “Có gương không?”

Tiểu thương nhanh chân lấy ngay một tấm gương tinh xảo mang đến, Thiên Thanh Hoàng đưa cho Phù Linh: “Nhìn thử xem!”

“Ân!” Phù Linh tiếp nhận, nhìn chính mình trong gương, không thể tin được người kia chính là nàng.

Tóc nàng bị cột thành cái một đầu bánh bao rất mắc cùi, bắt quả Thiên Thanh Hoàng cố ý để lại một ít tóc buông xuống, không phải là một kiểu tóc của người trưởng thành như nàng nghĩ, thoát nhìn như bộ dáng của một tiểu hài tử; nhất là xuyên dây chuông kia, đáng yêu quá so với quy định, rất hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, quả thực chính là bộ dáng của một tiểu hài tử!

Thiên Thanh Hoàng nhìn bộ dáng kinh ngạc của nàng, ngẩng đầu xoa đầu nàng: “Tiểu hài tử sẽ có bộ dáng của tiểu hài tử, muội hiện tại cần gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ, không cần ăn mặc như người lớn, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi, như bây giờ không phải rất đáng yêu sao?”

“Tỷ tỷ!” Phù Linh cảm động nhào vào lòng Thiên Thanh Hoàng. Nàng không có cha mẹ, không có người thân. Từ trước đến nay, thứ nàng có được chính là thân phận cao quý thần thánh, còn có trách nhiệm và nghĩa vụ. Đây là người đầu tiên mang đến cho nàng cảm giác ấm áp nhất, nàng cảm nhận được thân tình và yêu thương, nàng sao có thể không cảm động.

“Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng vỗ vỗ lưng Phù Linh, để lại một thỏi bạc, nắm tay Phù Linh dẫn đi. Lúc tiểu thương khôi phục lại tinh thần nhìn đến thỏi bạc kia, muốn chạy theo gọi Thiên Thanh Hoàng lại, nhưng không thể tìm thấy thân ảnh của bọn họ nữa.

“Tỷ tỷ! Bánh khoai môn này thật là thơm a!” Không biết là vì thay đổi kiểu tóc hay là vì nghe được những lời của Thiên Thanh Hoàng, Phù Linh trở nên rất vui vẻ hoạt bát, cầm lấy bạc mua hai cái bánh, tự cắn một ngụm, sau đó đem một cái khác đưa cho Thiên Thanh Hoàng.

Thiên Thanh Hoàng cầm chứ không ăn, vừa vặn lúc hai kẻ đang mãi mê vui chơi Hoan Hỷ và Qua Nhã bắt gặp. Hai người họ nhìn thấy các nàng, bước tới, Hoan Hỷ nhìn thấy Phù Linh liền kinh ngạc: “Người là Phù Linh?”

Phù Linh đương nhiên biết nàng kinh ngạc cái gì, lúc nàng tự nhìn chính mình trong gương cũng đã giật mình thế còn gì, gật gật đầu trả lời Hoan Hỷ!

“Oa! Thật đáng yêu!” Qua Nhã không ngờ tới Phù Linh thay đổi đầu tóc liền như thay đổi cả con người, gật gật đầu: “Như thế này nhìn mới đáng yêu một chút, mới giống một đứa trẻ mười mấy tuổi!”

Phù Linh sắc mặt ửng đỏ gật gật đầu, nắm chặt tay Thiên Thanh Hoàng, trong lòng thực vui vẻ.

“Tiểu thư, có bánh khoai môn!” Ngay sau đó Hoan Hỷ nhìn xuống phần bánh trong tay Thiên Thanh Hoàng. Thiên Thanh Hoàng rất sẵn lòng đưa ra: “Phù Linh mua, người ném thử xem, muội ấy nói là rất ngon!”

“Ân ân!” Hoan Hỷ không chút khách khí tiếp nhận cắn ngay một ngụm to, vẻ mặt thỏa mãn: “Ngô... Ngon, rất ngon a!”

Phù Linh vốn có chút không vui, vì Thiên Thanh Hoàng đem bánh của nàng đưa cho người khác ăn, nhưng nhìn đến bộ dáng của Hoan Hỷ, nhất thời khẩy cùi, Hoan Hỷ cũng thật dễ thương nha!

Qua Nhã nhìn thấy hai người cũng nhịn không được câu hỏi, ngẩng đầu nhìn Thiên Thanh Hoàng nói: “Nha đầu, ta vừa thấy bên kia có một trà lâu, chúng ta qua đó ngồi đi!”

“Được...” Thiên Thanh Hoàng nhẹ giọng, vẻ mặt vốn lạnh lùng càng trầm xuống, ánh mắt quét qua một bóng đen lướt qua, chau mày.

“Nha đầu người làm sao vậy?” Qua Nhã thấy Thiên Thanh Hoàng đột nhiên thay đổi sắc mặt, lo lắng hỏi.

“Không có gì!” Thiên Thanh Hoàng đẩy Phù Linh sang bên cạnh Qua Nhã: “Các người đi chơi, ta có chút việc!” Dứt lời, không chờ bọn họ trả lời, Thiên Thanh Hoàng đã biến mất.

“Ai...” Qua Nhã vô lực buông tay, vẻ mặt nghi hoặc: “Nha đầu này làm sao vậy?”

“Vừa nãy nơi đó, có một người!” Phù Linh chỉ vào một chỗ, sắc mặt lạnh lùng; đột nhiên nàng cảm thấy giữa trán bị một người khác ấn vào, tiếng Qua Nhã vang lên: “Một đứa tiểu hài tử, bày đặt học người khác nhử mày?”

Thiên Thanh Hoàng nhanh chóng đuổi kịp bóng đen kia. Hai người không nhanh không chậm đuổi đến một địa phương thưa thớt người. Thiên Thanh Hoàng biết người này cố ý dẫn nàng đến, vẫn không hề nóng nảy, trước sau gì cũng sẽ rõ chân tướng thôi mà ?

Quả nhiên, người nọ dừng lại trên tường của một trang viện không người, đợi cho Thiên Thanh Hoàng dừng cách đó không xa mới xoay người lại. Thiên Thanh Hoàng khi nhìn thấy người đó có chút kinh ngạc. Dáng người này rất được, hơn nữa rất có khí chất của một mỹ nữ, phải chăng là người Ngô Đồng Lâm phải đi tham gia mỹ nhân lệnh?

“Là người!” Thiên Thanh Hoàng thả long hai hàng chân mày, kỳ thật nàng vẫn rất có hảo cảm đối nữ tử này.

“Là ta!” Vụ cười: “Từ biệt ở Từ Hà thành, không nghĩ tới lần này gặp lại đã là nửa năm sau!”

Thiên Thanh Hoàng nâng tầm mắt: “Không cần phải thương cảm như vậy!”

“Ách?” Không nghĩ tới Thiên Thanh Hoàng nói chuyện trực tiếp như vậy, Vụ lập tức cười khẽ: “Quả nhiên là rất có cá tính, nếu thân phận chúng ta không khác nhau, ta thật thật sự rất muốn làm bạn với người!”

“Bằng hữu không kể đến thân phận, nếu như có giới hạn phân biệt, vậy thì không gọi là bằng hữu nữa!” Thiên Thanh Hoàng nói bằng một giọng vô tình.

“Tốt lắm! Ta nói không lại ngươi!” Vụ tò về bắt đắc dĩ, ả nói câu nào nàng đều có thể phản bác, làm cho ả không biết nói cái gì cho phải.

“Hoàng thất Đông Hán có phải bị các ngươi khống chế hay không? Ngô Đồng Lâm vì sao phải giao thiệp với giang hồ?” Thiên Thanh Hoàng lạnh giọng hỏi, mặc dù nàng cũng không chờ mong sẽ thu được đáp án.

Quả nhiên, sắc mặt Vụ có chút ngưng trọng: “Ta biết ngươi là một kỳ nữ, cũng có năng lực, nhưng có vài việc các ngươi không thể can thiệp. Chuyện của Đông Hán chỉ là mới bắt đầu, bởi vì hoàng đế của ngươi trong tay có thần khí, cho nên chúng ta mới tạm dừng tay lại, nhưng tiếp theo đây, tuyệt đối sẽ không lùi bước. Ta đối với ngươi rất có hảo cảm, nên muốn khuyên ngươi một câu, đừng can thiệp vào chuyện này nữa!”

“Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Thiên Thanh Hoàng cảm giác được chuyện này không tầm thường, có điều Vụ cũng không có ý định trả lời.

“Thứ ta không thể trả lời ngươi! Ta hôm nay đến chính là muốn nói cho ngươi biết, nếu ngươi còn không đi cứu tên tiểu tử trong Ngô Đồng Lâm kia, thì hán sẽ chết!” Vụ cười khê: “Ta đã tận lực rồi, bảo trọng!” Dứt lời, Vụ liền biến thành một con lốc đen tiêu tán ở trong không khí.

Nếu ngươi còn không đi cứu tên tiểu tử trong Ngô Đồng Lâm kia, thì hán sẽ chết! Sẽ chết! Thiên Thanh Hoàng kinh hãi, Thu Triển Hạo rốt cuộc làm sao vậy?

“Thiên Tuyền!”

“Chủ thượng!” Một cái bóng đen dừng lại bên cạnh Thiên Thanh Hoàng.

“Nói cho Hoan Hỷ, kêu cho bọn họ hồi cung đi!”

“Dạ!” Đợi cho Thiên Tuyền rời đi, Thiên Thanh Hoàng mới đi đến Mị Âm Các. Hôm nay là Thất Tịch, Mị Âm Các cũng đặc biệt náo nhiệt, đương nhiên ngoại trừ tiểu viện của Hoa Úc.

“Hoàng Nhi! Muội cuối cùng cũng tới tìm ta ?” Hoa Úc một thân hồng y yêu mị nằm ở trên giường, một nửa mặt bị mặt nạ màu bạc che khuất, nhưng cũng không tổn hại chút nào đến dung mạo mỹ miều của hán, ngược lại còn tạo cho hán thêm một loại thần bí mị hoặc, làm cho Thiên Thanh Hoàng không nói nên lời, thật là một sai lầm lớn. . . Vốn đã đủ yêu nghiệt rồi, nàng lại làm cho hán thành ra yêu nghiệt hơn thế này!

Thiên Thanh Hoàng không nhìn tới ánh mắt mị hoặc của Hoa Úc, tìm một chỗ ngồi xuống: “Nói xem, huynh tra được tin tức gì?”

Hoa Úc dùng một bàn tay chỉ vào đầu, môi đỏ mọng cong lên: “Thượng Quan hoàng hậu vốn là Thượng Quan gia đại tiểu thư, Thượng Quan Tấn chính là cùng cha khác mẹ ca ca cùng cha khác mẹ với nàng. Sau lưng bọn họ là Thượng Quan Trang trong giang hồ, vốn chỉ là một sơn trang bình thường, nhưng mà ba mươi năm trước, Thượng Quan Trang xuất hiện vài vị võ lâm cao thủ vì vậy mà thanh danh lên cao. Đồng thời lúc đó Tư Đồ Thanh gặp chuyện, Thượng Quan Tấn trùng hợp cứu được hán, cho nên được đón vào triều làm quan, chỉ mất vài năm đã được phong hầu bá tước. Cũng không lâu sau, muội muội hán, cũng chính là hoàng hậu hiện tại, năm 16 tuổi, được Tư Đồ Thanh coi trọng, nạp làm phi tử, năm thứ hai liền hoài thai Tư Đồ Lăng, sinh hạ Hoàng trưởng tử, sau đó dựa vào thực lực của Thượng Quan gia, thuận lợi ngồi lên hậu vị!”

“Chỉ mới mười mấy năm ngắn ngủi, một Thượng Quan gia nho nhỏ một bước lên trời, từ đó đến nay, luôn được nhiều người dân Đông Hán ngưỡng mộ!”

“Nói trọng điểm!” Thiên Thanh Hoàng không nói gì, cứ để hán tiếp tục hàm hồ như vậy, không biết khi nào mới có thể nói đến vấn đề chính.

“Hoàng Nhi không cần hấp tấp!” Hoa Úc giả bộ ai oán, lập tức nói: “Vị Thượng Quan hoàng hậu này tên gọi là Thượng Quan Uyển Vân, nàng lúc được chín tuổi mới về Thượng Quan gia, mà năm ấy vừa vặn chính là năm Thượng Quan gia đột ngột phát lên. Ta còn tra được nàng trước kia tên gọi Lý Lan, một cái tên rất bình thường!”

“Tên này vốn không có gì chỗ đặc biệt?” Thiên Thanh Hoàng có chút nghi hoặc, hỏi.

“Muốn nói chỗ đặc biệt, chính là ở cái tên này, tra hết thiên hạ những người có tên như vậy, đều không tìm ra được chỗ đặc biệt. Nàng ta dường như là đột nhiên xuất hiện một cách rất bình thường, đến mẹ đẻ nàng là ai cũng chưa ai biết, trùng hợp phụ thân nàng trước khi nàng trở vài năm đã qua đời, là Thượng Quan Trang nhị ca của nàng nhận người em này. Thám tử của bọn ta ẩn nấp ở Thượng Quan Trang đã lâu, cũng không nghe được một chút tin tức về mẫu thân của nàng; nói cách khác, chúng ta căn bản không điều tra được gì cả!” Mọi thứ được sắp xếp rất hoàn mỹ, hơn nữa đã là chuyện của ba mươi năm về trước, đương nhiên không thể dễ dàng mà tra rõ chân tướng.

Thiên Thanh Hoàng không nghĩ tới lai lịch của hoàng hậu lại thần bí như vậy, chuyện Đông Hán lần này liệu có liên quan đến nàng? Nếu thực như vậy nàng cùng Ngô Đồng Lâm hán là có liên quan. Hai bên đều rất thần bí, nên đi nơi nào tìm ra câu trả lời?

Nếu ngươi còn không đi cứu, tên tiểu tử trong Ngô Đồng Lâm kia sẽ chết! Lời Vụ nói lại một lần nữa vang vọng bên tai, Thiên Thanh Hoàng nhìn lên: “Giúp ta đi Ngô Đồng Lâm!”

“Hoàng Nhi muốn đi Ngô Đồng Lâm?” Hoa Úc cả kinh, có chút không đồng tình: “Công phu của những người đó cực kì quý dị, chúng ta chỉ e không phải là đối thủ của bọn họ!”

“Không sao!” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng câu môi: “Chỉ cần bọn họ không sợ, ta không ngại đem toàn bộ Ngô Đồng Lâm san thành bình địa!”

“Được rồi!” Hoa Úc bắt đầu đi, hẳn biết mình không thể ngăn cản, việc có thể làm chỉ là giúp nàng có được trạng thái tốt nhất!

Trở lại hoàng cung, Thiên Thanh Hoàng không đến gặp bốn người Hoan Hỷ, mà trực tiếp triệu Thiên Khu trong Thất Tinh đến: “tin tức Từ Hà thành thế nào rồi?”

“Thu Thủy Ly nửa năm nay đều ở quản lý chuyện của Từ Hà thành, cũng từng phái thủ hạ đi thăm dò Ngô Đồng Lâm, không có liên hệ đặc biệt với những người khác. Trên thực tế, gia nhân đối với thành chủ ở đây rất bất mãn, nhiều người muốn bỏ trốn, nhưng cuối cùng đều bị Thu Thủy Ly phái người bắt trở về, tin tức thu được chỉ có bấy nhiêu!”

Tin tức so với nước lợ còn nhạt hơn, Thiên Thanh Hoàng không biết vì sao Thu Thủy Ly còn có thể an ổn ở Từ Hà thành, có vẻ như không phải là con của hắn gặp chuyện! Thiên Thanh Hoàng cảm thấy uất ức thay cho Thu Triển Hạo, đồng thời cũng nghĩ đến việc chính mình có thể là con ruột của Thu Thủy Ly, nhất thời không biết nên có cảm xúc gì.

“Tốt lắm, người lui xuống đi!”

“Dạ!”

Đợi cho hắn rời đi, Thiên Thanh Hoàng mới vẫy tay mở ra cửa phòng: “Gọi Nhiếp Chính Vương tới cho bốn cung!”

“Tuân mệnh!”

“Hoàng tâu, người tìm ta?” Hiên Viên Dịch nhanh chóng đến, theo sau hắn còn có thêm một cái đuôi, đích thị là con hổ đã bị Thiên Thanh Hoàng nhốt vào lồng sắt. Lúc này đây, nó dùng đôi mắt to ngược nhìn Thiên Thanh Hoàng, sau đó lần tránh ở phía sau Hiên Viên Dịch, chắc chắn là đã bị Thiên Thanh Hoàng nhốt đến sợ hãi.

Thiên Thanh Hoàng cũng không muốn thêm phiền phức với nó, sắc mặt trầm ngâm nói: “Ta muốn ra ngoài một chuyến, nhanh thì hai ngày, chậm thì không biết chừng bao lâu, chuyện trong triều đình đều trông cậy vào người, đã đến lúc mang hết những gì đệ đã học trong mấy tháng qua ra phát huy rồi!”

Hiên Viên Dịch tuy không rõ vì sao Thiên Thanh Hoàng muốn xuất cung, nhưng cũng nhận thức được tình hình, nhìn Thiên Thanh Hoàng với vẻ mặt nghiêm túc: “Hoàng tâu yên tâm, thần đệ nhất định sẽ không để người thất vọng!”

Trông phút chốc, Thiên Thanh Hoàng chợt thấy Hiên Viên Dịch thật ra cũng rất có dáng dấp của một Vương gia. Nàng mở tay phải ra, đem một khối màu đen đưa ra: “Đây là Thất Tinh điều lệnh, người có thể điều động tất cả những người ta an bài ở hoàng cung, nhưng nhớ kỹ, chỉ có thể sử dụng lúc cấp bách!”

Hiên Viên Dịch tiếp nhận, cẩn thận cất vào, nhìn Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Hoàng tâu cứ yên tâm đi!”

Thiên Thanh Hoàng xử lý xong việc, sáng sớm hôm sau là đi Mị Âm Các tìm Hoa Úc. Nhờ có Xích, Thiên Thanh Hoàng tiết kiệm được khá nhiều thời gian đi đường, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài Ngô Đồng Lâm.

Ngô Đồng Lâm giống hệt như tên của nó, là một mảnh rừng cây ngô đồng đủ loại, mệnh mệnh bát ngát, không thấy được tận cùng, hơn nữa còn ẩn chứa trùng trùng nguy hiểm.

Giẫm lên thảm lá ngô đồng, hai người chậm rãi đi vào bên trong, những cây ngô đồng cao vút, đứng phía dưới chỉ thấy toàn là thân cây, toàn bộ Ngô Đồng Lâm thoát nhìn cực kỳ trống trải, nhưng vẫn rất dễ ẩn mình.

“Lần trước ta vừa bước vào Ngô Đồng Lâm đã bị công kích, ta một đường đánh vào cuối cùng gặp được một tên dị nhân, nhưng lần này lại không giống, ta cảm thấy có điểm không đúng!” Hoa Úc nhấn mạnh.

Thiên Thanh Hoàng cũng nghĩ giống hệt, bọn họ đi vào lâu như vậy, nơi này vẫn vô cùng an tĩnh, cảm thấy có chút khả, bất quá Ngô Đồng Lâm nổi tiếng kỳ lạ, nếu có thể dễ dàng đoán được, sẽ không gọi là Ngô Đồng Lâm.

Đột nhiên, mi Thiên Thanh Hoàng khẽ nhúc nhích, nàng cùng Hoa Úc nhìn nhau: “Đến rồi!”

Dưới ánh rạng đông, vô số bóng đen không ngừng lướt qua, tốc độ nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã đến trước mặt, làm cho hai người không kịp ứng phó.

“Ngao...” Thiên Thanh Hoàng gạt thứ gì đó trước mặt ra, cùng Hoa Úc lưng tựa lưng đứng chung một chỗ. Nàng rút cục cũng thấy rõ thứ đang tiến đến là vật gì, nói ra cũng là lão băng hữu; còn nhớ lúc mới gặp Hòa Mị, nàng cùng Qua Nhã tiến đến, đám người này còn không phải là cùng một giuộc sao? Mang theo kịch độc chồn đen!

Chính Thiên Thanh Hoàng cũng không nghĩ tới người này lại đến từ Ngô Đồng Lâm, nói như vậy à cùng Ngô Đồng Lâm kỳ thật sớm đã kết giao, chỉ là nàng không biết mà thôi!

“Ngao ô...” Hoa Úc một kiếm chặt đứt mấy con chồn đen, lập tức lại có mấy con chồn đen giương nanh múa vuốt tiến lên. Móng vuốt đen phát ra một thứ ánh sáng màu xanh mượt, còn có những ánh mắt xanh hung tợn, nước miếng nhỏ ra bên ngoài hàng răng nanh, Hoa Úc xem xong thiếu chút đã muốn ói ra, đúng là kinh tởm!

“Hoàng Nhi! Đánh mãi không xong! Làm thế nào bây giờ?” Hoa Úc bắt đầu đi chỉ phải cầu cứu, cứ tiếp tục đánh, thật sự không phải biện pháp.

Mồ hôi Thiên Thanh Hoàng nhỏ giọt, nàng cũng không biết, chủ thủ trong tay không ngừng vung, một phác trăm con chồn đen thành hai nửa, không đợi nàng thở một cái, chồn đen phía sau đã lập tức tiến lên, cứ tiếp tục như vậy, thế nào cũng bị một chết; Thiên Thanh Hoàng hít sâu một hơi, đột nhiên phóng ra nội lực hùng hậu; nội lực tạo thành một vòng trắng đầy đám chồn đen kia ra xa ngoài trăm mét, Thiên Thanh Hoàng kéo tay Hoa Úc, trong nháy mắt biến mất hút.

Không biết chạy bao lâu, khi xác định đã an toàn, hai người mới dừng lại.

“Hoàng Nhi! Ta mệt quá a!” Hoa Úc thực vô sỉ, đè sức nặng của mình lên người Thiên Thanh Hoàng, Thiên Thanh Hoàng liếc trắng mắt, sau đó biến mất, rồi xuất hiện cách hán vài bước.

Hoa Úc chu môi, đến tựa vào cây ngô đồng bên cạnh: “Ta đã nương tay lắm rồi, bọn chúng thật ghê tởm, ta chút nữa đã muốn ói ra!”

Thiên Thanh Hoàng không nói gì, nàng đồng ý với Hoa Úc, bọn này quả thật ghê tởm!

Đột nhiên, Thiên Thanh Hoàng cảm giác trên tay có một mảng nóng rực, ngẩng đầu liền thấy ở đó có một lỗ hồng, đang dần biến thành màu đen, thịt bên cạnh cũng bắt đầu đen, thậm chí dấu hiệu thối rữa.

“Hoàng Nhi muội bị móng vuốt của chúng cào trúng?” Hoa Úc cầm tay Thiên Thanh Hoàng, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ sốt ruột.

Thiên Thanh Hoàng nhìn miệng vết thương rất nhanh hư thối trên tay, mặt mày nhăn lại. Nàng không biết đây là loại độc gì, cũng không biết Giải Độc hoàn có thể khắc chế hay không, vừa mới định lấy Giải Độc hoàn đưa vào miệng, đã nghe mùi máu tươi xông lên, sau đó liền thấy Hoa Úc đưa cổ tay đang chảy máu đầm đìa đến nàng trước mặt: “Máu của ta có thể giải bách độc!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn cánh tay hán đang không ngừng chảy máu, không nói gì cũng không động đậy. Trông thấy vết thương trên tay Thiên Thanh Hoàng càng ngày càng hóa đen, trong lòng Hoa Úc sốt sắng, trực tiếp đưa tay mình lên miệng Thiên Thanh Hoàng: “Uống nhanh, bằng không tay muội sẽ bị phế đi!”

Cảm giác vị ngọt trên môi, Thiên Thanh Hoàng bắt đầu đi, há miệng nhẹ nhàng hút hai cái, chất lỏng ngọt theo yết hầu đi xuống, Thiên Thanh Hoàng có một cảm giác thanh tỉnh, tay nàng nhanh chóng bình thường trở lại, vết thương kết thành sẹo bóc ra. Tuy là nói có thể giải trăm độc, nhưng cũng không cần thiết phải thần kỳ như vậy, quả thực có thể sánh cùng Thánh Thủy!

Mùi máu tươi vẫn nồng đậm, Thiên Thanh Hoàng quay sang Hoa Úc đang nhìn cổ tay ngăn người, trên cổ tay máu còn đang không ngừng chảy, máu tươi dính đầy tay hán, thoạt nhìn rất ghê người: “Hoa Úc, mau băng bó, huynh muốn chết à!”

Hoa Úc tỏ vẻ không cần, đưa tay bỏ vào trong tay áo: “Không có việc gì, không chết được!”

“Hỗn đản!” Thiên Thanh Hoàng hung hăng trừng mắt liếc hán một cái, lấy ra một miếng vải trắng và một viên Ngọc Bích hoàn, bóp nát Ngọc Bích hoàn lên miệng vết thương của hán, sau đó đem vải trắng quấn lên: “Cho dù nguy hiểm đến tính mạng cũng nên yêu quý bản thân mình!”

Hoa Úc nhìn miếng băng trắng cột vào tay mình, ngẩng đầu nhìn Thiên Thanh Hoàng mỉm cười: “Ta biết rồi!” Một nụ cười rất chân thành, đã không còn vẻ lỗ mãng và ái muội như ngày xưa, chỉ thế mà lại làm cho Thiên Thanh Hoàng ngây người đi, trong lòng thầm mắng một tiếng yêu nghiệt, xoay người tiến bước về phía trước!

Nhưng, Thiên Thanh Hoàng chưa kịp đi xa, trong rừng cây liền truyền đến những âm thanh loạt soạt. Nghe được mùi hương đặc thù Thiên Thanh Hoàng đã biết ngay đó là gì, sắc mặt nàng lập tức thay đổi: “Đáng chết, là rắn!”

“Hán là bị mùi máu tươi hấp dẫn tới!” Hoa Úc đột nhiên cảm thấy như bản thân đã phạm phải sai lầm.

Thiên Thanh Hoàng dựa lưng vào Hoa Úc, lúc nàng trông thấy được con rắn đang chậm chạp bò tới, thân mình khẽ run lên một chút, không phải sợ, mà là chán ghét, cực kì chán ghét.

Thiên Thanh Hoàng đột nhiên nghĩ đến cây sáo mà Qua Nhã đưa cho nàng, lập tức lấy ra đưa lên môi, một giai điệu ngân vang lên, đàn rắn khẽ động, lui ra sau hai phân, Thiên Thanh Hoàng chưa kịp vui mừng, chúng đột nhiên ngẩng đầu lên mạnh mẽ phun ra chất độc, rồi lao về phía Thiên Thanh Hoàng.

Chết tiệt, chọc giận bây rắn rồi! Thứ này của Qua Nhã là cái gì vậy a!

“Xích!” Ngay lúc bấy rắn sắp chạm tới chỗ hai người, Thiên Thanh Hoàng liền quát một tiếng chói tai, một vầng sáng màu vàng vây quanh hai người, trước mắt tối đen, lúc xuất hiện lại, hai người đã ở một chỗ an tĩnh trong rừng cây.

Nhưng mùi hương trên chóp mũi vẫn còn chưa tiêu tán, Thiên Thanh Hoàng cảm thấy vô cùng khó chịu: “Cái mùi này sao vẫn còn chưa mất đi!” Đường như còn càng ngày càng đậm.

“Hoàng Nhi! Muội xem bên đó!” Hoa Úc chỉ về phía trước, về mặt kinh ngạc.

Thiên Thanh Hoàng đưa mắt nhìn, lập tức liền có cùng một biểu tình với Hoa Úc, thượng thiên ơi, nàng thật muốn chém con rồng chết tiệt này! Biển đến đâu không biến, lại biến đến ngay xà động! Trước mặt là vách núi đá cao hàng trăm mét, chung quanh toàn là động, hơn nữa, đầu đầu cũng có thể nhìn thấy hàng đàn bạch xà, và một số con rắn nhỏ hoạt động ở vòng ngoài. Bên dưới còn có mấy động lớn, dường như đã cảm nhận được hơi thở con người, năm sáu cái cực thè ra dò xét, ánh mắt bất hảo nhìn chằm chằm hai người, chỉ chưa có trực tiếp công kích.

Cả một xà huyết âm u lạnh lẽo, huyết động bí mật, những con rắn bò qua bò lại, như hồ rình mồi, làm cho người ta lông tóc dựng đứng, đối lại là những người nhát gan, không chừng đã bị hù chết!

Chưa đợi bọn người Thiên Thanh Hoàng nghĩ ra cách rời khỏi nơi đây, một uy lực cường đại hô thiên hoán địa ập đến, Thiên Thanh Hoàng và Hoa Úc cùng lúc quay đầu. Lúc nhìn thấy một thân ảnh cơ hồ có thể che phủ cả bầu trời, Thiên Thanh Hoàng càng muốn đem cái con rồng kia ra đánh.

Một con rắn chúa khổng lồ, ước chừng cao hàng trăm mét, trên lưng có một đôi cánh thật lớn, đang ở ngay trước mặt Thiên Thanh Hoàng. Thiên Thanh Hoàng giống như lại thấy được tòa tháp Kinh Thiên ở hiện đại, cái thể loại này, rốt cuộc là từ đâu tới đây.

“Đằng Xà!” Hoa Úc kinh hãi, hắn cũng từng thấy qua tranh họa Đằng Xà ở trong sách, không nghĩ đến hôm nay có thể thực sự gặp được, hơn nữa còn to lớn như vậy, thân hình cao lớn này chắc chắn thiên hạ không đối thủ.

“Đằng Xà?” Thiên Thanh Hoàng cũng có chút ấn tượng, nghe nói chính là loài rắn có cánh dài, huyết mạch cao quý nhất trong xà tộc; cao lớn như một ngọn núi. Ôi trời, Ngõ Đông Lâm đem cái thể loại khủng bố này đến đây để làm gì a!

Hoa Úc cầm tay Thiên Thanh Hoàng, sắc mặt ngưng trọng: “Hoàng Nhi, chờ một chút ta đi về phía đông đánh lạc hướng nó, muội hãy chạy về phía tây, tuyệt đối không được quay đầu!”

“Không được!” Thiên Thanh Hoàng không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nàng không cần người khác hy sinh vì nàng.

“Hoàng Nhi! Chỉ có như vậy chúng ta mới có thể có một người sống sót, nghe lời đi!” Hoa Úc kiên trì, trong lòng đang rỉ máu. Tuy rằng chưa từng gặp qua, nhưng hắn rất hiểu rõ uy lực của con Đằng Xà này, hai người cùng ở lại, chắc chắn chỉ có cái chết, chỉ cần Hoàng Nhi có thể sống, hắn chết cũng đáng!

“Ta nói không được!” Thiên Thanh Hoàng quát lạnh, nhìn thấy cái đầu lưỡi lớn đang từ từ ép xuống, nàng ôm lấy Hoa Úc, hai người lóe lên một vầng sáng rồi biến mất, đến nơi cách đó hơn một ngàn mét. Thiên Thanh Hoàng gỡ chiếc vòng đeo tay bằng vàng xuống, oán hận nói: “Kẻ chết phải là nó!”

Sau đó một tay cầm vòng vàng tung lên, kim quang xuất hiện, một con rồng vàng lớn hiện ra. Kim Long bắt đầu đi ra trước mặt Đằng Xà, trong lòng không ngừng lên án vị chủ nhân vô lương tâm của nó. Không phải bởi vì để thoát khỏi nơi quỷ quái kia, nó mới đem bọn họ đến chỗ xà động này sao? Sao lại bắt nó ra đối diện con quái vật này?

“Hoàng Nhi! Đây là rồng?” Hoa Úc mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới vòng tay của Thiên Thanh Hoàng lại xuất hiện ra một con rồng.

“Chẳng lẽ chúng ta có thể biến đi nhanh như vậy đều là nhờ nó?” Từ kinh đô Tây Hạ đến đây, hắn không hề thất vọng, nhưng vẫn luôn không ngớt kinh ngạc, không nghĩ ra trên người Hoàng Nhi còn mang theo một thần vật.

“Nếu không có nó chúng ta sẽ không đến được nơi này, cũng không chọc tới con quái vật lớn đó!” Thiên Thanh Hoàng hừ lạnh; Đằng Xà và Xích ở trước mặt đã sắp đánh nhau.

Nguyên thủy thần thú công kích chủ yếu dựa vào sức mạnh của cơ thể. Một rắn một rồng vật lộn với nhau, vảy vàng xen lẫn vảy xanh. Một tiếng ‘Oanh’ vang lên, vách núi cao trăm mét bị chúng nó đập thủng thành một cái hố to. Rất nhiều rắn bị thương. Trên mặt đất, một số con đã bị nghiền thành thịt vụn.

“Rồng...” Xích phát ra một tiếng kêu, quật Đằng Xà một cái trên mặt đất.

“Tê a!” Đằng Xà cũng rống lên, dùng thân mình nó quấn chặt lấy Xích.

Đôi bên ngang sức nhau, thân mình to lớn cuộn cuộn, đất đai chung quanh đều bị bọn nó san thành bình địa. Đột nhiên, ánh mắt Đằng Xà chuyển sang màu đỏ, trên người tản ra một làn sương mù màu đen. Xích kinh hãi, lập tức gọi Thiên Thanh Hoàng: “Chủ nhân không xong rồi, con Đằng Xà đã thành ma, các người đi mau!” Xích quấn chặt lấy Đằng Xà, dùng tính mạng cố hết sức bảo vệ chủ nhân, nó đã thè như vậy.

“Đi!” Thiên Thanh Hoàng kéo Hoa Úc nhanh chóng đi ra ngoài. Chưa đi được bao xa, chợt nghe Đằng Xà gào lên một tiếng, còn có một tiếng kêu của Xích. Thiên Thanh Hoàng đột nhiên quay đầu, vừa lúc thấy Đằng Xà bay lên trời, thân mình bao phủ một màu đen, duy chỉ có cặp mắt màu đỏ máu. Xích đang quỳ rạp trên mặt đất, lưng chảy máu tươi đầm đìa, hẳn là rất đau đi.

“Hoàng Nhi muốn đi cứu nó sao?” Hoa Úc nhìn ra Thiên Thanh Hoàng chần chờ, hắn biết nàng sẽ không mặc kệ con rồng kia.

“Ân!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu, nắm chặt tay Hoa Úc: “Hoa Úc, ở chỗ này chờ ta, ta sẽ bình an trở về, hãy tin ta!”

Hoa Úc bắt đầu đi gạt đầu ta tin tưởng muội, vẫn luôn tin tưởng muội!” Thiên Thanh Hoàng quay đầu, nói thầm với Xích: Xích, dùng hết sức mạnh cuối cùng của ngươi, đưa ta lên cùng độ cao với Đằng Xà, để ta thù một lần!”

Chủ nhân! Không thể! Xích có chút sốt ruột, hẳn sao có thể đưa chủ nhân đi mạo hiểm.

Thiên Thanh Hoàng nhăn mi: đây là mệnh lệnh, không muốn chết thì nhất định phải chấp hành!

Xích bắt đắc dĩ: Xích thể chết bảo hộ chủ nhân!

“Nhanh chút!” Thiên Thanh Hoàng vừa quát, thân mình đã xuất hiện ngay trước mặt Xích, xoay người nhảy lên đầu rồng. Xích mạnh mẽ ngẩng đầu, hướng lên trời. Đẳng Xà trông thấy Xích xông lên, lập tức đón đánh!

Chính là giờ khắc này! Thiên Thanh Hoàng cắn răng, đem toàn bộ hỏa diễm trên người xuất ra thiêu đốt, theo đầu rồng bay lên, tựa như một ngôi sao lữ bay về phía Đẳng Xà. Hỏa diễm chạm đến Đẳng Xà, lan ra khắp cơ thể nó, thân thể to lớn bị thiêu đốt.

“Thành công!” Xích vẫn nghe nói hỏa diễm trên người Thiên Thanh Hoàng lợi hại, không ngờ lại lợi hại đến thế, thật làm cho người ta sợ hãi a.

“Tê...” Đẳng Xà không ngừng vận vẹo, con ngươi màu đỏ cũng khôi phục thần sắc bình thường. Nhìn thấy Thiên Thanh Hoàng đang rơi xuống, nhất thời giật dử, dùng hết khí lực cuối cùng đem đuôi răn quất qua.

Thiên Thanh Hoàng đã dốc toàn lực phát ra hỏa diễm, hiện tại hoàn toàn bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn kia đuôi răn tiến đến!

“Rồng...” Xích kinh hãi lập tức phi thân tiến lên, nhưng vẫn chậm một bước. Ngay lúc nó cho rằng Thiên Thanh Hoàng sẽ bị trúng đòn, một màn bất ngờ đã xảy ra. Hồng y chọt lóe lên, đuôi răn đập vào thân ảnh mang hồng y đó, còn Thiên Thanh Hoàng thì đổ xuống đầu của nó.

“Không...” Thiên Thanh Hoàng hoảng sợ nhìn người đang ngã xuống, đầu xót hô to, nước mắt trào ra; vừa mới nãy, ngay lúc nàng nghĩ mình sẽ chết, Hoa Úc đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, đẩy nàng ra, tiếp một đòn của Đẳng Xà, rồi rơi xuống.

“Hoàng... Nhi...” Hoa Úc tham niệm nhìn nàng: muội còn sống là tốt rồi, không cần thương tâm!

Hoàng Nhi, ta quên nói với muội, có một người tên là Hoa Úc yêu muội, yêu sâu đậm, xâm nhập vào tận cốt tủy...

“Đừng mà!” Thiên Thanh Hoàng không cần biết mình đang ở đâu, từ trên đầu Xích nhảy xuống, hướng về phía Hoa Úc.

“Chủ nhân!” Xích thấy vậy, nhất thời bị dọa đến vỡ mật, thương thiên ơi, chỗ này cao đến hàng trăm mét a.

“Hoa Úc!” Xích phi xuống tiếp lấy Hoa Úc, sau đó lại tiếp được Thiên Thanh Hoàng. Thấy Thiên Thanh Hoàng vô sự, tâm nó rất cục cựa cũng thả lỏng ra, biến lại thành vòng tay để liệu thương.

“Hoa Úc... Hoa Úc Hoa Úc...” Thiên Thanh Hoàng ôm Hoa Úc vào trong lòng, nhưng mặc cho nàng gọi thế nào, Hoa Úc đều không có mở mắt. Thân mình Hoa Úc càng ngày càng lạnh. Lạnh đến mức làm tim Thiên Thanh Hoàng cũng lạnh theo. Nụ cười nhàn nhạt trên môi Hoa Úc lại làm cho ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng đau đớn vô cùng.

“Tên ngốc! Đại ngốc!” Thiên Thanh Hoàng ôm chặt lấy Hoa Úc, khóc không thành tiếng! Vì sao phải xông lên! Rõ ràng biết là sẽ chết!” Thiên Thanh Hoàng cảm giác được người ở trong lòng đã lạnh đến cực điểm, trong lòng càng thêm đau: “Ta không phải nói huynh ở đó chờ ta sao? Tại sao không nghe lời ta nói! Hồn dân!”

“Hoa Úc!” Thiên Thanh Hoàng lần này thật sự đau đớn thấu tâm, vì sao những người quan tâm nàng đều vì nàng mà bị thương tổn; đầu tiên là nữ nhân kia, sau lại là Đồng Phương, sau đó là Hoan Lạc, lần này lại là Hoa Úc, vì sao a!

“Vì sao lại đối với ta như vậy?” Thiên Thanh Hoàng mạnh mẽ ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn trời, trên gương mặt tuyết mỹ, hai hàng máu đỏ chảy xuống. Nguyên vốn do nàng thương tâm quá độ, khóc ra huyết lệ! Đôi mắt cũng biến thành màu máu, hận ý cùng sát ý đủ khiến cho người ta kinh hãi.

“Hoàng Nhi!” Một tiếng gọi nhỏ làm Thiên Thanh Hoàng sững sốt, không thể tin được, mở to mắt nhìn lên trời, sau đó mới cúi đầu. Nhưng cái nàng thấy vẫn là gương mặt không có chút máu của Hoa Úc, trong lòng nhất thời hụt hẫng. Nhưng trước mặt nàng lại xuất hiện một tên tiểu tử màu đỏ. Thiên Thanh Hoàng không thể nhìn rõ cảm xúc ẩn chứa trong đôi mắt cô độc đó. Ngay lúc Thiên Thanh Hoàng còn chưa lấy lại tinh thần, nó nhập vào người Hoa Úc.

Hoa Úc đột nhiên phát ra hồng quang, sau đó Thiên Thanh Hoàng tựa hồ nghe thấy tiếng xương cốt, nàng có thể cảm giác được rõ ràng xương cốt bị đánh nát của Hoa Úc đang phục hồi, tiếp theo ngũ tạng khôi phục, sau đó tim bắt đầu đập...

“Hoa Úc!” Nhìn thấy Hoa Úc chớp mi mắt, không biết nên dùng từ gì để diễn tả sự vui mừng của Thiên Thanh Hoàng giờ phút này, thế nhưng nàng vui vẻ không lâu, thân mình Hoa Úc lại bị Hồng Quang bao phủ, đợi Hồng Quang mất đi, Thiên Thanh Hoàng chỉ còn thấy một con hồ ly màu đỏ!

Thiên Thanh Hoàng ôm hồ ly vào lòng, cảm giác mềm mại làm nàng thích đến không muốn rời tay. Cảm nhận được hơi thở của hồ ly, Thiên Thanh Hoàng nở nụ cười: “Hoa Úc, Thì ra huynh thật sự chính là hồ ly a!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 43: Linh Hồn Hiến Tế Sinh

“Hoàng Nhi!” Xa ở biên thành, Hiên Viên Tuyết đột nhiên cảm thấy đau lòng, đau tới mức hít thở không thông.

“Hoàng Thượng! Người làm sao vậy?” Lãnh Nguyệt đứng bên cạnh phát hiện hần có chút khác thường, muốn tới gần lại bị cự tuyệt: “Không sao!”

“Mau, truyền quân y!” Thấy tay Hiên Viên Tuyết ôm tim, Hàn Vân Phi sợ hãi lập tức hét lớn ra phía ngoài.

“Hoàng Thượng! Người làm sao vậy? Là đau tim sao?”

“Đủ rồi! Đi ra ngoài hết cho trẫm!” Hiên Viên Tuyết trầm mặt xuống, ném hết mọi thứ trên bàn xuống đất: “Đi ra ngoài!”

“Thần cáo lui!” Lãnh Nguyệt cùng Hàn Vân Phi hai mặt nhìn nhau một hồi, rốt cục vẫn nhanh chóng đi ra ngoài; mà Hiên Viên Tuyết cũng trong nháy mắt này không còn thấy quá đau nữa, dần dần cảm xúc cũng tiêu thất, nhưng cảm giác tê tâm vẫn lắng đọng không thôi, ánh mắt nhìn về phía phương xa: “Hoàng Nhi! Vì sao nàng lại đau lòng như vậy?”

Hoặc là... Vì ai lại khiến nàng đau như thế?

Bởi vì thân thể hư thoát, Thiên Thanh Hoàng nghỉ ngơi thật lâu mới hồi phục lại, sau đó bắt đầu đi sâu vào bên trong, bên cạnh nàng đã không còn Hoa Úc làm bạn, ngược lại trên đầu vai có thêm một con hồ ly, chuẩn xác mà nói là một con hồ ly điên!

“Hoàng Nhi! Muội có ghét bỏ dáng vẻ hồ ly bây giờ của ta không?”

“Không!”

“Hoàng Nhi! Tại sao ta có thể là hồ ly chứ?”

“Cái này ta không rõ!”

“Hoàng Nhi! Vì sao ta lại biến thành hồ ly?”

“Ta thật sự không biết!”

“Hoàng Nhi! Ta muốn biến thành người, ta không muốn làm hồ ly!”

“...”

“Hoàng Nhi, sao muội lại không nói nữa a?”

Ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng không ngừng run rẩy: “Ta nói này, huynh nên bi thương đi!” Sự thật vốn tàn khốc a!

“A a a a...” Hoa Úc tự nổi điên một trận, sau đó lại hỏi: “Hoàng Nhi! Nàng sẽ không ghét bỏ hồ ly ta đây chứ?”

Thiên Thanh Hoàng: “...” Tuy rằng vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng Thiên Thanh Hoàng cũng rất vui vẻ, ít nhất Hoa Úc còn sống, thật may mắn.

“Hoàng Nhi...” Hoa Úc lại gọi, Thiên Thanh Hoàng rất kiên nhẫn nghe, nàng còn tưởng Hoa Úc lại tiếp tục chủ đề kia thì hần bỗng nhiên thấp giọng nói: “Kỳ thật ta cảm thấy làm hồ ly cũng tốt lắm!”

Thiên Thanh Hoàng sững sờ: “Là ta đang bị ảo giác sao?”

Hoa Úc hồ ly câu: “Hoàng Nhi, người nói xem vì sao ta vẫn là hồ ly a?”

Thiên Thanh Hoàng hoàn hồn: “Thật là ảo giác rồi!”

Hoa Úc nghiêng đầu nhìn Thiên Thanh Hoàng, kỳ thật hần rất muốn nói câu nói kia, kỳ thật làm hồ ly cũng tốt lắm, ít nhất... Hần không cần ép mình mang bộ dáng ngà ngợn đến gần nàng, hần có thể an tĩnh ghé trên đầu vai nàng, lắng lắng hưởng thụ nhiệt độ cơ thể của nàng, còn có cả hơi thở mê muội kia nữa.

“Hoa Úc!” Giọng của Thiên Thanh Hoàng khiến Hoa Úc hoàn hồn từ trong suy nghĩ: “Hoàng Nhi muốn nói cái gì?”

Thiên Thanh Hoàng đột nhiên dừng chân, ngữ khí vô cùng nghiêm túc: “Hoa Úc! Ta muốn huynh sống thật tốt!” Nàng không muốn bất kỳ ai chết vì nàng, cho dù bị thương cũng không thể, bởi vì... nàng không đáng!

Hoa Úc không nghĩ tới Thiên Thanh Hoàng sẽ nói như vậy, hơi sững sờ, trước mắt hiện lên một khắc kia, khi Thiên Thanh Hoàng nhìn hần mở mắt bằng

về mặt kinh hĩ, mà trên khuôn mặt ấy, lại là huyết lệ thương tâm cực điểm...

Hoa Úc nâng nâng chân trước: “Hoàng Nhi đừng lo, ta nhất định sẽ sống thật tốt!” Vì nàng, ta sẽ sống thật tốt, giống như mười vạn năm trước, ta đã từng vì nàng mà sống!

Nghe được đáp án của Hoa Úc, Thiên Thanh Hoàng mới an tâm, một đường đi thẳng vẫn là rừng ngô đồng rộng lớn, không hề có bất cứ nguy hiểm nào, cũng không có cái gì xuất hiện.

Đột nhiên, Hoa Úc đứng trên đầu vai Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng Nhi, ta ngửi thấy mùi của cái tên kia!”

“Thật sao?” Thiên Thanh Hoàng lập tức đề phòng.

Hoa Úc nghiêm túc chú ý một hồi mới nhẹ nhàng thở ra: “Nhưng hình như đi rồi nên chỉ còn mùi!”

Hồ! Thiên Thanh Hoàng nhẹ nhàng thở hắt, không ở đây là tốt rồi, hoàn cảnh bây giờ không thích hợp.

Nhanh chóng đi qua một đoạn đường dài, Thiên Thanh Hoàng chợt nghe một trận tiếng nước ‘ào ào’, sau đó liền bị cảnh sắc trước mặt dọa ngây người!

Phi lưu thẳng hạ tam thiên xích, nghi là ngân hà lạc cửu thiên chính là chỉ khung cảnh trước mặt đi; thác nước cao mấy chục thước như bạc đổ xuống hồ nước hơn năm mươi thước, vô cùng đồ sộ, tiếng nước rít gào đinh tai nhức óc khiến người ta có thể cảm giác nó rất lớn mạnh.

“Đẹp quá!” Hoa Úc cũng sợ hãi than, làm như vô tình sát người lại gần Thiên Thanh Hoàng, khi chạm đến da thịt của nàng thì trong lòng không ngừng cười trộm.

Mà Thiên Thanh Hoàng cũng bị cảnh sắc trước mắt hấp dẫn nên không có tâm tư quán hẩn.

“Chỗ này đã không còn đường ra, ngô đồng lâm không phải ở sau thác nước này chứ?” Thiên Thanh Hoàng hoàn hồn lại nhất thời nghi hoặc, người của ngô đồng lâm ở trong Thủy Liêm động sao?

Ý nghĩ này mới xuất hiện đã bị nàng lập tức phủ định, chỉ thấy có chút lạ, vì sao nàng đi tới đây rồi mà không thấy ai xuất hiện? Xích và Đằng Xà đánh nhau kịch liệt như vậy cũng không bị phát giác sao?

“Hoàng Nhi! Nơi đó!” Hoa Úc rốt cục cũng ăn đậu hủ xong để tập trung, dơ chân trước chỉ vào thác nước mà suýt nữa bị tuột xuống khỏi vai Thiên Thanh Hoàng. Hẩn vẫn chưa thích ứng được với cơ thể hồ ly này a!

Thiên Thanh Hoàng không biết suy nghĩ của hẩn, theo hướng chỉ nhìn qua, quả nhiên thấy có chỗ lạ, giữa thác nước có mỏm đá nhô ra, tuy bị nước phủ không thấy nhưng không làm khó được nàng, mà bãi đá này không ngừng hướng lên trên, cho nên trong lòng đã hiểu rõ.

“Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng ôm Hoa Úc vào trong lòng, vận khinh công bay lên, mũi chân điểm nhẹ đập qua nước mà đi, chớp mắt đã lên tới đỉnh. Nhưng khi nhìn rõ cảnh vật trước mắt thì nàng còn tưởng mình tới nhầm động rấn.

Phía trước trăm mét là một vách núi thẳng hình chữ U, ba mặt phía trên vách núi đều tạc rất nhiều động lớn động nhỏ, cửa động cao hai thước, tính ra cũng rất lớn.

Phía dưới toà thạch bích không biết chảy đầu ra nhiều nước như vậy, giống hệt trạm thủy điện ở hiện đại. Có thể sống ở nơi như vậy quả không hổ là Ngô đồng lâm quý đệ nhất! Nơi này người bình thường tuyệt đối không trụ được, nhất là phương thức phòng ở kia!

Thiên Thanh Hoàng đứng hồi lâu mà không thấy ai xuất hiện, nàng cũng không cảm thấy có hơi thở sống cho nên nghi hoặc càng nhiều. Phi thân tới một cửa động gần nhất, sau khi nhìn thấy rõ bên trong thì thật không biết nói gì! Đen đui thế nào mà đập trúng phải nhà xí!

Thiên Thanh Hoàng lại bay đi, tìm một nơi sạch sẽ một chút dừng lại, dơ chân đập cửa, đợi tới khi bụi đá tan biến mới thấy rõ tất cả đã được dọn dẹp sạch sẽ, ngoại trừ gia cụ và giường chiếu thì chẳng còn gì nữa, ngay cả góc áo cũng không thừa, hết như cảnh vườn không nhà trống!

“Nơi như vậy mà cũng có người ở được sao?” Hoa Úc mở to mắt nhìn ngó, xem như đại khai nhãn giới; toàn bộ đều đào đá mà ra, trừ cửa ra vào thì không có cửa sổ, tứ phía là vách tường, ngay cả cái gọi là giường cũng là một khối đá đặt vào; hơn nữa nhìn số lượng thì chỗ này có rất nhiều người.

Thiên Thanh Hoàng đi ra, nhất thời dừng lại: “Hoa Úc, ta bảo huynh điều tra Thu Triển Hạo có thu được gì thêm không?”

Hoa Úc gật đầu: “Có, tiểu tử kia không có gì đặc biệt, duy nhất chỉ là hẩn sinh vào ngày âm niên âm nguyệt* sinh quý, nếu dựa theo quý thân cách nói thì máu và hồn phách của hẩn là thuốc bổ tốt nhất cho ma quý!” Nếu chủ nhân của động phòng ốc này là yêu ma thì Thu Triển Hạo thám rồi.

*âm niên âm nguyệt: năm âm tháng âm

Sắc mặt của Thiên Thanh Hoàng có chút ngưng trọng, cho dù thiếu hồn phách hay máu thì hẩn cũng chết không nghi ngờ, thêm vào Vụ lại nói hẩn sắp chết, cho nên thật sự đã có người xuống tay sao?

Thiên Thanh Hoàng càng nghĩ càng giận, bộc phát nội lực, oanh oanh chấn chấn đánh sập toàn bộ cửa động. Hoa Úc nhìn một màn này thấy thật kinh người, ngay cả khi hẩn còn là người cũng không thể làm được, xem ra gần đây vì những truyện này mà công lực của Thiên Thanh Hoàng đã tăng lên đáng

kể.

Cửa động đã vỡ, Thiên Thanh Hoàng chăm chú tìm kiếm, nhưng đã nhìn hết rồi mà ngay cả một bóng người cũng không thấy nói chi là Thu Triển Hạo.

Thiên Thanh Hoàng vẫn kiên nhẫn tìm tới tận lúc trăng lên vẫn không thu được kết quả, cuối cùng đành bỏ cuộc. Vụ không thể lừa nàng, như vậy thì rốt cuộc Thu Triển Hạo bị giấu ở đâu?

Đang lúc Thiên Thanh Hoàng nhìn thạch bích suy tư thì bỗng có một chuyện quỷ dị xảy ra, ở giữa thạch bích, phần phía trên bị vây giữa nước sông đột nhiên biến mất hình hành hình dáng hai khe sâu vuông góc làm Thiên Thanh Hoàng cùng Hoa Úc căng thẳng ánh mắt.

“Thật đồ sộ! Cũng thật quỷ dị!” Hoa Úc cọ cọ trên mặt Thiên Thanh Hoàng.

Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu nhìn trời cao, vừa vặn thấy một vầng trăng rằm không sai không lệch chiếu giữa khe động, mà dưới thạch bích là một mảnh rừng cây tối đen, bên trong lại như đang có ý đồ lóe lên, thâm sâu mời gọi nàng.

“Hoàng Nhi! Đừng đi!” Hoa Úc theo bản năng cảm giác được nguy hiểm, tất cả mọi thứ ở nơi này đều rất quái dị, nhưng Thiên Thanh Hoàng không để ý tới hấn, trực tiếp ôm hấn nhảy vào thế giới màu đen kia.

Thiên Thanh Hoàng dừng trước mặt rừng cây quỷ dị, bọn chúng như những vật thể sống tự động dạt sang hai bên để lộ ra một đường cho nàng đi vào, hơn nữa còn trực tiếp thông đến ánh sáng lóe trắng kia. Thiên Thanh Hoàng chậm rãi tới gần, trước mặt là một loạt dây leo quấn quanh một cái cây, ánh sáng chính là phát ra từ đây.

Thiên Thanh Hoàng tới gần, xuyên qua khe hở rốt cuộc cũng thấy rõ vật thể đang sáng lên, đó là một hòn phách, một hòn phách trong suốt không ngừng phát ra ánh sáng oánh bạch trắng bóng. Mà cái hòn phách kia chính là Thu Triển Hạo! Cả người hấn xích lõa như trẻ con nhắm mắt cuộn người như đang ngủ bình thường.

“Chủ nhân! Là quý!” Giọng của Xích có chút suy yếu truyền đến.

“Quý? Hòn phách của hấn sao lại ở đây?” Không phải nói hòn phách và máu đều là thứ ma quỷ thích nhất sao? Vì sao lại ra tay với cơ thể của hấn rồi nhốt hòn phách ở đây?

“Ta nghe nói trong quý giới, đứa nhỏ âm niên âm nguyệt được gọi là con của quý giới, sinh ở giữa sông Vong Xuyên, làm bạn với bỉ ngạn hoa, từ nhỏ đã có quý khí kinh thiên. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra sẽ trở thành kẻ đứng đầu quý giới, Quý vương!”

“Không có gì bất ngờ xảy ra? Vậy có bất ngờ sao?” Thiên Thanh Hoàng nghi hoặc.

“Có! Bỉ ngạn sinh cùng đẻ thì sẽ xuất hiện hai quý giới con, tất nhiên là một sinh một tử; mà hấn, là một trong đó, nhưng không biết vì sao không bị hồi phi yên diệt* mà lại chuyển hòn phách đến đây. Còn có những cây cỏ thụ ngoài kia đều do quý hồn hóa thành để bảo vệ hấn!”

*hồi phi yên diệt: chết vĩnh viễn, không thể siêu sinh, không thể sống lại.

Hấn nói như vậy thì Thiên Thanh Hoàng mới biết chuyện của Thu Triển Hạo còn như thế!

“Hoàng Nhi! Hoàng Nhi?” Hoa Úc la lên kéo Thiên Thanh Hoàng hoàn hồn, lại nhìn thấy khuôn mặt hồ ly của hấn mà cười ra tiếng, tuy rằng đã cố nhịn nhưng đột nhiên nhìn thấy thì thật không nhịn được.

Mà Hoa Úc đương nhiên biết Thiên Thanh Hoàng cười cái gì, trong lòng buồn bực một hồi.

Nhìn mặt Hoa Úc âm trầm, Thiên Thanh Hoàng có chút không đành lòng: “Hoa Úc! Thực xin lỗi, ta không có ý!”

Hoa Úc tựa đầu cọ cọ vào cổ Thiên Thanh Hoàng, tranh thủ ăn chút đậu hủ nói: “Ta không trách Hoàng Nhi, ai bảo ta thật sự là một con hồ ly đâu!”

Ha ha! Thiên Thanh Hoàng còn muốn cười nhưng phải cố gắng đè nén. Mà đúng lúc này Thu Triển Hạo đang nằm bên trong chậm rãi mở mắt, sau đó đứng lên đi về phía Thiên Thanh Hoàng...

“Hoàng Nhi đừng nhìn!” Hoa Úc lập tức nhảy lên đầu Thiên Thanh Hoàng, dùng móng vuốt và cái đuôi để cản trở tầm mắt của nàng.

Thiên Thanh Hoàng không nói gì, kéo Hoa Úc xuống ôm vào ngực: “Huynh đừng làm mò!” Nói xong ngẩng đầu, mà Thu Triển Hạo đã tới gần, ánh mắt mê ly và mờ mịt, nhẹ nhàng mấp máy môi, có chút trúc trắc gọi ra hai chữ: “Tỷ... Tỷ...”

“Đệ nhớ ta sao?” Mắt Thiên Thanh Hoàng sáng ngời, hòn phách của hấn còn có ý thức.

“Tỷ... Tỷ...”

“Tỷ... Tỷ...!” Thu Triển Hạo chỉ biết gọi như thế, sau đó nâng tay về phía nàng, một luồng ánh sáng trắng phát ra đánh thẳng về phía trái tim của Thiên Thanh Hoàng. Thật ra nàng cũng không có cảm giác gì, chỉ là hình như có chút liên hệ gì đó với Thu Triển Hạo, giống như nàng có thể cảm nhận được hấn mê mang.

Sau đó dưới chân nàng đột nhiên xuất hiện bát quái đồ, có rất nhiều ký tự khác nhau và khó hiểu, Thiên Thanh Hoàng đứng ở trong một vòng tròn, còn Thu Triển Hạo lại đứng trong một vòng tròn khác.

“Chủ nhân! Đây là linh hồn hiển tế!” Xích vô cùng giật mình nói.

Thiên Thanh Hoàng nhíu mày: “Cái gì?”

Xích có chút kích động giải thích: “Linh hồn của quý là thứ thuốc bổ tốt nhất với yêu ma, nhưng cách nhận được sẽ có hai loại, một là ý thức của quý tự nguyện hiến tế linh hồn của mình, một là cướp đoạt mà có, dùng sức mạnh để ép linh hồn của quý. Nhưng cướp đoạt cũng có hạn chế, nếu quý đã muốn dâng hiến cho người khác thì dù có khả năng lớn thế nào cũng vô dụng; mà quý chỉ có một cơ hội hiến tế, giờ hắc đang hiến tế cho người, ý của hắc là trước khi chết muốn hiến tế linh hồn cho người! Người có được linh hồn quý thì sẽ trường sinh bất lão và có được sức mạnh của hắc. . .”

“Vậy hắc thì sao? Sẽ biến mất sao?” Xích chưa nói xong đã bị Thiên Thanh Hoàng dòn đập đánh gãy, mà Thiên Thanh Hoàng nói ra một câu này làm lòng Hoa Úc tràn đầy nghi hoặc.

“Đừng vậy, hiến tế tất cả cho người. Nhưng nếu người không muốn hắc biến mất thì có thể đổi hiến tế thành khế ước, chỉ có người mới có thể!” Xích biết Thiên Thanh Hoàng không muốn hắc chết, cho nên nói.

“Đổi như thế nào?” Thiên Thanh Hoàng nhìn ánh sáng dưới chân càng ngày càng rộng, càng ngày càng sột ruốt.

“Máu!” Xích vừa thốt ra, Thiên Thanh Hoàng đã lập tức cất tay nhỏ máu. Máu vừa rơi thì ở trong đầu cũng xuất hiện rất nhiều thứ làm đầu nàng trường đau, cuối cùng trong đầu xuất hiện một cái phù chú theo ý niệm của Thiên Thanh Hoàng đi ra, sau đó đồ văn dưới chân hai người bắt đầu thay đổi, biến thành hai đồ án phượng hoàng, mà thân ảnh của Thu Triển Hạo cũng dần trở nên chân thực, cuối cùng biết thành thật thể, hồn phách hóa tụ ở phía sau rồi biến mất, hóa thành y phục màu trắng xuất hiện trên người Thu Triển Hạo.

Thiên Thanh Hoàng thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật. . . Mà điều này ở trong lòng Hoa Úc lại làm xuất hiện trong đầu rất nhiều thứ, rất lạ mà cũng rất quen!

“Tỷ tỷ!” Thật thể ngưng tụ thành Thu Triển Hạo rất giống với trước kia, nhìn thấy Thiên Thanh Hoàng thì vô cùng vui vẻ ôm chặt lấy nàng. Nhưng Thu Triển Hạo thì vui vẻ còn Hoa Úc rất bị thương, thiếu chút nữa hắc đã bị đè bẹp rồi.

“Triển Hạo!” Thiên Thanh Hoàng cũng vui vẻ, nhưng không quên nghiêng người để chỗ cho Hoa Úc thở.

“Tỷ tỷ! Ta không phải là Triển Hạo, ta là Sinh!” Thu Triển Hạo nghiêm túc sửa đúng.

“Sinh? Sao lại vậy?”

“Sinh từ vốn là cùng nhau, cũng như đề song sinh chia làm hai phần, một người quân sinh, một người quân tử, cho nên ta gọi là Sinh!” Thu Triển Hạo kiên nhẫn giải thích.

“Không thích nghe!” Thiên Thanh Hoàng lắc đầu: “Ta thấy cái tên Triển Hạo dễ nghe hơn!”

Hắc nghe vậy rồi rầm một hồi rốt cục vẫn đồng ý với lời của Thiên Thanh Hoàng: “Tỷ tỷ muốn gọi thì cứ như vậy đi! Ta gọi là Triển Hạo!”

“Tên như vậy mới phù hợp với đệ chứ không phải cái Sinh gì đó đông cứng như vậy!” Thiên Thanh Hoàng cười khẽ, lập tức vang lên tiếng hừ nhẹ của một tên vẫn trầm mặc hồi lâu, quay đầu vừa vận chuyển về mặt của Hoa Úc đang hồ ly cảm tức nhìn nàng: “Hoa Úc, làm sao vậy?”

Hoa Úc ngạo khí xoay ngoắt cái đầu hồ ly! Làm bộ không cần nàng quan tâm chọc cười Thiên Thanh Hoàng.

Triển Hạo nhìn Hoa Úc, hắc nhận ra được hắc: “Hoa Úc ca ca sao lại biến thành cái bộ dạng này?”

Thiên Thanh Hoàng cùng Hoa Úc đồng thời nhìn về phía hắc: “Đệ nhìn được sao?”

Triển Hạo thành thật gật đầu: “Ta chừng quân sinh hồn phách nên nên đương nhiên có thể thấy!”

“Ta thì sao?” Thiên Thanh Hoàng rất muốn biết hắc có nhận ra được nàng không.

“Đương nhiên thấy, hồn phách của tỷ tỷ rất giống bộ dáng này!” Triển Hạo thật tình ca ngợi.

Hồn phách rất giống với bộ dáng này sao? Không phải nàng xuyên không tới đây sao? Tại sao có thể giống? Tuy vậy nhưng Thiên Thanh Hoàng cũng không suy nghĩ nhiều.

“Được rồi! Đi ra ngoài đã rồi có gì nói sau!” Nơi này rất quý dị, nàng vô cùng không thích.”Tỷ tỷ muốn về Tây Hạ sao?” Thu Triển Hạo hỏi.

Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Vốn Xích có thể đưa chúng ta về nhưng giờ nó đang bị thương, cho nên chỉ có thể tự thân vận động!”

“Vậy chúng ta đi thôi!” Triển Hạo xoay người liền đi ra phía ngoài.

Thiên Thanh Hoàng nhận thấy rõ hấn đã thay đổi một chút, bỗng nhớ tới lời của Thu Thủy Ly, tâm tình có chút phức tạp: “Triển Hạo! Đệ không muốn về Từ Hà thành xem một chút sao?”

Nghe vậy, Triển Hạo dừng bước, xoay người nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Ồ Thu gia đã không còn gì cho ta lưu luyến. Giờ tỷ tỷ là chủ của ta, về sau ta sẽ đi theo tỷ, trở thành kiếm của tỷ, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!”

“Triển Hạo!” Loại này tuyên thệ này làm cho Thiên Thanh Hoàng cả kinh, nhưng: “Người không phải Sinh sao? Người quản sinh sao lại giết người?”

Triển Hạo đi đến trước mặt Thiên Thanh Hoàng, thanh âm mềm nhẹ kiên quyết: “Sinh tử gắn bó, ta có thể cho sinh thì sao không thể cho tử, vì tỷ tỷ, giết người thì sao!”

“Đứa ngốc!” Thiên Thanh Hoàng cười khế, nàng thật sự cảm động vì phần phân tâm này, đây chính là nguyên nhân nàng nguyện vì bọn họ mà trả giá. Cho dù là Hoan Hỷ hay là Hoan Lạc, Hoa Úc, Qua Nhã, Phù Linh, còn có cả đám người Thất Tinh, hiện tại thêm vào Thu Triển Hạo. Tâm ý của bọn họ nàng làm cảm động nên nàng mới muốn bảo vệ hết thảy.

“Được rồi! Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng vỗ vỗ đầu Triển Hạo, giờ không biết chiến sự biên quan như thế nào.

“Vâng!” Triển Hạo gật đầu, đi lên trước dẫn đường.

Nhanh chóng đi ra ngoài, Thiên Thanh Hoàng mới nhớ tới một việc: “Triển Hạo, đệ còn nhớ chuyện mình đến đây như thế nào không?”

Triển Hạo không quay đầu, trực tiếp đáp: “Nhớ, ngày đó khi cùng Hoan Hỷ bọn họ quay về, thì trên đường gặp một đám người dùng thuốc khiến chúng ta hôn mê, lúc ta tỉnh lại thì đã ở trong một căn phòng tối đen, nói là nhà tù nhưng cũng là cung điện!”

“Cung điện?”

“Đúng vậy, cung điện, nhưng không ở trong này. Nếu nhớ không lầm thì ở dưới mặt nước, nhưng giờ đã không thấy rồi!”

“Ở dưới mặt nước?” Thiên Thanh Hoàng nhìn nước sông chảy xuôi, ánh mắt lãnh trầm.

“Cung điện kia rất lớn nhưng cũng chỉ thấy hơn mười người, ngoại trừ chủ nhân của nó thì những người khác ta đã gặp qua rồi. Mỗi ngày đều có một người khác nhau đến lấy máu của ta, tổng cộng mười hai ngày cho nên bọn họ có mười hai người. Bọn họ lấy máu xong rồi đi, lấy cho tới khi cạn kiệt.”

“Bọn họ dùng sức mạnh đặc thù để duy trì mạng sống của ta, cho tới khi hết máu mới nghĩ tới linh hồn hiển tế, nhưng khi phát hiện linh hồn của ta đã muốn hiển tế cho người khác thì sắc mặt rất khó coi!” Nói tới đây, trên mặt Triển Hạo có ý cười đắc ý.

Thiên Thanh Hoàng cảm giác có cái gì đó bị chặn ở yết hầu, nàng không ngờ hấn lại phải trải qua những ngày như vậy, muốn chết cũng không chết được, mỗi ngày phải nhìn máu của mình từ từ bị rút khỏi cơ thể, loại cảm giác gầy vò này... Hấn mới chỉ là một đứa nhỏ, sẽ đau khổ như thế nào! Nếu nàng tới cứu hấn sớm hơn, có phải sẽ...

Cảm nhận được cảm xúc giao động của Thiên Thanh Hoàng, Triển Hạo cười khế: “Tỷ tỷ đừng buồn, kỳ thực cũng không phải khó khăn như vậy, bởi vì không có ai nói chuyện nên ta sẽ nghĩ tới những chuyện trước kia, lúc đó ta mới biết tất cả trong ký ức đều là về tỷ. Từ lúc gặp nhau, sau đó ngồi chung xe ngựa, rồi gặp lại ở phủ thành chủ... Nhớ bộ dáng của tỷ, nhớ lúc tỷ cười, tỷ ôn nhu... tất cả, tất cả... nghĩ xong, ta sẽ không thấy cô độc nữa, đau khổ cũng tan biến!”

Là vì đau đến chết lặng đi! Thiên Thanh Hoàng chỉ có thể nghĩ như vậy. Nàng không dám nhìn đôi mắt rực rỡ kia của Triển Hạo, bởi vì so với bất kỳ ai, nàng hiểu cảm giác ấy hơn cả.

Đã từng, nàng cũng đã từng bị ngược đãi tàn nhẫn như vậy, cho dù là cơ thể hay là tinh thần, nàng đều bị người gọi là phụ thân kia giam giữ ngược đãi. Ngay cả chết, cũng là chết trong hình phòng. Cái thời điểm ấy, nàng có thể chịu đựng 7 ngày hoàn toàn là vì ý chí của nàng. Đó là hận thù mãnh liệt!

“Đừng nói nữa! Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng không muốn nghĩ nữa.

“Tỷ tỷ không muốn biết người bên trong là loại gì sao?” Triển Hạo không di động cước bộ, ngược lại hỏi, mà Thiên Thanh Hoàng cũng thành công bị hấp dẫn, bởi vì nàng rất muốn biết mọi chuyện.

“Là ma! Ma màu đen!” Không đợi Thiên Thanh Hoàng hỏi, Triển Hạo đã tự nói.

“Toàn thân họ đều màu đen, lúc xuất hiện đầu tiên là một đám mây đen rồi mới biến thành bộ dáng con người. Mỗi ngày, người đến hôm nay so với hôm trước lại cường đại hơn. Nhưng chắc chắn là bị thương nên mới cần máu để chữa trị!” Triển Hạo giải thích.

“Ma...” Thiên Thanh Hoàng biết Triển Hạo nói thật, bởi vì khi Vụ xuất hiện trước mắt nàng cũng chính là như vậy, tuy lúc đó vẫn hoài nghi nhưng khi xác định được thân phận, Thiên Thanh Hoàng vẫn thấy kinh ngạc. Ma... là sự tồn tại rất giống thần thánh! “Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng ôm Hoa Úc đi phía trước, không muốn tiếp tục nữa.

Bây giờ bọn họ biến mất thì cũng chỉ biến mất trước mặt nàng mà thôi. Vụ nói chỉ tạm thời thu tay, nhất định sẽ lại xuất hiện. Mà điều nàng phải làm bây giờ, chính là trở nên mạnh mẽ hơn...

Q.2 - Chương 44: Giã Chết

Qua mất mười ngày, bọn họ rốt cục cũng về tới Phụng hoàng, nhưng Phụng hoàng sớm đã loạn thành một đoàn, mà Thiên Thanh Hoàng cũng không trực tiếp hỏi cung mà ở Mị Âm các nghe phía dưới hồi báo tin tức.

“Chủ thượng! Mười ngày qua, đột nhiên xuất hiện một thế lực không rõ tên chiếm lĩnh hoàng cung, giết chết các binh sĩ giám thị Hàn Thái hậu, còn Hàn Thái Hậu thì mất tích!”

“Cửu Thiên đã xác nhận trước, thế lực đó thuộc Chuyên Môn phái, là đội ngũ mà Chuyên Môn phái lên huấn luyện!”

“Người cướp đi Hàn Thái Hậu là chương môn của phái, Hàn Thái Hậu bây giờ còn ở Phụng hoàng, cùng với chương môn kia và Hàn Linh Nhi bàn tính toán ngôi đoạt vị!”

“Trong triều, các đại thần bị Hàn Thái Hậu mua chuộc, nghiêm khắc khiển trách Hoàng Thượng tàn bạo bất nhân, gần như một nửa đã phản chiến, số ít thì dao động, cũng có một số kiên định cự tuyệt, đứng bên Hoàng Thượng và Nhiếp Chính vương tạo thành một mặt trận!”

Rất nhanh sau đó, một danh sách rõ ràng được đưa tới trước mặt Thiên Thanh Hoàng, nàng cười lạnh: “Bách túc chi trùng từ nhi bắt cương (Rết trăm chân khó ngã) lời này quả nhiên rất đúng!” Lần trước Hiên Viên Tuyệt quyết tuyệt dùng thủ đoạn cũng không thể làm cho thế lực của Hàn Thái Hậu hoàn toàn tiêu tán, nay lại có Chuyên môn phái giúp đỡ thì khẳng định là như hổ thêm cánh. Mặt khác lại nhân lúc Hiên Viên Tuyệt ở biên quan nàng cũng không ở hoàng cung, chỉ có mỗi vương gia gà mờ Hiên Viên Dịch nắm giữ hoàng quyền mà bày kế, bàn tính này thực rất khá!

Bất quá, nếu như bọn họ biết tất cả chuyện này đều nằm trong tính toán của nàng thì không biết sẽ thấy thế nào? Hàn Thái Hậu muốn chết, nàng nhất định sẽ khiến bà ta chết không thể chết lại lần nữa, mà chỗ đại thần phản chiến này, dù sao khoa khảo của Lý Lương cũng được cử hành trong tháng này, còn sợ gì thiếu người? Vừa đúng lúc nên thay máu toàn bộ triều đình.

“Tỷ tỷ, bây giờ không cần hỏi cung chủ trì đại cục sao?” Triển Hạo nhìn Thiên Thanh Hoàng không thấy có ý hỏi cung, không khỏi thắc mắc. Tuy hắn không hiểu kế này nhưng cũng nghe ra được Hàn Thái Hậu muốn mưu quyền đoạt vị. Nhưng vì sao tỷ tỷ lại không có chút nóng nảy nào?

“Không phải Hiên Viên Dịch đang ở đó rồi sao? Hắn là Nhiếp Chính vương, có hắn là ổn!” Thiên Thanh Hoàng tâm trạng tốt cảm một ly trà vừa uống vừa nói.

Mà Triển Hạo nghe xong hơi nhíu mày: Hiên Viên Dịch? Tuy hắn có thân phận hoàng tử nhưng không có lấy một điểm ra dáng hoàng tử. Hắn làm Nhiếp Chính Vương? Có thể làm gì sao? Triển Hạo hắn nghiêm trọng hoài nghi!

Thiên Thanh Hoàng thấy cái dạng này, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, buông chén trà: “Có phải đệ cảm thấy Hiên Viên Dịch không ra dáng một Nhiếp Chính vương không?”

Triển Hạo thành thực gật đầu: “Tượng tượng không ra bộ dáng Vương gia bây giờ của hắn!” Nếu như hắn vẫn giữ cái bộ dáng như trước kia thì âm mưu lần này khẳng định sẽ thua thảm!”

Thiên Thanh Hoàng than nhẹ: “Lúc trước hắn muốn đi theo ta, ta đã nói rõ tuy rằng ta thích hắn trong sáng thuần khiết, nhưng ta không hi vọng điều đó lại biến thành ngu muội, cái gì cũng không hiểu. Hắn vẫn duy trì tấm lòng của hắn là tốt, nhưng cần đủ cả trí tuệ và năng lực, bởi vì bên cạnh ta không cần phế vật!”

“Trừ võ công, thì về tri thức ta có thể dạy, nhưng cũng không biết hắn sẽ lĩnh hội đến bao nhiêu!” Thiên Thanh Hoàng vô tình nói: “Hắn là một hoàng tử, đây là trách nhiệm cũng là sứ mệnh, thân là hoàng thất, hắn không thể trốn tránh, hoặc là hắn làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ, hoặc là lúc này để chút âm mưu bình thường mưu sát đi, không có lựa chọn khác!”

“Nếu hắn thật sự thất bại thì tỷ tỷ sẽ ra tay cứu giúp sao?” Nhất định đi, bởi vì tỷ tỷ thật sự để ý tới người ở bên cạnh nàng, Triển Hạo nghĩ như vậy, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại trả lời khiến cho hắn kinh ngạc.

“Không!” Sắc mặt của Thiên Thanh Hoàng rất kiên quyết, không mang ý đùa: “Nếu hắn chỉ là Hiên Viên Dịch, ta nhất định sẽ cứu, nhưng hắn là hoàng tử Tây Hạ, hiện tại còn là Nhiếp Chính vương. Chút chuyện như vậy cũng không thể xử lý thì hắn là một kẻ thất bại. Hắn là đồ đệ của ta, ta không cho phép hắn thất bại dễ dàng như thế, cho nên ta sẽ không cứu. Ta đã cho hắn đầy đủ lực lượng, trận chiến này sống hay chết phải xem ở chính hắn!”

Mặc dù có chút tuyệt tình, nhưng Triển Hạo cảm thấy mình có thể hiểu được! Đồng thời cũng cầu nguyện ở trong lòng, hi vọng Hiên Viên Dịch sẽ không chết thảm.

“Nha đầu! Đi ăn cơm trưa trước đi!” Qua Nhã đi đến nói.

“Được!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu, sau đó nhìn về phía Triển Hạo: “Đệ không phải có thể ăn mình sao? Tự vào hoàng cung đi dạo đi!”

“Đệ biết rồi!” Triển Hạo bây giờ là hôn, cho nên không cần phải ăn; nghe xong Thiên Thanh Hoàng mỉm cười, sau đó quay đầu đi về phía hoàng cung. Kỳ thật hắn cũng muốn nhìn một chút xem Hiên Viên Dịch làm Vương gia có bộ dáng gì.

Qua Nhã có chút kinh ngạc về Triển Hạo, nhưng nàng tôn trọng hắn nên cũng không hỏi, chỉ có chút lo lắng: “Hắn đi như vậy không có vấn đề gì sao?”

“Không sao!” Thiên Thanh Hoàng đứng dậy đi qua: “Đi thôi! Đi ăn cơm, ta thật ra hơi đói!”

Nghe vậy, Qua Nhã cũng không nói nhiều, xoay người đi theo Thiên Thanh Hoàng; hai người đi ngang qua phòng Hoa Úc, Thiên Thanh Hoàng hơi dừng bước chân, nhìn cửa phòng một lúc rồi quay người đi tiếp! Ở phía sau, Qua Nhã cũng nhìn, con người có chút âm đạm, quay đầu nhìn về phía Thiên Thanh Hoàng, muốn nói lại thôi! Nàng rất muốn hỏi Hoa Úc vì sao không trở về, nhưng lại không biết nói như thế nào! Nàng biết Thiên Thanh Hoàng không nói khẳng định có lý do, nhưng thực sự nàng rất lo lắng!

Phù Linh lại đi tới chỗ Mặc thúc, cho nên chỉ có Thiên Thanh Hoàng và Qua Nhã ăn cơm, bàn ăn vốn tĩnh lặng, lại bởi hai người đều không nói lời nào càng trở nên an tĩnh hơn.

Thiên Thanh Hoàng tự nhiên ăn cơm, còn Qua Nhã thì vẻ mặt rối rắm, Thiên Thanh Hoàng xem như không thấy, bình thường ăn xong bát cơm, sau đó nhẹ nhàng buông đũa.

“Muội muốn ăn nữa không, ta lấy cơm cho muội!” Qua Nhã buông bát nói, cơm trong bát nàng bị nhũ nát, một miếng cũng không ăn.

“Không cần!” Thiên Thanh Hoàng lấy khăn tay ở một bên lau miệng: “Tỷ muốn hỏi gì thì hỏi đi, bộ dáng kia ta nhìn thấy khó chịu!”

“À!” Qua Nhã sững sốt, suy nghĩ một chút rốt cục vẫn hỏi: “Hắn đâu?”

Thiên Thanh Hoàng đương nhiên biết nàng nói hắn là Hoa Úc, nàng trở về cũng chỉ có Thu Triển Hạo đồng hành, về phần con hồ ly kia, Qua Nhã chỉ sợ là không tương tượng ra nổi; Hoa Úc vì khôi phục nhân thân nên ở trong phòng bế quan, cho nên một bóng hồ ly cũng nhìn không thấy.

“Hắn không có gì nguy hiểm, sẽ nhanh trở về thôi!” Nàng cũng chỉ có thể nói có vậy, nàng đã đồng ý với Hoa Úc, cho dù là Qua Nhã cũng sẽ không nói một câu, dù sao nàng cũng hiểu rõ yêu nghiệt kia không thích bộ dáng hiện tại như nào.

“Có thể nói cho ta biết hai người ra ngoài đã xảy ra chuyện gì không?” Qua Nhã biết Hoa Úc không có nguy hiểm, hơi giảm giọng xuống, nhưng trong lòng vẫn không chịu buông.

“Không thể!” Hai chữ, Thiên Thanh Hoàng trả lời rõ ràng vô cùng, sự tình không thể nói cho Qua Nhã, nàng cũng không có cách giải thích rõ ràng. Mà Thiên Thanh Hoàng lời nói vô tâm lại làm thương tâm Qua Nhã; nàng biết giữa nàng cùng Thiên Thanh Hoàng và Hoa Úc có một bức tường, cho dù nàng có làm thế nào cũng không thể theo chân bọn họ vào thế giới đó, nhưng nghe Thiên Thanh Hoàng nói như vậy không tránh khỏi lạnh tâm.

“Ta chỉ muốn biết một chút thôi, vì sao không thể nói một câu?” Qua Nhã cắn môi, trong lòng dâng lên một tia oán hận, tuy rằng nàng đã cực lực ngăn chặn ghen tị trong lòng, nhưng mỗi lần nhìn Hoa Úc đối xử với Thiên Thanh Hoàng khác với mình thì tâm tư liền khó chịu; hiện tại nàng chỉ muốn biết bọn họ đi đâu cũng không thể!

“Qua Nhã, tỷ thay đổi rồi!” Thiên Thanh Hoàng thờ dài một hơi, một Qua Nhã vốn tự tin, lớn mật, cảm được thì cũng buông được, hiện tại lại trở nên cẩn thận như vậy, tâm tình phức tạp, so với ngày trước, kém nhiều lắm.

“Là mọi người cùng thay đổi, không phải muội cũng thay đổi sao?” Qua Nhã buồn bã cười: “Lúc trước muội vô tình, lạnh lùng, nay bởi vì Hiên Viên Tuyệt mà trở nên ra dáng nữ nhân một chút, thậm chí vì hắn nguyện ý đi lên triều đình, không giống với tính cách của muội!” Thiên Thanh Hoàng nghe ra trong giọng nói của Qua Nhã có oán khí, sắc mặt cứng đờ.

“Ta chỉ dựa theo nguyên tắc làm việc, không có gì thay đổi, từ trước tới nay ta vẫn vậy!” Nàng có khác, đó là khác khi ở trước Hiên Viên Tuyệt, còn lúc khác, nàng vẫn là Thiên Thanh Hoàng trước kia!

“Thật không?” Qua Nhã âm trầm không nói, cúi đầu không để người khác thấy biểu cảm.

“Tỷ vì ta không nói mà không thoải mái sao?” Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nói, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng làm Qua Nhã chú ý, nàng đã lâu rồi chưa nghe Thiên Thanh Hoàng dùng loại thanh âm lạnh lẽo này nói chuyện với mình, trong lòng cười khê, quả nhiên là thay đổi sao? Lắc đầu: “Không có!”

“Không có sao?” Thiên Thanh Hoàng nhìn thẳng nàng: “Tỷ có biết lúc trước vì sao ta và tỷ lại trở thành bằng hữu không?” Nàng ghét rấn nhất cũng vì Qua Nhã, nhưng cuối cùng vẫn là trở thành bằng hữu.

“Ta...” Qua Nhã có chút mê mang, nàng tìm Thiên Thanh Hoàng làm bằng hữu là vì thích, nhưng Thiên Thanh Hoàng vì sao nguyện ý làm bằng hữu với nàng?

“Bởi vì tỷ ngay thẳng, có gì nói đấy, mọi tâm tình đều biểu hiện trên mặt, sẽ không giấu diếm, cho nên ta mới có thể làm bằng hữu với tỷ!” Thiên Thanh

Hoàng nhìn ra ngoài cửa: “Lúc ấy trong mắt tỳ không có bóng ma, chỉ có chân thành, vậy mà bây giờ tỳ lại giấu tất cả dưới đáy lòng, học nghề một đàng nói một nẻo, cũng học oán thán ta. Đối với bằng hữu ta yêu cầu rất đơn giản, cho dù nàng có đối xử với bên ngoài thế nào, chỉ cần thẳng thắn với ta, ta liền kết bạn với nàng, ta cho phép bằng hữu có điều giấu diếm, bởi vì mỗi người đều có lúc khó nói, nhưng ta không cho phép bằng hữu của ta bày ra khuôn mặt giả dối đối với ta. Qua Nhã, tỳ nghĩ lại chính mình đi!”

Qua Nhã run lên, cúi đầu không nói.

“Tỳ oán ta, là vì Hoa Úc sao?” Thiên Thanh Hoàng đập cửa ra ngoài, cuối cùng nói một câu: “Tỳ vì yêu nên hẹp hòi, nếu tỳ còn không trở bộ dáng trước kia thì vĩnh viễn cũng sẽ không có được tình yêu thật sự!” Mà Hoa Úc lúc trước coi trọng nàng cũng bởi vì nàng ngay thẳng, hiện tại với cái dạng này, sẽ chỉ làm Hoa Úc chán ghét. Đã nhiều năm ở chung, so với nàng không ai hiểu yêu nghiệt kia hơn!

Thiên Thanh Hoàng dứt lời, lạnh lùng xoay người, không để ý tới Qua Nhã nữa. Nàng biết Qua Nhã thích Hoa Úc, nàng cũng muốn tác hợp cho bọn họ, bởi vì nàng không chán ghét Qua Nhã, mà Hoa Úc lại cô đơn, nàng cũng hi vọng sẽ có một người ở bên làm bạn với hắn; nhưng tính tình của Hoa Úc như vậy, chỉ có tự Qua Nhã đi cảm động hắn thì bọn họ mới có cảm tình thật sự, cho nên nàng lựa chọn ngậm miệng không nói.

Có một lần Qua Nhã nói với nàng rằng ấy ghen tị với mình. Thời điểm đó Thiên Thanh Hoàng cũng không tức giận, bởi vì nếu như nàng yêu Hoa Úc, thì loại tâm tình này thực bình thường, nhưng ban này, Thiên Thanh Hoàng rõ ràng cảm giác được trong lòng nàng có oán khí cùng ghen tị, còn có thần sắc trốn tránh khiến Thiên Thanh Hoàng lạnh tâm. Đã không có chân thành thì còn được cho là bằng hữu sao?

Thiên Thanh Hoàng ít có lòng tham, người bên cạnh cũng có hạn, người có thể hiểu nàng, tất nhiên nàng sẽ thật tình đối đãi, nhưng nàng không nghĩ tới Qua Nhã lại đối xử với nàng như vậy!

Trước kia nàng không hiểu tình yêu, nhưng từ sau khi nàng yêu Hiên Viên Tuyết, nàng bắt đầu dần hiểu nhiều thứ. Tình yêu là hai người thật tình trả giá, là tin tưởng hoàn toàn với đối phương, là cùng đối mặt tất cả khó khăn. Qua Nhã yêu Hoa Úc, nên dùng chính bản thân mình làm hắn cảm động, nàng đã nói chỉ cần có kiên nhẫn, tảng đá cũng sẽ nóng, huống chi Hoa Úc rõ ràng là người; nhưng Qua Nhã lại bởi vì không biết tin tức của Hoa Úc mà bắt đầu oán khí như vậy, không làm nàng tức giận sao được?

Từ ngày đó, Thiên Thanh Hoàng đã hai ngày không gặp Qua Nhã, một bên phái người chặt chẽ chú ý nàng, một bên nắm giữ tất cả động thái từ hoàng cung; mà ngay tại buổi tối sau đó, ám vệ bẩm báo, Qua Nhã biến mất! Rốt cục thì tâm Thiên Thanh Hoàng cũng trầm xuống!

Gọi Triền Hạo bày cờ lên, cũng chỉ để hắn đứng bên cạnh, một tay lấy quân đen, một tay lấy quân trắng, tự mình chơi cờ. Biết Thiên Thanh Hoàng tâm tình không tốt, Triền Hạo cũng không đi quấy rầy nàng.

Thần sắc của Thiên Thanh Hoàng như bình thường, vẫn lạnh lùng, nhưng chỉ nàng mới biết giờ khắc này nội tâm của mình có bao nhiêu phiền chán cùng khó chịu. Ngày ấy nàng đã nói rất nặng lời, là hi vọng có thể khiến Qua Nhã tỉnh ngộ, hy vọng có thể thấy Qua Nhã của trước kia, khi ấy hai người vẫn sẽ trở lại là bằng hữu... Nàng luôn nhẫn nại, nhẫn nại đợi nàng ấy chiến thắng oán niệm của mình, nhưng nàng ấy đúng là vẫn còn...

Biến mất! Ở trước mắt ám vệ nàng bố trí mà rời đi, không lưu lại một dấu vết, Qua Nhã, rốt cuộc tỳ đang suy nghĩ cái gì?

“Chủ tử, có người đưa tới một phong thư cho người!” Một tiểu nha đầu cầm một phong thư đến trước mặt Thiên Thanh Hoàng, Thiên Thanh Hoàng do dự tiếp nhận, sau đó để lên bàn cờ: “Người đi xuống đi!”

“Dạ...!”

Đội người nọ rời đi, tay Thiên Thanh Hoàng nắm quân cờ đột nhiên dừng lại trên không, thật lâu không đặt xuống; trên phong thư mang theo mùi hương của Qua Nhã, cho nên nàng lập tức đoán ra chủ nhân của nó.

Hồi lâu, Thiên Thanh Hoàng rốt cục cũng chậm rãi buông quân cờ, mở phong thư ra. Trên giấy là một chuỗi ký tự vừa quen thuộc vừa xa lạ, nàng chưa từng thấy chữ viết của Qua Nhã, nhưng mùi hương quả thật là nàng, mang theo vĩ giác khải thư, thoát nhìn rất được; vài dòng mở đầu làm cho Thiên Thanh Hoàng chấn động trong lòng.

“Nha đầu, thực xin lỗi!

Tha thứ cho ta ra đi không từ giả, ta đã nghĩ suốt hai ngày, rốt cục cũng thông suốt, không cần đi tìm ta, ta chỉ muốn ra ngoài một chút, giống như muội nói, đi tìm về cái tôi thật sự của mình!

Nha đầu, đêm đó ta oán muội làm muội thương tâm phải không? Cho nên muội mới nói như vậy, lúc ấy muội đi rồi ta liền khóc, ta sợ muội không để ý tới ta. Tuy rằng ta yêu Hoa Úc, nhưng ta cũng không muốn mất đi muội.

Câu cuối cùng của muội, ta nghe hiểu, là ta vì yêu nên lạc hướng, nhìn thấy Hoa Úc đối tốt với muội, ta bắt đầu ghen tị với muội, cho đến cuối cùng thậm chí ta còn oán trách, hết thấy đều là vì ta, vì cái gọi là tình yêu, ta khiến bản thân không còn nhận ra chính mình!

Nếu ta cứ tiếp tục ghen tị, càng lún sâu xuống sẽ không còn cách quay đầu, cho nên ta lựa chọn rời đi, chuyên tâm ổn định lại tâm tình của mình. Kỳ thật ta cũng có chút chờ mong, nếu như ta ở bên ngoài có thể gặp hắn, thì hay quá.

Nha đầu, ta không biết muội và Hoa Úc rốt cuộc có cái gì bí mật, nhưng giờ ta rõ ràng biết muội và hắn không có khả năng. Khi ta nghĩ thông suốt, ta cảm thấy trước kia mình ghen tị có chút buồn cười.

Nha đầu, không nói nhiều nữa, thăm nghĩ ta nói cho muội biết, ta như trước hay là ta bây giờ đều vẫn làm bằng hữu của muội, khi ta có thể đối mặt với muội bằng tâm tình của thời điểm trước kia, ta sẽ trở về; nhưng trước hết, mong muội nhớ kỹ, muội còn có một bằng hữu tốt lắm.

Qua Nhã!”

“Qua Nhã!” Thiên Thanh Hoàng thấp giọng gọi, khoé môi cong cong, tâm tình âm trầm mấy ngày rốt cục tiêu tán hết.

Nàng thật cao hứng vì Qua Nhã có thể hiểu được tâm tình của nàng, càng vui hơn là nàng không mất đi vị bằng hữu này.

“Tỷ tỷ!” Triển Hạo nhìn Thiên Thanh Hoàng vui vẻ, biết nàng và Qua Nhã nhất định đã hòa hảo trở lại, chuyện Thiên tỷ tỷ vì chuyện của Qua Nhã mà tâm tình không tốt hẳn đều cảm giác được, hiện tại các nàng hòa hảo, hẳn cũng vui vẻ thay.

“Ta không sao!” Thiên Thanh Hoàng nâng mắt, con ngươi lạnh lùng kinh ngạc, nàng biết hai ngày nay Triển Hạo cũng lo lắng cho nàng. Từ lần đó, Thiên Thanh Hoàng cảm giác như mình có thể cảm nhận được cảm xúc dao động của Triển Hạo, mà hẳn giống như cũng có thể cảm nhận được từ nàng. Mỗi liên hệ vô hình kỳ diệu này khiến nàng rất kinh ngạc, nhưng không bài xích.

“Tỷ tỷ, hôm nay bọn họ đã bắt đầu có hành động, Hiên Viên Địch cũng triệu tập vệ binh thân cận, cùng một vài vị đại thần giữ vững chí khí thương lượng đối sách, vấn đề thành bại bây giờ là thời gian!” Lần đầu tiên tiến cung nhìn thấy Hiên Viên Địch, hẳn có chút không tin cái vẻ mặt nghiêm túc kia thật sự là của Hiên Viên Địch.

Nhiều ngày phải chạy ra chạy vào, rõ ràng nhìn thấy hần phê tấu chương, thương nghị cùng đại thần, rốt cục cũng tin hẳn đã trưởng thành.

Nhưng hẳn còn phát hiện ra một điều kỳ lạ, dù Hiên Viên Địch có làm gì đều thương lượng cùng Hoan Hỷ, mà Hoan Hỷ cũng không còn bộ dáng hi hi ha ha, phân tích mọi việc rõ ràng, hợp đạo lý, tuy rằng rất nhiều lúc nghe thấy ở đầu câu có thêm ba chữ: Tiểu thư nói ...

Hoan Hỷ chưa biết tỷ tỷ trở về, nói cách khác trận khảo nghiệm này cũng không phải cho mỗi Hiên Viên Địch mà còn cả Hoan Hỷ. Hai người cùng nói qua lại, phần thắng sẽ lớn hơn nhiều. Ngày ấy tỷ tỷ nói rất quyết tuyệt, nhưng hiện tại hẳn vẫn cảm thấy tỷ tỷ cũng có chút bất công, bằng không vì sao lại để Hoan Hỷ lại? Còn có cả một đám ám vệ mang thế lực lớn nhất!

“Đừng vậy! Đã nhiều ngày rồi!” Thiên Thanh Hoàng nâng tay, cuối cùng hướng sang phía đông: “Phía bên kia đại chiến đã lâu, đại quân chắc cũng chuẩn bị tốt!”

Hôm nay là đủ mười lăm ngày, ngày mai Hiên Viên Tuyết sẽ tiến công Đông Hán; vốn nàng cũng muốn đi xem Hiên Viên Tuyết, nhưng lại không đi được, một là vì bên này chưa xong việc, hai là vì tên kia hình như bị thương rất nặng, không có cách tới đó!

“Tỷ tỷ nhà ở Đông Hán, tỷ không muốn quay về xem sao?” Triển Hạo nghi hoặc, hẳn nhớ rõ tỷ tỷ có nhà, nhưng lại không thấy nàng nhắc tới lúc nào.

Nhà? Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nhếch môi: “Có thể ta nói vô tình, nhưng so với Thu gia không hơn là bao, hơn nữa nơi đó căn bản không phải nhà của ta, nhà của ta bây giờ là ở Tây Hạ!”

Triển Hạo cũng biết chuyện phân tranh trong gia thế, nghĩ đến tỷ tỷ trước kia nhất định rất khổ, người nào trong nhà đó đều đáng chết! Bất quá hẳn cũng đáng trách, không có việc gì lại đi nhắc vấn đề này, lại làm tâm tình tỷ tỷ không tốt!

“Đừng tự trách!” Cảm giác được tâm tình của hẳn, Thiên Thanh Hoàng nhịn không được cười khê: “Những người đó ta còn không có để vào mắt, dù sao sớm hay muộn đều phải chết!” Cho dù là Tư Đồ Dục hay là Hiên Viên Tuyết thì chuyện Thiên Gia diệt vong cũng chỉ sớm hay muộn, nàng không thừa thời gian hao tổn tinh thần vì những kẻ đó.

Rất nhanh sau đó, Thất Tinh báo lại, phe cánh của Hàn Thái Hậu đã bắt đầu hành động.

“Chủ tử, người của Chuyên Môn phái đã chiếm được hai cửa Đông Nam, một đường chia ra như chẻ tre, tiến thẳng sát vào hoàng cung!”

“Đã biết!” Thiên Thanh Hoàng cười khê, đứng dậy cùng Triển Hạo, nâng cằm: “Chúng ta đi xem kịch thôi, thế nào?”

Triển Hạo gật đầu, hẳn cũng muốn biết rốt cuộc Hiên Viên Địch có đối phó được không! “Được!”

Ngay sau đó liền có hai người đứng ở đỉnh Bàn Long điện cao nhất của Tây Hạ hoàng cung, Triển Hạo có thể ẩn thân, cho nên dù bọn họ có đứng mãi như vậy cũng không ai thấy.

“Đến đây!” Thiên Thanh Hoàng nhắc tay, hướng Đông phía trước nàng, có ba ngàn quân xung phong liều chết tiến vào, mà phía nam thì đội ngũ lớn hơn một chút, ước chừng có năm ngàn quân, hơn nữa còn thêm quân binh ẩn nấp trong cung, tính ra tổng cộng có một vạn người, mà một vạn này cũng không phải là một thế lực nhỏ, bọn họ là quân được Chuyên Môn phái đặc biệt huấn luyện ra, tuy rằng khẳng định kém hơn Âm vệ quân của Thiên Thanh Hoàng, nhưng tuyệt đối lợi hại hơn so với Thân Vệ Quân hoàng thành, cho nên vừa mở được đường liền tiến sát ngay vào.

Quân sĩ giao chiến không hò hét gì, nhưng ầm ầm vẫn không kém trên chiến trường; đương nhiên, đối với Thiên Thanh Hoàng mà nói chẳng qua chỉ xem như một đám trẻ trâu nhây nhót mà thôi.

Đoàn người nhanh chóng đánh tới Kim Loan điện, tốc độ cực nhanh khiến cho người ta lú lủi, đương nhiên cũng có phần nhiều công lao của gian tế.

Tại Kim Loan điện, Hiền Viên Dịch đứng trước long ý, phía sau là Hoan Hỷ cầm kiếm, hai người vẻ mặt nghiêm túc, mà triều thần bên dưới, bên phải đứng là Lý Lương cầm đầu bảy người, bên trái lại ước chừng tám đến mười hai người, liếc mắt một cái cũng biết tất cả đều mang trọng trách. Tám ngàn quân bao vây Kim Loan điện, lúc này Hàn Thái Hậu đi đến, một thân phượng bào mình hoàng chói mắt, ngẩng đầu cao ngạo đảo qua đám người, cuối cùng mới nhìn tới Hiền Viên Dịch đang đứng trên cao, đôi môi đỏ mọng châm chọc cười, thanh âm như đang cảm thán: “Ai gia thấy thất hoàng tử đã trưởng thành rồi! Nửa năm không gặp, thoát nhìn không nhận ra.”

“Hừ!” Hiền Viên Dịch không hoà nhã trừng mắt liếc bà ta một cái, quát: “Ngươi đã không còn là Thái Hậu đương triều, còn tư cách xưng Thái Hậu sao?”

Mắt phượng của Hàn Thái Hậu xuất hiện ánh sáng lạnh, ý cười ở khóe môi càng thêm sâu: “Ai gia có phải Thái Hậu hay không, không cần ngươi thừa nhận, chỉ cần triều thần cao thấp tán thành là được!”

Giống như hưởng ứng lời của bà ta, ba mươi hai quan viên quỳ gối xuống: “Tham kiến Thái Hậu nương nương! Thái Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Hàn Thái Hậu vô cùng đắc ý, nhấc hai tay lên: “Các vị ái khanh bình thân!”

“Tạ Thái Hậu nương nương!”

Hiền Viên Dịch tức giận xanh mặt, nắm chặt hai tay, lạnh lùng nhìn ba mươi hai quan viên kia: “Bổn vương cho các vị cơ hội cuối cùng, nếu bây giờ cải tà quy chính thì bổn vương sẽ bỏ qua chuyện cũ, còn cứ tiếp tục theo giặc tạo phản, giết không tha!”

Lần đầu tiên Hiền Viên Dịch có khí thế và lời nói hùng hồn như vậy, thanh âm lạnh lùng, khí chất hoàng tử cao quý và khí thế của một vương gia đồng loạt bộc lộ. Hắn đứng trên cao như thế, khiến cho lòng người cả kinh, ba hai người đã có chút do dự, nhưng nghĩ đến Thái Hậu nắm nhược điểm của mình trong tay mà tâm tình dao động càng thêm kiên định!

“Thất hoàng tử muốn cướp ngôi của ai gia sao?” Hàn Thái Hậu cười không giấu nổi đắc ý, mà lúc này Hàn Linh Nhi cũng tiêu sái bước đến, đứng bên cạnh Hàn Thái hậu, khẽch môi nói một lời: “Cô cô nói sai rồi, cái này gọi là gây chết!”

Hàn Thái Hậu sùng nịch liếc nhìn nàng một cái: “Linh Nhi thật thông minh!”

Hàn Linh Nhi cười khê, nhướn môi quét nhìn bốn phía, làm bộ đáng kinh ngạc: “Thiên Thanh Hoàng đâu? Hoàng hậu nương nương của các ngươi đi đâu rồi? Không phải là nhìn thấy nhiều người quá nên sợ hãi trốn mất chứ?” Nói xong che miệng cười rộ lên.

“Ngươi...” Hoan Hỷ bên người giận dữ, bị Hiền Viên Dịch áp chế: “Đừng để bị khích tướng!”

Hoan Hỷ nghe vậy, cường chế lửa giận: “Mạng của nàng ta là của ta!” Dám vũ nhục tiểu thư, nàng sẽ khiến ả ta sống không bằng chết.

”Được!” Hiền Viên Dịch gật đầu.

“Đem ngọc tỷ đến đây, bản cung sẽ tha cho các ngươi một mạng!” Hàn Thái Hậu không có nhiều tâm tình nói chuyện, chỉ có lấy được ngọc tỷ truyền quốc bà ta mới có thể an tâm.

“Thánh vật lập quốc của Tây Hạ là thứ mà lão yêu bà ngươi có thể mơ ước sao!” Hiên nhiên Hiền Viên Dịch cũng khó chịu, nói năng không khách khí.

Hàn Thái Hậu nhũu chặt lông: “Ngươi! Tiểu súc sinh đi theo yêu nữ mà lá gan cũng thật lớn, dám đối chất với ai ga!”

“Người đâu! Bắt bọn chúng xuống!” Hàn Thái Hậu dứt lời, lập tức có mười mấy người vọt tiến vào, Hiền Viên Dịch nhanh chóng rút kiếm ra đối phó.

“Keng, keng!” Vừa rút kiếm ra khỏi vỏ, thân mình Hoan Hỷ chợt lóe, kiếm quang màu trắng lóe ra, những kẻ đó trong nháy mắt liền bị nàng chém chết, hơn mười cỗ thi thể cứng ngắc ngã xuống, máu tươi bắn tung tóe.

“A a a...” Đám đại thần nhát gan sợ hãi thét chói tai, có người còn nôn ọe, kẻ trấn định nhất cũng tái mặt.

Không để ý đến những người đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoan Hỷ vô cùng lãnh khốc, chậm rãi thu kiếm, nhìn về phía Hàn Thái Hậu, thanh âm lạnh như băng: “Kẻ nào dám tiến thêm một bước, giết!”

Hàn Thái Hậu đứng cứng ngắc tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, không ngờ võ công của Hoan Hỷ lại lợi hại như vậy, chỉ giết mười thù hạ của bà ta trong nháy mắt; mà thân hồn của Hàn Linh Nhi cũng không biết đi tới nơi nào, môi không còn huyết sắc, mở tròn mắt hoảng sợ như thấy lại ngày đó ở Tử Hà thành, Thiên Thanh Hoàng một lúc chém giết bao người.

“Oẹ!” Rốt cục, nàng ta nhìn không được chạy tới một nôn khan, vô lực tựa vào cây cột chống.

“Hừ!” Hàn Thái Hậu hừ lạnh một tiếng, sau đó như lại lo lắng: “Có tài giỏi tới đâu thì ai gia cũng không tin nhiều người như vậy không làm gì được ngươi. Tốt nhất các ngươi vẫn nên ngoan ngoãn giao ngọc tỷ ra, ai gia có thể cho các ngươi được chết một cách thoải mái nhất!”

Tiếp đó, có hai thuộc hạ của Hàn Thái Hậu cầm một cái dây thừng trói chặt một tên thái giám đi lên, Hiền Viên Dịch lập tức nhận ra: “An công công!”

An công công ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Dịch nói: “Lão nô tham kiến Vương gia!”

“Hừ! Ngươi không còn là tổng quản thái giám đâu! Cũng không nhớ ngày đó ta cho ngươi bước được lên như thế nào!” Hàn Thái Hậu sắc mặt không tốt nhìn An công công.

An công công cười khê: “Đương nhiên lão nô nhớ mình được Thái Hậu nương nương đề bạt, nhưng nương nương đã quên, chủ tử của lão nô là Hoàng Thượng, vĩnh viễn!” Nếu như nói trong hoàng cung, mọi người đều là nhân tài, thì người có thể ngồi vào vị trí An công công này sẽ là nhân tài trong nhân tài. Nhìn nhiều hơn bất cứ ai, cũng hiểu rõ hơn bất cứ ai nên đứng trên lập trường nào.

Đi theo Thiên Thanh Hoàng lâu như vậy, hẳn đã sớm nhìn ra Hoàng hậu không phải người bình thường, cho dù bây giờ nàng có ở hoàng cung hay không thì Thái hậu cũng chẳng đáng gì.

“Lão già vong ân phụ nghĩa kia!” Hàn Thái Hậu cau giận đập một cước vào đầu gối An công công, bắt hắn quỳ xuống: “Ai gia cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nói cho ta biết ngọc tỷ ở đâu?”

An công công lắc đầu không nói mà quay lại cười nhìn Hiên Viên Dịch, Hiên Viên Dịch nhất thời hiểu được, đứng khoanh tay, cất cao giọng nói: “Ngọc tỷ ở chỗ bốn vương!”

“Vậy thì mau giao ra đây cho ai gia!” Hàn Thái Hậu lập tức xoay người, lạnh lùng nhìn Hiên Viên Dịch.

Hiên Viên Dịch sắc mặt đổi, như đã đoán được từ trước: “Không biết ngươi có phát hiện được lúc các ngươi tiến vào có phản hồi dễ dàng hay không!”

“Cái gì?” Hàn Thái Hậu sùng sốt, không thể tin nhìn Hiên Viên Dịch: “Ngươi có ý để cho ai gia vào?”

Một đường xông vào ban này thật sự toàn giết những kẻ không khác thủ vệ bình thường là mấy, bà ta còn tưởng Hiên Viên Dịch không phát hiện ra mình, cho lên từ lúc bước vào vẫn muốn tìm ngọc tỷ, căn bản không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ Hiên Viên Dịch đột nhiên nhắc tới điểm này, bà ta mới phát hiện bất thường, cho dù Hiên Viên Dịch không phát hiện ra thật thì thủ vệ của hoàng cung cũng không ít đến mức này.

Hiên Viên Dịch cười lạnh: “Chính ngươi tự xem đi!”

Đao kiếm giao nhau, thanh âm thanh thúy vang lên, ở ngoài đại điện, vô số lưới đánh cá có mắc lưỡi dao từ trên trời giáng xuống, vây kín Kim Loan điện, lưới đánh cá rất chắc, rất khó chặt đứt, mà lưỡi dao lại sáng, chỉ cần hơi động dấy chút là có ngay một lỗ trên người.

“A a a...” Hàn Thái Hậu bị lưỡi dao cắt da, ra sức tránh khỏi lưới đánh cá, nhưng không ngờ ở trên lưỡi dao lại tẩm kịch độc, có trốn ra được cũng vẫn chết.

Một đội ngũ tám ngàn người đều bởi vì lưới đánh cá này mà chết ước chừng bốn ngàn người; nghe được tin tức này, Hàn Thái Hậu sắc mặt xanh mét, ánh mắt như muốn phun ra lửa nhìn Hiên Viên Dịch: “Giỏi cho một trò tì bi!”

“Không dám!” Hiên Viên Dịch trào phúng cười: “So với ngươi, bốn vương kém xa lắm!”

”Giết!” Đột nhiên, không biết quân đội từ đâu ra, bao vây toàn bộ thủ hạ của Hàn Thái Hậu, binh sĩ nhiều gấp hai gấp gao trói chặt toàn bộ.

“Keng, keng!” Nghe bên ngoài vang tiếng đao kiếm chạm vào nhau cùng tiếng kêu đánh kêu giết, Hàn Thái Hậu biết mình trúng kế, nhưng bà ta còn có người!

“Các ngươi còn thất thần làm gì, nhanh bắt tên súc sinh kia lại, đi tìm ngọc tỷ cho ai gia!” Hàn Thái Hậu nhìn đám đại thần quát.

Mà Hiên Viên Dịch lại lớn tiếng bật cười: “Ha ha ha! Thái Hậu nương nương, đây là người có gãy chết sao?”

Hàn Thái Hậu thấy những người đó bất động, nhất thời khó khăn: “Các ngươi đừng quên ai gia đang nắm trong tay chứng cứ phạm tội của các ngươi, không muốn chết thì động thủ cho ai gia!”

“Thái Hậu nói tới mấy cái đó sao?” Hiên Viên Dịch cười khê, sau đó có hai binh lính đem một thùng đồ vật chuyển lên, sắc mặt Hàn Thái Hậu đột trở nên xanh mét: “Ngươi... Ngươi làm sao có thể...?”

Hiên Viên Dịch cười lạnh: “Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi ở trong này nói đến nửa ngày mới động thủ là vì sao?”

“Hôm nay đa số người đều đến đây, nơi kia rõ ràng phòng thủ ít đi, muốn công phá cũng không khó!” Hiên Viên Dịch ngẩng đầu nói.

“Cô cô! Chương môn không phải ở đó sao?” Hàn Linh Nhi nghi hoặc, với công lực của chương môn, nhất định sẽ không để cho ai vào được.

“Đó là giả!” Hàn Thái Hậu nhất thời thanh tỉnh, công phu của sư phụ cao cường như vậy, làm sao có thể khinh địch cho bọn hắn thực hiện kế hoạch như vậy.

Mà Thiên Khu cùng một thân hắc y lãnh khốc nghiêm mặt đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hoan Hỷ, mang theo mặt nạ bạc, mắt lạnh đảo qua mọi người, trên tay hắn chính là một cái đầu người máu chảy đầm đìa, thấy rõ ràng người nọ, Hàn Linh Nhi nhất thời thét chói tai: “A a! Là chương môn!”

“Sư phụ!” Hàn Thái Hậu kinh hãi, không thể tin được đầu người kia lại là sư phụ của bà ta.

Thiên Khu quăng đầu người đến trước mặt Hàn Thái Hậu, không khí như ngừng lại, sau đó mười mấy hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, ánh đao chọt lóe, vài đại thần liền bị giết, hai đao lên xuống, ba mươi hai đại thần đã chết mười lăm, còn lại thì té xỉu, không té xỉu cũng đã nói không ra lời.

Thiên Khu cùng hắc y nhân lại biến mất, chỉ còn Hoan Hỷ cầm kiếm đi từng bước đến Hàn Thái Hậu: “Bây giờ tới lượt ngươi! Thái Hậu nương nương!”

Hàn Thái Hậu bị sát khí làm bùng tình, nhất thời ý thức được vị thế của mình đã mất, theo hướng nhắt lên một cây đao, cắn răng: “Cho dù bản cung phải chết, cũng muốn mang ngươi theo!”

Hoan Hỷ cười lạnh: “Ngươi có thể thử xem!” Dứt lời thân ảnh biến mất, đột nhiên xuất hiện ở phía sau Hàn Thái Hậu, một đao chém xuống, Hàn Thái Hậu bật nhanh ra, trở lại ngăn cản, sau đó một chưởng đánh đi; võ công của Hàn Thái Hậu không kém, nhưng Hoan Hỷ rõ ràng vẫn hơn, Hoan Hỷ có tốc độ với thân pháp quý dị miễn cưỡng có thể cùng nàng đánh ngang vài chiêu, nhưng muốn giết nàng, còn phải tốn nhiều công phu.

“Khanh... Khanh...” Hai người đánh nhau khiến người hai bên hết hồn, sợ hai người kia không nghĩ gì hại tới cả bọn họ.

“Ba!” Hiên Viên Dịch rút kiếm bên mình, phi thân nhảy xuống, đem An công công ra xa rồi mới xoay người bay về phía hai người kia nói lớn: “Bánh bao! Chúng ta cùng nhau đánh!”

“Được!” Hoan Hỷ lần này không có rối rắm khi Hiên Viên Dịch kêu nàng là bánh bao, hai người xuất kiếm ăn ý vô cùng, Hiên Viên Dịch đánh chính diện, còn thân ảnh của Hoan Hỷ không ngừng ẩn hiện, thần kỳ công kích, làm cho Hàn Thái Hậu dần dần rơi vào thế hạ phong; rốt cục cũng vang lên thanh âm của nhất kiếm cuối cùng chí mạng xuyên qua thân thể, Hàn Thái Hậu đứng tại chỗ, một kiếm đâm xuyên từ sau lưng ra trước ngực, sinh mạng của bà ta đến đây là hết!

“Rầm!” Hàn Thái Hậu ngã xuống đất, thanh âm nặng nề như chùy đá gỗ trong lòng mọi người.

“A! Đừng, đừng! Đừng a!” Hàn Linh Nhi ngồi dưới đất, sợ hãi không ngừng lui về sau, mắt tròn to hoảng sợ và bối rối; thấy Hoan Hỷ cầm huyết đao rút ra từ người Hàn Thái Hậu đi về phía mình thì lập tức kêu to: “A! Ta sai rồi, đừng, van cầu ngươi đừng!”

“Hoan Hỷ cô nương thủ hạ lưu tình!” Tiếng Lý Lương ôn hoà vang lên, bước nhanh đến: “Hàn cô nương đã thành bộ dạng này rồi thì bỏ qua cho nàng đi!”

Cái khác đại thần cũng cảm thấy không đành lòng, khuyên nhủ: “Nàng ta đã biết ăn năn, Hoan Hỷ cô nương giờ cao đánh khề tha cho nàng một mạng đi!”

“Tha?” Hoan Hỷ cười lạnh, con ngươi mang theo sát ý đảo qua mấy người, cuối cùng dừng ở Lý Lương: “Các ngươi muốn thương hương tiếc ngọc? Có phải cảm thấy ta giết nàng rất tàn nhẫn hay không?”

“Các ngươi có tư cách gì mà cầu xin? Dùng lập trường gì để cầu xin?” Dứt lời, một kiếm chém xuống, máu tươi bắn tung toé, Lý Lương cùng những người cầu xin đều không thoát khỏi bị máu tươi dính trên người, mà trên người Hoan Hỷ lại không có một giọt.

“Vũ nhục tiểu thư, không ai có thể sống, bao gồm các ngươi!” Lời của Hoan Hỷ nói làm cho các đại thần cảm giác thấy từ lòng bàn chân có một trận gió lạnh đánh thẳng lên tim, tuyệt đối không dám nghi ngờ lời nói này.

“Người đâu, quét tước sạch sẽ toàn bộ nơi này!” Hiên Viên Dịch không ngăn Hoan Hỷ lại, hẳn biết rõ vị trí của Thiên Thanh Hoàng trong lòng nàng, nàng giết Hàn Linh Nhi cũng là vì tình cảm đó; về phần uy hiếp các đại thần, coi như là cảnh cáo bọn hắn đi! Cầu xin vì phản tặc, cho dù là một nữ nhân cũng tuyệt đối không được phép, không giết họ đã xem như phá lệ khai ân.

Rất nhanh, mặt đất có một đồng thi thể bị cọ rửa sạch sẽ, một canh giờ sau, toàn bộ đại điện trở về nguyên dạng, huân hương được đốt lên, không còn mùi máu ôi tanh.

“Đã xong!” Thiên Thanh Hoàng thu hết thây vào mắt, kết cục vượt quá dự kiến làm nàng rất vừa lòng; đầu tiên là dùng biểu hiện giả dối khiến Hàn Thái Hậu nghĩ Hiên Viên Dịch cũng không phát hiện, còn Hiên Viên Dịch thực thông minh, bốn phía điều binh, dùng Hoàng thành vệ binh; rồi sau đó làm bộ như bình tĩnh, gây ông đập lưng ông; lại cho một người dương đông kích tây lập tức lừa bọn họ vào sào huyệt, sau đó đóng cửa đánh chó.

Nhìn việc diễn ra liên tiếp như vậy, đủ để thấy thực lực của Hiên Viên Dịch cùng Hoan Hỷ!

“Lúc trước khi nghe bọn họ thương lượng đệ cũng kinh ngạc!” Hắn không nghĩ tới bọn họ nghĩ ra được kế hoạch tình vi như vậy, khiến hắn nhìn Hiên Viên Dịch với cặp mắt khác xưa.

Thiên Thanh Hoàng cười khê: “Đi thôi! Chúng ta nên đi thôi!”

Hoàng hậu trở về, nhất thời làm cho những người có liên quan lo lắng đề phòng, bất quá Thiên Thanh Hoàng lại im lặng không đề cập tới chuyện kia, rửa máu sạch sẽ cả triều đình một lần, phong Lý Lương làm Thừa tướng, sau đó đề bạt một ít quan viên thế vào những vị trí trọng yếu, triều đình phân chia lại cao thấp, về phần như thế nào, chỉ có chính họ tự hiểu!

Q.2 - Chương 45: Thi Đình

“Nương nương, báo cáo chiến sự!” Một sĩ binh tiến vào, giơ cao báo cáo trong tay.

Thiên Thanh Hoàng nói : “Trình lên!”

An công công đi xuống tiếp nhận, sau đó đưa cho Hiên Viên Dịch, Hiên Viên Dịch đưa cho Thiên Thanh Hoàng, Thiên Thanh Hoàng nhìn, liền cho An công công tuyên đọc, quả nhiên như nàng liệu tính, Hiên Viên Tuyệt đánh thắng vào Đông Hán, mười ngày đã đánh hạ ba tòa thành trì, thắng lợi như vậy khiến tất cả mọi người đều hưng phấn.

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, Hoàng Thượng mừng mừng phi thường, dụng binh như thần, rất nhanh có thể toàn thắng trở về!”

Thiên Thanh Hoàng không có quá nhiều cảm xúc, chỉ là hấn đã muốn trở lại sao? Quay đầu nhìn về phía Lý Lương: “Tướng gia hôm nay không có gì cần báo sao?”

Lý Lương nghe vậy đi lên: “Hồi nương nương, kì khoa khảo đầu đã chấm dứt, trước chọn lấy mười người, sau vì nương nương phân phó nên thần chọn thêm vài người có cách hành văn, giải thích độc đáo, tổng cộng là hai mươi ba người, hiện đang ở ngoài điện đợi chỉ!”

“Truyền!”

“Truyền tân khoa yết kiến!”

Rất nhanh sau đó, hai mươi ba người đi vào xếp thành hàng ngũ, quần áo một màu trắng xám, thoạt nhìn đều là sĩ tử nghèo; bởi vì lần đầu tiên tiến Kim Loan điện nên rất nhiều người đều khần trương, còn chưa đi đến trước đại điện đã quỳ xuống : “Tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Bình thân!” Thiên Thanh Hoàng hai tay nhắc lên, mắt lóe sáng nhìn những người này, bọn họ mới có thể là trọng thần tương lai của Kim Loan điện, sĩ tử thực sự tài giỏi từ tầng lớp dưới sẽ giúp Tây Hạ thay da đổi thịt.

“Tạ hoàng hậu nương nương!”

Một đám người đứng lên, đều muốn liếc trộm nhìn xem vị hoàng hậu nương nương này, họ đều nghe rằng hoàng hậu nương nương là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng là ngại thân phận, ý tưởng chỉ có thể để dưới đáy lòng.

Thiên Thanh Hoàng đảo mắt qua tất cả, cuối cùng dừng lại trên hai người, một người thân màu xám y bào, bộ dạng có chút ngại ngùng, khoảng hơn hai mươi tuổi, hai tay để trước ngực, bất luận so với ai đều khần trương hơn; mà người kia lại tương phản, bên ngoài mặc bạch y bình thường nhưng lại có một sự xuất trần khác thường tỏa ra; khuôn mặt cũng tuấn mỹ, nhưng lại cho người ta cảm giác lạnh nhạt, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, làm cho người ta nhìn mà tâm tình thoải mái.

Có lẽ là cảm giác được ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng, người kia hơi ngẩng đầu, bắt gặp dung mạo của nàng liền kinh diễm, sau đó lại cung kính cúi xuống; biểu hiện này khiến Thiên Thanh Hoàng càng thêm xem trọng hấn, mới đó mòng khẽ nhúc nhích: “Tên!”

“Dạ?” Rất nhiều người không hiểu được Thiên Thanh Hoàng nói cái gì, chỉ có người kia bình tĩnh tiêu sái tiến lên, quỳ gối phía trước: “Thảo dân tên là Diệp Tuế Hàn, tham kiến hoàng hậu nương nương!”

“Tuế Hàn! Tên rất hay!” Thiên Thanh Hoàng cười khẽ, nhin không được thốt ra: “Tuế hàn nhiên hậu tri tùng bách chi hậu điều?” (Qua năm lạnh mới biết cây tùng cây bách là điều tàn sau cùng!)”

Diệp Tuế Hàn nghe vậy nhin không được ngẩng đầu: “Nương nương văn thơ xuất thần, thảo dân không biết tên mình còn có ý nghĩa như vậy!”

Thiên Thanh Hoàng ngồi trên cũng đứng dậy: “Nói người tới từ đâu, thân phận của người ra sao!”

“Thảo dân là người Tây Hạ, nhà gần thành Nam Phong Thiên Hà thôn Phượng Hoàng, phụ thân là tiền sinh dạy học, mẫu thân là tiểu thư của gia đình nhỏ, một gia đình bình thường!” Diệp Tuế Hàn nói, không chút tự ti đáp về xuất thân và thân phận của cha mẹ.

“Ha ha!” Thiên Thanh Hoàng cười khẽ: “Quả thực bình thường! Diệp Tuế Hàn, nếu như bản cung không có làm thì người ở Phượng Hoàng thôn vì một đũa nhỏ mà đắc tội với thổ hào, cho nên bị buộc rời khỏi thôn?”

Diệp Tuế Hàn sắc mặt khẽ nhúc nhích: “Nương nương điều tra thảo dân?”

“Người nói xem?” Thiên Thanh Hoàng ý tứ hàm xúc không rõ nở nụ cười, sau đó không hề nhìn Diệp Tuế Hàn, ngược lại đem ánh mắt sắc bén đảo qua những người phía sau, thanh âm lạnh lùng, không lớn nhưng mang theo khí thế cường đại: “Ngẩng đầu lên!”

Nghe vậy, mọi người sững sờ, có người theo phản xạ tính ngẩng đầu, có người vẫn cúi đầu, Thiên Thanh Hoàng nhìn ba người ngẩng đầu, không nhìn thêm những người còn lại không ngẩng đầu, thanh âm lạnh lùng: “Người đâu! Đem những người không ngẩng đầu đuổi ra ngoài đi!”

“Nurong nurong, vì sao?” Các đại thần cả kinh, khó hiểu nhìn Thiên Thanh Hoàng, Thừa tướng Lý Lương cũng khó hiểu.

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Vì sao? Bởi vì bọn họ không để tâm tới lời bản cung nói, đây là lý do, còn muốn hỏi sao?”

“Nurong nurong, bọn họ là không dám nhìn thẳng thiên nhan, huống hồ bọn họ đều có năng lực, quốc gia không thể thiếu nhân tài, thỉnh nurong nurong cân nhắc!” Lý Lương nhận không được câu tỉnh, bởi vì trong đó vài học sinh hẳn thực xem trọng, trong lòng cảm thấy đáng tiếc.

“Thỉnh nurong nurong cân nhắc!” Triều thần quỳ xuống một lượt, đám học trò cũng quỳ xuống theo, duy có một người trước đứng, Thiên Thanh Hoàng đem ánh mắt hướng hỏi: “Nói cho ta biết, vì sao ta phải làm như vậy?”

Diệp Tuế Hàn sững sờ, lập tức nói: “Lời của Hoàng hậu nurong tương đương với thánh chỉ, bọn họ không nghe, đây là thứ nhất; thảo dân lớn mật đoán, nurong nurong đang muốn khảo nghiệm tâm bọn họ, bất luận kẻ nào nhìn thấy thiên nhan đều đã cảm thấy khẩn trương, nhưng khẩn trương không phải là nao núng, người làm đại sự phải vượt qua chính mình, chứ không phải lúc nào cũng sợ hãi!”

Ánh mắt của Thiên Thanh Hoàng lộ ra một tia tán thưởng, sau đó nhìn về phía những người khác: “Khoa cử khai sáng là từ hàn môn học sĩ, lấy lý luận cùng năng lực để đảm nhiệm quan chức là để cách tân chính sách quốc gia. Ở đây không chỉ cần có kiến thức, còn cần chính năng lực của các người, nếu như các người chỉ có kiến thức mà không có nguyên tắc và tính cách vững vàng, chỉ biết sợ hãi lùi bước thì không có tư cách trở thành một chi thân, cho dù hôm nay bản cung cho các người cơ hội, các người cũng không thể sống yên trên triều!”

“Cần tự tin và dũng khí, cùng bản cung tranh luận, nên có dã tâm, không quyết làm tướng quân không phải binh lính tốt; hiện tại các người có hai lựa chọn, một, ngẩng đầu nhìn bản cung, nhưng có khả năng mất mạng; hai, tiếp tục cúi đầu, sau đó xoay người ra ngoài, bỏ cơ hội làm quan lại!”

Giọng Thiên Thanh Hoàng không lớn, lại leng keng hữu lực, giống như chùy tử không ngừng gõ vào tim của đám học sĩ, cả các lão thần cũng lo lắng đề phòng, lần trước Thiên Thanh Hoàng hạ lệnh đốt cháy chứng cứ tội của bọn họ trong tay Hàn Thái Hậu, bọn họ đã cầu xin tha thứ nàng cũng không nói gì thêm, ngược lại còn thẳng quan, nhưng giờ hiện tại bọn họ mới biết được, Thiên Thanh Hoàng đây là muốn thay máu cho triều đình, cho bọn họ hẳn thẳng quan đồng thời là treo trên đầu bọn họ một cây đao, tùy thời khiến bọn họ từ trên Thiên thượng rơi vào địa ngục.

Một cái, hai cái, ba cái, năm, mười cái... Mười lăm cái đầu của các nam sinh trước còn e ngại đều nhắm mắt ngẩng đầu, còn lại sáu người thế nào cũng không ngẩng lên, cuối cùng bị binh lính vô tình kéo ra ngoài.

Thiên Thanh Hoàng không nhìn trong mắt bọn họ đầy kinh diễm: “Hiện tại, các người nói cho bản cung biết, mục đích các người tới đây là gì?”

Mục đích? Câu này vừa hỏi xong khiến tất cả mọi người sững sờ, đều cảm thấy Thiên Thanh Hoàng hỏi kỳ quái, đầy bụng học thức mà không chỗ phát huy, ngược lại còn khiến cho họ không hiểu ra sao.

Mọi người ở đây nhất thời về mặt đầy sương mù, Diệp Tuế Hàn vô cùng rõ ràng trả lời: “Làm quan!”

Nhất thời mọi người bừng tỉnh đại ngộ, bọn họ đến không vì làm quan sao? Mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, đều là vì làm quan a!

“Như vậy sao?” Thiên Thanh Hoàng nhắc mi mắt hỏi lại.

“Hồi hoàng hậu nurong nurong, nguyên nhân chúng thần muốn nhập triều đình là muốn vì nước cống hiến, là lý do thảo dân cùng những người khác khổ công học tập cùng kỳ vọng!” Một thư sinh dáng vẻ trầm ổn bước ra, bình tĩnh quỳ xuống đối đáp với Thiên Thanh Hoàng.

“Được!” Thiên Thanh Hoàng coi lý giải tốt, ngồi trở lại long ý không hề hỏi thêm, ngược lại nhìn về phía Hiên Viên Dịch: “Người cảm thấy thế nào?”

“Ta?” Hiên Viên Dịch không nghĩ tới Thiên Thanh Hoàng lại hỏi hắn, hơi sững sờ, tự hỏi một hồi rồi đáp: “Thần đệ cho rằng, Hoàng tâu nói rất đúng, muốn làm đại sự không chỉ cần học thức, còn muốn có tâm tính cùng năng lực, quan trọng nhất còn cần khiêm tốn khoan dung, học được cách dùng người, làm như vậy mới có thể càng thành công!” Đây là trải qua chuyện Hàn Thái Hậu khiến hắn hiểu được, mà hắn rốt cục hiểu được Thiên Thanh Hoàng dạy cho hắn cái gì, là bình tĩnh, đảm lược, trí tuệ và dùng người!

“Bản Cung ý nói người cảm thấy những học sĩ này thế nào?” Thiên Thanh Hoàng nói, bất quá đối với lời Hiên Viên Dịch nói cũng thực đồng ý, cũng hiểu được Hiên Viên Dịch đã học được gì từ việc nâng giao cho hắn.

“Tốt lắm!” Hiên Viên Dịch gật đầu: “Có mười người đã trải qua vô số thử thách của các quan viên mà chọn ra, bọn họ có thực học mà chính mình tự giải thích lý do mình được lựa chọn độc đáo, cũng thật là nhân tài, không biết ý của Hoàng tâu thế nào!”

Hiên Viên Dịch dứt lời, Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn về phía người ở dưới, tuyên bố: “Tốt lắm, hôm nay thi đình dừng ở đây, bây giờ ta cho để một rương ngoài kia, bên trong chứa một xấp giấy, các người mỗi người đi ra ngoài lấy một tờ, lấy được tờ giấy viết chữ ‘Thần’ thì được ở lại làm quan, bản cung sẽ cho người phân quan chức, còn nếu là giấy trắng, nghĩa là các người trượt tuyển. Cơ hội là ở lúc này, hào hào nắm chắc đi!”

“Hoàng hậu nurong nurong!” Lý Lương kinh hãi, làm sao có thể làm như vậy? Lý Lương vừa mới muốn hỏi lại đột nhiên nhớ tới Tô Như Mộng trước khi

vào triều nói với hân: Hoàng hậu nương nương là người thông minh, mỗi một việc đều có ý nghĩa của riêng nó, việc chàng phải làm là giúp nàng, không phải phản bác nàng, hôm nay cứ coi như đi học tập, nhất định học được không ít!

Cần nhắc hồi lâu, Lý Lương chung quy lựa chọn ngậm miệng không nói, còn các đại thần đang đứng đây nào dám phản bác Thiên Thanh Hoàng, chỉ sợ nàng vung tay diệt hết không chừng, tới lúc đó khóc cũng không kịp.

Rất nhanh, một đám học sĩ đi ra ngoài từng người thẳng đến nơi rút thăm, rút xong rồi đi rồi mới có thể mở ra, cho nên không ai biết những người khác rút được gì; Diệp Tuế Hân cũng rút một cái thăm, hân đi đến phía trước rương mộc, suy tư thật lâu mới đưa bàn tay vào, cuối cùng lấy ra, mở ra thấy cũng là giấy trắng, nhưng hân không có âm đậm hoặc là thất vọng, chỉ cầm giấy trắng rồi đi, thản nhiên buông thanh âm phiêu tán trong không khí: “Quả thế...”

Mà trong hoàng cung Hoan Hỷ khó hiểu nhìn tiểu thư: “Tiểu thư, vì sao lại bảo ta bỏ hết giấy trắng vào a, vậy không phải không ai trúng sao?”

“Cái gì? Tất cả đều là giấy trắng?” Hiên Viên Định kinh ngạc vô cùng, nhìn Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng tẩu, đây là cửa cuối thật sao?”

Thiên Thanh Hoàng nâng mắt, nói: “Đến lúc đó các ngươi sẽ biết!”

Qua một buổi tối, tin tức về các học sĩ học đều được ám vệ báo cho Thiên Thanh Hoàng, Hiên Viên Định và Hoan Hỷ nghe được mà hết hồn, nghe tới danh bài đệ nhất học sĩ kia cư nhiên nhảy sông tự sát, lại cắt cổ tay, tuy rằng cuối cùng được cứu trở về, nhưng lại trở nên suy sút vô cùng, một nhân tài tốt như vậy liền bị phế đi!

Dù nghe đến mấy cái tin tức này, Thiên Thanh Hoàng vẫn không có nhiều cảm xúc, đây là một cửa cuối cùng, kiểm tra tâm lý và thừa nhận năng lực, nếu không tiếp thụ nổi đã kích này thì không có tư cách trở thành đại thần của Tây Hạ. Từ lúc thi đình nàng đã nói rất rõ ràng, chỉ là những người này không có tài hoa cũng không chịu động não, không lý giải được ý tứ, chỉ đã kích như vậy đã không dậy nổi, người như vậy giữ dùng làm gì?

Liên tục mười ngày qua, Thiên Thanh Hoàng rốt cục lại triệu những người còn lại vào hoàng cung, mà lần này chỉ có mười người đến, số lượng này đã ngoài ý liệu của Thiên Thanh Hoàng, Diệp Tuế Hân tất nhiên cũng ở trong đó, mà cái thư sinh trầm ổn cũng đến, cả cái tiểu tử ngại ngùng kia cũng trong số đó.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

“Tham kiến hoàng hậu nương nương!” Mười người một loạt quỳ xuống.

“Đứng lên đi!” Thiên Thanh Hoàng đi đến địa vị cao ngồi xuống, bên cạnh nàng là Hoan Hỷ, còn có An công công đang cầm thánh chỉ.

Thiên Thanh Hoàng đảo mắt qua bọn họ: “Biết bản cung ra khảo đề cuối cùng là gì sao?”

Mười người không hẹn mà cùng gật đầu, bắt đầu bọn họ cũng hoảng, cũng có cảm giác thất vọng, nhưng lại liên tiếp nghe được tin dữ của những học sĩ kia liền tỉnh táo lại, cẩn thận hồi tưởng lại lời hoàng hậu mà suy xét, nhất thời hiểu được hoàng hậu đây là muốn bọn họ khẳng định năng lực, cũng bởi vì bọn họ hiểu được, hôm nay mới có cơ hội đứng ở chỗ này.

“Nói tên các ngươi đi!” Tuy rằng đều không khác lắm vì hầu như đã biết, nhưng nàng vẫn là cho bọn hân cơ hội tự giới thiệu chính mình.

Diệp Tuế Hân không cần phải nói, thư sinh bên cạnh tiến lên: “Thảo dân Vương Thành, tham kiến hoàng hậu nương nương!”

“Thảo dân Dư Tùng, tham kiến hoàng hậu nương nương!”

Thư sinh trầm ổn tiến lên: “Thảo dân Ngôn Hà tham kiến hoàng hậu nương nương!”

Đến lượt thư sinh ngại ngùng cũng đi lên trước, run run mở miệng: “Thảo dân Văn Kiêu, tham kiến hoàng hậu nương nương!”

“Thảo dân...”

Đội bọn họ giới thiệu xong, Thiên Thanh Hoàng mới thu ánh mắt: “Các ngươi là người cuối cùng bản cung chọn ra, mặc dù số lượng hơi nhiều, nhưng bản cung cũng sẽ không giảm. Các ngươi giờ đều có thể được quan tước, nhưng bản cung cũng minh xác nói cho các ngươi biết, nếu như năng lực của các ngươi không thể đáp ứng yêu cầu của bản cung thì lúc nào cũng có thể thay đổi, điểm ấy, ta tin các ngươi rất rõ ràng!”

“Thảo dân hiểu được!”

“Tốt lắm! An công công tuyên đọc thánh chỉ đi!” Thiên Thanh Hoàng đứng dậy, cùng Hoan Hỷ rời đi, khi đi qua Diệp Tuế Hân liền dùng thanh âm nhỏ nói: “Cùng lại đây!”

Diệp Tuế Hân hơi nghi hoặc, nhưng vẫn xoay người đi cùng Thiên Thanh Hoàng.

Ngư hoa viên, Thiên Thanh Hoàng thoải mái nằm trên nhuyễn tháp, nòng hậu thụ ấm che khuất nắng, lạnh lạnh, thoải mái cực kỳ! Mà nàng thư thái, những người khác liền chịu khổ, Diệp Tuế Hân đứng dưới mặt trời nóng rực chiếu lên hân từ đầu chiếu đến chân, không rõ Thiên Thanh Hoàng gọi hân tới làm gì, hân nghĩ lại lời Thiên Thanh Hoàng đã nói, nhưng Thiên Thanh Hoàng lại như vậy mà nằm, còn hân lại đứng ở chỗ này phơi nắng, ước chừng một cái canh giờ, Thiên Thanh Hoàng một câu cũng không nói, rốt cục, Diệp Tuế Hân nhìn không được: “Hoàng hậu nương nương kêu thảo dân ra đây

là có gì phân phó!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng rốt cục mở mắt, mang theo vài phần ý cười: “Bản cung còn tưởng ngươi vẫn sẽ trầm mặc như vậy!”

Diệp Tuế Hàn cũng rốt cục hiểu được Thiên Thanh Hoàng muốn chờ hắn trước mở miệng, nhưng nàng là có ý tứ gì? “Ý của Hoàng hậu nương nương, thảo dân không hiểu!”

Thiên Thanh Hoàng quay đầu nhìn về phía hắn, nhìn thấy trên khuôn mặt lạnh nhạt rốt cục có một tia bất đắc dĩ cùng vội vàng, tâm tình đột nhiên tốt lên: “Không có, bản cung chỉ muốn nhìn xem trên khuôn mặt kia liệu có khi nào xuất hiện bộ dáng khác hay không!”

Dứt lời, Thiên Thanh Hoàng rõ ràng thấy mặt của Diệp Tuế Hàn như có vết rách, mà Thiên Thanh Hoàng cũng thu hồi thần sắc, ngữ khí nghiêm túc lại: “Ngươi muốn chức quan nào?”

“Việc này không phải do hoàng hậu nương nương định đoạt sao?” Diệp Tuế Hàn sắc mặt có điểm đen.

Thiên Thanh Hoàng cũng không quản vẻ mặt của hắn, tiếp tục hỏi: “Triều đình quan viên được phân ra làm thất phẩm, cao nhất là quyền tướng, đứng đầu lục bộ, dưới là đến thất phẩm quan nghị sự, ngươi muốn đứng ở vị trí nào?”

Diệp Tuế Hàn rốt cục vì lời Thiên Thanh Hoàng nói mà sắc mặt biến hóa vô cùng: “Nương nương đang nói giỡn sao? Quan chức triều đình sao có thể tự thân chọn lựa?”

“Bản cung nói có thể là có thể!” Thiên Thanh Hoàng ngưng mắt: “Giờ bản cung cho ngươi lựa chọn, cho bản cung nhìn xem cái dã tâm của ngươi đi!”

Nghe vậy, Diệp Tuế Hàn cũng hiểu được Thiên Thanh Hoàng muốn trọng dụng hắn, tuy rằng hắn cũng không có ôm kỳ vọng quá lớn, nhưng bị Thiên Thanh Hoàng cho một loạt hành động lại làm hắn có cảm giác rất tự tin, nếu như nói lúc đầu là vì muốn xem cái chế độ khoa cử mới một chút mà đến, thì hiện tại hoàn toàn hắn đã bị Thiên Thanh Hoàng khiêu khích châm Hỏa Diễm, quý một gói xuống: “Nếu nương nương đã nói, vậy thảo dân muốn ở vị trí của thừa tướng, đây là dã tâm của thảo dân!”

“Hảo!” Thiên Thanh Hoàng không chút do dự đáp ứng: “Nhưng ta cũng phải nói, không nói lại lần thứ hai, việc ngươi phải làm thì tự giải quyết cho tốt!”

“Thần hiểu rõ.”

Đến khi Diệp Tuế Hàn rời đi, Thiên Thanh Hoàng mới chậm rãi đứng dậy, ở trên Kim Loan điện khi nàng nhìn Diệp Tuế Hàn nàng đã biết hắn là một nhân tài hiếm có, hắn có thái độ lạnh nhạt, gặp biến không hoảng khiến nàng rất thương thức, sau đó hắn lại lý giải năng lực của mình, ám vệ báo lại nói chỉ có một mình hắn cảm thấy trắng mà vẻ mặt bình thản, hiển nhiên hắn đã hiểu được ý tứ của nàng. Nhiều người như vậy cuối cùng cũng có người khiến nàng vừa lòng!

Mà Lý Lương, tuy rằng Thiên Thanh Hoàng cho vị trí Thừa tướng, nhưng Lý Lương cũng không phải người nàng chọn vừa lòng. Đứng trên vị trí là một quan cũ, Lý Lương xem như đủ tư cách, nhưng vị trí Thừa tướng này một nửa đều do thế tử của hắn. Hắn đã học các loại sách mang tư tưởng quy tắc cổ thủ, cho dù khai sáng khoa cử nhưng hắn không thể hiện hết tư tưởng mới, có rất nhiều lúc vẫn cổ thủ tư tưởng cũ, điểm thay đổi kia hơn phân nửa đều do Tô Như Mộng đưa ý kiến cho hắn; cho nên nếu không có Tô Như Mộng, Thiên Thanh Hoàng căn bản sẽ không trọng dụng Lý Lương.

Nhưng Diệp Tuế Hàn lại khác, hắn có tư tưởng cá tính của chính mình, bình tĩnh, trầm mặc, tâm tư tinh tế, làm cho nàng liếc mắt một cái đã nhìn trúng hắn, vị trí hữu tướng này nàng đã nghĩ sẽ cho hắn, bởi vì hắn đủ khả năng để đảm nhiệm.

“Chủ tử!” Một bóng đen dừng ở dưới thụ âm, đánh gãy mạch suy nghĩ của Thiên Thanh Hoàng.

“Nói!”

“Đông Hán có biến, Bát hoàng tử là con thừa tự của Thượng Quan hoàng hậu bị giết, Tư Đồ Dực được giao điều tra việc này, Thái Hậu đang bị áp chế, Tư Đồ Dực góp lời cầu hòa với Tư Đồ Thanh, ông ta đã đáp ứng, công hàm cầu hòa đang chuyển tới đây, không lâu sau sứ đoàn của Đông Hán sẽ tới!”

“Hoàng Thượng thì sao?” Tư Đồ Dực, nam nhân này đừng xem hắn tao nhã, kỳ thật rất đen tối.

“Mấy ngày liền Hoàng Thượng đánh hạ tổng cộng sáu tòa thành trì, giờ đang dừng ở thành Đông Hán Tang. Công hàm của Đông Hán đã đến, Hoàng Thượng đã ngừng tiến công, sẽ nhanh khai hoàn trở về!”

“Chàng sắp về sao?” Giọng nói của Thiên Thanh Hoàng mang theo nhớ nhung, ánh mắt nhìn về phía phía chân trời, hình như đã lâu rồi không được gặp hắn!

Không lâu sau, tin Hiến Viên Tuyệt toàn thắng truyền đến, đồng thời với đó là công hàm của Đông Hán, chỉ có việc ngoài ý muốn là, Đông Phương Vô Dật cũng gửi công hàm tới chơi, Bắc Lương cũng phái người đến giúp vui, bất quá lần này không phải Triệu Duệ, mà là thái tử Triệu Tĩnh Vũ; Nam Phong hiện tại phân hai, Đông Phương Hằng tuy không xưng đế nhưng cũng tương đương như một hoàng đế, hơn nữa nàng tin tưởng hắn trở về lần này khẳng định quá nóng nảy, vừa nghĩ tới những người này sẽ đến, huyết thái dương của Thiên Thanh Hoàng liền đau nhức, càng về sau nàng lại càng không thích thân phận hoàng hậu này.

“Hoàng hậu nương nương! Cung yến nương nương có gì phân phó?” An công công tiến vào hỏi.

“Cung yến?” Thiên Thanh Hoàng giờ mới nhớ tới, tựa hồ mấy thứ này cần chính hoàng hậu sắp xếp, nàng không thích nhất là điều này, đột nhiên, trước mắt xuất hiện một bóng người, Thiên Thanh Hoàng khóe môi cười cười: “Diệp Thừa tướng mấy ngày nay quá nhàn hạ sao? Cho hắn đến đây đi! Bản cung tin tưởng hắn nhất định sẽ làm rất khá!”

Diệp Thừa tướng? An công công nghe vậy, mí mắt giật mạnh, nếu hắn không nhớ lầm thì nương nương đã nói Diệp Thừa tướng đi giúp Vương gia phê tấu chương, sau đó mọi chuyện tình đều giao cho Diệp Thừa tướng đi làm, Diệp Thừa tướng bận cả ngày không thấy bóng người, mỗi ngày nhìn thấy Diệp Thừa tướng đều thấy vẻ mặt mưa dầm dãi đặc của hắn, nhất là khi nghe Nhiếp Chính vương chợt nhắc tới hoàng hậu nương nương, thì bộ dáng càng khủng bố.

An công công có đôi khi không nhịn được cảm thán, nhớ ngày đó trên đại điện, Diệp tướng gia là một người trung tối lạnh nhạt, gặp biến không hoảng khiến hắn cũng tán thưởng, nhưng từ khi lên làm Thừa tướng, biểu tình kia... chưa từng có một ngày bình tĩnh được quá vài phút.

Nếu như Diệp Tuế Hàn nghe được tiếng lòng của An công công thì khẳng định sẽ nói một câu: Ngộ nhân không thực!

Diệp Tuế Hàn sao không biết Thiên Thanh Hoàng lấy việc tra tấn hắn ra làm thú vui, mỗi lần vừa thấy Diệp Tuế Hàn đến mang theo cả thuyền cảm xúc thì tâm tình sẽ đặc biệt rất tốt.

“Tiểu thư! Người như vậy không sợ Diệp Thừa tướng hận người sao?” Hoan Hỷ chính mắt chứng kiến tiểu Diệp Thừa tướng có chút chua xót, có đôi khi còn nhịn không được đồng tình một phen, cũng không biết lúc trước Diệp Thừa tướng làm sao chọc phải tiểu thư, sau đó bị tiểu thư nô dịch thảm hại.

“Hận ta?” Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt kỳ quái: “Hắn làm sao có thể hận ta? Hắn cảm kích ta cũng không kịp đâu!”

Hoan Hỷ bĩu môi, nàng không tin, mỗi ngày nhìn ánh mắt của Diệp Thừa tướng như muốn giết tiểu thư mới là thật, cảm kích? Ai sẽ cảm kích một người hành mình thảm như vậy? Hoan Hỷ không muốn phản bác lời của Thiên Thanh Hoàng, cho nên mới không đáp, nhưng trong lòng vẫn cho là việc hắn cảm kích không thể nào tin được. Dù vậy, khi nàng hiểu rõ ràng tiếng lòng của Diệp Thừa tướng, nàng mới hiểu được tiểu thư quả thực quá cường đại!

Bất quá đó đều là chuyện về sau, hiện tại có một việc khác phải xử lý, là Diệp Thừa tướng đang nổi giận đùng đùng đi vào: “Thần tham kiến hoàng hậu nương nương!”

Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt “kinh hi” nhìn hắn: “Thì ra ngươi ở trong cung a, bản cung còn phải người đi tìm ngươi đâu. An công công vừa mới nói chuyện cung yến, bản cung cảm thấy chuyện này dễ tướng gia ngươi tới an bài thích hợp nhất. Với lại hiện tại hậu cung chỉ có một mình bản cung nên hơi bận, đành nhờ tướng gia hảo hảo an bài chuyện này đi! Cứ định như vậy đi nhé!”

Thiên Thanh Hoàng nói một hơi không vội cũng không dừng, nhưng tốc độ như vậy lại khiến Diệp Tuế Hàn không chen nổi một chữ, nói xong mới như nhớ tới cái gì đó, bình thường hỏi: “Đúng rồi! Tướng gia đến tìm bản cung là có chuyện gì sao?”

Run! Hoan Hỷ hai vai không ngừng run rẩy, cuối cùng nhịn không được, trực tiếp vùi mặt vào lòng Thiên Thanh Hoàng, sau đó toàn bộ thân mình đều rung lên, cuối cùng cũng không kiềm chế được: “Ha ha ha ha ha ha...”

“Ha ha ha ha ha...” Hoan Hỷ một bên cười một bên gạt lệ: “Ôi, chảy cả nước mắt!”

Mà phía dưới sắc mặt của Diệp Tuế Hàn đã trở nên xanh mét, Thiên Thanh Hoàng rõ ràng biết hắn vì sao đến, nhưng nàng đã giành trước lời, nói tất cả ra, cuối cùng khiến hắn không thể chối việc, giờ mới hỏi hắn tới làm gì, hắn còn có thể nói cái gì? Nhịn xuống lửa giận: “Thần đột nhiên nhớ tới còn có chuyện chưa làm, thần cáo lui!”

“Ha ha ha ha ha...” Đợi Diệp Tuế Hàn đi rồi, Hoan Hỷ lại cười không kiêng nể gì, cuối cùng trực tiếp chạy đến nhuyển tháp lăn lộn cười.

Thiên Thanh Hoàng bắt đắc dĩ nhìn nàng: “Đừng cười nữa, sẽ đau bụng đấy!”

“Ha ha!” Hoan Hỷ tiếp tục cười, làm cho Thiên Thanh Hoàng không biết nói gì: “Buồn cười đến vậy sao?”

Hoan Hỷ vất vả nhịn xuống, sau đó đứng lên nhìn Thiên Thanh Hoàng nói: “Tiểu thư, người không biết đâu, người vừa mới một phát nói sạch lời khiến Diệp Thừa tướng lộ ra bộ mặt có bao nhiêu buồn cười, ta đã lâu không thấy tiểu thư chính người khác, thật sự hài hước quá thôi!”

Hoan Hỷ ngồi dậy, đột nhiên nhũn mảy, sau đó ôm thắt lưng đi: “Ôi... Đau bụng!”

Thiên Thanh Hoàng bắt đắc dĩ lắc đầu: “Ngươi đi tìm người giúp đỡ đi, ta đi ra ngoài một chút!”

“Dạ! Tiểu thư trở về sớm một chút a!” Nói xong câu đó, Hoan Hỷ lại đổ xuống tháp, không có biện pháp, rất đau.

Thiên Thanh Hoàng thay quần áo, chớp mắt một cái liền biến mất khỏi hoàng cung, phi tới Mị Âm các thì ánh mắt bỗng thấy một bóng người, dù người nọ biến mất rất nhanh, nàng cũng không thấy rõ ràng nhưng nàng khẳng định không phải nàng nhìn nhầm, trở về nhất định kêu ám vệ điều tra!

Lướt qua sân, Thiên Thanh Hoàng đi vào phòng Hoa Úc, vừa mới đẩy cửa phòng, ngay trong nháy mắt thấy trong phòng hồng quang mãnh liệt, lập tức nhắm mắt, để hồng quang lướt qua xong mới cảm giác có ai hung hăng ôm lấy mình.

“Hoàng Nhi! Ta nhớ muội!” Thanh âm nhẹ nhàng ở bên tai vang lên, Thiên Thanh Hoàng nhắm mắt kinh hi: “Hoa Úc, huynh đã trở lại?”

“Ừm!” Hoa Úc nhẹ nhàng gật đầu, cảm giác được Thiên Thanh Hoàng muốn gỡ hán ra, tay ôm nàng không tự chủ buộc chặt: “Hoàng Nhi! Cho ta ôm một cái, ôm một chút cũng được”

Rất ít khi nghe được ngữ khí khản trương như vậy của Hoa Úc, Thiên Thanh Hoàng không đẩy hán ra nữa, tùy ý để hán ôm, đến lâu sau mới buông ra; ánh mắt Thiên Thanh Hoàng dừng ở khuôn mặt yêu nghiệt không có thiên lý kia của Hoa Úc, nhất thời không biết nên nói cái gì cho tốt, chỉ cảm thấy nếu như mỗi ngày phải thấy khuôn mặt này thì mất nàng sẽ mờ mắt.

“Hoa Úc! Dù nàng rời đi nhưng sẽ mau quay về thôi!” Thiên Thanh Hoàng nói, tâm tư nàng vẫn hi vọng bọn họ đều tốt, nàng không muốn Hoa Úc phải cô độc.

“Ta biết!” Hoa Úc ngẩng đầu xoa hai má Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng Nhi không cần quan tâm đến chuyện của ta, tâm tư của mình thế nào ta rất rõ, nếu ta thật sự có cảm giác với nàng ấy, khẳng định ta sẽ bước ra từng bước, nhưng giờ nhiều lắm ta chỉ xem như bằng hữu, chuyện tình cảm miễn cưỡng không được, cho nên Hoàng Nhi đừng miễn cưỡng ta được chứ?”

Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Ta biết, ta cũng sẽ không miễn cưỡng huynh, nhưng ta thật sự hi vọng huynh có thể tìm được chân ái!”

“Chỉ cần ở bên Hoàng Nhi, ta liền thỏa mãn!” Hoa Úc tham niệm nhìn khuôn mặt của Thiên Thanh Hoàng, giờ khắc này hán mới biết, thì ra đã đợi mười vạn năm a... Trước kia khi không có trí nhớ hán không thể yêu người khác, hiện tại lại không có khả năng, cho dù hán phải vĩnh viễn đứng phía xa nhìn bọn họ, nhưng chỉ cần nàng sống tốt, hán sẽ cảm thấy thỏa mãn.

“Được rồi! Trong khoảng thời gian này tứ quốc náo động, mặt khác tam quốc lại muốn đến Tây Hạ, Đông Hán cầu hòa, xem ra sẽ an tĩnh một chút, nhưng sau này chúng ta sẽ còn gặp nhiều bão táp hơn nữa, cho nên cần phải chuẩn bị cho tốt!” Đây là vấn đề Thiên Thanh Hoàng luôn suy nghĩ, nhưng từ khi từ Ngô đồng lâm trở về, Hoa Úc biến thành như vậy, thương thế còn chưa khỏi phục, Triền Hạo đã đi điều tra những người rơi xuống, bên cạnh nàng không có một ai, giờ Hoa Úc đã tỉnh lại, nàng cũng có thể nhẹ nhàng thở phào.

“Ta biết, Hoàng Nhi yên tâm, ta sẽ đi bố trí!” Chỉ cần vì nàng, cái gì ta cũng làm.

“Ừm! Nhớ tranh thủ liên lạc, ta đi về trước!” Thiên Thanh Hoàng xoay người.

“Hoàng Nhi!” Hoa Úc đột nhiên ôm lấy nàng từ phía sau, ti cảm vào vai nàng: “Hoàng Nhi! Tuy ta thực cam tâm tình nguyện làm việc cho muội, nhưng ta muốn một phần thưởng nhé!” Dứt lời, liền nhẹ nhàng ấn một cái lên môi nàng, sau đó thân ảnh nháy mắt biến mất.

Thiên Thanh Hoàng bị hôn, nhìn xung quanh trống rỗng không nói gì, nàng cũng có thể tưởng tượng được Hoa Úc kia đang bày ra dáng vẻ đắc ý như thế nào, nhưng không phải dù thân cũng nên chỉ hôn hai má sao? Cho hán hôn như vậy là giống như yêu đương vụng trộm? Nghĩ vậy, Thiên Thanh Hoàng hết chỗ nói, nàng đang nghĩ cái gì vậy a? Nhất định là bị Hoa Úc kia lây bệnh rồi.

So sánh với Thiên Thanh Hoàng không thêm để ý, Hoa Úc lại kích động chảy nước mắt, hai hàng lệ lăn dài trên khuôn mặt yêu dã; một cái hôn, mười vạn năm, vì cái hôn này, hán đợi suốt mười vạn năm; giờ hán rốt cục cũng hôn được, nhưng cũng vĩnh viễn mất đi tư cách có được nàng.

Hồng quang chợt lóe, thân ảnh của Hoa Úc biến mất tại chỗ, lúc sau hán xuất hiện ở Ngô đồng lâm rộng lớn, xung quanh là thác nước, hán đứng trên một tảng đá cao, mặt đối diện thác nước khoan tay đứng, thanh âm lạnh lùng: “Xuất hiện đi! Vụ!”

Hồi lâu sau, lâu đến khi chỉ còn nghe thấy tiếng nước, một thân ảnh nữ tử nổi bật từ thác nước đi ra, thác nước kia không có chút ảnh hưởng tới nàng, người này chính là Vụ!

“Không ngờ người đầu tiên tới tìm ta là ngươi!”

Hoa Úc nhìn nàng, mắt lạnh lùng hơn: “Ma giới đệ nhất mỹ nhân xuất hiện ở đây, ta có thể nghĩ chủ nhân của ngươi là Ma Thiên không?”

Vụ vén mái tóc dài, không e dè đáp: “Cho dù ta không nói ngươi cũng khẳng định không phải sao? Năm đó ngươi cùng Họa Hoàng phong ấn Ma Vương, bên trên còn đặt chú thần hồn của các ngươi, tới lúc các ngươi chết, thần hồn mới biến mất, cho nên hán mới có thể đi ra, bắt quả bói vì năm đó bị thương rất nặng nên từ đó vẫn cần dựa vào máu tươi để chữa thương!”

“Ngươi nói trắng ra cho ta biết như vậy, không sợ ta lại chém giết hán sao?” Hoa Úc lạnh lùng nói, chuyện này vài ngày trước hán có nghĩ tới.

Nghe vậy, Vụ không chút sợ hãi nào: “Nếu ta không nhìn lầm thì giờ ngươi chỉ có hai hồn ba phách, không thể khôi phục hoàn toàn thực lực như trước, đừng nói Ma Vương chỉ vừa khôi phục hơn phân nửa công lực, cho dù là ta ngươi cũng không thắng được!”

“Hừ!” Biết nàng nói sự thật, nhưng cũng vì là sự thật Hoa Úc mới cảm thấy buồn bực; thiếu hồn phách tổn thất thực lực cùng với việc còn gặp kẻ địch không mong muốn nhất càng thêm buồn bực.

“Ta mặc kệ các ngươi đang diễn trò gì, nhưng nếu là các ngươi dám đả thương Hoàng Nhi, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi!” Nếu là Ma Thiên thì có khả năng cửu thành đến vì Hoàng Nhi.

“Ha ha!” Vụ cười khê: “Chắc ngươi cũng rất rõ Ma Vương sẽ tuyệt đối không thương tổn tới Họa Hoàng, vị trí Hoàng hậu Ma tộc kia, Vương vẫn nhất quyết giữ cho nàng a, cho dù bị phong ấn vẫn cứ kiên trì!”

Đúng vậy, Ma vương Ma giới yêu người Thần giới là Họa Hoàng, trước kia Họa Hoàng không chịu đốt thế chi diễm, chạy đến nhân gian chơi đùa, không

cẩn thận xông vào Ma tộc, hơn nữa còn cố tình chạy vào hoàng cung Ma tộc, sau đó gặp được Ma Thiên. Ma Thiên thấy mỹ mạo của Hóa Hoàng thì vừa gặp đã thích, lúc đó Hóa Hoàng tuổi còn rất nhỏ, đầy sự chân thành hồn nhiên, nhưng phương diện khác lại biểu hiện năng thông minh cơ trí, khiến Ma Vương càng ngày càng thích, cuối cùng yêu nàng sâu đậm, đáng tiếc Hoà Hoàng khi đó hoàn toàn chỉ coi hắn là ca ca, vốn không có tình yêu nam nữ.

Cho nên, khi Ma Vương tới Phụng Hoàng tộc cầu hôn liền bị cự tuyệt, chưa nói đến Hóa Hoàng không thích Ma Thiên, chuyện Thần tộc liên hôn với Ma tộc, Thiên Giới tuyệt đối không cho phép .

Ma Thiên vì hận, ra tay tàn sát trên Cửu Trọng Thiên, long trời lở đất, vừa vặn lúc Hóa Hoàng từ Hóa Diễm nghịch thiên trở về, liền nói rõ ràng với Ma Thiên nàng không thích hắn, nhưng Ma Thiên đã yêu đến nhập ma, chỉ nghĩ phải giam giữ Hóa Hoàng bên người, cuối cùng bị Hóa Hoàng và Hóa Mị đánh bại, kỳ thật Ma Thiên bại trận là bởi vì có chút nhân nhượng với Hóa Hoàng; mà Hóa Hoàng cũng không dùng nhiều lực, chỉ phong ấn Ma Thiên lại, đặt chú thần hồn lên trên, vừa phong ấn vừa không để người khác tới gần Ma Thiên.

Kỳ thật Thiên Thanh Hoàng vẫn rất lưu tình, mà có lẽ cũng bởi vì nàng lưu tình, nên tâm ý của Ma Thiên đối với nàng càng ngày càng chấp nhất.

“Hắn vẫn cố chấp như vậy!” Nghĩ đến năm đó hắn liều lĩnh sát hại thần tộc Cửu Trọng Thiên, kỳ thật Hoa Úc rất hâm mộ hắn, nhưng lúc đó hắn đối với Hoàng Nhi đã không phải yêu, mà biến thành một loại chấp niệm, hắn chỉ muốn giam cầm Hoàng Nhi bên người, không cần nàng thương hắn, bởi vì hắn yêu đơn phương đã làm cho Thiên Địa rung chuyển, cái loại tình yêu này không thể coi là yêu nữa!

Hoa Úc nhìn về phía Vụ: “Nếu ta cũng không nhớ lắm thì người thân là Ma giới đệ nhất mỹ nhân, sớm từ lâu đã yêu mê muội Ma Thiên, nhìn Ma Thiên vì Hoàng Nhi si mê như thế, chẳng lẽ người không ăn dấm chua và ghen tị?”

Nghe vậy, Vụ hơi sùng sốt, lập tức cười nói: “Ta nghĩ người không hiểu lắm, yêu người không thương mình, cũng vì quá yêu mà không dám nói hết chuyện trong lòng với hắn; ta yêu Ma Thiên, nhưng tình yêu của ta không hẹp hòi, hắn là Ma Vương, hắn yêu ai là tự do của hắn, ta yêu ai cũng là tự do của ta, nếu như người kia là người khác có lẽ ta sẽ ghen, nhưng là Hóa Hoàng thì ta không thể ghen tị, bởi vì nàng khiến ta tâm phục không ai oán nổi!”

Nói xong lời cuối, Vụ có chút bất đắc dĩ, rõ ràng là tình địch, nhưng nàng lại không chán ghét và ghen tị, thậm chí một lần còn muốn cùng nàng làm bằng hữu, đây là mỹ lực của Hóa Hoàng; Hóa Hoàng yêu hận rõ ràng, nàng nói có là có còn đã nói không thương thì vĩnh viễn sẽ không thương, đáng tiếc Ma Thiên không hiểu được, cho chấp niệm của hắn càng ngày càng sâu.

Hoa Úc hiểu lời của Vụ, loại tâm tình này hắn hiểu được, như hắn cùng với Long Vực, năm đó bọn họ vì tranh giành Hoàng Nhi mà dùng hết mọi phương pháp, hai người đều coi đối phương là tử địch, nhưng đến phút sinh tử, không ai đồng ý để đối phương chết đi, bởi vì đã chen vào giữa một ý hữu nghị.

“Người không hỏi nữa vậy ta đi trước, lần sau gặp mặt, chúng ta chính là kẻ địch, nên biết mỗi ngày Ma Vương đều hận không thể đem người và Long Vực lột da bóc xương đó!” Vụ cười khẽ, lập tức biến mất giữa thác nước, để lại Hoa Úc một mình nhìn thác nước suy nghĩ sâu xa.

Ma Thiên đến vì Hoàng Nhi, người hắn sẽ đối phó không có khả năng là Hoàng Nhi mà là hắn và Long Vực, nhưng giờ thần hồn của bọn hắn không đủ, thực lực giảm sút, muốn đánh bại Ma Thiên thì khó như lên trời, bất quá điều may mắn duy nhất là Ma Thiên hắn sẽ không thương tổn tới Hoàng Nhi .

“Ma Thiên, kỳ thật người và ta đều bị ai giống nhau!” Hắn yêu cũng quá sâu, cho dù chiếm được Hoàng Nhi, cũng không chiếm được tâm tư của nàng, chính hắn bây giờ còn không rõ rốt cục từ lúc hắn cố ý tìm đến Hoàng Nhi, hắn đã mất đi tư cách có được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tung Súng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 46: Cảnh Trở Về Âm Áp

Một ngày này vạn dặm đường quanh Phụng Hoàng đô đều trống không, người người đứng ở hai bên ngã tư đường kiểng chân trông ngóng, vô cùng chờ mong nhìn về phía cổng thành, nơi đó, hoàng đế của bọn họ hôm nay sẽ khai hoàn trở về!

Mặc kệ người ta đồn rằng hoàng đế bạo lực thế nào, tàn nhẫn thế nào, cũng không thể phủ nhận hoàng đế đã tự mình bảo hộ lãnh thổ của họ, đem những kẻ có mưu đồ diệt quốc đuổi ra khỏi lãnh thổ Tây Hạ, đối với bọn họ mà nói, Hoàng đế chính là anh hùng, là thần thủ hộ trong lòng bọn họ.

“Đến rồi! Đến rồi!” Không lâu sau, một đội hai hàng bốn kỵ binh cưỡi ngựa mở đường chậm rãi đi về phía trước, binh lính mang vẻ mặt nghiêm trang, nhìn không chớp mắt, bốn con ngựa song song cùng đi, vô cùng chỉnh tề.

“Nhìn kìa! Hoàng thượng!” Ngồi trên con ngựa cao nhất bên trong hàng ngũ, Hiên Viên Tuyệt mặc một thân áo giáp đen vẻ mặt lạnh lùng, nhưng dù hắn như vậy, cũng không làm tiêu giảm nhiệt tình trong lòng mọi người.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Không biết ai mở đầu, mọi người tự động quỳ xuống, nguyên bản ngã tư đường mọi người đứng thẳng, toàn bộ quỳ thành một mảng, từ cửa thành, kéo dài một mạch đến trước cửa hoàng cung.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Một tiếng lại một tiếng tung hô, vang vọng khắp trời Phụng đô, cũng kích động tâm của vô số người.

Nhìn thấy người đàn ông đó chậm rãi đi tới, bọn họ nhìn không được muốn thần phục, muốn quỳ lạy, cam tâm tình nguyện quỳ!

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Trước cửa hoàng cung, Lý Lương và Diệp Tuế Hàn cầm đầu, hai người mang theo mấy chục quan viên đứng chờ đợi ngũ, nhìn thấy Hiên Viên Tuyết giục ngựa đi đến, mọi người cùng nhau quỳ xuống.

Mấy người Diệp Tuế Hàn là lần đầu tiên bái kiến hoàng thượng, nhìn Hiên Viên Tuyết giục ngựa quay về, giống như một vị thần từ trên trời giáng xuống, liền liếc mắt một cái, bọn họ đã thừa nhận trung tâm, cam nguyện quỳ xuống thần phục!

Hiên Viên Tuyết không nói gì, ánh mắt chuyển động trong đám người, cuối cùng nhìn về phía trên tường thành, cũng không thấy bóng dáng mình muốn nhìn, trong lòng không biết vì sao lại có chút mất mát; mà phía sau hắn, Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Diễm liếc nhau, bọn họ hiểu rõ Hoàng thượng là đang tìm Hoàng hậu nương nương, trong khoảng thời gian này Hoàng thượng tuy rằng không nói gì, nhưng họ có thể cảm giác được Hoàng thượng rất nhớ nương nương, vốn cho rằng người đầu tiên nhìn thấy sẽ là hoàng hậu, nhưng lại phát hiện nương nương không có ở đó.

“Chi nha!” Cánh cửa cung nặng nề mở ra, phát ra âm thanh trầm lắng, nghe tiếng động, văn võ bá quan lập tức tản ra hai bên, lộ ra một lối đi, mà cuối lối đi này, là một người toàn thân áo trắng, vô cùng tuyệt mỹ, Thiên Thanh Hoàng.

“Hoàng nhi!” Trong nháy mắt khi nhìn thấy Thiên Thanh Hoàng, rốt cục trong mắt Hiên Viên Tuyết cũng lóe lên một tia sáng, nàng đến, nàng tới đón tiếp hắn!

Thiên Thanh Hoàng một thân cung trang trắng, đầu đội trang sức vàng, ngoại bào thêu đàng vân kéo dài ước chừng một trượng, hai tay đặt trên bụng, đi từng bước về phía Hiên Viên Tuyết, về mặt lãnh đạm tao nhã, lộ ra tôn quý cùng ngạo khí, mà khóe môi nhắc lên một ý cười nhẹ, nhất thời làm cho ánh mắt mọi người đều lấp lánh.

Thiên Thanh Hoàng đi tới trước ngựa của Hiên Viên Tuyết thì dừng lại, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn, thanh âm như suối nước róc rách trên núi: “Ta đã nói rồi, ta sẽ ở đây, chờ chàng trở lại!”

Vui vẻ nâng chén rượu lên, như bình thường, cho Hiên Viên Tuyết và Lãnh Diễm cùng Lãnh Nguyệt, Thiên Thanh Hoàng nâng chén với Hiên Viên Tuyết, cũng không nói thêm gì, cũng không kể thêm bất kể chuyện gì, chỉ thần nhiên nói một câu: “Hoan nghênh trở về, người anh hùng của ta!”

Hiên Viên Tuyết ngựa đầu đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó cầm chén rượu ném sang một bên, kéo cương ngựa: “Giá!”

Con ngựa nhắm phía Thiên Thanh Hoàng, lướt qua bên cạnh Thiên Thanh Hoàng, mà Hiên Viên Tuyết liền lập tức khom lưng, duỗi cánh tay dài, kéo Thiên Thanh Hoàng lên, sau đó nhanh chóng giục ngựa phi nhanh vào hoàng cung, lưu lại phía sau là làn váy dài bay múa trong không trung, còn có hình ảnh anh hùng ôm mỹ nhân.

Lãnh Nguyệt cùng Lãnh Diễm nhìn thấy cảnh này, cảm thiếu chút nữa rơi xuống, mặc dù có điểm kinh ngạc, mặc dù có điểm đột nhiên, nhưng không thể phủ nhận, Hoàng thượng của bọn họ thật sự rất giỏi a!

Hoan Hi nhìn theo con ngựa đưa hai người rời đi, sau đó rốt cục cũng không nhìn được che miệng cười trộm, cô gia như vậy thực sự là... rất đẹp trai!

Bên trong ngự hoa viên, hai người gắt gao ôm nhau, không hề nói chuyện, không hề cử động, chỉ như vậy ôm nhau, trong lòng nhớ nhung sâu nặng, không biết nên dùng lời nào để diễn tả, ôm nhau là cách biểu đạt rõ nhất tâm tình lúc này, hai người cứ như vậy yên lặng ôm nhau, một hình ảnh duy nhất đến cực điểm!

Rất lâu sau, Hiên Viên Tuyết mới hơi buông lỏng cánh tay đang giữ Thiên Thanh Hoàng, tham lam nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, thanh âm mang theo vài phần khàn khàn trầm thấp: “Hoàng nhi! Ta đã trở về!”

Thiên Thanh Hoàng ngược mắt, con ngươi quanh quẩn chứa đầy ý cười: “Hoan nghênh trở về!” Dứt lời, kiễng chân hôn lên môi Hiên Viên Tuyết, mà Hiên Viên Tuyết không có ý định buông tha nàng, một phen túm lấy nàng, ngay tức khắc nâng đầu nàng lên, sau đó hưng hăng hôn xuống, mọi nhớ nhung cùng lo lắng đều hòa vào trong nụ hôn.

Thiên Thanh Hoàng rất cẩn thận giúp Hiên Viên Tuyết cởi khôi giáp, sau đó giúp hắn cởi thắt lưng, cuối cùng mặc vào long bào màu đen, trong lúc đó hai người đều không nói chuyện, nhưng có một loại tình cảm yên lặng chuyển động giữa hai người, so với bất kỳ ngôn ngữ nào đều không thể khắc sâu như vậy. Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú quen thuộc của Hiên Viên Tuyết, trong mắt có chút đau lòng: “Chàng gây đi!” Bao nhiêu tháng ngày bồn ba, suốt đêm công thành và suy tính kế sách, Hiên Viên Tuyết gây đi một vòng lớn.

“Nàng cũng gây!” Hiên Viên Tuyết vuốt ve khuôn mặt của Thiên Thanh Hoàng, có chút nghi ngờ khi hắn không ở đây nàng rốt cục có ăn cơm hay không? Vì sao chỉ thấy gây đi, không thấy thật đầu nữa?

“Được rồi! Không nói chuyện này nữa, tiệc tối sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng nắm lấy tay Hiên Viên Tuyết, hai người nhìn nhau cười, cùng đi ra ngoài, thấy Hoan Hi chờ bên ngoài cười cực kỳ hâm mộ.

“Tuyết, chàng cảm thấy Diệp Tuế Hàn là người như thế nào?”

“Ta tin tưởng ánh mắt của Hoàng Nhi!” Hiền Viên Tuyết trả lời không chút do dự, ngược lại khiến Thiên Thanh Hoàng có chút không biết nói gì: “Quên đi, ta tin tưởng chính chàng cũng có thể nhìn ra năng lực của hân!”

“Nếu Hoàng Nhi đã nói thế, ta lại rất muốn nhìn một chút!” Đánh giấc trở về một nhóm lớn quan viên trong triều bị thay đổi, nhưng hân cũng không hỏi nhiều, chuyện của Hàn Thái hậu hân cũng biết, mà cách làm của Thiên Thanh Hoàng, hân tin tưởng nhất định nàng có đạo lý của riêng mình.

“Đi thôi!” Thiên Thanh Hoàng cùng Hiền Viên Tuyết đồng thời bước vào đại điện, tất cả quan viên sớm đã đứng dậy quỳ lạy: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, nuông nuông thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Hiền Viên Tuyết đi đến trước long ý, ngừng đầu đỡ Thiên Thanh Hoàng ngồi xuống, sau đó mới tự ngồi xuống, đưa tay ôm thắt lưng của nàng, kéo nàng vào trong lòng mình một chút, đến khi bản thân cảm thấy vừa lòng, lúc này mới phát tay với những người phía dưới: “Bình thân!”

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Sau khi mọi người đứng lên, An công công lập tức tuyên bố khai yến, cung nữ thái giám nối đuôi nhau đi vào, đưa lên rượu ngon cùng cao lương mỹ vị, mà ca vũ cũng đồng thời bắt đầu.

Vì là yến tiệc chào mừng Hiền Viên Tuyết chiến thắng trở về, cho nên tất nhiên không thể thiếu một phen chúc mừng, sau đó là kính rượu, Thiên Thanh Hoàng và Hiền Viên Tuyết xem như là hai nhân vật chính không thể thiếu phần, bất quá hai người đều lấy nước thay rượu vì sẽ không có ai để ý; bởi vì được mang theo gia quyến, nên Tô Như Mộng cũng theo Lý Lương đến đây, một thân trang phục phu nhân, thoát nhìn đặc biệt tao nhã.

Nhìn thấy tất cả mọi người kính rượu, Tô Như Mộng cũng bụng chén rượu đi đến dưới đài cao: “Thiếp thân không hiểu cái gì là quốc gia đại sự, cho nên thiếp thân xin chúc Hoàng thượng cùng nuông nuông, trăm năm hòa hợp, vĩnh viễn an ái!”

Thiên Thanh Hoàng và Hiền Viên Tuyết nhìn nhau, sau đó cùng nhau nâng chén với Tô Như Mộng, uống một hơi cạn sạch.

“Hoàng Nhi nhìn người, quả nhiên không sai!” Mãi đến khi Tô Như Mộng trở về vị trí, Hiền Viên Tuyết mới nói; mọi người đều là chúc mừng về chiến sự và quốc gia, nhưng những câu chúc mừng này đều không phải điều Hiền Viên Tuyết muốn nghe, chỉ có nàng ta biết rõ điều Hiền Viên Tuyết để ý nhất là Thiên Thanh Hoàng, cho nên hai người mới chấp nhận lời chúc phúc của nàng.

Thiên Thanh Hoàng biết người hân nói tới chính là Tô Như Mộng, cười khê: “Nàng quả thật rất có tài, can đảm cũng không thua gì nam nhi, chỉ tiếc sinh ra là thân nữ tử!”

Hiền Viên Tuyết nghe được Thiên Thanh Hoàng có ý tiếc hận, nhìn không được cười khê: “Rất ít khi thấy được chuyện tình khiến Hoàng Nhi tiếc hận, thế nhưng đây là lần thứ hai ta nghe thấy nàng vì nàng ta mà cảm thấy thương xót!”

Thiên Thanh Hoàng nhường mày tỏ vẻ bất đắc dĩ, nàng quả thật rất thích nữ tử Tô Như Mộng này!

Ngay tại lúc hai người nói chuyện phiếm, Diệp Tuế Hàn cũng bụng chén rượu đi tới, ánh mắt cung kính nâng chén: “Vi thần Diệp Tuế Hàn, chúc mừng Hoàng thượng chiến thắng trở về, ta nguyện hướng thiên triều vĩnh viễn bất suy, cũng mong ước Hoàng thượng và nuông nuông ân ái đến già, cùng giang sơn đồng thọ!”

Đến rồi! Hiền Viên Tuyết nhìn nam tử đứng phía dưới, bộ dáng xuất chúng, nét mặt cung kính nhưng không kiêu ngạo không xiểm nịnh, khiến người khác không bắt được bất cứ sai lầm nào, thế nhưng nhìn cũng thoải mái, đây là thừa tướng Hoàng Nhi chọn giúp hân, một tay nâng chén một hơi cạn sạch, Hiền Viên Tuyết cũng không nói nhiều, về sau có rất nhiều thời gian quan sát vị thừa tướng này.

Không lâu sau, các đại thần bên dưới bắt đầu kính rượu nhau, Thiên Thanh Hoàng quan sát một lúc, phát hiện số người đi về phía Diệp Tuế Hàn nhiều hơn hân so với Lý Lương, hơn nữa Lý Lương lại một mình uống rượu giải sầu, Tô Như Mộng ngồi bên cạnh cũng không nói chuyện, hai người thoát nhìn xa lạ hơn lúc trước rất nhiều, cũng không có bầu không khí ân ái như trước; Thiên Thanh Hoàng nhớ tới ngày đó nàng nhìn thấy bóng lưng ấy, đêm khuya trong lòng ngập tràn khó chịu.

“Làm sao vậy?” Hiền Viên Tuyết nhận thấy Thiên Thanh Hoàng có chút khác thường, cúi đầu hỏi.

Thiên Thanh Hoàng khẽ lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ thấy một chút chuyện không vui!”

“Vậy thì đừng nhìn nữa!” Hiền Viên Tuyết kéo đầu Thiên Thanh Hoàng quay lại phía mình, sau đó khẽ hôn lên trán nàng: “Hôm nay là ngày ta quay trở về, không cần nghĩ đến những chuyện khác, vui vẻ một chút có được không?”

Thiên Thanh Hoàng quyến luyến cọ cọ vào đầu vai hân: “Rất vui vẻ, ta vẫn luôn vui vẻ mà, chỉ là thoáng cái không biết biểu đạt làm sao thôi!”

Hiền Viên Tuyết nắm chặt tay Thiên Thanh Hoàng, có trời mới biết hân nhìn thấy bộ dáng như chim nhỏ nép vào người của Hoàng Nhi, có bao nhiêu mong muốn hảo hảo yêu nàng, nếu không phải đang ở trên đại điện, khẳng định hân phải hung hăng hôn nàng một chút mới buông tha!

Thiên Thanh Hoàng một tay bụng lên chén rượu, nâng mắt nhìn về phía Hiền Viên Tuyết: “Mặc dù đã uống lúc ở cổng thành, nhưng giờ ta lại kính chàng một ly nữa, cho Hoàng đế của ta, cạn chén!”

Hiền Viên Tuyết bụng chén rượu lên, đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Hoàng Nhi, nàng hình như vẫn còn nợ ta một chén rượu giao bôi đấy!” Đêm tân hôn Thiên Thanh Hoàng cứ như vậy mà ngủ luôn, nên cái gì cũng không có, ngay cả rượu giao bôi cũng bỏ qua!

“Rượu giao bôi?” Thiên Thanh Hoàng sững sốt, hậu tri hậu giác nhớ tới, tựa hồ thực sự có chuyện như vậy, nhìn nhìn một chút phía dưới có bao nhiêu người liên quan đang đợi: “Ách! Giờ ở đây nhiều người như vậy, nếu không thì chúng ta trở về rồi uống?”

“Ừm!” Hiên Viên Tuyệt gật đầu tỏ vẻ đáp ứng, trong lòng lại đang suy nghĩ, rượu giao bôi đương nhiên phải uống sau khi trở về, nếu đã uống rượu giao bôi, tất nhiên không thể không động phòng hoa chúc!

Khi yến tiệc tiến hành được một lúc, Hiên Viên Tuyệt liền mang theo Thiên Thanh Hoàng ly khai, còn lại Hiên Viên Dịch và Diệp Tuế Hàn, dù sao cũng chỉ là mở tiệc chiêu đãi mang tính chất tượng trưng, hai người vốn không lưu tâm.

Trở lại Tê Phượng cung, Thiên Thanh Hoàng lập tức triệu hồi ám vệ: “Đi thăm dò xem Lý Lương trong khoảng thời gian này đang làm những gì, còn có tình hình của Tô Như Mộng!”

“Dạ!”

Ám vệ rời đi, Hiên Viên Tuyệt ôm lấy Thiên Thanh Hoàng từ phía sau: “Hoàng Nhi thấy được điều gì sao? Tại sao đột nhiên tra xét bọn họ!”

Sắc mặt Thiên Thanh Hoàng có chút lạnh: “Nếu ta nhìn không lầm, nam nhân ngày ấy xuất hiện ở Mị Âm các chính là Lý Lương, nhưng lại ôm một nữ nhân!”

“Hoàng Nhi tức giận vì hắn không chung thủy với nữ nhân kia sao?” Hiên Viên Tuyệt nghĩ đến bản thân mình và Thiên Thanh Hoàng, lúc trước khi hắn ở hậu cung quan tâm tới quý phi, Hoàng Nhi chưa từng có một chút sắc mặt hòa nhã, nói như vậy chắc chắn không chấp nhận được kẻ thứ ba xuất hiện, bất quá hắn cũng là toàn tâm toàn ý yêu Hoàng Nhi, nữ nhân khác cũng không tiến được vào mắt hắn, nhất sinh nhất thế nhất song nhân (trọn đời trọn kiếp chỉ có hai người), đây là điều hắn muốn.

“Tô Như Mộng vốn là tiểu thư chi thứ của Tô gia, mà Lý Lương bất quá chỉ là một thư sinh nghèo kiết hủ lậu, bởi vì thấy Lý Lương chí hiếu chí thiện, cho nên mới liều lĩnh đi theo hắn, phải trốn tránh truy sát của dòng tộc, cứu tử nhất sinh. Khi ta gặp bọn họ, lúc ấy hai người ân ái vô cùng, nói rằng cho dù chết cũng phải chết cùng một chỗ, thời điểm ấy ta bị thứ tình cảm liều lĩnh này của bọn họ làm cảm động, cho nên mới giúp bọn họ, nhưng hiện tại Lý Lương lại làm ra loại chuyện như vậy, thật sự khiến cho ta thất vọng!”

“Hắn chỉ sợ là bởi vì Hoàng Nhi vừa mới phong tước cho hắn đã lại phong hữu tướng cho Diệp Tuế Hàn, cho nên trong lòng cảm thấy không công bằng, do đó có chút sa sút tinh thần thôi!” Hiên Viên Tuyệt suy đoán, đây là khả năng lớn nhất.

“Thiên hạ này, người nào có khả năng thì có được, đồng dạng, chỉ cần hắn có năng lực, ta cũng sẽ cho hắn địa vị như thế, mà hắn làm được đúng những gì ta yêu cầu, cho nên ta cho hắn vị trí Thừa tướng; hắn có đủ tài học, nhưng thiếu mất đại khí, cho nên chỉ có thể ở vị trí tả tướng, mà Diệp Tuế Hàn bất kể mặt nào đều tốt hơn hắn, hoàn toàn xứng đáng với vị trí hữu tướng, hắn không tự kiểm điểm lại bản thân, ngược lại lại chìm đắm trong truy lạc, thật sự không làm tròn chức vụ!”

Hiên Viên Tuyệt thờ dài dưới đáy lòng, Hoàng Nhi của hắn quá thông minh, có thể nhìn thấu mọi thứ, thế nhưng có đôi khi, hắn như thế nào lại cảm thấy nằng nằng như toàn tự đâm đầu vào ngõ cụt? “Được rồi! Hoàng Nhi hà tất phải vì chuyện của người khác mà làm mình khó chịu?”

Ra hiệu cho những người khác đi ra ngoài, Hiên Viên Tuyệt nắm lấy tay Thiên Thanh Hoàng đi đến bên bàn, rót hai chén rượu, đưa một chén cho Thiên Thanh Hoàng: “Hoàng Nhi có đáp ứng uống rượu giao bôi với ta?”

Thiên Thanh Hoàng thu hồi suy nghĩ, nhìn tuần nhan của Hiên Viên Tuyệt, vút chuyện rồi ra sau đầu, gật đầu, sau đó cầm chén rượu cùng Hiên Viên Tuyệt lòng hai khuy tay vào nhau, tiếp đó liền nâng chén rượu một hơi cạn sạch, sau khi uống xong thì chắc lưỡi, rượu giao bôi kì thật cũng chỉ có vậy, nằng nằng thực sự không cảm nhận thấy có hương vị gì đặc biệt.

Đột nhiên, thân thể của Thiên Thanh Hoàng bị nhấc lên, gương mặt quen thuộc phóng đại ngay trước mắt, trên môi truyền đến cảm xúc ảm áp, rượu cay nồng từ miệng của Hiên Viên Tuyệt chảy qua; Thiên Thanh Hoàng không thể không há miệng nuốt xuống, mà Hiên Viên Tuyệt tranh thủ khe hở này, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào, trong nháy mắt xâm nhập mọi giác quan của nàng, rất nhanh Thiên Thanh Hoàng đã bị hôn đến mơ màng.

Quần áo màu đen cùng màu trắng rơi xuống đất, đủ để chứng minh hai người điên cuồng như thế nào, trên giường phượng lớn như vậy, hai thân thể không ngừng quấn lấy nhau, viết lên khúc nhạc tình yêu.

Hoan ái qua đi, Thiên Thanh Hoàng mệt đến mức một chút cũng không muốn động, Hiên Viên Tuyệt nghiêng người tựa vào bên nàng, bàn tay thô ráp vuốt ve trên bụng nàng, cảm giác bằng phẳng khiến cho hắn nhận không được nhũn mảy: vì sao còn không có động tĩnh gì chứ?

“Hửm?” Thiên Thanh Hoàng bỗng rên rỉ, mở mắt nhìn về phía Hiên Viên Tuyệt, nhích lại gần tựa đầu vào ngực hắn: “Vì sao còn chưa ngủ?”

Hiên Viên Tuyệt nhìn thấy nàng vô thức dựa vào, ý cười bên môi càng sâu, bàn tay từ bụng của nàng trượt xuống thắt lưng, kéo nàng vào trong ngực, thanh âm lộ ra mong chờ: “Hoàng Nhi, sinh cho ta một đứa con được không?”

Thiên Thanh Hoàng trong lòng vừa động: “Một đứa con?!”

Thiên Thanh Hoàng không nhìn được đem tay nhỏ đặt lên trên bụng mình, cười khổ nhìn về phía Hiên Viên Tuyệt: “Ta thật sự không tưởng tượng ra hình dáng của đứa nhỏ!”

Hiên Viên Tuyệt biết rõ chỉ sợ Thiên Thanh Hoàng căn bản chưa từng nghĩ tới, xem ra về sau phải giáo huấn thêm một chút, thân thể hai người dán vào

nau, Hiền Viên Tuyết ôn nhu nói: “Đứa nhỏ kì thật rất đáng yêu, nhỏ nhỏ, mập mập, hẳn sẽ gọi nàng là mẫu hậu, gọi ta là phụ hoàng, sau đó sẽ muốn nàng ôm một cái, trừ ta ra đứa nhỏ sẽ là người yêu nàng nhất trên đời này, cũng là sợi dây gắn bó, bởi vì trong nó chảy dòng máu của cả hai chúng ta!”

Hiền Viên Tuyết nói rất hay, làm cho Thiên Thanh Hoàng cũng nhin không được ảo tưởng, một đứa bé nho nhỏ, tròn đỏ đỏ chạy tới bên mình, gọi mình là mẫu hậu, mỗi hồng chu chu, đáng yêu khiến người khác không thể buông tay.

Biết là Thiên Thanh Hoàng đã muốn bắt đầu bị hấn dẫn dắt, Hiền Viên Tuyết thừa lúc rên sất khi còn nòng: “Cho nên, chúng ta sinh một đứa nhỏ được không?”

Thiên Thanh Hoàng suy nghĩ hồi lâu, rốt cục cũng gật đầu: “Được!” Tuy rằng chưa hề ôm qua một đứa nhỏ, nghe Hiền Viên Tuyết nói như vậy, nàng thật sự rất muốn có một đứa.

Mà ngay sau khi nàng gật đầu, thân thể nóng bỏng của Hiền Viên Tuyết cũng sáp tới, dục hòa bốc lên trong mắt: “Nếu Hoàng Nhi đã đáp ứng, vậy vì phu phải cố gắng thêm một chút!”

Thiên Thanh Hoàng rốt cục cũng biết mình đã lọt vào bẫy của Hiền Viên Tuyết, đáng tiếc giây giũa đã không kịp nữa rồi, như cũ vẫn bị Hiền Viên Tuyết không chút khách khí ăn sạch, cuối cùng ngay cả sức mắng hấn cũng không có, nặng nề nằm xuống trực tiếp chìm vào giấc ngủ.

Hiền Viên Tuyết đã trời lại, Thiên Thanh Hoàng sẽ không phải mỗi ngày vào triều sớm, cho nên nàng hôm nay có thể ngủ lâu một chút, nhưng mà có trời mới biết nàng bị hấn ép như vậy, bị Hiền Viên Tuyết dày vò như vậy!

Khi Thiên Thanh Hoàng tỉnh lại nhìn đỉnh màn nghiêng chặt rằng, gọi Hoan Hi vào giúp mình thay y phục, sau đó mang theo Hoan Hi xuất cung!

Khi đi ra Thiên Thanh Hoàng mới phát hiện, trừ bỏ chính mình đi đến chỗ Hoa Úc, thật sự không có chỗ nào để đi, Thiên Thanh Hoàng đi loanh quanh đến được tướng phủ, mới hiểu được mình đi ra ngoài để làm gì.

“Cộc cộc cộc!” Kéo vòng tròn trên cửa gỗ vài tiếng, rất nhanh có người đến mở cửa, khi trông thấy Thiên Thanh Hoàng có chút ngốc lăng, lập tức cười đến thật đáng khinh: “Xin hỏi vị tiểu thư này tới tìm tướng gia sao?”

Thiên Thanh Hoàng nhăn mày, mạng che che đi khuôn mặt của nàng, nhưng cũng không ngăn được mỹ mạo của nàng: “Vì sao là tới tìm Lý Lương, mà không phải tới tìm phu nhân của hắn?”

Thủ vệ nọ cười hèn mọn, sau đó dùng ngữ khí đắc ý nói: “Ai chẳng biết tướng gia của chúng tôi tuổi trẻ lại tuần tú, nhưng lại là hồng nhân bậc nhất trước mặt hoàng hậu, tướng gia hiện tại chỉ cưới một phu nhân, hiện tại nữ nhi các nhà đều là nghĩ muốn nát óc làm sao chen vào tướng phủ, nếu vị tiểu thư này muốn gả cho tướng gia, tiểu nhân có thể giúp người nói tốt vài câu trước mặt tướng gia, đương nhiên, làm việc này, còn cần một thứ!” Nói xong, lấy tay ra đầu đưa tiền.

Thiên Thanh Hoàng nghe xong bỗng lạnh mặt: “Cút ngay!”

Nam nhân sừng sốt, lập tức giận dữ: “Ngươi có biết nơi này là nơi nào không? Đây chính là tướng phủ, cho dù ngươi có vài phần tư sắc, nơi này cũng không phải là chỗ ngươi có thể làm càn!”

Thiên Thanh Hoàng cười lạnh: “Bản cung còn không biết, hôm nay còn có chỗ bản cung không thể đi!”

“Cút ngay!” Hoan Hi tiến lên, một tay ném nam nhân kia đi, sau đó không chút khách khí nhấc chân, theo Thiên Thanh Hoàng nghênh ngang đi vào.

Tướng phủ của Lý Lương trước đây là từ phủ Ngụy tướng mà sửa thành, chẳng những có diện tích lớn, hơn nữa lại rất hoa lệ, bắt lấy một nha hoàn hỏi một chút viện của Tô Như Mộng, mang theo Hoan Hi đi đến.

“Phu nhân! Cẩn thận chút!” Thiên Thanh Hoàng còn chưa bước vào đã nghe thấy thanh âm của nha hoàn, nghiêng thân mình, Thiên Thanh Hoàng trông thấy Tô Như Mộng đang được một nha hoàn dìu, một tay vẫn còn chống thắt lưng, đi cẩn thận, ngay khi Thiên Thanh Hoàng nghi hoặc khó hiểu, thanh âm của nha hoàn lại lần nữa vang lên.

“Bụng của phu nhân đã được năm tháng rồi, chắc chắn sẽ sinh ra một tiểu thiếu gia mập mập!”

Tô Như Mộng vuốt ve bụng mình, trên mặt hiện lên vẻ nhu hòa: “Vì sao nhất định phải là tiểu thiếu gia, cho dù là nữ nhi, ta vẫn rất thích mà!”

Nha hoàn gật đầu: “Đúng! Sinh ra một tiểu thiếu gia giống như lão gia, sinh tiểu thư thì giống như phu nhân, nếu không phu nhân dứt khoát sinh một song bào thai là được rồi!”

Tô Như Mộng hờn dỗi cười: “Ngươi nha đầu này, cứ ba hoa!”

Nha hoàn Văn Hương le lưỡi, lập tức lại nhin không được xỉ mặt: “Từ khi lão gia rời đi, đã một đoạn thời gian chưa tới viện của phu nhân, cũng không đến xem tiểu thiếu gia, thật không hiểu lão gia nghĩ gì nữa!”

Sắc mặt Tô Như Mộng cũng trở nên âm trầm, liền cười khổ: “Mọi người đều sẽ thay đổi, khi nghèo khổ thì yêu nhau, chia ly tại cửa phú quý, giờ hẳn là thừa tướng nhất phẩm, tất nhiên không thể so sánh với lúc trước!”

“Nhưng nô tỳ thay phu nhân cảm thấy không đáng, phu nhân vì tướng gia, một ngày một đêm thu xếp cho khoa khảo, còn giúp hấn xem tấu chương, lo lắng chuyện trên triều đình, thế nhưng lão gia lại bởi vì phu nhân mang thai không thể chung chăn gối mà phát tay áo bỏ đi, thậm chí lâu như vậy cũng chưa từng liếc mắt một cái đến xem phu nhân! Phu nhân vì lão gia dốc hết tâm huyết, nhưng lão gia ở đâu, lại còn học người ta đi đạo chốn thanh lâu, nô tỳ...”

“Được rồi! Đừng nói nữa!” Tô Như Mộng lớn tiếng đánh gãy lời Văn Hương, đau khổ trong mắt không thể nào ngăn được: “Hấn là phu quân của ta, người ta liễu lĩnh yêu, chẳng nhẽ người muốn ta cùng hấn âm ỉ một trận? Cho dù ta cắn răng cùng hấn tách ra, một nữ tử như ta làm thế nào tự mình sống được? Huống chi giờ ta còn có cốt nhục của hấn, ta trừ bỏ hấn, còn có thể làm gì?”

“Phu nhân...” Văn Hương nhịn không được khóc lên: “Phu nhân là một nữ nhân tốt như vậy, vì sao tướng gia lại không nhận ra chứ!”

Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy hai người chủ tớ khóc thành một đoàn bên trong, hơi thở quanh thân trở nên lạnh lẽo, mà Hoan Hi cũng vô cùng tức giận, khuôn mặt bánh bao tròn tròn phẫn nộ.

Ngoài cửa lớn, Lý Lương hạ triều về thì thấy đại môn nhà mình mở to, mà người gác cổng bị đánh ngất trên mặt đất, nhất thời kinh hãi, gọi người đánh thức người gác cổng: “Đã xảy ra chuyện gì? Đại môn vì sao lại mở? Vì sao người lại nằm ở đây?”

Người gác cổng kia vừa thấy Lý Lương, lập tức tìm thấy hy vọng: “Tướng gia, có hai nữ tử đi tìm phu nhân gây phiền toái, các nàng còn nói năng bất kính với tướng gia, nô tài không cho các nàng đi vào, các nàng liền đánh nô tài!”

Lý Lương biến sắc, vén vạt áo đi vào trong tướng phủ, người gác cổng kia vội vã đuổi theo, hấn còn phải xả giận, dám đánh hấn, hấn nhất định phải trả thù.

Đi tới viện của Tô Như Mộng, rất xa liền nhìn thấy hai người chủ tớ đứng trước cửa viện, lập tức trở nên phấn khích, hấn rất nhanh có thể xả giận: “Tướng gia, chính là bọn họ!”

Mà khi Lý Lương nhìn thấy hai người, nhất là nữ tử dùng sa che mặt, sắc mặt chợt biến đổi, bước nhanh đi tới quỳ xuống: “Vi thần không biết Hoàng hậu nương nương giá lâm, thỉnh Hoàng hậu nương nương thứ tội!”

“Hoàng... Hoàng hậu nương nương...” Người đi theo phía sau Lý Lương tức khắc bị dọa cho choáng váng, dưới chân mềm nhũn, tê liệt ngồi trên đất, chết rồi, hấn cư nhiên dám nói vậy với Hoàng hậu nương nương.

Mà người bên trong cũng bởi thanh âm của Lý Lương mà đi ra, Tô Như Mộng thấy Thiên Thanh Hoàng thì cả kinh: “Hoàng hậu nương nương!” Nói xong liền quỳ xuống, bị Thiên Thanh Hoàng ngăn lại, đưa tay sờ lên bụng nàng, sau đó nhú mày: “Đây là hình dáng của đứa nhỏ?”

Thấy Thiên Thanh Hoàng có vẻ không hiểu, Tô Như Mộng mới nhớ tới hình như hoàng hậu tuổi vẫn còn nhỏ, một tay sờ lên trên bụng: “Đây là mới được năm tháng, qua một đoạn thời gian nữa có thể lớn hơn!”

Thiên Thanh Hoàng còn chưa thể lý giải, nhìn thấy bụng nàng lớn như vậy, lông mày càng nhíu chặt lại: “Không đau chứ?”

“Ha ha!” Tô Như Mộng cười khê: “Chờ khi nương nương có thai sẽ biết, cho dù hiện tại thiếp thân có nói cho nương nương, nương nương cũng không hiểu được!”

Biết rõ điều nàng nói là sự thật, nhưng nhìn thấy bụng lớn như vậy, Thiên Thanh Hoàng đối với việc sinh đứa nhỏ lại nổi lên hoài nghi!

“Người chính là Hoàng hậu nương nương mà phu nhân vẫn hay nhắc tới a!” Văn Hương mở to mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng, sau đó mới nhớ tới mình vẫn chưa hành lễ, vội vã quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến Hoàng hậu nương nương!”

“Đứng lên đi!” Chuyện tình vừa rồi, Thiên Thanh Hoàng đối với tiểu nha đầu này vẫn là rất có hảo cảm.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương!” Văn Hương đứng dậy, đứng phía sau Tô Như Mộng, ánh mắt nhìn Thiên Thanh Hoàng mang theo tôn kính.

“Nương nương vì sao lại tới tướng phủ, đột nhiên tiến đến thiếp thân không kịp chuẩn bị gì!” Nói xong Tô Như Mộng nghiêng thân mình: “Nếu nương nương không chê thì vào trong viện của thần thiếp ngồi đi!”

“Ừm!” Thiên Thanh Hoàng gật đầu, mang theo Hoan Hi đi vào, lưu lại một mình Lý Lương quỳ trên mặt đất, coi như chưa từng trông thấy; Tô Như Mộng tuy rằng đau lòng hấn, nhưng biết rõ đây là nương nương thay nàng trút giận, sẽ không mở miệng cầu tình.

Đi vào trong viện, hai người tới bên bàn đá ngồi xuống, Văn Hương tức khắc bưng điểm tâm cùng trà tới, Thiên Thanh Hoàng nhìn thấy điểm tâm quen thuộc: “Người lại xuống bếp à?”

Tô Như Mộng cười yếu ớt: “Nhân lai vô sự nên làm chút việc, tiếc là không dám mang đến cho nương nương!”

Thiên Thanh Hoàng không để ý nhếch môi: “Ta không ngại, nhưng lại nghĩ hơn phân nửa sẽ vào bụng của Hoan Hi đấy!”

“Ha ha!” Bị nhắc đến tên Hoan Hi cười ngượng ngùng le lưỡi: “Điểm tâm của phu nhân ăn thật ngon, không kiềm chế được ăn nhiều một chút!”

“Ha ha!” Nhìn thấy Hoan Hi như vậy, Văn Hương đứng một bên cũng cười lên, nàng thấy được tính cách của Hoàng hậu nương nương cũng thật tốt,

khiến cho người bên cạnh nàng cũng rất tin phục.

Thiên Thanh Hoàng nhìn về phía Văn Hương: “Có thể mang nha đầu Hoan Hi kia đi dạo hộ ta được không?”

“A? ” Văn Hương thoáng cái không phản ứng kịp, chờ nàng hiểu được ý Thiên Thanh Hoàng nói, nhất thời liền thụ sủng nhược kinh, gật đầu thật mạnh: “Được... được ạ!”

“Chúng ta đi thôi!” Hoan Hi biết rõ tiểu thư có chuyện muốn nói cùng Thừa tướng phu nhân, nên cũng thức thời đi theo Văn Hương: “Đi thôi!”

Đợi đến khi hai nha đầu kia đi khỏi, Thiên Thanh Hoàng mới nâng chung trà lên nhìn về phía cửa viện: “Đây là tình yêu mà người vẫn luôn kiên trì sao?”

Tô Như Mộng đoán rằng Thiên Thanh Hoàng có thể hiểu rõ chuyện tình của bọn họ lúc này, khi Thiên Thanh Hoàng nói ra những lời này, nàng liền minh bạch, nàng ấy cái gì cũng đều biết rõ, rốt cuộc cũng không thể giữ được về mặt kiên cường nữa, một mặt mềm mại của nữ nhân rốt cục cũng lộ ra ngoài, mang theo một chút bi thương: “Ta bây giờ có thể làm gì nữa?”

“Đây là tình yêu của người sao? Bởi vì sợ mất đi, nên cho dù tổn thương cũng muốn kiên trì giữ lấy, cho dù hấn phản bội lại tình yêu của người, người vẫn muốn bảo vệ hấn?” Thanh âm của Thiên Thanh Hoàng bình thản, không nghe ra vui buồn.

“Nếu đổi lại là Hoàng thượng thì sao?” Tô Như Mộng hỏi vặn lại.

“Hấn?” Thiên Thanh Hoàng đảo mắt: “Nếu là hấn, ta sẽ giết hấn, không chút do dự!” Tình yêu của nàng không dung thứ cho bất kì tạp chất nào, nếu nàng đã trao chân tình, nhất định phải có được chân tình của hấn, nếu như hấn dám vi phạm điều này, nàng sẽ giết hấn, cho dù cuối cùng bản thân mình đau lòng đến chết, nàng vẫn sẽ xuống tay!

“Nương nương...” Tô Như Mộng bị lời nói của Thiên Thanh Hoàng làm cho kinh đảo, sau đó thoải mái cười: “Ta thiếu chút nữa đã quên, nương nương là khác biệt, ta sao có thể lấy suy nghĩ của nữ tử bình thường ra so sánh với người!”

“Người cũng khác biệt, ở trong mắt ta người vẫn luôn là một kì nữ, ta thấy tiếc khi người không thể bước vào triều đình, chân chính biểu lộ tài năng của mình; ta xem người là một người bằng hữu khó có được, cho nên không hi vọng người bị tổn thương, vì thế ta mới đến đây!” Thiên Thanh Hoàng đứng dậy: “Chuyện của các người ta không muốn can thiệp vào nhiều, tình cảm là của các người, nhưng ta chỉ muốn cho người biết, yêu là bao dung, chứ không phải dung túng và nuông nhện, người tự mình suy nghĩ đi, nếu có một ngày muốn đến hoàng cung trú tạm, thì cứ đến!”

Thiên Thanh Hoàng cười nhạt, sau đó đi về phía cửa viện, nhìn đến Lý Lương quỳ trên mặt đất, Thiên Thanh Hoàng khẽ thở dài: “Người đang trách bản cung sao?”

Lý Lương nghe vậy, lắc đầu: “Thần không dám!”

“Không dám?” Thiên Thanh Hoàng đứng chấp tay, nhìn về phía chân trời xa xôi: “Một năm qua, người từ một thư sinh bình thường, ngồi đến vị trí thừa tướng hiện tại, trong thiên hạ này có mấy người có được cơ hội như vậy? Lúc trước bản cung đề bạt người, một là cảm thấy người là một nhân tài, hai là bản cung muốn nhìn một chút, tình yêu mà các người gọi là có thể sống chết cùng nhau rốt cuộc chắc chắn bao nhiêu, nhưng Lý Lương, người khiến ta quá thất vọng rồi!”

“Nương nương thứ tội!”

“Miễn! Đây là chuyện của các người, bản cung không muốn quản nhiều, bản cung chỉ muốn nhắc nhở người một câu, đừng khiến bản cung tức giận, cái giá phải trả rất đắt, người không có khả năng thừa nhận đâu!” Thiên Thanh Hoàng lưu lại một cái phiêu tán trong không trung, sau đó nhắc chân rời đi.

Lý Lương nhìn về chỗ Thiên Thanh Hoàng vừa đứng, sắc mặt trầm ngâm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mà Tô Như Mộng tựa vào sau cửa viện, một tay che miệng cố không để chính mình bật khóc, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời: Nương nương, cảm ơn người, thật sự cảm ơn người!

Bạn đang đọc truyện *Tung Sủng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 47: Trở47.1: Lại Hiện Đại Báo Thù Hay Là Buông

Thiên Thanh Hoàng mặc kệ chuyện của Tô Như Mộng bọn họ, kỳ thật nàng cũng không thời gian quản, bởi vì công hàm từ Đông Hán đã đến, mấy quốc gia khác phái người tới cũng lần lượt cùng đến hết, Thiên Thanh Hoàng và Hiên Viên Tuyệt đều bận muốn chết, chỉ có thời gian buồn tối để nghỉ ngơi mới có chút không gian riêng.

“Haa!” Hiền Viên Tuyết còn ở trong ngự thư phòng, Thiên Thanh Hoàng thật sự chịu không nổi đi ra hít thở không khí, tự cảm thấy trong khoảng thời gian này thật nhiều việc, ngày thanh nhân trước kia đã bỏ nàng đi xa quá rồi.

“Tiểu thư! Nếu một người ngồi xuống ta xoa bóp cho được không?” Nhìn Thiên Thanh Hoàng vẻ mặt mệt mỏi, Hoan Hỷ đau lòng vô cùng.

“Được!” Thiên Thanh Hoàng đi đến một bên lưng đình ngồi xuống, chờ Hoan Hỷ mát xa, bởi vì Thiên Thanh Hoàng thích, Hoan Hỷ và Hoan Lạc đều đặc biệt học qua cách xoa bóp, chỉ là trước kia toàn do Hoan Lạc mát xa cho nàng, nhớ tới Hoan Lạc không biết giờ ở phương nào, Thiên Thanh Hoàng đột nhiên cảm thấy rầu rĩ.

“Hoan Hỷ, ngươi có nhớ Hoan Lạc không?” Thiên Thanh Hoàng đột nhiên hỏi.

Hoan Hỷ nghiêng đầu một chút: “Tiểu thư nhớ nàng sao?”

Thiên Thanh Hoàng gật đầu: “Rất nhớ, ta thích nhất là ngày ngày được thấy tỷ muội các ngươi ở bên ta!”

“Nếu Hoan Lạc biết tiểu thư nhớ nàng thì nhất định sẽ rất vui vẻ!” Bởi vì nàng cũng rất nhớ tiểu thư.

“Thật không? Rất khó tưởng tượng bộ dáng khi Hoan Lạc vui vẻ, bình thường nha đầu ấy chỉ biết cười nhẹ, nhả nhặn hơn so với ngươi!” Hoan Lạc cho dù rất vui vẻ, cũng cười thật sự nhả nhặn.

“Tiểu thư đang ghét bỏ ta sao?” Hoan Hỷ chu môi, mắt to tròn lóe bi thương.

“Ha ha!” Thiên Thanh Hoàng quay đầu xoa nắn khuôn mặt bánh bao của nàng: “Sao ta nỡ ghét bỏ ngươi chứ, yêu thương còn không kịp.”

Nghe vậy, Hoan Hỷ lập tức sáng lạn mặt mày: “Ta chỉ biết tiểu thư tốt nhất!”

Ngay lúc chủ tớ đang ấm áp vô cùng, một thanh âm truyền đến: “Hoàng hậu nương nương thật có nhã hứng a!”

Thiên Thanh Hoàng sắc mặt hơi biến, nâng mắt nhìn lại: “Hằng Vương tâm tình cũng thật tốt, đã trẻ thế này còn đi dạo hoàng cung!”

Đông Phương Hằng trên mặt lộ ý cười, không chút khách khí ngồi bên cạnh Thiên Thanh Hoàng: “Bốn vương là đặc biệt đến xem hoàng hậu nương nương, từ biệt ở Từ Hà thành, phong thái của nương nương vẫn khiến cho bốn vương ấn tượng sâu trong ký ức, vẫn mong khi nào thì có thể lại thấy phong thái ấy, nhìn mọi người đều đến đây, bốn vương cũng đến góp chút náo nhiệt!”

Thiên Thanh Hoàng nheo mắt: “Nếu bản cung không nhớ lắm thì hiện tại Hằng Vương với cháu ngươi thủy hỏa bất dung, ngươi chạy tới nơi này không sợ hấn phái binh đánh tới chân tường nhà ngươi sao?”

Đông Phương Hằng vẫn cười như trước: “Đa tạ nương nương quan tâm, điểm ấy bốn vương tự biết!”

Thiên Thanh Hoàng mi khẽ nhúc nhích, Đông Phương Hằng này khiến nàng cảm giác như một con sói, nguy hiểm tà ác, so với Triệu Duệ thì nàng thật ra cảm thấy Đông Phương Hằng xuất sắc hơn rất nhiều.

“Lần này Hoàng Thượng có thể an tâm tấn công Đông Hán, công lao của nương nương cũng rất lớn a!” Lời của Đông Phương Hằng làm cho Thiên Thanh Hoàng nhíu mày, nhưng vẫn không nói lại hần, nhiều ngày qua nàng đã có đủ phiền, vô tâm mặc kệ hần.

“Muội muội!” Một thanh âm đột nhiên vang lên, Thiên Thanh Hoàng nao nao, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy một thân lam y của Đông Phương Mạc, hần không còn bộ dáng bất cần đời như trước mà trở nên trầm tĩnh rất nhiều, giống như trở thành một người khác, bất quá Thiên Thanh Hoàng biết hần vẫn là Đông Phương.

“Đông Phương!” Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu, tâm tình bởi vì nhìn thấy Đông Phương Mạc mà trở nên tốt hơn: “Sao huynh lại tới đây?”

“Tứ Hoàng đệ cùng hoàng hậu nương nương quen nhau sao?” Nghe được cách xưng hô có chút kỳ quái, Đông Phương Hằng nhíu mày.

“Hoàng huynh!” Đông Phương Mạc gật đầu đối với Đông Phương Hằng, sau đó trực tiếp ngồi bên cạnh Thiên Thanh Hoàng: “Lần này ta cùng sứ thần Nam Phong đến, ta đã về Đông Hoa sơn một chuyến, sư phụ cũng đem sự tình nói cho ta biết, cho nên ta nghĩ nên đến gặp muội!”

Đông Phương Hằng rõ ràng biết mình bị bỏ qua, bất quá đối với Hoàng đệ rời cung mười năm này hần cũng không có bao nhiêu hiểu biết, chỉ biết là có một người như vậy mà thôi.

“Ừm!” Thiên Thanh Hoàng nâng mắt cười nhẹ: “Ta không quan tâm sư phụ nói với huynh điều gì, ta đã nói rồi, huynh là huynh trưởng của ta, vĩnh viễn là huynh trưởng!”

Đông Phương Mạc cười khẽ, không ai thấy đáy con ngươi hần hiện lên chua xót: “Ừm!” Vĩnh viễn là huynh trưởng, nếu như thân phận này có thể để ta gần nàng một chút, huynh trưởng thì huynh trưởng vậy, ít nhất là một sự tồn tại đặc biệt với nàng.

Khi Đông Phương Mạc trở lại Đông Hoa sơn, cũng đã nghĩ tới tất cả, nhìn nơi quen thuộc ấy, ngày cùng Hoàng Nhi ở đây đều hiện lên trước mắt, còn cả tình ý kia vừa mới nảy sinh đã bị chôn kín trong lòng... Ngày Hoàng Nhi đại hôn, Đông Phương Mạc đã chết, hiện tại chỉ có huynh trưởng của Hoàng Nhi huynh còn sống.

“Hoàng hậu nương nương! Có thể thay bản vương giải thích nghi hoặc không?” Đông Phương Hằng phe phẩy cây quạt, con ngươi mang ý cười nhìn hai người nói qua nói lại.

Thiên Thanh Hoàng lạnh lùng nâng mâu: “Không thể!”

Dứt lời, Thiên Thanh Hoàng trực tiếp đứng lên, nhìn về phía Đông Phương Mạc: “Ta đi về trước, có chuyện gì thì tới Tê Phụng Cung tìm ta!”

“Ừm!” Đông Phương Mạc cười nhẹ gật đầu, sau đó nhìn nàng rồi đi.

Đông Phương Hằng thu lại ánh mắt nhìn theo bóng dáng kia biến mất, nhìn người phía bên cạnh, nói một câu ý tứ hàm xúc không rõ: “Hoàng đệ và hoàng hậu nương nương lúc đó thật sự khiến bốn vương hâm mộ!”

Đông Phương Mạc cười lạnh, quay đầu nhìn hoàng huynh duy nhất của mình: “Hoàng huynh vẫn nên quán lại tâm tư, nàng không phải người có thể mơ ước!”

Đông Phương Hằng như trước vẫn cười, bắt quá giọng nói mang theo một chút âm ngoan: “Chuyện đó bốn vương biết, nhưng bốn vương cũng biết là tâm tư của Hoàng đệ đối với nàng chỉ sợ không đơn thuần như vậy!”

Mắt Đông Phương Mạc hiện lên một chút đau xót: “Tâm tư của ta, nàng thấy rõ hơn bất cứ ai, nhưng nàng lựa chọn không nói, vẫn xem ta là huynh trưởng, nàng có thể vì ta thương tâm, vì ta liều mạng, nhưng nàng không thể yêu ta! Mà ta cũng đã sớm thấy rõ ràng, cho nên hiện tại ta chỉ cần đứng ở vị trí này, nhìn nàng hạnh phúc là tốt rồi!” Dứt lời, Đông Phương Mạc cảm giác trong lòng trở nên thoải mái hơn rất nhiều, không có chuyện gì không bỏ xuống được, chỉ cần người nguyện ý, không chiếm được vậy thì chúc phúc đi!

Đông Phương Hằng mỉm cười không nói, hẳn không hiểu, rõ ràng đối mặt với người mình yêu, sao có thể đứng nhìn nàng với người khác hạnh phúc, mà mình còn chúc phúc cho nàng; nhưng nhìn bộ dáng Đông Phương Mạc hiện tại, chỉ sợ đây là kết cục tốt nhất đi! Dù sao bóng hình người kia chói mắt đến vậy, có thể khiến nam nhân trên thế gian lâm vào điên cuồng, chỉ có đế vương như Hiên Viên Tuyết mới xứng đôi với nàng, có đôi khi chính hắn cũng có một chút xúc động khâm phục, nữ tử như vậy không phải là ai cũng có tư cách có được.

“Hoàng huynh thật sự muốn đối nghịch với Vô Dật sao?” Thu hồi suy nghĩ, Đông Phương Mạc ngược lại hỏi.

Đông Phương Hằng cười khê: “Không phải bốn vương muốn coi hắn là địch, là hắn coi bốn vương là địch!”

“Hoàng huynh biết rõ lần này những người khác có âm mưu, vì sao không ngăn cản, không phải muốn Nam Phong tứ phân ngũ liệt sao?” Giọng Đông Phương Mạc không gấp gáp, Nam Phong đối với hắn mà nói chỉ là nơi sinh ra, cho nên điều duy nhất khiến hắn nhớ nhung vương bản là mẫu phi trong Hoàng Lăng; nếu lần này trở về không phải Đông Phương Vô Dật câu hắn, hẳn cũng không quản việc này.

“Thế nhân đều biết chuyện này, Hoàng đệ hỏi nhiều làm gì!” Đông Phương Hằng hơi lạnh giọng, thế nhân đều nói hắn vì một nữ tử mà vượt mất ngôi vị hoàng đế, bởi vậy hắn hận mẫu tử Đông Phương Vô Dật, nên mới đối địch với bọn họ ở khắp nơi, ủng hộ tự trọng, cầm giữ triều chính, độc đoán chuyên quyền, dốc lòng làm một vị minh thần.

“Vậy sao?” Người trong thiên hạ đều biết, nhưng có vài phần thực lại có vài phần giả. Đông Phương Hằng sẽ vì một nữ tử mà buông tha ngôi vị hoàng đế?

“Tiểu thư! Sư thúc và Hằng Vương là huynh đệ, vì sao bộ dạng không giống nhau?” Hoan Hỷ nghiêng đầu hỏi Thiên Thanh Hoàng.

Thiên Thanh Hoàng ngẩng đầu lạnh lẽo nói: “Vấn đề này ngươi hỏi ta? Nghĩ tiểu thư nhà ngươi là vạn năng sao!”

“Tiểu thư trong lòng ta chính là không gì không hiểu được!” Hoan Hỷ không chút do dự trả lời làm cho Thiên Thanh Hoàng dờ khóc dờ cười: “Người ngoài làm sao mà biết, ngươi đi hỏi Hiên Viên Địch xem, hắn và hoàng huynh của hắn cũng không có một chút tương tự nào đâu!”

Nghe vậy, Hoan Hỷ nhất thời tìm được phương hướng, thật sự là đến cái móng tay cũng không giống.

Nhìn Hoan Hỷ đi tìm Hiên Viên Địch, Thiên Thanh Hoàng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, thật không biết Hoan Hỷ nghe ra vấn đề sẽ biểu tình thế nào.

Bởi vì thời gian còn sớm, chắc hẳn Hiên Viên Tuyết còn chưa về, Thiên Thanh Hoàng ngồi một mình ở Tê Phụng Cung, nhìn đám mây phương xa, trước mắt đột nhiên hiện lên một khuôn mặt oa nhi, trong lòng nhất thời thất lạc: “Hoan Lạc, người đang ở đâu?”

Lúc trước nàng tỉnh lại thì nha đầu ấy đã đi rồi, nàng biết Hiên Viên Tuyết để cho nàng ấy biến mất, nhưng cũng do nha đầu kia ngầm đồng ý bởi vì nàng biết trong lòng Hoan Lạc mình quan trọng bao nhiêu; khi Hoan Lạc tỉnh táo lại biết mình đã thương nàng thì khẳng định sẽ cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp mặt nàng, sau đó sẽ nghĩ đến cái chết; nàng ấy không muốn mang gánh nặng cho nàng, nên cam chịu để Hiên Viên Tuyết phái đi năm vùng, chỉ cần cảm thấy mình còn quan trọng thì sẽ hào hào sống sót, nhưng lúc này thật sự đã lâu quá rồi, nàng rất nhớ Hoan Lạc!

“Tiểu thư...” Cảm giác được trong không khí dị động, còn một tiếng gọi nhẹ nhàng, Thiên Thanh Hoàng nghĩ mình gặp ảo giác, khi nàng ngửi thấy chút mùi máu tươi thì lập tức thanh tỉnh, xoay người nhanh chóng tới gần, ôm lấy thân người sắp muốn ngã xuống kia, cảm giác ướt át trên tay nhắc nhở nàng bị thương rất nặng, nhìn gương mặt quen thuộc, Thiên Thanh Hoàng có chút nghẹn ngào: “Hoan Lạc...”

“Tiểu thư...” Hoan Lạc miễn cưỡng cười: “Tiểu thư, ta đã trở về!”

“Ta biết!” Thiên Thanh Hoàng trong lòng vui sướng lại lo lắng, đem Hoan Lạc ôm đến giường, không nói hai lời cởi quần áo nàng ra, lúc nhìn trên người kia đầy thương tích, miệng vết thương còn phỉm màu đen mà trong ngực một trận co rút đau đớn: “Sao lại bị thương nặng như vậy?”

Lãnh ý trên người Thiên Thanh Hoàng tăng lên một chút, người nàng không nở thương tổn một sợi tóc mà ai dám khiến Hoan Lạc bị thương thành cái dạng này?

“Tiểu thư!” Hoan Lạc biết tiểu thư lo lắng cho mình, nhìn đau xuống mở miệng: “Tiểu thư, ta bị bọn họ phát hiện, bọn họ muốn giết ta, là Triền Hạo đã cứu ta, giờ hắn đã bị bọn họ bắt, còn ta trốn được về đây!”

“Triền Hạo?” Thiên Thanh Hoàng mày hơi nhíu, không ngờ Triền Hạo bị bắt, bắt quá bọn họ có liên hệ với nhau nên Thiên Thanh Hoàng biết Triền Hạo còn sống, cho nên không quá lo, ngược lại giờ Hoan Lạc một thân thương thế lại khiến nàng đau lòng: “Người đừng nói nữa, ta giúp người xử lý miệng vết thương trước!”

“Không cần...” Giọng Hoan Lạc trở nên vô lực, cố gắng nâng tay lên cầm tay Thiên Thanh Hoàng, yếu ớt cười: “Ta có thể sống trở về gặp tiểu thư đã là ông trời ban ân, ta là được nhân, tự mình còn không thể chữa khỏi, người khác tất trị không hết, tiểu thư không cần lo lắng cho ta!”

“Đưa ngực, người nói cái gì, ta không thể cho người rời ta đi đâu!” Thiên Thanh Hoàng nhìn xuống chút trách cứ trong mắt, nâng tay kia vuốt ve mặt Hoan Lạc: “Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho người!”

“Vâng! Ta tin tưởng tiểu thư!” Hoan Lạc mím môi gât đầu, hai giọt nước mắt chảy xuống, nàng tin tưởng tiểu thư, vẫn luôn tin: “Tiểu thư! Thực xin lỗi!”

“Người không nên xin lỗi ta, là ta khiến người chịu khổ!” Thiên Thanh Hoàng nhẹ nhàng lau giọt lệ, thanh âm mềm nhẹ vô cùng: “Bây giờ trở về thì đừng đi nữa, được không, ta nhớ người, rất nhớ ngày người cùng Hoan Hỷ ở bên cạnh ta!”

“Tiểu thư...” Hoan Lạc đột nhiên cảm thấy nghẹn ở yết hầu, nắm chặt tay Thiên Thanh Hoàng không buông, tơ vương trong lòng gỡ ra, nàng cũng nhớ tiểu thư a, rất nhớ rất nhớ: “Được!”

Thiên Thanh Hoàng nghe vậy nở nụ cười, đem một đóa Thánh Thủy Liên ra, ngắt hai phiến đưa tới miệng Hoan Lạc: “Ăn nó đi, ăn xong người sẽ tốt hơn!”

Hoan Lạc nhu thuận ăn vào, tuy rằng không biết là cái gì, nhưng nàng biết tiểu thư nhất định sẽ không hại nàng; nhìn nàng ăn, Thiên Thanh Hoàng đưa tay sờ lên bụng nàng, vòng tay tản ra vàng sáng màu vàng, không lâu sau, trên người Hoan Lạc hiện lên vàng trắng sáng, sau đó màu đen trên miệng vết thương dần dần biến mất, lộ ra da thịt trắng nõn, nhìn miệng vết thương dần dần mờ đi, Thiên Thanh Hoàng mới yên tâm một chút.

“Tiểu thư...” Hoan Lạc cảm giác thấy miệng vết thương đang biến mất, cảm giác sắp mất đi sinh mệnh cũng không còn, nhất thời kích động nói không ra lời, sau khi làm miệng vết thương cuối biến mất, nàng rút cuộc nhìn không được nhào vào trong lòng Thiên Thanh Hoàng, không giữ hình tượng khóc lên: “Tiểu thư...”

Thiên Thanh Hoàng gắt gao ôm nàng, đã lâu không có ôm nàng, tiểu nha đầu này a! Rõ ràng nàng ấy với nàng mà nói là thuộc hạ, nhưng từ khi nào so với thân nhân còn quan trọng hơn, khiến nàng vương bạn, khiến nàng không buông xuống được!

“Tiểu thư!” Hoan Hỷ vui vẻ nhảy nhót trở về, lại nhìn đến người đang cùng Thiên Thanh Hoàng ôm nhau thân mật, nhất thời trợn to mắt: “Hoan Lạc...”

Hoan Lạc ngẩng đầu, ngượng ngùng nhìn qua một bên, mà Hoan Hỷ mạnh mẽ phi tới: “Hoan Lạc! Thật sự là người đã trở lại! Ô ô, thật tốt quá!” Dứt lời, trực tiếp gục xuống ôm Hoan Lạc.

“Hoan Hỷ, người đứng lên đi!” Giọng Hoan Lạc mang theo chút ảo não vang lên, bắt quá Hoan Hỷ không để ý tới nàng, mặc nàng nằm ở trên giường hung hăng ôm, chết cũng không chịu buông tay.

Thiên Thanh Hoàng nhìn hai tỷ muội này cảm tình tốt, trong lòng cũng ấm áp.

Hồi lâu, Hoan Lạc rốt cục cũng tránh thoát khỏi ma trảo của Hoan Hỷ, sau đó thay một thân quần áo giống y Hoan Hỷ; nhìn tới cảnh này, Thiên Thanh Hoàng nhìn không được nhớ tới cái sân viện trước kia.

“Tiểu thư!” Hoan Lạc trở lại bộ dáng trước kia, bắt quá mỗi khi nhìn đến ngực của Thiên Thanh Hoàng, nàng đều có cảm giác tội lỗi, bởi vì nàng từng dùng kiếm đâm vào ngực tiểu thư, tuy rằng lúc đó nàng không có ý thức, nhưng nàng vẫn cảm thấy không thể tha thứ: “Tiểu thư, có đau lắm hay không?”

“Hoan Lạc!” Thiên Thanh Hoàng biết Hoan Lạc suy nghĩ cái gì, nàng biết chuyện đã qua không thể thay đổi, nhưng nàng thật sự không nghĩ sẽ giận: “Nếu như ta chịu thương có thể đem Hoan Lạc trở về, thương tổn này ta nhận thực đáng giá, ta hi vọng ta có thể dùng mạng mình đổi về một Hoan Lạc trước kia chứ không phải một Hoan Lạc chỉ biết tự trách, tình thần sa sút!”

Hoan Lạc cắn răng gắt gao, cố gắng không để mình khóc đi, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, nhào vào lòng Thiên Thanh Hoàng: “Tiểu thư, ta biết rồi!”

Hoan Hỷ đem khuôn mặt bánh bao trừng mắt nhìn hai người: “Tiểu thư, ta ghen tị, ta cũng muốn!” Dứt lời, hai tay dang ra, cùng ôm lấy Thiên Thanh Hoàng và Hoan Lạc.

“Ha ha a!” Hoan Lạc bị Hoan Hỷ chọc cười, u ám trong lòng tan thành mây khói, hết thấy lại trở lại.

“Được rồi! Về là tốt rồi, không cần nghĩ nhiều như vậy!” Thiên Thanh Hoàng một tay vuốt đầu hai người, xong mới hỏi: “Triển Hạo cứu người ở nơi nào?”

“Đông Nam!” Nói xong Hoan Lạc cũng ngưng trọng: “Tiểu thư, bọn họ hình như là đi Lai Tiên đảo!”

Nghe vậy, Thiên Thanh Hoàng biến sắc: “Lai Tiên đảo!”

“Ta không biết vì sao phải tới đó, nhưng Triển Hạo muốn ta nói cho tiểu thư biết, ở Lai Tiên đảo có cái gì đó bọn họ cần!” Hoan Lạc nghĩ đến Triển Hạo vì nàng bị bắt lại, trong lòng cũng lo lắng.

“Lai Tiên đảo gì đó, ngoại trừ vài cái lão già kia với Thạch Bàn thì còn có cái gì!” Thiên Thanh Hoàng biểu tình lạnh xuống.

“Đổi cho ta bộ quần áo khác!” Thiên Thanh Hoàng thả hai tay ra, sau khi Hoan Lạc Hoan Hỷ cùng nhau giúp nàng thay quần áo thì đi thẳng đến ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, Hiên Viên Tuyết còn đang cùng sứ thần Đông Hán thương nghị, đại quân của Tây Hạ đang dừng ở biên giới, Đông Hán tạm thời muốn hòa bình chỉ có thể thỏa mãn yêu cầu của Tây Hạ.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Thiên Thanh Hoàng rào bước tiến vào, khi nhìn thấy sứ thần Đông Hán thì có chút ngoài ý muốn, nàng không quan tâm hỏi đến nên không nghĩ tới sứ thần lại là Thiên Thanh Thần, bất quá Thiên Thanh Hoàng lập tức mặc kệ hấn, người này với nàng vốn đã không còn liên can gì.

“Hoàng Nhi!” Nhìn Thiên Thanh Hoàng lại gần, Hiên Viên Tuyết buông bút trong tay, dọn dẹp vị trí bên cạnh, kéo Thiên Thanh Hoàng ngồi xuống, trong mắt nhu tình như nước: “Sao nàng lại tới đây!”

“Ta có chuyện tìm chàng, thấy chàng còn chưa về nên tới đây!” Thiên Thanh Hoàng nhìn một phòng đầy người, sắc mặt không tốt lắm.

Nghe vậy, Hiên Viên Tuyết nâng mắt, ánh mắt nhất thời trở nên lãnh đạm: “Hôm nay thương nghị đến đây thôi, còn chuyện gì thì đi tìm Diệp Thừa tướng! An công công, tiễn khách!” Không chút khách khí đuổi người.

Ánh mắt của Thiên Thanh Thần thâm trầm nhìn Thiên Thanh Hoàng, bất quá vẫn không thể tin được người này lại muội muội của hấn, tuy rằng Thượng Quan Hồng trở về đã nói cho bọn họ biết, nhưng hấn vẫn không nghĩ tới nàng lại đẹp đến như vậy.

“Thần cáo lui!” Diệp Tuế Hân bình tĩnh chấp tay với Hiên Viên Tuyết, sau đó dẫn đầu rời đi, từ khi Hiên Viên Tuyết trở về chuyện như vậy đã không phải ngày đầu tiên; nếu như đổi lại là một nữ nhân khác được Hiên Viên Tuyết sủng ái như vậy khẳng định hấn sẽ bắt mất, nhưng nếu người này là Thiên Thanh Hoàng, hấn tuyệt không hai lời, bởi vì thế gian này chỉ có nàng là một nữ tử đáng giá để Hiên Viên Tuyết sủng ái như vậy.

Đến khi tất cả mọi người rời đi, Hiên Viên Tuyết trực tiếp ôm lấy Thiên Thanh Hoàng ngồi lên trên đùi mình, hai tay giữ thắt lưng nàng để nàng dán vào mình: “Hoàng Nhi có thể nói chưa?”

Thiên Thanh Hoàng giữ lại cái tay đang làm loạn ở bên hông nàng, phần nộ nói với hấn: “Ta nói chính sự!”

Hiên Viên Tuyết sùng nịch cười, quy củ dừng tay lại, ánh mắt không rời nàng: “Nàng nói đi!”

“Tuyệt có biết Lai Tiên đảo không?”

“Tiên đảo trong thất thế lực lớn nhất, thần bí nhất – Lai Tiên đảo, biết, nhưng biết cũng không nhiều!” Bàn tay to lớn của Hiên Viên Tuyết vuốt mái tóc đen nhánh mềm mại của Thiên Thanh Hoàng: “Sao Hoàng Nhi hỏi cái này?”

Thiên Thanh Hoàng cầm tay Hiên Viên Tuyết: “Ta có một chuyện phải nói cho chàng biết!”

“Nàng nói đi, ta nghe!” Hiên Viên Tuyết nhìn Thiên Thanh Hoàng nghiêm túc, dịu dàng chờ đợi câu sau của nàng.

Thiên Thanh Hoàng sửa sang lại suy nghĩ một, nói: “Kẻ địch của chúng ta không phải Ngô Đồng Lâm, chuẩn xác mà nói, địch nhân của chúng ta vốn không phải người, bọn họ là ma, đám ma cường đại, Ngô Đồng Lâm đã trống rỗng, những người đó lúc ta rời đi thì cũng đã đi hết, Hoan Lạc mới trở về nói cho ta biết bọn chúng đang tới Lai Tiên đảo, bởi vì trên cái đảo kia có thứ chúng muốn!”

Bạn đang đọc truyện *Tung Sừng Nhất Thiên Kim Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.